

TUĞÇE AKSAL

Karanlık AŞK-2

HER ŞEYE RAĞMEN

Dışarıdan gelen yağmurun hırçın sesi, sanki Duru'nun ölümünü göklerin bile kabullenmediğini gösteriyordu. "Morg" tabelasının yanındaki büyük kapı açılırken ürperdiğimi hissettim. İçerisi çok soğuktu ve ben bunu dışarıdan bile hissedebiliyordum. Soğuktan nefret eden kardeşimin burada huzurla yattığını nasıl düşünebilirlerdi. "Gel evlat!" Morg görevlisinin fısıltıyla çıkan sesiyle başımı sallayıp peşinden girerken, "Umarım bunun için işimden olmam." diye söylenmesine cevap vermedim. Yaptığım şeyin yasak olduğunu bilsem de kardeşimi son kez görmeliydim. Görevli, dolaplardan birini önünde, "Adı Duru'ydu değil mi?" diye sorunca başımı tekrar salladım. Adam güçlkle dolabı açıp Duru'yu sürükleyerek soğuk tablanın üzerine yatırırken nefesimi tuttum. Bembeyaz teni daha da solmuş, boynundaki ipin izi kırmızı ve mor renklere bürünmüştü. Parmaklarımı ipin izlerinde dolaştırırken gözlerim cayır cayır yanıyordu. Teni buzdan farksızdı. O ipek saçları daha birkaç saat olmasına rağmen şimdiden cansızlaşmışlardı. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu yanlıştı. Şu anda, o en sevdiği dizisini izlemek için benimle televizyon kavgası yapıyor ve onu gıdıkladığım için kahkahalarla gülüyor olmalıydı. Burada olmamalıydı. Gözlerimi açıp kiraz dudaklarının mor ve kuru olduğunu görünce titreyen dudaklarımı zorla ıslattım. O, kuru dudaklardan nefret ederdi ki...

Saçlarını okşayıp yanağımdaki yaşları yüzüne düşürerek alnını öptüm. "Hadi evlat!" diyen morg görevlisine bakmadan son kez canımın diğer parçasına baktım. Kulağına eğilip beni duyacakmış gibi "Bu kalp burada attığı sürece, senin yaşaya-

madığım hiçbir şeyi yaşamayacağım." diye fısıldadıktan sonra tekrar alından öpüp "Görüşürüz diğer yarım" diyerek, kaçarcasına morgtan çıktım. Kalbim almıyordu, sanki nefes almak istemiyordum. Duru'nun nefes almadığı bir hayatta sanki hiçbir suçum yokmuş gibi, hiçbir şey olmamış gibi yaşamak istemiyordum. Onun yaşamak isteyip de yaşayamadığı şeyleri bende yaşamayacaktım. Hızla yağan yağmurda eve doğru yürürken gözyaşlarımı saklamamagerek yoktu. İçindeki yangına rağmen soğuktan titreyen bedenim umrumda değildi.

Evin önüne geldiğimde, korumaların evden gelen gürültülerini dinlediğini gördüm. "Herkes işine baksın." diyebilirdim sadece. Onların şaşkın bakışları arasında eve doğru yürürken annemin sesi gitgide daha fazla duyuluyordu. Kapıyı açtığımda sağa sola çarpıp kırılan eşyaların sesleri ve annemin, babamın yüzüne bakarak haykırdığı o tek cümle evin içinde yankılandı.

"Senin yüzünden!"

Beni fark etmemeleri için sessizce yukarı çıkarken Duru'nun odasının kapalı olduğunu gördüm. Bir süre girmek ve girmemek arasında kaldıktan sonra yavaşça kapıyı açıp içeri girdim. Işığı açtığım an kalbime bir ağırlık çöktü. Hâlâ tavanda sallanan ipi görünce titrek bir nefes alarak kapıyı kapatıp yaslandım. Belli ki olaydan sonra polisler gerekli incelemeyi yapıp her şeyi olduğu gibi bırakarak çıkmışlardı.

İpi tutup çekerek parçalara ayırırken, "Neden Duru, neden!" diye bağırarak odadaki her şeyi devirmeye başladım.

"Neden beni bu vicdan azabıyla bırakıp siktir olup gittin Duru!"

Kapının açıldığını duyarken kimin geldiğine bakmadan "Çık dışarı!" diye bağırıp elimdeki kar küresini duvara fırlattım. Bunu ona doğum gününde alıp çocuk gibi sevinmesine neden olmuştum. Küre parçalara ayrıldı, yatağın üzerindeki yastıkları tek tek duvara fırlattım. Yorganı kucaklarken aniden durup başımı az önce görür gibi olduğum şeye çevirdim. Duru'nun

oyuncak ayı koleksiyonunun arasındaki kırmızı ışığa kaşlarımı çatarak yaklaşırken "Oğlum" diyen anneme susmasını işaret ettim. Kamerayı alırken "O ne?" diyen anneme "Duru'nun kamerası. Şarjı bitmiş herhalde." dedim. Gözlerimidarmadağın odanın içinde gezdirdikten sonra dolapları karıştırdım ve bulduğum kabloyla kamerayı şarja takıp sandalyeye oturdum. Annem, Duru'nun yatağına oturup ne yapmaya çalıştığımı anlamaya uğraşırken kaydı geri sarmaya başladım. Kardeşimin hızla hareket eden görüntüsüne "Duru" diye fısıldayınca annem yanıma geldi. Kaydın geri sarımı bittikten sonra titreyen ellerimlebaşlatma tuşuna bastım. Annem ellerini omuzlarıma koyarak ayakta durmaya çalışıyordu.

"Merhaba"

Kaydı durdurdum. Gözlerime yaşların dolmasıyla beraber derin bir soluk alırken, annemin titreyen elleri yavaşça omzumu sıktı. O kadar uzun zamandır konuşmuyordu ki onun sesini ne kadar özlediğimi ancak anlıyordum. Babam, "Devam et" diyerek odaya girince kamerayı daha sıkı kavrayıp oynatma tuşuna tekrar bastım.

"Bunu izlediğinize göre ben öldüm; çünkü kurtulmuş olsaydım ilk işim bu kaydı yok etmek olurdu. Videonun sonlarında ölümüümü izleyeceğiniz için şimdiden özür dilerim." Duru'nun her zamanki gibi dudaklarını ıslatmak için yaladığını görünce istemeden gülümserken aklıma morgdaki hali gelince bir şeyin boğazımı sıktığını hissettim. "Çok üzgünüm... Size bu anları yaşattığım, kendime bunu yaptığım, ailemi yarı yolda bıraktığım için... Ama yapamıyorum. Güçlü olduğumu sanıyordum. Ne de olsa Adnan Kara'nın kızımı değil mi? Ama değilmişim. Yaşadıklarımın yükü o kadar ağırki kim yardım ederse etsin altında eziliyorum. Ezildikçe toprağa gömülüyorum. Toprağa gömüldükçe ölmek istiyorum." Duru'nun gözünden akan yaşları kameranın ekranından silebilecekmişim gibi elimi kamerada gezdirdim. Duru'nun "Anne" demesiyle annem ellerini omzumdan

çekip babama sıkıca sarıldı. "Annem... Sesimi son kez bu videoda dinlemenı istemezdim. Konuşmam için elinden gelenı yaptığını, sessizliğimden nefret ettiğini, tek bir kelime için bana yalvardığın günleri, hatta bazen hırpalayıp bağırarak, durulduğuunda da sıkıca sarılıp ağlayarak bana yardımcı olmaya çalıştığın anları unutulmadım. Hepsi burada. Ama yapamadım be anne! Konuşsam her şeyin başa saracağını biliyordum. Sana o kadar çok şey söylemek istedim ki o anlarda... Affet! Sessizlik en büyük cezadır derler ama sana değildi bu cezam. Affet! Seni çok seviyorum.

Baba... Babam... Herkesin aksine ben sana ne kırgınım ne de kızgın. Bu yaşıma kadar bizi bunca kötölükten koruduktan sonra bir olaydan dolayı sana nasıl kızabilirim ki. Elinde olsa beni korumak için canını bile vereceğini çok iyi biliyorum; ama artık beni koruyabileceğini sanmıyorum. Sana o adamların isimlerini söyleyemedim. Korktum. Tekrar beni bulabilme ihtimallerinden korktum, tekrar aynı olayları yaşamaktan... Artık isimlerini hiç korkmadan söyleyebilirim. Bari başka kızların canı yanmasın. Beni kaçıran adamlardan birinin adı: Recep..."

Kaydın devamında Duru adamların adları ve eşkálllerine kadar her şeyi gözyaşları ve titrek soluklarıyla anlatırken, babam yumruklarını sıkmış, gözlerinden ateşler saçarak dinlemiştı.

"Ve sıra geldi diğer yarıma... Demir. Kardeşim. Her zaman bir elmanın iki yarısı olduğuumuzu düşünüdüm ben. Birbirimizi tamamladığımızı, bir diğerimiz olmadan yaşayamayacağımızı... Yanılmışım. Seni hep kendimden daha çok sevdiğimi düşünüyordum. Ta ki her an yanımda olmak zorunda hissetmenin verdiği ağır yüke kadar. Hayatını berbat ettim be kardeşim! Elmanın kesilip atılması gereken çürük tarafı benmişim. Bir an önce bunu yapmasam o çürük senin hayatına daha da bulaşacak. Nedense şu anda bana bir sürpriz yapmak için yanımdan ayrıldığını hissediyorum. Yoksa bunca zamandır tuvalete gitmek için bile yanımdan ayrılmayan kişi neden birkaç saattir ortada olmasın ki!" Duru'nun buruk gülümsemesini gördüğümde, ortadan

kaybolduğum anda aldığım motoru parçalamamak için kendimi zor tutuyordum."Evde seni böyle bir sürprizle beklediğim için özür dilerim Demir. Kendini suçlayacağını biliyorum ama Sakın! Bugün olmasa bile başka bir günhatta yakınımda olsan da bunu yapacaktım. Yanımda olmaman benim için daha iyi oldu o kadar. Yapamıyorum be kardeşim! Yaşadıklarımı her an tekrar tekrar yaşıyorum. Her gece gördüğüm kâbuslar yüzünden uyumadan sabahı ediyorum. Sen geldiğinde gözlerimi kapalı tutuyorum ki seninde uykuların kaçmasın. Yoruldum. Yaşadıklarımın, yaşamak isteyip de yaşayamayacaklarımdan... Ama sen yaşa. Bu zamana kadar kurduğumuz ne kadar hayal varsa hepsini bizim için gerçekleştir. Hissediyorum, şu anda hiçbirini yapmayacağına dair kendine yemin ettin. Nasıl mı? Seni senden iyi tanıyorum çünkü. Sakın Demir! Ben senin hayatına devam etmeni istediğim için aranızdan ayrılmak istiyorum. Sakın boşu boşuna ölmüş gibi hissettirtme bana. İlk olarak motor almakla başlayabilirsin."

Duru'nun buruk gülümsemesine ağlayarak gülümserken "Biraz daha beklesen, bir saatçik daha beklesen..." diye içimden geçirdim.

"Sonra... Hani bir gece kulübü hayalimiz vardı. İçinde her gece çılgın partilerin düzenleneceği, herkesin adından bahsedeceği, girmek için deli gibi kuyruk olacağı... Bizim mekânımız! Onu mutlaka aç. Arka tarafında hayalimizdeki gibi bir gizli odamız olsun. Sadece bizim girebileceğimiz. Şifreli bir kapısı olan" Elimle burnumu silerken, bütün hayallerimizi ayrıntısına kadar hatırladığı için bu boktan anda bile mutlu oldum. Konuşmasada biliyordu, hepsini hatırlıyordu. "Aa! Benim dizimi izlemeyi sakın unutma. Cristopher'a ne olacak deli gibi merak ediyorum ve bunun için seninle hâlâ televizyon kavgası yapabilirim. Aç ve benim için izle. İzlemek istemiyorsan bile aç bırak, ben yukarıdan bir yerden izlerim. Aslında teknik olarak aşağıdan olması daha büyük bir ihtimal ama takdiriilâhî işte..." diyerek kahka-

ha atmıca, acıyla gülümsedim. O, uzun zamandır beklediğim ilk gerçek kahkahasını atsa da benim için kanıyordu.

"Geri kalan hayallerimizin neler olduğunu biliyorsun. Büyük ihtimal bunları annemlerle izlediğin için özel hayatımızı deşifre etmeyeyim diye susuyorum. Hepsini gerçekleştireceksin ve bende seninle gururlanacağım." Annem ve babamında burukça gülümsediğini duyarken kameradaki Duru'nun suratını yavaşça okşadım. "Sakin ağlama Demir. Buğulu gözlerini sevmiyorum. Gerçekten hak etmeyen hiçbir şey için gözyaşlarını dökme. Döktüğün her gözyaşı değerini bildirsin karşındakine. Kendini suçlama. İnan bana şu ana kadar nefes almama neden olan, beni ayakta tutan tek kişisin. Elinden gelenin fazlasını yaptın. Senin bir suçun yok. Sakin kendini suçlama! Okulu bırakmanı istemiyorum. Benim için oku. Üniversiteye git. Her sabah seni okulda görmek istiyorum. İlk dersinde neler yaşadığını bilmek... Güçlü ol Demir. Bu andan sonra ailemizin, hele de annemin sana daha çok ihtiyacı olacak. Güçlü ol, ama bu gücünü karanlıktan alma ne olur! Senin gözlerinde gördüm kardeşim. Yeterince karanlığa batmışken seni aydınlığa ulaştıracak kişiyi bul. Âşık ol. Kalbin doğru kişiyi bulacaktır, önemli olan o kişiyi fark edebilen. Korkma! Aşk çok güzel bir duygu... Eğer..." Duru derin bir nefes alıp elleriyle gözyaşlarını silerken kimden bahsettiğini çok iyi biliyordum. "Neyse, neredede kalmıştık? Hayata karşı dimdik ayakta dur. Benim için diren. Güçlü ol. Bıkma, yılma, pes etme. Seni sevenleri sahiplen. Sana düşman olanlara gerekeni yap, ama sakın yanıma gelmeye kalkma. Yeminle yiter ya... Yıldım oğlum her yerde sen. Bırak azıcık rahat, yüzü göreyim." deyip kahkaha atarken ayağa kalktı. Kamerasını ayıcıklarının arasına yerleştirirken "Gözüküyor muyum?" diye bağırınca başımı salladım. Tavandan geçen boruya bağladığı ipin altına sandalyesini çekip üzerine çıkarken "Bu anları size izletip izletmemeyi çok düşündüm ama çok acı çekmediğimi görmenizi istedim" diyerek ipi boynuna geçirirken "Sakin birbirinizden vazgeçmeyin ve

sizi çok sevdiğimi unutmayın. Hepinizi çok seviyorum.” dedi. Sandalyesini geri iterken sıçrayarak uyandım. Telaşla gözlerimi karanlık odada gezdirirken yanımdaki hafif nefesle nerede olduğumu hatırladım. Nefes nefese Elif’in yanına tekrar uzanıp alından öptüm. Kalbim delicesine çarparken elimi başıma bastırıp derin bir soluk alıp “Sadece rüya.” diye fısıldadım.

“O kötü anı bana tekrar yaşatan kötü bir rüya.”

Tekrar yaşadığımı hissettiren bir kokuyla, içimi kıpır kıpır eden o nefesi tenimde hissederek gözlerimi araladım. Yanımda iki büklüm şekilde uyuyan Demir’i görünce bir anlığına koluma ve göğsüme saplanan ağrıyı unuttum. Geceki konuşmamızdan sonra böyle huzurla uyuması, derin bir soluk almama neden oldu. Kolundaki ve elindeki sargıyla istemeden kaşlarım çatılırken “Ne yaptın sen Demir?” diye düşünmeden edemedim. Gece nasıl fark etmemiştim bu sargıları. Yavaşça doğrulmaya çalışırken göğsümdeki ağrı kendini yeniden gösterince, inleyerek başımı yastığa dayadım. Allah’ım bu nasıl bir ağrıydı. Kolum neyse de göğsüm neden bu denli sızlıyordu? Ağrıyı unutmak için derin nefes almaya çalışarak gözlerimi odada gezdirdim. Lüks odanın içinde isimlerin yazdığı şeritler dikkatimden kaçmazken “Ne çok çiçek gelmiş.” diye düşündüm. Gözlerimi tekrar Demir’e çevirdiğimde bunca kıpırdanmama rağmen uyanmaması, gerçekten yorgun olduğunu gösteriyordu. Kapının açılma sesiyle Demir gözlerini aralarken gülümseyerek “Günaydın” diye fısıldadım. “Günaydın” dedi saçlarını karıştırarak. İçeri girenlerle başımı kapıya doğru çevirirken “Bunların burada ne işi var?” diye düşünerek “Baba” dedim. Demir, dikkatli bir şekilde olabildiğince hızlı kalktı yanımdan. Annem ve Afet teyze ağlamaktan kan çanağına dönmüş

gözleriyle bana bakarken, babam ve Oğuz amca gözlerini Demir'e sabitlemişlerdi.

"Senin burada ne işin var delikanlı?"

Babamın sesi ondan beklenmeyen bir sertlikte çıkarken, Demir sessiz kaldı. "Çık dışarı!" diyerek yürümeye başlayan babamı göğsümü tutarak "Baba!" diye uyardım. "Ben çağırdım." Demir'in kendini suçladığını ve sırf bunun için hiçbir savunma yapmayacağını biliyordum. Babam ateş saçan gözlerini bana çevirirken "Seni bu hale getiren adamı yanına mı çağırdın?" diye bağırınca "Önder" diye tısladım. "Ben uyurken ne var ne yoksa aileme yetiştirdiğine inanamıyorum." diye düşünürken "Vurulmana neden olan bu adamı..." diye devam etmesi derin bir soluk alma neden oldu. Anlaşılan vurulmamdan dolayı bu kadar sinirlenmişti. Tecavüz olayını bilseler, olacakları düşünmek bile istemiyordum. "Sana ne anlattılar bilmiyorum ama..." demeye çalıştım. Demir, yürümeye başladığında "Gitme" diye fısıldadığım için olduğu yerde durup bana döndü. Yanımdan ayrılacağı fikri bile göğsümdeki ağrıyı daha çok arttırınca yeniden "Gitme" dedim, gözyaşlarımla savaşılmaya çalışarak. "Şışt" diyerek yanıma gelip alnımı öptü. Benden ayrılırken "Kapının önündeyim." diye fısıldayınca başımı salladım. Alnımı tekrar öptükten sonra kimseyle göz teması kurmadan odadan çıktığı an, babam bana doğru döndü:

- Bu adam için ağladığına inanamıyorum Elif!

- Baba hiçbir şey bilmiyorsun...

- Bilmem gereken her şeyi biliyorum. Önder bu sabah bize vurulduğunu ve günlerce komada kaldığını söylediğinde ne hissettiğimizi biliyor musun sen? diye bağırınca "Özür dilerim" diye fısıldadım. "Önemli değil demeyeceğim, çünkü önemli. Hayatın önemli kıym, anladın mı? Senin için olmayabilir, ama annen ve

benim için önemli." Babamın sesi odada yankılanırken elimi göğsüme bastırarak doğrulmaya çalışınca Afet teyze ve annem yanıma gelip yardım etti. "Yeter artık! Her hareketine saygı duymamızı bekliyorsun; ama sen bizim isteklerimizin hiçbirine saygı duymuyorsun. Bu mu bize verdiği sözleri tutma şeklin? Vurulacak bir adamın önüne atlayarak ölümden dönmek mi?" "Enver, sakin ol!" diyen anneme bakmadan babam yatağın ayakucunu tutarken "Oyun bitti küçük hanım. Evine dönüyorsun" deyince kaşlarımı çatıp "Ne!" diye bağırdım. O eve dönmeyecektim. Ne yeni hayatımdan ne de Demir'den vazgeçmeyecektim.

"Bebeğim buraya gelene kadar ne halde olduğumuzu biliyor musun? Bizi çok korkuttun ve bir daha böyle bir şey yaşamak istemiyoruz. Eve dönmen en doğru karar." Anneme hayretle bakarken "Dönmeyeceğim." diye cevap verince babam "Sana fikrini sormadık hanımefendi!" dedi sertçe. Öfkeyle ayağa kalkarken elimle göğsüme bastırıp dayanılmaz ağrıyı biraz olsun hafifletmeye çalıştım. "Dönmeyeceğim!" "Ne halde olduğunuzu, ne hissettiğinizi bilemem, ama tahmin edebilirim. Özür dilerim, ama eve dönmeyeceğim. Bu olayda ne Demir'in ne başkasının suçu var. Tek suçlu benim. Her şeyi bile bile yaptım. Ne kadar inatçı olduğumu çok iyi biliyorsunuz, istemediğim bir şeyi yaptıramayacağınızı da... Tamam, bundan sonra daha dikkatli olacağım. Böyle saçma şeyler yapmayacağım, yaparsam bile kesinlikle o boş boğaz Önder'e asla bahsetmeyeceğim, sizinle daha fazla zaman geçireceğim; ama asla yeni hayatımdan vazgeçmeyeceğim. Buna ne sizin ne de bir başkasının gücü yetebilir?" Nefes nefese konuşmaya devam ederken annemin çılgılığıyla gözlerini acıyla kapatmam aynı anda oldu. "Doktor!" diye telaşla bağırdı babam. Annem ve Afet teyzenin hıçkırarak

ağlamalarının yanında, beni nefessiz bırakacak ağrı hiç bir şeydi. Doktor yanıma gelip uzanmama yardım etti ve göğsümdeki sargıyı açtı. Derin nefesler almaya çalışırken "Sanırım içerideki dikişler zorlanmış." dedikten sonra "Ameliyathaneyi hazırlayın!" diye bağırınca Demir'le göz göze geldim. Onun benden daha çok korktuğunu gözle-rinden anlayarak güçlkle elimi uzattım. Elim tuttuğu an, var gücümle parmaklarını sıkarak "İyi olacağım." diye fısıldamamla iki adamın beni sedyeye koyması bir oldu. Hızla odadan çıkarıldığımda yanımda koşar adım ilerleyen ailemden daha çok Demir'in perişan hâli umu-rumdaydı. Aklımda olan tek şeyse: Ona bu acıyı bir daha yaşatmak istemediğimdi.

Dikişlerim yenilendikten sonra on gün hastanede, üç hafta boyuncada evde el bebek gül bebek bakılınca nihayet yürüyebilecek hâle gelmişim. Babamın ısrarıyla bir süreli-ğine evime ve eski odama dönerken buraya ait olmadığımı her geçen gün daha çok hissetmeye başladım. Önder ve Demir beni bir an bile yalnız bırakmazken Melek, Emir ve Gökhan sık sık ziyaretime gelerek beni sıkıntıdan kurtar-maya çalışmışlardı. Çete, eve girmelerine izin vermediğim için kapının önünde beklerken sadece Cem'in arada bir içeri girmesine izin veriyordum. Hayatımı kurtarmak için gereken kanınneredeysse tamamını hiç düşünmeden ver-miş olması, ona duyduğum nefreti birazda olsa azaltmış-tı. Tıpkı Önder'e olan sinirim, gösterdiği ilgiyle günden güne azalmasıgibi... Babam, Demir'in yanımda kalmasına istemeye istemeye izin verirken, annem her geçen gün ar-kadaşlarımı biraz daha yakından tanımaya çalışmıştı. Her ne kadar rahatım için ellerinden geleni yapsalarda artık kendimi buraya ait hissetmiyordum ve gitme vaktiydi.

Yemek yerken Demir'in evde olmamasından yararlanıp "Artık evime dönme vakti geldi." deyince babam çatalını sert bir şekilde tabağa bıraktı. Ellerini masada kavuşturup sinirle ağzındaki lokmayı bitirmeye çalışırken, gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Oyun bitti, dediğimde ciddiydim kızım."

"Ben de geri dönmeyeceğim, dediğimde ciddiydim baba. Şu anda buradaysam sadece sizi kırmamak için."

"Ha sen o haldeyken bizim seni bırakacağımız gibi bir ihtimalin olduğunu düşünüyordunyanı." deyip alayla gülerken "O haldeyken değil, ama şu anda öyle bir ihtimal var baba ve gerçek olacak." dedim sertçe. "Ya Rabbim, ya sabır... Sen bizi sınamak için mi bu kızı yarattın?"

"Enver" diyerek konuya giren annem bana baktı, "Kızım neden bizi anlamamak için elinden geleni yapıyor-sun?" deyince "Siz neden beni anlamamak için elinizden geleni yapıyorsunuz?" dedim. Babam sandalyesini iterek hızla ayağa kalktı. "Onu anlamamamızdan bahsediyor ya! Duydun mu Ayşe? Biz onu anlamıyormuşuz! Neyini anlayacağız küçük hanım ha!" Babam o kadar bağıırıyordu ki her kelimesindeolduğum yerde zıplıyordum."Son kararım bu, baba. Lütfen beni size karşı gelmeye zorlamayın!"

Babam öfkeyle bana baktıktan sonra kapıyı çarparak çalışma odasına girerken, derin bir nefes alıp masadan kalktım. Ne yaparlarsa yapsınlar kararımdan vazgeçmeyecektim. Ben buraya ait değildim ve burada kalmak istemiyordum.

Birkaç gün boyunca sürekli kavga ettik. Bu gerginlikler, her seferindebabamın kendini çalışma odasına kapatmasıyla son bulmuştu. Önder'in yardımıyla zar zor babamı razı ederken yeni kuralların hayatıma dâhil olmasını engelleyememiştim.

"Telefonun çaldığı anikiletmeden açılacak. Her gitti-

ğin yerin lokasyonunu Önder'e bildireceksin; gece dışarı çıkmayacak, acil bir durum olursa Önder'e haber verip onunla beraber çıkacaksın. Her attığınız adımdan haberin olacak. Her yere arabanla gideceksin, insanların senin hakkında ne düşündüğü umurumda bile değil. Haftada en az bir gün buraya gelecek ve kalacaksın. Bu senin son şansın. Eğer bir daha böyle bir şey yaşanırsa..." dediğinde "Yaşanmayacak!" diye kestim sözünü.

"Umarım Effy. Sana bir şey olursa, o çocuğu öldürürüm."

Eve girdiğimizde gözlerimin fal taşı gibi açılmasına engel olamadım. Önder gülümseyerek "Ayşe teyze, doktorun 'Mikrop kapmaması gerekiyor.'lafını biraz abartmış olmalı." dedi. Gerçekten annemin her hafta evi dip köşe temizlettiğini biliyordum; ama evimi hastaneden farksız hale dönüştürdüğünü düşünmemiştim. Salona girip göğsümü tutarak koltuğa örtülmüş çarşafı kaldırırken, Önder "Bırak, ben yaparım." dedi ve elimden çarşafı alıp katlayarak tekli koltuğa koydu. Koltuğa dikkatlice oturup ayaklarımı uzattıktan sonra Önder yanıma oturup bacaklarımı kucağına aldı. Parmaklarımı oynatırken "Babam ne saçma kurallar koydu değil mi?" dedim. Amacım yalnızca onun tepkisini ölçmekti. "Yoo, yeni kurallar fevkaladenin fevkinde." demesi telaşlanmama neden oldu. "Kuralları uygulayacağını söyleme bana." Önder tek kaşını kaldırarak bakarken "Elbette uygulayacağım, ama o kadar katı değil." deyince resmen içime su serpildi.

"Ciddi misin?"

"Evet, telefonun çaldığı an ikiletmeden cevap vereceksin. Açamazsan en azından mesajla bana iyi olduğunu haber vereceksin. Her gittiğin yeri bana bildireceksin özellik-

le de Demir'le olduğuunda. Ben de seni babana karşı idare edeceğim, ama lütfen dikkatli ol Effy yalvarırım. Bir daha beni bu kadar çaresiz bırakma."

"Tamam tamam söz, söz, söz..." diyerek Önder'e sarılmaya çalışırken göğsüme ve koluma giren ağrıyla yüzümü buruşturdum. "Yavaş" dedi, koltuğa yatmama yardım ederek. Telefonuma gelen mesaj için kalkmaya çalışırken "Kıpırdama ben getiririm." diyerek telefonumu uzatmasıyla "Teşekkürler" diyerek alıp gelen mesajı açtım.

Gönderen: Demir

Önder yatıya kalmayacak herhalde Elif!

Demir'in mesajıyla dudağıımı ısırırken bir yandan da Önder'in bende olduğunu nereden bildiğini düşünüyordum. "Ee kimmiş?" diyerek kendini tekli koltuğa atarken "Demir" deyince rahatsızca boğazını temizledi. "Ne istiyormuş?" Yeni koyduğumuz kuralları yıkmamak için "Yanıma gelmek" deyince, Önder derin bir nefes alıp "Gelsin." dedi. "Yalnızca benim yanıma gelmek" diyerek, Önder'in beni anlaması için imalı imalı bakarken "Mesaj alınmıştır" deyip ayağa kalktı. Alnımdan öpüp "Dikkatli ol." dedi ve yanağıımı okşayarak kapıya yöneldi. Başımı salladım. İçi içini kemiriyordu, biliyordum; ama yapacağım hiçbir şey yoktu. Yanımda onun yerine Demir'in olmasını her şeyden çok istiyordum. Önder çıktıktan bir süre sonra kapıdaki anahtar sesiyle kaşlarını çatıp "Kim o?" diye bağıınca annemlerin gelmemiş olmasını dileyerek yavaşça ayağa kalktım. Demir elinde poşetlerle salonun kapısından girdiğinde "Demir" diyerek şaşkınlığımyüzümden belli ederken "Anahtarın mı var?" dedim.

"Hoşbulduk sevgilim." dediğinde ağzım hafifçe aralandı. "Hangisine şaşıracağımı bilmiyorum. Sevgilim

demene mi, anahtarının olmasına mı?" deyince Demir belli belirsiz gülümseyerek elindeki poşetlerle mutfığa doğru gitti. Peşinden giderken "Demir" deyince "Efendim güzelim?" dedi. İçim kıpır kıpır olurken, sanırım iltifatlara alışmam lazım diye düşünerek şaşırdığım diğer konunun üstüne gitmeye karar verdim. "Anahtarın var!" "Yani?" diyerek poşetteki şeyleri tezgâha boşaltırken yavaşça sandalyeye oturdum. "Sana göre normal bir şey yani, bu?"

"Sevgilisini yormak istemeyen biri için normal bir şey."

Şaşkınlıkla Demir'e bakarken yanıma gelip burnumu öperek, çenemden tutup ağzımı kapattı. "Şimdi kapat, yemek yerken açık kalmasına ihtiyacın olacak." demesiyle "Yemek mi?" diye sordum.

"Hı hı" diyerek meyve poşetlerini dolaba yerleştirirken "Yemek mi yapacağız yani?" diye sordum inanamıyormuş gibi. "Sen dinleneceksin ben yapacağım." dediğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Demir kahkaha atıp "İlla bir yerinin açılması mı gerekiyor?" dedi. Isıttığı suyu tence-reye döküp, aldığı makarnayı suyun içine bırakırken bir yandan da güçlkle bulduğu tavanın içinde yağı eritip kıymayı kavurdu. Salçayı ekledikten sonra baharatları karıştırırken "Kekik koyma." dedim. "Neden?"

"Tadını sevmiyorum." Demir bir süre bana baktıktan sonra kekik dışındaki diğer baharatlarla sosu hazırladı. Soslu makarnaları tabaklara koyarken hala gözlerime inanamıyordum. Tabakları masaya koyduktan sonra çekmeden iki çatal aldı. "Afiyet olsun" diyerek çatalı elime tutuşturunca bir Demir'e bir makarnaya baktım. "İnsanları zehirleyerek öldürmek tercihim değil." diyerek benim lafımı bana satınca, kıkırdayıp çatalı makarnaya daldırdım. Yemeğimi ağzıma götürdüğümde gözlerimi kapatarak

“mmmm” diye bir ses çıkarınca Demir’in gülümsediğini duydum.

“Seninle evleneceğim Demir Kara” dediğimde öksürmeye başlarken “Bunu normalde erkekler söyler Elif” deyince kıkırdayıp “Demir Kara’nın yemek yaptığı bir dünyada bana kimse normallikten bahsetmesin!” dedim.

Demir, kahkaha atmaya başlayınca yanaklarım kızarak gülümsedim. Yemeklerimiz bittikten sonra Demir tabakları kaldırırken salona geçtim. Koltuğa oturup televizyonu açtığımda Demir yanıma otururken yavaşça başımı omuzuna yasladım. Kolunu kaldırıp sırtımı göğsüne yaslarırken “Ağrın var mı?” diye sordu. Başımı hayır anlamında salladım. Burnunu saçlarımda dolaştırıp derin nefesler aldığımda kalbimin yerinden çıkacağını hissettim. “Kokunu özlemişim.” diye fısıldadı. Başımı çevirip Demir’in gözlerinin içine bakarken bu ânı ne kadar özlediğimi bir kere daha anladım.

“Ben, senin olan her şeyi özledim.”

“Elif seni tanımıyorum.” dediğinde kaşlarımı çattım. Titrek bir nefes alıp başımı öptü. “Seni tanımıyorum. Kim olduğunu, neyi sevdiğini, neden nefret ettiğini, küçükken en çok yapmak istediğin şeyi, hayallerini, düşüncelerini... Sana ait neredeyse hiçbir şeyi bilmiyorum. Kekiği sevmediğini bile şimdi öğrendim.”

“Ben de sana ait hiçbir şeyi bilmiyorum.” diyerek başımı göğsüne yasladım. “Seni tanımama izin verir misin Elif Sancak?” demesiyle hızla Demir’e döndüm. “Seni, nefes alırken hangi hücrenin kıkırdadığını bilebilecek kadar tanımama izin verir misin?”

Başımı salladığımda beni kendine çekip alnımı öptü. Başını başıma yaslarırken televizyonda çıkan şarkıyla kıkırdamaya başladım.

“Ne oldu?”

“İşte bu şarkı tam anlamıyla bizim oldu.” deyince başını televizyona çevirdi.

“Kurşun adres sormaz ki, yaktın beni en derinden...”

Bir aylık raporumun süresi biterken bana yine okul yolları gözüküyordu. Ayna karşısındayken yeni kapanmaya başlayan kurşun izlerine baktım. Parmaklarımı izlerin üzerinde gezdirirken aklıma vurulma ânı geldi ve gözlerime hücum eden yaşları engelleyerek giyinmeye başladım. Çantamı alıp evden çıkarken babama verdiğim söz aklıma gelince garajdan arabamı çıkardım. Yürüyerek on dakika olan yol için boşuna benzin harcıyorum diye düşünene kadar otoparka gelmiştim bile. Tüm gözlerin benim üzerimde olması karnıma ağrıların girmesine neden oldu. Kara haber tez duyulur diye düşünerek arabadan inerken gözlerin bende değil de arabada takılı kalmış olması rahatlamama neden oldu. Tabi ya... Yakın çevrem hariç, kimse yaşadıklarımı bilmiyordu ki.

Arabayı kilitleyerek yürümeye başladığımda birbirini dürtten çocuklardan biri “Oha Porsche Panamera!” diye bağırınca gülümsedim. Bu okuldaki çoğu kişi için bu araba hayalden de öteydi.

Demirlerin yerine baktığımda her zamanki gibi muhabbet ettiklerini görürken Esra’nın Demir’e olan yakınlığı yumruklarımı sıkmama neden oldu. Sözde sevgili olan bizdik, ama ben daha çok kuma görevi görüyordum. Hızla; Önder, Gökhan ve Melek’in yanına doğru yürürken Melek ayağa kalkıp koşarak bana sarıldı. İnleyerek “Melek” diye fısıldayınca “Çok çok özür dilerim. Canın çok yanmadı ya?” demesiyle göğsümü tutup “İyiyim.” dedim. Önder dikkatlice bana sarılıp başımın üstünü öperek “Nasılsın?” diye sorunca “İç güveysinden hallice..” deyip Gökhan’a baktım. “Günaydın”

"Günaydın Effy"

Banka oturduğumda göğsümü tutmamla "Ağrın mı var?" diye soran Önder'e başımı hayır anlamında sallarken Gökhan yanıma oturup elimi tuttu.

Önder "Yüzün neden acı çekiyorum diye bağıyor o zaman?" dediğinde zorla gülmeye çalışırken, Gökhan "Canın acıyorsa söyle, saklaman bizim canımızı acıtır." dedi.

Her ne kadar dikişlerim kapanmaya başlasa da hâlâ hareket ettikçe etimden et koparılmış gibi canım acıyordu.

"Tamam, belki biraz ama içinde kurşun yarası olan birine göre normal şeyler bunlar."

"Eve gitmek ister misin?" diye sorduğunda başımı sallayıp "Çok uzun bir süredir evdeyim. Eminim okulda daha çabuk toparlanacağım." diyerek, Demir'e baktım. Neden beni gözleriyle hapsederken yanıma gelmek için en ufak bir girişimde bulunmuyordu. Hadi yanıma gelmiyordu neden o yılışık kızı etrafından uzaklaştırmıyordu artık. Emir'in okuldan çıktığını gördüğümde bizimkilere "Birazdan geliyorum." diyerek ayağa kalkarken, Emir beni fark ederek koşarak gelip sarılınca inleyerek "Emir" diye tısladım. "Lanet olsun! Çok özür dilerim Effy, benim tamamen aklımdan çıkmış."

"Tamam, sorun değil, ama bir üçüncüsü olursa sanırım öleceğim." dediğimde kaşlarını çatarak "Üçüncüsü?" derken "Boşver!" deyip elimi göğsüme bastırdım. "Emir sana bir şey sormam lazım"

"Haydi sor sor." dediğinde iğrenerek gülümsedim.

"Tamam, sabah sabah çekilmiyorum. Biliyorum. Hadi sor" deyince derin bir nefes alıp Demirlere baktım. "O gece, Demir ve Esra kol kola geldi ya, neden olduğuyla ilgili bir fikrin var mı?"

"Hayır, yok." dediğinde tek kaşımı kaldırıp Emir'e dönerken "Peki Esra'yı yanından uzaklaştırmamasının nede-nini biliyor musun?" diye soruyu farklı bir açıdan sorunca Emir gözlerini kaçırıp "Bilmiyorum Effy." deyince içim-den ah ha dedim. "Biliyorsun Emir."

Emir derin bir soluk verirken "Öğrenmeden bu işin pe-şini bırakmayacaksın değil mi?" diye sorunca başımı sal-ladım. Emir bir elini beline koyup diğer eliyle saçlarını ka-rıştırırken "Esra'nın babası ve Adnan amca ortak" deyince "Yani?" dedim sakince. "Bu iki dev isim zamanında çok büyük bir işe imza attı. O sıralar Duru hayattaydı hatta. Yaşanan olayları biliyor, aileler fazla içli dışlı. Esra oldum olası Demir'e ilgiliydi, ama Demir hiçbir zaman karşılık vermedi. Bir gün Esra, Demir'e aşkını ilan edip karşılı-ğını alamayınca kendini öldürmeye niyetlenip yalnızca Demir'e haber verdi. Bizim vicdan kumkuması, bu olay-dan sonra Esra tekrar kendine zarar vermesin diye hiçbir zaman onu tersleyecek bir şey yapmadı. O gece Esra'nın ailesi de oradaydı, ama sana yemin ederim neden kol kola geldiklerini bilmiyorum."

Az önceki iki çarpma yüzünden göğsüm sızlarken eli-mi bastırıp "Bu acımasızlık, resmen Demir'in iyi niyetini kullanıp yanında kalmaya çalışıyor." derken sesimin acı-yı çıkmasına engel olamadım. Emir kolumu tutup "Effy iyi misin?" diye sorduğunda daha cevap veremeden diğer kolumda bir el hissettim. Demir'in nasıl bu kadar sessiz ve hızlı olduğunu düşünmeden edemiyordum. "Ne oldu? Elif iyi misin? Rengin attı. Ne oldu?"

Emir ve Demir'in yardımıyla banklara otururken "Uzun zamandan sonra bu kadar hareket edince... Yorul-dum sanırım." dedim. Bizimkiler yanımıza gelirken De-mir önümde diz çöküp başını dizime yasladığında bah-çedeki bütün gözlerin bize döndüğünü hissettim. Yavaşça

elimi yanağına koyup başını kaldırdığımda gözlerindeki buğu içimi titretirken "Demir" diye fısıldamamla aniden ayağa kalkıp okula doğru yürümeye başladı. "Neyin var Demir ya?" diye içimden geçirerek arkasından bakarken zilin çaldığını duydum.

Yavaşça ayağa kalkıp "Ben bir lavaboya..." derken Melek "Ben de geliyorum." deyince gülümsedim. Vurulduğum zaman benimle gelmediği için pişmanlığını illa gözümüne sokmak zorundaydı. Ağır adımlarla tuvalete girdiğimizde Esra'nın lavaboda olduğunu görmek içimdeki sıkıntıyı arttırırken suyu açıp ellerimi yıkamaya başladım. Tam yüzümü yıkamak için lavaboya eğildiğimde Esra'nın arkamdan sertçe ittirmesiyle göğsüm lavaboya çarparken nefesim kesildi. "Pardon şekerim" Ellerimi lavaboya dayayıp nefes almaya çalışınca canımın daha çok yanmasıyla gözlerim yaşarmaya başladı. Melek korkuyla "Effy!" dediğinde kısık sesle "İyiyim." deyince "Emin misin?" diye sordu. Gözlerimi kapatıp başımı sallarken lavaboyu sıkmaya çalışmam canımın ne kadar yandığını gösteriyordu.

Nefes alamıyordum. Nefes almaya çalıştıkça kurşunun geçtiği yerler zonkluyordu. Bir süre aynadaki acı çeken yüzüme baktıktan sonra "Merak etmişlerdir. Hadi gidelim." deyince Melek koluma girip yürümeme yardım etti.

Sınıfa girdiğimizde olabildiğince dik yürümeye çalışırken Demir'in gözlerinin beni takip ettiğini görmek işimi daha da zorlaştırıyordu. Dikkatlice sırama oturduğumda hoca sınıfa girdi. Göğsümdeki ağrı şiddetlenince elimle göğsüme bastırdım. Elime gelen ıslaklıkla hafifçe elimi çekip ne olduğuna bakarken Önder'in "Effy" diyen telaşlı sesiyle tekrar elimi göğsüme bastırdım.

"Efendim?"

"İyi misin?" diye sorduğunda "hı hı" diyerek başımı

sallarken "Kötü hissedersen söyle, hemen çıkarız" dedi. "Tamam, söylerim."

Elimi çektiğimde elimin ve gömleğimin kana bulandığını görmek strese girmeme neden olurken kalbim deli gibi çarpıyordu. Ne yapacağımı bilmeden Demir'e baktığımda telaşla beni izlediğini görmem, içimdeki panik havasını daha çok arttırdı. "İyi misin?" diye fısıldamasıyla kanlı elimi göğsümden çekip çaktırmadan Demir'e gösterdim. Aniden ayağa kalkıp gömleğimin içinden göğsüme bakarken Önder'in "Ne oluyor?" diye sormasına kalmadan "Lanet olsun Effy" diye bağırmasıyla "Asıl sana lanet olsun Önder!" diye söylendim. Ne bağıırıyorsun!

Demir beni kucakladığı gibi sınıftan çıkarırken Önder'in koşarak peşimden gelmesi, işleri daha da zorlaştırıyordu. Şimdi bunun nasıl olduğunu sorduklarında Esra yaptı desem Önder yine Demir'e yüklenecekti. Revirdeki doktor dikişlerimin zorlandığını söyleyerek pansuman yapıp sardıktan sonra Demir yanıma gelip "Dikişlerini nasıl zorladın Elif?" diye sorunca derin bir nefes aldım. "Biri bir şey mi yaptı?" dediğindeki bir şeyden şüphelendiğini belli eden ses tonu yalan söylemememe yardımcı olmuyordu. Önder'e baktım. Onun yanında gerçeği de söyleyemezdim. Allahım bana bir çıkış yolu göster.

"Kim ne yapacak? Birkaç kere sıkıca sarıldılar ya sanırım ondan oldu."

Demir tek kaşını kaldırıp "Emin misin?" dediğinde başımı salladım. Önder "Yedik say" derken, Demir de belli ki aynı fikirdeydi. Derin bir nefes alıp ayağa kalktığımda başım dönünce, Demir "Eve gidiyoruz" dedi ve elbette Önder "Evet" diyerek ona katıldı. "Merhaba Edi ve BÜDÜ" diyerek sitemimi belli ettim.

Zorla eve götürüldüğümde Demir, her zamanki gibi yanımda kalmazken Önder de her zamanki gibi ilgisiyle

beni boğmak üzereydi. Telefonuma gelen mesajla birazda olsa evin ortamından uzaklaşmak isterken mesajı açıp yüzümde ufak bir tebessümle okudum.

Gönderen: Emir

Bence tam anlamıyla iyileştiğinde bir kutlama yapmalıyız.

Şimdi dinlen ve iyi olmadan karşıma çıkmak

Bu kızı anlamak gerçekten zor... Biri ona zarar verdiğinde bile o kişiyi koruması gerçekten sinir bozucu. Hayır, öğrenemeyeceğimi düşünecek kadar aptal da değil! Evine geldiğimizde onun yanında kalmak istesemde telefonuma gelen mesaj yüzünden Elifi Önder'e emanet edip yola koyuldum. Günlerdir Muhsin denen şerefsizi aramamıza rağmen bulamamamız canımı sıkarken babamın her gün bu adam için toplantı yapması sinirlerimi dahada bozuyordu. Holdinge gittiğimde babamın adamlarıyla toplantıda olduğunu görünce yavaşça içeri girdim. Adamlardan biri arama raporlarını babama anlatırken "Herkes dışarı çıksın!" deyince ortamda derin bir sessizlik oldu. "Toplantınıza sonra devam edersiniz. Çıkın!" Adamlar, babama bakıp çıkın emrini aldıktan sonra hızla toparlanırken "Sıkıldım bu durumdan." diyerek ellerimi masaya koydum. "Kim bu adam baba? Neden onu bulabilecekken saçma sapan yerlerde aratıyorsun. Onun seninle alıp veremediği ne var?"

"Demir haddini aşma!" dediğinde alayla gülerken "Ne haddinden bahsediyorsun baba. Bu adamı, tek emrinle bulabilecekken haftalardır aynı yerde dönüp dolaşıyorsun. Neyi saklıyorsun?" dedim. "Sana hesap vermek zorunda değilim." dedi sakince.

"Eğer biri benim canıma kastettiyse... Evet, Adnan Karal Bana hesap vermek zorundasın."

Babam ayağa kalkıp ağır adımlarla büfede duran viskisini bir

bardağa doldururken "Böyle basit adamlarla uğraşarak zamanı kaybetmek istemediğim için olabilir." deyince "Oğlunu az kalsın öldürecek olan adam, senin için basit adam mı?" diye sordum hayretle. "Sonuçta hayattasın değil mi oğlum?"

"Elif sayesinde" diye bağırıp yumruğumu masaya geçirdiğimde babam kaşlarını çatarken "Kimse ona hayatını tehlikeye atmasını söylemedi." dedi. Alayla kalıkaha atıp "Bu mu?" diye deyince babam içkisinden sakince bir yudum aldı.

"Senin yaptıkların yüzünden çevremdekilerin zarar görmesine vereceğin cevap bu mu?"

"Sana o kızdan uzak durmanı emrettiğimde beni dinleseydin..." derken "Baba!" diye bağırınca derin bir soluk alıp bana bakmadan içkisinden bir yudum daha aldı. "Gerçekten ne zamandan beri suçsuz insanların hayatlarını bu kadar değersiz görmeye başladın!"

Babam elindeki bardağı sertçe masaya koyarken "Sen ne zamandan beri böyle bir adam oldun baba?" diye bağırınca hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine baktı. "Verecek cevabın yok ha... Her zaman olduğu gibi..."

Arkamı dönüp sandalyelerden birine tekme atarak kapıya yürüdüktan sonra tam açmak için hamle yapmışım ki babamın fısıltı gibi çıkan cevabı sanki yeri göğü inletmişti.

"Suçsuz olan evladımı kara toprağa verdiğimden beri..."

1 AY SONRA

Telefonumun susmayan melodisiyle gözlerimi aralar-ken etrafın hala karanlık olması, kalbimi yerinden çıkaracak gibi attırmıştı. Telaşla telefonu aldığımda arayan kişinin ismini görünce korkuyla "Demir" diye fısıldayıp telefonu açtım.

"Alo Emir, bu saatte aradığına göre ciddi bir durum var. Demir'e bir şey mi oldu?"

Emir'in birkaç saniyelik sessizliği asırlar gibi gelirken "Ciddi bir durum var, ama kimseye bir şey olduğu yok." demesi azda olsa içimi rahatlattı.

"Ne oldu?"

"Kapıyı açarsan anlatacağım." dediğinde "Kapıyı mı?" diye düşünürken zilin çalmasıyla hızla yataktan kalktım. Koşar adım kapıya gittiğimde telefonun hala kulağımda olduğunu, Emir'in şaşkın bakışı ve ufak kahkahasıyla fark ettim. "Gülmeyi kes, insanda akıl mı bırakıyorsun. Saatin farkında mısın Emir!"

"O yüzden, önce kapıyı çalacağıma telefonla aradım ya. Hoş, 15 dakikadır kapıdayım. Ne ağır uykun varmış be kızım!"

"Bu aceleyi neye borçluyuz acaba?"

"Sebeb-i ziyaretim" dediğinde gözlerim büyürken "Allah'ın emri.." diye devam etmesiyle yumruğumu omuzuna geçirip "Emir!" diye bağırdım. Sesim yankılandığında saatin gece yarısı olduğunu hatırlarken "Geç içeri!" deyip yakasından tuttuğum gibi Emir'i içeri aldım.

"Vay! Verilen kanlar işe yaramış. Maşallahın var."

"Kapa çeneni ve damarlarımda o iğrenç insanın kanının dolaştığını hatırlatma!"

Emir kırdığı potla yüzündeki gülümsemeyi silerken "Salona geçelim." diyerek yürümeye başladım. Koltuğa esneyerek oturduğumda Emir'in kızarmış gözlerini yeni fark ediyordum. Belli ki birkaç gündür uykusuzdu.

"Ne oldu?"

"Bugün Demir'in doğum günü." dediğinde "Ne?" diye telefonda takvime girerken "4 Nisan Demir'in doğum günü mü?" diye sordum. Emir'in başını evet anlamında sallaması karnıma yumruk yemiş gibi hissettirmişti. Demir ile ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Ne eski Demir'i ne şu ankini... Doğum günü olduğunu bile Emir'den öğreniyorum, bu o kadar acı ki...

1. $\frac{1}{2}$ of the 1000 = 500
 2. $\frac{1}{4}$ of the 500 = 125
 3. $\frac{1}{8}$ of the 125 = 15.625
 4. $\frac{1}{16}$ of the 15.625 = 0.9765625
 5. $\frac{1}{32}$ of the 0.9765625 = 0.030517578125
 6. $\frac{1}{64}$ of the 0.030517578125 = 0.0004765234375
 7. $\frac{1}{128}$ of the 0.0004765234375 = 0.00000371875
 8. $\frac{1}{256}$ of the 0.00000371875 = 0.00000001453125
 9. $\frac{1}{512}$ of the 0.00000001453125 = 0.00000000002861328125
 10. $\frac{1}{1024}$ of the 0.00000000002861328125 = 0.00000000000028125

"Ben... Bilmiyordum."

"Normal. Çünkü Demir, doğum gününün kutlanmasından hoşlanmaz."

Emir'e "Neden?" diye sormak isterken sanki beni duymuş gibi "Duru öldüğünden beri doğum günlerini kutlamıyor. Ona göre, 4 Nisan'da eğlenmek kardeşine haksızlıkmış." dediğinde yavaşça ağzım aralandı. "O zaman bizimde kutlamamıza izin vermez."

Emir başını salladığında "O zaman gecenin bir yarısı uykumu ne böldün be adam!" demek isterken "Ama sen çok iyi görünüyorsun ve bence bugün senin iyileşmeni kutlamak için çok güzel bir gün." dedi. Gözlerimin içine baktığında bana ettiği imayı anlarken "Bir taşla iki kuş vuralım diyorsun." dedim.

"Ha şunu bileydin." Emir keyifle arkasına yaslandığında "Ama bunu nasıl yapacağız. Demir gibi birinden bir şey saklamakimkânsız." deyince "O iş bende. Karışma." dedi.

"Nasıl?"

"Sen sadece akşam 8'de IRON'da ol yeter. Sizinkilere de haber ver, ama gizli doğum gününden bahsetme. Herkes senin iyileşmeni kutladığımızı sansın. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Birinin pot kırıp her şeyi berbat etmesini istemeyiz."

"Tamam."

Emir ayağa kalkıp "O zaman yarım kalan güzellik uykuna devam et. Gece zombi gibi eğlenmeni istemem." diyerek burnumu sıktıktan sonra "Ne hediye alacağız?" diye sordum. "Sanırım ilk kutlama için bir hediye almasak daha iyi. Bir sonraki sene düşünürüz."

Emir elini sallayarak salondan ayrıldı. Bir süre sonra kapı kapanma sesini duyunca derin bir soluk alıp arkama dayandım. Birbirimizi tanımak istediğimizi söylediğimizden beri bir ay geçmişti, ama biz değil birbirimizi ta-

nımaya çalışmak adam akıllı görüşememiştik bile. Demir Kara'yı o yanımda olmadan tanıyabilir miydim? Sanırım, hayır.

Gözlerimi açtığımda iki büklüm koltukta uyuduğumu görünce akşamki olayın rüya olmadığını anladım. Her yerim tutulmuş gibi ağrıyordu. Hafif hareketlerle gerinmeye çalışırken duyduğum mesaj sesiyle koltuğun arasına sıkışmış telefonumu elime aldım.

Gönderen:Emir

Bir kere daha seni uyandırma riskini göze alamayacağım için mesaj atıyorum. Akşam için her şey hazır. Geç kalmayın.

Bu çocuk gerçekten uyumuyor muydu? Ne zaman tüm hazırlıkları bitirmişti. Telefonumdaki arama ve bir mesajı yeni fark ederken gördüğüm isimle kalbim, parmak uçlarımda atmaya başlamıştı sanki.

Gönderen:Demir

Seni özledim Elif Sancak.

Parmaklarımdan hangi tuşlara bastığımı ekrandaki harflerle görürken kalbimde kanat çırpın kuşu sakinleştirmeye çalıştım.

Gönderilen: Demir

Benim özlemim boyut atladıysa demek ki :)

Demir'in mesajı gördüğündeki yüzünü hayal etmeye çalışırken istemeden gülümsedim. Nedense benim verdiğim tepkilere kahkahalarla gülüyordu ve benim en sevdiğim an bu gülümsemenin beni sardığı ufacık andı. Telefondaki aramalara girdiğimde hepsinin Önder'den ol-

duğunu gördüm. Geri aramaya tıklayıp telefonu kulağıma götürdüğümde tüm sevimliliğimi yüzüme takınırken telefon açıldı.

"Alo canımcımcımcım"

"Effy böyle mi anlaştık?"

Takındığımı sevimliliğin hiçbir işe yaramayacağını anladığımda geri adım atarken "Uyuyakalmışım Önderim ne olur kızma." dedim.

"Eğer anlaşılmaya uymazsan babanın kurallarına göre oynarız." dediğinde sesindeki tehdidi iliklerime kadar hissederken sanki görecekmış gibi gözlerimi kısıtım.

"Tehdit?"

"İstediyini düşün."

"Pekâlâ." deyip başımı yavaşça sallarken "Detayları kahvaltıda konuşalım istersen, harika bir yer biliyorum." dedim. Önder kahkaha atarken "Yalnız gel. Polise haber verme." deyince "Sana o mafya bozuntularının kanı hiç yaramadı." demesi içimdeki tüm mutluluğu söküp almıştı. Ben o adamları aklıma getirmemeye çalıştıkça neden herkes, pişirip pişirip önüme koyuyordu ki... "Saatlerimizi ayarlamamıza gerek var mı?"

"Yok" dediğimde sesimden tüm keyifsizliğim anlaşılıyordu.

"Tamamdır. O zaman yarım saate oradayım" dediğinde gözlerim büyürken, "Keşke saatlerimizi ayarlasaydık..." diyerek kahkahayla telefonu yüzüme kapattı. Koşar adım banyoya, odama gidip elime geçen ilk şeyi dolaptan aldım. Beyaz tişörtüm ve üzerine bahçıvan pantolonumu giydikten sonra saçlarımı atkuyruğu yaptım. Beyaz converselerimi ayağıma geçirip güneş gözlüklerimi ayna karşısında saçıma takarken duyduğum korna sesiyle "Tam zamanında" diyerek çantamı aldım ve evden çıktım.

Önder beni gördüğü gibi arabadan inerken "Zamanla-

man günden güne daha mı iyi oluyor?" deyince "Bende tam onu düşünüyordum." dedim ve Önder'e sıkıca sarıldım. Omzunun üstünden arabanın içine baktığımda kimseyi göremeyince "Yalnız gel lafını ciddiye alacağını düşünmemiştim." dedim. Önder'den ayrıldığımda yüzündeki ifade bir terslik olduğunu belli ederken "Sakın polise haber verdim, deme." dememle burukça gülümsedi. Bir terslik vardı ve sanırım bu Melek'le alakalıydı. "Hadi gidelim."

Arabaya atladığımızda yarım yamalak hatırladığımız yolları tarif ederek yolumuzu bulmaya çalıştım. Mekâna ulaşınca ellerimi çırpıp "Geldik!" diye bağırdım. Burası Demir'in beni kahvaltıya getirdiği ufak, manzaralı kafeden başka bir yer değildi. Önder kaşlarını çatarak içerisinin nasıl bir yer olduğuna bakmaya çalışırken "Hadi" diyerek arabadan inip içten bir gülümsemeyle kafenin ağaçtan güzel girişine baktım. İçeri girdiğimizde Ali dayı o sıcak gülümsemesi ile bizi karşılarken "O küçük hanım, hoş geldiniz, Demir Paşa'm nerelerde?" demesiyle Önder bir hışım bana dönerek "Demir mi?" bakışını attı. Önder'in bakışlarını es geçerek Ali dayıya dönüp gülümsedim.

"Onun işleri var Ali dayı, bu Önder senin kahvaltının müptelası olacak kişi." derken göz kırpınca adam göbeğini tutarak kahkaha attı. "Paşamla fazla takılıyor gibisiniz küçük hanım" dediğinde söylemek istediğim imayı anladığını belli edince hafifçe gülümsedim. Bizi Demir'in masasına oturtup o şahane kahvaltıyı önümüze serene kadar, Önder sadece manzarayı seyrederken kahvaltının gelmesiyle derin bir soluk alıp beklenen soruyu sordu. "Demek buraya Demir Paşa'm ile geldiniz küçük hanım" Ali dayıyı fısıltıyla taklit edişi kıkırdamama neden olurken "Evet, başımı çarptığımın ertesi günü kahvaltı yapmak için getirmişti." dedim.

"Sadece tost yeseniz olmuyordu yani." dediğinde kah-

kahama engel olamazken "Bana arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim." sözünün bizim için yazıldığını bir kez daha anladım.

"Ne gülüyorsun?"

"Mutluyum çünkü. En yakın arkadaşımla şahane bir kahvaltı yapıyoruz" Önder'in buruk tebessümünden sonra "Ama en yakın arkadaşım mutlu değil ve bunun nedeninin burada olmayan bir kişiyle alakalı olduğunu düşünüyorum." dedim. Önder gözlerini bana çevirdiğinde içinde kopan fırtınaları fark ederken uzanıp elini tuttum. "Ne oluyor Önder?"

"Seni bunun için aramıştım." dedikten sonra susunca yavaşça elini sallayıp bakışlarımla "Devam et" deyince çayından bir yudum aldı. "Olmuyor Effy, deniyorum ama olmuyor." dediğinde "Ne olmuyor?" diye bakarken "Melek ile yürütemiyorum. O çok... Nasıl diyeyim? " deyip birkaç saniye düşündükten sonra "Farklı" diyerek devam etti. "Ortak noktamız yok denecek kadar az. Basketboldan hoşlanmıyor, araba kullanmaktanda. Sanırım bunda seninle yaptığı kazada etkili. Kaçamak yapamıyoruz, sürekli anne ve babasını öne sürüyor. Önceden sinemaya girdik, artık ona bile gidemiyoruz. Hanımefendinin ders çalışması gerekiyormuş. Çok boşlamış. Gece hayatından hoşlanmıyor, ben tek çıkınca sorun yapıyor. Of.. Daha bir sürü şey sayabilirim sana. Resmen zıt kutuplar gibiyiz."

"Zıt kutuplar birbirinizi çek..." derken sözümü kesti. "Beni itiyor Effy. Tamam, zıt kutuplar birbirini tamamlar belki ama benim hayalim seninle olduğu gibi ortak noktalarımın çok olduğu biriyle birlikte olmak. Ortak noktamız olmayan kızlarla ne yaptığımı çok iyi biliyorsun."

"Yatıyorsun." dediğimde belli belirsiz gülümserken "Kibarcası o." deyip çayından bir yudum daha aldı.

"Melek'le birlikte de olmuyoruz Effy. Bu, ilişkiyi iyice

çıkmaza sokuyor. Melek'le buluşmak istemiyorum resmen."

Önder'in ağzına peynir atmasını izlerken "Kafamda deli sorular, kolayca silemiyorum." moduna almıştım kendimi. Bütün erkekler böyle mi düşünüyordu gerçekten. Sevecekleri kızlarla ortak noktaları olmasını, yoksa da ortak nokta olarak aynı yatakta mı vakit geçirmeliydiler.

Demir onunla yatmayacağımı bildiği için mi beni daha yakından tanımak istemişti. Ortak noktamız var mı yok mu öğrenmek için mi? Peki o zaman neden uzak duruyordu. Yoksa kendi kafasında ortak noktamız olmadığına mı karar vermişti? "Ne düşünüyorsun?"

Önder'in sorusuyla kendime gelirken "Bütün erkekler böyle mi düşünüyordur?" diye sorunca Önder gözlerini açarak "Çoğu, ama senin sormak istediğin kişiyle ilgili en ufak bir fikrim yok" dedi. Demir'i düşündüğümü bu kadar çok mu belli ediyordum? "Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?" diyerek konuyu değiştirmek isterken Önder başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Ama siz yan yana çok mutlu görünüyordunuz, hiç tartışmanıza şahit olmadım mesela."

"Çünkü ona karşı fazla anlayışlıyım ve genelde onun istekleri oluyor. Bak, ben onu çok seviyorum; ama anladım ki âşık değilim. Başlardaki ilgisi, masumluğu hoşuma gitmişti. Sana benzetmiştim çoğu yerde, yani o öyle düşünmemi sağlamış; ama şimdi anlıyorum ki seninle uzaktan yakından alakası yok. Bir ilişki içine girdiğimizde de o uyumu yakalayamadığımızı gördüm. Yinede vazgeçmedim. Elimden geldiğince ona ayak uydurmaya çalıştım, ama bu kendimden vazgeçmek anlamına gelince... Ne bileyim işte. Olmuyor Effy."

Önder haklıydı. Kimse kendi kişiliğinden vazgeçip başka birine dönüşmemeliydi. Zaten dönüşemezdi de.

Elbet bir gün gerçek kişiliği ortaya çıkardı. Sevddiği kişiyi her şeyiyle kabul etmeliydi insan. İyi yanıyla kötü yanıyla belki de karanlık tarafıyla...

"Sence ne yapmalıyım?"

Önder'in meraklı bakışları arasında "Ben olsam ne yapardım?" diye düşünürken bu güzelim kahvaltının bana haram olduğunu anladım. "Karışmak istemiyorum, ama iyi düşün Önder. Bunun geri dönüşü olacağını sanmıyorum. Yani Melek... Seni seviyor, ama hiçbir zaman gururunu hiçe sayıp.. Of bilmiyorum. Mantiğin ve kalbin arasında kalmışsın. Annem kalbini seç derdi, ama sizin bu durumunuzda mantıklı bir karar olur mu bilmiyorum. Sadece iyi düşün." Önder başını sallayıp kahvaltısını etmeye devam ederken, iştahım kalmadığı için çenemi elim dayayıp dışarıdaki manzarayı izledim. Peki, biz ne yapacaktık? Birbirimizi tanımadan, ortak noktamız olup olmadığını bilmeden, yakınlaşmadan uzaktan uzağa sevebilecek miydik birbirimizi? Aşkımız mı galip gelecekti yoksa beklentilerimiz mi? Sanırım bunların hepsini zaman gösterecekti.

"Saat sekizde IRON'da olmalıyız unutma"

"Tamam Effy! Otuz kere tekrarladın. Tamam. Akşam sekizde IRON'da iyileşmeni kutlayacağız. Git artık! Yoksa sekize kadar hazırlanamayacaksın."

Önder'in yanağından öpüp eve doğru koştum. Tüm gün kafam Önder ve Melek'ten yola çıkarak Demir'le ilişkimdeyken geceyi unutmuştum ve şu anda nereden başlayacağımı bilmiyordum. Ne yapacaktık? Ne giymeliydim? Demir için özel bir gecede, onun için özel olmak istiyordum. Bu geceyi ve beni asla unutmamasını...

Hızla banyomu yaptıktan sonra üzerime bornozumu giyerken aynadaki yansımam dikkatimi çekti. Sırtımda

göğüsümde ve kolumdaki dikiş izlerine bakarken "Kesinlikle kapalı bir şey tercih etmeliyim." diyerek odaya gittim. Uzun süre dolabın önünde ne giyeceğimi düşündükten sonra saatin yaklaştığını gördüm. Hızlı bir şekilde hazırlandıktan sonra telefonumun çalmasıyla Önderlerin geldiğini anlarken çantamı ve deri montumu elime alıp evden çıktım. Ön koltukta heyecanla el sallayan Melek'e karşılık arabadan çıkıp beni karşılayan asık suratlı Önder canımın sıkılmasına neden olurken "Selam" diyerek arabaya oturdum. Sessiz bir yolculuktan sonra kulübün sokağına girdiğimizde "Yok artık" diyen Melek'in de benim gibi düşündüğünü anladım. Allah'ım yaz, kış, hafta içi, hafta sonu bir kulüp nasıl bu kadar kalabalık olabilir? "

Her zamanki gibi kuyruğa girmeden içeri girdiğimizde gözüm Demirlerin locasına takıldı. Emir'in heyecanı yüzünden okunuyordu. Önderler merdivenlerden elele inerken derin bir nefes alıp dikkatlice aşağı inmeye başladım. Demir'in mutsuzluğunu gözlerinden anlayabiliyordum. Locaya doğru ilerlerken Emir'in bizi görmesiyle ayağa kalkması bir oldu. Demir ne olduğuna bakmak için kafasını çevirdiğinde düşünceli suratında belli belirsiz bir tebessüm oluşunca gülümsedim. "İşte partiyi başlatacak kızda geldi. Hoşgeldiniz." diyerek sıkıca sarılan Emir'e mesafeli bir karşılık verip "Hoşbulduk." dedim.

"Parti derken?"

Demir'in şüpheli sesiyle hepimiz panik havasında donup kalırken Emir hızlıca "İyileşmesini kutlayacağız ya. Hadi oturun." dedi. İçimden oh diyerek Demir'in yanına oturduğumda beni baştan aşağı süzüp bir şey söylemeden başını mekâna çevirmesi içimin daralmasına neden oldu. Sabah özledim diyen insan, sanki şu anda yabancıymışım gibi davranıyordu. Mekândaki herkes, içkilerini yudumlayıp kahkahalar eşliğinde muhabbet ederken, müziğin

içimi kıpır kıpır yapmasını engellemeye çalışıyordum. Locada tam bir kasvet havası hâkimdi ve bu ortamı bozacak kişinin Demir'in gazabına uğrayacağına emindim. İçkilerimiz geldiğinde Emir "Effy'nin iyileşmesi şerefine" diyerek bardağını havaya kaldırırken Demir kolunu arkamdan atıp koltuğa iyice yaslandı ve diğer elindeki bardağı hafifçe havaya kaldırıp Emir'e eşlik edip bardağı kafasına dikti. Onun bu soğuk tavırları, içimi parça parça ederken Önder "Ne parti ama!" deyince burukça gülümsedim. Demir'in locasında zaten çok eğlenceli bir parti yapacağımızı düşünmüyordum. Çünkü Demir'in kuralları vardı ve kimse bunu çiğnemeye cesaret edemezdi. Benim takıldığım konu Demir'in bana uzak durması diye düşünürken kolumda hissettiğim ele hafifçe başımı çevirip daha sonra Demir'e döndüm. Beni kendine dikkatlice çekerken kolumdaki kurşun yerini unutmadığını elini koyduğu yerden rahatlıkla anlayabiliyordum. Gözlerindeki düşünceleri umursamadan içimden geçeni fısıldarken oda aynı anda aynı şeyi söyledi.

"Seni özledim."

Babamın yarım yamalak yaptığı Muhsin'i arama işini üzerime alınca Elif'e çok fazla vakit ayıramamıştım. Kafamda sürekli canıma kasteden adam varken şimdi birde doğum gününden dolayı tüm zihnimi Duru kaplamıştı. "Elif'in iyileşmesini kutlayacak bugünümü buldunuz?" dediğimde Emir, her zamanki gibi kendince haklı nedenleri sıralarken hem Elif'i özlediğim, hem de onun mutlu olmasını istediğim için sesimi çıkarmamıştım. İçimde bu geceye dair tek heyecan Elif'in mavi gözlerinin sürekli üzerimde bıraktığı histi. Kafamdaki sorular yüzünden ona mesafeli durmamın canını sıkıldığını anladığımda kolundan hafifçe kendime çektim. Afallayan suratını öpmemek için kendimi zor tutuyordum. Bu kız, direncimi gerçekten fazla zorluyordu. Onu

o kadar özlemiştim ki... Saçlarımın ve teninin kokusu, burnuma dolduğunda derin bir nefes alıp kokusunu içime hapsetmek istedim. Belki yine çok uzun bir zaman görüşemeyecektik ve ben o zamanlar onun yokluğuna sadece içimde sakladığım duygularla dayanabiliyordum. Adamakıllı tanımadığım bir kız bana neler yapmıştı böyle. Nasıl bu kadar işlemişti içime?

Ortam hızlanırken yavaşça elini tutup parmaklarını parmaklarına kenetledim. Bu hareketimle Elif'in gözleri büyürken parmağımın hafifçe elini okşamam, dudaklarını ısırmasına neden oldu. Her temasım, onu heyecanlandırıyor gibiydi. Müziğin artmasıyla gözümü kapatıp kendi iç hesaplaşmamı bastırmaya çalıştıktan sonra ayağa kalktım. Bu gece onun gecesi idi ve o en sevdiği şeyden, danstan mahrum kalmamalıydı. Locadaki herkes gibi bana şaşkın bir ifadeyle bakıp "Nereye?" diye sorduğunda elinden çekip "Gel." deyince yavaşça ayağa kalktı. Heyecanlandığını elimi sıkmasından anladım.

Kenetlenmiş ellerimize bakan Anıl "Yok artık!" deyince Kaan "Hadi canım..." diye bağırdı. Bora'yla göz göze geldiğimizde, düşündüğüm şeyi yapmayacaksın herhalde bakışını gözlerinde hissederken tamda onun düşündüğü şeyi yapmaya gidiyordum. Dans edenlerin arasına locadan kimsenin görmeyeceği bir alana giderken birkaç kişinin etrafımızdan çekilmesi bir oldu. Elif'i belinden kendime çekip topuklularının üzerinde daha rahat kalmasını sağlarken kulağına eğilip "Göster bakalım şu meşhur dansını." diye fısıldadım. Elif'in şaşkın bakışı belli belirsiz gülümsememe neden olurken kendine gelip "Ciddi misin? Dans mı edeceğiz? Hemde burada hem de beraber..." dedi hızlı hızlı.

"İlk ve son kez..."

Yüzündeki şaşkınlık yerini tebessüme bırakırken kendini hafifçe müziğin ritmine bıraktı. En son Duru'yla dans ettiğim aklima geldiğinde ister istemez içim burulurken kafamdaki düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. Bu gece Elif'in gecesi idi ve her şey onun istediği gibi olmalıydı. Müzik hareketlendikçe Elif'in

hareketleri daha da seksi bir hal almaya başladı. Onun bana her temasında dudaklarımı biraz daha dişlerken beni öpecek gibi yaklaşıp birden uzaklaşması beni deliye çeviriyordu. Gerçekten izlemesi daha kolaydı ve aklıma daha önce bu dansı yaptığı insanlar gelince hepsini öldürmek istiyordum. O utangaç kız dans sırasında fazla cüretkâr oluyordu. En son yakınlaşmasıyla derin bir nefes alırken, Elif kıkırdayarak ellerini boynuma doladı. "İşte bu yüzden senden uzak durmaya çalışıyorum." dediğimde yüzündeki zevk aniden silindi. "Beni çok zorluyorsun Elif Sancak." demem utanarak gözlerini kaçırmamasına neden oldu. Dansa devam ederken ellerime hâkim olamadığımı anladığımda Elif'i kendime çekip "Biraz daha devam edersen bu gece eve gidemezsin" deyince gözleri büyüdü. "O kadar mı?" dediğinde "Evet şu anda seni o kadar..." deyince dudaklarını birbirine bastırdı. Bir süre o pozisyonda kendimize gelmeye çalışırken dayanamayıp Elif'in dudaklarına ufak bir öpücük koymamla anında karşılığını almam bir oldu. Eskiye nazaran öpüşürken daha az geriliyordu. Kısa bir öpüşmeden sonra Elif'ten ayrılırken söylediği bir cümleyle bütün bu kargaşanın bir anda durduğunu hissettim.

"Doğum günün kutlu olsun sevgilim"

Bütün romantizm bir anda son bulurken Demir'in suratına nefretle baktığını hissediyordum. Ah be Elif! Neden çeneni tutamazsın ki sen! "Ne saçmalıyorsun sen?" diyerek benden tamamen ayrılması bozulmama neden olurken "Sadece doğum gününü kutladım." diye fısıldadım. Gözlerini kısarak bana baktıktan sonra hiçbir şey söylemeden insanları yararak locaya dönerken pistin ortasında kalakalmıştım. Peşinden gidip hırpalanmayı göze mi almalıydım, yoksa burada kalıp insanların beni danslarıyla ezmesini mi? Yavaş adımlarla locaya doğru yürürken Demir'in Emir'in üstüne eğildiğini görünce adımlarımı hızlandırdım. "Ne oluyor abi ya?" dediğinde Demir Emir'in yakasını kavrar-

ken "Bütün bu kutlama zırvalığı doğumgünüm için miydi?" diye böğürünce hepimiz sustuk.

"Hayır, Elif'in iyileşmesini kutluyoruz. O hayata yeniden doğarken, zaten doğmuş olan birinde bu ânı paylaşmasını istedik. " Emir zar zor konuşurken Demir "Ve bu doğum günü kutlaması değil yani?" diye bağırdı.

Emir "Değil, sadece Elif'in bu gecesinde yanında ol istedik. Tıpkı onun senin yanında olmayı istediği gibi." dediğinde Demir, Emir'in yakasını bırakarak hızla bana dönerken istemeden birkaç adım geriledim.

Önder ayağa kalktığı anda çaktırmadan oturmasını işaret ederken Demir yanıma gelip kolumu sıkıca kavradı.

"Sizden böyle bir şey istedim mi?" Kolumu her saniye biraz daha fazla sıkarken gözlerimin dolmasına engel olmadım. "Abi kızı bıraksan ya, yeni toparlandı zaten."

Demir kolumu bırakmadan beni korumaya çalışan Anıl'a hışımla dönerken "Sen, benim yaptığım şeylere karışma hakkını ne zamandan beri kendinde buluyorsun?" diye bağırınca Kaan "Abi kurşun gelen kolu. Yapma canını yakıyorsun." dedi. Sanırım birazdan ağlayabilirdim. Sevdığım adam beni düşünmezken iğrendiğim adamlar benim için o kişiye kafa tutuyorlardı. "Abi" diyerek ayağa kalkan Bora "Sonradan pişman olacağın bir şey yapma!" deyince ağzım hafifçe aralandı. Bora da mı? Hepsinin Demir'in gazabına uğramayı göze alarak beni korumasına inanamıyordum. Daha önceden zarar verdiği bir kızı şimdi korumaları ironik değil miydi? Bu hareketleriyle onları affedeceğimi sanıyorlarsa çok yanılıyorlardı. Demir onlardan hırsını almak ister gibi kolumu daha çok sıkarken "Kesin sesinizi, hemen kulübümü terk edin!" diye bağırdı. Bora "Bizde mi?" diye sordu. Demir gözlerini kısarak çetesine dönüp, "Özellikle siz." deyince sessizce yutkundum. Gerçekten sinirliydi. Herkes toparlanmaya

başladığında Demir, bana dönüp gözlerindeki ateşle beni yakarken "Bu yaptığını hiçbir zaman unutmayacağım Elif." dedi ve hızla kolumu bıraktı. Önder "Ben de senin bu yaptığını" diyerek nefret dolu bakışlarını Demir'e gönderirken beni elimden tutup çekerek merdivenlere doğru yürütmeye başladı. Kulüpten çıktığımızda dışarıdakilerin garip bakışlarını üzerimizde hissetmek berbat bir duyguuydu.

Önder "O çocuk için ağladığına inanamıyorum." diye bağırarak önden yürürken, gözyaşlarımdan önümü görmediğim için Melek bana sarılarak yürümeme yardım etti.

Eve geldiğimizde Melek'le arabadan inerken Önder bize hiçbir şey söylemeden basıp gitti. Zaten sıkkın olan canıma Önder'in bu yaptıkları tuz biber olurken sessizce eve girip üzerimizi değiştirdik. Melek pijamasını giyip mutfığa ilerlerken bende salona gidip DVD'ler arasından bu geceye en uygun filmi seçmeye çalışıyordum. Melek elindeiki kupayla salona girerken "Ne izliyoruz?" diye sorunca "Dengesizlik ve aşk konulu bir film arıyorum ama hala bulamadım." dedim. Melek kupaları sehpayaya koyarken "Aslında konu erkekler olunca aşk ve dengesizlikten başka bir konu olmaz." deyince gülümseyip kupaya uzandım. Oldum olası bitki çayı sevmezdim, ama Melek sayesinde yavaş yavaş da olsa papatya çayına alışmıştım. Bir yudum içerken "İyi misin?" diye sordu. Kupa dudaklarımda Melek'e bakarken "Değilim" diyerek yutkunup kupayı sehpayaya koydum.

"Effy biraz onun açısından da bakmak lazım olaya. Kardeşinin kaybından kendini suçlayan biri..."

"Bu, ona beni hırpalama yetkisini vermez. O nefret ettiğim adamlar bile beni korurken âşık olduğum adam canımı acıtmak için elinden geleni yaptı."

“Bunun olacağını bile bile gittik Effy, kendini bu kadar üzme.” Melek nasıl bu kadar soğukkanlı konuşabiliyordu. Onu seviyordum ve bunu biliyordu. Buna rağmen kolayca üzülme diyebiliyordu. Aynı durumda olsa kendisi güçlü durabilir miydi acaba?

“Bakma bana öyle, zor olduğunu tahmin ediyorum; ama güçsüz olursan o zorluk seni yıkar geçer Effy. Sen güçlü bir kızsın, ama konu Demir olunca bu gücün ortadan kalkıyor. Farkında mısın intikam almak için başladığın yolda aşkın yüzünden intikamdan vazgeçtin. Tamam, o adamlardan nefret ediyorsun, yan yana gelmemek için elinden geleni yapıyorsun; ama intikam gibi bir şey de istemiyorsun artık. Neden? Demir senin hassas noktan, ona zarar gelmesini istemiyorsun. Demir bunun farkında ve nasılsa Effy beni üç beş gün sonra affeder psikolojisiyle istediğini yapıyor. Sende buna izin veriyorsun. Lütfen biraz kendine gel. Demir’i seviyor olabilirsin, ama kimse için kendinden ödün verip kendini ezdirme. Ne kadar acı çekersen çek, bunu karşı tarafa belli etme. Nerede o Demir Kara’ya meydan okuyan kız? Âşık oldukça onu kaybetme korkusu yaşadığının farkındayım; ama unutma, sen nasıl onun bu halleriyle bile onu kabul edip seviyorsan, o da seni her şeyinle kabul edip sevmeli.”

Melek’in söyledikleriyle kafamda bir şeyler sonuca bağlanırken çayımdan bir yudum daha aldım. Haklıydı. Konu Demir olunca kendimden ödün veriyordum. O pisliklere bile sırf Demir için katlanmaya çalışıyordum. Bu, ben değildim. Elif Sancak bu değildi. Bundan sonra bana baktığında bir ayna göreceksin Demir Kara. Sen bana nasıl davranırsan o şekilde karşılığını alacaksın!

O kadar sinirliydim ki sakinleşeceğim tek yerin neresi olduğunu biliyordum. Uzun zamandır uğramadığım eve gidip

bodrumdaki spor salonuna inerkenki yafetlerimi çıkarıp sinirle fırlattım. Boks eldivenlerini elime geçirip sinirimi kum torbasından çıkarmaya çalışırken az önce olanları unutmaya çalışıyordum. Nasıl böyle bir şey planlardı? Bundan hoşlanmayacağı mı bildiği halde nasıl böyle bir şeye izin verirdin sen Emir? Teri içinde kalana kadar kum torbasına yumruklarımı ve tekmelerimi savurdum. Duyduğum ayak seslerini umursamadan yumruklarımı daha da sert geçirirken "Hey, yavaş ol kovboy." diye bağırdı Emir. "Kum torbasını patlatman sinirini geçirmeyecek." "Beni nasıl buldun?" diye sorarak elimdeki eldiveni fırlattıktan sonra yerdeki suyu kafama dikip içimdeki ateşi söndürmeye çalıştım. "Gevşek ağızlı bir çeten var."

"Onlar benim burada olduğumu nereden biliyormuş?"

"Bunu çetene sorarsın."

Elimin tersiyle ağzımdaki suyu silip alınımdaki teri havluya sildim. "Onlardan önce hırsımı senden çıkarmamı istemiyorsan, kaybol." dediğimde Emir "Amcamın evinden beni kovamazsın." dedi kollarını önünde birleştirerek. "Bu ev benim olmasada bu spor salonu benim. Çık dışarı!"

"Demir"

"Ne Demir amına koyayım. Ne?" diyerek elimdeki havluyu hırsıyla yere fırlatırken, içimdeki öfkeyi daha fazla içimde tutamayacağımı anladım. "Sen ne cüretle Elife bugünün doğum günüm olduğunu söylersin Emir?"

Emir tek kaşını kaldırarak "Niye, sır mıydı? Ben sizin sevgili olduğunuzu sanıyordum." deyince alt dudağımı sinirle ısırıp yumruğumu sıktım. "Bu, unutmaya çalıştığım bir günü bilmesini gerektirmez."

"Eğer bu günü güzel hatırlatacak tek kişiye bilmesi gerekirse Demir." Emir'in üzerine yürürken "Emin ol, bugün, hafızamda bundan iyi kalamazdı." diye tıslayınca "İzin verseydin kalacaktı." dedi tane tane.

"Duru'ya ihanet edemem Emir."

Emir üzerime yürüyüp işaret parmağını gğsme sertçe bastırırken “Bu yaptıklarından daha fazla edemezsin ki...” deyince gözlerimi önce parmağının tenimde bıraktığı ize sonra da Emir’e çevirdim. “Sen kim oluyors-” “Arkadaın, sırdaın, kuzenin, ailen, kardeşin... Hangisini seçmek istersen seç Demir.”

Emir’in ilk kez bu denli diklenii kafamı allak bullak ederken “Onun, doğum günlerini ne kadar çok sevdiğini unuttun mu?” diye sorduğunda belli belirsiz gülümsedim. Küçük bir ocuk gibi günler öncesinden planlarını yapar, bir türlü uyuyamazdı. Doğum günü sabahı ılgnlar gibi evde kouturup deli gibi dans ederdi.”Bu yüzden kutlamak ona ihanet etmiş gibi hissettiriyor... Bugün heyecanlanması gereken kişi oydu, ben değil”

“Kendine fazla haksızlık etmiyor musun Demir? Onun son söylediklerini unutm gibisin” dediğinde yumruğumu eldiven giymeden torbaya sertçe geçirirken “Elini kıracağsın lan!” diye bağırdı. Duru’nun video kaydını annem ve babamdan başka tek bilen kişi Emirdi ve her zaman bir şeyleri kabul ettirmek için bu videoyu ortaya koyması artık sabrımı taırmaya balamıtı. Ellerine yerdeki boks eldivenlerini geçirip birbirine çarparak “Can-sız bir kum torbasından sinir çıkarmak kolay, görelim bakalım canlıdaki performansını.” deyince gözlerimi kısarak yumrukla-rımı sıktım. “Yedek eldivenlerini getirmemi ister misin?”

“Gerek yok. Seni eldivensizde yenerim.” diyerek yumru-đumu suratına geçirirken Emir birkaç adımı gerileyerek hafifçe dudağını yukarı kıvırdı. “İlk taı günahsız son vuruu suratsız olanatsın.” diyerek yumruklarını sırayla atmaya çalışırken hep-sinden ustalıkla kurtulup karnına birkaç yumruk geçirdim.

Bir süre sonra nefes nefese yere uzandık. Saatlerdir bir-bimizin ağzına özenle sıarken ter içinde kalmış ve çok yorulmutuk. Sağ yanım ve enemin ağrısıyla yüzümü burutururkenEmir”Oğlum hırsını geçir dedim bbreğime mi geçir dedim?” diyerek inledi. enemdeki acıya rağmen kahkaha attım. Emir’e baktığımda kolu, gözünün altı morarmaya yakın-

laşmış, kaşı ve dudağı patlayıp yüzünü kan içinde bırakmıştı. Sol böbreğini tutarak acıyla inleyip yattığı yerden doğruldu, ben de başımı tekrar zemine dayayıp derin nefesler aldım.

"Madem Duru'nun söylediklerini bu kadar önemsiyorsun. Effy'e şans ver Demir."

"O kıza şans vermem sadece ölümüne neden olur Emir, Duru'nun bu Demir'i tanıyarak söylediği bir şey değildi o."

"O zaman Duru'nun tanıdığı Demir ol!"

"Artık çok geç Emir. Elif'ide kendi karanlığıma mahkûm edemem. O ne kadar istesede.."

"Saçmalıyorsun."

"Saçmalıyor muyum?" Sağ yanıma tutarak ayağa kalkarken "Saçmalıyorum ha!" dedim. "Daha birkaç ay önce yaşanan olayları ne kadar çabuk unutuyorsun. Az kalsın beni korusun diye ölüyordu be kız. Başına tekrar böyle bir olay gelmeyeceğinin garantisini ben versemde Elif'in bir garantisi yok. Yine aynı şekilde beni kurtarmaya çalışacağından adım gibi eminim. Fazla korkusuz ve bu benim korkmama neden oluyor. Muhsin denen iti hala bulamadık, babam inatla bilmediğim başka şeylerle uğraşıyor. O adam, intikamını almadan durmayacak. Buna benzer bir sürü olay yaşayacağım belki. Onun masumiyetini karanlığım ile gölgeleyemem."

"Demir" dediğinde Emir'in sesinde baba şefkatiseziliyordu. "İnan bana hayatımda en son isteyeceğim şeyi yapmaya çalışmak, benim için her şeyden daha zor. Onu bu kadar severken ondan uzak durmak ölmeden mezara girmiş gibi hissettiriyor, ama yapamam Emir. Ne kadar seversem seveyim bencil olamam. O kalp yerinde atarken güzel, toprak altında durduğunda değil. En azından Muhsin belasından kurtulana kadar Elif'e yakın olmamalıyım. En azından hayatımdaki bir itten kurtulana kadar sevdiğim kızın hayatını her şeyden öncelikte tutmalıyım." deyince Emir yanıma gelip omuzumu sıktı. "Ahh" diye inlememle Emir "pardon abi" diyerek kahkahalarla elini çekti. Vücudum-

daki acılardan daha çok kalbim acıyordu ve bildiğim bir şey vardı. OdaElif'i yanımda istediğimdi, karanlığımda değil...

Güne her zamanki gibi en yakın arkadaşımın muhteşem kahvaltısından gelen kokularla başlarken "Sucuuuu-uuk" diye bağırarak yataktan kalktım ve koşarak mutfağa gittim. "Allah'ım gerçekten sucuklu yumurta" dediğimde Melek kahkaha atıp "Yüzünü yıka gel." deyince ışık hızıyla banyoya gidip elimi yüzümü yıkadıktan sonra aynı hızla mutfağa döndüm. Masaya dudaklarımı yalayarak bakarken "Nam nam nam nam benim arkadaşım neler de yaparmış" deyince "Teşekkürlerini sonraya sakla. Otur hadi." dedi ve çaylarımızı bardaklara döktü. Melek'in bu anaç tavrını çok seviyordum. Annemin yokluğunu hiç aratmıyordu.

"Acaba bana mı taşınısan?" dediğimde "O nereden çıktı?" diyerek tabağına kahvaltılıkları koyarken "Böylece bu şahane kahvaltıyı her gün edebilirim." dedim sucuklu yumurtayı ağzıma tıkarken. Yalandan kızmış gibi yapıp "Ne yani sadece kahvaltı için mi beni çağırıyorsun?" dediğinde kıkırdayıp yağlı ağızımla yanaklarına sulu öpücükler bıraktım. "Effy" diye bağırmasıyla kahkaha atıp yerime geri oturdum. "Daha iyi misin?" diye sorduğunda, başımı bilmiyorum der gibi sallarken "Sadece daha güçlü hissediyorum. İyi miyimbilmiyorum." dedim. Telefonuma gelen mesajla ağzıma tıktığım ekmeği çiğneyerek odaya koşarken "İnşallah Demir'dir" diye dua etmeye başlayarak telefonu elime aldım.

Gönderen: Gökhan

Bugün bir şeyler yapalım mı? Yani istersen..

Dudağımı yamultarak mutfığa döndüğümde "Belli ki beklenen kişi değil." deyince başımı evet anlamında sallayarak "Gökhan" deyip mesajı cevaplamaya başladım.

Gönderilen: Gökhan

Bugün aile günü. Birazdan çıkacağım. İstersen akşama bir kahve içebiliriz?

Telefonu masaya koyup kahvaltıma devam ederken tekrar gelen mesaj sesiyle Melek imalı bir şekilde bana baktı.

Gönderen: Gökhan

40 yıl hatır kulağa hiç fena gelmiyor ha :)

Melek boğazını temizleyerek ağzındaki lokmasını çiğnerken "Bugün annemlerle buluşacağız ya ondan sonra bir şeyler yapalım mı diye sordu?" dediğimde "Hı hı..." dedi inanmıyormuş gibi. Melek, "Effy bu çocuk senden hoşlanıyor olabilir mi?" diye sorduğunda kaşlarımı çatarak, "Ne alakası var!" deyince Melek çayından bir yudum alıp konuşmaya başladı. "Yani Önder'le arkadaşlığınızı garipsemiyorum; çünkü siz senelerdir dostsunuz, ama bu çocuk geleli daha birkaç ay oldu ve sizinle fazla samimi olmaya çalışıyor gibi."

"Saçmalama Melek, sadece iyi anlaşıyoruz o kadar."

"Peki, sen öyle diyorsan..."

Sessizce kahvaltımıza devam ederken aklımda Melek'in söyledikleri dolanıp durdu. Gökhan gibi biri Demir'i ne kadar çok sevdiğimi bildiği halde benden hoşlanabilir miydi? Yada sadece bu zor zamanlarımda yanımda olup destek olmaya mı çalışıyordu? Kahvaltımızı ettikten sonra sofrayı toparlayıp hazırlanmaya başladık. Melek'e "Sen de

gelmek ister misin?" desem de o inatla "Çiftlerin yanında üçüncü kişi olmayı sevmem." diyerek bana laf sokuyordu.

Evden çıkıp Melek'le ayrıldıktan sonra annem ve babamla buluştum. Kahvelerimizi içerken ettiğimiz muhabbet ve sonrasındaki bowling ve sinema keyfi tam anlamıyla ilaç gibi gelmişti. Gökhan'a haber verip beklemeye başladım. Babamın tekrar tekrar hatırlattığı kurallar yüzünden delirmeme ramak kalmıştı ki Gökhan'ın arabasıyla geldiğini gördüm. İkisine de sıkıca sarılıp vedalaştıktan sonra koşarak uzaklaştım.

Koşuşuma gülümseyerek bakıp "Bu kadar özlemediğimi bilmiyordum." dedi.

"Sadece baskıdan kaçıyorum."

"Ha... Özlemedim diyorsun yani?" dediğinde suratımı, saçmalama der gibi, buruştururken Gökhan'a sıkıca sarıldım. "N'aber?"

"Eh, isteden iyiliğe adım adım. Çok uzun zaman oldu ha!" diyerek benden ayrıldığında derin bir nefes aldım. "Evet, en son baş başa dışarı çıktığımızdan beri aylar geçti" Gökhan arabanın kapısını açıp koltuğu işaret ederek reverans yapınca gülümseyip yerime oturdum. Gökhan kapıyı kapattıktan sonra koşarak yerine otururken "Nereye gidiyoruz diye sormayacağım. Çünkü nereye gideceğimizi çok iyi biliyorum." diyerek arabayı çalıştırıp gaza bastı. İlk kez bu kadar kendinden emin gözüküyordu. Kısa bir yoldan sonra dışarıdan çok tatlı görünen bir kafenin önünde durduk. "Burası mı?" diye sorunca Gökhan başını evet anlamında sallayarak kemerini çözdü. Tozpembe, açık mavi ve turkuaz tonlarının hâkim olduğu kafe, insanı çocukluğuna döndürecek güçtinken "Burası sana benziyor." diyen Gökhan'a döndüm. "Anlamadım?"

"Dışı ne kadar sevimli dursa da kahveleri fazla sert..."

Gökhan'a şaşkınlıkla bakıp kahkaha atarken "Hadi!" diyerek arabadan indi. Kafenin terasındaki bir masaya oturup siparişlerimizi verdikten sonra etrafı incelemekten kendimi alıkoyamıyordum. "Beğendin sanırım." dediğinde başımı sallayınca "Sevindim." demesiyle hafifçe gülümsedim.

Kahvemden bir yudum alırken suratımı buruşturup "Dediğin kadar varmış." deyince Gökhan kahkaha atıp parmağıyla burnumdaki ıslaklığı aldı. Bu hareketiyle nedense yanaklarım kızarmıştı. Bir süre muhabbet ettiğimizde Gökhan'ı, Demir'den daha çok tanıdığımı anladım. Buraya neden geldiğine, buradaki hayatına, yurt dışında neler yaşadığına, neleri sevip nelerden hoşlanmadığına, dans ederken ne hissettiğine kadar her şeyini biliyordum. Peki, neden Demir'i bu kadar ayrıntılı yaşayamamıştım. Saate baktığımda epey geç olduğunu fark ettim. "Çok geç olmuş. Kalksak sorun olur mu?" diye sorduğumda Gökhan gülümseyerek hesabı istedi.

O kadar muhabbetten sonra sessiz bir yolculuk yapıp evin önünde durduğumuzda kemerimi çözüp "Her şey için teşekkür ederim." derken, Gökhan kolumdan tutup beni kendine doğru çekerek yanağıma uzun bir öpücük koydu. Dudaklarının değdiği yer alev alev yanmaya başladı. "İyi geceler" diyerek benden ayrılırken "İyi geceler" deyip arabadan indim.

Gökhan gaza bastığı gibi sokakta kaybolduğunda arkamı dönüp çantamdan anahtarlarımı arayarak yürürken bugünün bana ne kadar iyi geldiğini anladım.

Gökhan gerçekten eğlenceli biriydi ve birazda olsa sıkıntılarımın uzaklaşmamı sağlamıştı. Kapıyı açıp anah-tarı kâseye attıktan sonra üzerimdekileri çıkartarak salona geçerken bir el, beni ağzımı kapatarak göğüsüne yaslayınca kalbimin yerinden çıkacağını hissettim.

Ellerim ve ayaklarımdaki acıyla gözlerimi araladım. Hiçbir şey görememem çığlık atmama neden olurken ağzımdaki bağ yüzünden sesimi çıkaramıyordum. Neredeydim ben? Beni kim buraya getirmişti? Korkudan deli gibi titrememin nedeni şu anda bulunduğum durum değildi. Her taraf karanlıktı ve ben karanlıktan ölesiye korkuyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladığında ağzımdaki şey yüzünden inler gibi çıkan ağlamamla kapının açılması bir oldu. Işıkların yanmasıyla gözlerimi sıkıca yumup yavaşça aralarken içeri giren birkaç kişiyi görüp duvara yaslandım.

“Bakın burada kim varmış?” Tanımadığım sesin sahibi beni inceleyerek “Demir’in kurtarıcı meleği,” diye devam etti. Anlaşılan bu adam, Muhsin denen herifti.

“Senin o gereksiz kurtarıcılığın yüzünden bir çuval incir berbat oldu Elif Hanım yoksa Effy mi demeliyim?” dediğinde gözyaşlarım yanaklarımdan sessizce süzölürken yutkunamadığımı hissettim. Sanki boğazımda bir el vardı ve öldüresiye sıkıyordu.

“Senin yüzünden her yerde beni arıyor o çocuk. Ölmüş olsaydı böyle bir derdim olmayacaktı.»derken elindeki tespihle önümde diz çöktü. “Daha öncede birçok suikastla burun buruna gelen bir çocuğun, bu kadar iştahla birini aradığını görmemiştim. Demek ki onun için fazla önemlisin. Buda aklıma bir plan getirdi.” O kadar sakın ve tek tek konuşuyordu ki bu durum daha çok ürpermeme neden oluyordu.

“Önce seni öldürüp bir süre Demir’in perişanlığını izleyeceğim, sonrada onu öldürüp babasından intikamımı alacağım.” dediğinde bir an nefes alamayacağımı hissederken, olayın şoku geçtiğinde hıçkırarak ağlamaya başladım. Beni öldürmesinden daha çok Demir’i öldürece-

ğinden korktuğumu anladım. "Ağlama!" diye bağıarak yanağıma sert bir tokat attığında başım sağ tarafa doğru dönerken titrek nefesler almaya başladım. Eli o kadar ağırdı ki yanağımyı yerinden söküp çıkardığına yemin edebilirdim. "Ağlayan kadın sesinden nefret ederim." Kaşlarını çatıp nefretle bana bakarken gözlerini üzerimde gezdirmesi karnıma yumruk atılmış gibi hissettirmişti.

"Düşündüm de... Seni ölmekten beter edersem Demir için daha acılı bir ölüm seçmiş olurum." dediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi atarken "Tıpkı Duru'ya olanlardan sonraki gibi" dedi. Elimin kolumun boşaldığını hissederken "Ne dersin?" diye sordu. Bir şeyler söylemeye çalışırken alayla gülüp "Sahi ağzın kapalı... Bende ilk kez bir kız konuşmadan karşısındakini dinliyor diye sevinirdum. Açın şunun ağzını!" diye emir verince adamlarından biri ağzımdaki bağı, aşağı doğru çekti. Bileklerimdeki ipleri çekiştirirken "Bizden ne istiyorsun?" diye tıslayınca Muhsin'in gülümsemesi yüzüne daha çok yayıldı.

"Sizden... Hım düşüneyim... Mesela ölmenizi" deyip histerik bir kahkaha atınca aklıma akşam Melek'in dedikleri geldi. Güçsüz olma. Güçsüz olursan seni yıkarlar. Dimdik dur karşısında. Her ne kadar bunu Demir için söylemiş olsa da bu adam içinde işe yarayabilirdi. Ağlamanın bir fayda etmediğini anladığım için kendimi derin nefesler alarak durdururken "Neden?" deyince sesimin ciddi ve sert bir tonda çıkması adamın şaşırmasına neden olmuştu.

"Adnan oğlumu aldı benden!"

"Sen de onun kızını almışsın. Ödeştiniz!" Kaşlarını çatarken ne kadar korkunç görüldüğünü düşünmekten kendimi alamamıştım. Demir de sinirlendiğinde korkunç gözüküyordu ama bu adaminki... İğrençti...

"Ben onun evladının hayatını kurtarıırken o benimkinin

canını aldı. Kızının ölümü benim suçum değil, ama oğlumun ölümü onun suçu. O yüzden ödeşmedik!" dediğinde tüm kanımın çekildiğini hissettim. "Saçma" diyerek tam gözlerinin içine baktım. "Kimse kimseyi suçu yokken öldürmez. Elbet bir şey yapmışsındır." Muhsin hızla saçımı kavrayıp eline dolarken çığlık atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bak küçük kız. Suçsuzum demedim ama suçumu telafi etmek için ona kızını bağışladım. Yoksa o kızın o adamların elinden nasıl kurtulacağını sanıyorsunuz?" Muhsin'in kulağında tıslayan sesiyle ve saçlarımın acısıyla ağlamak isterken elimden geldiğince güçlü olmaya çalıştım. Ne olup bittiğiyle ilgili hiçbir şey bilmiyordum, ama haklı olabilirdi. Duru'yu kaçırıp günlerce işkence ve tecavüz eden adamlar, onu bırakmak yerine öldürmeyi tercih edebilirlerdi.

"Ama Adnan herkesi aynı kefeye koydu. Bağlantısı olan herkesi bulup benzer acıları onların çocuklarında tattırdı ve benim oğlumda bunlardan biriydi." Saçımı bırakıp beni duvara doğru iterken başımı duvara çarpmamla birkaç saniyeliğine gözlerim kararınca tuttuğum gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. Ağlama Effy, güçlü ol ve dimdik dur.

"Ne yaptı?"

Muhsin oda içinde volta atarken aniden bana dönünce nefesimi tuttum. "Gerçekten bunu merak ediyor musun?" dediğinde başımı evet anlamında sallarken adam şüpheli bir şekilde beni incelemeye başladı. "Oğlum uyuşturucu bağımlısıydı. Uzun tedaviler sonucu bu illetten kurtuldu. Ama Adnan benden intikam almak için oğlumu önce uyuşturucu satıcısı yaptı. Satarken kullanacağını da biliyordu. Sonra onu polise ihbar etti. Oğlum, polisten kaçarken üç yerinden vurularak oracıkta öldü." Sesi o kadar nefret dolu çıkmıştı ki beni de Demir'i de gözünü kırpmadan öldüreceğine ilk kez bu kadar emin oldum. Demek o gece o yüzden üç el ateş edilmişti.

"O zaman git Adnan'ı öldür. Demir'in bir suçu yok, onu rahat bırak."

"Demir'in suçu yoktu. Ta ki her yerde beni arayıp tüm sinirimi üstüne çekene kadar... Rahat bırakmak konusuna gelince... Sanırım Adnan aynı acıyı yaşayana kadar onu rahat bırakmayacağım."

"Ne yani Demir'i satıcı yapıp daha sonra uyuşturucuya alıştırarak en son da polisin vurmasını sağladıktan sonra mı rahat bırakacaksın?" dediğimde Muhsin şaşkınlıkla kahkaha atarken kaşlarını çatıp "Öldüğünde rahat bırakacaksın yani." diyerek devam ettim. "Ben sadece vurmaya odaklanmıştım, ama düşündüm de senin fikrin daha güzelmış. Hem bir süre işlerimi yaptıracak adamda bulmuş olurum." Hay sıçayım senin ağzına Effy. Adamla resmen ortak olup kaş yapayım derken göz çıkararak sevdiğinin kuyusunu kazıyorsun.

"Demir bunu asla kabul etmeyecek." dediğimde Muhsin gözlerini kısarken "Sen elimde olduktan sonra her şeyi kabul edecektir." deyince derin bir nefes alıp sonradan pişman olacağıma emin olduğum cümleyi kurdum. "Demir'e dokunma ve Adnan'dan başka şekilde intikamını al. Yaptıracağın işlere gelince, nasılsa ben elindeymişim ya, ben yaparım."

Muhsin'in şaşkınlıkla kaşları havaya kalkarken yaptığım salaklığı anında anlayıp "malsın Effy!" diye söyledim. "Sen bana ne yapıp ne yapmamam gerektiğini söyleyebileceğini mi sanıyorsun!" diyerek üzerime gelirken dışarıdan gelen büyük bir gürültüyle olduğu yerde durup arkasını döndü. "Ne oluyor?" dediğinde, açılan kapıdan cüsseli bir adamın önünde her yeri toz içinde ve kaşından kanlar süzülerek içeri giren Gökhan'ı görünce az önceki cesur halimden eser kalmamıştı.

"İçeri girmeye çalışırken bulduk abi, silahı vardı" Korumanın sesiyle Gökhan adamın elinden kurtulmaya

çalıştı, aynı anda başka bir adam yumruğunu suratına geçirince "Gökhan" diye bağırdığım ve haliyle Muhsin aniden bana döndü.

"Tanıyorsun."

Gökhan, "Bırakın onu." diye bağırırken adamlardan biri, yumruğunu karnına geçirince acıyla inleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Çöktüğü yerden kalkamaması için omuzlarına bastırdıklarında "Gökhan" diye fısıldadım. Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü gören Muhsin, Gökhan'ın silahını inceliyordu. "Güzel silah ama ne yazık ki senin değil" diyerek arkasını dönüp silahı Gökhan'a doğrulttu. "Yapma" diye bağırdığımda başını hafif bir şekilde bana çevirdi.

"Önemsiyorsun."

"Onu rahat bırak. Senin derdin benimle ve Demir'le."

"Düşündüm de artık değil." diyerek adamlarına Gökhan'ı bırakmalarını emrederken silahı beline yerleştirdi. "Az önce dediğini kabul ediyorum. Benim için çalışacaksın-" derken Gökhan'a dönüp devam etti. "-ız. Bunun karşılığında Demir'e dokunmayacağım, ama bu anlaşmayı birine söylediğinizi ya da sadece Demir'e söyleyip iş birliği yaptığınızı öğrenirsem. Bu sefer öldürecekler listeme sarışın yakışıklı bir çocuk da eklenir."

"Ben tek başıma hallederim. Gökhan'ı bu işe karıştıрма." dediğimde başını sallayarak "O, buraya gelerek zaten bu işe karışmış oldu. Kabul mü? Yoksa ben bildiğim yoldan ilerlemeye devam edeyim mi?" deyince Gökhan'a baktım. Bile bile onu bu anlaşmaya sokamazdım ama buradan çıkabilmemiz için kabul etmekten başka çarem yoktu.

"Kabul."

Muhsin keyifle ellerini ovuştururken "Çözün şunu" diye emredince adamlardan biri iplerimi hızlıca çözdü.

“Unutma Elif, bir kişi bile bilirse üç kişinin cenazesi kal-
kar.” Koşarak Gökhan’ın yanına gidip kanlı yüzünü elle-
rimin arasına alırken “Gidin ve benden haber bekleyin,”
dedi. Gökhan’ın omuzunun altına girerek kalkmasına yar-
dım ettim. Tam odadan çıkarken Muhsin “Elif” deyince
olduğum yerde durdum.

“şimdi Adnan için başka bir intikam planı bulmalıyım.
Bir fikrin var mı?”

“İy misin?” diyesordu, “Beni düşüneneğinekendi haline
bakazıcık.” dediğimde eliyle biryeri işaretetti. “Arabaorada,”
Ağır adımlarla arabaya gittiğimizde Gökhan’ın cebinden
anahtarı alıp şoför koltuğuna geçerken “Hayallerini ger-
çekleştiriyorsun ha!” demesiyle “Hiçbir şeyi unutmaz mı-
sın sen?” dedim. Yola çıktığımızda tabelaları takip ederek
bildiğimiz bir adrese gelirken arabayı durdurup elimden
geldiğince hızlı bir şekilde indim. Gökhan inleyerek kapıyı
açtığında kolunun altına girerek eve yürümesine yardım
ederken tutuk olmayan yerlerimde bu ağırlıkla tutul-
duğunu hissettim. Salona girdiğimizde kendini çuval gibi
koltuğa bıraktı. Koşarak banyodan Demir’in bana getir-
diği pansuman malzemelerinden birkaçını aldım. Salona
döndüğümde Gökhan’ın başını koltuğun omuz kısmına
yasladığını görüp “iyi misin?” diye sorunca “Olacağım”
dedi. Yanına oturup tentürdiyot gibi bir şeyi pamuğa dö-
kerken “Oraya nasıl geldin?” diye sordum. “Sizi takip
ettim.” derken pamuğu kaşına bastırmamla inleyince pa-
muğu çekip hafifçe üfleyerek “Ama nasıl?” dedim.

“Telefonunu arabada unutmuştun. Onu getirmek için
geri döndüğümde bir adamın seni zorla bir arabaya bin-
dirdiğini gördüm.” diye anlatırken o korku dolu anlar tek-
rardan gözümde beliriyordu. Gökhan “Ahhh Yavaş” diye
inlediği an pamuğu kaşına sertçe bastırdığımı anladım.

"Özür dilerim, özür dilerim." diyerek üflemeğe çalışırken Gökhan elimi tutup "Sorun değil. Tamam" deyince derin bir nefes alarak yanına oturdum. "Gökhan ben çok özür dilerim.. Oraya... Ölebilirdin Gökhan. Nasıl böyle bir şeye cesaret edebilirsin? Ayrıca o silahı nereden buldun"

"Seni o halde gördükten sonra ölmenin umurumda olacağını mı düşündün gerçekten? Silah konusu tam bir komedi... Dışarıdaki korumayı bayıltırken" dediğinde "Sen korumayı mı bayılttın?" diye kesince başını evet anlamında sallayıpacıylagülümsedi. "İçeridekilerkadarbesilideğildi." Şaşkınlığını gizleyemiyordum. Elimdeki pamuğa tekrar tentürdiyot döküp Gökhan'ın kaşını tamamen temizlerken birsüresessizcebeni izledi. "O adamlarlaneişin vardı Effy?" Derin bir nefes alıp kaşını bandajladıktan sonra vücudundaki morluklara krem sürerken "Effy" dedi uyaran bir tonda. "Vurulmama neden olan adamdı o." diyerek tüm olanları ayrıntısına kadar anlattım. Elimi tutup "Polise gitmeliyiz." deyince başımı salladım.

"Kendi ipimizi kendimiz çekelim diyorsun. Bilmem farkında mısın ama aylardır kimse bu adamı bulamadı. Adnan amcanın polis tanıdıkları olmadığını mı sanıyorsun? Kimse onu bulamazken, o bizi yine eliyle koymuş gibi bulur ve bu sefer bizi salacağını hiç sanmıyorum."

"Yani ne olursa olsun Demir'e zarar gelmemesi için kendi hayatından vazgeçmeye karar verdin öyle mi?" diye sorduğunda gözlerim dolarken "Tıpkı benim senin için kendi hayatımdan vazgeçmem gibi" diye fısıldayınca gözyaşlarım yanaklarımdan süzöldü. "Hey hey hey" diyerek elleriyle yüzümü kavrarken "Ağlaman için söylememiştim. Özür dilerim." demesi daha çok ağlamama neden oluyordu. "Sen neden özür diliyorsun, deli. Bu belayı başına ben sardım. Ben özür dilerim. İstersen o adamla tekrar konuşup" "Salak," dediğinde Gökhan'ın berbat haldeki suratına

bakarken "Alt tarafı bir arabaya bindirildiğini gördüğünde senin peşine takılan birinin bundan sonra seni yalnız bırakacağını düşünüyor musun gerçekten?" deyince Gökhan'a sıkıca sarıldım. "Ne olursa olsun ben her zaman yanındayım." dediğinde hıçkırıklarımı omuzlarıyla bastırmaya çalıştı. "Yaşamda da ölümdede..." deyince kollarımı daha sıkı sardım. Kendimle beraber Gökhan'ı da karanlığa doğru sürüklüyordum ve bizi neler beklediğini ikimizde bilmiyorduk.

Yeni bir okul gününe uyanırken yazdan kalma hava bile bana geceden farksız gibi geliyordu. Sanki her şey rengini kaybetmiş etraf kararmıştı. Tüm gece gördüğüm kâbuslar yüzünden adamakıllı uyuyamazken beynimi kemiren düşünceler başımın ağrmasına neden olmuştu. Yine iyilik meleği tarafım öndeydi ve ben yine sevdiğim bir çocuk yüzünden kendimi ön plana atmıştım. Yusuf bu yaptığuma değmezdi, ama Demir için canımı bile vermeye razıydım. Bakalım bu sefer başıma ne gelecekti?

Okul için hazırlanıp evden çıktığımda "neyseki Demir bana karşı mesafeli yoksa bu olayı ondan nasıl saklardım" diye düşünerek arabama binerken Gökhan'ın durumu yüzünden okula biran önce gitmek istiyordum. Otoparka girdiğimde arabasından yeni inen gündüz gözüyle daha berbat halde görünen Gökhan'dan gözlerimi ayırmadan motoru durdurup hızla indim.

"Günaydın"

"Günaydın Effy" dediğinde koşar adım yanına ilerleyip "Berbat görünüyorsun" deyince "Sağol ya" diyerek gülüp acıyla suratını buruşturdu. Elimle kaşına dokunmaya çalışarak "Çok acıyor mu?" diye sorunca Gökhan bir yere bakıp tekrar bana dönerek "Daha fazla acımasını istemiyorsan bence elini çekmelisin." dedi. Ne olduğunu anlamak için az önce baktığı yöne doğru dönerken

Demir'in yumruk yaptığı elleriyle bize baktığını görünce Gökhan'a dönüp omuz silktim. "Bir şey olmaz. Artık beni umursadığını düşünmüyorum."

"Seni umursamayan biri için mi kendini tehlikeye atıyorsun?"

"Hayır, sevdiğim biri için."

"Ha benim gibi yani," dediğinde gözlerimin büyümesine engel olamadım. Gökhan acıyla kahkaha atıp "Bir süre gülmesem iyi olacak" deyince burukça gülümsedim. "Şimdi ne yapacağız Effy? Kimseye söylemeyeceğiz tamam, ama nasıl hiçbir şey olmamış gibi hayatımıza devam edeceğiz o adamdan haber beklerken. Sonra nasıl bir denge kuracağız o hayatla bu hayat arasında?"

"Bilmiyorum Gökhan, ama hala geç değil. Vazgeçebilirsin." dediğimde dünkü salak diyen bakışı gibi bakarak "Sadece kafamdaki soruları, konuşabileceğim tek kişiye soruyorum. Bu vazgeçmem anlamına gelmiyor." dedi.

Bu sırada otoparka arabasıyla giren Önder'i gördüğümde yüzüme yapmacık bir gülümseme takınırken cool inişine hiç uymayan bir koşturmayla yanımıza geldi. "Gökhan, ne oldu sana? Bu halin ne?" Önder, telaşla bana döndüğünde gözleri bileklerime takılırken "Ver bakayım şu ellerini sen." deyince hırkamın kollarını çekerek kollarımı önümde bağladım. "Ne oluyor burada?"

Ne diyeceğimi bilmez halde dudağımı dişlerken Gökhan "Dün buluştuğumuzda önümüze birkaç serseri çıkıp Effy'i hırpalamaya çalışınca ufak bir aksiyon oldu sokakta. Bu halimiz ondan ama sen birde karşı tarafı gör." deyince Önder'in gözlerinin içine baktım. "Neden bütün serserileri çekiyor bu kız?" dediğinde Gökhan'ın yalanına inandığı için derin bir nefes alırken Önder saatine bakıp "Daha dersin başlamasına yirmi dakika var. Gidip çay may alalım sizde bana bu olayı ayrıntısıyla anlatın." dedi.

Önder yürümeye başladığında Gökhan'a 'ne yapacağız' der gibi bakınca omuzlarını silkerek yürümeye başladı. Nasıl bir yalan uyduracağımızı düşünmeye çalışırken Demir'e bakmamla önümdeki taşa takılıp sendeleyince Gökhan hızla kolumdan tutup beni kendine çekti.

"Önüne bak prenses, sakat bir partner işime yaramaz."

Zorla gülümseyerek "Teşekkürler" deyip Gökhan'dan ayrılırken bulunduğumuz konumu henüz fark ediyordum. "Effy" diyeseslenen Emir'e bakınca Gökhan'a "Sengit, ben bir-razdan geleceğim." dedikten sonra "Efendim Emir" dedim. Emir Demir'in yanından kalkıp koşarak bana doğru gelirken yüzündeki morluklar dikkatimden kaçmamıştı. "Bugün herkesin dövüşken günü ha!" diyerek gülümsediğinde çaktırmadan hırkamın kollarını düzeltirken "Sana ne oldu?" diyesordum. "Hiç, bokskazası... Gökhan'a ne oldu?" "Hiç, arkadaş hatası..." diyerek dudağımı yamulturken "Geçen akşam konuşamadık." deyince göz ucuyla Demir'e baktım. Emir'i yanıma onun gönderdiğine ve bizi duyabilecek mesafede durması gerektiğini söylediğine emindim. Yoksa Emir böyle bir konuşmayı kesinlikle Demir'den uzakta yapardı. "Konuşacak bir şey mi vardı Emir?" dediğimde Emir hafifçe dudaklarını aralarken böyle bir tepki vereceğimi beklemediğine emindim. "Yani o gece benim fikrimdi Effy ve bu şekilde sonlanmasını istemezdim."

"Ben geceyi güzel sonlandırdım, sizinki nasıldı ki?" deyip göz kırptım. Verdiğim cevap karşısında afallamış suratı çok komik görünüyordu, ama ben gülümseyerek yumuşadığımı onlara göstermeyecektim. Madem Demir beni umursamıyordu, ben neden bütün gece ağladığımı belli ederek onu umursadığımı gösterecektim ki. "Neyse ben arkadaşlarımin yanına dönsem iyi olacak. Müsait olduğunda yanına gelirim."

Hızlı adımlarla Önderlerin yanına giderken Demir'e karşı güçlü durmanın Muhsin'e karşı güçlü olmaktan

daha zor olduğunudüşünerek, banka oturup tepsideki çaylardan birini aldım. Gökhan Önder'e attığımız yalanı detaylandırırken ben sadece başımla onaylıyor, ara arada Demir'e bakıp içimi parçalara ayırıyordum.

Zil çaldığında herkes sınıflarına dağılırken sırama oturup masamın üstüne yattım. Gözlerimi kapatıp sınıftaki seslerin masadan uğultu gibi kulağıma gelmesini dinlerken Önder'in elinin sırtımda dolaştığını hissediyordum. "İyi ol Effy" yazdığını anlasamda başımı kaldırmadım. Sınıf sessizleşince hocanın içeri girdiğini anladım. Gözlerimi aralarken, Demir'in bana baktığını görünce yumup tekrar açmam, belli belirsiz gülümsemesine neden oldu. O kadar özlemiştim ki onun bana böyle bakmasını ve gülümsemesini. Neden böyle olmuştuk?

Telefonumun titremesiyle başımı masadan kaldırıp cebimdeki telefonu çıkarırken gördüğüm mesajla kalbimin durduğuna yemin edebilirdim.

Gönderen: Bilinmiyor

*15 dakika içinde gönderdiğim adreste olmazsanız,
anlaşma biter.*

Telefondan başımı kaldırıp Gökhan'a baktığımda, onun da aynı telaşlı ifadeyle bana baktığını görünce, pislik adamın onada mesaj attığını anladım. Telefonun saatine bakıp "Onbeş dakika içinde bu adrese nasıl ulaşabiliriz?" diye düşünürken istemsizce Demir'e baktım.

Bir terslik olduğunu anlamış gibi gözlerini kısarak ikimize baktığını gördüğüm an tekrar saate bakınca on dört dakika kalması, kalbimin dahada hızlı çarpmasına neden oldu. Gökhan, "Ne yapacağız?" diyerek dudaklarını oynattığında, derin bir soluk alarak gözlerinin içine bakıp fısıldadım.

"Kooooş."

"Ben geceyi güzel sonlandırdım..."

Bu ne demekti şimdi. Emir'e bunu söylerken en ufak bir b reddüdü yoktu. O geceyi güzel sonlandırmış. Kiminle lan... dibinden ayrılmayan piçle mi? O yüzünü kim dağıtıysa elleri dert görmesin. Benim dokunamadığıma dokunmaya dert ederse zevkle o yaraların yenisini yapabilirim.

Düşünceler beynimde dolaşırken uyuyan güzelimin gözlerini aralayıp inanamıyormuş gibi tekrar sıkıca kapatıp açma gülümsememe neden oldu. Maviliklerindeki hüznün içimi ke gibi yakarken onu ne kadar özlediğimi düşünüyordum. Tekrar gülümsese ve ben onu görsem...

Masadan kalkıp, cebindeki telefonu çıkardığında yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmezken başını kaldırıp Gökhan denen çocuğa bakması yumruklarımı sıkma neden oldu. Dışarıda bu itle takıldığı yetmiyormuş gibi derste de bununla mı mesajlaşıyordu. Peki, o kadar tedirgin olacak ne mesaj yazmıştı bu çocuk. Elif'in bana dönen bakışlarında korkuyu hissederken kaşlarımı daha çok çattım. Bir şey onu korkutuyordu ve o şey kesinlikle telefonundaki mesajla alakalıydı. Telefonu tutan ellerine baktığımda bileklerindeki kızarıklar dikkatimden kaçmazken Elif'in ayağa kalkıp koşmaya başlamasıyla sıramdan kalkmak içim hamle yaptım. O çocukla çıktıklarını gördüğüm an tekrar yerime otururken, sınavtaki uğultularla gözlerim Önder'i buldu. Yüzündeki şaşkınlıktan ifadede onunda hiçbir şeyden haberinin olmadığını anladım. Benim ya da Önder'in bilmediği şeyi o çocuğun bilmesi içimde öfkeyi harekete geçiriyordu. Hızla telefonumu alıp sakinliği korumaya çalışarak Elif'e mesaj attım.

Gönderilen: Elif

Ne karıştırdığını bilmiyorum ama o koşmanın hesabını bana vereceksin Elif Sancak!

Cevap alamadığım her saniye sınırlım verini korkuya bittiriyordu. İçimde kötü bir his vardı. Başına yine bir bela açmış olabileceği gibi bir his...

Okuldan çıkıp koşarak otoparka doğru ilerlerken Gökhan'ın arabaya yönelmesiyle kolundan tutup "Motorla daha hızlı oluruz" dediğimde "tamam" diyerek motora bindik. Kalbimin yerinden çıkacağını hissederken, araçların arasında sağlı sollu tam gaz verilen adrese gitmeye çalışıyordum. Bu adam çok tehlikeliydi ve her şeyi yapabilirdi.

Adres lüks bir otele aitti, motordan inip anahtarları kapıdaki valeye fırlattım. Gökhan elimi tutarak asansörlere doğru daha hızlı koşturmak için yardım etti. Asansöre binip üçüncükata çıkana kadar nefeslerimizi düzene sokmaya çalışırken, kapının açılmasıyla ikimizde oda numarasını aramaya başladık.

"302. Burası!"

Koşarak kapının önüne geldiğimde, Gökhan kapıyı çalarken kapının açılıp iki yarmanın bizi içeri atması bir oldu. "Ne yapıyorsun be hayvan" diye bağırarak yerden kalkmaya çalışırken "Yirmi dakika" diyen sesle olduğum yerde kaldım. Yirmi dakikada mı gelmiştik yani? Muhsin, ifadesiz bir suratla saatinin üzerinde ritim tutmayı bırakıp yaktığı purosunu ağzına götürürken "Be-ben elimden geldiğince hızlı sür-sürdüm" diye kekeledim. Korkuyordum, ama alt tarafı beş dakika içinde anlaşılmayı bozacağını düşünmüyordum...

"Yirmi dakika... Hımm... Hiç fena değil" deyip piçvari bir şekilde sırtınca içimden bildiğim bütün küfürleri saymaya başladım. "Ne demek bu?" dediğimde Muhsin purosundan nefes alıp "Size ulaştığımda ne kadar sürede o

verde olursunuz diye hesaplamaya çalışıyordum" deyince yumruklarımı sıkıp gözlerimi kıstım. Bizi mi deniyordu yani? Muhsin ayağa kalkıp yanıma gelirken "İlk sefer için gayet başarılısınız." diyerek sigara kokan elini yanağımda gezdirince, Gökhan "Dokunma ona!" diye bağırarak beni arkasına aldı. Muhsin bu hareketinden hoşlanmamış gibi tek kaşını kaldırırken, "Sana dokunmamı ister misin delikanlı?" diyerek purosunun ucunu Gökhan'ın boynun kısmına doğru getirince "Sen hastasın!" dedim dişlerimin arasından.

Muhsin, olduğu pozisyonda kıpırdamadan bana bakıp sigarasını Gökhan'ın boynundan çekerken derin bir nefes aldım. "Sizi hiç sinamadan işe alacağımı sandınız? On beş dakika dememe rağmen yirmi dakikada gelmenizi, çevrede polis ve Demir'in olmamasından dolayı affediyorum. Tebrikler deneme sınavından geçtiniz. Şimdi ben tekrar arayana kadar gözümün önünden kaybolun." dedikten sonra daha ne olduğunu anlamadan, iki iri yanı adam bizi içeri soktukları şekilde, aynen dışarı attı.

Sinirlerim bozulduğu için ağlamaya başladığımda, Gökhan beni kendine çekerek sıkıca sarılırken "Hayvan herif" dedim titrek nefesimle. Bizimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. Gökhan saçlarımı okşayarak "şş" dediğinde ağlamamı durdurmaya çalışırken aklımda tek bir soru vardı:

Deneme testi bu kadar zor olan bir işin kendisi nasıl olur?

Deneme testinin stresinden sonra Önder'e hesap vermeyi ertelemek istediğim için, okul yerine sahildeki kalyonlara gidip oturduk. Dalga sesleriyle rahatlamaya çalışırken Gökhan'ın sürekli bir şeyler anlatıp güldürmeye çalışması canımı daha çok sıkıyordu. Şu anda beni bu olaylara kendisi bulaştırmış gibi moral vermeye çalışıyor.

du. Ben ise onu böyle bir iğrençliğe nasıl sürüklediğimi düşünmeden edemiyordum.

"Hadi bana motor kullanmasını öğret."

Gözlerimi denizden ayırıp Gökhan'a çevirerek ciddi olup olmadığını anlamaya çalışırken "Ciddiyim hadi... Hep merak etmişimdir ama hiçbir zaman arabamdan vazgeçemedim... Belki bana motoru sevdirebilirsin." demesiyle kahkaha attım. Tek derdimiz buymuş gibi bir de ona motoru mu sevdirecektim?"Saçmalama Gökhan."

"Ne o,boynuz kulağı geçer diye mi korkuyorsun?" dediğinde şaşkın bir gülümsemeyle bakarak "Hah... Sen beni geçeceksin öyle mi?" deyince Gökhan ufak bir kahkaha attı. Demir Kara'nın bile beni geçmekte zorlandığı bir işte, yeni yetme biri beni geçecekti öyle mi? Buna sadece gülerim.

"Hadi o zaman" deyip ayağa kalkarken ellerimden tutup benide kendine doğru çekerek ayağa kaldırıncı, "Sen ciddisin." dedim hayretle. "Hiç olmadığım kadar. Hadi" diyerek pantolonunun arkasını silkelerken "Benden gühah gitti, bir şey olursa sorumluluk kabul etmiyorum." dedim. Tırafiğin olmadığı bir alana gidip basitçe motoru tanıtırken Gökhan'ın sürekli gülmemek için dudaklarını birbirine bastırması yavaş yavaş sinirlenmeme neden oluyordu.

"Ne?"

"Yok bir şey öğretmenim." Sesindeki muzır çocuk tüm sinirimi yok ederken "Neden gülüyorsun o zaman?" deyince "Hiç... Hadi devam et" dedi. "Bu gaz, bu fren, bu vites unutma tamam mı? Hadi atla bakalım." Gökhan ustaca motora bindiğinde istemsizce ağzım aralanırken yakalarını düzelterip karizmatik bir bakışla bana baktı. "Hocamdan kaptım." deyip göz kırpınca gülümsedim. "Yavaş ve dikkatli ol. Ayağını şuraya koy..."

Dediklerimi tek tek yaptıktan sonra gaza basıp, beş metre sonra yere kapaklanınca çığlık atarak yanına koştım. "Düşmeden öğrenilmez değil mi?" deyip gülme-ye başlayınca "Canın acıdı mı?" diyerek elini tutup kalkmasına yardım ettim. "Ne yapacaksın, öpüp geçirecek misin?" diyerek dalga geçmesi gözlerimi kısmama neden oldu. Belli ki hiç canı acımamıştı.. "Hadi bir daha" deyip, üstünü başını silkeleyerek motoru yerden kaldırdı. Aynı ustalıkla motora binip ben komut vermeden çalıştırmasıyla "Gökhan!" diye uyarınca olduğu yerde motoru bağırtarak gaza bastı. O kadar hızlı gidiyorduki çığlık atmak için ağzımı ellerimle kapattım. Bu hızda düşse sağ çıkması imkânsızdı. Bu çocukta deli cesareti mi vararken tek ayağı yerde motoru kaydırarak ustaca bir dönüş yapınca ağzım bir karış açıldı. Motorun önce önünü sonra arkasını kaldırarak bana doğru geldikten sonra önümde lastik yakarcasına dönmeye başladı. Ben silkelenip kendime gelmeye çalışırken Gökhan motoru durdurup yüzümün aldığı şekle kahkahalarla gülmeye başladı.

"Yurt dışında motor turnuvalarındaki birinciliklerimden sana bahsetmeyi unutmuşum... Tüh!"

"Beni kandırdın!" diyerek omzuna bir tane patlatırken "Gözümün içine baka baka yalan söyledin." diye bağırarak Gökhan'ın omuzuna vurmaya devam ettim. Sanki içimdeki siniri onun vücudundan çıkarmak istiyordum.

"Hey hey dur. Bir yerini acıtacaksın. Sadece kafanı dağıtmak istedim ve sanırım başarılı da oldum." dediğinde gerçektende birkaç saattir nasıl iğrenç bir durumda olduğumuzu düşünmediğimi fark ettim.

"Atla bakalım. Okuldan almam gereken bir arabam var" dediğinde Gökhan'ın arkasına oturup, ellerimi beline dolayarak başımı sırtına yasladım. Uzun bir yoldan sonra okulun otoparkına girdiğimizde, zilin çalmasıyla

tek tük öğrencilerin dışarı çıkması bir olmuştu. Motor-
dan indiğimde Gökhan tam bir beyefendi gibi elimi öpüp
“Sizinle motor kullanmak bir şerefti küçük hanım” de-
yince “O şeref bana ait mösyöööö” diyerek kıkırdadım.
“Yarın görüşürüz o zaman, kremlerini aksatma” diyerek
yüzünü işaret edince “Merak etme yarın daha yakışıklı
çıkacağım karşına” demesi kahkaha atmama neden oldu.
Sınıfa girip sıramda çantamı bulamayınca herhalde çıkar-
ken Önder aldı, diye düşündüm. Arkamı dönerken sert
bir şeye çarpıp geriye doğru sendeledim.

“Mesajıma neden cevap vermedin?” dediğinde sınıftan
çıktığımdan beri telefonuma bakmadığım aklıma gelirken
elim cebime atmaya çalışmamla Demir kolumdan iterek
beni duvara yasladı. “Sınıftan koşarak çıkıyorsun, attı-
ğım mesaja dönmüyorsun ve saatlerdir ortada olmamana
rağmen okula, o çocukla gülüşerek geliyorsun. Neredesin
sen?” Demir’in gözlerinin kahvesinin siyaha döndüğünü
hissederken kafamda açıklamam için gereken yalanları to-
parlamaya çalışıyordum. “Elif...” diye tıslarken kolumu
daha çok sıkıp, “Canımı acıtıyorsun,” deyince alaycı kah-
kahasıyla gözlerini kısarak bana daha çok yaklaştı.

“Ne haltlar karıştırdığını anlatmazsan, bu acı diğerleri-
nin yanında hiçbir şey olacak.”

Demir’in dişlerinin arasından söylediği cümle kalbimi
deli gibi çarptırırken “Sen ne diyorsun ya... Ne halt karış-
tıracakmışım?” derken gözleri bir anlık bileğime kayınca
üzerimdeki hırkanın kollarını sıyırdı. “Bunlar ne?” Dün
geceki ip izleri kollarımda bariz bir şekilde belliyken “Elif
bileğindeki bu izler ne!” diye tekrarlayınca “Seni ilgilen-
dirmez” diye bağırdım. Konunun değişmesinden her ne
kadar memnun olsam da atacağım yalanın değişmemesi
canımı sıkıyordu. Demir yüzüme birçok duygunun barın-
dığı bir bakışla bakarken yavaşça elini gevşetti.

"Haklısın. Bundan sonra seninle hiç işim olmaz."

Demir arkasını dönüp hızlı adımlarla sınıftan çıkar. ken gözyaşlarımda onunla beraber yuvalarından çıkmıştı. Onu bu kadar severken ve yanımda olmasını isterken ondan uzak durmaya çalışmak zaten ölümdü. Bir de ondan bir şeyler saklamak ölmeden mezara girmişim gibi hissettiriyordu.

Eve geldiğimde telefonuma bakmak yeni aklıma gelmişti. Otuz iki arama, on mesaj mı? Arayanların Demir ve Önder olduğunu görünce Demir ile zaten hesaplaştığım için Önder'i aradım.

"Neredesin sen?"

"Hadi ama önce alo de, halimi hatırlı sor. "

"Sınıftan koşarak çıkıyorsun ve saatlerce ortada yoksun. Sonra sana normal bir insan gibi davranmamı mı bekliyorsun?"

"Gökhan'la işimiz vardı,"

"Ne işiymiş bu" dediğinde, hah gel bir daha yalan uydur, diye düşünmeden edemedim. Seni ilgilendirmez desem, hiç üşenmez eve gelip o telefonu bana yedirirdi.

"Gökhan'la sinemaya gittik,"

"Koşarak mı?"

"Çok istediğimiz bir film vizyona girmiş. Çok heyecanlanmıştık, koşa koşa gittik." deyip kendi saçmalığıma gülerken Önder sıkın bir şekilde soludu.

"Yedim say." dediğinde sesindeki farklılık dikkatimi çekerken "Sadece beni merak ettiğin için böyle geliyor değil mi sesin?" deyince titrek bir nefes aldı. "Önder ne oluyor?"

"Melek'le ayrıldık."

"Ne zaman?"

"Öğle arasında" diyerek iç çekince kaşlarımın çatıldığını hissettim. Zaten ayrılmayı istemiyor muydu? O zaman

neden bu kadar üzgün geliyordu sesi. "Nasıl ya sabah okulda yoktu..."

"Sadece ilk derse gelmedi. Annesiyle bir işi varmış sanırım bilmiyorum. Öğlen arası konuşalım, dedim tamam dedi, içimdeki her şeyi döktüm tamam dedi, ayrılalım bitsin, dedim tamam dedi. O tamam kelimesinin ben..."

Önder'in sesinde birazda olsa pişmanlık sezerken "Neden bu kadar sinirlisin. Sen zaten bunu istiyordun. Yoksa çok üzüldü de" derken "Hiç üzülmedi." diyerek sözümü kesince neden böyle hissettiğini anlamış oldum. "Düşünebiliyor musun Effy, ne dersem diyeyim, tamam, dedi. Yüzünde üzüldüğüne dair en ufak bir işaret yoktu. Sanırım o da bunu istiyordu."

Melek'in geçen gün dedikleri tekrar aklıma gelirken şu anda hıçkırığa hıçkırığa ağladığına emindim. "Sanmıyorum, ben yarın konuşurum onunla. Sende sıkma canını. İkiniz içinde hayırlısı olsun. Yarın görüşürüz." diyerek telefonu kapattıktan sonra mesajlara girip haber vermem gereken kişiye hızlı hızlı mesaj yazdım.

Gönderilen: Gökhan

Bugün biz heyecanla koşa koşa sinemaya gittik...

Önder ararsa bilgine..

Mesajı gönderdikten sonra Melek'i arayarak her zamanki bilindik kadının sesini duyunca, ne olur sadece uyumak istediğin için telefonunu kapatmış ol, diye içimden geçirerek telefonu yatağa koydum. Üzerimi değiştirirken gelen mesajla telefonumu elime aldığım da gördüğüm mesaja gülümsediğimi fark ettim.

Gönderen: Gökhan

Umdüğümüzü bulamadık.

Kimseye tavsiye etmeyelim bu filmi... :)

Deli çocuk diyerek mutfaka gidip buzdolabından vişne suyunu ve dolaptan cipsleri alarak salona geçip kendini koltuğa attım. Bugün yaşadıklarımız, yaşayacaklarımızın fragmanı gibiydi ve bana bu kadarı bile fazlasıyla yetmişti.

Çalan telefonumu el yordamıyla bulup gözlerimi araladım. Uyandırma alarmından önce mesaj atan kişiye sevgi dileklerimi iletmek isterken, esneyerek mesajı açmam içime çektiğim bütün havayı yutmama neden olmuştu.

Gönderen: Melek

Gece beni aramışsın okula gidiyorum. Erken gelir misin?

Saate baktığımda *'okulun bekçisi bile nöbet değiştirmemiştir'* diyerek yataktan kalkarken ayılmak için hızlı bir duş alıp üzerime formalarımı geçirdim. Alelacele kurduğum saçlarımı yandan örerek çantamı ve telefonumu elime alırken girişteki kâsedan arabanın anahtarını alıp evden çıktım. Garajdan çıkardığım arabamla son sürat okula giderken en yakın arkadaşımın ne halde olduğunu düşünerek gaza daha çok bastım. Otoparka girdiğimde in ve cinin top oynadığı bahçede tek başına oturan Melek'i görünce hızla koştum. Beni gördüğü an ayağa kalkıp bana doğru koşarken "Melek" diye seslenerek sıkıca sarıldım. Gözleri sabaha kadar ağlamaktan kızarmış gibiydi ve lanet olsun ki ben neden olduğunu çok iyi biliyordum.

"Biz... Biz Önder ile ayrıldık." dediğinde, biliyorum demek istiyordum ama titrek nefesleriyle anlattığı şeyleri bölmek için sustum. "Bizim uyuşmadığımızı düşünüyorsun, oysa ben birbirimizi tamamladığımıza inanıyordum." derken çatallanmış sesi birazdan ağlayacak olmasına işaretti. "Effy ben onu çok seviyorum. İnan bana belki de hayatımda kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Tamam,

onun gibi biri değilim... Ortak zevklerimiz yok, ama biz bir yolunu bulup ortada buluşuyorduk. Neden böyle oldu?" Melek'in ağlamaya başlamasıyla sessizce sırtını okşarken "Hiçbir şey yokken Effy, durup dururken... Konuşalım dedi ve..." diyerek hıçkırıklara boğulması içimi parça parça etmişti. Ağlamasını istemesemde onu rahatlatacak tek şeyin bu olduğunu biliyordum. Bir süre hıçkırırdamadan, hıçkırıklar arasında konuşmaya çalışmasını dinledikten sonra yavaşça kendimden ayırıp ellerimle gözlerindeki yaşları sildim. "Birbirinize zaman verin biraz. Belli ki seninde benimde bilmediğimiz bir depresyon sürecinde. Hatasını anlayacaktır. Emin ol" dedim. Ben bile buna inanmazken Melek'i buna nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum. Önder çok uzun zamandır ne yapacağını düşünüyordu ve onu aldığı bir karardan kimse geri döndüremezdi. Önder için bu ilişki bittiyse bitmişti ama o zaman neden dün akşam sesi pişmanlık kokuyordu.

Bir süre bankta Melek ile dertleştikten sonra bahçenin yavaş yavaş dolmasıyla Melek elini yüzünü yıkamak için tuvalete giderken bende gelen geçeni izliyordum. Otoparka giren arabalar kalbimin daha hızlı çarpmasına neden olurken, Demir'in arabasının sağ koltuğundan Esra'nın inmesi tam anlamıyla kalbime yumruk yemiş gibi hissetmeme neden olmuştu. Esra'nın etrafa gülücük saçan suratını duvara sürtüp, Demir'in girmesine izin verdiği kolunu kopartmamak için kendimi zor tutuyordum. Her zamanki yerlerine oturduklarında Demir'le kısacık bir an göz göze geldiğimiz an bana bir yabancıymışım gibi bakması kalbimin sıkışmasına neden oldu. Hiçbir zaman onun kadar umursamaz olamayacağımı anladım. Şu anda ağlamamak için kendimi tutmamın nedeni Melek'in bugünkü ağlama kotamızı doldurmuş olmasıydı. Melek, koşar adım yanıma geldiğinde yüzündeki ifa-

de hoşuma gitmedi, "Ne oldu?" deyince yanıma oturup elimi tuttu. "Şey Effy, sana bir şey söylemem gerekiyor." Başımı salladığımda gözleri bir anlık Demir'lerin tarafına kayarken derin bir nefes alıp "Dün gece..." deyince "Ee" dedim.

"Dün gece Esra ve Demir... Şey olmuş... Beraberlermiş ve... Of Effy anla işte..."

Duyduklarım karşısında istemeden Demirlere bakarken gözlerimin dolmaya başlamasıyla "Nereden duydu?" diye sorunca "Tuvalette Ceren kızlarla konuşuyordu. Esra bir yatakta Demir ile fotoğrafını çekip atmış ve altınada 'Sonunda onun oldum.' diye yazmış." dedi. İçime öküzü oturmuş gibi ne konuşabiliyor, ne nefes alabiliyor sadece Demirle Esra'ya kırgınlık ve nefretle bakıyordum. "Effy, çok üzgünüm" dediğinde, Melek'e dönüp "Bende" diyebilirdim yalnızca. Telefonum çalmaya başlayınca, gözlerimi Demir'in bana bakan gözlerinden ayırmadan açtım.

"Ne var?" İçimdeki öfkeyi kusmak istercesine sesim o kadar sert çıkmıştı ki karşıdaki ses kahkaha atarak gülmeye başlayınca nefesimi tuttum ve telefonu kulağımdan ayırarak arayan kişinin ismine baktım.

"Bak bak bak... Masum kızımız asi olmuş. Bir deneme testi seni bu kadar değiştirdiyse verdiğim işlerden sonraki halinden ben bile korkabilirim."

Melek'e, geliyorum, diye fısıldayıp ayağa kalkarak onun duymayacağı bir mesafeye ilerlerken karşımdan geçen iki kişi yüzünden yönümü değiştirmiştım. Gökhan'la göz göze geldiğimiz an ne olduğunu anlayarak, o mu, diye dudaklarını oynatınca evet anlamında hafifçe başımı salladım. Gökhan, Önder'i oyalamak için bir banka çekirtirken zorla gülümseyerek el sallayıp arkamı dönüp kaşlarımı çattım. "Söyle!"

"Bir an hiç cevap vermeyeceksin sandım. Bu kadar bekletmeden sonra bence benimle daha nazik konuşmalısın."

"Niye? Bu da ben ararsam nasıl tepki vereceksin testi mi?" deyince tiz bir kahkaha atması yumruklarımı sıkma-
ma neden olmuştu. "Bu hallerini seviyorum asi kız, ama
testler bitti. Artık gerçek işlere imza atalım." dediğinde
kalbimin sıkışma hissini derin nefesler alarak geçirmeye
çalıştım.

"Bugün senin bir kadından antika bir broş almanı isti-
yorum." dediğinde derin bir nefes alırken "İzinsiz almanı
istiyorum." demesiyle elimin ayağımın titrediğini hisset-
tim. Onun sakın sesine karşılık ve heyecanla "Yani çal-
mamı istiyorsun?" deyince "Sen öyle demek istiyorsan..."
dedi.

"Ben yapamam..."

"Hadi ama Elif, anlaşılmamızı unutuyorsun sanırım."
diye uyarıcı bir ses tonu kullanırken arkamı dönüp yaşa-
ması için her şeye katlanacağım adama baktım. Gerçekten
tüm bu yapacaklarımı hak ediyor muydu? Özellikle dün
gece Esra'nın kollarındayken... Gözlerimi Demir'den ayır-
madan "Anlat!" dediğimde Muhsin'in keyifli sesi kulağı-
mı doldururken Demir kiminle konuştuğumu çözmeye
çalışır gibi bakıyordu.

"İşte bu, aferin sana. Broşu alacağın kadın kırk beş
yaşlarında, uzun koyu kumral saçları var. Soylu ve
asil biridir. Son zamanlarda her sabah aynı kafede
aynı saatlerde kahvesini içip dergi karıştırır. Çok pa-
halı ve antika bir broşu var, zaten gördüğün an ne de-
mek istediğimi anlayacaksın. Sürekli onu takar ve hiç
çıkarmaz. Onu alıp bana getireceksin. Gerekli bilgi-
leri sana atacağım. Saat 9.30'da verdiğim adreste ol."
Muhsin hiçbir şey söylememe izin vermeden telefonu
yüzüme kapattığında saate bakarken 9.00'a yaklaştığı-
nı görünce "Yok artık." diye bağırdım. Her gün okuldan
kaçarken sınıfı nasıl geçecektim. Gelen mesajdan adres

bilgilerini okudum. Bu kadar büyük, gösterişli ve hiç çikarılmayan broşu biz nasıl çalacaktık? Gökhan'ın telaşla bana baktığını görürken telefonu işaret ederek numarasını çevirip aramaya başladım.

"Ne dedi?"

"Beklenen görev geldi."

"Neymiş?"

"Bir broş çalacağız." Yüzündeki saniyelik şaşkınlığı anında silerken "9.30'da verilen adreste olmalıyız. Otoparkta buluşuruz. Önder'e bir şey uydur." deyip telefonu kapatınca saate baktım. Zaman resmen aleyhimize işliyordu. Gökhan, Önder'le konuşurken ben Melek'in yanında gidip çantamı koluma takarak "Derse yetişmeye çalışırım," deyince, Melek "Nereye?" diyerek ayağa kalktı. "Ya annem aradı. Ufak bir işimiz varmış. Önemli bir şey yok." "Emin misin? Yüzündeki ifade tam aksini söylüyor," dediğinde zorla gülümsemeye çalışıp "Eminim" diyerek yanaklarından öptükten sonra "Görüştürüz" diyerek yürümeye başladım. Çetenin önünden geçerken Emir -sanırım Demir'in dürtmesiyle- seslendi.

"Effy nereye?"

Yavaşça onlara döndüğümde hepsinin merakla beni incelemesinden çok, Esra'nın zafer kazanmış edasıyla Demir'e daha çok yaklaşması canımı sıkıyordu. "İşim var."

"Okul vaktinde mi?" diye sorduğunda Emir'i Demir seslendiriyormuş gibi hissediyordum. Tam ağzımı açmıştım ki belimde hissettiğim bir elle belli belirsiz irkilip Gökhan'a döndüm. "Gidelim mi?"

Gökhan belimdeki elini çekip elimi sıkıca kavrararken "İyi dersler arkadaşlar" diyerek beni çekiştirmeye başlayınca "Canına mı susadın?" diye fısıldadım. Arkama bakmak bile istemiyordum. Bakmamama rağmen alev alan gözleri vücudumda hissedebiliyordum. "En azından şu anda sa-

dece benim ölüm tehlikem var. Orada biraz daha dursay-
dın senin ve Demir'in de yaşamı tehlikeye girecekti."

Verilen adres çok zengin bir muhitteki çok büyük bir kafeye aitti. Gökhan'a dönüp "Nasıl yapacağız?" diye sorunca, elimi tutup "Önce bir sakın ol." dedi. Sesindeki sakinlik bende yıllardır geçimini hırsızlıkla sağlıyormuş izlenimi bırakıyordu.

"Bu adam, kadının fotoğrafını neden atmamış ki sanki?" dediğinde içimden Muhsin'e söverken "Çünkü bizimle oynamayı seviyor." dedim gözlerimi kısıarak. "Neyse mecbur iş başa düştü. Önce kafeye girip tarifine göre kadını bulalım. Yakınlarında bir masaya oturup biraz gözlem yapalım. Sonra doğaçlama ve el çabukluğu ile broşu alıp kaçalım." deyince mantıklı bir plan olmaması, az önceki düşüncelerimi çürütmüştü.

Kafeye girdiğimizde masa ararmış gibi etrafa bakınırken kafam kadar bir broş takan kadın anında dikkatimi çekmişti. Kırk beş yaşlarındaki birine göre fazla güzel duran kadının yüzündeki ifade, içimde ona sarılma isteği uyandırıyordu. Sanki hayat onu yormuş yada çok zorlamıştı. Gözlerindeki tanıdık sima, kafamı allak bullak ederken Gökhan'ın çekiştirmesiyle ona yakın bir masaya oturup sipariş verdik. Gökhan, her şey olağanmış gibi davranmaya çalışırken ben kadının göğsündeki broştan gözlerimi alamıyordum. O büyüklükteki bir şeyi kadına fark ettirmeden nasıl alacaktım ki? Siparişlerimiz geldikten sonra Gökhan'la hiç konuşmadan birbirimize bakarken, kadının birkaç kere bana doğru baktığını görmem karnıma ağrıların girmesine neden oldu. Benim hırsız olduğumu anlamış olamazdı değil mi? Sonuçta alнімda hırsız yazmıyordu. Saate baktığımda, zamanın hızla geçiyor olması daha çok canımı sıkarken içeceğimden bir yudum

alıp ayağa kalktım. Gökhan "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadığında "Beyin gücü ve evrene mesaj göndererek broşu alamayacağımıza göre, harekete geçmenin zamanı geldi." deyince Gökhan kahvesinden bir yudum alıp ayağa kalktı.

"Ne oluyor? Kadını dövmeye gitmiyoruz." dememe kalmadan elimi kavradı. Yanaklarıma anında kan pompalanırken kendinden emin bir şekilde kadına doğru yürümesi az önceki cesur davranışımı yok etmişti. Şu anda arkamı dönüp koşarak buradan uzaklaşmak istiyordum.

"İyi günler hanımefendi" dediğinde, kadın okuduğu dergiden başını kaldırıp Gökhan'a bakarken bir anlık gözleri bana kayınca istemsizce gülümsedim. "Rahatsız ediyoruz kusura bakmayın, ama sevgilim sizi birine benzetmiş." dedi. Gökhan'a bakarak, sevgilim mi, diye bağışlamak istememe rağmen sadece kadının şaşkın suratına bakıp "Şey. Anneme... Kaybettiğim anneme çok benziyorsunuz." diyerek Gökhan'ın yalanına devam ettim. Bu sefer Gökhan bana şaşkınca dönüp, anneni mi oha Effy, der gibi bakarken kadının yüzündeki acı, nedense kalbime dokunmuştu. "Annen için çok üzüldüm. Sende benim dikkatimi çekmiştin. Seneler önce kaybettiğim kızıma o kadar benziyorsun ki... Oturmak ister misiniz?"

Gökhan'la birbirimize bakıp bu kadar kolay mıydı yani diye düşünerek kadının masasına otururken, "Ne zaman kaybettin anneni?" diye sorunca içimden, tövbe tövbe Allah'ım sen annemi bana bağışla, diye geçirip "Geçen sene." dedim.

"Kıyamam, çok yeniymiş."

"Acımız çok büyük" diyen Gökhan'a çaktırmadan dirseğimi geçirirken "Sizi görünce birden içimden koşup sarılma isteği geldi." dedim. Kadın içten bir gülümsemeyle "Aynı his bende de..." derken, telefonun çalmasıyla "Müsadenizle çocuklar, buna cevap vermem

gerekiyor" diyerek telefonunu açtı. "Efendim oğlum" Kadının yüzündeki gülümseme yavaşça silinirken "Anlamadım?" diyerek ayağa kalkınca bize bir dakika işareti yapıp, dışarıya doğru yürümeye başladı. Sandalyeye yayılıp derin bir nefes alırken kadının kase montunda sallanan broşu görüp, Gökhan'la birbirimize baktık. Gökhan ayağa kalkıp kadının yerine oturduktan sonra monttaki broşu çıkarmaya çalışırken ben de etrafa göz gezdirip, bize bakanlara her şey yolunda gülümsemesi atıyordum. "Çabuk ol!"

"Lanet şeyi nasıl taktıysa kancası açılmıyor." diye fısıldadığında, kadının elindeki telefona bakarak bize doğru geldiğini görünce gözlerim büyüdü. "Geliyoorr" diye sessizce bağırdım. Gökhan ışık hızıyla eski yerine oturup elimi sıkıca kavrarken kalbimin güm güm atmasına engel olmaya çalışıyordum. "Kusura bakmayın çocuklar, ama benim kalkmam gerekiyor." diyerek eşyalarını çantasına koyan kadınla birlikte yavaşça ayağa kalkarken "Önemli değil bizimde kalkmamız gerekiyordu zaten." dedim. "Annen için çok üzüldüm. Tekrar başın sağolsun." Dediğinde hafifçe gülümsedim. Gökhan "Dostlar sağolsun" deyince karnına dirseğimi geçirdim. Yüzünü buruşturup acısını içinde tutmaya çalışırken, kadın "İyi günler" diyerek montunu eline alıp hızla yürümeye başladı. "Muhsin bizi öldürecek." diye fısıldarken kadının arkasından yere düşüp büyük bir ses çıkaran broşa gözlerimi açarak baktım. Gökhan'ın dakikalarca uğraştığı şey kendiliğinden yere mi düşmüştü yani? Kadın bunu fark etmeden kafeden çıkarken, Gökhan oturduğumuz masaya bir miktar para bıraktı ve elimi sıkıca kavradıktan sonra hızla broşu yerden alarak sanki kadına yetiştirecekmişiz gibi koşar adım yürümeye başladı. Kadının bir taksiye bindiğini görürken bizde hızla arabaya binip 'öndeki arabayı takip et' modunda kafeden ayrıldık. Kalbim hala yerinde davul çalarken "Nasıl?" diye sorunca

Gökhan "Bilmiyorum." dedi gözlerini yoldan ayırmadan.
"Sen o kadar uğraştın çıkmadı. Kendiliğinden nasıl dü-
şer?"

"Sanırım kadının geldiğini söylediğinde iğnesini açma-
yı başarmışım."

Elimdeki broşa bakıp '*çok şanslıyız*' diye düşünürken
"İnanamıyorum ya. Şu anda resmen ilk işimizi yaptık ve
hırsızlar kervanına katıldık." Dediğimde, Gökhan ara-
bayı sağa çekip dörtlüleri yaktı. "İçin rahatlayacaksa biz
onu çalmadık. O bize geldi. Hadi ara şu adamı ve bitsin
şu işkence." Başımı sallayarak, titreyen ellerimle telefonu
aldım ve numarayı tuşladım. "Aradığınız numara kulla-
nılmamaktadır." Kadının sesiyle telefondaki numaraya
bakıp doğru olduğundan emin olduktan sonra "Nasıl
kullanılmamaktadır ya? Daha 1 saat önce kullanıyordu"
deyince Gökhan "Ne oldu?" diye sordu. Tam o sırada tele-
fonumun çalmasıyla irkilirken, tanımadığım numaradan
gelen çağrıya cevap verdim. "Alo?"

"Aynı numarayı birden çok kez kullanacak kadar salak
mı sandın sen beni?" deyince, o zaman aradığımı nasıl an-
ladın mal, demek isterken sadece "Broş elimde." diyebil-
mişim. "Biliyorum. Sizi fazla hafife almışım."

"Biliyor musun?" diye sorduğumda, Muhsin ufak bir
kahkaha atarak "Beni çok hafife alıyorsun küçük." deyin-
ce kaşlarımı çattım. "Adresi ver getirelim."

"Vazgeçtim. Ben bulunduğunuz adresten aldıracağım.
Bekleyin." derken, bulunduğumuz adresi nereden biliyor-
sun, diyemeden telefonu yüzüme kapattı. Gökhan'ın "Ne
oldu?" demesine kalmadan camımın sertçe tıklatılmasıyla
çığlık atıp Gökhan'a doğru kaydım. Camın aralanır aralan-
maz korkunç bir adam iğrenç gülümsemesiyle "Muhsin
abinin selamı var. Emaneti alayım." deyip kocaman elini
arabanın içine soktu. Gökhan beni tamamen kendine çe-

kip "Senin Muhsin'in adamı olduğunu nereden bilelim?" dedi. Adamın yüzündeki gülümseme silinirken telefonunu çıkartıp kulağına götürdüğünde gözlerimi ayırmadan Gökhan'a baktım. Adamın elinden telefonu aldı.

"İşte benim çömezlerim. Aferin, böyle sorgulayıcı olmanız hoşuma gitti. Broşu adama verin." Gökhan, elimden aldığı broşu adama telefonla beraber uzatırken herifin keyifli gülümsemesi tekrar yüzüne yerleşti. Adam yanımdan uzaklaşırken bende eski yerime oturunca Gökhan arabayı çalıştırıp gaza bastı. İlk görevimiz başarıyla tamamlanmış mıydı yani?

Okula döndüğümüzde herkes bahçedeydi. Demir'in her zamanki yerinde olması şaşırtmamıştı. Görev derken ilk üç dersi kaçırmıştık. Arabadan indiğimizde Esra'nın sinsi gülüşü ve 'zafer benim' bakışı aklıma yeniden Demir'le birlikte olduklarını getiririyor, karnıma ağrıların saplanmasına ve öfkeden yumruklarımı sıkma neden oluyordu. "Sonunda onun oldum." Bu hareketin sonun olacak haberin yok kızım!

Bankta oturan Önder'in yanına giderken bahçeye çıkan Melek'i görünce "Ben bir şuna bakayım." diyerek Gökhan'ın yanından ayrıldım. Telefonumun çalmasıyla kalbimin hızı değişti. Daha yeni hırsızlık yapmışım ve kendimde başka bir iş yapacak güç hissetmiyordum. Gördüğüm isimle derin bir nefes alırken telefonu açıp Melek'e bir dakika işareti yaptım.

"Efendim Emir?"

"Effy okulda mısın?" diye sorduğunda "Evet şimdi geldim," deyince "Harika. Radyodayım. Müsait olduğunda yanıma uğrar mısın?" diye sordu. "Hemen geliyorum," diyerek telefonu kapatıp Melek'i yanaklarından öptükten sonra "Emir'in yanına gideceğim. Gelmek ister misin?"

diye sordu. "Yok canım biraz hava alsam iyi olur."

"Tamam, hemen geleceğim."

Koşar adım okula girip merdivenlerden indikten sonra Emir'in tedirgin bir şekilde kapıya baktığını görünce "Selam" diyerek içeri girdim. Emir'e sarıldığımda "Selam" demesi az önceki halini desteklerken "Bir terslik mi var?" diye sordum. "Effy, Gökhan ile sevgili misiniz?" diye sorduğunda ne saçmalıyorsun sen, der gibi baktım yüzüne. "Sürekli berabersiniz." diyerek devam etti.

"Ve bu sevgili olduğumuz anlamına mı geliyor? Seninle ya da Önder'le de sürekli beraberim. Sevgili miyiz?"

"Ama onun kadar yakın durmuyorsun." dediğinde yüzüme yayılan gerginliği görünce "Tamam tamam, haklısın, saçmalıyorum" diyerek dudaklarını yamulttu. "Ben sadece..."

"Emir kulusun" diyerek cümlesi tamamladım. Şaşkınlıkla "Nereden biliyorsun?" deyince hafifçe gülümsedim. "Çünkü kendi ses tonuyla bunu sormuyorsun. Sesinde merak yok. Sadece alacağın cevabı nasıl vereceğini düşünüyorsun."

"Beni bu kadar iyi tanıman çok güzel." dedikten sonra derin bir nefes alıp "Seni merak ediyor." dedi. "Esra'yla sevişmelerinden arta kalan zamanlarında mı?" dediğimde, Emir'in gözleri büyürken "Bu kadarını da sesimden anlamam imkânsız." deyince kahkahama engel olamadan gülmeye başladım. "Kız arası dedikodu... Mevzu, popüler çocuk ve kaşar kızın birlikteliği olunca çabuk yayılıyor."

Emir'in suratı ciddi bir hal alırken "Bilmediğin şeyler var Effy, düşündüğün gibi değil." deyince daha fazla dayanamadım. "Her zamanki gibi değil mi? Bilmediğim bir şey var! Düşündüğüm gibi değil! Aslında bir açıklaması var!" diye sıraladım. Kulağına eğilip "Ama biliyor musun?"

Artık hiç umurumda değil. Emin ol sizinde bilmediğiniz çok şey var ve Demir bunu öğrendiğinde bu yaptıklarından dolayı ömür boyu vicdan azabı çekmeye devam edecek." dedim. Emir, ağzını açmaya çalıştığında "Umrumda değil, derken çok ciddiydim. Başka bir diyeceğin yoksa Melek'in yanına gideceğim" diyerek kestim. Emir başını sallayıp "Yok" dedi. Hızla arkamı dönüp merdivenlerden çıkarken içimdeki öfke ve kıskançlık tüm bedenimi ele geçiriyordu. Benden vazgeçip gidip o kızla yatıyor. Sonra benim ne yaptığımı merak edip, üstelik konuşmaya bile tenezzül etmeyip başkasını kullanarak hesap sordurtuyor. Bende bu adam için hırsızlık yapıp yakalanmayı göze alıyorum. Bu dünyada gerizekalılar topluluğu varsa ben kesinlikle önde gideni, bayrak sallayanıydım.

İlk işimizden sonra bir hafta boyunca her telefonda yüreğim ağzıma gelirken, yakalandım yakalanacağım, diye diye günlerim geçer olmuştu. O büyüklükteki broşu kadının hala fark etmemesi, polise gidip peşimize düşmemesi imkânsızdı. Ben bu stresi yaşarken ikinci sınavlarımız yaklaşıyor ve ben bir türlü adapte olamıyordum. Sözde bu dönem çok çalışacak geçen dönemki gibi olmayacaktım. Peh! Ders çalışmıyorsam arkadaşlarıma destek olarak kafamı dağıtırim diyerek bir gün Önder'e bir gün Melek'e moral geceleri düzenlerken aklımda sürekli Demir ve Esra'nın sevişmesi canlanıyordu. O gecedan sonra tekrar tekrar birlikte olduklarına emindim. Çünkü Esra her geçen gün biraz daha keyifleniyordu ve Demir'in de birkaç kere ona gülümsediğine şahit olmuştum. Bu durum, içimdeki bütün organlar yer değiştiriyormuşçasına gibi canımı acıtırken yine her zamanki gibi Gökhan en büyük destekçimdi. Ne de olsa sırdaş olmuş, dertlerimizde birlikte boğulmuştuk.

Sabah kalktığımda aklıma bir haftadır adam akıllı ko-

nuşamadığım arkadaşım geldi, hızla hazırlanıp evden çıktım. Emirle ne zaman konuşmaya çalışsam ya Demir'in seslenişi yüzünden konuşmamız yarım kalıyor ya da "Kulüpteyim sonra konuşalım." diyerek başlamadan bitiyordu. Belli ki son konuşmamızdan sonra Demir, ona ambargo koymuştu. Okula girip koşar adım merdivenlerden inerken Emir'in yayını bitirdiğini görünce kapıyı tıklatarak içeri girdim. "Effy,"

"Emir" İkimizde birbirimize sıkıca sarıldığımızda onunda en az benim kadar özlediği anlaşılıyordu. "Bir şey mi oldu?" sorusunu "Sadece seni özledim." diyerek cevapladım.

"Bende" demesi üzerine "Menemenini daha çok" diye ekleyince, Emir kahkahasına engel olamayarak "İşte benim Effy'im" dedi. Şaşkın ve kızaran bir ifadeyle ona bakarken "Ben hep aynı Effy'yim" dediğimde başını hayır anlamında salladı. "Hayır, uzun bir süredir aynı değilsin. Gözlerindekişık sönmüş gibi. Gülmüyorsun, eskisi gibi konuşmuyorsun, dalıp gidiyorsun. Kafanı bir şey kurcalıyor ama bir türlü çözemiyoruz." dediğinde "Çözemiyoruz?» diye yineledim.

"Bak, ne kadar umrumda değil desede Demir'in senin için telaşlandığının farkındayım. Bunu anlayabilecek kadar iyi tanıyorum onu."

"Emir..." deyip derin bir nefes alarak sustum. Ona kafamdakiler anlatamazdım. Ne Muhsin'i ne de kendime güçlü imajı verdiğim için Demir ve Esra'nın bende yaptığı yıkımı. "Bir süredir arkadaşlarımla sıkıntıları ile başım çok meşgul. Belki o yüzden öyle düşünmüşsünüzdür"

"Sadece Gökhan mı kafanı dağıtabiliyor?"

"Anlamadım?"

"Yalnızca onun yanında gülümsediğini gördüm. Tambir Effy gülümsemesi olmasada en azından tebessüm ediyor-

du." Haklıydı. Son zamanlarda yalnızca Gökhan'ın yanındagülümsüyordum. Çünkü o beni güldürebilmek için elindengeleni yapıyordu, bazı kişilerin aksine... "Sanırım öyle" "Sana iyi geliyorsa" derken dayanamayıp "Bana iyi gelen tek şey Demir'di." dedikten sonra titrek bir nefes alarak "Oda Esra'yla birlikte olduğu an benim için bitti." diyerek Emir'e sıkıca sarıldım.

"Effy..."

"Lütfen..." diyerek devam etmesini engellerken "Sonra görüşürüz." diye ekleyip radyodan çıktım. Orada kalırsam belki de içimde kopan fırtınaların hepsini Emir'e gösterecektim. Bahçeye çıktığımda derin bir nefes alıp temiz havayı ciğerlerime doldururken Önder ve Gökhan'ın hararetili bir şekilde konuştuklarını gördüm. Demirlerin tarafa bakınca ister istemez gözlerim doluyordu, yine... Telefonum çaldığında arayan numarayı görünce, elim kolum boşaldı, "Kâbus geri döndü." diyerek açtım.

"Evet"

"15 dakika içinde deneme testi için geldiğiniz otelde olun! Bu sefer gecikmenizi affetmem."

Telefonu her zamanki gibi yüzüme kapatırken "Yine mi 15 dakika? Bu adamın onbeş rakamıyla ne alıp veremediği var?" diyerek saate baktım. Ne motorum ne de arabam vardı. 15 dakika içinde sabah trafiğinde arabayla oraya gitmemiz imkânsızdı. Bize motor lazımdı. Otoparka baktığımda Demir'in motorunun orada olduğunu görünce "Hadi kızım Effy, o motoru almazsan Demir'in cesedini kollarının arasına alırsın" diye kendi kendimi gazlarken tekrar saate baktım. Bir dakika geçmişti bile. Demir ve çetesine doğru koşmaya başladığımda Gökhan'la göz göze gelirken telaşımdan ne olduğunu anlamış ama ne yapmaya çalıştığımı anlayamamış bir şekilde beni izliyordu. "Otoparka git!" diye bağırarak etraftaki meraklı bakışla-

rın arasında nefes nefese Demirlerin önünde dururken elimi uzatıp "anahtarlar" dedim. Demir kaşlarını çatarken bana bakarken "Anlamadım?" deyince telefondaki saate baktım. Hadi ama istesem bu kadar hızlı geçmez vak "Motorun anahtarlarını ver."

"Sen ne cüretle bana emir verirsin?" diyerek ayağa kalktığımda yüzündeki öfke içimi titretirken "Lütfen" dediğini de sesimin ne kadar çaresiz çıktığını fark ettim. "Neden?" "Demir yalvarırım soru sorma. Sadece anahtarları ver." Bir gözüm saatte bir gözüm Demir'deyken Esra'nın yalvarmalarımıza geldiğini "Senin burada ne işin var?" diyen sestenerladım. Esra'yı umursamadan yalvaran gözlerle Demir'e bakarken "Lütfen..." deyince kafasının allak bullak olduğunu gözlerinden anlayabiliyordum.

"Ne istiyor bu?" diyen Esra'ya hırsla dönüp "Tek kelime daha edersen senin o ses tellerini kopartırım." diye bağırdım. Islık ve "voov" sesleriyle Demir'e dönerken Esra'nın üzerime gelmesini Demir eliyle durdurdu. "Neden istediğini söylemeden anahtarları alamazsın Elif."

Saate baktığımda on dakika kaldığını görürken "Lanet olsun" diye fısıldayarak otoparka doğru koştuğumda Gökhan telaşla bana bakıyordu. "Ne yapıyordun orada?" "Gökhan on dakikamız kaldı ve arabanın kaç basacağını bana göstermen lazım."

Gökhan'la yola çıktığımızda o kadar hızlı gidiyorduk ki her taraf bulanıklaşmıştı. Yollara baktığımda başım dönüyor stresten kusacak gibi hissediyordum. Demir yüzünden resmen beş dakika kaybetmiştik. Daha doğrusu benim salkıllığım yüzünden. Sen hangi akla hizmet Demir'in sana hesap sormadan anahtarını vereceğini düşünürsün ki... Otele gelip arabadan koşarak inerken fişek hızıyla daha önceden geldiğimiz odaya çıktık. Nefes nefese çaldığımız kapıdan her zamanki gibi atılır gibi içeri alınınca gözüm duvardaki saate takıldı. "Kahretsin."

"Yirmi beş dakika..." Gökhan'la nefes nefese yutkunmaya çalışırken Muhsin'in öfke saçan gözleri üzerimize sabitlenmişti. "Performansınız iyileşeceğine daha da kötüleşiyor."

"Geçen sefer motorlaydık ve bu sefer motorumuz yoktu. Ayrıca Demir'i atlatmak zorunda kaldık." diye gerçek ve yalanı karıştırarak söyleyince Muhsin bir süre suratımıza bakıp "Pekâlâ" diyerek ayağa kalktı. Bufesindeki içkilerden birini bardağına doldururken "Sizi buraya neden çağırdığıma gelecek olursak. Yarın bir tabloyu bir adama satacaksınız ama öncelikle o tabloyu" derken "Çalmamız gerekecek" diyerek kestim. Muhsin'in yüzündeki hain gülümseme midemin bulanmasına neden olurken "Öyle demek istiyorsan" diyerek içkisinden biryudum aldı. "Orijinal bir tablo ve emin olun başına bir şey gelirse sizi öldürmek zorunda kalırım."

Bu adambizi öldürmek için yer arıyor, diye düşünürken Gökhan "Nereden çalacağız?" diye sorunca Muhsin "Bir evden" dedi sakince. "Neeee?" diye bağırıp derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalışırken "Delirmiş olmalısın. Bizi profesyonel sanıyorsun herhalde." dedim. Muhsin, yüzündeki alaycı gülümsemeyle koltuğa oturup bardaktaki içkiyi döndürürken "Çömezlere göre fazla profesyonelsiniz. Broşu kısa sürede almanız takdire şayan." dedi.

"Bu aynı şey mi? Birinin evine gizlice girip bir şey almaktan bahsediyorsun. Bunu biz yapamayız."

Muhsin gözlerini Gökhan'a sabitleyerek "Yapabilir misiniz diye sorduğumu hatırlamıyorum." deyince tüm cesaretimi toplayarak "Adresi ver!" dedim. "Effy delirdin mi? O eve girersek yakalanmamamız imkânsız." "Bunu yapmazsak yaşamamızın imkânsız olduğu gibi" dediğimde Muhsin bardağı tuttuğu elinde parmakla beni işaret ederek "Bu kız beni tanımaya başlamış." deyince gözlerimi kısıp "Adresi ver!" diye tekrar ettim.

Muhsin adamlarından birine işaret ettiğinde adam elime bir kağıt tutuştururken "Tablo ikinci kattaki çalışmaya odasında. Evde genelde çalışanlar ve evin hanımı oluyor. Birde kapıda birçok koruma. Ama o kadar şanslısınız ki evde çalışanların hepsi bugün izinli ve bir süreliğine korumalardan yalnızca bir tanesi kapıda olacak. Saat 21.00'da eve girmiş olun." dediğinde Muhsin'e "Bu kadar şeyi nereden biliyorsun?" diye sorduğumda göz kırpıp "Meslek sırrı!" dedi.

"Tabloyu aldığınız gibi sizi bir adrese yönlendireceğim. Malı müşterilere teslim edeceksiniz." dediğinde kaşlarımı çatarken "Bol şans" diyerek gülümseyince hızla Gökhan'ın kolundan çekerek odadan çıktım. Arabaya bindiğimizde bir süre hiç kıpırdamadan dururken "Değer mi Effy?" diye sorunca başımı Gökhan'a çevirdim. "Belki de o eve girdiğimizde yakalanacağız ve senelerce hapiste yatacağız. Demir için değer mi?"

Gökhan'ın sesindeki kırgınlık yüreğime otururken elimi iki elimin arasına aldım. "Bu olay artık Demir'i korumaktan çıktı Gökhan. Kendimiz için yapmalıyız. Vazgeçersek... Kendimi zerre düşünmüyorum, ama sana bir şey olursa yaşayamam." dediğimde gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı. Gökhan telaşla yüzümü ellerinin arasına alırken "Şşş ağlaman için söylemedim." demesi içiçe keke çeke ağlamama neden oldu. Beni kendine çekip sıkıca sarıldığında sırtımı okşarken "Sakin ol" diye fısıldayınca derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım.

"Bunuda halledeceğiz... Birlikte..."

Saatlerdir soyacağımız evin yakınlarında, kendimizce saklandığımız yerden plan yapmaya çalışıyorduk, ama hayatımda gördüğüm en büyük evde ufak bir tabloyu nasıl çalacağımızı hala bulamamıştık. Bu kadar gösterişli

ve şatoyu andıran bir eve nasıl gireceğimizi düşünürken zaman çabucak geçmiş ve hava kararmaya başlamıştı. Neden kapıda bir tek koruma var. O tek koruma bu büyük-
lükteki bir yeri nasıl koruyacak, diye düşünürken gözüm
evin her tarafındaki kameralara takılınca "Lanet olsun ka-
meralar" diye fısıldadım. "Onları dert etme. Önce şu ko-
rumayı geçip içeri girelim, o iş bende."

"Nasıl?" dediğimde eliyle giriş kapısının olduğu yeri
işaret ederken "Genellikle güvenlik kısmında kamera ta-
kibi yapılır. İçeri girelim ben onları etkisiz hale getiririm.
Yinede eve girerken yüzümüze maske takarız. İşimizi şan-
sa bırakmayalım." deyince karnımda bir şeylerin hareket
ettiğini hissettim. "Korumayı nasıl geçeceğiz?"

"Her şeyi de devletten beklememek lazım. Bir erkeği et-
kileyecek güzellik ve seksilik sende. Sana güveniyorum." deyince yüzümü buruşturarak "Nee?" diye bağırdığımda
Gökhan eliyle ağzımı kapattı. "Sadece şakaydı. Git ve ada-
mın önünde bayıl Effy. Gerisine karışma." Gökhan ellerini
çekerken saate bakıp "Zamanı geldi. Hadi!" deyince derin
bir nefes alıp gizlendiğimiz yerden çıktım. Ağır adımlar-
la kameralara yüzümü göstermemeye çalışarak kapının
önüne doğru ilerlerken adamla göz göze geldiğimiz an
gözlerimi kapatarak kendimi yere saldı. Bayılma ko-
nusunda uzman olduğumu yanıma koşan ayak sesleri ve
boynumda nabzımı ölçen el kanıtlıyordu. Bir inleme sesi
ve yanıma düşen iri cüsseye gözlerimi yavaşça araladım.
Gökhan elimden tutup beni kaldırdığında "Sence de fazla
kolay olmadı mı?" diye sorunca "Bilmiyorum. Daha önce
kimsenin evine gizlice girmeye çalışmadım." diyerek elin-
deki maskeyi ve eldivenleri bana uzattı.

Ben maskeyi kafama geçirip eldivenleri takarken Gök-
han da adamı yoldan kenara çekip bir ağacın dibine koy-
du. "Hadi" diye fısıldayarak içeri girdiğimizde Gökhan

sağdaki ufak yere girerken ben etrafı kolaçan etmeye başladım. Kısa bir süre sonra arkamdan "Tamamdır, gidelim." diye fısıldayan Gökhan'la olduğum yerde sıçarken başparmağımı damağıma dayayarak üç kere kaldırdım. "Ödüm koptu." diye fısıldadığımda "Üzgünüm" deyince "Ne yaptın orada?" diye sordum. "Effy içeriye girip bir tablo çalacağız biliyorsun değil mi?"

"Anlamadım?" dediğimde kaşlarını çatarak "Yaptığımız planı unuttuğunu düşündüm de. Kameralar tamam. Çabuk olmalıyız" diyerek kolumdan çekştirirken, kalbimin boğazımda attığını hissettim. Evin önüne geldiğimizde Gökhan etrafı kontrol ederek cebinden birkaç tane alet çıkarınca "Onlar ne?" diye fısıldadım. "Kapının açıl susam açıl diyerek açıldığını düşünmüyorsun herhalde."

Gökhan'ın sessizce çalışmasına ağzım açık şaşkınlıkla bakarken, bir süre sonra tık diye açılan kapıya "Helal olsun be. Babanda mı hırsızdı" deyince Gökhan gözlerini devirdi. Parmak uçlarımızda içeri girdiğimizde, Gökhan eliyle merdivenleri işaret etti ve sessizce merdivenleri tırmanmaya başladık.

İkinci kata çıktığımızda çığlık atmamak için ellerimle ağzımı kapatırken on tane kapıdan hangisinin çalışma odası olduğunu nereden bileceğiz lan Muhsin, diye düşünürken Gökhan'a baktım. Onunda benimle aynı düşünceye sahip olduğunu yüzünden anladığımda "Ne yapacağız?" diye fısıldayınca Gökhan susmamı işaret edip sessizliği dinlemeye başladı. "Kimse yok" diye fısıldayarak en yakın olan kapıya gidip usulca açarken "Ne yapıyorsun?" dememle "Kapının ardını göreceğiz gözlerin mi var Effy?" dedi sitemle. İçerideki odanın kütüphane olduğunu gördüğümüzde Gökhan yavaşça kapıyı kapatarak ağır adımlarla diğer seçeneğe ilerledi. Tek tek kapıları açıp müzik, oyun, sinema vb. odalarla karşılaştık.

maşallah ev ev değil sosyal yaşam merkezi, diyerek son kalan üç kapıdan bir tanesini açınca "İşte burası" diyerek hızla içeri girdim. Gökhan kapıyı arkamızdan kapatırken ben dışarıdaki ışıklar yardımıyla odayı incelemeye başladım. Kahverengi ve ahşabın muhteşem uyumu karanlıkta bile gözlerimden kaçmıyorken Gökhan çalışma masasının arkasındaki tabloyu duvardan indirip çerçevesinden çıkardı.

"Tamamdır, hadi çıkalım."

Resmi rulo haline getirip, çıkmak üzere kapıya yöneldi. Tam o anda pencereden içeri sızan araba farıyla olduğumuz yerde kalırken kendimi tavşan gibi hissettim. Korkudan tir tir titrerken "Biri geldi. Gökhan biri geldi, Gökhan sıçtı, biri geldi." diye fısıldayınca Gökhan arkasını dönüp "Sakin ol." dedi. Gözlerim yanmaya başladı. "Şşş Effy" deyip beni kendine çekerken "Bir şey olmayacak. Sakin ol. Adamı sakladık, kameraları kapattık. Kapıyı çok zorlamadan açtık. Kimse içeride birinin olduğunu anlamaz." dedi. Kalbim yerinde depar atarken, kapının kapanma sesiyle olduğum yerde sıçradım. "Gökhaan" diyerek Gökhan'a daha sıkı sarılırken derinden gelen bir kadının sesiyle nefesimi tuttum.

"Oğlum sen mi geldin?"

"Kapıdaki korumalar nerede? Babam Cengiz'in yanına birkaç adam göndereceğini söylemişti. Cengizde ortada yok." Duyduğum sesle o güne kadar duyulmamış bir çığlık atacaktım ki Gökhan elleriyle ağzımı kapatıp sesi mi kesti. Kalbimin ilk kez bu kadar hızlı attığına şahit oldum. Demir'in burada ne işi vardı. Yoksa bu ev... Hayır olamaz...

"Az önce kapıdaydı. Hatta bir şeye ihtiyacınız var mı diye sordu. Belki bir yere gitmiştir..."

"Diğer adamlar gelmeden kapıdan ayrılmaz anne. Bu

işte bir terslik var. Ben Cengiz'e bakıp geleceğim." Anne demişti. Demir aşağıdaki kadına anne, demişti. Şu anda Gökhan beni tutmasa kesinlikle yere düşüp bayılırdım. Allah'ım ne yapacaktık biz. Annesi aşağıda, Demir dışarıda belki de babası ve adamları yoldaydı. Nasıl çıkacaktık buradan. Bizi bulduklarında ne açıklama yapacaktık. Gökhan yanağımı tutarak "Effy" diye fısıldayıp beni sarstığında korku dolu gözlerimi ona çevirirken "Korkma!" dedi "Gökhan, Demir burada... Belki de şu anda bayılttığımız adama doğru adım adım ilerliyor. Nasıl çıkacağız?"

Gökhan yavaş adımlarla cam kenarına gidip dışarıya göz gezdirdikten sonra yanıma gelip "Ayrılacağız." dedi "Ne?" diye sessizce bağırırken Gökhan cebindeki anahtarı çıkarıp bir elime, ruloyu da diğer elime koydu. "Buradan çıkmamızın başka yolu yok Effy. Ben Demir'i oyalarken sen arkana bile bakmadan arabaya koşacaksın. Ne olursa olsun ne duyarsan duy durma. Sadece koş. Arabayla beni ana yolun girişinde bekle. Şüpheli bir şey hissedersen bas git ve resmi o şerefsize teslim et."

"Gökhan be-ben yapamam. Seni bı-bırakamam."

"Sana yapabilir misin demedim!" dedi, Muhsin'i taklit ederek. Belli belirsiz gülümsedim. Böyle bir durumda bile beni rahatlatmak için elinden geleni yapıyordu. Yavaşça alnımdan öpüp "Sadece koş." diye fısıldadığında başımı salladım.

Odadan çıkmasından kısa bir süre sonra bir kadın çığlığı evde yankılanırken, sertçe kapanan bir kapı sesinin ardından bir süre bekleyip odadan çıktım. Hızlı adımlarla merdivenlerden indiğimde yüzünü tam seçemediğim kadının tekrar çığlık atmasıyla evden dışarı fırladım. Etrafta kimsenin olmamasını fırsat bilip nefes bile almadan daha hızlı koşmaya başladım.

Elimdeki ruloyu o kadar çok sıkıyordum ki büyük

ihimal buradan kurtulsak bile Muhsin ona zarar verdiğim için beni öldürecekti. Bahçeden çıktıktan sonra hiç durmadan arabayı sakladığımız yere ilerlerken kalbimin beni yarı yolda bırakacağını düşünüyordum. Kapıyı açıp arabaya oturduğumda ruloyu arkaya attım ve nefes nefese arabayı çalıştırıp elimden geldiğince hızlı bir şekilde yola koyuldum. Ana yolun girişindeki ormanlık alanda arabayı çalışır halde bırakırken, ne olur ne olmaz, diye farları kapattım. Gözlerim çok acıyordu. Gözyaşlarımla büyük bir savaş içindeydim. Nefesimi düzene sokmaya çalışırken yanımdan geçen üç arabayı görünce koltuğa iyice sinip "Gökhan" diye fısıldadım. Büyük ihtimal Adnan Bey ve adamları gelmişti ve Gökhan'ın hala ortada olmamasının nedeni Demir'in onu yakalamasıydı. Benim yüzümden, diye yattığım yerden doğrulurken arabanın kapısına çarpan maskeli adamla çığlık attım. Gökhan maskesini çıkartıp yanıma oturduğunda "Gazlaaaa" diye bağırınca elimin ayağımın boşalmasını umursamadan gaza basıp ana yola çıktım. Arabaların arasından son sürat ilerlerken, Gökhan nefes nefese arkaya bakarak "Başardık." deyince direksiyonu daha sıkı tutup bağıra bağıra ağlamaya başladım. "Effy" dediğinde gözyaşlarımdan yolu göremiyordum. "Effy sağa çek!" deyince hızımı düşürüp emniyet şeridinde durdum.

Gökhan beni kendine çektiğinde "Çok korktum. Sana bir şey oldu sandım." dedim. Daha çok hıçkırmaya başlarken "Şş buradayım. İyiyim. Ağlama artık." deyip sırtımı okşamaya başladı. Titrek nefesler alarak "Sen... Sen nasıl çıktın oradan?" diye sorunca Gökhan benden ayrıldı ve eliyle gözyaşlarımı nazikçe sildi.

"Kadın çığlık atınca kendimi dışarı attım. Demir eve doğru koşarken beni kapıda görünce arka bahçeye doğru koşmaya başladım. O da peşimden. Bu arada bahçeleri

neredeyse üç futbol sahası kadar büyük... Kadın tekrar çılgılık attığında Demir'in adımlarının yavaşladığını hissederek koşmaya devam ettim. Sanırım annesi hırsızdan ağır bastı. Bahçe duvarından atlayıp ormana doğru koşarken birkaç arabanın geldiğini görünce arkama bakmadan koşmaya devam ettim. Farları kapatmışsın. Allah'tan benim canavarın farklı bir sesi varki seni karanlık ormanda bulabildim. "

Kendime gelmeye çalışırken telefonumun çaldı. Arayanın Muhsin olduğuna emindim. "Kıyamam çok mu korkmuş benim çömezim."

"Sen ne aşağılık, ne pislik bir adamsın. Sen bizi Demirlerin evine nasıl hırsızlık yapmaya gönderirsin!" diye bağırdığımda Muhsin kahkaha atarak "Adnan'dan başka türlü bir intikam almam gerektiğini sen söylemiştin küçüğüm." demesi, yüzüne tükürme isteği uyandırıyordu.

"Kıçı kırık bir tabloyla mı intikam alacaksın? Daha güzellerini daha pahalılarını alabilecek güçte o adam, bu hırsızlığa sadece güler."

"Kızının yaptığı bir tabloyla bence ne daha güzelini bulabilir, ne parayla satın alabilir, ne de güler? Tabloyu aldınız mı?" dediğinde "Aldık Allah'ın belası. Aldık." diye bağırınca adam dahada güçlü bir sesle kahkaha atmaya başladı.

"Güzel. Umarım başına bir iş gelmemiştir. Adresi veriyorum, tabloyu satın alacak adam sizi orada bekliyor."

Muhsin adresi söylerken vicdanım içimi kemirip duruyordu. Hırsızlık zaten kendimi kötü hissetmeme neden olurken sevdiğim adamın en değerli varlıklarından birinin yaptığı bir şeyi başkalarına verecek olmam berbat hissetmeme neden oluyordu. Demir'i koruyayım derken bu hırsızlıkla ona en büyük zararı ben vermiştim.

Evdeki kargaşa ortamı durulduğunda arabama atlayıp yola çıktım. Hangi aptalların evimize girip Duru'nun yaptığı tabloyu çalacak kadar cesaret gösterdiğini düşünmeden edemiyordum. Belli ki yüreği fazla yemişlerdi zamanında. Neyse ki babamın orijinal şeyleri kasasında saklama huyu yüzünden Duru'nun yaptığı tablonun sadece kopyası çalınmıştı.

Hızla Elif'in evine doğru giderken, umarım bu sefer evinde-
sindir, diye söylenmeden edemedim. Babamın "Annenin yanına
git " emrinden önce, Elifle konuşmak için evine doğru giderken
aramış ve telefonunun kapalı olması yüzünden deliye dönmüş-
tüm. Umarım daha çok sinirlenmeme neden olmazsın, diyerek
gaza basarken aklımda sadece Elif'in ne haltlar karıştırdığı var-
dı. Günlerdir neden bambaşka biri gibi davranıyordu. O çocuk,
sevdiğim kızı değiştiriyor muydu? Eğer öyleyse, eğer benim
Elifimi sırf değişmesin diye kendimden uzak tutarken o çocuk
bunu yapıyorsa... İşte o zaman ölümlerden ölüm beğensin.
Kapının önüne geldiğimde evin ışığının yandığını görünce hızla
arabadan indim. Koşar adım ilerlerken cebimden Elif'in evinin
anahtarlarını çıkardım. Kapıyı açtığımda duyduğum ağlama se-
siyle salona doğru ilerlerken Elif'ime sarılmış bir piş bulmayı
beklemiyordum. "Elif!"

Sesimi duymasıyla Gökhan'dan hızla ayrılıp ayağa kalkan
Elif, elleriyle gözlerini silerken "Demir" dedi titrek bir sesle.
Gözlerindeki pişmanlık ve korku karışımı ifade bakışlarımın
Gökhan'a çevrilmesine neden olurken onun kendinden emin du-
ruşu içimde onu öldürme isteği uyandırıyor. "Ne işin var lan
senin burada?" dediğimde Elif'in tekrar ağlamaya başlaması bir
terslik olduğunu belli ederken hızla ilerleyip Gökhan'ı yakasın-
dan tuttum. "N'aptın lan!"

"Ne diyorsunsen be?" dediğinde yakalarını daha sıkı kavra-
yıp kendime çekerken "Elif'i ağlatacak ne yaptın?" diye tıslayın-
ca "Hiçbir şey." dedi gözlerimin içine nefretle bakarak. "Sen ne
cüretle Elife sarılırsın lan o zaman."

“Demir lütfen!”

Elif’in acınası sesi kalbime bir ok gibi saplanırken Gökhan’ın yakalarından itip “Defol git bu evden.” diye bağırınca “Sen kırmı kimin evinden kovuyorsun lan?” demesi dişlerimi sıkımda ne den oldu. Üzerine doğru yürümeye başladığımda Elif aramıza girip ellerini göğüsüne koyarak beni durdururken “Lütfen Demir,” diye fısıldayıp arkasını döndü.

“Gökhan bizi yalnız bırakır mısın?”

“Effy” dediğinde “Yemin ederim senin o Effy diyen dilini yeminden sökerim,” diye üzerine yürürken Elif olmayan gücüyle beni ittirdi. “Gökhan lütfen. Sonra görüşürüz.”

Gökhan’ın istemeye istemeye evden çıkışını takip ederken Elife dönüp “Ne yaptı lan bu sana?” diye bağırınca “Hiçbir şey...” dedi ağlayarak. Kolunu tutup “Dokundu mu?” diye tıladığımda başını hayır anlamında sallarken “Neden ağlıyorsun o zaman?” diye bağırmam daha çok ağlamasına neden oldu. “Ne oluyor kızım günlerdir sana. Bakıyorsun görmüyorsun, duruyorsun gülmüyorsun. Dikkat ettim okulda adam akıllı bir şey yemiyorsun. Sürekli mutsuzsun, sürekli düşüncelisin, sürekli dokunsalar ağlayacak gibisin. Bana bakınca güçlü oluyor, benim bakmadığım anlarda savunmasız bir çocuğa dönüşüyorsun. Neyin var Elif? Lanet olsun yanına geldim, Emir’i gönderdim bir bok söylediğin yok.”

Elif’in daha da güçlü ağlamasıyla sinirle soluyup yüzüne bakarken, aniden kendime çekip sıkıca sarıldım. Göğsüme çarpan titrek nefesleriyle, başımı kaldırıp yukarı bakarak, Allah’ım bana güç ver, diye içimden geçirirken Elif’in kollarını bana dolmasıyla derin bir nefes aldım. “Demir!”

“Efendim Elif”

“Özür dilerim”

“Ne için”

“Her şey için...” dediğinde Elif’i kendimden ayırırken kollarımı çatarak yüzüne baktım. Bir şeyler karıştırdığını biliyor-

dum, ama belli ki bu karıştırdığı şeyler benimle alakalıydı. "Ne yaptın?" diye sormamla telefonu çalmaya başlayınca gözünde gördüğüm panik dahada işkillenmeme neden olurken sehpanın üzerindeki telefonu elime aldım. Kayıtlı olmayan bir numarayı gördüğümde "Bu kim?" diye sormam Elif'in gözlerini kaçırmasına neden oldu. "Elif bu kim?" dedim. Arama bittiğinde cevapsızlara tıklayıp daha önceden de birkaç kere konuştuklarımı görünce yumruğumu sıkarken tekrar çalmasıyla açıp kulağıma götürdüm.

"Tablonun ağzına sığılmasına mı sinirlenmeliyim yoksa sahte olmasına mı? Bu hareketinle anlaşmamıza ihanet ettin ufaklık." Elif'in korku dolu gözleriyle duyduğum ses içimdeki ateşi körüklerken, tabloyu çalan Elif miydi, düşüncesi beynimi kemiriyordu. Nasıl? Neden? Bu kim? Telefonu kapatıp parmağımı Elife sallayarak "Sakin bana bahsettiği tablonun bugün evimden çalınan tablo olduğunu söyleme." derken telefonun tekrar çalmasıyla "Kim bu?" dedim numarayı göstererek.

Elif, "Muhsin" diyerek elleriyle ağzını kapatıp ağlamaya devam ederken birkaç saniye duyduklarımı hazmetmeye çalıştım. Aylardır ona zarar verdiği için peşinde olduğum adamla konuşuyor, bir anlaşma yapıyor ve bundan bana bahsetmiyormuydu yani... "Kim dedin kim!"

"Demir lütfen dinle beni..." diyerek üzerime yürümeye başladığında elimle durmasını işaret ederken son anda telefonu açıp kulağıma götürdüm. "Sen nasıl benim yüzüme telefonu" derken "Sen ne cüretle Elife yaklaşırsın lan şerefsiz" diye sözünü kesince keyifli bir kahkaha kulaklarımı doldurdu.

"Ooo Demir... Bende bu küçük sürtüğün ne zaman benim emrime karşı gelip sana her şeyi anlatacağını merak ediyordum. Broştan sonra söylememesi yüzünden bir de senin evine sokup hırsızlık yaptırtmak zorunda kaldım, her şeyi anla diye. Lanet olsun ki küçük orospu senin kalbini çalmasından da belli ki, hırsızlıkta çok iyi..." Elif'in koltukta yıkılmış haline bakarken

yumruklarımı sıktım. Annemin broşunun aniden ortadan kaybolması da mı Elif'in suçuymu?

"Bana bak şerefsiz. Neyi amaçladığımı bilmiyorum, ama adamsan adam gibi karşıma çıkarsın. Sakın bir daha Elif'i oyunlarına dâhil etme. Seni onun beş metre ötesinde bile görürsem ölürsün."

Muhsin kahkaha attıktan sonra "Çocuk" deyince sinirle eli mi masaya vurdu. "Ne kadar söylemesini istesemde sözümü dinlemeyip emrime karşı geldiği için onu bu saatten sonra rahat bırakır mıyım? Senin hayatını kurtarayım derken kendi hayatının ve o yanındaki sarı çocuğun ipini çekti haberi yok."

"Muhsin!" diye bağırarak masaya vururken kahkahalarla "Büyüde gel çocuk. Büyüde gel!" deyip telefonu yüzüne kapatmasıyla "Ahhhh" diyerek telefonu duvara fırlattım. Elif'in hıçkırarak ağlamasını umursamadan iki kolundan tutup sarıya, rak koltuktan kaldırırken "Anlat!" diye bağırınca "Demir" diye fışıldadı.

"Anlat Elif anlaaaaaat!"

"Seni korumak için" diye başlayarak kaçırılmasından hırpalanmasına kadar konuştukları her şeyi anlatınca içimdeki öfkeye engel olamayıp bütün salonu darma duman etmişim. Bir yandan küfür edip bir yandan yıkıp dökerken, Elif köşede bir yere çökmüş hıçkırarak ağlıyordu. "Sen bana bunu nasıl söylemezsin!" Çok kızgındım. Bunları sakladığı için ona, saçma yakıştırmalar yapıp gerçekleri görmediğim için, bu belayla uğraşırken yanımda olmayıp o çocuğa izin verdiğim için kendime kızgındım. Ben onsuz nefes alamazken, o bensiz alamadığı nefesi bana vermekte meşguldü ve ben bunu göremeyecek kadar kör olmuşum. Allah seni kahretsin Demir!

★ ★

Koltukta sakinleşmeye çalışırken, Elif'in de ağlaması kesilmiş, sadece titrek soluğunun sesleri duyuluyordu. Sinirlerden başım zonklarken Elif'in yerdeki camları toplamasını izledim.

O ufacak kalbine neler saklamıştı. Kim bilir o şerefsizin işlerini yaparken neler hissetmişti. Bugün motoru isterken ki ıvıltı-ı gözlerimin önüne geldiğinde boğulacak gibi hissediyordum. Benim için benden vazgeçmişti. Benim için benim karşıma gelmişti. Benim için kendi hayatından vazgeçmişti. Bu nasıl bir sevgiydi.

"Bırak, elini keseceksin." dememe kalmadan elini kesip içi çünkü yüzümü buruşturarak yanına gittim. Elimi tuttuğunda kendine çekerken "Ver şu elini." diyerek elini daha sıkı kavradığımda yüzünü buruşturarak cam kesliğine baktı. Ufacık kesik onun canını yakarken benim ölmeme neden oluyordu. Kalkıp kendini nasıl tehlikelere atmıştı birde. Kesikim içinde cam olup olmadığına bakarken yüzümdeki acıyı saklayamıyordum. Bana şaşkın bir ifadeyle bakan Elif'i kolundan tutup kaldırdım. Banyoya gidip elini suya tuttuktan sonra havluyla kurulayıp dolabında yarabandı ararken Elif'in beni dikkatlice izlediğini hissediyordum. Kesilen yeri sardıktan sonra yara bandının üzerine ufak bir öpücük bıraktım. Elif'in yanaklarını sessizce çizen yaş, benim yüreğimde gürültüyle yankılanıyordu. Derin bir nefes alıp onu kendime çekip sarıldım. İç çekerek ağladığını titreyen ufacak bedeninden anlarken, ah be mavi gözüm, diyerek kollarımı daha çok sıkılaştırdım. Başının üstüne çenemi koyduktan sonra, sakinleşmesi için yavaşça saçlarını okşarken, kollarını bedenime doladı. Bu anları yaşamayalı o kadar çok zaman olmuştu ki...

"Sana çok kızgıyım." dediğimde, titrek bir nefes alırken "Ama kendime daha çok..." deyip başını öptüm. Çocuk gibi ağlayarak konuşmaya çalışması gülümsememe neden olurken dudaklarımı alına koyup konuşması bitene kadar sessizce bekledim. "Demir... Ben... Gerçekten çok özür dilerim... Ben sana... Anlatmak istedim ama seni öldürmekle tehdit etti... Korktum... Bana bir şey olmasından çok senin başına bir şey... Gelecek diye çok korktum... Ben..."

Daha fazla konuşmanın bir anlamı olmadığını fark eder-

ken "Yatalım mı?" diye sorunca benden ayrılıp gözlerini sıllarak "Gitmeyecek misin?" deyince başımı hayır anlamında salladım. Burnunu sildiğinde yüzündeki tebessüm içimi sıca- cık yaptı. "Yatalım o zaman." Bana aldığı eşofmanları dolap- tan çıkarıp uzatırken üzerimdekileri çıkartıp elinden aldım. Yanakları kızararak bana bakmamaya çalışmasını bile öze- mişim. Utana sıkıla üzerimdekileri çıkarırken yatağa yatıp ra- hatça soyunması için gözlerimi kapattım. Yatağa girdiğini hissedince gözlerimi araladım. Elif çekinerek bana doğru yan- yatarken bende ona doğru dönüp kolumu başımın altına al- dım. O kadar masumdu ki... Bembeyaz teni, ağlamaktan kı- zarmış gözleri, hafif aralık kırmızı dudakları titrek nefesleriyle tam bir çocuk gibiydi. Ayıcıklı pijamalarını unutmayalım... Tek elimle onu belinden tutup kendime çekerken nefesini tut- ması gülümsememe neden oldu. Dudaklarına ufak bir öpücük bıraktığımda saniyesine karşılık almam onunda beni ne kadar özlediğini belli ediyordu. Bir süre sonra ellerim pijamasının al- tında teninde dolaşırken onu sırt üstü yatağa yatırıp üzerine çıktım. Ellerini saçlarımda ve boynumda dolaştırması onu daha istekli öpmeme neden olurken saçlarımı çekmesiyle hafifçe inle- yip dudağımı ısırdım. Bu kızda ne vardı bilmiyorum, ama kesin-likle sevişirken kendimi tutmam için beni çok zorluyordu. Ku- lağının arkasından boynuna doğru dudaklarımı kaydırduğımda başını geriye doğru atarken zevk aldığını fark etmem hoşuma gitmişti. Bir elim bacağında diğeri saçlarının arasında dolaşır- ken dudağımı dişlemesi içimdeki bir şeyleri harekete geçiriyor- du. Teni beni kendine çağırırken kokusu başımı döndürüyordu. Pijamasının üstünü sıyırmaya başladığımda kolumdaki elinin kasıldığını hissederken hafifçe uzaklaşıp gözleri kapalı olan Elife baktım. Yüzündeki ifade ne kadar zevk alıyormuş gibi dursa da rahatsızlığı daha ön plandaydı. Aklına o iğrenç olayın geldiğini anlayarak yanına uzandığımda, gözlerini açıp telaşla bana bak- tı. Dudaklarına ufak bir öpücük bırakıp "Sen ne zaman hazır

hissedersen..." diye fısıldayıp burnunu öptükten sonra belinden kendime çekip koluma yatırdım. Derin nefesleriyle ellerimi sırtında dolaştırmaya başladığımda "Bir şey mi yazıyorsun?" diye sordu. "Hı hım" dedim onun gibi. Kıkırdayarak "Baştan yaz." deyince alnını öpüp o kusursuz sırtında zevkle parmaklarımı dolaştırmaya devam ettim.

"Nefes gibi muhtacım sana."

Sabah gördüğüm manzara karşısında gözlerimi tekrar tekrar yumup açarken, rüyada olamam değil mi, diye düşünmeden edemedim. Demir yanımdaydı ve biz sarmaş dolaş uyuyorduk. Aklıma akşam yaşadıklarımız geldiğinde kalbimin sıkıştığını hissederek derin bir nefes aldım. Kâbus bitmiş miydi? Yoksa yeni mi başlıyordu? Tam her şey düzeldi derken tepe taklak olmamız ne kadar zamanımızı alırdı? Ellerimi Demir'in kaslı kollarında yavaşça dolaştırırken beni kendine daha çok çekmesiyle kıkırdadım. Bu hareketi her zaman çok hoşuma gidiyordu. Burnunu saçlarıma yaklaştırarak derin bir nefes çektikten sonra yavaşça gözlerini araladı. "Günaydın sevgilim."

Bir kelime insanın kalbini bu derece hızlı attırabilir miydi? 'Sevgilim mi, desem yine inkar edecekti. Sevgili miyiz, diye düşünsem yine bir şeyler tersine dönecekti. Bu büyüünün bozulmasından o kadar korkuyordum ki "Eğer yine benden uzaklaşacaksan günaymasın uyanmayalım Demir." dedim. "Artık çok geç." diyerek hızla yataktan kalktığında kalbim güm güm atarken dönüp eğilerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Uyandık ve üzgünüm sevgilim. Ömrünün sonuna kadar bu adamı çekmek zorundasın."

Demir o cennet gülüşünü yüzüne takarak yürümeye başladığında "Döndüğümde yatakta olursan birdaha seni o yataktan çıkartmam." deyince yanaklarım kızararak ya-

vaşça doğruldum. "Banyo yapacaksan havluların yerini biliyorsun." diye bağırdığımda "Biliyorum" diye karşılık vermesi gülümsememe neden olurken, Allah'ım rüyaysa mümkünse uyanmadan öleyim, diyerek ayağa kalktım. İçeriden su sesi gelmeye başladığında Demir'in olmamasını fırsat bilip hemen üzerimdekilerden kurtularak formamı giyerken su sesinin kesilmesiyle yavaşça banyoya doğru yürümeye başladım.

Beline sardığı havluyla dışarı çıktığında dudaklarımı dişlediğimi fark ederken "Olamaz ya. Resmen giyinişini kaçırmışım." demesi yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Yanıma gelip ıslak vücuduyla beni kendine çektiğinde "Demir ıslaksın." dedim. Demir ufak bir kahkaha attıktan sonra alnımı öpüp odaya doğru yürümeye başladı. Banyoya girip aynadaki buharı sildim. Saçlarımı tarayıp tepeden bir balerin topuzu yaparken "Hazırsan çıkalım." diyen Demir'le irkildim. Kesinlikle erkekler hazırlanma konusunda ışık hızını bulmuşlardı. "Forman yok." dedim. İmalı bir şekilde bana bakarken dudaklarımı çizgi haline getirip "Hımm... Arabanın bagajında." deyince "Akıllı sevgilim" demesi kalbimde bir şeylerin kolbastı oynamasına neden oldu.

Kitaplarımı çantama alelacele doldurup telefonumu elime aldım. Şarjının az kaldığını görünce şarj aletinde çantama soktum. Salonun önünden geçerken karşılaştığım manzara, aklıma Demir'in sinirli halini getirince koşar adım evden çıktım. Demir üzerine geçirdiği gömleği ve kravatıyla arabasının bagajını kapatırken dünle hiç alakası olmayan hali birazda olsa rahatlamama neden oldu. Yanına gittiğimde beni baştan aşağı süzüp "Gerçekten bu etek bu kadar kısa olmak zorunda mı?" diye sormasıyla kaşlarım havaya kalktı. "Kıskanç bir Demir Kara" deyince yanıma gelip çenemden tutarak "Sadece onun olanı pay-

laşmayı sevmeyen bir Demir Kara" diye fısıldamasıyla bir anlığına nefesimi tuttum. Onun olanı! Ben, onun muydum yani? Peki, en çok istediğim şey, neden şu anda beni mutlu etmiyordu? Onun oldum. En sonunda onun oldum.

"Gidelim mi? Çok açım." demesiyle gözlerimi açıp "Dejavu" deyince Demir gülümseyip "Hadi" diyerek arabaya oturdu. Yola çıktığımızda yine o sahil kenarındaki kafeye gideceğimizi düşünürken kendimizi okulda bulunca birazda olsa hayal kırıklığına uğradım. "Derse geç kaldım diye mızızılanman yerine adam akıllı kahvaltı edelim istedim." dedi. Oda o günü unutmamıştı.

Otoparka girdiğimizde çetenin gözleri üzerimize toplanınca tüm iştahımın kaçtığını hissettim. Her ne kadar son zamanlarda çok fazla gözüme batmasalarda beni dikkatli izledikleri zaman her birinin yüzüne yumruk atmak istiyordum. Ömrüm boyunca bana yaşattıkları şeyi unutmayacaktım. Buna rağmen sırf sevdiğim adam için bazı zamanlar onlara katlanmak zorundaydım ve bu benim hayattaki en zor sınavımdı.

Arabadan indiğimizde Demir "Biri bize iki çay iki tost kapsın." diye bağırınca Kaan "Hemen" diyerek kantine doğru koşmaya başladı. Demir, yanıma gelip elimi ellerinin arasına aldığı anda düşüncelerimden sıyrılırken parmaklarımızı birbirine sıkıca kenetlemesi, afallamama neden oldu. Arkamızdaki çetenin fısıltıları kulaklarıma dolarken ellerimin stresten terlediğini hissediyordum.

"Ne yani Effy ile..."

"Demir elini tuttuğuna göre..."

"Biz yüzüne nasıl bakarız abi, nasıl yengediyeceğiz. Onu geçtim bütün olanları..."

"Şşşş... Abi onu bunu bırakın, Esra geliyor."

Başımı çevirdiğimde bize doğru hırsla yürüyen Esra'yı görünce elimi çekmeye çalışsamda Demir daha sıkı kav-

rayarak banka oturup beni yanına çekti. "Demir bu ne demek oluyor?"

Demir "Sen bana hesap mı soruyorsun?" dediğinde sesinin sakinliği bile ürpermeme neden olurken, Esra canına susmuş gibi "Evet" diyerek gözlerini bana çevirdi. Bakışlarındaki iğrenme duygusuyla tekrar Demir'e dönüp "O kadar özel zamanlarımızdan sonra" demesine kalmadan Demir yanımdan kalkarken aklıma seviştikleri geldi. Sırı bana inat olsun diye şu kıza dokunmuştu. O kız Demir'i öpmüştü, onun olmuştu. "Sakin bir kelime daha etme!"

Esra'nın gözlerinde bir anlık parlama hissederken "Ne o Demir? Korkuyor musun yoksa? Neden? Benimle sevişirken korkusuzdun. Hiçbir şeyi umursamıyordun. Ups... Yoksa sen Effy'e birlikte olduğumuzu, beni sabaha kadar nasıl inlettiğini anlatmadın mı?" demesiyle yüzüne okkalı bir tokat yemesi bir oldu.

Çılgılık atmamak için ellerimle ağzımı kapatırken gözlerimi Esra'nın yanağında kalan beş parmak izinden ayıramıyordum. "Sana tek bir kelime daha etme dedim."

Esra yanağını tutup dolu dolu olmuş gözlerini okul bahçesinde gezdirdi. Demir'in "Haddini aştın." demesiyle bakışlarını ona çevirdi. Sonra bana bakıp ağlayarak okula doğru koşmaya başladı. Ben bu kıızı tanıyorsam bu iş kesinlikle burada bitmemiştir.

Kaan, Esra'nın yanından hızla geçmesiyle arkasını dönüp baktıktan sonra "Abi Esra neden ağlayarak" derken Bora "Kaan hiç sırası değil." diyerek onu susturdu. Demir, yumruklarını sıkıp olduğu yerden kıpırdamazken aniden çöp tenekesine tekme atınca irkildim. Bu sinirli hali bana geceyi hatırlatmıştı. Arkasını dönüp "Ver şunları!" diye Kaan'a bağırınca Kaan hızla tost ve çayı banka koydu. "Ye." dediğinde sesindeki sertlik elim ayağımın boşalmasına neden olurken, "Ye şunu Elif," diye bağırınca ellerim titreyerek tosta uzandım.

Çayı aldığım da titreyen ellerim yüzünden bardak elimden kayıp kaynar çay bacaklarıma dökülünce çığlık atarak ayağa kalktım. "Bir çayı içmekten aciz misin?"

Demir'in bağıırışı ve bacaklarımdaki acıyla gözlerim dolmaya başlarken ağladığımı göstermemek için okula doğru yürüyordum ki Demir hızla kolumu kavradı. "Nereye?"

"Bırak!"

"Elif sana nereye dedim!" Sesindekisinir ve tehditkâr ton umurumda bile değildi. Yine her şeyi tersine döndürmüştü işte. Bize mutlu olmak haramdı. Bunu şu anda çok iyi anlıyordum. Burak "Abi kızın bacağı yandı. Bıraksana. Belli ki tuvalete gidecek. Baksana su toplamak üzere..." dediğinde Demir gözlerini kısıp Burak'a dönerken kolumu daha çok sıktı.

"Sen Elif'in bacaklarına mı bakıyorsun lan?"

"Yok abi." derken "Senin gözlerini oyarım Burak." diye sözünü kesince "Afedersin abi." diyerek başını önüne eğdi. Sinirle bana dönüp bacaklarıma baktıktan sonra kolumdan okula doğru çekelerken "Canımı acıtıyorsun." diye bağırmam umurunda bile değildi. Revire girdiğimizde kolumu bırakıp ecza dolabına doğru ilerlerken "Otur!" deyince "Ben hallederim." dedim.

"Elif beni ikiletmekten vazgeç." Demir'in sesi ufak odada yankılanırken ağlamamaya gayret ederek sedye-ye oturdum. Yanıma gelip elindeki kremi açarken korkarak yüzüne bakınca gözlerinde sinir ve acı karışımı bir ifade olduğunu gördüm. Esra'yla birlikte olduklarını bilmediğimi mi sanıyordu, yoksa Esra'nın bunu tekrar dile getirdiğinde yaşadığı pişmanlıktan dolayı mı bu kadar sinirliydi? Kremi yavaş ve nazik bir şekilde yarıklı yerlere sürmeye başladığında, dengesiz, diye bağırmak isterken, ben bu hallerine nasıl alışacağım Demir,

diye düşünüp suratımı buruşturdum. "Çok acıyor mu?"
"Hayır."

KremisürüPELLERİNİ YIKADIKTAN SONRA "Hadi çıkalım." deyince yavaşça ayağa kalkıp Demir'in arkasından yürümeye başladım. Bacaklarımdaki yanık sızısı daha ilk dakikada geçerken, kalbimdeki sızının nasıl geçeceğini bilmiyordum. Bahçeye çıktığımızda Önder ve Gökhan'ın okula geldiklerini görünce yavaş adımlarla onların olduğu tarafa doğru yürümeye başladım. Demir'in sinirini çekeceğine Önder'in azarını işitirdim daha iyi. Demir adımlarını yavaşlatıp benim tarafıma bakmadan durduktan sonra başını iki yana sallayarak yürüyünce "İnsan bir bakar, nereye gidiyorsun der, tostun soğudu gel ye öyle git der, dengesiz." diye söylenesöylene yürümeye devam ettim. Gökhan beni gördüğü gibi ayağa kalkıp "Effy" diye yanıma koşturunca "Sorun yok. Sadece çayla biraz haşır neşir oldum." dedim. "İyi misin? Hemşireye gösterdin mi?" "Gökhan sakın olur musun? Alt tarafı ufak bir yanık... İyiyim." Şu anda Gökhan'ın yerinde olması gerekirken hiç umursamadan bahçeyi izleyen Önder'in yanına oturdum. Muhsin olaylarından dolayı onu çok uzun zamandır ihmal ediyordum. Gökhan'la sıkı fıkı olmamızın canını sıktığını her fırsatta belli ediyordu. Sanırım dün hiçbir açıklama yapmadan Gökhan'la yanından ayrılmanız bardağı taşıran son damla olmuştu.

"Darıldın mı cicim bana?" diyerek bacaklarımın acısını umursamadan Önder'e birazcık kaydım. "Hiç bakmıyosun bu yana..." Biraz daha kayıp "Darıldıysan barışalım." diyerek hafifçe onu ittirdikten sonra "Kumru gibi koklaşalım." derken iyice Önder'e yapıştım. Küçüklükten beri birbirimize küstüğümüz zaman yaptığımız hareket, yine onu gülümsetmeyi başarmıştı; ama o inatla dudaklarını birbirine bastırarak ciddi durmaya çalışıyordu. "Hadi ama..."

"Sana ksm." dediğinde ağzımın aralanmasını engelleyemezken "Gerçekten mi? Çocuk gibi ksecek miyiz yani?" dediğimde bana döndü. Gözlerindeki ifade durumun ciddi olduğunu gösteriyordu."Effy, bize n'oldu söyler misin?" diye sorduğunda kaşlarını çatarak "Ne olmuşt bize?" diye sorunca nder kafasını bahçeye doğru çevirip alayla kahkaha attıktan sonra tekrar bana döndü.

"Buraya el ele geldiğin adamla ne zaman barıştığını bilmiyorum. En son seni Gökhan'labırakıp sabah Demir'le buluyorum ve ikisiyle de ne yaşıadığını bilmiyorum." dediğinde "nder ben çok özür dilerim." derken sözümü kesercesine ayağa kalkıp önüme geçti.

"zr dilediğinde her Şey hallolacak mı Effy? Ben senin yanında olabilecek miyim? Yaşıadıklarını anında ğrenebilecek miyim? Dileme Effy, benden özür falan dileme. Her Şeyi yapıp ettikten sonra hiçbir Şey olmamış gibi karşıma geçip özür dileyerek seni affetmemi bekleme! Ben seni o adamlardan uzak tutmak için bu okula kaydolurken međđer kendimden uzaklaştırmışım farkında değilim." diye bağırınca gözyaşlarını yanaklarından süzölmeye başıladı.

"B-ben..." dediğimde "Hala zr dilemeye çalışıyorsun." diyerek ellerini yüzünde dolaştırdıktan sonra "Benden bu kadar" deyince hızla ayağa kalktım. "nder..."

"Buraya kadar Effy, yeni sen umurumda bile değil. Eski arkadaşımla gelene kadar hayatında yokum. Eğer gelmezse de yeni hayatında ona mutluluklar... Benden bu kadar! Sakın eski Effy olmadan beni arama..." deyip Gökhan'a dönerek "Görüşürüz." dedi ve arkasını dönerek otoparka doğru yürümeye başıladı. Hıçkırıklarına engel olamazken Gökhan bana sıkıca sarıldı. Sırtımı okşarken nder'in gitgide uzaklaştması daha çok ağlamama neden oldu. Her adımımda benden bir Şeyler eksiliyordu. Her adımımda nefesim kesiliyordu. Arkasından koştup dur, diye bağırmak

diye düşünüp suratımı buruşturdum. "Çok acıyor mu?"
"Hayır."

Kremi sürüp ellerini yıkadıktan sonra "Hadi çıkalım" diye yince yavaşça ayağa kalkıp Demir'in arkasından yürümeye başladım. Bacaklarımdaki yanık sızısı daha ilk dakikada geçerken, kalbimdeki sızının nasıl geçeceğini bilmiyordum. Bahçeye çıktığımızda Önder ve Gökhan'ın okula geldiklerini görünce yavaş adımlarla onların olduğu tarafa doğru yürümeye başladım. Demir'in sinirini çekerek Önder'in azarını iletirdim daha iyi. Demir adımlarını yavaşlatıp benim tarafıma bakmadan durduktan sonra bizi şını iki yana sallayarak yürüyünce "İnsan bir bakar, nereye gidiyorsun der, tostun soğudu gel ye öyle git der dengesiz." diye söylenesöylene yürümeye devam ettim. Gökhan beni gördüğü gibi ayağa kalkıp "Effy" diye bana nima koşturunca "Sorun yok. Sadece çayla biraz hava neşir oldum." dedim. "İyi misin? Hemşireye gösterdim mi?" "Gökhan sakın olur musun? Alt tarafı ufak bir vuruş... İyiyim." Şu anda Gökhan'ın yerinde olması gerekirken hiç umursamadan bahçeyi izleyen Önder'in yanına oturdum. Muhsin olaylarından dolayı onu çok uzun zamanı ihmal ediyordum. Gökhan'la sıkı fıkı olmaması canını sıkıldığını her fırsatta belli ediyordu. Sanırım hiçbir açıklama yapmadan Gökhan'la yanından ayrılma bizim bardağı taşıran son damla olmuştu.

"Darıldın mı cicim bana?" diyerek bacaklarımın altına umursamadan Önder'e birazcık kaydım. "Hiç bakmıyorsun bu yana..." Biraz daha kayıp "Darıldıysan bırakalım" diyerek hafifçe onu ittirdikten sonra "Kumru gibi kokladım." derken iyice Önder'e yapıştım. Küçüklükten beri bizi birimize küstüğümüz zaman yaptığımız hareket, yine onu gülümsetmeyi başarmıştı; ama o inatla dudaklarını bizi bastırarak ciddi durmaya çalışıyordu. "Hadi ama..."

"Sana ksum." dediğinde ağızının aralanmasını engelleyemezken "Gerçekten mi? Çocuk gibi kusecek miyiz varı?" dediğimde bana dondu. Gözlerindeki ifade durumun ciddi olduğunu gösteriyordu "Effy, bize n oldu senler mısın?" diye sorduğunda kaşlarını çatarak "Ne olmuş bize?" diye sorunca Onder kafasını bahçeye doğru çevirip alayla kahkaha attıktan sonra tekrar bana döndü.

"Buraya el ele geldiğin adamla ne zaman barıştığını bulmuyorum. En son seni Gökhan bırakıp sabah Demirle buluyorum ve ikisiyle de ne yaşadığını bulmuyorum." dediğinde "Onder ben çok özür dilerim." derken sözümü kesercesine ayağa kalkıp onuma geçti.

"Özür dilediğinde her şey hallolacak mı Effy? Ben senin yanında olabilecek miyim? Yaşadıklarını anında öğrenebilecek miyim? Dileme Effy, benden özür talan dileme. Her şeyi yapıp ettikten sonra hiçbir şey olmamış gibi karşıma geçip özür dileyerek seni affetmemi bekleme! Ben seni o adamlardan uzak tutmak için bu okula kaydolurken meğer kendimden uzaklaştırmışım farkında değilim." diye bağırınca gözyaşlarını yanaklarından süzölmeye bağladı.

"B-ben..." dediğimde "Hala özür dilemeye çalışıyorsun." diyerek ellerini yuzunde dolaştırdıktan sonra "Benden bu kadar" deyince huzla ayağa kalktım. "Önder..."

"Buraya kadar Effy, yeni sen umurumda bile değil. Eski arkadaşım gelene kadar hayatında yokum. Eğer gelmezse de yeni hayatında ona mutluluklar... Benden bu kadar! Sakın eski Effy olmadan beni arama..." deyip Gökhan'a dönerek "Görüşürüz." dedi ve arkasını dönerek otoparka doğru yürümeye bağladı. Hıçkırıklarına engel olamazken Gökhan bana sıkıca sarıldı. Sırtımı okşarken Önder'in gitgide uzaklaşması daha çok ağlamama neden oldu. Her adımında benden bir şeyler eksiliyordu. Her adımında nefesim kesiliyordu. Arkasından koşup dur, diye bağırmak

istiyordum, ama bacaklarımda koşacak derman kalmamıştı. Önder gidiyordu ve ben en yakın arkadaşımı hayatımda ilk kez kaybetmiştim.

Tüm ders boyunca Önder'in yerine bakıp gözyaşlarını tutmaya çalışırken, dersin bittiğini Demir'in elimi sıkarak tutmasıyla anladım. "Kalk!" dediğinde bütün sınıfın özellikle Esra'nın bakışları bize dönerken "Nereye?" diye sordum güçsüzce. "Bundan sonra ben nereye gidersem sen oraya geleceksin."

Bu düşünce ne kadar hoşuma gitse de Demir'in gittiği yerler aklıma geldiğinde içimde bir şeylerin akıp gittiğini hissettim. "Okul var ama," dediğimde çantamı diğer eline alırken "Bize yok. Hadi," demesiyle ayağa kalktım. Demir beni sınıftan çekeleyerek çıkartırken güç bela Melek'e dönüp "Seni arayacağım." diye bağırabilmişim.

"Kafamı allak bullak ettiğini biliyor musun?" dediğimde dengesizliğini kastederken "Sende benim" demesiyle gözlerimi açarak peşinden yürümeye devam ettim. Benim ne dengesizliğimi görmüştü ki. O, sabah güneşliyse akşam yağmurluydu. Ben ise ya güneşliydim ya da yağmurlu. Üstelik onun yaptıkları kalbimde gökkuşağı oluştururken, benimkiler onda fırtınalara neden oluyordu. Arabaya binip bilindik yollardan tanıdık bir sokağa girdik. "Bu saatte kulüpte ne işimiz var?" diye sorunca "İn." dedi. Vedat abi bizi kapıda karşılarırken "Demir Bey, dün gece babanız uğradı. Kulübe gelmediğinizi duyunca biraz sinirlendi." dedi. Demir düşünceli bir şekilde başını sallayarak elimden tutup beni kulübe doğru sürükledi.

İçeri girdiğimizde "Sen odaya geç. Ben işlerimi halledip geleceğim. Şifre: Duru." deyince itiraz etmeden kendimi loş koridora attım. Kendimi o kadar yorgun hissediyordum ki yalnız kalıp uyumak benim için en iyisiydi.

Şifreyi girip odaya girdiğimde her şeyin bıraktığım gibi olması gülümsememe neden oldu. Ağır adımlarla ilerleyip yatağa oturduğumda bir süre sessizce gözlerimi oda-
da gezdirdikten sonra kendimi sırt üstü yatağa attım. Ağ-
lamaktan gözlerim, düşünmekten beynim, yokluğundan
kalbim yorgundu. Nasıl bu hale gelmiştik? Daha doğrusu
neden gelmiştik? Onu kırdığımı biliyordum, ama ona bile
söyleyemeyeceğim şeyler yaşıyordum.

Onu bu hale sokan Gökhan'ın yakınlığı mıydı, yoksa
her şeyin kendisiyle bağlantılı oluşu mu? Ayakkabılarımı
çıkartıp Demir kokan yastıklara sarılarak gözlerimi ka-
pattığımda tek istediğim, şu son günleri unutabilecek bir
uyku çekmek ve uyandığımda Önder'le eskisi gibi olmaktı.

*Kulübe geldiğimizden beri salak ve saçma hesap işleriyle uğ-
raşmaktan beynim kazana dönmüştü. Akşam babamın neden
geldiğini bilmesemde şu anda bunun nedenini öğrenecek gücü
kendimde hissetmiyordum. "Benden bu kadar." diyerek ayağa
kalktığımda Bora "Nereye abi?" diye sorunca "Bu gecelik ortam
size emanet. Ben odada olacağım." dedim. Cem imalı bir şekilde
güldüğünde gözlerimi kısıp "Kafandan o siktiğimin düşünce-
lerini at. Sizin şerefsizliğiniz yüzünden sevdiğim kadına adam
akıllı dokunamıyorum bile hayvan herifler!" diye bağırınca hep-
si başlarını önlerine eğdi. "Biri ölmediği sürece beni çağıрма-
yım." diyerek çalışma odasından çıkıp kulübe girdikten sonra
merdivenleri hızla tırmanıp loş koridorda koşar adım ilerledim.
Kapıyı açtığımda loş ışıktaki uyuyan Elifi görünce gülümseye-
rek, kapıyı usulca kapattım. Ağır adımlarla yanına yürüdü-
ğümde kendini kasarak uyumuş olması korunmaya muhtaç gibi
hissettirirken, bugün yaptığım şeyler aklıma geldi. Hiçbir suçu
yokken sırf kendime olan sinirimi ondan çıkarmıştım. Yine!
Gökhan denen çocukla yakınlaşmaları çıldırtacak gibi hissetti-
rirken, bana verdiği cevaplar bu hissimi geçirmeye hiç yardımcı*

istiyordum. ama bacaklarımda koşacak derman kalmamıştı. Onder gıdıyordu ve ben en yakın arkadaşımı hayranımda ilk kez kaybetmiştim.

Tüm ders boyunca Onder'in yerine bakıp gözyaşlarımı tutmaya çalışırken, dersin bittiğini Demir'in elimi sıkarak tutmasıyla anladım. "Kalk!" dediğinde bütün sınıfın özellikle Esra'nın bakışları bize dönerken "Nereye?" diye sordum güçsüzce. "Bundan sonra ben nereye gidersem sen oraya geleceksin."

Bu düşünce ne kadar hoşuma gitse de Demir'in gittiği yerler aklıma geldiğinde içimde bir şeylerin akıp gittiğini hissettim. "Okul var ama." dediğimde çantamı diğer eline alırken "Bize yok. Hadi." demesiyle ayağa kalktım. Demir beni sıruitan çekeleyerek çıkartırken güç bela Melek'e dönüp "Seni arayacağım." diye bağırabilmişim.

"Kafamı allak bullak ettiğini biliyor musun?" dediğimde dengesizliğini kastederken "Sende benim" demesiyle gözlerimi açarak peşinden yürümeye devam ettim. Benim ne dengesizliğimi görmüştü ki. O, sabah güneşliyse akşam yağmurluydu. Ben ise ya güneşliydim ya da yağmurlu. Üstelik onun yaptıkları kalbimde gökkuşağı oluştururken, benimkiler onda fırtınalara neden oluyordu. Arabaya binip bilindik yollardan tanıdık bir sokağa girdik. "Bu saatte kulüpte ne işimiz var?" diye sorunca "İn." dedi. Vedat abi bizi kapıda karşılarken "Demir Bey, dün gece babanız uğradı. Kulübe gelmediğinizi duyunca biraz sınırlendi." dedi. Demir düşünceli bir şekilde başını sallayarak elimden tutup beni kulübe doğru sürükledi.

İçeri girdiğimizde "Sen odaya geç. Ben işlerimi halledip geleceğim. Şifre: Duru." deyince itiraz etmeden kendimi loş koridora attım. Kendimi o kadar yorgun hissediyordum ki yalnız kalıp uyumak benim için en iyisiydi.

Şifreyi girip odaya girdiğimde her şeyin bıraktığım gibi olması gülümsememe neden oldu. Ağır adımlarla ilerleyip yatağa oturduğumda bir süre sessizce gözlerimi oda-
da gezdirdikten sonra kendimi sırt üstü yatağa attım. Ağ-
lamaktan gözlerim, düşünmekten beynim, yokluğundan
kalbim yorgundu. Nasıl bu hale gelmiştik? Daha doğrusu
neden gelmiştik? Onu kırdığımı biliyordum, ama ona bile
söyleyemeyeceğim şeyler yaşıyordum.

Onu bu hale sokan Gökhan'ın yakınlığı mıydı, yoksa
her şeyin kendisiyle bağlantılı oluşu mu? Ayakkabılarımı
çıkartıp Demir kokan yastıklara sarılarak gözlerimi ka-
pattığımda tek istediğim, şu son günleri unutabilecek bir
uyku çekmek ve uyandığımda Önder'le eskisi gibi olmaktı.

*Kulübe geldiğimizden beri salak ve saçma hesap işleriyle uğ-
raştırmaktan beynim kazana dönmüştü. Akşam babamın neden
geldiğini bilmesemde şu anda bunun nedenini öğrenecek gücü
kendimde hissetmiyordum. "Benden bu kadar." diyerek ayağa
kalktığımda Bora "Nereye abi?" diye sorunca "Bu gecelik ortam
size emanet. Ben odada olacağım." dedim. Cem imalı bir şekilde
güldüğünde gözlerimi kısıp "Kafandan o siktiğimin düşünce-
lerini at. Sizin şerefsizliğiniz yüzünden sevdiğim kadına adam
akalılı dokunamıyorum bile hayvan herifler!" diye bağırınca hep-
si başlarını önlerine eğdi. "Biri ölmediği sürece beni çağırma-
yın." diyerek çalışma odasından çıkıp kulübe girdikten sonra
merdivenleri hızla tırmanıp loş koridorda koşar adım ilerledim.
Kapıyı açtığımda loş ışıktaki uyuyan Elif'i görünce gülümseye-
rek, kapıyı usulca kapattım. Ağır adımlarla yanına yürüdü-
ğümde kendini kasarak uyumuş olması korunmaya muhtaç gibi
hissettirirken, bugün yaptığım şeyler aklıma geldi. Hiçbir suçu
yokken sırf kendime olan sinirimi ondan çıkarmıştım. Yine!
Gökhan denen çocukla yakınlaşmaları çıldırtacak gibi hissetti-
rirken, bana verdiği cevaplar bu hissimi geçirmeye hiç yardımcı*

olmamıştı. Çok sarhoş olduğum bir anda Esra'yla yakınlaşmış
Elif'i hayal ederek onunla birlikte olmuş, sabah kendime geldi-
ğimde kızı defedip vicdanım ve pişmanlığımınla yalnız kalmıştım.
Bu olayın aramızda kalacağını söylememe rağmen tüm arkadaşları-
larına anlatacağını biliyordum ama benim yanımda Elife her
şeyi açıklayacak kadar gözüünün döneceğini akıl edememiştim.
Esra'yı gerçekten hafife alıyordum... Ben o sinirle kendimi yavaş-
tırırken o birde arkadaşımın üzüntüsünü kalbinde taşıyordu.
Neden kavga etmişlerdi? Önder otoparka giderken neden bızır-
tarafa nefretle bakmıştı. Elif'i saatlerce ağlatacak ne demiş ola-
bilirdi. Neden onun yanında olamamıştım bu anda ve o teselliyi
yine Gökhan'ın kollarında aramıştı.

Kafamdaki düşüncelerle yavaşça Elif'in altından yorgun-
alırken mırıldanarak kıpırdandı. Uyurken bebek gibi sesler
karması yüzünden onu iki kat fazla sarıp sarmalama isteği du-
yuyordum. Üzerini örtüp yanına uzandığımda yavaşça saçla-
rını okşarken yüzünün aldığı ifade içimdeki huzuru gölgeledi.
Rüyasında onu üzenleri öldürmenin bir yolu bulunmalı, diye
düşünüyordum. Tıpkı Duru'nun huzursuz olduğu gecelerde
ona yaptığım gibi Elif'i kendime çekip sırtını göğüsüme yaslaya-
rak Duru'nun en sevdiği şarkıyı mırıldanmaya başladım.

"Yum usulca gözlerini

Uzat üşümüş ellerini

Sakla o masum yüreğini

Zaman gibi sessiz uyu

Bu dünya dipsiz bir kuyu

Pamuktan kalbin solmadan

Hayat yüzüne vurmadan

Uyu... Aşkım uyu... Bu dünya dipsiz bir kuyu...

Uyu melek yüzlüm uyu... Bu dünya dipsiz bir kuyu,"

Şarkıyı söylerken Elif'in rahatladığını hissedince başını öpüp
kokusunu içime çekerek gözlerimi kapattım.

"Her şey için özür dilerim sevgilim. Ne olur yaptıklarımı yü-
zünden benden vazgeçme. Seni çok seviyorum."

Burnuma mis gibi kokular dolmaya başladığında ne zaman eve gittiğimi ve ne zaman Melek'in bize geldiğini düşünürken dün gece Demir'in şarkı mırıldanmasının ve beni çok sevdiğini söylemesinin rüya olduğunu düşünmek içimi parça parça ediyordu.

"Hadi ama Melek, menemen yaptığına inanamıyorum." diyerek gözlerimi ovuşturmaya başladığımda "Mis gibi koktu yeaaa" diye bağırınca Melek'in konuşmaması yavaşça gözlerimi aralamama neden oldu. Karşımda Melek yerine âşık olduğum adamı gördüğümde gözlerimi sıkıca yumup tekrar açarken "Rüya değilmiş." dedim. Demir gülümseyerek "Ne rüya değilmiş?" diye sorunca "Sesli mi düşündüm?" diye sordum. Demir başını sallayarak yanıma oturduğunda az önceki olayın şokuyla gözümden kaçırduğım şeyi şu anda fark ediyordum. Demir Kara, elinde bir tepsiyle yatağa kahvaltı getirmişti.

"Bana kahvaltımı hazırladın?" diye bağırdığımda sesimin yüksek çıkmasından dolayı gözlerini sıkıca yumarken "Hazırlattım." dedi. Doğru ya, kendi kulübünde mutfağa girecek halin yok. Hemde adamlarının önünde, diye düşünerek tepsideki kahvaltıya baktım. Her şeyi düşünmüş olmasına mı sevinmeliyim yoksa bunları ağızma tıkmadan beni rahat bırakmayacağına mı üzülmeliyim diye düşünürken, "Öyle bakarak doyulmuyor sevgilim." demesiyle gözlerimi tepsideen Demir'e çevirdim. Ekmeği menemene bandırıp ağızma sokunca "Sanırım hiçbir zaman alışamayacağım." dedim ekmeği çiğnemeye çalışarak.

"Neye?" diyerek parmağını yalarken "Dengesizliklerine" deyince tek kaşını kaldırıp bana baktı. Aferin Effy. Her zamanki gibi çok güzel başlayan bir şeyi boka döndürmekte başarıyla ilerliyorsun. Demir tepsiyi yatağa koyarak "Beni dengesiz buluyorsun yani." deyince yalan söyleme-

yi beceremediğim için "Yani... Çoğu zaman" dedim. Demir çatılan kaşlarıyla ayağa kalkarken "Öyle mi?" demesiyle daha cevap veremeden üzerime eğilip beni gıcıklatmaya başlayınca kendimi yatağa atıp çılgın atarak katıla katıla gülmeye başladım. "Demek sevgilini dengersiz buluyorsun ha."

"Demiiiiir n'oluuur duur!"

"Hemde çoğu zaman haa!"

"Lütfeen" diye yalvarınca yavaşça durup gözlerime baktı. Nefesimi düzene sokmaya çalışırken, yüzümdeki anlamsız tebessüm onun gülümsemesiyle anlam buluyordu. Ellerimi yavaşça yanaklarında gezdirdiğimde gözlerini kapatıp avucumun içini öpmesi elimden kalbime bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu. Bu kadar duygu geçişini bana nasıl yaşatabiliyordu. Üzerimden kalkıp ellerimi tutarak, yataktan kalkmama yardım ederken "Önce kahvaltı, sonrada okul." deyip neredeyse bütün kahvaltıyı bana elleriyle yedirdi.

"Demir yeter! Bebek değilim ben."

"Benim bebeğimsin."

Kahvaltı bittiğinde duş almak için banyoya giderken bana temiz havlu verip tepsiyi dışarı çıkardı. Hızlı bir duştan sonra havluyu vücuduma sarıp odaya geri döndüğümde, kemerini bağlıyordu. Benim odaya girmemle ayakucumdan başlayıp başımın en üst noktasına kadar gözlerini hayranlıkla üzerimde gezdirirdiğinde, gözlerimi kaçırdım. Kusursuz bir vücudum yoktu. Hele de kurşun izleri ve yanık bacaklara sahipken, ama belli ki Demir bunların hiçbirini umursamıyor ve beni bu halimle bile beğeniyordu.

"Daha fazla böyle durursan sanırım kendime engel olmayacağım."

Yanaklarım kızararak hızlıca eşyalarımı alıp banyoya

dönerken kalbimin yerinden çıkacak gibi atmasına engel olamıyordum. Normalde bir erkeğin bana bakmasına bile tahammül edemezken Demir'in bana dokunması sanki tüm yaralarımı sarıyordu.

Giyindikten sonra saçlarımı tarayıp banyodan çıkar-ken, "Hazırım." dedim. Yatakta otumuş telefonunu karıştıran Demir bana baktı.

"Saçların ıslak." diyerek telefonunu yatağa koyup aya-ğa kalktığında "Böyle çok seksisin, ama hasta olursun." dedi ve elimden tutup beni banyoya sürükledi. Kurutma makinasını fişe takarken "Ha sadece hasta olmamam için" dediğinde belli belirsiz gülümseyip makineyi çalıştırarak saçlarımın arasında ellerini dolaştırmaya başladı. Çocuk-muşum gibi muamele görmek nedense çok hoşuma gidi-yordu. Saçlarım kuruduğunda, o fişi çekerken bende ta-rakla saçlarımı düzeltiyordum. "Bacağın acıyor mu?" diye sorduğunda, başımı hayır anlamında sallamama rağmen içeri gidip elinde bir kremle döndü. "Yinede sürelim, daha çabuk geçsin."

Önümde diz çöküp bacaklarıma yavaşça kremi sür-dükten sonra ufak bir öpücük bırakırken içimin kıpır kıpır olmasına engel olamadım. Arkamdan sarılıp aynada iki-mize bakarken "Sanırım artık hazırsın." deyince gülüm-seyerek başımı salladım. "O zaman hadi çıkalım." diyerek elimi tuttu.

Okulun otoparkına girerken, Esra'nın çeteyle konu-ştuğunu görünce kaşlarımı çattım. O kadar olaydan sonra hâlâ gidip nasıl onlarla konuşabiliyordu. Bu nasıl bir yüz-süzlüktü. Arabadan indiğimizde Demir, belimden tutup beni kendine çekerek yürürken utansamda elimi beline doladım. Herkesin bakışlarının üzerimize toplanması ge-rilmeme neden olurken, neden bu kadar dikkatli baktıkla-

rına anlam veremiyordum. İmam, okula ilk geldiğinde yeni kız diye bakıyorlardı, Demir'le beraberken okulun en cool ve en zenginiyle takılıyorum diye bakıyorlardı, ama bu bakışları hepsinden farklıydı ve ben bir türlü anlam veremiyordum.

Esra bizim geldiğimizi gördüğünde iğrenir bir ifadeyle arkasını dönüp birkaç sıra ötedeki banka oturdu. Demir, banka oturup beni yanına çektikten sonra etraftaki fısıldaşmalar ve bakışlar içimin daha da sıkılmasına neden oldu. Bir süre oturup ayaklarımızı izledikten sonra yavaşça ayağa kalktım. "Nereye?"

"Benim... Şey... Benim tuvalete gitmem lazım." dediğimde hepsi gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Tek kaşımı kaldırarak hepsini tek tek inceledim.

"Neee?" Demir "Sen git hayatım." deyince gözlerimi kısıp çeteye baktım. Tuvalete gitmenin nesi komikti.

Koşar adım girişteki tuvalete girerken kimsenin olmasın diye fırsat bilip aynanın karşısındaki halime baktım. Bu kadar dikkatli bakılacak ne vardı. Birilerinin geldiğini duyduğumda boş bir kabine girip kapıyı kapatırken gülüşme sesleri tuvalette yankılandı. Tam zamanında diye düşünürken bir kızın "Şu yeni kız... Effy..." demesiyle ellerimi kapıya dayayıp kızları dinlemeye başladım.

"Bir dakika bir dakika, baştan anlat ya anlamadım."

"Demir'e yaklaşabilmek için bütün çete ile yatmış işte kızım nesini anlamadın. Anlayacağın saf, masum kızımız bakire bile değilmiş. Demir buna yüz vermeyince intihara kalkışmış. Ondan bir ara okulda yoktu. Demir de vicdanı yüzünden tekrardan kendine bir şey yapmasın diye onunla ilgileniyor gibi davranmış, en sonunda da kızın yalvarmalarına dayanamayıp istediğini vermiş: Yani kızı becermiş."

Duyduklarım karşısında bir an nefes alamayacağımı

hissederken bir elim boğazımda diğeri ağzımda dinlemeye devam ettim. "Ee Esra bir şey dememiş mi?"

"Başta çok sinirlenmiş ama 'O kız sadece kullanıp attığım biri, ben sana aşığım.' deyince Demir'i affetmiş."

"E peki şimdi neden yan yana değiller? Demir o kızla okula geldi. Hatta bayağı bayağı yakın geldi."

"Dün tartışırlarken tokat attı ya. Esra gururuna yediremediği için kendini çekmiş, Demir bir ton af dilemiş ama bizimkisi affetmemiş. Şimdi de Esra'yı kışkandırmak için bu kızı kullanıyormuş işte." dediğinde sinirden gözlerim dönmüştü. Ne demek Demir'e yakın olabilmek için tüm çetenin altına yatıp intihar ettiğim, beni becermesi için yalvardığım, kendimi kullandırmaya izin verdiğim. Bunlar nasıl iğrenç yakıştırmalardı. Kim çıkarmıştı bunları? Kapıyı hızla açtığımda üç kız aynadaki yansımamla donup kalırken, kapıyı sertçe kapattım. Aynadaki yansımamdan ben bile korkarken kızlar hızla bana döndü.

"Ne saçmalıyorsunuz siz be?" diye bağırdığımda "Şey... Okul bu dedikodu ile çalkalanıyor, bende arkadaşlarıma..." derken üzerine yürüyüp "Kim uydurdu bunu?" diye sordum.

"Ceren ve Esra tuvalette bağıra bağıra konuşmuşlar. Kulaktan kulağa yayılmış. Bende arkadaşlarımdan duydum."

Gözlerimden ateşler çıkarak tuvaletin kapısını çarpıp çıktıktan sonra koşar adım bahçeye çıktım. Sinirden her yerimin uyuştüğünü hissediyordum. Nasıl olur da kendi yaşadığı şeyleri ben yaşamışım gibi anlatırdı? Bu nasıl bir vicdansızlıktı? Bu nasıl bir intikam hırsıydı. Ne yaşadığını bildiği halde, sırf Demir bana yakın diye nasıl böyle bir şekilde öç almaya çalışırdı. Esra'nın oturduğu banka doğru hızla yürürken gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. Artık sabrımı taşırılmıştı ve iyi bir dersi hak ediyordu.

Ceren beni fark ettiğinde Esra'yı dürtmesine kalmadan Esra'nın kolundan tutup hızla çekerek banktan kaldırdım.

Bu halimle tam bir Demir Kara kızı olduğumu kanıtlıyordum. Bahçenin ortasına gelip ittirdiğimde dengesi kaybedip yere düşerken üzerine yürüyüp boyalı sarı saçlarını elime doladım. "Ne yapıyorsun sen ya?" bağırlarını arasında, saçlarını çekip başını geriye doğru yaslarırken "Esra" diye soluyunca "Bırak!" dedi bağırlararak. Bütün okul yavaş yavaş etrafımıza toplanıyordu. Beni, hayatta yapmam dediğim kız kavgasına da sokmuştun ya, çek bakalım Elif Sancak'ın dayacağını." Demek Demir'e yakınlaşabilmek için bütün çeteyle yattım haa!" diye bağırlarınca Esra acıyla inledi. "Sonrada benimle ilgilenmediği için intihar etti öyle mi?"

"Bıraksana be!" diye bağırlarmasını umursamadan saçlarını daha çok çekerken "Sırf bana acıdığı için benimle ilgilendi ve beni becerdi öyle mi Esra?" diye bağırlarduğımda Esra'nın yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı.

"Ben kullanıp attığı, sense âşık olduğü kızsın ha... Seni kışkandırmak için beni kullanıyor demek. Sen ne alçak, ne aşağılık birisin lan!" diyerek kafasını itip saçlarını bıraktığımda Esra gözyaşları içinde "Böyle yaparak kendini aklayacağını mı sanıyorsun?" diye bağırlararak yerden kalktı. Hâlâ nasıl, ne hakla kimden yüz bularak böyle diklenebiliyordu? "Asıl sen aşağılık birisin. Demir'le arama girdin. Onu baştan çıkarmak için elinden geleni yaptın. Sırf ona yakın ol diye bütün çeteyle yattığının duyulmayacağını mı sanıyorsun ha sen?"

"Kızım senin dilini yerinden koparırım." diyerek üzerine doğru yürürken belimden birinin tutmasıyla kim olduğuna bakmadan "Bırak!" diye bağırlarınca "Effy" diyen sesle Gökhan olduğünü anladım. Ben Gökhan'ın elinden kurtulmaya çalışırken Esra gözyaşlarını silip bana doğru

bir iki adım atarak "Sen, sadece beni kıskandırmak için kullandığı bir fahişesin, ben ise onun kadını. Bunu yediremeyip üzerime saldırmanın bedelini ağır ödeyeceksin," dedi.

Çığlık atarak "Bırak Gökhan!" diye bağırıp kollarının arasında çırpınmaya başladım. "Effy sakın olur mısın? Effy!"

"Ne diyor duymuyor musun Gökhan ya... Ne diyor bu?" diye bağırırken kalabalığı yarıp ikimize birden bakan Demir'in Esra'nın yanına doğru yürüdüğünü görünce olduğum yerde durdum. Sanki bir anda bir şeyler, elimin kolumun boşalmasına neden olmuştu. Burada yanına gelmesi gereken kişi benken o Esra'nın yanına gitmişti. Gözyaşlarımın akacağını hissettiğim an, Gökhan'ı itekleyerek kollarının arasından kurtulduktan sonra kalabalığın çekilmesiyle hızlı adımlarla otoparka doğru yürümeye başladım. Kolumda hissettiğim elin soğukluğundan kime ait olduğunu tahmin ederken "Nereye?" demesiyle "Bırak beni. Allah kahretsin, bırak!" diye bağırdım. "Bir tek çetenle zevkine sevişmediğim kalmıştı. Bir de kalkıp onun yanına gittin. Teşekkür ederim Demir... Şimdi git Esra'nın yanına ve beni fahişeliğimle rahat bırak."

Demir kaşlarını çatarak kolumu tekrar kavradığında gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken hiçbir şey söylemeden çekiştirmeye başlamasını engelleyecek gücüm yoktu. Hızla bodruma inip radyoya girdiğimizde Emir CD'leri yerine koyarken "Ne oluyor?" dedi. "Konuşma yapacağım. Okulda olanlarında duyması lazım... Yayına bağlan." Emir hızla sandalyesine oturup bilgisayarda bir şeylere tıkladıktan sonra eliyle söz senin işareti verirken Demir kolumu bırakmadan mikrofona eğildi.

"Açıklama yapmayı sevmem. Bu konuşmayı da yalnızca bir kere yapacağım ve bir daha böyle bir konu açılırsa

önce açan kişiyi sonra ona yardım edenlere tek tek gerekeni yapacağım." Demir'in sesi, tüm okulda yankılanırken boşta kalan elimle gözyaşlarımı sildim. "Benim kim olduğumu az çok tahmin etmişsinizdir, ama ben yinede tekrarlayayım. Ben Demir Kara. Okulda dönen dedikoduları az önce duydum ve eğer benim sabırsız sevgilim izin verseydi o Esra'ya sizin aranızda gerekeni yapacaktım. Anlatılan her şey doğrudur. Bunlar yaşanmıştır. Tek farkla...

Az önce duyduklarınız Esra'nın yaşadıklarının bir hurs uğruna Elif'e yansıtılmasıdır. Daha açık olmak gerekirse Elif yaptı diye anlatılan her şeyi Esra yapmıştır ve benim âşık olduğum kişi Elif'tir. Bir daha kız arkadaşım ile ilgili atıp tutar, dedikodusunu yaparsanız... Atacak bir kalbiniz olmaz... Hadi eyvallah."

Emir'e kes işareti yaptıktan sonra bana dönerken "Sabırlı olmayı öğrenmelisin." deyince kaşlarımı çattım. Demek ki Esra'nın yanına gitmesi onu hırpalamak içindi.

Ah Effy, azıcık daha bekleseydin de senin başlattığın işi, Demir layığıyla tamamlasaydı. Demir'in gözlerine bakarken birden aklıma az önce dedikleri gelince içimdeki sinir, balon gibi sönmüştü. Tüm okulun önünde sevgilim mi demişti o? Âşık olduğunu mu söylemişti? Kalbimin yerinde tepindiğini hissederken Demir, belli belirsiz bir tebessümle "Sanırım hiç bir zaman alışamayacağım." diyerek beni taklit edince "Neye?" diye sordum onun gibi.

Elleriyle boynumu tutup başparmaklarıyla yanaklarımı okşadı.

"Âşık olduğum kızın şaşırdığında bu kadar tatlı görünmesine"

İki hafta boyunca okula sadece sınavlar için uğrarken geri kalan vaktimi Demir'in zoruyla kulüp odasında pişkinleşerek geçiriyordum. Demir elinden geldiğince yanıma uğrayıp yalnızlığıma ortak olmaya çalışsada çoğunluk-

la işleriyle uğraşıyordu. Evimi özlesem de yine Muhsin'in bana ulaşma ihtimalinden dolayı hiçbir yere kıpırdamama izin vermiyordu.

Önder'i o kadar çok özlemiştim ki haftalardır onunla bir kere bile konuşamamıştık. Okulda olduğum sayılı zamanları Gökhan'la geçirirken, benimle göz göze gelmemek için elinden geleni yapıyordu. Onun benden uzak kalmak için ekstra çaba sarf etmesi canımı yakarken Demir'le olan mutluluğumu bile doğru dürüst yaşayamıyordum.

Telefonumu elime alıp eski fotoğraflarımıza göz gezdirdikten sonra deli cesaretiyle Önder'in numarasını çevirip telefonu kulağıma götürdüm. Uzun bir çalmadan sonra açan olmayınca bir kere daha denedim. Yine açmadığında, benden bu kadar kolay kurtulamazsın, diyerek mesajlara girerken bir tarafım cevap vermeyecek diye korkuyordu.

Gönderilen: Önder

Bitsin artık bu çile..

Telefon elimde odanın içinde bir süre volta atıp bir yatağa bir koltuğa otururken cevap gelmemesi, ümitlerimin tükenmesine neden oluyordu. Beni unutmuş muydu? Arkadaşlığımızdan bu kadar kolay vazgeçmiş olamazdı. Ama neden mesaj atmıyor derken telefonumun titremesiyle ellerim titreyerek mesajlara girdim.

Gönderen: Önder

Sen ne söylersen söyle...

Mesajı okurken yeni bir mesaj daha gelince kalbimin deli gibi çarpması, şarkıyı devam ettireceği düşüncesindendi.

Gönderen: Önder
Bu hayat geçmez böyle...

Yeni bir mesaj gelmeden önce ellerim birbirine dolanarak yazarken yalvarırım şarkının devamını yollamasını diyordum.

Gönderilen: Önder
*Eğer bildiğimiz sözleri devam ettireceksen,
Yalvarırım şarkının devamını getirme...*

Gözyaşlarım gözlerime toplandığında telefon elimde beklerken duyduğum sinyal sesiyle nefesimi tutarak mesajı açtım.

Gönderen : Önder
*Devamını elim yazsa dilim söylemez,
dilim söylese kalbim kabul etmez.*

Son okuduklarımla sinirlerim boşalınca, gözyaşlarım da akmaya başladı. Titreyen elleriyle Önder'i aramaya başladım. Telefonu açtığı anda "Önder" diye titreyen sesime karşılık, telaşlı bir tonda "Effy" deyince "Sinirlerim bozuldu." dememle kahkaha atmaya başladı. Onun kahkahasıyla biraz daha sakinleştiğimi hissettim. Aynı anda "Özür dilerim." deyince bir süre sessiz kalıp yine aynı anda "Önemli değil." dememiz kahkaha atmamıza neden oldu.

"Önder ben gerçekten çok üzgünüm. Söylediklerinde" derken "Neredesin sen?" diye sözümü kesince, fısıltı gibi "Kulüpte" dedim. Önder, derin bir iç çekip "Ne arıyorsun orada?" diye sorduğunda, sesindeki ton sakin kalmaya çalıştığını belli ederken "Çok uzun hikâye." dedim, tele-

fonda konuşmak istemediğimi belli edercesine. "Yarım saat sonra kulübün önünde ol." diyerek cevap vermeme izin vermeden telefonu kapattı. Saate baktım. Yarım saati hazırlanmaya değil, Demir'i razı etmeye ayıracağım için hızla banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım. Üzerimdeki beyaz badinin artık gri olduğunu görünce evden getirdiğim birkaç kıyafeti kurcaladım. Maalesef hepsi üzerimdekiyle aynı kaderi paylaşıyorlardı. Okul formasıyla dışarı çıkamayacağım için Demir'in dolabını açıp tişörtlerinden rastgele birini üzerime geçirirken altıma siyah kotumu giydim. Aynadaki halim kendi kendime kahkaha atma neden oldu. Demir'in tişörtü o kadar büyük olmuştu ki mini bol bir elbiseyi giymiş gibi hissetmiştim. Saçlarımı tarayıp çantamın içine cüzdan ve telefonumu koyduktan sonra derin bir nefes alarak odadan çıktım. Loş koridor boyunca kafamda Demir'e söyleyeceklerimin planını yaparken gördüklerim karşısında kafamdaki her şey uçup gitti.

Locada bizim altı erkeğin aralarına oturmuş altı kızdan bir tanesinin Demir'in üzerine düştüğünü gördüm.

Beni odaya sok, gün yüzü gösterme, kendin burada kızlarla takıl, diye söylenerek merdivenlerden inerken önüme geçenleri ittirdim. Locanın önüne geldiğimde tüm gözler bana çevrilince, erkekler tedirgin olurken kızlar kahkahalarla gülmeye başladılar. Demir'e gözlerimi kısarak bittin sen bakışımı attığım sırada yanında ona sırnaşan kız "Bu eziği kim aldı ya içeri? Tipe bak... Abisinin tişörtünü giyip gelmiş. Utanmasa pijamayla gelirmiş." derken, Demir ayağa kalkıp "Abisinin değil," diyerek bana doğru yürüdü. "Sevgilisinin."

Yanıma gelip beni belimden çektikten sonra kıza dönerek "Eğer ezikliğin nasıl bir şey olduğunu tatmak istemiyorsan, Kaybol!" deyince kız sinirle ayağa kalkıp gözlerini kısarak locadan indi. Diğer kızların ağzını bıçak açmaz-

Gönderen: Önder
Bu hayat geçmez böyle

Yeni bir mesaj gelmeden önce ellerim birbirine dolanarak yazarken yalvarırım şarkının devamını yollamamı diyordum.

Gönderilen: Önder
Eğer bildiğimiz sözleri devam ettireceksen
Yalvarırım şarkının devamını getirme

Gözyaşlarım gözlerime toplandığında telefon elimde beklerken duyduğum sinyal sesiyle nefesimi tutarak mesajı açtım.

Gönderen : Önder
Devamını elim yazsa dilim söylemez,
dilim söylese kalbim kabul etmez.

Son okuduklarımla sinirlerim boşalınca, gözyaşlarım da akmaya başladı. Titreyen elleriyle Önder'i aramaya başladım. Telefonu açtığı anda "Önder" diye titreyen sesime karşılık, telaşlı bir tonda "Effy" deyince "Sinirlerim bozuldu." dememle kahkaha atmaya başladı. Onun kahkahasıyla biraz daha sakinleştiğimi hissettim. Aynı anda "Özür dilerim." deyince bir süre sessiz kalıp yine aynı anda "Önemli değil." dememiz kahkaha atmamıza neden oldu.

"Önder ben gerçekten çok üzgünüm. Söylediklerimderken "Neredesin sen?" diye sözümü kesince, fısıltı gibi "Kulüpte" dedim. Önder, derin bir iç çekip "Ne arıyorsun orada?" diye sorduğunda, sesindeki ton sakin kalmaya çalıştığını belli ederken "Çok uzun hikâye." dedim, tele-

konda konuşmak istemediğimi belli edercesine. "Yarım saat sonra kulübün önünde ol." diyerek cevap vermememe izin vermeden telefonu kapattı. Saate baktım. Yarım saati hazırlanmaya değil, Demir'i razı etmeye ayıracağım için hızla banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım. Üzerimdeki beviz badinin artık gri olduğunu görünce evden getirdiğim birkaç kıyafeti kurcaladım. Maalesef hepsi üzerimdekiyle aynı kaderi paylaşıyorlardı. Okul formasıyla dışarı çıkamayacağım için Demir'in dolabını açıp tişörtlerinden rastgele birini üzerime geçirirken altına siyah kotumu giydim. Aynadaki halim kendi kendime kahkaha atma neden oldu. Demir'in tişörtü o kadar büyük olmuştu ki mini bol bir elbiseyi giymiş gibi hissetmiştim. Saçlarımı tarayıp çantamın içine cüzdan ve telefonumu koyduktan sonra derin bir nefes alarak odadan çıktım. Loş koridor boyunca kafamda Demir'e söyleyeceklerimin planını yaparken gördüklerim karşısında kafamdaki her şey uçup gitti.

Locada bizim altı erkeğin aralarına oturmuş altı kızdan bir tanesinin Demir'in üzerine düştüğünü gördüm.

Beni odaya sok, gün yüzü gösterme, kendin burada kızlarla takıl, diye söylenerek merdivenlerden inerken önüme geçenleri itirdim. Locanın önüne geldiğimde tüm gözler bana çevrilince, erkekler tedirgin olurken kızlar kahkahalarla gülmeye başladılar. Demir'e gözlerimi kısarak bittin sen bakışımı attığım sırada yanında ona sarmaşan kız "Bu eziği kim aldı ya içeri? Tipe bak... Abisinin tişörtünü giyip gelmiş. Utanmasa pijamayla gelirmiş." derken, Demir ayağa kalkıp "Abisinin değil," diyerek bana doğru yürüdü. "Sevgilisinin."

Yarıma gelip beni belimden çektikten sonra kıza dönerek "Eğer ezikliğin nasıl bir şey olduğunu tatmak istemiyorsan, Kaybol!" deyince kız sinirle ayağa kalkıp gözlerini kısarak locadan indi. Diğer kızların ağzını bıçak açmaz-

ken, Bora "Bize katılmaya mı karar verdin Effy?" deyince Demir'in içinde yanan ateşi gözlerinde gördüm. Benim vermem gereken cevabı sevdiğim adam fazlasıyla çetesine vermişti. Bora'nın da aynı ateşi gördüğüne emin olurken ne kadar tedirgin olsamda kızlarla oturdukları için geri adım atmayacaktım.

Fısıltı gibi çıkan sesimle "Ben Önder'le buluşacağım." dediğimde o ateş saçan gözlerle maruz kalma sırası bana geçmişti. "Anlamadım?" Anladığını çok iyi biliyordum, böyle emrivaki yaptığım için birazdan büyük bir kavga edeceğimizi de. Ama Önder'i çok özlemiştim ve bunun için boğazımı temizleyip sesimi daha yüksek ve kararlı bir tona ayarlayarak söylediyimi tekrarladım.

"Önder'le buluşacağım."

"Önder'le buluşacaksın?" dediğinde başımı sallarken "Ne zaman karar verdin buna?" deyince saate bakıp "On beş dakika önce" dedim. Demir'in gözleri yavaş yavaş kısılırken "Sadece haber veriyorsun yani." deyince "İzin mi isteyecektim arkadaşım ile buluşmak için?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Fena olmazdı."

Demir'e inanamıyormuşçasına bakarken elimden tutup beni merdivenlere doğru çekmesiyle "Ne yapıyorsun Demir?" diye bağırırken, bir yandan da elimi elinden kurtarmaya çalışıyordum. İzin almadım diye beni odaya kilitleyecek hali yoktu değil mi?

"Demir"

Olduğu yerde durup bana döndüğünde gözlerimin içine öfkeyle bakarken "Bende geliyorum. Şimdi yürü." deyince ağzım beş karış açıldı. "Demir saçmalama." "Ben gelmezsem sende gidemezsin."

"Şaka yapıyorum de." dediğimde tek kaşını kaldırıp "Şaka yaptığımı hiç gördün mü?" diye sordu. "Demir farkındaysan barış çubuğu uzatmaya gidiyorum. Senin yü-

zünden tartıştık. Şimdi seninle beraber yanına gidersem o barış çubuğunu ne yapar biliyor musun? Benden bunu kabul etmemi bekleme,”

“Senden bir kabul beklediğimi sanmıyorum Elif.”

Derin bir soluk alırken, Demir’i diklenerek razı edemeyeceğimi anladım. Hızla sarılıp başımı göğsüne dayadım. Bir süre hareketsiz kaldığında olduğum yerde kıpırdanınca oflayarak kollarını bana doladı. Başımı kaldırıp çenemi göğsüne dayıyarak ıslak köpek yavrusu gibi bakmaya başladığımda “Hayır” deyince “N’ooooolur...” dedim çocuksu bir sesle.

“Elif bu kadar olaydan sonra seni tek başına dışarı salamam.”

“Yanımda Önder olacak sevgilim. Ne olur. Birkaç saat-çık” dediğimde Demir bana bakıp sinirle soludu. “Lütfecen” dememle “İşiniz bittiği gibi beni arayacaksın ve nerede olursan ol gelip seni alacağım” dedi itiraz istemeyen bir ses tonuyla.

“Önder bırakırdı.”

“Elif!”

“Tamam tamam” diyerek dudaklarına ufak bir öpücük koyduktan sonra merdivenlere doğru yürümeye başlayınca gözlerim Demir’i kesen birkaç kıza takıldı. Bu kızların sevgilisi olan erkek merakına bir türlü anlam veremiyordu. Yuva yıkanın yuvası olmaz kızım sen neyin derdindesin. Kızların kendi çaplarındaki dansları ve tahrik edici dudak ısırma hareketlerine baka baka merdivene bir adım atarken içimi kaplayan, ya ben burada yokken yine az önceki kız gibi biri sevdiğime sırnaşırsadüşüncesiyle hızla arkamı döndüm. Demir’in locaya döndüğünü gördüğüm an “Demir!” diye bağırdım. Demir bana doğru dönerken insanları itekleyerek koşup Demir’in kucağına atladım ve bacaklarımı beline doladım. Elleriyle kalçalarımın des-

tekleyerek kucakladı beni. Dudaklarına yapışınca bir anlık şaşkınlık yaşasa da hemen toparlanıp karşılık vermesiy-
le, ellerimi boynunda ve saçlarında dolaştırarak ateşli bir
şekilde öpüşmeye devam ettim. Gelen ısıklık sesleriyle et-
raftaki bakışların üzerimizde olduğunu anlarken yavaşça
Demir'den ayrılıp âşık olduğum adamın gözlerinin içine
baktım. "Şimdi gel de seni bırak." dediğinde dudakları-
mı ısırıp tekrar dudaklarına yapıştıktan sonra "Seni çok
seviyorum Demir Kara." diye fısıldadım ve yavaşça ku-
cağından indim. Demir dudağını ısırıp tek eliyle saçlarını
karıştırırken hafifçe gülümseyerek arkamı dönüp seksi bir
şekilde yürümeye başladığımda az önceki kızların suratı-
nın beş karış olduğunu görmek keyfimi yerine getirmişti.
Demir is mine bakışını attıktan sonra merdivenlerden
tırmanırken Demir'in hala arkamdan bakması bu gece ona
dişi sinek bile yaklaşıp etkilenmeyeceğini gösteriyordu.

Kulüpten çıktığımda Vedat abiye gülümseyip soka-
ğa göz gezdirirken arabasına yaslanmış beni bekleyen
Önder'i gördüm. İçimdeki özlem duygusuyla koşmaya
başladığımda Önder de beni fark edip birkaç adım attı.

Kucağına atlayıp sıkıca sarıldım. Bir abi gibi beni sar-
dığında derin bir nefes alırken çok uzun zamandır eksik
kalan tarafımın tamamlandığını hissediyordum.

"Çok özledim çoook çoookooooook."

"Benim özlemim boyut atladı." dediğinde kıkırdaya-
rak Önder'den ayrılırken arabanın kapısını açıp "Atla" de-
yince "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Ağaç evine" dediğinde, ama orada bu konuların hep-
sini nasıl rahat konuşacağız. Annemler her şeyi öğrenir,
diye düşünürken, Önder imalı bir şekilde bakıp "Hadi
ama. Ne kadar zamandır ailenle konuşmuyorsun?" diye
sordu. Demir'le olduğum için çok uzun zamandır dersleri-

mi bahane ederek annemlerle ne telefonda konuşuyor, ne de buluşuyordum. "Oldu biraz."

"Belli" dediğinde kaşlarımı çatarken "Sizinkiler bizimkilerle on beş gündür Londra'dalar Effy." diye cevap verince ağzım şaşkınlıkla aralandı. Gerçekten ailemin ne yaptığıyla ilgili en ufak bir bilgim yoktu. "Hadi bin."

Arabaya binip tanıdık yollardan evimize geldiğimizde ışıkların kapalı olmasından dolayı içimi bir hüznün kaplar-ken hızla arabadan inip ağaç evimin merdivenlerini tırmanmaya başladım. İçeri girdiğimde her şeyin bıraktığım gibi olması gülümsememe neden olurken yarıyıl tatilinin bulunduğu gün evden ayrılmadan önce içtiğim kahvenin kupasının bile aynı yerde olduğunu gördüm. Belli ki benden sonra kimse buraya girmemişti. Kendimi minderlerden burne attığımda Önder de tam karşıma oturdu, bir süre sessizce birbirimize baktık. Onu o kadar çok özlemiştim ki hiç konuşmadan sadece bakmaya bile razıydım. Daha sonra önce ben, sonra o başımızdan geçen tüm olayları ayrıntılarıyla anlatırken en zor zamanlarında en yakın arkadaşımın yanında olamadığım için kendime bir kere daha kızdım. Önder hayatında ilk kez verdiği bir karardan pişmanlık duymuştu ve bir şeyleri geri döndürmek istiyordu. "O zaman neden Melek'le tekrar konuşmuyorsun?"

"Çünkü onun benim gibi hissettiğini sanmıyorum."

"Vay be, hiç konuşmadan nereden anladın bunu acaba? Hani o benim gibi değildi?"

"Geçen gün onu Demir'in çetesindeki bir çocukla gördüm." dediğinde kaşlarım çatılırken "Benzetmişsindir. Melek'in o tiplerle işi olmaz." dedim kendimden emin bir şekilde. "Dışardan bakıldığında seninde işin olmaz gibi duruyor ama elebaşının kalbini çaldın." diye cevap verdiğinde utanarak dudağımı dişlerken, Melek'in gerçekten çeteden biriyle görüştüğüne inanmak istemiyordum.

"Ya tamam, haklısın ama Melek ya bu. Başıma geleni ride biliyor. Belki gördüğün gibi bir şey değildir. En azından bunu sormak için bile konuşabilirdin."

"Bir kafede el ele oturmalarının nasıl bir açıklama olur, açıkcası çok merak ediyorum." dediğinde ağzım aralanırken "Kiminle?" diye bağıınca "Bora'ydı sanırım adı dedi. Duyduğum isimle tüm kanımın çekildiğini hissederken kendi kendimi bunun gerçek olmadığına inandırma ya çalışıyordum. Çetenin en pislik elemanıyla Melek Yok artık. Dünyanın sonu gelmiş olmalı. 'İmkânsız!'"

"Neden?"

"Bora ve Melek'ten bahsediyorsun Önder. Gerçekten aralarında bir şeyler olabileceğini mantığın alıyor mu?"

"Gözümle görünce mantığıma gerek duymadım." dediğinde sesinde bir tutam sitem ve üzüntü sezerken hala kafamda Bora ve Melek'i yakıştırmaya çalışıyordum. Tüm kötü özelliklerini kenara koyduğumuzda Bora gerçekten yakışıklıydı ve Önder'e benziyordu. Hatta bayağı bayağı çok benziyordu. Acaba Melek'in dikkatini böyle mi çekmişti? Bir dakika ya... O çeteden biri Melek'in dikkatini nasıl çekebilir, helede bana yaptıklarını bildiği halde? Eee, o zaman Bora'nın dikkatini mi Melek çekmişti? Bora gibi biri Melek gibi bir kızı ne yapsın ki? Yoksa onada zorla sahip... Yok yok mutlaka kulağıma gelirdi... Allah'ım sen aklıma mukayyet ol. "Neyse ya kendim ettim kendim buldum. Sen kızı tek bırakırsan kurtlar kuzuyu kapar."

"Saçmalama Önder. Mutlaka bir şey olmalı ve ben bunu öğreneceğim. Melek'in o çocukla kendi rızasıyla birlikte olması imkânsız."

Bir süre daha muhabbet edip yaptığım şebekliklerle Önder'i gülümsetebildikten sonra saate baktım. "Önder ben birkaç saatlik izin almıştım. Çok geç olmuş."

"Sen birde o çocuktan izin mi alıyorsun?" dediğin

de kaşlarının tekrar çatılmasını ellerimle düzeltirken, "Bu Muhsin olayından sonra iyice paranoyak oldu. Biraz onuda anla." deyince sinirle soludu. "Tamam, kalmam hadi. Seni kulübe bırakır ordan eve geçerim." "Yok, sen zahmet etme Demir almaya gelecek."

"Effy saçmalama istersen. Neyin zahmeti. Ben seni bırakırım." dediğinde telefonumu elime alıp Demir'i ararken "Gerçekten gerek yok. Ters kalıyor evine hem Demir alır" dedim. Bir süre Demir'in gelmesini ağaç evimi kaptırarak geçirirken duyduğumuz sesle hızlıca merdivenlerden indik. Önder'e sıkıca sarılıp vedalaştıktan sonra Demir'e doğru yürürken yüzündeki rahatsız ifade nedene mutlu hissettiriyordu.

"Gerçekten sana sarılmak zorunda mı?" dediğinde susmasını işaret ederken arkamı dönüp Önder'in bahçeden çıkışını izledim. "Bende evde olduğunuzu söylediğinizde yalnız kalmadığınız için sevinmiştim ama ışıklar olmadığına göre kimse yok. Anneler nerde ve onlar yokken neden buraya geldiniz?"

"Demir Bey, siz fazla mı kıskançsınız?" diyerek kollarını beline dolarken, "Soruma cevap ver Elif." demesiyle bu durumdan hoşlanmadığını anladım. "Anneler, Önder'in anneleriyle yurt dışına çıkmış. Ne kadar hayırlı bir evladım değil mi? Bunu bile günler sonra arkadaşından öğreniyorum. Hazır onlar yokken eskisi gibi ağaç evimde dertleşmek istemiş sadece." dediğimde Demir başını kaldırıp ağaçların ardındaki eve bakarken "Sen daha önce ağaç evime girmedin değil mi?" diye sordum. Başını hayır anlamında salladığında gülümseyerek elini tutarken "Hadi gel ve Effy'nin gizli dünyasını gör." deyince hiçbir şey söylemeden beni takip etmeye başladı.

Merdivenlerden tırmandıktan sonra evin içini incelerken "Burası sana benziyor." deyince "Nasıl yani?" diye

sordum. Yavaş yavaş evin içinde dolaşırken "Senin gibi olacak, renkli, çocuksu..." deyince gülümsememe engel olmadım.

Demir, kitaplıkta duran kar küresini eline alıp salladıktan sonra karların düşüşünü izlerken derin bir nefes alıp küreyi eski yerine koydu. Çerçevesiz duvara asılmış, çocukluk eserlerim olan resimlere bakarken kahkahalarına engel olamadı. Onu bu kadar mutlu göreceğimi bilseydim daha önce getirirdim buraya, diye düşünürken yanıma gelip elimden tutarak, bir mindere oturup beni kucağına aldı.

"İleride çocuklarımıza bundan daha iyisini yapabileceğimi sanmıyorum." dediğinde gözlerimi kocaman açarak Demir'e baktım. "Neyimize?" diye sormam, gülümseyerek kollarını bana daha çok dolmasına neden oldu. Doğru mu duymuştum? Ne olur doğru duymuş olayım... Demir, burnunu saçlarımda dolaştırdı. Derin bir nefes alarak kokumu içine çektikten sonra kulağıma eğilip fısıldadı.

"Senin gibi tatlı çocuklarımıza..."

Sabah gözümü alarmla değilde güneşle açtığımda, akşam ağaç evde kaldığımızı hatırladım. Demir'in iki büküm yatışını görünce gülmemek için kendimi zor tutarken bir kez daha kısa olmanın avantajını yaşıyordum. Telefonun çalmasıyla Demir gözlerini açmadan bir eliyle cebinden telefonunu çıkarmaya çalışırken diğer eliyle beni kendine daha çok çekti. Belki de Demir Kara için bir ilkti. Hayatında ilk kez sadece sarılarak uyumak ve güne böyle sarmaş dolaş başlamak isteğini daha önce hiç yaşamadığını ağzından kaçırır gibi olmuştu. Telefonunu gözlerini açmadan kulağına götürdüğünde çenemi göğüsüne dayayıp Demir'i izlemeye başladım. "Ne var?"

Demir gözlerini aralarken boşa kalan eliyle yavaşça

yanagımı okşayınca başımı avucuna dayayıp gözlerimi kapattım. "Sadede gel Cem."

Ellerimle yanagımdaki elini tutup avucunun içine öpücükler koyarken biraz olsun sakinleşmesi için dua ediyordum. Cem ne diyorsa belli ki canını fazlaca sıkıyordu.

"Tamam." diyerek telefonunu kapattı. Beni kendine çekip sarılarak gözlerini yumunca, başımı kaldırıp Demir'e bakmaya çalıştım. "Bana öyle bakmayı kesmezsen gözlerin ters döner" Gözleri kapalıyken bile nasıl baktığımı nereden anlayabiliyordu. "Sende ne olduğunu söyle o zaman."

"Seni ilgilendirseydi bilirdin."

"Ama..." dediğimde Demir sıkıntıyla kollarını gevşetirken yavaşça gözlerini açtı. Bir süre tavanı izledikten sonra benden ayrılıp yattığı yerden doğrularak bağdaş kurarken bir eliyle saçlarını karıştırdı. "Babam" dediğinde bende kalkıp önüne oturdum. Bacaklarımı belinin iki yanına yerleştirirken kalçamdan tutup beni kucağına çekti. Elleri belimde yavaşça hareket ederken sanki fiziken burada ama ruhen başka bir yerde gibiydi. "Bir süredir aramız kötü. İşleri aksatmamdan rahatsız... Dün önemli bir iş vermişti ve ben buraya gelince o işi unuttum. Yapılmadığını görünce çok sinirlenmiş, Cem onu söylüyordu. Bir saat içinde holdingde olacakmışım." İlk kez Demir'in bana hesap verdiğine tanık oluyordum. Yavaşça ellerimi saçlarının arasında dolaştırıp "Neden babanın işlerini aksatıyorsun?" diye sorduğumda düşünceli gözlerini gözlerime kilitledi.

"Cevabını bildiğin soruları sorma Elif."

"Doğruluğundan emin olmak istiyorumdur belki." dediğimde derin bir nefes alıp gözlerini benden kaçırınca, ellerimle yüzünü kavrayıp bana bakması için onu zorladım. Gözlerindeki bu ikilem hoşuma gitmezken yavaşça ellerimi tutup yanaklarından çekti.

"Elif, ben kötü biriyim. Doğduğum an bu alnıma yazılmış sanki. Sadece farketmem için bir neden olması gerekliyordu. Hayatımda sen yokken acımasız olmak, babamın verdiği işleri yapmak kolaydı. Ama sen varken tüm sorumluluklerimin senin üzerine kurulduğunu hissediyorum ve sen böyle bir adamı hak etmiyorsun. Elimden geldiğince sana layık biri olmaya çabalarken babamın istemediği bir adama dönüşüyorum. İkisini aynı anda götüremem Elif Babamın istediği gibi acımasız biri olmam için senin gibi iyilik meleğinin kalbimde olmaması lazım."

Demir'in cümlesiyle yaşadığı ikilemi anlarken "Yani Ya babanı ya ben mi?" diye sorduğumda gözyaşlarım gözlerime hücum etti. "Ben seçimimi çoktan yaptım. Bunu babam anladı, sen hala anlayamadın mı?" deyince kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. "Ama baban" derken derin bir nefes alıp beni kucağından indirirken "Gitsek iyi olacak" diye ayağa kalkmasıyla bu konu hakkında konuşmak istemediğini anladım. Oraya gittiğinde yada bundan sonra ne olacağıyla ilgili aklımda en ufak bir fikir yokken içim nedense korkuyla dolmaya başlamıştı.

İyi şeyler olmayacaktı ve biz maalesef bunları yaşayarak öğrenmek zorundaydık.

Elif'i bir dakika bile yalnız bırakmak istemezken babamın yanına onu götüremezdim. Ağaç evden çıktığımızda kulüp yerine eve gitmek istediğini söyleyince ne kadar itiraz etsemde Melek dışarı çıkmak için sözleştiklerini ve hazırlanması gerektiğini söylemesi biraz olsun içimi rahatlatmıştı. Yine de her saat başı bulundukları yeri bildireceğine dair söz aldıktan sonra eve bırakıp hızla holdinge doğru yola çıktım. İstanbul'un en sevimli olduğu yanı trafiği idi ve cumartesi günü tam anlamıyla Çin kencesine dönüşüyordu. Neyseki motorla gelmişim ve araçların arasından hızlı bir şekilde holdinge gidebildim.

Kapının önündeki güvenlik görevlilerinden biri motoru tutan diğeri anahtarı ve kaskı alıp "Hoş geldiniz Demir Bey" diye hoşumla selam vererek içeri girdim. Danışmadaki kızlar benim içine düşecek gibi bakıp gülümseyerek beni selamladılar. Adımda ve kalbimdeki tek kişiyle asansöre binip en üst kata çıktım. Toplantı odasındaki kalabalık dikkatimi çekerken "Hoş geldiniz Demir Bey" diyen korumaya bakıp "Eyvallah Mustafa, burası" diyerek içerisini gösterdim.

Yurtdışından gelen misafirler efendim" dediğinde "Görün bakalım kimlermiş?" diyerek odaya dalarken babam bana selamlaşmasını, beni gördüğü an gülümseyip saniyesine ciddiye alarak takınarak belli etmişti. Ehiyle tam karşısındaki sandalyeye oturmasını işaret etti. Masada duran adamları tek tek inceleyerek koltuğa oturdum. Bu adamları neden duha önceden hiç görmemişim.

"Beyler, işte uğruna savaştığım veliahtım Demir. Demir, beşendiler dunku olumsuz sonuçlanan işimizi konuşmak için gelmişler" Babam ellerini iki yana açarak, işlerinin neden olumsuz sonuçlandığını açıkla bakalım ifadesiyle arkasına yaslanıp parmak uçlarını birbirine bastırdı.

Bana bakan meraklı gözlerle "Öncelikle hoşgeldiniz ve tanıştırmaya memnun oldum." diyerek hepsine ayrı ayrı bakarken, tek bir adam "Bizde uzun bir zamandan sonra sizinle tanışabiliyoruz için çok memnunuz. En azından kendi adıma..." dedi. Babamla devam etmesini işaret ettiğimde, babamın gözlerini kırarak beni izlemesi istemsizce tek kaşımı kaldırmama neden oldu. "Efendim dün teslimat yapacağımız gemi, size ulaşamayıp geri döndüğü için şu anda bize paramızı vermiyorsunuz. Babam suçlusu biz miyiz?"

"Biz miyiz?" dediğimde adamın çatık kaşları yavaşça gevşerken "Verilen saatte verilen yere adamlarım gidiyor ve gemi bulamıyorlar. Biz malları alamazken siz paranızı gerçekten

alabileceğinizi düşünüyor musunuz?" dedim. Adam "Elif'nde karaya yanaştıkları haberini aldım. Oradaydılar. Belli ki kalınca" derken elimle susmasını işaret ettim.

"Saatler önce karaya yanaşmaları beni alakadar etmiş. Adamlarım tam zamanında tam da istenilen yerdeydi. Adamlarının korkaklığı yüzünden biz mallara ulaşamazdık. Karşıma geçip benim adamlarımı suçlayarak benden para alacağını mi sanıyorsun?"

Ortam gerilmeye başladığında yumruklarımı daha çok yükseltirken babam olaya müdahale edip de bir çıkar yol bulmuştu ve yeni anlaşmanın altına atılmışlardı.

Misafirlerini uğurladıktan sonra yüzüne bakmadan bir ses tonuyla "Odama geçelim." deyince, babamı takip ettim. Odasına girip koltuğuna otururken sırtından çıkardığı çikolatalı puroyu dudaklarına yerleştirip etrafa enfes bir koku yayılırken birkaç nefes alıp eliyle deri koltuklara oturmamı işaret etti.

"Şimdi bana doğruları anlat."

"Her şey anlattığım gibi. İşim vardı ve adamlarımı yoldan dirdim. Söylediklerine göre gittiklerinde kimse yokmuş. Şimdi babamı purosundan bir nefes daha alıp üfleterek Tecmatın yapılacağı saatte senin Elif denen kızın yanında, çetene de kulüpte olduğunu biliyorum oğlum. O yüzden ya şimdi bana doğruları anlat ya da ben öğrenmesini bilirim." dedi.

"Doğru bu baba, işim vardı ve çeteye teslimatı gerçekleştirip melerini söyledim. Bana bu şekilde açıklama yaptılar. Doğru ya da yanlış... Sözümle uymamaları benim suçum değil."

"Sen onların patronusun, sen ne dersen yapacaklarını biliyorsun. Buna inanmamı bekleme."

"Tıpkı geçen yaz benim sözümü dinleyip hep birlikte bir işi tecavüz etmeleri gibi değil mi baba? Haklısın. Her zaman sözümü dinlerler." Babamın tecavüz olayını duyduğunda tepkisi

Bu ara meşgul olmam gereken daha önemli konular var
dedi. O küçük kız gibi mi?" diye sordu. Neden her
Elif'i katıyordu ki
Belki eret. Belki havır. Belki de senin yapacağına söz
veremediğim bir işin peşindeyimdir baba. bunu hiç düşün
ma mı? Asıl sorun ne biliyor musun? Senin zehahtın olmam
neden senin yerine geçecekken senin pıncının gibi bütün kırık
şeyleri toplamak zorundayım? Senin yerine geçeceksem adamları
kötülem yeterli değil mi? Neden her pis işe ben koymak zorun
durum? Seni örnek alıp adamlarıma emir verdim işte. ama sen
emir kabul etmedin. Çünkü benim o işlere koşturmamı istiyor
un. Tek patenim olmak istiyorsun. Bana söyler misin baba. beni
o işlere gibi ayak işlerine koşturup adamlarımdan farklı bir
şey gösterir misin sadece kan bağımız açısından mı zehahtım
zaten?

Bu kez babama karşı bu şekilde dikleniyordum. Çünkü ilk
kez söylediğim bir şeyi sürekli omuzla koyuyordum. Her şeyi Elif'e
kaynaklarına izin veriyordum. diklikleri kendi üzerime yüklerdim.
Babama itaatsiz bir suratla buna bakıp pıncıma işer
te herda anıya kalkıp kapıyı tutarak odadan çıktım. Ne dursu
dan kendi babamın bile Elif'e zarar vermesine asla izin verme
yordum.

Evimi o kadar özlemiştim ki buradan çıkmayı hiç is
temiyordum. Melek'le buluşana kadar evimin tadını çı
karmaya karar verirken üzerimdekileri çıkartıp kendimi
koltuğa attım. Televizyonda kanallar arası gezerken ya
nış yavaş gözlerimin kapanmasıyla birazcık kestirmekten
zarar gelmez, diye düşünüyordum. Kapının arka arkaya
çılmasıyla irkilerek uyandım. Saate baktığımda 16.00 ol
duğunu görüplanet olsun bu kadar saat nasıl uyudum.
diye söylenerek kapıyı açtığımda burnundan soluyan bir
Melek görmeyi beklemiyordum. "Tam dört saattir seni

Taksim'de bekliyorum Effy, umarım mantıklı bir açıklama vardır." dediğinde, uyudum kelimesinin ne kadar mantıklı bir açıklama olduğunubilemedim. "Milyon tane mesaj, zilyon tane arama yaptım. Hiçbirine geri döndün! Hem buluşmak isteyip hem ekmek nedir ya!"

"Şey ben... Özür dilerim... Ben bayağıdır eve uğramıyordum ve akşam iyi uyuyamadım... Eve gelip saatin geç..."

"Uyuyakaldın yani?" diyerek gözlerini kıstığında korkunun ecele faydası yok, diye düşünüp başımı evet anlamında salladıktan sonra öne eğince "Dinlenebildin mi bari?" demesiyle hızla yüzüne baktım. Melek'in yüzündeki belli belirsiz gülümsemeye karşılık verip başımı yeniden sallarken "İnan bekletmek istemezdim. Seninle buluşabilmek için Demir'i bile karşıma aldım ama..." derken sıkıca sarıldı. "Tamam, sorun değil. Biraz kızdım, biraz korktum; ama iyisin ya sorun yok."

Beraber salona geçtiğimizde telefonu elime alıp 'Otuz arama ve yirmi üç mesaj' görünce gözlerimin yerinden çıkacağını hissettim. Arayanların Melek ve Önder olması, Demir'in bir kere bile aramamış olması karnıma ağırların girmesine neden oluyordu. Babasıyla ters bir şey mi olmuştu yoksa? Lanet olsun! Her saat mesaj atacağıma dair söz verdiğim ve tutmadığım için bana sinirlenmiş miydi? Mesaj yazmak için hızla tuşlara dokunurken, umarım sadece vakti olmamıştır, diye dua ediyordum.

Gönderilen: Demir

Uyuyakalmışım sevgilim.

Dışarı çıkmadık Melek bize geldi. Merak etme ♥

Telefonu sehpa bırakıp kendimi koltuğa atarken bağdaş kurup, kucağıma bir yastık alarak gözlerimi Melek'e diktim. Farklı görünüyordu. Evet, Önderle beraberken

değişmişti, ama şimdi bakışlarında bile bir farklılık vardı. Daha güzel ama daha ruhsuzdu.
"Dökül bakalım." dediğimde "Buluşmak isteyen sensin." deyince gözlerimi kısıtım. "Yani bana anlatacağın bir şey yok?"

"Her zaman bildiğin şeyler Effy. Ne bir eksik ne bir fazla..." dediğinde Bora olayını benden saklıyor olması canımı sıkarken "Peki ya Bora?" deyince gözlerini bana kilitledi. Böyle bir şey soracağımı beklemediği her halinden belliydi. "Sen nereden biliyorsun?" diye sorunca "İyi bariinkâr etmiyorsun en azından." dedim sitemle. Melek kirdığı potu anlayıp gözlerini benden kaçırırken "Ne zaman birbirimizden bir şeyler saklar olduk Melek?" diye sorunca "Ya Effy" deyip derin bir nefes alarak sustu. "Ne Effy? Hem de böyle bir şeyi sakladığına inanamıyorum."

"Saklamak için değil sadece söze nasıl gireceğimi bilmiyordum." dediğinde "Neyse, senin yerine ben girmiş oldum. Devamını getir. En başından, en ince ayrıntısına kadar..."

Melek'in gözlerindeki ifade hiç hoşuma gitmezken "Bora'yla birlikte oldum." demesiyle çılgılıma engel olmayarak "Neee?" diye bağırdım. "Nasıl? Neden? Ne zaman? Yoksa o sana da..."

"Hayır hayır... İznim olmayan bir şey yapmadı." dediğinde gözlerimi kısarak "o zaman en can alıcı noktadan neden başlıyorsun. Çabuk anlat, en başından..." dedim. Bora gibi şerefsiz bir adamla nasıl birlikte olabilirdi. Hem de rızasıyla! "Ya ailemin durumu bu aralar pek iyi değil. Babam alacaklarını alamıyor ve ödenmesi gereken bir sürü borcu var. Bende bari harçlık alarak ona yük olmayayım diye iş aramaya başladım, ama güvenebileceğim ve okul saatlerine uyan hiçbir iş bulamadım. Çoğu yerde yaşıma küçük diye işe almadı zaten. Neyse komşumuzun bir arkadaşının birkaç tane köpeği varmış ve onları parkta gezdirecek

adam arıyormuş. 'Yapabilir misin?' dedi. 'Yaparım.' dedim. Neyse ilk iş günümde köpeklerle gezerken gözüm bir çifte takıldı. Çocuk o kadar Önder'e benziyordu ki dikkatli bakayım derken köpeklerden biri tasmaından kurtulup koşmaya başladı. Arkasından köpeklerle öyle hızlı koşuyordum ki bir ara nefes alamayacağımı hissetmişim. Kendini yola attığında çığlık atarak olduğum yerde dururken arabalardan kurtulup hızlıca koşması birazda olsa içimi rahatlatırken gözden kaybedeceğim diye kendimi köpeklerle yola attım. Tam karşıya geçtiğimde motorlu birinin bizim yaramazı tuttuğunu görünce derin bir nefes alıp yanına gittim. Kafasında kask olan çocuk köpekle oynarken "Teşekkürler" deyince köpeği kucağına alıp tek eliyle kaskı çıkardı ve ben şok... Bora, garip ama içten bir gülümsemeyle "Önemli değil, bu yaramazlarla uğraşmak zord..." "Bir dakika bir dakika Bora tek mi takılıyordu? Yani yanında çete olmadan... Ben onları yapışık beşiz sanıyordum."

"Çetenin yanına gidiyormuş zaten, merak etme hala sandığın şeyler..."

"Neyse, devam et..."

"Neyse işte onunda köpeği varmış bir tane. Adı Koli'ymiş, geçen sene ölmüş. Sonra bana dikkatli bakıp 'seni tanıyor olabilir miyim?' diye sordu bende aynı okulda okuduğumuzdan bahsettim. 'Aa şu sarışın olmasına rağmen gerçekten zeki olan kız.' dediğinde yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Sonra laf lafı açtı bir baktım numarasını telefonuma kaydediyorum." Derin bir nefes aldığında "Eee" dedim. "Bir süre hiç mesajlaşmadık. Benim aklımda her zamanki gibi Önder vardı ve ondan başkasını düşünemiyordum, yanımda istemiyordum ama Bora aynı Önder'i andırıyordu. Sadece daha kaba, daha gizemliydi. Sanırım bu özellikleri de işime geldi. Kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı, Önder'i

düşünmemeye... Bende Bora'ya mesaj attım 'N'aber?' diye öyle konuşmaya başladık. Başlarda mesajları kısa ve özdü. Açıkçası bu kadar soğuk ve umursamaz konuşacağını düşünmüyordum. Onun bu halleri daha fazla dikkatimi çekmeye başladı, sanırım kaçan kovalanır psikolojisinden. Ama daha sonra kiminle konuştuğumu, sana yaşattıklarını hatırlayıp kendime geldim ve Bora'nın numarasını sildim. Önder'i unutmak için dahi olsa öyle bir adamla yanyana bile görünmemeliydim. Birkaç kere Önder'i aradım açmadı. Sonra Bora beni dışarı davet etti. Ben benimle yatmak istediği için çağırdığına emindim ve son bir kez Önder'i aradım. Telefonu açıp buz gibi bir ses tonuyla biriyle birlikte olduğunu ve artık onu rahatsız etmemem gerektiğini söyledi. Kim olduğunu sorduğumda 'seni ilgilendirmez' demesi canımı o kadar çok sıkımişti ki... Borayla buluştum ve o gece hayatımda hiç içmediğim kadar içki içtim. Bünyem alışık olmadığı için çabuk çarptı ve..." Yanaklarından yaşlar süzölmeye başladığında hızla silip "Birlikte olduk." deyince kaşlarını çatıttım. "Hani iznin olduğunu söylemiştin. Sarhoşken seninle birlikte olmuş işte. Bunun benim başıma gelen olaydan bir farkı yok. Benim iznim yoktu, senin bilincin." Sesimi artık kontrol edemiyordum. Çok sinirliydim. O adamla bırak birlikte olmayı, nasıl yanyana gelirdi. Nasıl buluşurdu?

"Hayır, Effy biraz sakın olur musun?"

"Konu o şerefsizlerin içindeki en pislik adamın, en yakın arkadaşına zorla sahip olmasıysa, üzgünüm Melek sakın falan olamam!"

"Ben o gece benimle birlikte olacağını bile bile Bora'yla buluştum ve bilincim yerindeyken sırf Önder'in canı acısın diye 'seninle birlikte olmak istiyorum' dedim. Zorla sahip olmadı. Bana tecavüz etmedi Elif. Daha sonra güç kazanmak için o kadar içtim. Bora'yı Önder gibi hayal

edebilmek için. Çünkü ilkimin kocam, kocamın da Önder olmasını istiyordum."

Melek'in gözyaşları yanaklarından süzülürken kıpırdamadım. Ne, ağlama, diyebiliyor ne de yaşadıklarıyla ilgili bir yorumda bulunabiliyordum. Dilim düğümlenmişti sanki. Bir öç uğruna; yapmaması gereken bir şeyi, olabilecek son kişiyle yapmıştı. "Sabah uyandığımda hiçbir şey hatırlamasamda kasıklarımındaki ağrı, çırılçıplak olmam ve yanımda Bora'nın olması, birlikte olduğumuzu kanıtlıyordu. Daha ilk dakikasından yaşadığım pişmanlık yüzünden ağlamaya başladığımda Bora uyanmış 'Ne oldu? Canın mı yanıyor?' gibi bir şeyler sorarak telaşlanmıştı. Ondandır beklenmeyecek kadar nazikti bana karşı. Bir süre yanımda olup teselli etmeye çalışırken otelde olmamızın beni daha çok ağlattığını fark edince hızla hazırlanıp beni oradan çıkardı. İnatla beni eve göndermiyordu ve zorla bir kafeye sokmuştu. İnsanların yanında ağlamamak için kendimi zor tutarken hangi akla hizmetse Bora'ya tüm yaşadıklarımı ve içimdekileri anlattım. Dalga geçmesini beklerken o elimi tutup 'Yanımdayım, korkmana gerek yok.' demişti."

İnanamayarak "Bora?" dediğimde, başını sallarken burnunu çekti. "Sonra arkadaş olduk. Okuldayken yan yana gelmemeye gayret ederek sürekli mesajlaşıyorduk. Senin ve Önder'in yokluğuna bu sayede katlandım diyebilirim. Fiziken yanımda olmasada mesajlarıyla her zaman yanımdaydı. Ona iyi geldiğimi onunda bana iyi gelmesini istediğini söylüyordu."

Demek Önder'in gördüğü olaylar bu yüzdendi. Gerçekten de Bora'yla takılıyorlardı. "Peki ya Önder?" deyip yavaşça yumruklarımı sıkarken, Melek derin bir nefes aldı. "Onu çok seviyorum. Hala kalbim onun için atıyor ama onun umurunda değilim Effy. Elimden geleni yaptım

ve bu sıralar çok yoruldum. Ufacık bir umudum olsa onu ömrümün sonuna kadar beklerim, ama o içimdeki en son umudu bile son konuşmamızda ve okuldaki davranışlarıyla yok etti, gitti."

Melek'in daha fazla ağlamasına dayanamayıp sarıldığımda oda kollarını bana doladı. Ne diyeceğimi bilmesem de ne yapacağımı çok iyi biliyordum. O iğrenç adamlara sırf sevdiğim kişi için katlanıyordum. Demir'in başının yanmayacağını bilsem şu dakika gider onları polise teslim ederdim ama yapamıyordum işte. En yakın arkadaşımın da o adamlardan biriyle takılmasına izin veremezdim. Onda da kapanmayan yaralar açamazdım. "Melek, buna nizam yok biliyorsun değil mi?" Melek yavaşça benden ayrılırken sesimi kontrol altında tutmaya çalıştım. "Bora'yla sevgili olursan pişman olursun ve ben bu pişmanlığı yaşamana asla izin vermeyeceğim."

"Effy ne dediğinin farkında mısın?" dediğinde başımı evet anlamında salladım. "Sen yaptıklarının farkında değilsen bile ben dediklerimin sonuna kadar arkasıdayım. Seni göz göre göre o adamın kollarına atamam."

"İnsanlar değişir Effy." dediğinde bağırarak "İnsanlar değişmez Melek!" deyince birkaç saniye gözlerimin içine baktı. "İnsanlar değişmez. Bora değişmeyecek Melek. Nasıl, neden, ne için yaptığını bilemem. Pişman olması da umurunda değil. Onları öldürmüyorsam masum olduklarına inandığım için değil. Onların yanında olmam onları affettiğim için değil. Her gün benim suratımı görüp vicdan azabından ölmeleri için, beni yıkamadıklarını görmeleri için. Onlara en büyük ceza bu Melek... Yoksa onlar benim gözümde ölene kadar tecavüzcü olarak kalacaklar. Bunu hiçbir şey değiştiremez." Melek sessizce ağlamaya devam ederken sinirle ayağa kalktım. Hayatına bu şekilde müdahale etmeye hakkım yoktu belki, ama bunu ona yapamazdım.

"İnsanlar değişmez Effy haklısın, ama ben Bora'nın değişeceğine inanmak istiyorum."

Babamın yanından çıktıktan sonra bir süre sahilde dolaşım. Babama diklenmemin iyi sonuçlar doğurmayacağını biliyordum ama Elifi göz göre göre ateşe atamazdım. Zaten başında Muh-sin denen bir bela vardı. Birde babamı kaldıracabileceğini sanmı-yordum. Kafamda bu düşünceler dolanırken zamanın geçtiğini Elif'in mesajıyla fark edince, sözde her saat mesaj atacaktın Elif, diyerek cevap vermeden telefonu cebime koydum.

Hava kararmaya başlamıştı, kulübe giderken kapının önünde durduğumda güvenlik odasından çıkan korumalardan biri koşarak yanıma geldi. Anahtarı korumaya teslim ederken "Hoş gel-diniz efendim." sesini duyunca başımı kaldırıp Vedat'a baktım.

"Bir vukuat var mı Vedat?"

"Yok efendim,"

"Beni soran?"

"Bir ara babanız uğradı efendim. Onun haricinde Bora Bey sordu."

"Neredeler?"

"İçerdelerDemir Bey." dediğinde başımı sallayıp kapıya doğ-ru yürümeye başladım. Saatin erken olmasından dolayı mekân boştu, bizinkileri görememem çalışma odasında olduklarını gös-teriyordu. Çalışma odasının kapısını açtığımda beşininde bakış-ları bana çevrildi. Anıl "Abi neredesin ya?" diye sitemle ellerimi açarken Cem "Nerdesin aşkım..." deyince "Cem!" dedim sertçe. "N'apıyorsun abi?"

Bora'ya bakıp "Kimseye bir şey yaptığımı yok." dediğimde sesinin sakinliği dikkatlerinden kaçmazken "Böyle olduğuna, Adnan amca da az önce buraya geldiğine göre görüşme pek de güzel geçmemiş." dedi Burak.

"Dünkü olaydan dolayı çok mu kızgın?" diye sorduğunda Kaan'ın omzuna elimi koydum. "İşi ayarladık" deyince Bora'nın

endişeli bir sesle "Ee o zaman sorun ne?" demesi hafifçe gülümsememe neden oldu. "Beni düşünmeniz gözlerimi yaşırtıyor beyler." diyerek Kaan'ın omuzunu sıkarken "Ama bugünlük hesap sorma hakkınızı doldurdunuz." deyip arkamı döndüm. "Haydaa... Şimdi nereye?" diyen Anıl'a cevap vermezken hızla çalışma odasından çıkıp merdivenlere doğru yöneldim. Kafamdaki düşünceleri ve içindeki sıkıntıyı anlayacak tek kişiyi ve onu nerede bulacağımı çok iyi biliyordum.

Emir'lerin evinin önüne geldiğimde girmek ve girmemek arasında kalırken Cananteyze kapıyı açtı. "Demir?" dediğinde orada olduğuma inanmadığı ses tonundan anlaşılıyordu. "Seni tekrar bu evde görmek ne kadar güzel... Orada durmasana. Gel içeri." demesiyle belli belirsiz gülümseyerek içeri girdim. "Bende amcanla buluşmak için dışarı çıkıyordum. Eğer ye-meğe kalacaksan..." derken "Emir'i görmeye geldim." diye kesince hafif bir tebessümle "Odasında." dedi. Başımı sallayıp yürümeye başladığında her şeyin bıraktığım gibi olması gülümsememe neden oldu. Çocukluğum kokan koridorda ilerlerken gördüğüm kapı, aklıma Duru'nun sakarlığını getirdi. Kovalamaca oynarken kapıyı sert kapatması yüzünden cam kırılıp ayağının arkasına düşmüştü, bunuhatırlamak sanki o anı yeniden yaşıyormuşum gibi canımın acımasına neden oldu. Aralık olan kapıyı yavaşça açarken kulağıma dolan akor sesleriyle gülümsedim. "Ne zamandır gitarını eline almıyordun?" Emir hızla arkasını döndüğünde gözlerinin fal taşı gibi açılması gülümsetirken "Demir" diyerek ayağa kalkıp "Seni tekrar bu odada görmek ne kadar güzel!" dedi heyecanla. "Annenc çekmişsin." Söylediğimden bir şey anlamadığı yüzünden belli oluyordu, koşar adım gelip bana sıkıca sarıldı. "Hop hop hop..." diyerek onu kendimden uzaklaştırırken "Erkek adamı erkek adama böyle sarılır mı?" dedim. Emir afallamış bir şekilde sen bana ne demek istiyorsun lan, der gibi bakarken "Kardeş, kardeşe sarılır ama." dedim ve boynundan kendime çekip sıkıca sarıldım. O benim bu

dünyadaki belki de tek dostumdu. Beni arkamdan vurmaması olan tek insan...

"Ee, anlat bakalım seni buraya hangi ruzgâr attı?" diyor koltuğuna otururken bende yatağa sırtüstü uzandım. Emir odasının tavanını siyaha boyatıp her yerine fosforlu yapıştırdığı gün aklıma geldiğinde gülümserken içimden kıntının kendini hatırlatmasıyla gülümsemem yatağa "Babam" dediğimde bir süre sessizlik olunca yattığım doğru olup oturduğum.

"Babamla aramız kötü ve gün geçtikçe dahada kötüleşiyor. Aramız böyle oldukça o dahada kötüleşiyor. Sonuç olarak her şey kötüleşiyor." Ne kadar saçma bir cümle kurduğumu düşünürken Emir'in yüzündeki ifadeye bakarak kahkaha attım. "Baban anlat kovboy."

"Tamam. İçimdeki duygular o kadar karışık ki. Durmadan sonra babam gibi olmak için uğraştığımı biliyorsun. Onun gibi olmak için kalbimi karartmam gerekti. Tıpkı her geçen gün karanlığa biraz daha çok karışmam gibi. Kötü oldukça herkeş önümde el pençe divan duruyordu. Bu his inanılmaz Emir. Bu hissi tattığında başka bir şey düşünemiyorsun. Yalnızca daha fazlasını istiyorsun. Daha çok kötü olup daha güçlü olma."

Derin bir nefes alıp tekrar kendimi yatağa attığımda gözlerimin önüne Elif'in gelmesiyle gülümsedim. "Bu uğurda kimseyi sevmeyemedim. Bu, beni daha da güçlü yapıyordu çünkü sevgi babamda dediği gibi, zayıflıktı. Kadınları seks objesi gibi gördün. Ben istedim onlar verdiler. Bu kadar basitti. Hiçbiriyle bir saatte fazla vakit geçirmedim, hiçbirine sarılmadım. Hatta hiçbirine adanmaklı bakmadım. Beni zayıflatacak her şey benim düşmanımdı. Ta ki... Bir meleğin o kocaman matı gözlerimi beni kendine esir etmesine kadar."

Emir, "Elif" dediğinde "Elif" dedim içinde birçok anıyı barındıran sesimle. "Başlarda her kadına baktığımı gibi baktım ona. Hatta bana meydan okumaları fazla can sıkıyordu. Çık

ula can sıkıcı "Gülümsediğimi Emir'in dudaklarının yamul-
ması anlarında tekrar ifade-siz suratıyla konuşmaya devam
ettim. "Yine de bana karşı dik duruşu onu diğer kadınlardan
ayırarak başladı. İlk gözleri kazındı aklıma, sonra o anlamlı
bakışları kokusu tüm düşüncelerimi kapladı, teninin yumu-
sallığı tüm hücrelerimi. Tanıdıkça kalbimin yuzune yansıdığı-
nı anladım. Anladıkça daha çok bağlandım. Ona yaşattıklarım
en acısından nefret ettim, yaşatanlardan daha çok. Benim için
her bebekten bile daha masum. O masumluğa bakarken nasıl
ayrılmaz olabilir ki insan? Nasıl kötü olabilir? Nasıl pis işlerle
ayrılmaz? Bende yapamadım işte. O kalbime dokundukça tam
aradık olmasada eskisi gibi hissetmeye başladım. Mutlu olduğum
anları unuttum, ne olursa olsun sevdiğimi. Düşünsene İsayla
birlikte olduğumu öğrendiğinde bile benden üzgün olmayacak ka-
dar çok sevecen bir turluğa sahibim. Sevgi beni güçlendirirken ba-
bama göre güçsüzleştiriyordu. Çünkü artık babamın emirlerine
uyuyordum, neredeyse bütün işleri aksıyor. Sırf dün Elif ile bir-
likte olabilmek için çok önemli bir işi umursamadım. Sabah çok
hızlı bir tartışma yaptık ve babam neden böyle olduğumu tek
kelimeyle açıkladı, Elif."

Emir "Ve bu amcam için çok büyük bir sorun," dediğinde
başımı sallayarak doğrulup oturdum.

"Sorun şu ki... Babamı çok iyi tanıyorum. İstedikleri olma-
dığında yapabileceklerini çok iyi biliyorum. Beni veliiahtı olarak
gibi ve ben her geçen gün bu sıfattan uzaklaşıyorum... Bu-
tun acısının Elif olduğunun farkında... Ve beni üstü kapalı
olarak her seferinde tehdit ediyor. O yüzden gerginliklerim çok olu-
yor. Elife göre dengesizliklerim..." deyip, ilk söylediği andaki
teşekkür aklıma gelince gülümsedim. "Bir tarafım Elif ile olmak
istiyor, diğer yanım babamın istediği gibi biri olmak zorunda
kalmışım. Sırf Elife zarar gelmesin diye ondan uzak durmaya
çalıştım. Uzak durup onu babamdan korumaya. Ben uzak du-
runca başka bir bela bulandı Elife: Muhisin. Hiç yapmak isteme-

diği şeyleri yaptı... Ölebilirdi. Uzak kalmamın onu korumayıp daha çok zarar verdiğini anladığımda kanatlarımın altına aldım ama bu sefer daha büyük bir belayı başımıza sarmış oldum; Babam. Elif'ten uzak kalmak en son istediğim şey, onunlayken yaşadığımı hissediyorum, ama Elif'e olursam babamı karşıma almam olası ve ne yaparsam yapayım onu yatıştırılamayacağımı biliyorum, çünkü onun istediği gibi biri olmam... Elifleyken.

Çok güç." Birazda olsa içimdekileri döktüğümde rahatladığımı hissederken Emir ağzını açıp sonra kapattı. Bir şey sormak istediği gözlerinden belliydi.

"Sor."

"Peki, o zaman ne yapacaksın Demir?"

Derin bir nefes aldığında Emir "Düşündüğüm şeyi değil umarım." deyince gözlerinin içine baktım. Beni en iyi anlayan insanlardan biriydi ve yine ne demek istediğini çok iyi anladığını gözlerinde görebiliyordum. "Çok düşündüm Emir. Başka bir yol bulmak için çok düşündüm."

"Abi gözünü seveyim, benim düşündüğümü söyleme de ne söylersen söyle."

"Karanlığa geri döneceğim." dediğinde elini masaya vurup lanet olsun, der gibi bakarken "Yani..." deyince başını evet anlamında salladım. "Hayatımda en son isteyeceğim şey olsa da... Elif'ten uzak duracağım."

"Başka bir yolu olmalı abi. Böyle olmaz. Sadece Adnan amca için kendi..." derken "Sadece Elife zarar gelmemesi için ondan ayrı kalıyorum." diye kesince "Ayrı kaldığında neler yaşadığını gördük." dedi. "O, bilmeyecek ama ben hep onun etrafında olacağım. Onun kılına zarar getirenin canını alırım."

Emir ayağa kalkıp "Bunu kabul etmeyecektir." diyerek odada volta atmaya başlayınca "Ona fikrini soracağımı söylemedim Emir, gerekirse kabullenmesini sağlayacak şeyler yaparım." dediğinde gözlerini kocaman açarak "Ne gibi?" diye sordu. Bunu düşünmemiştim ve onu kolay kolay sevgimden vazgeçiremez-

dim. Öyle bir şey olmalıydı ki ben ona yaklaşmaya çalışsam bile ondan uzak durmalıydı.

"Onu zamanı geldiğinde düşünüyoruz." diyerek ayaklanırken "Onu zamanı geldiğinde düşünüyoruz." diye başladığı cümleyi "Sana fikrini sormu bana sorarsan..." diye kestimi. Şaşkın bir şekilde suratıma baktıktan sonra "O zaman bu kadar şeyi gelip neden bana anlattın Demir, zamanı mı çıkartıyorsun?" diye sitemini belli ederken ellerini omzuna koyup "Sadece içimdeki gerçek hisleri bilmen için... Çünkü senden başka kimse bunları bilmeyecek... Tekrar kötü olduğumu gördüğünde afallamaman için... Elif'i yalnız bırakmamam için..." dedim. İtiraz edecek gibi oldu, ama itirazlarının bir şey değiştirmeyeceğini fark edince hiçbir şey demeden tamam anlamında başını salladı. Emir'den başkasına güvenemezdim. Elif'i Emir'den başkasına emanet edemezdim...

★ ★

Bütün gece gördüğüm saçma sapan kâbuslar yüzünden tam anlamıyla uyuyamamıştım. Sabah gözlerimi açtığımda kendimi o kadar yorgun hissediyordum ki üzerimden sanki yüzlerce tır geçmişti. İçimde anlam veremediğim kötü bir his yerini alırken hızla komidinin üzerindeki telefonumu alıp arayan soran var mı diye baktım. Neden telefon beklediğimde kimse aramazken, telefonum yanımda olmadığında herkes deli gibi beni arıyordu ki. Yavaşça yataktan kalkıp ayaklarımı sürüye sürüye mutfığa gittiğimde Melek'in her zamanki gibi şahane bir kahvaltı hazırladığını gördüm, ama benim tek bir lokmalık dahiyş-tahım yoktu.

"Neyin var Effy?"

"Akşam sürekli kâbus gördüm ve pek uyuyamadım..." diyerek kendimi sandalyeye atarken "Hayırdır inşallah." deyip yanıma gelen Melek'e "İçimde bir his var... Kötü bir his." dedim. "Rüyalarından etkilenmişsin belli ki. Dışarı çıkmak ister misin? Hava al biraz."

"Gerek yok. Duş alınca kendime gelirim."

Ayağa kalktığımda "Sen başla, zaten benim pek iştim yok," deyince "Bekliyorum," dedi imalı bir bakışla.

Banyoya gidip kendimi suyun altına attıktan sonra ayılmaya çalışırken kafama dolan düşünceleri, iyi düşün iyi olsun, diyerek uzaklaştırmaya çalıştım. Bornozum giyip duştan çıktıktan sonra içimdeki sıkıntıyla odaya giderken telefonumda hala bir şey olmaması ağlamak istememe neden oldu. Mesaj atmadığım için bu kadar kızmış olamaz değil mi? Babasıyla ne oldu da... Of... Dayanamayıp Demir'i aradığımda açmaması içimdeki kötü hissi biraz daha arttırırken bir tarafımda sinirlenmesine neden oluyordu. Belki başıma bir şey geldi be adam. Hiç mi merak etmiyorsun? Belki Muhsin beni buldu, derken bir anlık nefes alamadığımı hissettim. Belki de Muhsin onu buldu ve... Allah'ım sen koru diye diye ellerim titreyerek Demir'e mesaj yazarken gözyaşlarımı durdurmaya çalışıyordum. O iyiydi bir şeyi yoktu sadece işi vardı ve bana yazamıyordu.

Gönderilen: Demir
Seni merak ediyorum.

Telefonu komodine koyup yatağa otururken Melek kapıyı tıklatıp "Eee, hala giyinmemişsin." deyince "Demir'e ulaşmaya çalışıyordum." dedim. "Hala mı aramadı?" Başımı hayır anlamında sallarken Melek yanıma gelip oturdu. Ne kadar adını telaffuz etmek istemesem de "Bugün Bora'yla konuştun mu?" diye sorduğumda başını hayır anlamında salladı. Kendimle savaş verdikten sonra "Arar mısın onu?" dedim. "Emin misin Effy? Hani onunla konuşma..."

"Melek Lütfen Demir'in nerede olduğunu bilen tek kişi olduğuna eminim."

"Bilse de Demir ona ulaşmanı istemiyorsa söylemez ki."
"Lütfen Melek sadece ara ve sor." Melek telefonunu alıp
numarayı tuşladıktan sonrabenimde konuşmaları duya-
bilmem için hoparlörü açınca her çalış sesinde kalbim bi-
raz daha hızlı çarpmaya başladı. "Alo" bir insanın sesi bu
kadar mide bulandırabilir miydi? Yanımda Demir'in ol-
maması sanki tüm iğrençliklerini gözler önüne seriyordu.
"Bora naber? Ne yapıyorsun?"

"İyi. Bizimkilerle kulübün hesaplarını inceliyorduk.
Hayırdır? Sesin neden kötü geliyor. İyi misin?"

"Ben iyiyim. Şey... Demirde orada mı?"

"Evet, neden sordun?"

"Hiç. Effy yanımda ulaşamıyormuş da merak ettik."
dediğinde Bora'nın sessiz kalması kalbimin sıkışmasına
neden oldu. "Ben kapatmalıyım Melek. Görüşürüz." deyip
telefonu kapatmasıyla gözyaşlarım yanaklarımdan süzül-
meye başladı. Melek sıkıca sarılıp, "Sakin ol, işleri varmış.
Telefonla ilgilenemiyor belli ki." dediğinde "Bora nasıl
açabiliyor telefonunu? Bu işte bir iş var Melek." diyerek
telefonumu elime alıp Emir'i aradım.

"Effy"

"Emir ne oluyor?" dedim. Sessizliğinde sadecesoluğu-
nu duyabiliyor olmam, içimin sıkılmasını arttırıyordu.
"Ne olmuş Effy?"

"Demir'e ulaşamıyorum. Saat başı bana mesaj atacak-
sın diyen adamı defalarca aradım cevaplamadı. Cevabı
sende bulurum diye ümit ediyordum..."

"Effy, benim bir şeyden haberim yok. İş vardır.
Bitince sana geri döner," derken sesi söylediklerini
onaylamıyordu." Pekâlâ Emir. Umarım dediğin gibidir."

★ ★

İçimdeki sıkıntı saatler geçtikçe artıyordu. Demir'in
hala beni aramaması, hiçbir şeyden haberim olmaması,

bu belirsiz bekleyiş nefes almamı engellerken kucağımda-
ki mısır kâsesini kenara bırakarak ayağa kalktım. Melek
"Nereye?" diye sorduğunda cevap vermeden odama iler-
ledim. "Effy, sana nereye dedim!"

"Demir'le konuşmaya" deyip üzerimdeki pijamaları çı-
karmaya başlarken, "Effy!" demesiyle "Sakın boşuna ne-
fesini tüketme Melek. O bana gelmezse ben ona giderim."
dedim. "Bekle bende geliyorum." diyerek üzerindeki pi-
jama çıkarmaya başladı. Rastgele elime geçen kıyafetleri
üzerime geçirip ne halde olduğumu umursamadan ara-
bama atlayıp hızla yola koyuldum. Yol boyunca kafamda
diyeceklerimi planlarken, Melek sessizce yanımda telefo-
nuyla ilgileniyordu. Şık sokağa geldiğimizde arabayı boş
bir yere park ettim. Vedat abiye selam vererek içeri gi-
rerken içimdeki huzursuzluk beni tamamen ele geçirmiş-
ti. Locaya baktığımda Demir'i göremeyince odaya doğru
yürüdüm. Melek koşar adım arkamdan geliyordu. Loş
koridoru geçip merdivenleri tırmandıktan sonra kapının
önünde durdum. Nefesimi düzene sokmaya çalışarak ka-
pıyı çaldım. Açan olmayınca bir daha... Sonra bir daha...
Ellerim acıyana kadar kapıyı yumrukladıktan sonra kim-
senin olmadığını anlayıp, bildiğim şifreyi girerek kapıyı
açtım. İçeride gördüğüm manzara kalbimin sıkışmasına
neden olurken Melek koluma girip bana destek olmaya
çalışıyordu. Yatak sevişilmiş gibi darmadağındı, yerde iki
tane havlu vardı ve içeriye kadın kokusu sinmişti. Etraf-
ta kimseyi göremeyince arkamı dönüpkoşar adım kulübe
döndüm. Bu sefer locada Demir'in sarışın bir kıza sar-
maş dolaş oturduğunu görünce nefesimi tuttum. İçimde
büyüyen ateşi derin nefesler alarak engellemeye çalışmak
hiç bu kadar zor olmamıştı. Melek, korku dolu gözlerle
bana bakarken hızlıca merdivenlerden inip locanın önüne
gidince bütün bakışlar üzerime çevrildi. Neden hepsinin

suratı bu kadar ifadesizdi. Kızın teki resmen Demir'in ku-
cağındaydı ve ben onları basmıştım. Neden kimse zerre
kadar şaşırılmamıştı.

"Demir" dediğimde elleri Demir'in üzerinde olan kız
bana doğru sinsi bir bakış atarken, Demir "Söyle" dedi so-
ğuk bir ses tonuyla...

"Ne oluyor burada?" Demir kaşlarını çatıp "Hesap mı
soruyorsun?" dediğinde "Sormamam mı gerekiyor?" diye
bağırıp gözlerimi ona diktim. Yüzündeki ifade korkmama
neden olurken kollarımı önümde bağlayarak titrememi
saklamaya çalıştım. Demir gözlerini kısarak "Anlama-
dım?" deyince "Şaşırmadım. Anlasan şu anda o kız ku-
cağında olmazdı." dedim onun gibi bir ses tonuyla. Kızı
kucağından ittirip ayağa kalkarken "Sen ne cüretle benim-
le böyle konuşursun lan!" deyince nefes alamayacağımı
hissettim. Hızla yanıma gelip kolumu sıkıca kavramasıyla
yüzümü acıyla buruşturdum. Kolumu o kadar sıkıyordu
ki bu hareketi bana ilk zamanlardaki Demir'ihatırlatmıştı.

"Kolumu bırak!"

"Bıraktığım an siktir ol git buradan."

Demir'in gözlerine inanamıyormuş gibi baktım. Bu De-
mir değil. Bu benim âşık olduğum adam değil. Ne olursa
olsun bana böyle davranmazdı o. Mutlaka bir şey olmalı,
diye düşünürken "Sen kimsin ve benim sevdiğim adama
ne yaptın?"

"Sana bir şey açıklamak zorunda değilim,"

"Zo-run-da-sın." diye heceleyerek bağırdığımda "Beni
zorlama Effy." diye bağırınca müzik kesildi. Herkesin bize
baktığını hissediyordum ama benim umurumda olan tek
şeybana nefretle bakan iki gözdü. "Effy ha... Neye seni
zorlamayayım Demir?"

"Defol git buradan, birdahada adımı atma."

"Demir" diye fısıltıyla çıkan sesime "Effy!" diye kükre-

yince gözyaşlarıma engel olamadım. Kolumu o kadar sıkı yordu ki elimin uyuştüğunu hissediyordum. "Canımı acıtıyorsun." Titreyen sesim bile onda ufacak bir yumuşamaya sebep olmazken bir anda nasıl bu kadar taş kalpli olduğunı anlayamıyordum. "Canını daha fazla yakmadan git."

Yanaklarımdaki yaşları umursamadan titreyen dudaklarımla "Demir" deyince beni kolumdan kendine daha çok çekti.

"Bir dakika daha burada durursan çetemin sana topluca yaptığını, tek başıma hatırlatırım Elif Sancak."

Her şey durdu sanki. Ne bir cevap verebiliyordum ne hareket edebiliyordum. Gözyaşlarım bile aniden kesilmişti. Bana dokunmaya kıyamayan adam bana tecavüz etmekten bahsediyordu. Gözlerinde ilk tanıdığım Demir'in o karanlık ifadesi vardı. Canım yanıyordu. Bu ne kolumdaki acıdan ne de kalbimdeki aşktandı, bu Demir'i bu kadar değiştiren şeydendi, beni en hassas olduğum noktadan vurmak isteyecek kadar acımasız yapan her neyse ondan...

Beni kolumdan itekleyip "Şimdi defol git kulübümden." diye bağırınca etrafıma baktım. Herkesin bana acıyarak bakması nefes almamı engelliyordu sanki. Ben bu adamlar yüzünden, bu bakışlara maruz kalmamak için hayatımı değiştirmiştım. Şimdi yine bu adamlar yüzünden bu bakışları gördüğüm bir hayata sahiptim.

Derin bir nefes alıp başımı dikleştirerek Demir'e bakarken işaret parmağımı göğüsüne bastırdım. "Sen... Ne sevgiyi, ne aşkı, ne saygıyı hak etmiyorsun. Sen zavallının tekisin. Senden iğreniyorum. Tebrik ederim tam babana yaraşır bir oğul olduğunı kanıtladın." Demir'in gözlerine nefretle son kez bakıp arkamı döndüm ve koşar adım merdivenleri tırmanmaya başladım. Sesler kulağımda uğultu olarak dolanırken tek istediğim bir an önce bu ortamdan uzaklaşmaktı.

Beynimde Demir'in son sözleri ve bana hissiz bakışları dolanırken yatakta döndüm durdum. "Neden?" diye sormaktan başıma ağrılar girerken, ağlamaktan gözlerim acıyordu. Melek beni yalnız bırakmamak için bir gece daha bizde kalmıştı ama onun da gecesini mahvetmiştim. Okula gitmek istemesem de hayat devam etmeliydi. Banyodan çıktığımda üzerine yedek formamı giyen Melek "Sence de biraz kısa olmadı mı?" diye sorunca burukça gülümseyerek havluyla saçlarımı kurulamaya başladım. Melek aynada kendine bakıp bir süre eteği çekiştirerek uzatmaya çalıştı. Başarılı olamadığını anladığı an pes edip bana dönerken boş bakışlarımı gözlerine kaydırdım.

"Dün geceki olanları Bora'ya so..."

"Melek, inan bana dün geceyle ilgili hiçbir şey duymak istemiyorum."

"Pekâlâ" diyerek tek ayağının üstünde geriye dönen Melek saçlarıyla uğraşırken bende hazırlanmaya başladım. Kısa süre sonra evden çıkıp okula gitmek için yola koyulmuştuk. Melek yol boyunca sessizliğini korurken, ben direksiyonu sıkarak 'Neden?' sorusunu beynimden kazımaya çalışıyordum. Okula geldiğimizde Demir ve çetesinin her zamanki yerinde olduğunu görmek ilk kez iğrenmeme neden oldu. Onu ne kadar seversem seveyim o dediklerini unutamazdım. Bana zararı çetesine verse de en çok canımı yakan oydu. Onu affetmeyecektim. Kemerimi çözerken "Benim Emir'i görmem lazım. Anahar sende kalsın." deyince Melek "Tamam" dedi. Demir'le göz teması kurmadan okula girip bodrum kata indim. Emir elinde gitarıyla yayın odasında akort yaparken beni görünce hızla ayağa kalkıp gitarını duvara dayadı.

"Effy. Bende tam dinleyenlere gitarımla bir parça çalacağım."

Emir'in üstüne yürürken "Hiçbir açıklama içimdeki öfkeyi ve kırılganlığı geçirmez, ama düşünmekten kafayı yiyeceğim Emir." dediğimde gözlerini kaçırmaması beni anlattığını ve bir şeyler bildiğini gösteriyordu. "Demir'in nesi var Emir?"

"Bilmiyorum Effy,"

"Yeter artık Emir. Bildiğini ikimizde biliyoruz. Demir'in nesi olduğunu söylemezsen seninle tüm bağımlı koparıyorum."

Emir bir süre sadece gözlerimin için baktı. Daha sonra geçen gece konuştukları her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattı. Benim iyiliğim için benden vazgeçmişti. Tıpkı benim yaptığım gibi.

"O bir karar verdiyse değiştiremezsin Effy."

"Değiştirmek isteyen yok zaten." dediğimde Emir elimi tutarak, "Onu söylemesi... Anla işte. Ondan nefret etmen içindi." deyince "Başardı da." dedim gözlerinin içine bakarak. "Effy Demir'in seni ne kadar sev..."

"Artık umurumda değil Emir." diyerek sözünü kesmemle derin bir sessizlik oldu. Umurumdaydı. Hala ona deli gibi âşıktım ve yanımda olmasını, beni sarıp sarmalamasını istiyordum, ama söylediklerini hazmetmeden bunu yapamazdım.

Emir gitarını alıp "Hadi bana eşlik et." dediğinde "Bu halde mi?" diye sorup zar zor gülümsemeye çalıştım. "Hadi. Bende uzun zamandır çalmıyorum. En azından senin sesinin güzelliği ile benim kötü çalışım duyulmaz. Böylece dinleyicilerime rezil olmaktan kurtulurum." deyip göz kırptı.

"Emir gerçekten ben..."

"Hadi Effy" derkensandalyeye oturup bilgisayarda bir kaç ayar yaptıktan sonra gözlerimin buğusunu derin nefeslerle geçirmeye çalıştım. "Ne söyleyeceğiz?"

"Bekle... Göreceksin." dedikten sonra birkaç tuşa basıp gitarın tellerine dokunmaya başladığında derin bir nefes aldım. Bu şarkıyı biliyordum. Sanırım şu andaki durumumu daha iyi anlatan bir şarkı bulamazdık.

Her şeye katlanılır ama onun canının yandığını bile bile sarıp sarmalayamamak... Of Allah'ım, bu nasıl bir sınavdır! Nefes alamıyorum, onu üzdüğümü düşündükçe almak istemiyorum. Elifsiz yaşamak istemiyorum...

Okula gelmeyeceğini düşünürken o tüm kırgınlığı ile karşımda duruyordu. Çünkü hayvanlığımdan dolayı incecik kolu morarmıştı. Allah kahretsin. Bana bakmasa da gözlerinin kıpkırmızı olduğunu görüyordum. Tüm gece ağlamıştı belli ki. Onun gözünden akan tek damla yaş için kendi canımı bile veririm, ama onu korumam lazım. Uzaktan da olsa sevmem... Okula girmesiyle ayağa kalktım. Tüm çetenin gözleri üzerimdeydi. Ellerimle saçlarımı karıştırarak bankın önünde volta atarken dayanamayıp çöp tenekesine tekme savurup "Allah kahretsin!" diye bağırdım. Bahçedeki herkesin bana baktığını hissedince "Önünüze dönün lan!" diye kükredim.

"Abi sakın ol."

*"Tek kelime etme Bora. Yoksa tüm nefretimi üzerine kusa-
rım."*

*Bora, ellerini teslim olur gibi havaya kaldırıp "Tamam tamam" dediğinde banka oturup yumruklarımı sıktım. Bacağımın sallandığını bankın gıcirtisiyle fark ederken "Ahhh" diye bağı-
rarak tekrar yerimden kalktım. Burada daha fazla duramazdım. Onsuzken ona yakın olamazdım. Hızla otoparka yöneldiğimde "Nereye?" diye bağırان Cem'e "İşine bak!" dedim. Hızlı adımları yavaşlatan şey, Emir'in okul hoparlöründen çıkan sesiydi.*

"Son ki, son iki üç dört..."

Gitarının sesiyle durup, ne olduğunu anlamaya çalışırken, o taptığım ses kulaklarımı doldurmaya başladı.

"Yar gidiyor soğuk gecede
Yüreği ihanete yüreğime
Ah duvarlar benim sırdaşım
Aman vermiyor hasret bedenime
Dur dinle kara gözlüm gitme...
Yapma bana küsme,
Özlüyorum, deli gibi muhtacım sevgine...
Son bulsun ah derin ayrılık
Tükensin acılarım geldiğinde
Ah sokaklar benim yoldaşım
Kahretsin umutsuzluk dön gönlüme
Dur dinle kara gözlüm gitme
Yapma bana küsme
Özlüyorum deli gibi muhtacım sevgine..."
Şarkı bittiğinde bütün okuldan alkışlar ve ıslıklar yükselir-
ken yavaşça yumruğumu sıktım.
"Affet beni sevgilim."

Günlerdir hayatım ağır çekimde ilerlese de bir türlü kendime gelemiyordum. O iğrenç olaydan sonra bile toparlanmam daha kısa sürmüştü. Demir'in söylediği cümleyi bir türlü hazmedemiyordum. Her ne kadar Emir, bu hareketin nedenini açıklasa da onu bir türlü affedemiyordum. Kalbim onun için çarparken bile... Oluruna bırak her neyse geçer kafasından kurtulup kendimi arkadaşlarıma adarken biraz da olsa kafamın dağıldığını hissediyordum. Sabah akşam Emir'le radyoda yayın yaparken Demir'e acımasız göndermeler yapmayı ihmal etmiyordum. Hoş umursuyor gibi de durmuyordu ya neyse...

Okuldaki diğer vakitlerimi Melek'le geçirirken, Bora'yla yakınlaşmalarına şahit olmak midemi bulandırıyor. Herkesi kabul edebilirdim, ama Önder'in acısını Bora gibi acınası bir varlıkla geçirmesini asla. Bu yüzden

Önder'e daha fazla zaman ayırmaya çalışıyordum, ama o beni istemiyor gibiydi. Aramızda belli bir soğukluk vardı ve Demir'le ayrıldığımızı söylesem de bu soğukluk kapanmamıştı.

Dönemin son sınavlarına girerken okulun kapanması-na da iki haftadan az zaman kalmıştı. Tatilimi planlama-dan önce okuldaki son günlerimi güzel geçirmek için sa-bah koşarak Emir'in yanına gittim. Harıl harıl çalıştığını görürken parmak ucunda ilerleyip sırtından eğilerek ney-le uğraştığına baktım.

"Bekle göstereceğim."

Emir'in cümlesiyle hızla geri çekilip parmağımla da-mağımı üç kere yukarı kaldırırken "Korkuttum mu?" diye sorunca başımı evet anlamında salladım. "Rolleri değış-tirdiğim için üzgünüm ama radyoma giren çıkanı bakma-sam da bilirim."

Uğraştığı kâğıdı alıp "Nasıl?" diye sorunca "Ne ki o?" diyerek elime aldım. "Taslak." dediğinde kaşlarımı ça-tarak Emir'e bakarken "Yılsonu balosunun afiş taslağı." dedi. "Ne? Balo mu yapıyorsunuz? Ne zaman?"

Afişteki tarihi gösterip "Bu cumartesi" deyince "Aklını-mı kaçırdın sen?" diye bağırdım, "Neden?" dedi kaşlarını çatarak.

"Bugün Çarşamba farkında mısın? Ne ara haber vere-cekisin insanlara, mekânı ayarladın mı?" diyerek elimdeki afişe dikkatlice göz gezdirmeye başladım.

"Yılsonu balosu... Evet... Cumartesi akşamı saat 19.00... Hıhım... Demir'in kulübünde... Hah, nedense hiç şaşır-madım... Çift olarak gelmek zorunlu... Hı? Ve tabii ki er-keklerde papyon ya da kravat, kızlarda da topuklu ayak-kabı... Tabii ki..." Kendi kendime tepkiler verirken Emir kahkaha atarak beni izledi. Demir'in kulübünde olmasına ve resmi giyinme olayına alışmıştım ama çift olarak gelme şartı...

“Nasıl olmuş?”

“Her şey harika, ama şu çift olayı gerçekten geremi miydi?”

“Herkesin sorumlu olduğu biri olsun istedim. Gerçekten siz abazanlıklara mahal vermeyelim değil mi?” dediğinde “Uff, bu çok açık oldu!” dedim kıkırdayarak. Oda kahkahla atınca gözlerindeki ışığı gördüm. Gerçekten bu beni için heyecanlıydı.

“O zaman senin partnerin hazır,” diye sorduğumda başını evet anlamında sallayarak gülümsedi. “Bak bak bak Kimmiş o bakalım?” dediğimde “Ceren” deyince aklımda hafifçe aralandı. Ceren mi demişti o? Esra’nın ekurisi Ceren mi? Yok artık.

“Biliyorum biliyorum. Kötü bir kız. Sadece ona bir şans vermek istiyorum.” deyip saçlarını karıştırırken, “Sen kimle gelmeyi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Öncelikle gelmeyi düşünüyor musun diye sorman lazım.” dediğimde gözlerindeki heyecan silinirken “Tabii geleceksin.” diyen sesiyle itiraz istemediğini anladım.

“Sanmıyorum Emir. Demir’in mekânı ve en son Demir oraya gelirse...” derken “Effy, Demir’in neden sana öyle davrandığını anlattım. Hem bu okul balosu... Demir’in gelmene izin vereceğini biliyorum. Hatta gelmezsen kendini suçlayıp yiyip bitireceğini de...” deyince burukça gülümsedim.

“Sen beni düşünme. Çok az zamanın kaldı. Biran ömrü afişini bitir ve yayınlara başla. Kızların hazırlanması için kısa bir süre bu, yoksa partini erkek erkeğe yapmak zorunda kalırsın ve sanırım bu hiç zevkli olmaz.”

Emir’in hiçbir şey söylemesine izin vermeden “Sonra görüşürüz.” diyerek arkamı dönerken içimdeki kırılganlık daha fazla artmıştı. Yılsonu balosu güzel olabilirdi. Tabii ki Demir bana bunları yaşatmasaydı.

Emir afişleri astıktan sonra iki gün boyunca okulun tek konusu yılsonu balosuydu. Okuldaki herkes ne giyeceğinden kiminle gideceğine kadar her şeyi konuşurken balo konusunda heyecanlı olmayan tek kişi bendim. Bizimkilerin tüm ısrarlarına rağmen baloya gitme kararımı değiştirmezken, Melek'in "Partnerim bora" demesiyle olası gitme ihtimalim de tamamen kaybolmuştu. O adamlara Demir varken katlanabilirdim, ama sadece Melek için katlanacağımı sanmıyordum. Eve gidip kendimi yatağıma atarken balo gecesi ne yapacağımı planlamaya çalışıyordum. Tanıdığım herkes baloda olacaktı. Ben ise tek başıma filmlerim ve aburcuburlarımla haşır neşir olacaktım. Acaba Demir baloya kiminle gidecekti? Onu, yanındaki bir kızla sarmaş dolaş görme düşüncesi bile mideme yumruk yemiş gibi hissettirirken canlı şahidi olamazdım. Telefonumdan gelen mesaj sesiyle oflayarak yataktan kalktım.

Gönderen: Gökhan

Bu dansı bana lutfeder misin?

Gülümseyerek mesajı okurken hızlıca cevapla tuşuna bastım.

Gönderilen: Gökhan

Sanırım yanlış mesaj... :)

Şimşek hızıyla yeni bir mesaj düştü ekrana,

Gönderen: Gökhan

Sadece cumartesi akşamına alıştırma yapıyorum. Cevabın?

Gökhan'ın mesajıyla nedense heyecanlandığımı hissettiğimde derken tekrar mesaj yazmaya başladım.

Gönderilen: Gökhan

Bu bir teklif mi? Eğer baloya gidecek olsaydım cevabım kesinlikle EVET olurdu ama üzgünüm.

Gönderen: Gökhan

Hadi ama.. Papyonlu bir Gökhan'dan kendini mahrum edeceğini söyleme bana. Cumartesi tam 18 00'de kapının önündeyim

Uzun bir süre itiraz etsemde kazanan yine Gökhan olmuştu. Yatağa girdiğimde baloda ne giyeceğimden daha çok, baloda Demir'i gördüğümde nasıl tepkisiz kalabileceğim vardı aklımda. Unutma Effy... Sana söylediği o iğrenç cümleyi unutma ve tepkisiz kal!

★ ★

Dışarıdan gelen kuş sesleriyle gözlerimi aralarken uzanıp telefonumu aldım. Saati gördüğüm an, ben bu kadar saat nasıl uyudum, diye bağırmak istiyordum. Yataktan kalkıp dolabın önüne geçtiğimde kendime bir kez daha bağırmak isterken, nasılsa evden bir şey bulurum, diye düşünen kafamı söküp atmak istiyordum. Neyin vardı ki ne bulacaktın Effy? Kıyafetlerini getirdin mi de aralarından seçeceksin.

Tekrar saate bakıp alışverişe çıkacak zamanım olup olmadığını hesaplarken kapının çalmasıyla "Bir bu eksikti. Kim şimdi bu? Zaten zamanım yok." diye söylene söylene kapıya koştum.

"Kim o?"

Kapıda kimse yoktu. Gaipten sesler mi duyuyorum streslen, diye düşündürürken ayağımı bir şeye çarpınca

başımı eğdim. Üzerinde "Effy" yazan kutuyu kucaklayıp ayağımla kapıyı kapattıktan sonra salona gidip kutuyu masanın üzerine koydum. Kapağını açtığımda koyu gri renklerde bir kumaş, bir çift topuklu ayakkabı ve üzerindeki notu görünce gözlerim büyüdü.

"Sakin itiraz etme. Sana çok yakışacağına eminim, Gökhan."

Elbiseyi inceledikten sonra nasıl olup da beni bu kadar tanıyabildiğini düşünmeden edemedim. Elbise sadece tanınmasın diye değil, Vücuda oturan bir model olmasına rağmen tam bedenimi bulmuştu. Rengi tenimle o kadar uyumluydu ki bir rengin bana bu kadar yakışacağını düşünmezdim. Beni elbise derdinden kurtardığı için Gökhan'a teşekkür edecektim, ama öncelikle hazırlanmam lazımdı. Hızlı bir şekilde banyomu yapıp üzerimi giydikten sonra saçlarımı maşaladım. Hafif bir makyaj yapıp gülümseme provaları yaparken telefonumun çalmasıyla saatin geldiğini anladım. Telefonu meşgule atıp çantamı aldım ve evden çıktım. Beni gördüğü gibi arabasından inen Gökhan hayranlıkla bakarken "Bu kadar yakışacağını tahmin etmemiştim." dedi ve sıkıca sarıldı. Sarılmasına karşılık verip "Çok teşekkür ederim." diyerek gülümsedim. Hayranlık dolu bakışlarıyla onaylayarak cevapladı. "Benim için zevkti."

"Ama merak ettiğim iki konu var."

"Neymiş onlar?"

"Birincisi bir elbiseye ihtiyacım olduğunu nereden anladın? İkincisi bedenimi nasıl bu kadar iyi tahmin ettin? Sadece süzmelerle bu zor olsa gerek." dediğimde Gökhan kahkaha atıp "Üzümünü ye bağını sorma." deyince gülümseyip "Tekrar teşekkür ederim." dedim.

"Sen mutlu ol bana yeter."

Az önce çalıştığım zorlama gülmelere yanımda Gök-

han olunca hiç gerek olmadığını anlarken "Gidelim mi?" diye sorunca başımı salladım.

Sessiz bir yolculuktan sonra kulübün önüne gelince derin bir nefes aldım. "Hazır mısın?" diye sorduğunda Gökhan'a belli belirsiz gülümseyerek sadece başımı salladım. Arabadan inmek için kapının kolunu tuttuğumda "Aaa... Bir dakika" diyerek hızla arabadan indi. Vale ben hallederim, gibi bir işaret yaparak benim tarafıma dolaşıp kapımı açtı. "Her zaman bu kadar nazikmişim yoksa bu geceye özel mi?" diye sorduğumda "Sadece sana özel." dedi ve arabadan rahat inmem için elini uzatarak "Matmazel" deyince gülümseyip elini tutarak arabadan çıktım. Kulübün önü tıklım tıklımdı. Vale arabayla uzaklaşırken Gökhan girmem için kolunu uzattı. Ayakları geri geri gitmesine engel olur, diye düşünüp koluna girerken gözlerimi şık sokaktan ayıramıyordum. Her yer olduğundan daha şık gözüküyordu. Kulübe girdiğimizde gözlerim Demir'i ararken, merdivenlerden inmeye başladım. "Effy" diyen heyecanlı bir sesle başımı merdivenlerin ucuna çevirdiğimde Melek'in heyecanla bizi beklediğini gördüm. "Gelmişsin!"

Melek gülümseyerek Gökhan'a döndü, "Sanırım sana teşekkür etmem gerekiyor."

"Gerekmiyor. Tamamen kendi çıkarım içindi." dediğinde Gökhan'ın koluna hafifçe vururken "Onsuz bir bal da eğlenebileceğimi sanmıyordum." demesi yanaklarımı kızarmasına neden oldu. "Masamız şurada." diyerek beni çekmeye başlayan Melek'e ayak uydurmaya çalışırken arkamı dönüp Gökhan'a mahcup bir şekilde baktım.

Sorun değil, diye oynattığı dudaklarıyla tekrar Melek'e dönerken "Biraz daha çekersen kolum sana ait bir organ olacak." dedim. Ellerini gevşeterek "Ha... Özür dilerim Effy farketmemişim. Biraz gerginim de." dedi etrafı bakarak.

"Ne oldu?" diye sorduğumda "Sonra anlatırım." deyip konuyu kapatınca omuz silkip yürümeye devam ettim. Masaya oturduğumuzda Gökhan'a elimden geldiğince gülümsemeye çalışırken gözlerim hala aynı kişiyi arıyordu ama o ve çetesi hala ortada gözükmiyordu. Acı çekmek için neden bu kadar heveslisin Effy? Melek'in kırgın bakışlarını fark ettiğimde "Bora nerede?" diye sorunca "Demir'in yanında." dedi.

"Neden suratın asıldı bakalım güzellik?"

İçimi ürperten sesin geldiğini duyduğum an titreme gelirken Bora'nın Melek'in yanına oturduğunu ve elini beline yerleştirdiğini gördüm. Sanırım flört faslı bitmiş, sevgili aşamasına geçmişlerdi ve anladığım kadarıyla Melek tepkimden korkup bunu benden saklamıştı.

"Beni saatler önce burada bırakıp Demir için gittiğin aklıma geldide..." deyince Bora numaradan oksurdu. "O ınatçı keçiyi buraya getirmeye razı etmek kaç saatimizi aldı biliyor musun?" dediğinde kalbim sıkıştı. Neden balo için razı etmeye çalışıyorlardı ki. Yoksa o da mı bu ortamda olmak istemiyordu. Belki de...

"Ettiniz mi bari?" diye sorduğunda Melek'le göz göze geldik. O anda gözünü kırpmasıyla bu soruyu benim için sorduğuna emin oldum.

Bir yeri işaret ederek "Sizce?" dediğinde bakışlarının olduğu tarafa başımı çevirince nefes alamayacağımı hissettim. Demir merdivenlerden kol düğmelerini düzelterek cool bir şekilde inerken onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Siyah smokin ve papyon bir insana ancak bu kadar yakışır, diye düşünürken ne kadar süredir nefesimi tuttuğumu bilmiyordum. Göz göze geldiğim an kalbim depara kalkarken bakışlarını benden ayırmadan yürümesi ölecekmişim gibi hissettiriyordu. Kulağıma "Ne kadar inkâr edersen et, hala onu istiyorsun." diye fısıldayan Melek'e

dönerek. "Bu, söylediği cümleyi unutturmaz." diye fısıldadım. Gözlerimin içine kırılganlıkla bakarken tekrar kızla karşılaşma eğildi. "Unutma ama bir şans ver ve aşkını kaybetme. Ben kaybettim, sen etme."

Melek'in cümlesiyle birkaç saniyeliğine Bora'ya baktım. Onunla olmak istemiyordu. Bora'nın kollarında olsada belli ki hala Önder'i düşünüyordu. "Biliyorsun değil mi hala geç değil." dediğinde Melek belli belirsiz başını salladı. "Artık çok geç." Melek'le daha sonra konuşmak için bu konuyu ertelenen tekrar Demir'e baktım. Yanındaki sarışın kızla yüz yüze duruşları kalbime öküz oturmuş gibi hissettirdi. Ortama döndüğümde Melek'in koluma dokunduğunu hissederken tek bir damla yaş gözümünden süzüldü.

Artık çok geç...

O siktüğimin balosuna gitmek falan istemiyordum. Her a Emir'in Elif'in baloya gelmeyeceğini söylemesinden sonra. Hoş, baloya gelirse de başka birinin kollarında olması benim gitmeme sebebim olacaktı, ama bunu adamlarıma nasıl anlatabirdim. Beni bir tek Emir anlıyor, o da baloya katılmazsam gıd edeceğini söyleyerek beni tehdit ediyordu. İptal olup olmaması umurumda bile değildi ama bu kadar heves ettiği bir şey gerçekleştirmemesi onu mutsuz edecekti ve Emir umurumda değil. Bizimkilerin ısrarları sonucu Bora'nın benim için hazırladığı smokini üzerime geçirdim ve odadan çıktım. Kol düğmelerini düzelterek merdivenlerden inerken tüm bakışların üzerimde olduğunu hissediyordum. Tam kulübün içinde gözlerimi gezdirirken özlediğim maviliklerin beni izlediğini görmek kalbime gümbürdemesine neden oldu. Bakışlarındaki kırılganlık, nefret ve bir tutam özlem içimi yakıp kavururken yavaşça yumruklarımı sıktım. Ben nasıl bir şerefsizdim. Benden nefret etmesi için nasıl o kelimeleri yanyana getirmiştin. Onun kalbini nasıl kırmaştın.

Bu bakışları hak ediyordum.
Ezra doğru yürürken dışık olduğu kadını inceliyordum.
Üzerindeki elbise tenini daha çok vurguluyordu.
Sırtının dalgası hafif bozulmuş olmasına rağmen bana
bu bütün kızlardan çok daha güzel görünüyordu. Bakışların
vücudunuyla vücudaki di fark etmem bir oldu. Her şey
Ezra'nın vücudunda olmak zorunda mıydı? Ben ona
bakmadan bu herif onun kokusuna duya bilecek bir mesafeye
kadar vardı.

Ezra oturduğunda bana avarların partner kendisi tanı-
yanlardan geldiğince kısa ve öz cevaplar vermeye çalıştı.
"Kalbim de gözlerim Effy'ye." dedi. "Aklım nası, vücudakim
mektupları." "Demir" dediği zaman kızı döndüğünde. "Eğer
sevmemden rahatsızsan..." dedince. "Yanımda tutma."
"Aklım da..." dedim. "Kız gülmeye sevmek." O zaman rahatsız
demiş. "Rahatına bak..." dedi. "Gözlerimi tekrar Effy'ye
gördüm. Bize kaşlarını çatarak bakması kızımı verine getirir.
On ne kadar inandırıcı ederse etsin beni hala sevdiğimi biliyordum."

Topu benim kalbimin sonsuza kadar ona ait olacağını bildi-
ği gibi.

Gökhan'ın ayaklanmasıyla bakışlarımı gittiği yöne çe-
virmek gözlerimin faltaşı gibi açılmasına engel olamadım.
Önder? Ezra? Kol kola? Demek sır gibi sakladığı kız buy-
du. Pislik herif! Demek balo için bana hiçbir teklifte bulun-
mamasının sebebi bu kızdı. Bir de kardeş olacak. Melek'e
döndüğümde gözlerindeki buğu acı çektiğini gösterirken
gizlice elini tuttum. Az önce söylediği şeyden sonra bu du-
rumun ona ağır geldiğinin farkındaydım. "İyi eğlenceler
gençer."

Önder Ezra'yı sandalyesine yerleştirirken "Sen eğlence-
ni bulmuşsun." deyince kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne
oluyor Effy?"

“Gerçekten mi Önder? Bana ne olduğunu mu soruyor-
sun?”

Gözlerimi Esra’nın üzerinde gezdirip sonra tekrar
Önder’e çevirdim. “Eğlence anlayışın bu kadar mı düştü?”

“Effy!” diye bağırdığında birkaç masa bize doğru dö-
nerken Esra hiçbir şey söylemeden yere bakıyordu. “Gö-
ren de masum sanır. Şu duruşa bak.”

“Yeter artık Elif Sancak! Yanımdaki kız hakkında düz-
gün konuş.”

Önder’in bana sert çıkışıyla söyleyeceğim her şeyi yu-
tarken gözlerimi kısıtım. “Sen kimsin?”

“Asıl sen kimsin? Önüne gelene şans vermeyi biliyor-
sun da konu Esra olunca mı şans olayını ortadan kaldırı-
yorsun. Sen şans vermeyebilirsin Effy, ama benim yanı-
mdaki insana saygıda kusur etmeyeceksin.”

Önder, Esra’nın yanına sinirle oturduğunda aynı şekil-
de ayağa kalktım. Gökhan’a bakıp “Biliyordun değil mi?”
diye sorduğumda “Evet ama...” derken kulağına eğildim.
“Bunu benden nasıl saklarsınız Gökhan. O kızın nasıl bir
şeytan olduğunu en iyi sen biliyorsun.”

“Biliyorum. Önder de biliyordu, ama belli ki bizim bil-
mediğimiz bir şeyler oldu. Sakin ol. Zamanla öğreniriz.”

Önder’e baktığımda Esra’yla konuştuğunu görmem
daha çok sinirlenmeme neden olurken hızla yürümeye
başladım. Tuvalet gittiğimde kapıyı sertçe kapatmamla
açılması bir oldu. Melek yüzündeki şaşkın ifadeyle kapı-
dan girerken “Yeter ya,” diye bağırdım. “Neden çevrem-
dekiler yanlış insanlarla beraber?”

Melek’in gözlerinin yaşardığını fark etmem bile sini-
rimi geçirmiyordu. “Bora’yla sevgili olduğunu ne zaman
söyleyecektin bana Melek?”

“Effy ben...”

“Ya inanmıyorum sana. Ben o adamdan uzak dur der-

ken, sen git... Ya Önder'e ne demeli. O kızın bana neler yaptığını en iyi bilenlerden biri. Takmış koluna baloya geliyor. Birde o kız için bana bağıyor, kalbimi kırıyor. Neymiş? Şans verecekmişim. Hah... O kızın bir haltlar karıştırdığına ve bunun için Önder'i kullandığına adım gibi eminim. Bir insan değişmez!"

Melek'in gözlerinden yaşların süzüldüğünü gördüğümde derin nefesler alıp lavaboya dayanırken "Özür dilerim" dedim. Sesimin sakinliği nedense onun daha çok ağlamasına neden olunca "Melek" diyerek sıkıca sarıldım. "Özür dilerim. Sadece çok sinirliyim ve..." "Ve haklısın" diye cümlemi tamamlayınca Melek'ten ayrıldım. "Dediklerinde sonuna kadar haklısın ama elimde değil Effy. Önder'i unutmak için birine ihtiyacım var ve Bora'nın ilgisi hoşuma gidiyor. Hala kalbim Önder için çarpsa da bana iyi geliyor. Öte yandan şu anda Önder'in gizli sevgilisini öğrenmiş oldum ve..."

Melek'in hıçkırarak ağlamaya başlamasıyla tekrar sarılarak sırtını okşadım. "Melek ağlamayı kesmezsen o âşık olunacak makyajın seni palyaçoğa çevirecek bilesin."

Burukça gülümseyerek "Ne güzel işte gecemizi birazcık eğlenceli kılarım." derken arkadan peçete koparıp Melek'e uzattım. "Bizim gecemiz zaten eğlenceli. Sadece eğlence biraz geç başlamış olacak." deyip göz kırptığımda burnunu çekti. "Söz, eve gidince hıçkırığa hıçkırığa ağlayacağız ama şimdi içeri gideceğiz ve eğlence nasıl olurmuş insanlara göstereceğiz tamam mı?"

Melek başını sallarken "Emin ol. Şu anda ağlamamamın tek nedeni, rimelimin akacak olması." deyince "Effy" diyerek bana sıkıca sarıldı. Belki ondan daha çok ağlamak istiyordum. En azından onun yanında acısını hafifletecek biri vardı. Peki ya benim...

Bir süre makyajımızı düzelterip kendimize geldikten sonra tuvaletten çıktık. Masaların hemen hemen hepsi dolmuştu ve yemek servisi başlamıştı. Kulübün alışık olmadığı müziklerle yerimize doğru yürürken Demirlerin tarafa, kaçamak bakışlar atıyordum. Kolunu, yanında ki kızın arkasına attığını görüp önüme dönerken, Melek "Gece evde... Söz" dedi ne hissettiğimi anlarcasına.

Yerimize oturup yemeğe başladığımızda kapana kısılmış gibi hissetmiştim. Ne sağıma, ne soluma ne de önüme bakabiliyordum. Her yerde midemi bulandıran bir görüntü vardı.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz hanımefendi?"

Gökhan'ın sorusuyla ona dönerken, ayağa kalktığımı bile fark etmediğimi anladım. "Alıştırma yaptığımı söylemiştim." diyerek uzattığı eline bakarken "Ve o büyük harflerle yazılmış eveti duymak istiyorum" demesiyle gülümsedim. "EVET."

Gökhan'ın elini tutarak ayağa kalkarken gözlerim Demir'le buluşmuştu. Rahatsız olduğunu gördüğüm an içimde halay çekme isteği oluştu. Elele piste çıktığımızda tüm gözler üzerimize çevrilirken sol elini belime yerleştirmesiyle kasıldım. Sağ eliyle elimi sıkıca kavradığında aramızda mümkün olduğu kadar fazla mesafe bırakmaya çalışırken müziğin başlamasıyla "Tango mu?" dedim şaşkınlıkla.

"Bilmiyorsan?" dediğinde gülümseyerek "Eğer sen bilmiyorsan?" dedim. Gökhan belli belirsiz gülümsedi. Tangoyu oldum olası çok severdim. Aşkın dansıdır benim için, ama şu anda karşımda Gökhan yerine Demir olsa bunu daha tutkulu yapacağıma emindim. Yine de elimden gelen en güzel şekilde dans etmeye başladım. Gökhan'ın yönlendirmeleriyle işim daha kolaylaşırken, göz ücuyla gördüğüm kadar her yakınlaşmamız Demir'in biraz daha sinirlenmesine neden oluyordu.

Müziğin sonunda Gökhan'ın beni havaya kaldırıp öpüşecek mesafede tutmasıyla dansımız biterken etraftan yükselen alkış ve ıslık sesleri gülümsememe neden oldu. Nefes nefese ayaklarım yere bastığında Gökhan önümde referans yapıp, "Teşekkürler matmazel" diyerek elime ufak bir öpücük koydu. Yanaklarımın kızardığını hissederek elini sıkıp kalkmasını işaret ederken "Ben teşekkür ederim." dedim. Elini belime yerleştirerek masamıza doğru yürümeye başladığımızda Demir'le göz göze geldim. Elindeki bardağı o kadar sıkı tutuyordu ki birazdan parçalaması an meselesiydi.

"Harikaydınız."

Melek'e gülümseyerek yerime otururken Önder'in masada olmayışını fırsat bildim. "Gökhan, Önder'e bak istersen?" Gökhan önce bana sonra Esra'ya bakarak ne demek istediğini anlarken "Ben Önder'e bakayım." diyerek göz kırptı ve yanımızdan ayrıldı. Gökhan'ın uzaklaşmasıyla yüzümdeki gülümsemeyi silerek Esra'ya doğru yaklaştım.

"Amacın ne?"

"Anlamadım tatlım?"

Esra'nın gülümseyen yüzünü şu anda parçalamak isterken "Önder'den ne istiyorsun?" dedim dişlerimin arasından. "Hiçbir şey" Esra'nın yapmacık gülümsemesi yerini alaycı bir tebessüme bırakırken "Ondan istediğim hiçbir şey yok. Benim tek derdim sensin. Senin acı çektiğini görmek istiyorum. Önce en yakın arkadaşını elinden alacağım, sonra sevdiğin adamı..." dedi. Tam cevap verecekken "Hoş ortada sevdiğin adam kaldıysa..." demesiyle yumruğumu sıktım. Melek'in koluma dokunmasıyla Önderlerin geldiğini görürken "Elinden geleni ardına koyma, kızım." diye fısıldayıp önüme döndüm. Gökhan imalı bakışlarla yanıma otururken "Sorun yok." diyerek önümdeki sudan bir yudum aldım. Benden öç almak için

hiç suçu olmayan birini kullanıyordu ve ben en yakın arkadaşşıma nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum.

Saatler ilerledikçe ortam daha da ısınmaya başlamıştı. Herkes deliler gibi eğlenirken ben sadece içmek istiyordum. Çünkü tek düşündüğüm şey, Demir'di. Ona baktığımda yanındaki kızla yakın tavırları, tangonun intikamını almak ister gibiydi. İmkânım olsa bir dakika burada durmazdım, ama Gökhan'a söz vermiştim. Ayağa kalktığımda "Nereye?" diye soran Gökhan'a, "Biraz hava alacağım." deyince o da kalkmaya çalıştı. "Lütfen. Yalnız kalsam daha iyi..." Gökhan başını tamam anlamında sallarken Melek'e "Birazdan geliyorum." deyip yürümeye başladım. Demir'le göz göze gelmeden yanlarından geçerek koşar adım merdivenleri tırmandım. Tam dışarı çıkacakken yalnız kalacağım en iyi yer, Demir'in gizli odası diye düşünerek kendimi loş koridora attım.

Arkamı kontrol ederek ilerlerken kapının önüne geldiğimi sert kapıya çarpmamla anladım. Derin bir nefes alarak şifreyi girdiğimde başarısız cevabını almam kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Şifre Duru değil miydi?

"Of be Demir! Ne zor adamsın. Şimdi bir de odaya girmek için şifreyi bulmam gerekecek. Acaba nedir? Adnan... Olmadı. Leyla... I ıh. Emir... Cıks. Cem... Bu da değil... Burak, Kaan, Anıl, Bora... Of hiçbirisi değil... Ne ki bu şifre ya... Vedat... Of saçmalama Effy tabiki kapı açılmaz..."

Kendi kendime söylenerek olasılıkları denerken bu şekilde açılmayacağını anlayıp oflayarak arkamı dönerken içime doğan bir hisle tekrar kapıya döndüm. Şifre ben olabilir miydim?

"Effy" Kapının açılmamasıyla suratım asılırken zaten beni yapsan şaşardım, dememe kalmadan alnıma vurdum. Tabi ya... Demir sinirli olmadığı sürece bana lakabımla seslenmezdi ki... "Elif"

Kapı açılırken ağzımda aynı şekilde aralandı. Şifre bendim. Şifreyi benim adım yapmıştı. Hayatındaki en değerli kişinin adı yerine benim adımlı tercih etmişti. Her odaya girdiğinde benim adımlı tuşluyordu. Severek ayrılalım aşka hasret kalalım, bizim için söylenen bir şarkıydı sanki. Ya da "Ayrılıklarda sevdaya dâhil... Çünkü ayrılanlar hala sevgili" sözü... Odaya gözlerimi yumup girdiğimde en son karşılaştığıma benzer bir manzara görmeyeyim diye dua ederken gözümü açmamla derin bir nefes aldım. Heryer düzenliydi ama gece düzenli kalacağının bir garantisi yoktu.

Yavaşça kapıyı kapatıp yatağa doğru yürürken yatağın üzerinde katlanmış duran tişörtü alıp burnuma götürdüm. Derin bir nefes alırken gözlerimi yumunca Demir'le olan anılarımızın film şeridi gibi geçmesi yanaklarımdan birkaç damla yaş süzülmesine neden oldu. Onu o kadar çok özlemiştim ki, teninin kokusu bile kafamı allak bullak ediyordu.

Daha derin bir nefes çekmem kaşlarımla çatılmasına neden olurken benim parfümüme benzeyen bir kokuyu duyduğuma yemin edebilirdim. Benim parfümümden kullanan bir kızla birlikte olduğuna inanamıyorum Demir Kara.

Tişörtü sinirle yatağa fırlatıp banyoya gittiğimde aynada gördüğüm manzara hiç hoşuma gitmedi. Tenim solgundu ve çok zayıflamıştım. Demir'i düşünmekten ağzıma lokma koymadığım için bu normaldi. Yorgun görünüyordum.

Dönüp yatağa oturduğumda ellerimi yatak örtüsünün üzerinde gezdirirken, odaya bakındım. Ne çok anım vardı burada. İyi ve kötü... Hepsi tek tek gözümün önüne gelmeye başladığı an içim daraldı. Bu odada kalmanın bana iyi gelmeyeceğini anlayarak kalkıp koşar adım odadan çıktım.

Gerçekten nefes almaya ihtiyacım olduğunu hissediyordum. Kendimi kulüpten dışarı attığımda sigara içenlerin dikkati bana çevrilirken ellerimle gözlerimin altını sildim.

Vedat abiye gördüğümde yanına doğru ilerledim. Beni fark edince gülümseyerek "Balodan memnun kalmadınız mı küçük hanım?" demesi gözlerimin açılmasına neden oldu. "Yok. Her şey harika Vedat abi." dediğimde gülümseyerek bakışlarını sokağa doğru çevirdi. Bu adam en son buradan kovulma an'ıma tanıklık ederken nasıl şimdi bir şey olmamış gibi davranabiliyordu. "Neden bana böyle davranıyorsun Vedat abi? En son, patronunun bana söylediklerinden sonra şu anda beni yaka paça dışarı atman gerekmez miydi?" dediğimde gülümsemesi hafif bir tebessüme dönüşmüştü. "Demir Bey'in emri küçük hanım."

"Demir Bey, 'Bu kızı öldüreceğim, son günlerinde ona nazik davran' mı dedi?" dediğimde ufak bir kahkaha atarken dudaklarımın aralanmasına engel olamadım. İlk kez Vedat abinin kahkaha attığını görüyordum ve yalnız değildim. Diğer korumalar da bize tip tip bakıyordu. "Hayır efendim öyle söylemedi."

"Ne söyledi o zaman?" dediğimde yaptığım salaklığı anladım. Vedat abi kibarca bana bakıp "İyi eğlenceler küçük hanım." deyince bunu söylemeyeceğini çok iyi bir şekilde anladım. Kulübe girdiğim an, içimdeki baskı tekrar oluşurken çığrından çıkmış gençliğe gözlerimi devirerek baktım. Merdivenlerden inmeye başladığımda gözlerimin takıldığı manzaraya kalbim, delice çarparak tepki verirken "Hadi ama Demir, aynı dansı sana yaptığımda beni dövmekten beter ederken bu kıza nasıl gülümseyebiliyorsun?" dedim.

Tangodan dolayı ne kadar sinirli olursam olayımı ortamın sı-
kıcılığını engelleyen tek şey, masasından kalkıp bana bakmadan
merdivenlere yönelince ayağa kalktım. Yanımda ismini milyon
kez söylemesine rağmen hatırlayamadığım kız "Nereye?" diye
sorunca olduğum yerde durup derin bir nefes aldım. Onunla
laf dalaşına girip Elif'i kaçıramazdım. Tekrar yürümeye başla-
dığım anda adımlarımı hızlandırırken merdivenleri üçer beşer tır-
mandım. Elif'in loş koridora girdiğini görünce ister istemez gü-
lümserken elimden geldiğince sessiz olmaya çalıştım. Kapının
önünde kendi kendine söylenerek şifreyi bulmaya çalışırken 'Ve-
dat' bile yazması kahkaha atmama neden olacakken dudaklarımı
birbirine bastırdım. Senelerdir Duru olan şifremi Elif olarak de-
ğiştirmiştim. Çünkü burası artık Duru'yla hayalimizden ötey-
di. Orası bizim odamızdı ve ben bu odaya artık onun haricinde
kimse'nin girmesini istemiyordum. Arkasını döndüğünde bir iki
adım gerilerken tekrar dönüp iki şifre denemesi sonucunda kapı
açıldı. İçeri girdiğinde yavaşça kapıyı kapatırken telefonumu
çıkartıp kameraları açtım. Onu tekrar odanın içinde geziniyor
görmek içimdeki boşluğu kapatırken yatağın üstündeki tişörtü
alıp koklamasıyla gülümsedim. En son onun üzerinden çıkan ti-
şörtü her gece yatmadan önce üzerime giyip onun beni sarıp sar-
maladığını düşünürken Elif'in tişörtü yere fırlatmasıyla ufak bir
kahkaha attım. Kim bilir neler düşünmüştü. Banyoya gittiğinde
banyodaki kameraya geçerken aynada kendine dikkatle bakıp dil
çıkarması yüzümdeki tebessümün silinmesini engelliyordu. Ne
olursa olsun o hala bana aitti. Benimdi. Tekrar odaya döndü-
ğünde kamera değiştirirken yatağa oturup odanın içinde göz-
lerini gezdirmesini dudaklarımı ısırarak izledim. Onu o kadar
özlemiştim ki. Elleriyle gözlerini silmesi kaşlarımın çatılması-
na neden olurken ayağa kalkıp kapıya doğru yönelmesiyle koşar
adım kulübe döndüm. Merdivenlerden hızla inerken yüzümde-
ki aptal gülümsemeyi Cem'in "Hayırdır gül bahçesi?" sözüyle
fark ederken "İşine bak." diyerek yerime oturdum. Yanımdaki

kız dans ederken onu farketmiyor, sadece Elif'in benî unutmamasından dolayı gülümsüyordum...

Masaya döndüğümde Melek'in mutsuz bir şekilde bir yeri izlediğini görünce nereye baktığına bakmak için başımı çevirdim. Önder ve Esra fazla samimi bir şekilde dans ederlerken Esra, Önder'in aklını alabilmek için neredeyse bütün dişiliğini kullanıyordu. Gökhan'ın telefonla oynaması canının sıkıldığını belli ederken, Melek'in yanına oturdum. "Senin o... Neyse. Partnerin nerede?" diye sorduğumda derin bir nefes alırken gözlerini Önderlerden ayırmadı. "Her zamanki yerinde" Demirlerin locasına bakıp tekrar Melek'e dönerken "Baloda Demir'le partner olduğumu bilmiyordum." deyince Melek gözlerini devirdi. "Ne? Ne olduğunu söylemezsen anca saçma tahminlerde bulunurum."

Melek gözlerini bana çevirip "Öyle işte Effy. Söylencek bir şey yok." deyince kaşlarımı çattım. "Nasıl ya? Ne demek öyle işte... Demir'in gayet seksi bir partneri var. Epey de keyifli zaman geçiriyorlar."

"Effy" dediğinde kıskançlıkla saçmaladığımı fark ederken "Tamam. Her ne kadar o adamın yanında olmamasından mutlu olsam da seni böyle üzgün görmek istemiyorum. Ne oldu?" dedim. Melek Boraların tarafına bakıp derin bir nefes aldıktan sonra tekrar bana döndü. "Çetenin Demir'in yanında oturması gerekiyormuş. Ben seninle olmak istediğimi söylediğimde 'Önder'le olmak istiyorsun' deyip sinirlenerek Demir'in yanına gitti. Bir daha da konuşmadık."

"Bu sanki biraz şey gibi: kıskançlık..." Melek omuzlarını silkip bakışlarını tekrar piste, dans eden Önder ve Esra'ya çevirirken "Umurumda değil. Şu anda tek düşündüğüm şey Esra'nın kollarındaki Önder." dedi. Melek'in

gözlerindeki kırgınlık ve kıskançlık onu gittikçe mutsuz ederken aklıma gelen bir planla elini tuttum. "Hadi" Melek, n'apıyorsun, der gibi bakınca "Sence de kurtlarımızı dökme zamanı gelmedi mi?" dedim.

"Effy. Biliyorsun ben dansta çok iyi değilim." dediğinde aklıma Önder'le yaptıkları danslar gelirken "Merak etme. Ben seni yönlendireceğim. Sadece bana güven ve biraz rahatla. İç bakayım şunu." deyip kafasına votkayı diktim. Sonra sıkılmış olan Gökhan'a dönüp, "Bizim gibi iki güzel hatunabir dans lütfeder misin?" diye sordum. İkimiz arasında göz gezdirirken kulağına eğilip "Kıskandırmamız gereken iki kişi var." deyince kaşları hafifçe çatıldı. Bakışlarından, o kişilerden biri Demir mi, sorusunu kolaylıkla anlarken "Melek için..." diye dudaklarımı kıpırdattığımda Gökhan rahatlamış bir ifadeyle içkisini kafasına dikip ayağa kalktı. "Seve seve. Önden buyurunhanımlar..."

Piste geldiğimizde Melek tedirgin bir şekilde bir Esra'yla dans eden Önder'e bir locada oturan Bora'ya bakıyordu. "Hey sakın ol. Bana güveniyor musun?" diye sorduğumda, tabiki bakışını atınca "O zaman biraz gevşe ve kendini bana bırak. Ben seni yönlendireceğim." deyince başını salladı ve müziğin ritmiyle hafif hafif sallanmaya başladı. Tedirginliği hala üstünde olduğu için bu sallantı seksilikten çok Kezbanlığa benziyordu ve bu şekilde ikisini de kıskandıramazdı. Melek'i kendime çekip "Sadece bana güven." diyerek dans etmeye başladım.

Bir süre sonra sanırım içkinin tesiriyle dahada rahatlamış ve kendini tamamen bana bırakmıştı. Onu istediğim gibi yönlendirebiliyordum ve benim figürlerimi taklit etse de çok iyi görünüyordu. Gülerek dans ederken dışarıdan iki lezbiyen gibi görüldüğümüzün farkındaydım, ama bu umurumda bile değildi. Şu anda tek düşündüğüm şey Melek'in iki adamada en okkalısından ders vermesiydi.

Müzik hareketlendikçe bizim dansımız daha ateşli, bazen de ikimizle aynı anda dans ederken bazen Melek'in gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyordum.

Göz ucuyla bir Önder'e bir Bora'ya baktığımda Demir'in çatık kaşları ve sıkılmış yumruğuyla karşılaşmam kalbimi gümbür gümbür attırmıştı. Melek'i düşünürken Demir'in kıskanabileceğini hiç düşünmemiştim, ama bu nedense hoşuma gitti. Aramızdaki kıskançlık savaşında kim ilk peredecekti acaba?

Önder'in Melek'ten etkilendiğini hayran bakışlarımdan anlarken Esra kaşarı her seferinde bakışlarını kendisine çevirmesini beceriyordu. Melek'in birden durmasıyla ne olduğuna bakarken Bora'nın Melek'in kolunu tuttuğunu gördüm. "Ne yapıyorsun ya sen?" diye bağırarak sürüklenen Melek'in arkasından gitmeye çalışırken bile elimdeki el beni kendine doğru çekti. "Sanırım işe yaradı. Artık kızı rahat bırak." diyen Gökhan'a güçlkle gülümserken ellerini belime yerleştirip beni kendine daha çok çekmesiyle Demir'le göz göze geldim. Gözlerindeki ateş buradan bile tenimi yakıyordu. Sanırım kıskançlık savaşını bitirmesi gereken bendim. "Görev tamamlandığına göre oturabiliriz. Hadi..." Gökhan beni kendine daha çok çekerek dans etmeye devam ederken "Bence daha yeri başlıyoruz." demesiyle nefesimi tuttum. Belli ki sarhoştu ve şu anda ne yaptığını bilmiyordu. "Gökhan. Bak ne kadar içtin bilmiyorum, ama ayıldığında pişman olacaksın." "Seninle dans ettiğim için hiçbir zaman pişman olmam ben."

"Ama beni dans etmeye zorluyorsun ve şu anda canımı yakıyorsun. Lütfen bırak beni." dediğimde "Bırakmam." deyince "Gökhan!" dedim sinirle. "Bırakırsam o adama gidersin Effy. Bırakmam..."

"Hangi adama?" dediğimde Gökhan olduğu yerde dur-

sade ellerini belimden çekmedi. Ellerimi daha fazla yaklaştırmaması için göğsünde siper ederken "Ona nasıl baktığını sordum Elif. Ne yaparsa yapsın affetmeye hazırsın ve ona gitmek istiyorsun. Gitmeni engelleyen tek şey, sana gelmiyor olması." dediği an nefesimi tuttum. "O varken çevrendekileri görmüyorsun. Beni fark etmiyorsun."

Gökhan'ın gitgide yaklaşmasıyla ellerimle göğüslerinden daha çok itirmeye çalıştım. "Bir kere öpsen... Sana olan arzumu anlayacaksın." demesiyle birinin kolumdan çekerek beni Gökhan'dan ayırması bir oldu.

Demir bir eliyle beni arkasında tutup diğer eliyle Gökhan'ın boğazına yapışırken "Seni öldürme arzumu anlamak istemiyorsan o pis uzuvlarını Elif'ten uzak tut." diye bağırınca Gökhan içkinin verdiği cesaretle ufak bir kahkaha attı. "Ya tutmazsam ne olur?" deyince Demir "Bu olur." diyerek yumruğunu Gökhan'ın çenesine geçirdi.

Ufak bir çığlık atarken Gökhan yere düştü. Önder koşar adım yanıma gelip Gökhan'ı kaldırmaya çalışırken bütün gece görmediğim Emir, Demir'i zapt etmeye çalışıyordu.

"Bir daha seni Elif'in yanında görmeyeceğim lan!" diye bağırdıktan sonra birden kolumu kavrayan Demir'e korkuyla baktım. Beni çıkışa doğru sürüklemeye başlamasıyla ne yapacağımı bilemedim. Demir'e karşı gelip Gökhan'ın yanında mı kalmalıyım, yoksa Gökhan'ı umursamayıp sevdiğim adamın beni hırpalamasına göz mü yummalıydım?

Canım acırken kolumu Demir'den kurtarmaya çalıştıkça elini daha çok sıkılaştırdı. "Yürü" dediğinde ona inat olduğum yerde güç bela dururken "Hayır" diye bağırınca Demir sinirle bana döndü. "Sana yürümeni söyledim Elif."

"Bende hayır, dedim Demir!"

"Pekâlâ" deyip kolumu bırakınca ufak bir şaşkınlık yaşadım. "Bunu sen istedin." dediğinde neyi dememe kaldı. Beni omzuna atıverdi. Ufak bir çığlık daha atıp olduğum yerde debelenirken bütün gözler üzerimize çevrildi.

"Demir, herkes bize bakıyor. Bırak." dememi umursamadan merdivenleri tırmanmaya başladı. Herkesin gözlerinin bizde olduğunu gördüğümde yanaklarım kızarırdı. "Demir eteğim açılıyor," diye bağırıp sırtını yumruklarla "Ceket" diyen sesiyle popoma bir şeyin örtülmesi bir oldu.

"Bıraaaaaakk..."

Demir hiçbir şey söylemezken debelenmenin bir işe yaramadığını anlayıppes ettim. Kulüpten çıktığımızda korumaların şaşkın bakışları yerin dibine girmeme neden olurken Demir "Araba!" diye bağırınca Vedat abiyle göz göze geldik. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırması daha da utanmama neden oluyordu. Resmen balodan kaçırır imajı vermişti.

"Buyurun Demir Bey" dediklerinde omuzumun üstünden Demir'in arabasına bakarken gözlerim büyüdü. Kırmızı bir ferrarisi mi vardı yani? Ben Demir'in servetini hesaplamaya çalışırken o beni çoktan koltuğa oturtmuş kemerimi bağlamaya çalışıyordu. "Bırak. Ne yapıyorsun ya. Eşkiye mısın sen?"

"Sakin kıpırdama Elif Sancak." Sesinin sert çıkması umurumda bile değildi. Kemerini çözmeye çalışırken elimini üstüne elini koyup gözlerimin içine sinirle baktı, "Sakin!" Demir'i daha fazla sinirlendirmenin iyi olmayacağını anlayarak ellerimi kemerden çektim. Kapıyı sertçe kapatıp kendi tarafına dolandı ve arabaya bindiği gibi gaza basarak ara yollardan ana yola çıktı.

Normalde hızdan korkmamama rağmen sinirliyken bu

kadar hız yapması ürpermeme neden olmuştu. "Biraz yavaşlar mısın?" dediğimde alaylı bir gülümsemeyle gözlerini yoldan ayırmadan "Ne o hızı sevdiğini sanıyordum." dedi.

"Hızı seviyorum, ama hayatımı daha çok." dediğimde hızlı gitmeye devam etsede ibre biraz düşerken elimin de hızlı gitmeye devam etti. Bir tarafım delicesine koruyacağımın titrediğini hissettim. Bir tarafım mutluluktan ölmek üzereydi. Ne karken diğer tarafım mutluluktan ölmek üzereydi. Ne reye gittiğimizi bilmesemde şu anda Demir'leydim. Onu affetmiş olmasam bile özlediğim kokusunu duyuyordum. Uzun ve karmaşık bir yoldan sonra ağaçlık bir alanın ortasında duran camdan bir villanın, hoş buraya villa demeye bin şahit lazımdı, devasa büyüktü, otoparkına girdiğimizde "Burası neresi?" diye sordum.

"İn" diyerek kapısını açtığında etrafta gözlerimi gezdirirken Demir çoktan benim tarafıma geçip kapıyı açmıştı. "İn" Gece karanlığında ormanlık bir yerin ortasındaydık ve Demir bana, in, diyordu. Burada beni kesse, ancak seneler sonra bulunacağıma emindim. Yada belki beni burada bırakıp çekip gidecekti. Ah be Effy! Neden çocuğun üstüne üstüne gidip daha çok sinirlendiriyorsun. Aldın başına belayı!

"İnmiyor musun?" dediğinde başımı hayır anlamında sallarken "Pekâlâ" diyerek kemerimi çözdü ve kolumdan tutup beni hızla arabadan çekip çıkardı. Tekrar omzuna aldığımda çığlık atarken "İstediğin kadar bağır seni burada kimse duymaz." deyince yüreğime dolan korku tarifsizdi.

Cebinden çıkardığı anahtarlarla kapıyı açtıktan sonra karşımıza çıkan geniş salona beni bırakıp tekrar kapıyı kilitledi. Resmen üzerimizden kapıyı kilitlemişti. Gözlerimi büyük salonda gezdirirken merakıma engel olamıyordum. Modern tarzda döşenmiş ve çok fazla şaşaaya yer verilmemişti.

Demir üzerindeki ceketini çıkartıp koltuğa atarken "Bana adam kaçırmak derler." deyince ateş saçan gözlerini bana döndürdü. "Senin kaçırttığın şeyin yanında bunun lafı bile olmaz."

"Ben neyi kaçırtmışım ki!" dediğimde eliyle başını ısrarla ret ederken "Aklımı lan, aklımı!" diye bağırınca kalbimin hızı değişti. "Nasıl o piçin sana dokunmasına izin verirsiniz lan sen? Adamın hissetmediğin uzvu kaldı mı?"

Demir o kadar çok bağırıyordu ki koca salonda sesi hoparlörden çıkar gibi yankılanıyordu. "Hesap mı soruyorsun sen bana?" dediğimde "Evet" diye bağırırken "Sen ne cüretle..." dememe kalmadan Demir hızla yanıma gelip kolumu kavradı.

"Sakin, benim lafımı bana satma Elif Sancak!"

Sessizce yutkundüğümde kolumu daha çok sıkıp, iterek bırakırken topuklularımla sendeleyip koltuğun omuz tarafına oturdum. "Aklım almıyor ya. Benim aklım almıyor! Sen gözümün içine baka baka o çocukla nasıl yakınlaşırsın!"

"Kiminle yakınlaşıp kiminle yakınlaşmayacağımı sana mı soracaktım?"

"Elif" diye tısladığında "Sen yanındaki afete gülcükler saçarken bana sordun mu?" dememle kısa bir an öfkesinin keyfe dönüştüğünü hissettim. "Sana hesap verecek değilim!" Demir'in cümlesiyle histerik bir kahkaha atarken "O zaman benim kimle takıldığımda seni ilgilendirmez. Hele de beni o iğrenç cümleyle tehdit ettikten sonra hiç ilgilendirmez!" dedim. Demir odanın içinde volta atıp elleriyle yüzünü ve saçlarını hızlı hızlı karıştırırken hangi akla cesaret diklendiğimi bilmiyordum. Birbirimizi sevsek de artık birbirimizin değildik. "İlgilendirir!" dediğinde derin nefesler alarak sakın kalmaya çalıştığını anlarken "Senin olmayan birinin yaptıklarına karışamazsın Demir."

Bende benim olmayan birine hesap vermem." dedim. Demir birkaç saniye öldürücü bakışlarıyla gözlerime bakıp "Ahh" diye bağırarak sehpayı duvara fırlatırken olduğum yerde sıçradım. Onu daha önce birçok kez sinirli görmüş-tüm ama bu farklıydı. Bu, acımadan canımı bile alabilecek güçteydi ve ne olacağını umursamıyordu. Sanırım bu gece korkudan ölmezsem hiçbir zaman ölmezdim.

Kahretsin. Onun için aldığım evi yıkmak her şeyini onu düşünerek dekore ettirdiğim eşyaları kırıp dökmek istiyordum. İlk kez Elif'in canını yakmak istiyordum. Bu bana diklendiği ya da gözümlerin önünde o çocukla sarmaş dolaş dans edip yanına gitmeseydim kim bilir daha neler yapacağı için değil; haklı olduğum için! Lanet olsun ki haklı. Sen istedin Demir Kara! Aşkınızı bu hale sen getirdin!

Siktiğimin papyonunu söküüp yere attıktan sonra, gömleğimin birkaç düğmesini çözdüm. Nefes alamıyordum. İçimdeki sinir boğuyordu sanki beni. Elif'in korktuğunu belli eden gözlerine karşılık dimdik duran vücuduyla daha çok sinirleniyordum. Bir kere bana diklenme be Elif... Yalnızca bir kere sinirlendiğimde şu dik, şu zıtlaşan tarafını bi kenara bırak. "Sen benimsin." derken, derin nefesler alıp sakın kalmaya çalışıyordum. Elif "Ben senin değilim." diye bağırınca içimdeki öfke patlama derecesine geldi. Hızla büfenin üzerinde duranları sıyrıp attıktan sonra "Benimsin lan!" diye bağırınca Elif birkaç adım geriledi.

"Seni bırakmam için beni tecavüzle tehdit ettin. Bıraktım işte! Vazgeçtim senden Demir. Tıpkı senin vazgeçtiğin gibi,"

Gözlerimden ateşler çıktığını hissederken Elife bakıp iç hesaplaşmamı umursamadan "Ben senden vazgeçmedim." diye tıslayınca şaşkınca bana bakmaya başladı. "Sadece yanında değildim Allah'ın cezası, sadece hayatımdaki en zor sınavla baş etmeye çalışıyordum."

"Hayatındaki en zor sınav beni yarı yolda bırakmak mıydı? Nasıl yaparım da Elif'in kalbini paramparça edebilirim miydi?"

Elif'in hala diklenmesi ve babamın söyledikleri aklıma geldi. İçimdeki öfke geçeceğine daha da artıyordu. Koltuğa oturup, başımı ellerimin arasına alarak, bacağımı hızlı hızlı sallayıp sakinleşmeye çalıştım. Ne dese haklıydı, ne söylese haklıydı. Sakin olmalısın. Bunu sen istedin ve sonuçlarına katlanmalısın, sakinleş...

"Ben kolay bir sınavdan mı geçiyorum Demir? O kadar olaydan sonra sana âşık olmanın, o söylediğin söze rağmen sana bağlı kalmanın kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

Elif'in cümlesiyle ayağımı durdururken derin bir nefes aldım. Benden nefret etmesi için ona tecavüz edeceğimi ima ederken bile benden vazgeçmiyor muydu yani? Dili vazgeçtim dese de kalbi beni mi haykırıyordu? Bu kadar mı seviyordu bu lanet beni. Ne yapmıştım da böyle bir sevgiyi hak etmiştim. Elif'in burun çekmesiyle başımı kaldırırken ağladığını görmek daha çok sinirlenmeme neden oldu. Onun ağlamasından nefret ediyordum, çünkü onun ağlamasına neden olan tek şey bendim. "Ağlama!" dediğimde bakışlarını bana çevirip yaşlarını akıtmaya devam ederken kolumdaki kol düğmelerini çözüp sertçe cam sehpaye fırlattım. "Sana ağlama diyorum."

Elif korkuyla sıçrayıp elleriyle ağzını kapatırken hızla koltuktaki yastıkları duvara fırlattım. "Ağlamandan nefret ediyorum. Kes artık."

Birkaç çerçeve yere düşüp parçalara ayrılırken Elif'in hala ağlaması "Ahhhh" diye bağırarak ayağa kalkmama neden oldu. Diklense kızıyordum, ağlasa kızıyordum şu anda ne yaparsa yapsın öfkem geçmiyordu ve biraz daha burada durursam onun canını yakacaktım.

Hızlayürümeyebaşlayıpmerdivenleritırmandıktan sonra kendimibanyoya atarkenderin bir nefes aldım. Ona zarar gelmesin diye

ondan uzak durmak yeterince zorken onu başkalarının kollarında görmek daha zordu. Hele ağladığına şahit olmak çok daha zordu. Üzerindeki smokinden kurtulup kendimi soğuk suyun altına attığımda, sinirle fayansları döverken başımı duvara dayadım. Suyun soğukluğu bile içimdeki yangını söndürmüyordu. Onu çok özlemiştim, benimle olmasını istiyordum, ama yapamazdım. Duştan çıkıp havluyu belime sardıktan sonra giysi odasına gidip üzerime rahat bir şeyler geçirirken Elif için aldığım ayıcıklı pijamalardan birini elime alıp merdivenlerden indim. Merdivenlere arkası dönük bir şekilde oturan Elif benim geldiğimi duymaz arkasını dönerken elimdeki pijamaları uzatıp "Üzerini değiştir." deyince elleriyle gözlerindeki yaşları sildi. "Geri dönmeyecek miyiz?"

"Elif. Git ve üzerini değiştir." dediğimde "Ama Melek benimle kala..." derken sinirle pijamaları koltuğa bıraktım. "Bu gece onunda seni düşünecek hali olduğunu sanmıyorum. Git ve üzerini değiştir artık." Pijamaları eline alırken "Borada ona zarar vermez değil mi?" deyince "Ben sana zarar mı veriyorum?" dedim. Korku dolu bakışlarını moraran koluna döndürmesiyle içim kavrulurken "Vermez." deyip arkamı dönerken "Hemde ayıcıklı" diye fısıldaması birkaç saniyeliğine sinirimi yok etmişti. Mutfakta sıcak süt hazırlayıp sinirlerimizin yatışması için birbirimize zaman tanırken en tatlı sesiyle "Giyindim gelebilirsin." diye bağırması gülümsememe neden oldu. Benim denge-sizliğimin nedeni oydu. Bu kadar sinirliyen bile beni gülümsetebiliyordu.

Salona girdiğimde ağlamayı kesmiş, koltuğa oturmuş et-rafi inceliyordu. Yüzündeki meraklı çocuk ifadesi belli belirsiz gülümsememe neden oldu. Beni gördüğü gibi ayağa kalkarken "Otur" dememle ikiletmeden kendini koltuğa bıraktı. Bu hareke-ti ister istemez afallamama neden olurken "Burası kimin evi?" diye sorunca ufak bir kahkaha attım. Sanki hiçbir sorunumuz yokmuş, her sorunumuzu halletmişiz bana burasının kime ait olduğunu soruyordu.

Elimdeki bardağı önündeki sehpaaya koyup karşısına otururken "Seni ilgilendirseydi bilirdin." deyince "Evi mahvetmene neden olduğum için sanırım biraz ilgilendiriyor." demesi başımı iki yana sallamama neden oldu. Bu kızın düşünceli yanı bir gün beni öldürecekti. "Sütünü iç."

Bir kupaya bir bana baktıktan sonra kupaya uzanırken minik ellerinin titremesinden az önceki saçma sorularının ortamı yumuşatma çabası olduğunu anladım. Sütünden bir yudum alıp kupayı sehpaaya koyarken bir an eli titredi ve kupayı yere düşürdü. Kupa parçalara ayrılırken sıcak süt her yere saçılmıştı. Elif korku dolu bakışlarla bana baktıktan sonra hemen dizlerinin üzerine çöküp yerdeki camları toplamaya çalışırken "Özür dilerim. Yemin ederim elimden kaydı. Ben hemen toplar silerim izi bile kalmayacak söz veriyorum." demesi içimi parça parça yaptı.

Sanki her yer topluymuş gibi ufacak bir bardağın camlarını dert ediyordu. Hızla yanına çömelip elini tutarken "Bırak." deyince sesimin sert çıktığını fark ederken "Elini keseceksin. Bırak. Yarın heryeri temizleteceğim," dedim daha nazik bir şekilde. Gözlerinden yavaşça yaşlar süzülürken kollarından tutup koltuğa oturtarak, sehpadaki kupayı Elif'in önüne koydum. Ellerinin tersiyle gözlerini silip "İçmesem daha iyi." deyince "İçeceksin." dedim itiraz istemeyen bir sesle. Bir yudum alıp dikkatlice sehpaaya yerleştirdikten sonra sessizce kupaya baktı. "Neden buradayız?"

"Konuşmak için"

"Neden konuşmuyoruz?"

"Sakinleşmek için," dediğimde başını kaldırıp bana baktıktan sonra derin bir nefes aldı. Kafasından geçenleri bilmesem de neler hissettiğini tahmin edebiliyordum. Tıpkı benim gibi o da sarılmak istiyordu, tüm sorunları çözdükten sonra her şeyi geride bırakıp yeniden başlamak. "O çocuktan hoşlanmıyorum." Elif'in dudakları hafifçe aralanırken "Kimden?" diye sordu. "Gökhan denen o heriften. Neden sana yakın olmasına izin veriyorsun Elif?"

"Sen neden sana yakın olmama izin vermiyorsun Demir?" Kaşlarını çatmaya çalışarak "Sen neden böyle bir adama yakın olmak istiyorsun?" deyince "Seviyorum çünkü. Peki sen? Sevmediğin için mi beni kendinden uzak tutuyorsun" dedi.

"Sana hesap vermek zorunda değilim Elif" "Korkaksın" dediğinde kaşlarını daha çok çatılırken "Haftamda gördüğüm en korkak insansın. Babasının gölgesinden çıkamayan bir korkak... Sırf babasının korkusundan dolayı sevdiğini bile söyleyemeyen bir korkak..." demesiyle hızla ayağa kalktı. "Kelimelerini düzgün seç Elif Sancak. Yoksa canımı yakarım."

"Yakmadığını mı sanıyorsun?" dediğinde gözlerini kolundaki morluklara kayarken Elif alayla gülüp "Bunlardan bahsetmiyorum bile..." deyince gözlerinin içine baktım. "İçimdeki acıların yanında bu hiçbir şey Demir Kara."

Elif'in yaşaran gözleriyle yumruklarımı sıktım. Güçlü olmalıydım, zayıflığımı ona belli etmemeliydim. "Ama insan alışıyor biliyor musun? Yaraları tamamen geçmiyor belki ama izi kalıyor, acısı hafifliyor... Sonra biri giriyor hayatına. Ne o izi bira kanların önemi kalmış, ne o izi taşımanın... Aşk işte. O acılarla yaşamayı öğretiyor insana."

"Benim yanımda kalırsan bu yaşadığın acı, yaşayacaklarının içinde denizde bir kum tanesi gibi kalır."

"Daha ne gelebilir ki başıma Demir? En kötüsünü yaşamadım mı zaten senden önce? Seninle olduğumda neler olabileceğini bilmiyor muyum sanıyorsun? Ölüm mü?"

Varsın gelsin. Sen zaten beni haftalar önce diri diri mezara gömdün. Belki bu, huzurla uyumamı sağlar..."

"Yanımda olduğunda huzurlu olmayacaksın Elif."

"Huzur için kokunu duymam yeter Demir." Bir süre sessizce oturup sadece Elif'in gözlerinin içine baktım. Nasıl böyle güzel sevebiliyordu? Neden böyle seviyordu? Nefret et be kızım benden. Nefret et ki senden uzak durabileyim. Hızla ayağa kalk-

tiğında gözleriyle beni takip ettiğini hissederken mutfağa doğru
yöneldim. Biraz daha o ortamda olursam onu tehlikeye sokarım
bir hareket yapacaktım. Sarılmak gibi...

"Gitme"

Elif'in cümlesiyle olduğum yerde dururken "Bir şey söyle
demesiyle derin bir nefes aldım. "Biraz olsun yardım et." Elif
doğru döndüğümde "Gelemiyorum üstesinden ben bu aşkın
başına." dedi. Tek bir kelime çıkmıyordu dudaklarımdan. "S
ma, sen sustukça..." dediğinde yutkunurken "Yalnızlık
üstüme." dediği an gözlerimi kapattım. Yapamam Elif. Göz
göre senin hayatını tehlikeye atamam.

"Yeter. Anla Elif artık. Biz bittik. Biz diye bir şey yok artık
dediğimde Elif dikkatlice gözlerimin içine bakarken, "Sen çok
anlamışsın gerçekten." dedi imalı bir şekilde. Beni tanıyord
Ne hissettiğimi biliyordu. Benim bile kabullenmediğim ayrılığı
ona nasıl kabul ettirecektim ben? Daha ne kadar kötüleşebil
dim kalbini kırmak için. Daha ne kadar rezil birine dönüşebil
dim. "Anladım ya da anlamadım. Bu seni ilgilendirmez ama sen
her şeyin bittiğini kabul edeceksin. O yüzden benden uzak dur
bana öyle bakma, benimle hayal kurma, beni hayatında isteme
hatta benden nefret et..."

"Gerçekten bunu mu istiyorsun?"

Yumruklarımı sıkarak "Evet" dediğimde Elif bana doğru y
rümeye başladı. "O zaman bundan sonra benden de hayatımda
da uzak dur Demir Kara. Söylediklerin sadece beni kırıyor, sen
den nefret etmeme neden olmuyor. Bırak ne yaşayacaksam yaş
yayım, başıma ne gelecekse gelsin. Belki o sayede senden biraz da
olsa nefret edebilirim."

"Olmaz!" dediğimde Elif, ufak bir çığlık atarak "Dengesiz"
diye bağırınca "Sol yanıma fazla dokunuyorsun ondan." dedim.
Sinirli ifadesinde anlık bir yumuşama belirirken "Bunu bize ne
den yapıyorsun Demir?" diye sordu. "Seni ilgilendirse bilirsin."
Elif'in tekrar sinirlendiğini gözlerinden görürken "Bir kere ilgi

İzendirsin ya. Bir kere bana hesap ver be adam. Yalnızca bir kere bana yaptıklarının arkasındaki nedeni söyle!" dediğinde sabrımın son noktalarına gelirken "İçindekileri bile dile dökemeyen korkağım tekisin." demesiyle kolunu kavrayıp kendime doğru çıktım.

"Korkağım anladın mı? Seni de kaybetmekten korkuyorum. Seni çok seviyorum Allah'ın cezası... Seni senden vazgeçebilecek kadar çok seviyorum. Lanet olsun kalbim, beynim, tüm hücrelerim sen diye haykırırken ben senden uzak durmaya çalışıyorum. Ama yapamıyorum. Ne yaparsam, kiminle olursam oluyum senden kurtulamıyorum. Asıl ben sende tutuklu kaldım! Tekrar ben olmaya çalıştıkça daha çok sen olduğumu anladım. Hayatında bir hiç olmak için uğraşırken hep olduğumu söyleme bana... "Elif'in yanaklarından yaşların süzüldüğünü görünce kolunu bırakıp odanın içinde volta atmaya başladım. Ağlamanın sesi gittikçe yükselince önüme çıkan sandalyeyi sinirle duvara fırlattım. "Ağlama. Sen güçlü birisin Elif Sancak! Ağlama! Bana bağır, çağır, küfret, hakaret et, vur ama ağlama. Yoksa sana sarılmak zorunda kalırım ve bir kere sarılırsam bir daha bırakmam."

"Bırakma o zaman." dediğinde oflayarak başımı ellerimin arasına alıp saçlarımı karıştırdım. Neden bu kadar inatçısın? "Sen benim zayıf noktamsın Elif. Beni yıkmak isteyenler seni kullanacak. Saçının tek teline zarar gelsedünyayı yakarım, ama bu korkuyla seni yaşatamam. Lütfen git Elif. Ben seni uzaktan seveyim. Güvende olduğumu bileyim. Lütfen karanlığımı seni de içine almadan git."

Daha fazla burada durmanın işlerin planladığımdan daha hızlı ilerleyeceğini gösterdiği için hızlı adımlarla kapıya yöneldim. Kilidi açtıktan sonra hırsla kapıyı açarken duyduğum bir cümle kaskatı kesilmeme neden oldu.

"Senin karanlığından korkmuyorum Demir Kara. Ben seninle mutsuzluğa da varım."

tiğında gözleriyle beni takip ettiğini hissederken mutfağa doğru yöneldim. Biraz daha o ortamda olursam onu tehlikeye sokarım bir hareket yapacaktım. Sarılmak gibi...

"Gitme"

Elif'in cümlesiyle olduğum yerde dururken "Bir şey söyle demesiyle derin bir nefes aldım. "Biraz olsun yardım et." Elif doğru döndüğümde "Geleminyorum üstesinden ben bu aşkın başına." dedi. Tek bir kelime çıkmıyordu dudaklarımdan. "Sakma, sen sustukça..." dediğinde yutkunurken "Yalnızlık çokta üstüme." dediği an gözlerimi kapattım. Yapamam Elif. Göz göre senin hayatını tehlikeye atamam.

"Yeter. Anla Elif artık. Biz bittik. Biz diye bir şey yok artık dediğimde Elif dikkatlice gözlerimin içine bakarken, "Sen çok tu anlamışsın gerçekten." dedi imalı bir şekilde. Beni tanıyordu Ne hissettiğimi biliyordu. Benim bile kabullenmediğim ayrılığı ona nasıl kabul ettirecektim ben? Daha ne kadar kötüleşebilirdim kalbini kırmak için. Daha ne kadar rezil birine dönüşebilirdim. "Anladım ya da anlamadım. Bu seni ilgilendirmez ama sen her şeyin bittiğini kabul edeceksin. O yüzden benden uzak dur. bana öyle bakma, benimle hayal kurma, beni hayatında isteme hatta benden nefret et..."

"Gerçekten bunu mu istiyorsun?"

Yumruklarımı sıkarak "Evet" dediğimde Elif bana doğru yürümeye başladı. "O zaman bundan sonra benden de hayatımdan da uzak dur Demir Kara. Söylediklerin sadece beni kırıyor, sende nefret etmeme neden olmuyor. Bırak ne yaşayacaksam yayayım, başıma ne gelecekse gelsin. Belki o sayede senden biraz da olsa nefret edebilirim."

"Olmaz!" dediğimde Elif, ufak bir çığlık atarak "Dengesiz!" diye bağırınca "Sol yanıma fazla dokunuyorsun ondan." dedim. Sinirli ifadesinde anlık bir yumuşama belirirken "Bunu bize neden yapıyorsun Demir?" diye sordu. "Seni ilgilendirse bilirsin." Elif'in tekrar sinirlendiğini gözlerinden görürken "Bir kere ilgi-

lendirsin ya. Bir kere bana hesap ver be adam. Yalnızca bir kere bana yaptıklarının arkasındaki nedeni söyle!" dediğinde sabrının son noktalarına gelirken "İçindekileri bile dile dökemeyen korkağın tekisin." demesiyle kolunu kavrayıp kendime doğru çektim.

"Korkağım anladın mı? Seni de kaybetmekten korkuyorum. Seni çok seviyorum Allah'ın cezası... Seni senden vazgeçebilecek kadar çok seviyorum. Lanet olsun kalbim, beynim, tüm hücrelerim sen diye haykırırken ben senden uzak durmaya çalışıyorum. Ama yapamıyorum. Ne yaparsam, kiminle olursam olayım senden kurtulamıyorum. Asıl ben sende tutuklu kaldım! Tekrar ben olmaya çalıştıkça daha çok sen olduğumu anladım. Hayatında bir hiç olmak için uğraşırken hep olduğumu söyleme bana..." Elif'in yanaklarından yaşların süzüldüğünü görünce kolunu bırakıp odanın içinde volta atmaya başladım. Ağlamanın sesi gittikçe yükselince önüme çıkan sandalyeyi sinirle duvara fırlattım. "Ağlama. Sen güçlü birisin Elif Sancak! Ağlama! Bana bağır, çağır, küfret, hakaret et, vur ama ağlama. Yoksa sana sarılmak zorunda kalırım ve bir kere sarılırsam bir daha bırakamam."

"Bırakma o zaman." dediğinde oflayarak başımı ellerimin arasına alıp saçlarımı karıştırdım. Neden bu kadar inatçısın? "Sen benim zayıf noktamsın Elif. Beni yıkmak isteyenler seni kullanacak. Saçının tek teline zarar gelsedünyayı yakarım, ama bu korkuyla seni yaşatamam. Lütfen git Elif. Ben seni uzaktan seveyim. Güvende olduğumu bileyim. Lütfen karanlığım seni de içine almadan git."

Daha fazla burada durmanın işlerin planladığımdan daha farklı ilerleyeceğini gösterdiği için hızlı adımlarla kapıya yöneldim. Kilidi açtıktan sonra hırsla kapıyı açarken duyduğum bir cümle kaskatı kesilmeme neden oldu.

"Senin karanlığından korkmuyorum Demir Kara. Ben seninle mutsuzluğa da varım."

Mantığım milyonlarca kez, affetmeyeceksin, diyerek kalbime emir verirken neden Demir'i gördüğüm an kalbim kollarını iki yana açıyordu. Gururum her şeyden önemliken, beni gurursuz gibi gösteren bu deli cesareti nereden geliyordu? Beni sevmesinden mi? Az önceki itiraflarından mı? Yoksa onu gerçekten kaybetmek istemeyişimden mi? Demir bana doğru döndüğünde aklımda Emir'in dediklen belirdi: "Ne yaparsan yap o kararından dönmez." Gözlerine baktığımda öfkeli olduğunu fark ederken bana doğru yürümesiyle yutkundum. Birazdan "Karanlıktan korkmuyor musun? Kal bakalım tek başına dışarıda da görelim." diyerek beni kolumdan tutup dışarı atarsa şaşırmazdım. Her adımı kalbimin biraz daha sert çarpmasına neden olurken gözlerimi kapattım. Aklımda kalan son şeyin, onun bana öfkeyle bakan gözleri olmasını istemiyordum. Adım sesleri yaklaştığında nefesimi tutarken bedenime sarılmış olan kaslı kollar, aniden gözlerimin açılmasına neden oldu. Demir'in nefesini omuzlarımda hissediyordum. Kokusu burnuma dolmaya başladığı an kendime gelirken belli belirsiz sırtına dokundum. Sarılırsam bir daha bırakmam demişti. Bitmiş miydi her şey?

"Şu an bir dilek hakkım olsaydı. Bu anın hiç bitmemesini dilerdim." dediğimde, lütfen her zamanki cevabını ver, diye içimden yalvarırken "Ne dilediğine dikkat etmelisin Elif Sancak." demesiyle derin bir nefes aldım. Gerçekten beni unutmamıştı. Aramızda geçen hiçbir şeyi unutmamıştı. Ellerimi sırtına daha çok bastırırken o da kollarını daha da sıkılaştırdı. Kokumu içine çektiğini hissediyordum. Bir yandan da saçlarımin ucuyla oynadığını... Bu hareketi bile tüylerimin diken diken olmasına neden olmuştu. "Ben seninle ne yapacağım baş belası," dediğinde parmaklarımı sırtında dolaştırmaya başladım.

"Sadece sev."

"Özür dilerim"

Demir'in alnımdan öptükten sonra söylediği iki kelimeyle gözlerimi kapattım. Saatlerdir koltukta birbirimizden kopmak istemiyormuş gibi oturuyorduk ve sessizliği Demir'in iki kelimelik cümlesi bozmuştu. Pişman olduğunu biliyordum. Tıpkı içimdeki kırgınlığın kolay kolay geçmeyeceği gibi... "Şimdi ne olacak Demir?"

Başımı kaldırdığımda uzak bir noktaya odaklandığını düşündüğüm gözlerini bana çevirdi. "Sen sar sevgilim, gözlerim kahvenin en güzel tonuyla buluşsun." dediğimde belli belirsiz gülümserken "Emir'le geçen gün söylediğiniz şarkının sözü değil mi?" demesi dudaklarımın aralanmasına neden oldu. "Dinledin mi?"

Tek kaşını kaldırması dudağımı ısırmama neden olurken başımı tekrar göğsüne dayadım. Kalp atışına bile aşıkolunur mu bir insanın? "Korkuyorum." dediğimde saçlarımin arasında gezinen elleri dururken "Yine gitmeden..." dedim. Demir'in eli saçımda dolaşmaya başladığında "Korkman gereken başka konular var artık Elif." deyince derin bir nefes aldım. "Diğerleri umurumda bile değil." "Ama benim umurumda." dediğinde başımı kaldırıp Demir'e baktığımda kafasındaki soru işaretlerini gözlerinde gördüm. "Yatalım mı?" diye sorduğunda başımı tamam anlamında salladım. Demir elimden tutup ayağa kalktıktan sonra beni kucağına alırken "Ne yapıyorsun?" dedim şaşkınlıkla. "Evindeki ilk gününü yeterince berbat ettim. Ayağına bir şeyler batırarak daha da berbatlaştırmadan bitirsek iyi olur."

"Evindeki derken?" dediğimde yüzünü buruştururken "Evimizde..." deyince yavaşça dudaklarım aralandı. "Yani burası?"

“Bizim evimiz.”

Demir yürümeye başladığında omuzunun arkasından yıkık dökük salona bakarken bu evle ilgili kafamdaki sorular cevaplanmıştı. “Bir gün barışacağımıza inanıy mıydun yani?” dediğimde Demir merdivenleri inanıp “Barışmayacağımız hiç aklıma gelmedi ki. Ben sende hiç vazgeçmedim.” demesi kalbimi deli gibi çarpma na neden oldu. Üst kata çıkıp bir sürü kapının önünde geçtikten sonra koridorun en sonundaki kapıdan girdik. “Hayalimdeki giriş için yanlış kıyafet.” demesiyle Demir bakarken “Neyse ki gelinliği içeri sokma derdinden kurtulduk.” deyince dudaklarım aralandı. Barışacağımızı düşündüğü gibi evlendiğimizi de mi hayal etmişti yani?

Demir beni yere bıraktığında gözlerimi odada gezdirdim. Tamamen bizi anlatan bir oda olmuştu. Siyah ve beyazın âşık olunası uyumu... “Sen siyah.” diyerek Demir döndüğümde “Ben beyaz.” diye devam edip kollarımı beline doladım. “Başka renk, istemez bu aşk...” Beni kollarının arasına alırken “Sen sar sevgilim, siyah beyaza âşık olsun.” dediğinde heyecanla başımı kaldırdım. “Dinlemişsin işte...”

Demir belli belirsiz gülümseyerek alnımdan öperken gözlerimi kapattım. Bir de huzurlu olmayacağımı söylüyordu. Nefesi saç diplerime kadar işlerken gözlerimi açıp başımı kaldırdım. Ellerim sırtında dolaşırken elleriyle saçlarımı geriye doğru atıp yüzümü açığa çıkardı. Her dokunuşu tenimi yakıyordu sanki. Her dokunuşu kalbimi daha hızlı çarptırıyordu.

Bir elimi ensesine yerleştirerek parmak ucuna çıkıp hasret olduğum dudaklara kavuşurken anında karşılık almam Demir’in de en az benim kadar özlediğini belli ediyordu. Belimden beni kendine daha çok çekerken diğer elimi saçlarına yerleştirdim. Bir süre parmak ucun-

da öpüştükten sonra yorulduğumu hissederek ayakla-
rımı yere koyarken Demir beni ani bir hareketle havaya
kaldırdı. Beline bacaklarımı dolamamla kalçamdan beni
desteklemesi bir oldu, dudaklarımızsa mühürlenmiş gibi
birbirinden ayrılmıyordu. Onu o kadar çok özlemiştim
ki bir saniye nefes almak için bile olsa ondan ayrılmak
istemiyordum. Demir yavaşça yürümeye başladıktan bir
süre sonra sırtımı soğuk çarşaflarda hissederken büyü-
nün bozulduğunu hissediyordum. Sanki tüm rahatlığım
sökülüp alınmıştı. Ellerim terlemeye başladığında üzerin-
deki tişörte çaktırmadan ellerimi silmeye çalışırken Demir
benden uzaklaşıp üzerindeki tişörtü sıyrıp attı. Üzerini
çıkarmasını istediğimi mi düşünmüştü. Tekrar öpüşme-
ye başladığımızda terleyen ellerimi tenine değdirmek is-
temediğim için çarşaflara silmeye çalışıyordum. Demir
benden ayrılıp yüzüme baktığında yanaklarımın kızar-
dığını hissederken "Bir sorun mu var?" diye sormasına
ancak başımı sallayarak cevap verebildim. "Emin misin?"
"Hı hı..."

Dudaklarımız tekrar buluştuğunda aklımdaki kötü dü-
şünceleri uzaklaştırmak istesem de engel olamıyordum.
Kasılmıştım. Demir'in elleri vücudumda dolaşırken sa-
dece boynunu sıkıca kavradığımı ve saçlarını çektiğimi
hissediyordum. Bu hareketim, sanki onun beni daha da
istekle öpmesine neden oluyordu. Benim kalbim mi bu
kadar hızlı atıyordu, yoksa Demir'in kalbini mi bu me-
safeden duyuyordum? O da benim gibi heyecanlı mıy-
dı? Ama o ne yaptığını biliyor gibiydi. Hoş, her gecesini
bir kadınla sonlandıran adamın bilmemesi garip olurdu.
Düşünceler beynimde dolaşırken Demir, üzerimden
kalkıp pijamamın altını sıyrırken külodumunda onun-
la birlikte gitmesi ufak bir çığlık atmama neden oldu.
Demir'in bakışlarıyla karşılaştığımda istemeden yutku-

nurken "Bırakır mısın şunu" dedi. "Ne yapacaksın kız? Demir'in sinirle solumasıyla saçma bir soru sorduğumu fark ederken "Elif hemen külodunu bırak," deyince "Haa" diyen tek şey Demir'in aşkıydı, ama yine de ona tam anlamıyla kendimi emanet edemezdim.

Pijamamı dizlerimde bırakıp üzerime eğilerek ellerini başımın iki yanına koydu. Gözlerimin içine bakarken hem utançtan hem de korkudan yanaklarımın kızardığını hissediyordum.

"Bana güvenmiyor musun?" diye sorduğunda "Sondan dedikten sonra mı?" deyince yumruklarını sıktığını hissettirdi. "Sana gerçekten istemediğin bir şeyi yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Belki."

Demir hızla üzerimden kalkarken "Belki mi? Sana tecavüz edeceğime gerçekten inandın mı sen?" diye bağırınca nedense vicdan azabı çekmeye başladım. Onun bana tecavüz etmeyeceğini biliyordum. O, çetesi gibi değildi. Öte yandan ikizini bu nedenlerden kaybetmişti, ama yine de insanın aklında ufak da olsa bir korku dolaşıyordu işte.

"Sana bir şey sordum Elif." dediğinde gözlerimi tekrar Demir'e çevirdim. Gerçekten sinirlenmişti. Belki birazda kırılmış. "Korkuyorum Demir."

"Biliyorum"

"Bu benim elimde olan bir şey değil. Seni seviyorum. Beni öpmeni seviyorum. Dokunmanı seviyorum. Senin bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Hele de tecavüz edeceğine ihtimal bile vermek istemiyorum ama korkuyorum" Demir tekrar üzerime eğilip bir nefes kadar uzağımda dururken "Ne kadar çabaladığımı görmüyor musun Elif?" diye sordu. "Bu zamana kadar istemediğin bir şey oldu mu?" dediğinde başımı hayır anlamında sallarken "Bun-

dan sonra da istemediğin bir şey olmayacak. Bana güven." deyince gözlerinin içine baktım. Başımı tamam anlamında salladığımda derin bir nefes aldı ve üzerimden kalkıp yanıma uzandı. Şu anda hem utanıyordum hem de hevesini kursağında bıraktığım için vicdan azabı çekiyordum. Pijamamı yukarı çekip ona doğru döndüm. Başımı göğsüne yasladığımda kalbinin atışını daha da güçlü duyuyordum. Sinirliydi ve belli ki sakinleşmeye çalışıyordu. Yeterimde kıpırdandığımda bana sarılmasını dilerken kolunu bedenime dolması belli belirsiz gülümsetti.

"İyi geceler Elif." dediğinde mideme bıçaklar saplanırken "İyi geceler Demir." diye fısıldadım.

★ ★

Gözlerimi araladığımda belimden beni sıkıca sarmış eli hissederken gülümsedim. Demir'in nefesini ensemele hissediyordum. Gece aklıma geldiğinde kasıklarına ağrıların girdiğini hissederken Demir'in elini tutup göğsüme doğru çektim. O da beni kendine daha çok çekerek sıkıca arkamdan sarılırken ikimizin de cenin pozisyonu aldığını hissediyordum.

Derin bir nefes alıp omuzuma ufak bir öpücük koyduktan sonra "Özlemişim." deyince kollarının arasında yavaşça ona doğru döndüm. "Neyi?"

"Güne seninle başlamayı da..." dediğinde "Da?" diyerek kaşlarını çatarken "Ben ne zaman yatağıma jokeri aldım ya?" dedi gülümseyerek. "Joker?"

"Aynaya baktığında anlarsın." demesiyle yataktan kalkmaya çalışırken kollarını sıkılaştırıp "Sonra bakarsın." deyince "Demir bırak!" diyerek güç bela kollarından kurtuldum. Koşturarak odanın içindeki banyoya girdim. Aynadaki yansımayla ufak bir çılgılık atarken Demir'in kahkahasını duydum. Dün gece özene bezene yaptığım makyaj ne zamandan beri bu hal-

deydi. Allah kahretsin, ağırlarken akmayan rimel yap-
sınlar. Ya her yerime bulaşan ruja ne demeli. Allahım
bembeyaz tenimle gerçekten de jokere benziyorum.
Hızla yüzümü yıkayıp birkaç kere sabunladıktan sonra
tekrar yıkadım ve havluya kuruladım. İnsana benzediği-
mi anladığım an, banyodan çıkarken Demir'in telefonuy-
la oynadığını gördüm. Bana bakıp "Daha iyi." dediğinde
gözlerimi kısarken dudaklarını birbirine bastırdı. Yine de
hafif hafif güldüğünü görebiliyordum.

"Demir!"

"Tamam tamam." dediğinde karnımı ovalayarak
"Çok acıktım." deyince hızla yataktan kalktı. Gözleri-
min fal taşı gibi açılmasıyla, önce gözünü baklavayla
doyur sonra kahvaltı edersin, diye düşünürken "Elif"
dedi. İrkilerek "Efendim" deyince "Banyo yapayım son-
ra kahvaltıyı ayarlarız, dedim." dedi. "Ne zaman dedin?"
"Gözlerinle beni yerken..."

Yanaklarımın kızardığını hissederken Demir gülümse-
yerek banyoya girdi. Demir'in yerdeki tişörtünü gördü-
ğümde aklıma dün geceyi affettirmenin yolu gelirken hız-
la üzerimdeki pijamaları çıkartıp tişörtü giydim. Demir'in
kokuğu saniyesinde beni sararken içimi mutluluk ve hu-
zur karışımı bir his kapladı. Şimdi sırada mutfağa gidip
kahvaltı hazırlamak vardı.

Koşar adım merdivenlerden inerken salonda gördüğüm
manzara akşamı gözler önüne seriyordu. Parmak ucunda
camlara basmadan mutfağa girdiğimde derin bir nefes
aldım. Beyaz ve siyahın hâkim olduğu geniş mutfağın
üzerindeki pembe mutfak gereçleri gülümsememe neden
olurken, bunları aldırırken ne söylediğini merak ediyorum
Demir Kara, diye düşündüm. Buzdolabını açtığımda do-
lapta yiyecek hiçbir şey olmaması kafamdaki bütün planı
bozdu. Mutfak dolaplarını karıştırırken duyduğum adım

sesleriyle başımı kapıya doğru çevirdim. Elindeki havluyula saçlarını kuruyan Demir'le göz göze geldiğimiz an gözlerimi baştan aşağı üzerimde gezdirdi. Bu, yanaklarımın kırmazmasına neden olurken "Çok açım ve dolapta hiçbir şey yok." dedim. "Sorun yok ben doydum."

"Demir!"

"Demir yanıma gelip belimden beni kendine çektikten sonra, öptü öpecek denilebilecek bir mesafede gözlerimin içine baktı. Neden beni öpmesi için deliriyordum ve neden beni öpmüyordu. Nefesini yüzümde hissederken "Beni çok zorluyorsun." diye fısıldamasıyla ufak bir iç çektim. Bu hareketimle gülümserken dudaklarıma ufak bir öpücük koyup geri çekildi. İster istemez yüzüm asılırken "Aferin sana Effy. Senin yüzünden çocuk artık seni öpmek bile istemiyor." diye söylendim.

Birden Demir'in belimden beni havaya kaldırmasıyla, ne oluyor dememe kalmadan popom soğuk bir zeminle buluştu. Ufak çılgılığını Demir'in dudakları keserken alev alev yandığımı hissettim. Bir eli kalçamda diğer eli tişörtün altından belimde dolaşırken saçlarını sıkıca kavradım. Bir süre öpüştükten sonra bir elini cebine atıp telefonunu çıkarınca yavaşça benden uzaklaştı. "Ne oldu?"

Bana cevap vermeden telefonu kulağına götürürken belimdeki elini kendine doğru çekerek beni tezgâh üzerinde kaydırıldı.

"Söyle."

Demir'in dudakları boynumda ve omuzlarımda dolaşırken ben telefondakinin kim olduğunu çözmeye çalışıyordum. "Tamam bekliyoruz." Demir telefonunu tezgâha fırlatıp beni kendine daha çok çekince "Bekliyoruz?" dedim. Beni umursamadan dudaklarını boynumda dolaştırırken "Demir?" diyerek onu itince tuttuğu soluğunu bıraktı. "Kim geliyor?"

"Bora ve Melek."

"Ne?" diye bağırmamla Demir yüzünü buruştururken "Nereden çıktı bu? Evin halini görmüyor musun? Evde misafire ikram edebileceğimiz hiçbir şey yok." diye hızlı hızlı söylenmemi tekrar sevdiğim adamın dudakları kesti. Kısa bir öpüşmeden sonra benden ayrılıp "Anladım. Güzel bir ev sahibi olacaksın ama sakın ol." demesiyle derin bir nefes aldım. "Kahvaltılık bir şey olmadığını biliyorum. Aklında seni bu eve getirmek olsaydı günler öncesinden evi doldururdum. O yüzden Boraları çağırdım. Bir şeyler alıp geliyorlar."

Demir beni tezgâhtan indirdikten sonra "Yoldaymışlar her ne kadar bu halin beni benden alsa da gidip pijamalarını giysen iyi olur," deyince "Kıskanç." dedim gülümseyerek. Mutfaktan çıktığımda gözlerim tekrar salona takılınca "Kimseye açıklama yapmak zorunda değiliz." dedi. Dikkatli bir şekilde merdivenlerden çıktıktan sonra üzerime pijamalarımı giyip saçlarımı düzelttim. Odadan çıktığımda duyduğum seslerle Meleklerin geldiğini anlayıp derin bir nefes aldım. Merdivenlerin başında telaşla salonu inceleyen Melek beni gördüğü gibi yanıma gelirken "Ne oldu burada?" diye sordu. "Hoşgeldiniz." Melek'e sarıldığımda "Sonra konuşuruz." diye fısıldarken Demir'in elindeki poşetleri mutfığa götürdüğünü gördüm.

"Sen iyi misin?"

"Sanırım." derken koluna dokununca hızla kolunu çekti. Kaşlarını çatarak "Ne oldu koluna?" diye sorunca "Artık seni daha iyi anlıyorum sanırım." demesi akşam Bora'nın onu kulüpten kolundan sürükleyerek çıkardığını kanutlıyordu. "Çok acıyor mu?"

"Benim onda bıraktığım izden çok değil." dediğinde anlamayan bakışlar atarken kulağıma doğru eğildi. "Boynuna dikkat et." diye fısıldayınca gözlerimi kısarak

Bora'nın boynuna bakmaya çalıştım. Tırnak izlerini gördüğüm an gözlerim yuvalarından çıkarken "Akşam, biraz hareketli geçti." deyince "Ne olduğunu anlatıyorsun, hem." dedim.

"Kahvaltıyı hazırlarken konuşuruz. Hadi."

Melek'le beraber mutfığa geçerken "Bu ev sizinmiş öyle mi?" deyince "Öyleymiş." dedim. "Çok şanslısın Effy. Kaç odası var acaba?"

Melek'e belli belirsiz gülümserken "Sen evin odalarını hesaplamaya bırak da akşam neler olduğunu anlat." dedim. Melek derin bir nefes alıp poşetleri boşaltırken "Planımız işe yaradı. Kıskançlıktan deliye döndü. Kulüpten çıktktan sonra deniz kenarında bir yerde durduk. O içini döktü, ben içimi döktüm. Bir ara tırnaklarımı geçirdim. Hararetli bir kavganın içindeyken bana çıkma teklif etti. Hoş dövecek gibi, sevgilim ol o zaman lan, ne kadar teklif-se..." deyince "Sevgili değil miydiniz yani?" diye sordum. Melek imalı bir şekilde bana bakıp "Tabiki değildik." deyince "Peki şimdi?" diye sordum. Domatesleri yıkarken sessiz kalması, olduklarını belli ederken "Melek" dedim. "Effy, Bora'yla ilişkiimi onaylamayacağını söyledin." deyip suyu kapatarak bana döndü. "Ben de düşüneceğimi söyledim."

"Yani hayır demedin?"

Melek başını salladıktan sonra "Demeyi düşünüyor musun?" diye sordum. "Bilmiyorum." dediğinde derin bir nefes alırken Önder'in bile hayatına karışamazken, onun hayatına karışma hakkımın olmadığını düşündüm. "Kalbini dinle Melek." dediğimde domatesleri doğramayı bırakıp "Ben her zaman yanında olacağım." dedim. "Effy" diyerek bana dönmesiyle Melek'e sıkıca sarılırken, "Hayatına müdahale ettiğim için özür dilerim. Sadece canının yanmasını istemiyorum." dedim.

"Biliyorum."

"Peki Önder?"

Melek benden ayrıldığında düşünceli ifadesi gözlerine yansırken "Sanırım onunla yollarımız kesin olarak ayrıldı. Elif. Baksana Esra'yla ne kadar mutluydu akşam. Benimle olduğundan daha mutlu," dedi. "Bunu bilemezsin Melek."

"Gözümle gördüm Effy. Ayrıca Önder..."

"Çok acıktık." diye mutfığa giren Demir'le elimdeki salatalıkları düşürdüm. "Sakarlıkta bayrak taşıyan bir kırım olacak. Çok şanslıyım."

Melek'le aynı anda "Ne?" diye bağırdığımızda Demir rahatsızca yüzünü buruştururken "Hadi diyorum. Açık diyorum." dedi. "Tamam, on dakikaya hazır."

Melek hızlı bir şekilde aldıklarını tabaklara yerleştirirken bende çayı demleyip terastaki masayı hazırladım. Gündüz gözüyle baktığımda bahçenin büyüklüğü gözümünden kaçmazken önündeki şahane havuz içine atlama isteği uyandırıyor. "Kahvaltı hazır." dediğimde Demirler bodrum kattan çıkarken "Orada ne var?" diye sordum. "Kıza evi gezdirmedin mi Demir?" diyen Bora'ya gözlerimi kısarak bakarken "Ev onun. İsteddiği zaman gezer." diyen sevgilimi öpücüğe boğmak istedim. Masaya oturduğumuzda kendimi o kadar garip hissediyordum ki. Kendi evimdeydim. Neden buradaki ilk anılarım güzel değildi. Bu kahvaltıda bu adam yanımda olmak zorunda mıydı?

"Elif yesene." dediğinde Demir'e bakarken "Pek istahım yok." dedim. Demir kaşlarını çatarak elini uzatıp önce alnıma sonra yanağıma yerleştirdi. "Hasta mısın?" Onun bu hareketi ne kadar, sana hastayım uleyn, demek istememe neden olsa da başımı hayır anlamında salladım. "O zaman bir şeyler ye. Hasta olmanı istemiyorum." Ağzıma zar zor birkaç lokma sokarken çalan telefonla De-

demir ayağa kalktı. Bora'nında kalkmasıyla rahat bir nefes alırken ağzıma birkaç lokma daha soktum. "Sen gece ne olduğunu anlatmadın." diyen Melek'e boş boş bakarken "Her zamanki Demir Kara işte. Esti gürlledi, sardı sarmaladı." dedim.

Demir hazırlanmış bir şekilde dışarı çıktığında içtiğim çayı fişkırtmamak için kendimi zor tuttum. Bir insana her giydiği yakışabilir miydi? "Biz çıkıyoruz." dediğinde gözlerimi üzerinde gezdirip "Görebiliyorum." dedim. "Güzel." arabanın anahtarını masaya koyan sevgilime bakıp "Bu ne?" diye sorunca "Biz Bora'yla gideriz. Siz benim arabayı alın." dedi.

Melek'le aynı anda otoparka bakıp birbirimize döndükten sonra "Ferrari..." diye bağırınca Demir ufak bir kahkaha atıp alnımı öptü. "Dikkatli kullan."

"Nereye gidiyorsun?"

Demir kulağıma eğilip "Halletmem gereken bir iş var. Dikkatli ol. Seni seviyorum." diye fısıldayıp yanağını öptü. Demirler yanımdan ayrılırken hain bir bakışla masadaki anahtarı elime alıp Melek'e doğru salladım.

"Bir tur atmaya ne dersin?"

Günlerdir Demir'i adamakıllı göremesem de bugün okulun son günüydü ve kesinlikle okula gelecekti. Çok güzel olmalıydım ve buna bugün için forma giyme zorunluluğunun ortadan kalkması çok yardımcı oluyordu. Hızlı bir şekilde banyomu yapıp üzerimi giyindikten sonra kendimi dışarı atarken ciğerlerime dolan temiz hava gülümsetti. Bugünün hava gibi çok güzel olacağını düşünmek istiyordum. Kulaklıklarımı takıp yürümeye başladığımda sanki içimde anlam veremediğim bir enerji yükseliyordu. Okula geldiğimde bahçenin cıvılcıvılcı olması serbest kıyafet özgürlüğüne evet, diye bağırarak istememe ne-

den olurken bahçeye girdim ve bizimkilerin her zaman ki yerinde olduğunu gördüm. Eksikleri yoktu, fazlaları vardı. Melek! Ben o çeteden uzak durmaya çalıştıkça Melek neden aralarına karışmak için bu kadar meraklıydı. Kafamdaki düşüncelerle onlara doğru yürürken Demir'in ayağa kalkıp bana doğru geldiğini yeni fark ediyordum. Yüzündeki endişeli ifade, hafifçe kaşlarımın çatılması na neden oldu. "Günaydın." dememe kalmadan beni kollarının arasına alması tüm kötü düşünceleri kafamdan uzaklaştırırken benden ayrılıp dudaklarıma kafamı ması afallatmıştı. Onunda beni özlediğini biliyordum, ama okulda bu derece yakınlaşacağını hiç tahmin etmemiştim. Kimseyi umursamadan Demir'in öpücüklerine karşılık verirken yanağımdaki bir elini belime kaydırması içimi titretmişti. Duyduğum yapmacık bir öksürükle Demir'den ayrılırken müdürün bize kınayan bakışlar attığını fark ettim. Ben utançtan yerin dibine girmek isterken Demir meydan okuyan bakışlarını müdüre gönderiyordu. "Okulda olduğunuzu unutmayın." "Kiminle konuştuğunuzu unutmayın!"

Müdür, Demir'in cevabıyla yakasını gevşetmeye çalışarak yanımızdan ayrıldı. Yüzünün kızarıklığı kesinlikle beni sollardı. Demir'den biraz daha uzaklaşırken hırkamin iki ucundan tutup beni kendine çekti. "Demir! Daha şimdi uyarı aldık."

"Bu sadece sana uyarı." dediğinde kaşlarımı çatarken gözlerini üzerimde gezdirdi. "Eğer hırkanın önünü iliklemezsen, ben bazı kişilerin ilgiyle haşır neşir olurum." Demir'in cümlesiyle üzerime baktığımda mini tulumumun göğüs dekoltesinin evdekinden daha da açık olduğunu fark ettim. "Hadi" diyerek benden biraz uzaklaşıp önümde siper oldu. Hızlı bir şekilde düğmelerimi iliklerken "O iki düğmeyi de..." diyerek

boğazımın altındaki düğmeleri işaret ederken "Ya Demir!" dedim. "Elif, bu tartışmaya açık bir konu değil." Oflarken Demir'in telefonunun çalmasıyla gözlerini benden ayırmadan telefonunu çıkarması o son iki düğmeden kaçamayacağımı belli ediyordu. "Söyle." diyerek telefonu açan Demir, kaşlarıyla iliklemeye devam etmemi anlatırken "Şimdi mi?" dedi. Tüm düğmeleri ilikleyip "Oldu mu?" diye sitemle sorunca Demir tek eliyle başımdan kendine çekip alnımı öptü. "Tamam." diyerek telefonu kapatan Demir'e "Kimdi?" diye sorunca tek kaşını kaldırdı. "Ne zamandan beri telefondaki kişileri kontrol eder olduğunuz hanımefendi?"

"Hey çifte kumrular, gelin bir şey söyleyeceğim" Emir'in cümlesiyle bizimkilerin yanına dönerken Emir bana göz kırptı. "N'aber Effy?" Demir'in rahatsızca boğazını temizlemesiyle gözlerini deviren Emir "Size bir teklifim var." deyince "Neymiş?" diye sordum. "Şimdi ayaküstü olmaz. Çıkışta bir yere gidip konuşalım. Hoşunuza gideceğine eminim."

"Tamam, gittiğiniz yeri haber verirsiniz." dediğinde Demir'e şaşkınlıkla bakarken "Karneni almadan gidecek misin?" diye sordum. "Hayatımda birkaç nottan daha önemli işler var. Çöpe atacağım bir kâğıdı saatlerce bekleyemem."

Demir alnımı öptükten sonra "Dikkatli ol. Gittiğiniz yeri haber ver." deyip çeteye döndü. "Gidelim," Demirler yanımdan ayrılırken nedense içimde bir burukluk hâkimdi. Daha ona doyamadan yine yanımdan gitmişti işte.

Karnelerimizi aldığımızda gözlerim yuvalarından çıkarken Demir'in karnesine bakmaktan kendimi alıkoyamadım. Bir adam sadece ilk derslere ve sınavlara girerek be-

nim gibi her dersini dinleyen bir kızıdan nasıl daha başarılı olabilirdi? Neden kolejde dersleri doksandan aşağı olma-
yan kızın devlet okulunda notları yerlerde sürünüyordu.
Önder'in bile bir zayıfı vardı. Melek'in karnesi için çerçeve-
aramaya şimdiden başlamalıydım. Ben neden böyleydim.
Zil çaldığında karneleri çantama tıkarak sınıftan çıkarken
Emir'in yanında Ceren'le bizi beklediğini gördüm. Bu kız-
dan hoşlanmıyordum. Esra'nın ayarladığı bir ajan olabilir-
di. Bir köstebek!

"Hadi gidelim." dediğimde Ceren o cırtlak sesiyle "Es-
raları bekliyoruz" deyince Melek'e dönüp, isriliri bikiyoruz,
dememle kahkahayı basmamız bir oldu. "Merhaaabaaaa"
Duyduğum sesle tüylerimin diken diken olduğunu hisse-
derken Esra'nın o cıvık ses tellerini koparmak istiyordum.
"Ee ne yapıyoruz şimdi?" diye soran Önder'e kırılgan bir
şekilde bakarken, Emir "Aşk kahveye gidelim diye düşün-
düm. Biliyorsun değil mi?" dedi.

"Kuruçeşme'deki deniz kenarı olan yerden mi bahse-
diyorsun?"

Emir başını salladığında "Eee, nasıl gidiyoruz? Ben ara-
basız geldim. Malum, sevgilim de direk oraya gelecek."
deyip Esra'ya hain bakışlar attım. Melek, "Ben Emirlerle
gideceğim." dediğinde "O zaman bende seninle gelece-
ğim." diye cevap verdim. Ceren oflayarak rahatsızlığını
belli ederken Emir, "O zaman gidelim." dedi. Önder'in
beni umursamadan Esra'nın elini tutarak yürümesi "dost
kazığı" sözüne hayat verirken hep birlikte Emir'in araba-
sına doğru yürüdük. Yola koyulduğumuzda telefonumu
elime alırken Melek'in de aynı hareketi yapması gülümse-
meme neden oldu.

Gönderilen: Demir

Aşk Kahve'ye gidiyoruz. Lütfen geç kalma...

Sessiz bir yolculuktan sonra kalabalık lüks kafedeki bizim için ayrılan deniz kenarındaki büyük masaya oturduk. Garsona siparişlerimizi verdikten sonra sessizlik tüm masayı ele geçirmişti, gerildiğimi hissediyordum. Bana gıcık olan bir Esra, neden böyle davrandığını anlayamadığım bir Önder, Esra gıcık oluyor diye beni sevmeyen bir Ceren, Esra ve Önder'i yanyana görmeye tahammül edemeyen bir Melek ve bütün bunlardan haberi olmayan bir Emir...

Motor seslerini duyduğumuz an gözlerimiz kafenin girişine kayarken siyah Lamborghini'sinden inen Demir tüm dikkatleri üzerine toplamıştı. Bir dakika, o gördüğüm ciddi anlamda Lamborghini'nin son modeli olamazdı değil mi? Kafedeki kızlar bizimkilerin girmesiyle duruşlarını düzeltirken kıskançlıktan içim içimi yiyordu. Demirler bize doğru yürümeye başladığında bazı kızlar saçlarını savura savura muhabbet ederken, onun sadece bana bakması "Şah" diye fısıldamama neden oldu. "Ne dedin canım?" diyen Melek'e bir dakika işareti yapıp ayağa kalktım. Demir bana sıkıca sarılıp dudaklarımı öperken kızların üzerinde gözlerimi gezdirdim. Ayrıldığımızda Demir'in iç çektiğini duyarken gülümseyip Melek'e döndüm. "Ve mat." Melek ne demek istediğimi anlayarak gülmeye başladığında yerime oturdum. Demir yanımdaki boş sandalyeye oturup beni kendine çekerek belime sarıldı. Bu, kızların hayal kırıklığıyla kendi işlerine dönmesini sağlarken Esra'nın siniri ve kıskançlığı sahte gülümsemesinden bile belli oluyordu. Borada Melek'in omuzuna elini atıp kendine çektiğinde rahatsız olduğumu hissettim, bu histe yalnız olmadığımı Önder'e bakınca anladım. O da misilleme yapar gibi, masanın üzerinde Esra'nın elini kavramıştı.

"Eee, Emir söz sende."

Demir'in çilekli milkshakemden bir yudum alırken bana bakıp göz kırpması içimde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. Emir, Ceren'le konuşmasını yarıda kesip duruşunu düzelterek boğazını temizleyince Cem, "Hey maşallah ulusa seslenecek mübarek. Teklif dediğin oy muydu yoksa la? Ne bu gereksiz ciddiyet." dedi. Bu çeteden birini seçip arkadaş olacaksın, deseler bu kesinlikle Cem olurdu. Diğerlerine göre daha masum, daha saf, daha çocuksu gözüküyordu. "Bugün itibariyle yaz tatiline giriyoruz ve son senemizden önceki son yazımız."

Cem alkışlayarak, "Bravo, ibretlik tespit." dediğinde Demir "Cem!" diye uyardı. Emir kaşlarını hafifçe çatıp Cem'e bakarak "Ben düşündümde bu yazı beraber geçirebiliriz." dedi. "Asla" dediğimde tüm gözler üzerime dönerken Emir "En azından bir bölümünü..." diye devam etti. "Bu planda ben yokum. Size iyi eğlenceler." diyerek ayağa kalkarken Demir'in kolumu sıkıca kavramasıyla olduğum yere çakıldım. "Otur."

"Gitmeyeceğim bir tatilin planını dinlemek istemiyorum."

"Sana otur, dedim." dediğinde Demir'in sinirlenmeye başladığını hissederken gözüm Önder'e takıldı. Normalde bu hareketi yaptığı an Demir'in üzerine atlaması gereken kişi şu anda tepkisizce bizi izliyordu. Sinirle soluk verip yerime oturduğumda Emir'e, sonra görüşeceğiz seninle bakışımı attım. "Devam et Emir."

"Abi ben düşündüm ki hep beraber bir şeyler yaparsak belki aradaki buzlar..."

Ufak bir kahkaha atıp anında ciddi bir ifade takınırken "Hangi buzdan bahsediyorsun sen Emir? Arkadaş mıyız ki biz aramızda buz olsun. Aramızda bir buz varsa o da kesinlikle buz dağıdır ve o da öyle iki tatil, üç muhabbetle erimez." diye tısladım. Çetenin yüzü aniden düşerken

"Sizinle vakit geçiriyorsam vicdanınıza dokunmak için. Yoksa sizinle değil burada oturmak, nefes aldığım havadan bile öğreniyorum." deyince ortamda ölüm sessizliği oluştu. Emir birkaç kere ağzını aralayıp kapattıktan sonra "Dışarıda konuşabilir miyiz?" diye sorunca başımı tamam anlamında sallamam Demir'in "Hayır." sözü yüzünden anlamını kaybetti. "Bu konu herkesi ilgilendiriyorsa, hep beraber konuşacağız dediysek, burada konuşacaksınız."

Demir'in öfkesini ses tonundan anlarken Emir derin bir nefes aldı. "Ben sadece onlar için... Yani sadece çeteyle barışman için değil... Of nasıl diyeyim, hani Ceren ve Esra'yla da aranız açık... Yani genel bir düşünceydi."

"Onlarda ayrı konu zaten." diyerek kollarımı önümde birleştirirken Esra'nın yüzü yapmacık bir tebessüme büründü. "Ya siz bizi dert etmeyin. Biz aşkımla zaten plan yapmıştık. Değil mi aşkım?" dediğinde Önder gözlerini ayırmadan "Evet. Yurt dışına çıkmayı planlıyorduk. Birkaç ülke gezecektik." dedi. Emir "Benimde düşüncem o yöndeydi." demesiyle Melek "Beni zaten baştan elemişsiniz." deyince "Neden?" diye sordum. "Benim ne pasaportum var ne vizem, ne de bu tatili karşılayacak param. Öte yandan ailemin de bu duruma sıcak bakacağını sanmıyorum. O yüzden planı bensiz yapmalısınız."

Esra, "Harika. Bir tane daha Kezban Paris'te filmini kaldırabileceğimi sanmıyorum." dediğinde Cem "Ne o. İlk film seni çok mu yordu?" deyince ufak bir kahkaha atıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Demir gülmek için milkshakemden zorla yudum almaya çalışırken Cem Fransız aksanıyla "Le Kezban perturbe(bozulur)." dedi. Esra'nın bozulduğunu gören Melek'in kırıldığını da fark ediyordum. "Saçmalık." diyen Bora, arkasına yaslanırken "En son düşünmen gereken şey para... Diğerleri de halledilir." dedi. "Saçmalama sizden para..."

"Konu kapanmıştır," dediğinde Melek şaşkınlıkla Bora'ya bakarken Demir'e döndüm. Yüzündeki düşünceli ifade canımı daha da çok sıkıyordu. "O zaman böyle bir teklifte bulunmadım sizde duymadınız" diyen Emir'in hayal kırıklığını gözlerinde görsem de hiçbir güç beni bu heriflerle o tatile çıkaramazdı.

"Artık çok geç."

Kaan, Demir'e bakarak "Toplu halde ortadan kaybolmamız Adnan amca tarafından iyi karşılanmaz. Siz tatile çıkın abi. Bizde buradaki işlerini yürütürüz." derken Cem pipetinden içtiği portakal suyunu güçlkle yuttu. "Tatile çıkın diyordu. Biz yürütürüz diyordu. Cem'e hiç sormuyordu. Belki Cem gitmek istiyordu..."

"Cem bize tatil için tercih hakkı bırakmadıklarının farkında mısınız?" diye soran Anıl'a Cem, omuz silkerek Demir'e döndü. "Banane banane banane beni al beni al, Bora'yı göstererek, onu alma." diye şarkı söylerken yüzümde belli belirsiz tebessüm oluştu. Bu çocuk benim hayatımı kurtardığı için mi birazda olsa diğerlerinden daha katlanılabilir geliyordu. Bir süre ortamda sessizlik hüküm sürerken "Yani ne yapıyoruz?" diye soran Ceren'e "Gitmiyoruz" derken aynı anda Demir "Gidiyoruz" dedi.

"Gidiyorsunuz?" diyerek tek kaşımı kaldırırken "Gidiyoruz" dedi. "Demir ben onlarla..."

"Onlar gelmiyor." Demir'in suratına şaşkın bir ifadeyle bakarken "Kaan, Burak, Anıl. Buradaki işler size emanet. Bora, sen Melek'in pasaport ve vize işlemleriyle uğraşırsın" deyince içimdeki öfke artıyordu. "Peki ya ben?" diyen Cem'e. "Sana ne görev vereceğimi düşünmedim." dediğinde "Bavulun olayım taşı beni, köpeğin olayım gezdir beni." dedi. "Cem, tek bir benzetme daha yaparsan Kaanlarla kalırsın."

Cem'in neşesi benim sinirimi gölgelerken, Demir beni kendine çekti. Burnunu saçlarımda dolaştırması ilk kez

umurunda değildi. Yavaşça kulağıma "Sadece sen ve ben... Unutulmaz bir tatil olacak." diye fısıldayınca şaşkın bir şekilde suratına baktım. Önüme düşen saç kulağımın arkasına koyduktan sonra "Unuttun mu? Senin istemediğin hiçbir şey olmayacak" demesi derin bir nefes aldırıştı. Tatile beraber çıksak da belli ki tatil boyunca onların yüzünü görmeyecektim.

Her şeyin hazırlanması iki haftamızı almıştı. Melek ailesinden güç bela izin almaya çalışırken Bora, pasaport ve vize işlemlerimizi hallediyordu. Annemler Önderle her zamanki tatillerimizden biri diye düşündükleri için sevinirken normale döndüğüm için kutlama yapıyorlardı. Demir bu süreçte işlerini yoluna koymaya çalışırken neredeyse hiç görüşmemiştik. Emir'in planına göre Londra'da başlayacağımız yolculuk Miami'de son bulacaktı. Bunların haricinde Roma, Paris, Barselona ve Las Vegas rotamızın diğer şehirleriydi. Bu kadar ülke gezdikten sonra tatilimizi Bodrum'da bitirecektik. Bunlardan kaçına dayanacağım tam bir merak konusuydu. Demir'in tüm ısrarlarına rağmen Melek'in kendini kötü hissetmemesi için özel uçakla gitmeyi reddetmiştim. Tabii ki Demir Bey'in konfor anlayışına daha da fazla engel olamazdım. Bu yüzden her yere, bizim için kapatılmış first class sınıfta yolculuk edecektik.

Tatil günü gelmiş çatmıştı. Binbir güçlkle kapının önüne taşıdığım bavulların arasında eksik var mı diye kontrol ederken kapı çaldı. Demir, tüm yakışıklılığı ile karşımda dururken güneş gözlüklerinin üstünden "Günaydın" deyince hızla boynuna atladım. "Günaydın" Demir'in ellerini sırtımda hissederken dudaklarına ufak bir öpücük koyup yavaşça ayrıldım.

"Hazır mısın?"

Önünden çekilip arkamdaki bavulları gösterirken göz-
lüklerini çıkardı. Yüzündeki bir tutam sinirli, bir tutam
düşünceli, bir tutam da şaşkın halle "Şaka değil mi bu
Sekiz bavul mu?" diye sorduğunda "Her şehre bir bavul
Haa birde makyaj malzemelerim." dedim. Tek kaşını ka-
dırıp bana bakarken "Ciddisin sen?" deyince biraz ka-
zulsam da "Ne var yani. Alt tarafı sekiz tanecik bavul"
dediğimde kahkaha attı. "Tanecik?" dediğinde en sevimi-
ş halimde gülümsemeye çalışırken "Hangisi makyaj malze-
melerin?" diye sormasını garipsesem de ufak pembe çar-
tayı gösterdim.

"Hazır mısın?" dediğinde çantamda son kontrolleri ya-
pıp babetlerimi ayağıma geçirirken "Hazırım." diye bağ-
rarak gülümsedim. Demir'in gülmediğini fark ettiğimde
yüzümdeki tebessüm silinirken "Bu kılıkta mı gelecek-
sin?" sorusuyla başımı öne eğdim. Her zamanki gibi beyaz
bir badım ve altımda kot desenli bir taytım var, diye dü-
şünürken "Ne varmış kılığımda?" diye sorunca Demir'in
kaşlarının çatılması bir oldu.

"Bende onu diyorum. Ne var?" dediğinde dudağımı
bilmiyorum gibi bükerken sinirle soluk alıp "Git üzerini
değiştir." dedi. "Saçmalama Demir, geç kalıyoruz. Hadi
çıkalım," dediğimde "Git üzerini değiştir, dedim." diye
sesini yükseltince "Bende sana geç kalıyoruz, dedim."
diye devam ettim aynı ses tonuyla. Üzerimdekiler bir
yolculuk için gayet uygundu ve onun bu hareketine an-
lam veremiyordum. Sinirle suratıma bakarken bir eline
makyaj çantamı alıp diğer eliyle beni kavradıktan sonra
evden çıktı. Kapı sanki Demir'in kızgınlığını anlamış gibi
arkamızdan sertçe kapandı. Dahane olduğunu anlayama-
dan bagajdaki, bana iki beden büyük gelen tişört üzerime
geçmişti bile. "Böyle daha iyi, hadi bin." dediğinde ağ-
zım açık Demir'e bakarken "Ne bu şimdi?" diye sordum.

Demir, bagajı kapatırken "O taytla dışarıda dolaşacağımı düşünmüyordun herhalde." dediğinde ağzım biraz daha aralanırken "Şaka yapıyorum, de." dedim. Bana öyle sert bakıyordu ki bunun şaka olması imkânsızdı. Arabanın ön kapısını açıp oturmam için beklerken "Ne yani, mini elek ve şortla tüm bacaklarım meydandayken kızmıyorsun, her yer kapalı olan tayta mı karışıyorsun Demir," deyince derin bir nefes alıp "Geç kalıyoruz." dedi.

"Bavullarım?" diyerek arkamı dönüp eve yürümeye başladım. "Gerekli olanı aldık. Üç saniye içinde şu arabaya oturmazsan seni kucaklar, zorla bindiririm." deyince ne olduğunu anlamasam da arabaya oturdum. Yola çıktığımızda suratımın asıklığını engelleyemiyordum. "Ne yani bütün tatilimi kot taytım ve beyaz badimle mi geçireceğim? Ha pardon birde bu bol tişört var." dediğimde Demir sadece yola bakarak belli belirsiz gülümsedi. "Ne gülüyorsun çok mu komik?"

"Birde ağla Elif, tam olsun."

Kollarımı önümde bağlayıp dudaklarımı büzerek yola bakarken Demir'in hala gülümsemesi sinirimi bozuyordu. Havaalanına geldiğimizde arabayı park edip girişte bizi bekleyen ekibe yürüdük. Melek'in bana doğru gelerek "Effy. Bu hal ne? Bavulların nerede?" sorusuna Demir'e bakarak "Cevap vermek ister misin?" dedim. Demir belimden beni kendine daha çok çekerken "Onlara gerek olduğunu sanmıyorum." deyince Melek ne hissettiğimi anlamış gibi "Tabi ki bizde zaten bir kıyafeti bir ay boyunca üzerimizden çıkarmayız genel olarak." dedi. Demir'e, aklın yolu bir bakışımı atarken Emir, "Herkes geldiğine göre girelim." dedi.

Havaalanı o kadar kalabalıktı ki sanki herkes yaz tatilini yurt dışında geçirmek istiyordu. X-ray cihazından geçmek için sırada beklerken Demir'in keyifsiz halleri,

şimdi gülme sırası bende, dedirtiyordu. Her yer sizin kü-
lübünüz değil Demir Bey, bazen halkın arasınada karış-
manız lazım. Sıra bize geldiğinde Demirler kendilerini
bütünleşmiş olan silahları aynı anda bellerinden çıkar-
lar ve bize verilen kutulara büyük bir gürültüyle koydu-
lar. Sıradakiler korkuyla birkaç adım gerilerken kemer
kemer ve geri kalan bütün metal eşyaları kutuya koydu-
cihazdan geçtiler. Melek'le beraber ben de eşyalarımı ku-
tuya koymaya başladım. Demir, Bora ve Cemkemerleri ku-
takarken güvenlik görevlileri silah ruhsatlarını inceliyor-
lardı. Bir güvenlik görevlisinin beni kontrol etmek için
üzerime gelmesiyle Demir bize bakıp "Hey" diye bağır-
dı. Adamla Demir'e döndüğümüzde "Ellerini sevgilinin
üzerinde gezdirmeyi aklının ucundan bile geçirme." diye-
rek yanımıza gelirken, adam "Beyefendi bayan güvenlik
görevlimiz şu anda burada değil." dedi. "O zaman kontrol
etmeyeceksin."

"Ama..."

"Ona dokunduğun an seni iş görmez hale getiririm."

Sıradakilerin gerildiğini hissederken elinde ruhsat
olan yetkili biri "Geçebilirsiniz Demir Bey." deyince De-
mir, beni kontrol edecek adamdan gözlerini ayırmadan
elimini tuttu ve boşta kalan eline silahını ve ruhsatını ala-
rak yürümeye başladı. Diğerleride hızlıca işlerini halledip
peşimizden gelirken uçuşa yarım saat kaldığını yapılan
anonstan anladık. Kıskançlık yüzünden gergin başlayan
tatilimize adım adım ilerlerken birkaç kontrolden daha
geçerek uçağa bindik. Demir, sağ tarafın en arkasındaki
ikili koltuğa doğru yönelip beni cam tarafına oturttu. Di-
ğerlerinin koltuklara yerleşmesiyle Demir'in neden burayı
tercih ettiğini daha iyi anlıyordum. Hem herkese hâkim
olan yerdi hem de kimsenin görmeyeceği. Demir'e doğ-
ru dönmemle dudaklarıma yapışması bir oldu. Kalbimin

ritmi anında değişirken onun ateşli öpücüklerine elimden
eldiğince karşılık vermeye çalışıyordum. "İyi yolculuklar
evrendim." sesini duyunca yanaklarım kızarak Demir'den
ayrılırken, hostes kızın bize dikkatle baktığını gördüm.

"Bir daha seni çağırmadan gelme."

"Demir" diyerek kolunu sıktığımda bana bakmadan
"First Class'ın amacı rahatlığımız değil mi?" dedi ve kıza
dönüp "Rahatımızı bozarsan kovulursun." dedi.

Kovulursun mu, diye düşünürken kız özür dileyerek
vanımızdan ayrıldı. "Kovulursun mu?" diye sorduğum-
vanımızdan ayrıldı. "Kovulursun mu?" diye sorduğum-
da koltuğuna yaslanan Demir başını bana çevirdi. "Baba-
nın samimi arkadaşının havayolunda uçuyoruz. Silahla
nasıl bu kadar kolay içeri girdiğimi sanıyorsun. Ayrıca
kimse sevgilimle ilk uçak yolculuğumun içine edemez."
Hangisine şaşıracağımı bilemezken arkama dayandım.
Demir elimi tutup parmaklarını parmaklarıma kenetledi.
Bu pşmekten bile daha çok heyecanlandırmıştı beni.

Uzun bir yolculuktan sonra Londra'ya ayak basarken
Demir'in hafif sekmesinin nedeni bütün yol boyunca kua-
đına yatmış, kıpırdamasına izin vermemiş olmamdı. Her-
kes bavullarını almak için yönelirken alacak bir bavulumun
olmaması tekrar sinirlenmeme neden oldu, ama Demirbu-
nu hiç umursamıyordu. Ben kollarımı önümde bağlayıp
sitemimi belli ederken o güneş gözlüklerini takıp saçlarını
düzeltti. Etraftaki bakışların onun üzerinde olması kendi-
mi daha da ezik hissettiriyordu. Ufak makyaj çantamla y-
rmeye başladığımda Demir elimi kavradı ve beni başka
yöne çekmeye başladı. Başımı arkaya çevirip "Taksiler bu
tarafda değil." derken önüme dönmemle olduğum yerde
durmam bir oldu. Beyaz bir Ferrari bize tüm güzelliğiyle
boy gösterirken "şaka yapıyorsun." dedim. Demir elim-
deki makyaj çantasını alıp arabanın önünde duran adama

verdi. "Şakadan hoşlanmadığımı ne zaman öğreneceksin?"
"Sanırım hiçbir zaman." dememle, tebessüm ederek tek
eliyle başımdan beni kendine çekip alnımdan öptü. "Atla
bakalım." deyince arkama bakıp "Diğerleri?" diye sor-
dum. Demir umursamadan kapısı açılmış arabanın şoför-
koltuğuna ilerlerken "Demir, sana bir şey soruyorum."
dememle gözlüklerinin üzerinden baktı.

"Elif, beni zorlamadan bin şu arabaya güzelim. Hadi."
"Diğerleri ne yapacak?"

"Elif ben onların bakıcısı değilim ve onlar için fazla öz-
veride bulundum. Otel bildiklerine göre nasıl gelecekle-
rini bulabilecek yaşta olduklarını düşünüyorum. Lütfen
daha ilk dakikadan beni germe ve bin şu arabaya."

Sakin kalmaya çalışan Demir'i daha fazla zorlama-
mak için arabaya otururken içim içimi yiyordu. Demir,
yola çıktığında diğerlerinin taksilere bindiğini görürken
Emir'in ve Bora'nın eliyle selam vermesi bu durumu bil-
diklerini gösteriyordu. Demir, gaza basıp Londra sokak-
larında hızlı bir tur atarken burayı ne kadar özlediğimi
düşündüm. Daha önce birkaç kere önünden geçtiğimiz
ama içinde kalmanın hiç kısmet olmadığı Londra'nın en
şasaalı otellerinden birinin önünde durduk. "Burası biraz
pahalı değil mi?" diye sorunca Demir arabayı durdurup
"Seni ilgilendiren bir şey olmadığı için dert etmen saçma."
dedi. Hadi ama her gittiğimiz yeri sen ödeyeceksen ben
cebimdeki paranın neden durduğunu aileme nasıl açık-
layacaktım. Hadi benimkileri Demir karşılıyordu peki ya
diğerleri?

"Ama diğerleri içinde..." derken "Elif saçma sapan şey-
ler için endişelenmekten vazgeç." diye sözümü keserken
"Hadi in." dedi. Anahtarları valeyeye verdikten sonra arka-
dan makyaj çantamı alırken kelli felli bir adamın heyecan-
la dışarı çıkması bir oldu. "Hoş geldiniz Demir Bey. İstedim."

ğiniz gibi odalarınız hazır." deyip bize içeriye kadar eşlik ederken hafifçe kaşlarımı çattım. Odamıza çıktığımızda "İyi tatiller." diyerek yanımızdan ayrılırken, Demir kapıyı açıp kartı yerine sokarak ışıkları yaktı.

Gördüklerim karşısında makyaj çantamı elimden düşürürken ellerimle ağzımı kapatıp yürümeye başladım. Kocaman bir oturma odası, devasa bir yatak, banyoya ve giysi bölümüne açılan bir kapı ve manzarayla her şey mükemmel ötesiydi. Ben odayı şaşkınlıkla gezerken Demir kendini koltuğa atmış beni izliyordu. "Bu oda... Tam anlamıyla... Harika," dediğimde heyecanla çıkan sesim Demir'i gülümsetti. "Rahatın her şeyden önemli." demesiyle "Delisin." diyerek yanına gidip yüzüm ona bakacak şekilde kucağına oturdum. "Diğerlerinin odaları da böyle mi?" diye sorduğumda "Sanmam." demesi nedense suçlu hissettirmişti.

"Asma suratını. Eminim onlarınkide oldukça rahattır. Cengiz abinin bunu düşündüğüne eminim." dediğinde "Cengiz abi mi?" diye sordum. Demir hafif dokunuşlarla bacaklarımı okşarken "Otelin sahibi, babamın en yakın arkadaşlarından. Oteller zinciri var ve bizi her gittiğimiz şehirde ağırlayacak." deyince dudaklarım yavaşça aralandı. Şimdi anlaşıyordu herkesin onun önünde neden el pençe divan durduğu.

Ellerini üzerimdeki tişörtte gezdirirken "Bence artık bunu çıkarabiliriz" demesiyle üzerimden çıkarması bir oldu. Saçlarımın savrulmasını dudaklarını ısırarak izlediğini fark edince "Demir" diyerek önümü kapatmaya çalıştım. İçimde body olmasına rağmen kendimi nedense çıplak hissediyordum. Demir, başını koltuğun omuz kısmına dayayıp beni dikkatlice incelerken yanaklarımın alev alev yandığını hissettim. "Domates." diyerek gülümseyişinde hafifçe koluna vurup "Sensin o." derken bir-

den doğrulup belimden tuttuğu gibi beni koltuğa yatırdı. Onun bu hızlı hareketleri kalbimin deli gibi çarpmasına neden oluyordu. Ellerini başımın iki yanına dayayıp bir süre yüzümü inceledikten sonra yavaşça eğilip dudağımı öptü. Dudaklarımın ateşi yanında yanaklarımın alevi bittik. Benden ayrılıp gözlerimin içine tekrar baktı. Bana yaklaşırken bu kadar nazik olması kendimi daha da kötü hissettiriyordu. Neden o olayı yaşamıştım ki sanki neden şu anda sevdiğim adamı mutlu edemiyordum. "Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda "Seni mutlu etmeyi..." diye cevap vermem belli belirsiz gülümsemesine neden oldu. "Ediyor-sun zaten."

"Her anlamda mutlu edebilmeyi..."

"Her anlamda mutluyum Elif Sancak." dediğinde bu-rukça gülümserken yavaşça dudağımı öpmesi vicdanıma sert darbeler vuruyordu. Buna bir son vermeliydim. Belki çok fazla ileri gidemezdim ama onu biraz da olsa mutlu edebilirdim. Hadi kızım Effy, bunu istediğini biliyorum. Bu korkulcak bir şey değil. O olayı at kafandan. Yapabilirsin... Demir'in boynuna ellerimi yerleştirerek onu kendime daha çok çekerken ufak da olsa gözlerinde şaşkınlık kıvrımı yakaladım. Kalbimdeki heyecanı dudaklarıma vermeye çalışarak Demir'e ateşli bir şekilde karşılık verirken bacaklarımın arasına yerleşmesini bu sefer umursamayacaktım. Kıyafetleriniz üstünüzde Effy. Demir, istemediğin bir şeyi sana yapmaz. Kes artık ona tecavüzcü muamelesi yapmayı. Elleri bacaklarımdan kalçalarıma doğru yavaşça kayarken içimin ürperdiğini hissettim. Üzerimdeki bodyi tek eliyle sıyırmaya başladığında bir anlık durmam onunda eli-ni sabit tutmasına neden oldu. Benden ayrılıp gözlerimin içine baktıktan sonra yavaşça bodymi düzelterip üzerimden kalktı ve koltuğa oturdu. Yine her şeyi berbat etmişim.

Derin bir nefes aldığında hızla doğrulup tekrar kucagina oturdum. Bu günü berbat etmeyecektim. Üzerimdekini hızlıca sıyrıp yere atmam Demir'in kaşlarının çatılmasına neden olurken tişörtünün ucundan tutup onu da çıkar-
dım. Hiçbir şey söylemeden beni izlemesi utandırır da bu sefer geri adım atmayacaktım. Ellerimi kaslı omuzlarında gezdirdikten sonra yavaşça muhteşem baklavalara do-
kundum. Ona dokunmayı seviyordum. Ona dokundukça onun olmak istiyordum. Sadece biraz cesarete ihtiyacım vardı. Gözlerimi odanın içinde gezdirip mini barı bulduk-
tan sonra hızla üzerinden kalkıp içki dolabına gittim. Do-
labı açıp bir içki şişesini elime almamla benden alınması bir oldu. Demir kaşlarını çatarak bana bakarken "Ne yapı-
yorsun sen?" diye sordu. "Hiç."

"Benimle sevişmek için sarhoş mu olmaya çalışıyor-
sun?"

"Sadece biraz cesaret kazanmaya..." dememle Demir şişeyi eski yerine koydu. "İstemez." Arkasını dönüp yürü-
meye başladığında onu bir kere daha hayal kırıklığına uğ-
rattığımın farkındaydım. Suçlu bir çocuk gibi arkasından giderken aniden bana dönmesi olduğum yerde durmama neden oldu. "Gerçekten bunu yapacak mıydın Elif?"

"Neyi?"

"Sırf benimle bir şeyler yaşamak için kendini içkiye mi verecektin?"

"Sadece bir seferlik." dediğimde hiç konuşmadan yü-
züm baktı. Daha sonra "Sen ciddi misin?" diye sorunca başımı salladım. Ellerini saçlarının arasında gezdirerek de-
rin bir soluk alırken ben onun vücudunun muhteşemliğini izliyordum. Ellerini beline koyduğunda sakın kalmaya ça-
lıştığını, hızla inip kalkan göğsünden anlayabiliyordum. Bir süre derin nefesler aldıktan sonra başını kaldırıp bana baktı. "Seni istiyorum, evet doğru. Sana dokunduğum an

daha fazlasını istiyorum. Tenin başımı döndürüyor, konuş beni kışkırtıyor. Tamamen benim ol istiyorum, bana ait ol. Benim kadını ol, ama senin için doğru zamanda, senin istediğin zamanda. Sen kendindeyken anlıyor musun?"

Demir'in cümleleri vicdanımı daha da çok zedeliyordu. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Düşününce onu gerçekten istiyordum. Onun olmak, sadece ona ait olmak... Öte yandan kendimi eksik hissediyordum. Bilişsiz, üstüne üstlük kötü bir tecrübesi olan biri gibi. Gözlerim buğulanmaya başladığında, Demir ruh halimi belli eden bir nefes alıp yanıma geldi. Beni kendine çekip sıkıca sarıldığında tenlerimizin birbirine değmesi sanki volkan patlamış gibi bir ısı yaymıştı etrafa. Saçlarımda dolaşan elleriyle "Senin olmak istiyorum." diye fısıldayınca hareketsiz kaldı. "Ama korkuyorum."

"O zaman acelen ne Elif?"

Titrek bir nefes alırken Demir, beni kendinden ayırdı. "Ne zaman hazır hissedersen demedim mi?"

"Böyle giderse hiçbir zaman hazır hissetmeyeceğimin farkında değil misin?" dediğimde gözlerimin içine bakıp tekrar beni kendine çekti. "Benim için sorun değil." Hızla Demir'i itip gözlerine bakarken sinirlendiğimi hissediyordum. Beni mi düşünüyordu yoksa bana acıyor muydu? "Ama benim için sorun. Eksik hissediyorum Demir. Sana yetemediğimi düşünüyorum ve bu salak beynim, o olayı unutmamakça böyle düşünmeyede devam edeceğim."

"Saçmalıyorsun."

"Sana göre" deyip ellerimi önümde bağladığımda, Demir belli belirsiz gülümsedi. "Ne gülüyorsun?" diye sorduğumda başını sallayarak "Hiç." demesi daha çok sinirimi bozarken "Söyle!" dedim öfkeyle. "Ben seni hak edecek ne yaptım Elif Sancak?" demesiyle sinirim bir anda

yok oldu. "Tek eksiğin bu olsun be güzelim." diyerek al-
nımı öptüğünde alnımdan kalbime sıcak bir his indi. Asıl
ben, bu adamı hak edecek ne yapmıştım?

Sırf bu yüzden onu bir kat daha fazla sevebilirdim. Hiçbir
suçu yokken neler düşünmüştü böyle. Elif'i kollarımın arasına
aldığımda tek düşündüğüm şey, ona nasıl yardım edebileceğim-
di. Belli ki buna ihtiyacı vardı. Daha önce tecrübesiz bir kadınla
byle birlikte olmamıştım. Hele başına böyle berbat bir şey gelmiş
bir kadınla...

Ne yapabilirdim onu rahat hissettirmek için. Önce beni tanı-
ması gerekiyordu. Belki de utangaçlığını yenebilmesi için ken-
dini.

Elini tuttuğumda buğulu gözleri içimi yakarken "Bana gü-
veniyor musun?" diye sordum. Gözlerini devirirken "Elif!" de-
dim. "Bana güveniyor musun?"

"Sana güvenmesem seni bu kadar istemem Demir."

"O zaman sana yardım etmeme izin vereceksin." dediğimde
şaşkın bir ifadeyle bana bakarken elinden tutarak banyoya doğ-
ru yürümeye başladım. "Nereye?" diye sorunca arkamı dönüp
meraklı gözlere baktım. "Bana güvenmeni söylemiştim." dedi-
ğimde dudakları hafifçe aralanırken tebessüm ederek banyoya
girdim. Jakuzinin suyunu doldurmaya başladığımda çeşitli ko-
kuları olan banyo köpüklerini suya karıştırmaya başladım.

Normalde bunları çalışanlarım hazırlarken daha kolay gözü-
küyordu. Elif şaşkınlıkla bana bakarken pantolonumun kemerini
açtım. "Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda tek kaşımı kaldırıncı
eliyle ağzına fermuar işareti yaparak sustuğunu belli etti. Pan-
talonumu çıkardıktan sonra Elife doğru gidip "Çıkar." deyince
"Ne?" diye sordu. "Altındaki taytı ve iç çamaşırlarını çıkar,"
Gözleri fal taşı gibi açılırken yanaklarının kızarması her ne ka-
dar gülümsemek istememe neden olsa da suratımdaki ifadeyi sa-
bit tuttum. "Bu mu yardımın? Banyoda sevişince daha mı rahat

olacağım?" Elif'in diklenmeleri can sıkıcı olmaya başlarken de rin bir nefes aldım. Bu kız bazen gerçekten sabrımı zorluyordu. "Seninle banyoda sevişmeyeceğim Elif. Eğer öyle bir planım ol saydı sana soyun demezdim. Ben soyardım. Şimdi sabrımı daha fazla zorlamadan üzerini çıkar ve suya gir."

Elif, gözlerimin içine söylediklerimden emin olmak istercesine bakarken derin bir nefes aldım. "Bak güzelim." diyerek yanına giderken gözlerini bir anlığına boxerıma kaydırıp tekrar bana çevirdi. "Amacım gerginliğini almak. Bunun en iyi yolu banyo yapmaktır. Dikkat edersen jakuziyi çalıştırdım. Rahatlamam için. İçine banyo köpüğümü her ne sikimse o şeylerden döktüm. Hiçbir yerini görmemem ve kendini daha rahat hissetmen için. Jakuziye girip oturacağız. Sen hem benim hem de kendinin çıplaklığına alışacaksın. İstemezsen suya girene kadar bakmam da ama lütfen daha fazla sabrımı zorlama"

Elif, bir süre düşündükten sonra başını sallayarak kabul etti. "Ama ben girene kadar bakmak yok." dediğinde tebessüm ederken "Tamam. Hadi." dedim ve boxerımı çıkarmadan jakuziye girdim. Elif utana sıkıla ellerini tayına götürürken derin bir nefes alıp gözlerini kapattım. Kısa bir süre sonra suya girdiğini hissederken "Açabilirsin." dedi. Gözlerini açtığımda yanakları al al olmuş sevdiğimi görünce gülümsedim. Köpüklerden hiçbir şey görmememe rağmen hala elleriyle göğüslerini kapatmaya çalışması kahkaha atmama neden oldu. "Demir!" diye söylenirken kolundan tutup onu kendime çekince ufak bir çığlık atıp dudaklarını birbirine bastırdı. "Suya girene kadar bakmam dedim. Sana dokunmam demedim." diyerek onu kucağıma oturturken ellerini omuzlarım yerleştirdi. "Sakin ol. Senin istemediğin hiçbir şeyi yapmam."

Demir'in kucağına oturmamla bacaklarımın arasından da hissettiğim sertlik kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden oldu. Sakin ol Effy, altında boxeri var, diye düşün-

nerek rahatlamaya çalışırken Demir'in tenimde gezinen elleri içimi kıpır kıpır yapıyordu. Sadece gözlerimin içine bakması birazda olsa rahatlamama neden olsada ellerinin tüm kıvrımlarına dokunması çıplak olduğumu hatırlatıyordu. Yavaşça alt dudağımı öptüğünde gözlerimi kaparken belimden beni kendine daha çok çekti. Külodumu çıkarmasam bu kadar çok hissetmezdim, diye düşünürken beni bu kadar çok istemesi hoşuma gitmişti. Gözlerimi açtığımda bana dikkatle bakan Demir'e gülümsedim. Bir süre suyun içinde birbirimize bakarak oturduktan sonra artık kendimi daha rahat hissediyordum. Ara ara ateşli öpüşmelerimiz içimi sıcak yaparken Demir'in dokunuşları tenimi daha da çok yakıyordu. "Daha iyi misin?" diye sorduğunda "Hı hı" diyerek cevap verirken "Çıkalım mı?" sorusu canımı sıkıyordu. Daha yeni alışmışken ondan ayrılmak istemiyordum. "Çıkmasak." Demir gülümseyerek beni kendine çekip başımı göğsüne yasladı. "Peki."

Bir süre sarmaş dolaş yatışımızı Demir'in telefonu bölmüştü. "Sanırım çıkma vakti geldi." diyerek ayağa kalkan Demir "Sen banyonu yap, ben sonra yaparım." dedi ve aldığı bir havluyu beline dolayarak banyodan çıktı. Hızlı bir şekilde köpüklü vücudumu arındırdıktan sonra bornozumu giydim. Yerde sırlı sıklam olmuş kıyafetlerime bakarak "İşte ben bu yüzden bavullarım yok diye trip attım Demir Bey. Şimdi ben ne giyeceğim?" diye söylenirken banyo kapısından bana bakan bir çift gözle karşılaştım. "Ne o surat?" diye sorduğunda elbiseleri gösterirken "Hadi kendini düşünmedin. Beni neden düşünmedin? Bunlar yıkanmadan giyilmez ki." dedim. Gülümsemesi sinirimi bozarken çocuk gibi homurdanıyordum. "Komik bir durum yok. Gülmeyi kes!" "Hayır, var." dediğinde gözlerimi kısarken "Hala beni tanımamış olman komik." dedi. Bu ne demekti şimdi, de-

meme kalmadan elimden tutup beni giysi odasına doğru çekti. Odanın ışıklarını yakmasıyla gözlerim fal taşı gibi açılırken Demir belimden sarılıp başını omzumun ve boylumsediğini hissediyordum. "Bunlar..."

"Senin." dediğinde başımı ona doğru çevirirken "Nasıl?" diye sordum. "Üzümünü ye bağını sorma." deyip burnumu öperek benden ayrılırken gözlerimi tekrar büyük giysi odasında gezdirdim. Odanın her yeri kıyafet, ayakkabı, çanta ve aksesuarlarla kaplıydı. Birkaç kuyafetin üzerinde ellerimi gezdirirken hepsinin benim zevkime uygun seçildiğini anladım. "Bunlar harika." "Senin gibi..."

Demir'e dönüp keyifli yüz halini incelerken, kafamdaki soruyu seslendirmesi afillamama neden oldu. "Seni nasıl bu kadar iyi tanıyorum?" Başımı evet anlamında salladığımda yanına gelerek ellerini boynuma yerleştirip alnımı öptü.

"Çünkü ben âşık olduğum kadının kim olduğunu çok iyi biliyorum."

Demir'le el ele restorana girdiğimizde bakışların bize çevrildiğini gördüm. Sebebin üzerimdeki gece mavisi mini, pullu elbise olduğunu düşünürken bakışların çoğunun kızlara ait olması karnıma yumruk yemiş gibi hissettirmişti. Demir'in kimseyle ilgilenmemesi içime su serpse de, onu gözleriyle takip eden kızların saçını başını yolmak istiyordum. Hayır yani, yanında sevgilisi var, görüyorsun. Adam sizi umursamıyor.

Hâlâ ne bu kendini gösterme, beğendirtme çabası "İyi akşamlar" diyerek masaya otururken Melek ve Bora'nın arasındaki soğukluk gözümünden kaçmıyordu.

Tıpkı Önder ve Esra'nın birbirine olan yakınlığı gibi...

Emir ve Ceren kendi aralarında muhabbet ederken Cem yan masalardaki kızlarla flörtleşmeye çalışıyordu. Demir "Cem!" dediğinde "Abi burada yapma. Dilimi geliştirmeye çalışıyorum," dedi. "Eee, oğlum hiç konuşmuyorsun ki?"

"Beden dilimi geliştiriyorum." diyerek masaya dönerken hepimizde göz gezdirip "Diğeri için başka taktiklerim var." dedi. Bora "Neymiş o?" diye sorduğunda, Cem yüzüne pis bir gülümseme yerleştirerek "Dil dile değmeden dil öğrenilmez." deyince erkeklerin hepsi gülmeye başladı. Gözlerimi kısarak Demir'e baktığımda, ne der gibi kaşını kaldırırken "Bütün dilleri nasıl bu kadar iyi konuştuğunu şimdi anlıyorum." dedim. Bu kıskançlığım Demir'i gülümsetirken kulağıma eğilip "Türkçemi geliştirmeme yardım eder misin?" diye fısıldayınca "Demir..." dedim dişlerimin arasından. Yemeklerimiz geldiğinde sessizlik içinde yerken Emir'in sesiyle başımı tabaktan kaldırdım.

"Ben diyorum ki Londra'nın gece hayatı nasılmış bir bakalım."

Cem "Gece hayatı bizden sorulur." dediğinde Demir gülümseyerek başını iki yana salladı. Cem, yan masadaki kızlara bakarak "Hani diyorum... The night life is our business diyorum bacım." diye bağırınca kızlar suratlarını buruşturarak masadan kalktılar. Cem, "Salak ne yaptın?" diyen Bora'ya "Gece âleminin benden sorulacağını söyledim ama korkmamaları gerektiğini belli ettim işte." deyince "Böğürdün hayvan!" dedi. "Bacım ne amına koyayım. Kıro musun lan sen?"

"Hani dünya ahiret bacım ol ama gel bu gecelik benim ol modu..."

"Lan sen ne gereksiz bir insansın..."

Demir "Kesin" deyince ortam birden ölüm sessizliğine büründü. "Bora sen ekibi toplayıp Paradise gel. Orada

buluşuruz.” diyerek elimi tutup ayağa kalkan Demir’e “Nereye?” derken “Okul gezisi gibi gezmemize gerek yok Elif.” deyince sesindeki, yeter artık bu grup muhabbeti cümlesini fazlasıyla sezmiştim. Beni kendine çekip kulağıma “Senin istemediğin hiçbir şey olamayacak.” diye unutmadığını gösterdi. Bu, onu bir kat daha istemediğini den olurken otelden çıktık.

Bir süre Demir’le Londra sokaklarında dolaştıktan sonra, bol ışıklı bir kulübün önünde durduk. Dışarıya çıkan müzik ve önündeki kalabalıkla içimdeki heyecan daha çok artarken, Demir yanıma gelip elimi tutarak yürüme-ye başladı. İçeri girdiğimizde nereye bakacağımı şaşırdım. Müziğin ritmiyle daha şimdiden olduğum yerde dans etmeye başlamıştım. Her yerde striptiz yapan dansçılar, akrobatlar, ateş üfleyen adamlar, pistte ortalığı yakıp kavuran danslar, alkol, sigara ne ararsan vardı ve kimse kimseyi umursamadan çılgınca eğleniyordu. Böyle bir yeri Türkiye’de açmak imkânsız, diye düşünürken Emir’in işaretiyle oturdukları locaya doğru yürümeye başladık.

“Burası harikaymış Demir.” Esra’ya hak vereceğim için kendime inanamıyordum, ama ortam gerçekten harikaydı.

“Buraya gelmeyeli çok olmuş. Kristina’yı görür müyüm acaba?” Cem’in meraklı bakışları etrafı incelerken Esra, Önder’i elinden tutarak piste çekip dans etmeye başladı. Melek’in düşünceli hali içime dert olurken “Neyin var?” diye sorunca “Ne?” diye bağırdı. Ortam o kadar gürültülüydü ki kendimi duymakta bile zorlanıyordum.

“Diyorum ki yemekten beri sende bir şey var. Ne oldu?” Melek derin bir nefes alıp kulağıma yaklaşarak “Bora’ya sinir oldum.” dedi. “Onu anladım. Ne olduğunu soruyorum.”

“Asansörde Önderlerle karşılaştık. Esra yemeğe kadar

seviştiklerini ima etti. Bora'da sözde beni ezdirmemek için, enerjimizi geceye sakladığımızı, söyledi. Ne kadar harika bir erkek arkadaşım var değil mi? İnsanlara beni orospu gibi göstermekten zevk alıyor."

Melek'in cümlelerini yarım yamalak anlarken, Bora gibi bir adamdan başka ne bekliyordun, demenin onun moraline iyi gelmeyeceğini anladım. Bu kadar üzülmesinin nedeni bu konuşmanın olması mı, yoksa Önder'in karşısında olması mıydı? "Boşver be kuzum. Bora işte..."

"Onun derdi beni ezdirmemek falan değil. Onun derdi, Önder'in onunla birlikte olduğumu bilmesi." dediğinde derin bir nefes alıp sırtını sıvazladım. Demir'in bakışlarına belli belirsiz gülümserken Melek'e döndüm. "Neyse ne. Olan olmuş. Önder de istediğini düşünebilir artık, bağınız yok ne de olsa. Madem Bora'yı sevgili olarak seçtin sonuçlarına katlanacaksın. İlk yurt dışı tatilini böyle bir olaydan kötü başlatma ve git Bora'yı dansa kaldır. Belki konuşarak sorunlarınızı halledersiniz." Söylediklerime ben bile inanamıyorken Melek'in garip bakması normaldi. "Tabi insan olmayan biriyle ne kadar konuşabilirsen." diye ekleyince Melek derin bir nefes aldı. Bu hareketi kahkaha atmama neden olunca, "Ondan hoşlanmasanda ilişkiyi düzeltmeye çalıştığın için mutluyum." dedi.

"İlişkini değil senin moralini düzeltmeye çalışıyorum ve ne yazık ki moralini o maldan başkası düzeltemez." Melek belli belirsiz gülümserken "Hadi git ve dans et." dedim.

"Onlar dans etmez bilmiyor musun? Ayrıca onunla dans etmek istediğime pek emin değilim," "Hadi ama..." dediğimde Melek gönülsüzce Bora'ya baktı. "Bora dans etmez Effy, Rezil olmanın âlemi yok." dedi.

"Neden rezil olacakmışsın. Kalk ve dişiliğini göster."

"Hayır." dediğinde sıkılmaya başlamıştım. O sırada

ıçkisini yudumlayan sevgilime gözlerimi kısarak bakıp aklımdaki fikirle Melek'e döndüm. "Şu anda senin zincir-
lerini kırman için tüm cazibemi kullanarak Demir'i dansa
kaldıracağım ve beni pistte gördüğün an Bora'yı alıp dansa
edeceksin." Melek ağzındaki ıçkiyi dışarı fıskırtmamak
için zor dururken Allah'ım sen beni rezil etme, diye dua
ettim ve müziğin ritmine oturduğum yerden eşlik ederek
Demir'e kur yapmaya başladım. Demir belli belirsiz gül-
lümseyip beni kendine daha çok çekti.

"Şu anda bir dilek hakkım olsa, benimle kimseyi önem-
smeden dans etmeni isterdim." Demir dudaklarına ufak
bir öpücük kondurduktan sonra "Ne dilediğine dikkat et-
melisin sevgilim, " deyince "Kabul mü yani?" diye bağır-
dım. Kafasını hayır anlamında sallayınca "Neden ama?"
deyip suratımı asarken "Burada seni tanıyan kimse yok,
bizimkilerin kafası da bi dünya, çekinmeni gerektirecek
bir durum yok yani." diye devam edince gülümseyip bur-
numu öptü. "Bu kulüp arkadaşımın Elif!"

Hah harika. Getire getire arkadaşının kulübüne getir-
miş ve dans etmeye kalkmayarak bir çuval inciri berbat
etmişti. Kollarımı önümde bağlayıp arkama dayanırken
Demir'in ıçkisini kafasına diktliğini gördüm. Melek'le göz
göze geldiğimizde, ben sana demiştim bakışını atarken
Demir'in ayağa kalkmasıyla başımı kaldırdım. Elimi tutup
"Sadece bir seferlik..." demesiyle heyecanla başımı sallar-
ken "Hadi." diyerek beni kendine çekti. Melek'e göz kır-
parken Cem "Bir yıldız daha kayıyor. Demir Kara için bir
dakikalık saygı duruşu..." deyince "Cem!" dedi dişlerinin
arasından. Piste çıktığımızda Demir beni belimden kendi-
ne çekerken dudağını ısırarak müziğe kendimi bıraktım.

Kollarının arasında dans ederken Demir'in dudaklarını
ısırarak başını geriye atması onu etkilediğimi gösteriyor-
du. Her hareketimde biraz daha kendine çekmesi daha
da heyecanlanmama neden oldu. Göz ucuyla baktığımda

Melek'in Bora'yı piste doğru çektiğini gördüm. Bu, gülümsememe neden olurken sevdiğim adama bakarak dans etmeye devam ettim. Ne kadar süre dans ettiğimi zı bilmiyordum ama Demir'in kulağıma eğilip "Şu an bir dilek hakkım olsa, odamızda olmayı dilerdim." demesiyle parmak ucumda yükselerek yavaşça kulağına eğilirken "Ne dilediğine dikkat etmelisin sevgilim." diye fısıldayıp yavaşça uzaklaşarak ellerinden tutup çıkışa doğru çekme-ye başladım.

Londra'daki bir haftalık tatilimiz göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. İlk günün aksine herkes ayrı takılmayı tercih ederken Demir, Bora ve Cemgünde birkaç saat ortadan kayboluyordu. Bunu fırsat bilip Melek'le Londra'nın altını üstüne getirdik. Demir bu hareketimize sinirlense de sesini çıkarmıyordu. Nerede ve kimlerle olduğumuzu söyledığımız sürece.

Sabah gözümü açtığımda Demir'in beni izlediğini görünce gözümü kapatıp tekrar açtım. Belli ki bu seferlik sıramı Demir'e vermiştim. "Günaydın" diye fısıldayıpâşık olduğum gözlere bakarken "Günaydın güzelim." demesiyle gülümseyip yastığa sarıldım. "Erken uyanmışsın."

"Uykum kaçtı." dediğinde yüzündeki ifade beni rahatsız etmişti.

"Neden? Benim yüzümden mi? Genelde hareketsiz yatanım, ama çok mu kıpırdandım? Ayyy, sakın çok horladın gürültüden uyuyamadım, deme." dediğimde kahkaha atıp beni kendine çekti ve sarıldı.

"Elif arada nefes alırsan senin için daha kolay olur." dediğinde derin derin nefesler almam Demir'in daha çok gülümsemesine neden oldu. "Ne kıpırdıyorsun ne horluyorsun hayatım." "O zaman neden uykun kaçtı?" diye sorunca "Çok meraklısın Elif Sancak" dedi.

"Çünkü bu halde olman canımı sıkıyor. Yardımcı olmak istiyorum."

"Oluyorsun zaten." dediğinde "Nasıl?" derken "Biraz gündür babamın işleri yüzünden kafam meşgul ve seni bu sürede ihmal ettim. Kendime kızmakla meşgulken senin melek yüzüne bakıp sakinleşmeye çalışıyordum." dedi. Bu cümlesiyle gülümserken parmaklarımı yeni çıkmaya başlayan sakallarında dolaştırdım. "Sorun değil. Önemli olmasabeni yalnız bırakmayacağını biliyorum. Hem birkaç saatçik... Geri kalanında yanımdasın ya." deyip yanağına ufak bir öpücük bırakırken Demir kollarını daha sıkı sarıp "Seni hak edecek ne yaptım ben?" diye fısıldadı. Bir süre hiç konuşmadan birbirimize sıkıca sarılıp yatakenyine Demir'in telefonunun çalması bütün büyüğü bozmuştu.

"Hay sikeyim ya. Sabahın köründe çalma bari meret." derken elini telefona atınca bende ağzım açık bir şekilde sabah sabah küfürlerle çevrelenmenin şaşkınlığı içinde ona baktım. Canı gerçekten sıkkın olmalıydı ve nedense bunun altından bana söylediğinden farklı bir şey çıkacak gibi hissediyordum. "Söyle... Tamam."

Telefonu komidine fırlatıp ayağa kalkarken kimin aradığını ve ne olduğunu sormaya korkuyordum. Sinirle banyonun kapısını çarpınca olduğum yerde irkildim. Gözüme çarpan telefonla içimdeki şeytanı susturmaya çalışıyordum. Hayır Effy. Sevgilinin telefonunu karıştıramazsın. Onu kimin sinirlendirdiğini merak etsen de hayır olmaz. Sen şeytana uyma. Saate baktığımda uçağın kalkmasına üç saat kaldığını görünce hızla yataktan kalktım. Giysi odasına gidip Roma'ya uygun bir kıyafet seçip üzerimi değiştirdim. Bu sürede Demir banyodan çıkmış ve altına siyah kotunu çoktan geçirmişti. Aynadan sevgilimi üçgen vücudunu izlerken Demir üzerine tişörtünü giydi ve bana döndü. "Gözlerin doyduysa çıkabiliriz."

"Eşyalar..." derken "Hepsini beğendiğini söylediğin için kıyafetlerin hepsi biz çıkar çıkmaz evimize gönderilecek." dedi. Benim heyecandan içim kıpır kıpır olurken Demir'in ruhsuz hali heyecanımı gölgelemişti. Çekmecedен aldığı silahını beline yerleştirerek "Hazır mısın?" diye sorunca "Hayır." dedim. Beni süzüp "Hazır görünüyorsun... Da, keşke daha uzun bir şort seçseydin. Neyseki çorapla bacaklarını kapatmışsın." deyip arabasının anahtarını eline alırken "Bu yüzden mi böylesin?" dedim. "Anlamadım?"

"Sabahtan beri bir şey var, ama ne olduğunu söylemiyorsun. Şimdi de sanki kıyafetime kızmış gibi davranıyorsun. Ne oldu Demir? Seni rahatsız eden şey ne?" Demir derin bir nefes alıp sessiz kalırken, "Konuş." dedim.

"Roma'ya gelmiyorum."

Duyduklarımı birkaç saniye idrak edemezken "Gelemiyorum." demesiyle kendime geldim. Gözlerime hücum eden yaşları hissederek Demir'e bakarken "Bana öyle bakma Elif. Lanet babamın siktiğim işleri yüzünden Türkiye'ye dönmek zorundayım ve ne kadar istesemde seninle gelemiyorum." dediğinde, gözyaşlarım çoktan yanaklarımdan süzölmeye başlamıştı.

"Ama... Paris'te beraber olacaktık." Tatile çıkmadan önce kurduğumuz bütün hayaller hayal olarak mı kalacaktı yani? Birkaç saat benden uzak kalmasını sorun etmediğimi söylediğimde bu yüzden mi keyfi daha da kaçmıştı? Ne zamandır biliyordu bunu. Bana tam uçağa bineceğimiz zaman mı söylemesi gerekiyordu. "Lütfen ağlama" diyerek bana sarıldığında "Demir... Ben... Ben hayal kırık..." diyerek iç çektim. Demir alnımı öperken "Biliyorum, biliyorum." diye fısıldayınca hıçkırarak ağlamaya başladım. "Sana söz veriyorum her şeyi ayarlayıp en kısa zamanda yanına geleceğim. Şimdi lütfen ağlama yoksa seni bırakmam." dediğinde "Bırakma o zaman." diyerek kollarımı sıkılaştırırken "Elif!" dedi kırıgın bir sesle.

"Lütfen güzelim böyle yapma." Sesi yalvarır gibi çıktı. Çıktığında yavaşça Demir'den ayrıldım. Ellerimle gözyaşlarımı silerken bana acıyla bakan gözlerle baktım. Gerçekten yarımdan ayrılmak istemiyordu, ama gitmek zorundaydı.

"Bende geliyorum o zaman." dediğimde belli belirsiz gülümserken "Saçmalıyorsun" deyince "Hayır çok ciddiyim. Seninle olmak için bu tatile çıktım.

Görmediğim yerler değiller..." derken sözümü kesti.

"Ama Melek'in görmediği yerler ve eğer sen dönersen o da dönmek zorunda kalır."

Demir boynumu tutup yavaşça yanaklarımı okşarken "Tamam mı?" deyince burnumu çekip başımı salladım.

"En kısa zamanda yanında olacağım" dediğinde tekrar başımı sallarken "Dikkatli ol ve beni sinirlendirecek bir şey yapma. Biliyorsun mutlaka kulağıma gelir." demesi burukça gülümsememe neden oldu.

Kıskanç her yerde kıskanç..

★ ★

Demir'le havaalanında ayrılıp uçağımıza ilerlerken eksik hissediyordum. İmkânım olsa şu dakika onun yanında olurum ama en yakın arkadaşımı yarı yolda bırakamazdım. Uçağa bindiğimizde ben Demir'le oturduğumuz gibi sağ arka tarafa yönelirken Melek de peşimden geldi. Bu lüks koltuklar şimdi gözüme bomboşgörünmüştü. Uçak havalandığında derin bir nefes alırken başımı koltuğa yaslayarak camdan dışarı baktım. Bulutları izlerken Melek'in elimi tutmasıyla ona doğru döndüm. Gözlerindeki buğuyu farketmem çok zamanımı almadı.

"Effy birlikte ilk tatilimizi, döndüğümüzde böyle mu hatırlamak istiyorsun?" diyerek benim lafımı bana satar-ken hafifçe gülümseyip "Sadece Demir'i özledim. Merak etme Roma'ya ayak bastığımız an her şey düzelecek." dedim. "Peki, senin gözlerindeki bu buğu neden? Buradan

Çıkar de gözüküyor hâlbuki..." derken gözlerini devirmesi bir oldu. Bu hareketiyle kaşlarını havaya kalkarken Bora'yı özledim." demesiyle "Ne!" diye bağırdım. Emir ve Önder'in bize dönmesini umursamadan "Ne demek özledim ya! Nasıl özledin! Şaka yapıyorum de." diye fırladım. Melek kaşlarını çatı. "Effy sakın olur musun? Sıldayınca, Melek kaşlarını çatı. "Effy sakın olur musun? Evet, özledim çünkü onunla vakit geçirmeye alıştım. Bu demek değil ki aşığım ya da deli gibi seviyorum. Belki sadece ilgisini özlüyordumdur."

"Ya kızım deli misin? Sonuç olarak özlüyorsun. Beni nedeni niçini ilgilendirmiyor."

Melek kaşlarını daha çok çatıp "Dengemi bozuyorsun." deyince, "Bunu söyleyen ilk kişi değilsin. Son da olmaya-caksın." deyip gülümsedim. "Bora'yla aramız bozukken barışmamız için elinden geleni yapıyorsun. Özledim de-yince de demediğin laf kalmıyor." Melek'e kaşlarını çatarken "Gelgitler yaşadığım doğrudur." deyince derin bir nefes alıp sesli bir şekilde verdi. "Tamam Melek. Bu dakikadan sonra ilişkine tek bir laf etmeyeceğim."

Melek'in kalbini kırmamak için kulaklıklarımı taktım. Yol boyunca Londra'da yaşadıklarımızı gözlerimin önünden geçirirken Roma'ya geldiğimizi bile anlamamıştım. Herkes valizlerini alırken ben yine elimde ufak makyaj çantamla onları bekliyordum. Melek yanıma gelip «Hadi ama yine mi valiz yok. Hani o devasa büyük giysi odasındaki çeşit çeşit elbiseler. Senin şu anda en az on valizle sırada olman lazımdı." dedi.

"Onların hepsi şu anda bir uçakta Demir'in evine gidiyor." dediğimde tek kaşını kaldırırken "Nasıl yani?" diye sordu."Gittiğimiz her şehirde o büyüklükte bir giysi odam olacakmış, otelden ayrıldığımız anda beğendiğim tüm kıyafetler Demir'in evine gönderilecekmiş. Eee, bende hepsini beğendiğime göre... Türkiye'ye döndüğümde bir bu-

tik açacak kadar eşyaya sahip olacağım, ne kadar harika değil mi?" deyip gülümserken, Melek "Herkes böyle sevgili..." deyince "Keşke taytım ve Demir'in o koca tişörtünden başka giysim olmasaydı da Demir yanımda olsaydı" dedim. Diğerlerinin yanıma gelmesiyle Melek koluma girerek "Hadi" deyince çıkışa doğru yürümeye başladık. Hava, kararmasına rağmen mükemmeldi. "Elif Sancak mı yazıyor orada?" Ceren'in sesiyle kapının önünde elinde bir kâğıtla bekleyen adamı fark ederken gözlerimi kısarak kâğıda dikkatlice baktım. "Evet, gerçekten adın yazıyor Elif." diyen Melek'e şaşkınca bakarken adam yazıyor vaşça ilerledim. Ona doğru yürüdüğümü fark eden adam "Signora Elif?" diyerek şüpheyle bana bakınca "Benim siz kimsiniz?" diye sordum.

"La vostra auto è pronta, signore." dediğinde arkasından duran devasa büyük jeep'i gösterince ağzım hafifçe aralandı. Arabanız hazır derken, diye düşünürken adam yüzümün aldığı şekilden ne düşündüğümü anlamış gibi bozuk Türkçesiyle "Demir Bey, rahatlık deyin o anlar, dedi." deyince istemsizce güldüm. "Aiutati, signore" Arkamı dönüp bizimkilere gelmelerini işaret ederken telefonuma bir mesaj geldi.

Gönderen: Demir

*Ben yokum diye taksiye binmeyi düşünmedin
herhalde değil mi güzelim?*

Gülümserken herkesin bana baktığını görünce, dudakımı ısırp mesaj yazmaya başlayarak jeep'e oturdum.

Gönderilen: Demir

Jeep fantazim olduğunu biliyor musun? :)

Yüzümdeki hain gülümsemeyi saklamaya çalıştım. Her ne kadar istememiş olsa da beni bırakmasının cezasını ona en ağır şekilde ödeteceğimi düşünürken mesaj geldi.

Gönderen: Demir

Jeep parçalama fantazim olduğunu bilsen iyi edersin.

Mesajı okuduğumda bir tarafım kıskançlıktan delirdiği için mutlu olurken, diğer tarafım gerçekten dediğini yapabileceği için tedirgin olmuştu. Şakayı kakaya dönüş-türmemek için telefonumu çantama koyarken, pencere-den Roma'yı izlemeye başladım. Buraya en son üç sene önce annemler ve Oğuz amcalarla gelmiştik. Önder'e baktığımda benimle aynı şeyi düşündüğüne emindim. Otele geldiğimizde Melek bavullarını görevliye verirken kol kola girerek lobiye girdik. Tatlı bir bayan bize doğru gelerek "Elif Hanım" dediğinde "Efendim" dedim. "Oda-nız hazır efendim. Lütfen beni takip edin" Kadının arka-sından yürümeye başladığımızda Melek yine "Herkes-e böyle sevgili..." diyerek göz kırpınca burukça gülüm-sedim. Anladığım kadarıyla Demir gelmeyeceğini otele bildirirken benim geleceğimi söylemişti. Odamıza çıktığı-mızda kadın gülümseyerek «İyi tatiller.» deyip yanımız-dan ayrıldı. Kapıyı açar açmaz Melek çılgık atarak içeri girdi. Burası Londra'daki otele oldukça benzemesine rağ-men mobilyalar Roma'ya göre seçilmişti. Her şey mükem-meldi ama Demir eksikti.

"Kral dairesi mi? Effy inanmıyorum. İlk kez böyle bir odada kalacağım." dediğinde Melek'e dönüp "Sizin oda-nız nasıldı ki?" diye sorunca "Şık bir suit," diyerek tur-lamaya devam etti. Yatağa oturduğumda ise "İnanmı-yooooorumm kiyafetlere bakkkk..." diye bağırıyordu. Gülümseyerek telefonumu alıp mesajlara girdim...

Gönderilen : Demir
Şu anda odadayım. Her şey mükemmel bir tek eksik sensin.

Telefonu komidinin üstüne koyup Melek'in yanına gittiğimde heyecanla birkaç elbiseyi üzerine tutarken "İstediğini alabilirsin." dememle arkasını dönüp "Ciddi misin?" diye sordu. "Tabii ki..."

"Harikasin!" diye çığlık atarak boynuma sarıldıktan sonra tekrar kıyafetlerin arasında dönerken onun kadar heyecanlı olmayı diledim.

Bir hafta boyunca bir taraftan deliler gibi Demir'i özerken, diğer taraftan Melek'in mutlu olması için elinden geleni yapmaya çalışıyordum. Londra'nın aksine bütün Roma'yı grupça gezerken, şehrin altını üstüne getirip çılgınlar gibi ne bulursak yedik. Her ne kadar Önder ve Esra'nın mıç mıç halleri canımızı sıksada Roma'da Önder'le yanyana olmak birazda olsa iyi hissettiriyordu. Onu çok özlemiştim, ama o sırf yanındaki kız yüzünden benden uzak duruyordu. Aşk Çeşmesi'nde Melek'le arkamızı dönüp elimizde paraları atmadan dileğimizi tutarak önce Melek "Dur!" diye bağırınca gözlerimi açıp Melek'e baktım.

"Önce olup olmayacağını kanıtlayalım. Sonra içimden geçeni dileyelim."

Başımı salladığımda, Melek elindeki parayı "Esra'nın topuğu kırılсын." diyerek arkaya savururken kahkaha engel olamadım. Melek de gülümseyerek bana bakarken ufak bir çığlıkla arkamızı dönmüştük. Esra'nın topuğunun mazgallara sıkışıp kırılmasıyla birbirimize bakarak kahkaha attıktan sonra hızla paralarımızı elimize alıp gözlerimizi yumarak kalbimizden geçeni dileyip parayı arkaya savurduk.

"Lütfen Demir geri dönsün..."

Nihayet Roma tatilimiz de acısıyla tatlısıyla biterken Demir'le günlerdir konuşmadığımız aklıma geldi. En son habasıyla olacağını söylediği için yüreğime taş basıp konuşacağımız günü beklerken Melek'ten iyi kötü haberlerini alıyordum.

Uçağımızın kalkmasına iki saat kala toparlanırken, içimde Paris'e gideceğim için en ufak bir heyecan belirtisi yoktu. Âşıklar şehrine aşksız gitmemin daha acı olanı orada bir hafta boyunca onsuz olmaktı. Her zamanki gibi makyaj çantamı elime alıp odadan çıkarken bizi karşılayan tatlı kadının "Kıyafetlerinizi Demir Bey'in verdiği adrese yollayacağız efendim." demesiyle "Teşekkür ederim." dedim ve vedalaşıp otelden ayrıldık.

Havaalanına giderken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum, bir mesaj olsun göndermek istedim.

Gönderilen: Demir

*Şu anda bir dilek hakkım olsa,
Paris'te beraber olmayı dilerdim.*

Uçağa girene kadar telefonumu elimden ayırmadan, bir umut "geliyorum" diyen bir mesaj bekledim. Ne olumlu ne olumsuz hiçbir mesaj gelmemesi içimdeki mutsuzluğu daha çok artırıyordu. Uçağa bindiğimizde yol boyunca Melek'le Roma'da çekilen fotoğraflarımıza bakarak gülümserken Aşk Çeşmesi'ndeki fotoğraflarımızla Esra olayı aklımıza gelince kahkahalarla gülmeye başladık. "Aşk Çeşmesi'nde ne dilemiştin?"

Melek bakışlarını fotoğraftan kaldırıp bana çevirince "Söylersem gerçek olmaz." dedi. "Hadi ama zaten olmayacak. Esra olayı tam bir şanstı. Ben Demir'in gelmesini dilemiştim. Geldi mi? Gelmedi. Demek ki söylesen de söy-

lemesen de gerçek olmuyor." dediğimde "Olsun yinede söylemeyeceğim." demesi kaşlarımın çatılmasına neden oldu.

Tekrar fotoğraflara bakmaya devam ederken, Emir önümdeki koltuğa gelip "Effy elbisen ne kadar güzelmiş" dedi. Melek'le birbirimize bakıp "Emir ne zamandan beri kıyafetlerimle ilgileniyorsun?" deyince saçlarını karıştırdı. "Sanırım çok sıkıldım ve yapacak bir şeyler arıyorum."

Melek'in "Ceren'den bu kadar çabuk mu sıkıldın?" diye iki hafta oldu." demesiyle gülümsedim. "Yok, onunla vakit geçirmek çok güzel... Hele de Anıl yokken ama şimdi uyudu. Of... Sıkılıyorum işte." Telefonu kenara koyup Emir'e göz kırparken "Biliyor musun? Aslında biz de uyuyacağız." dediğimde "Anlaşıldı patron." diyerek yerine döndü. Gerçektende yol boyunca müzik dinleyerek elimden geldiğince uyumaya çalıştım. Uzun bir yoldan sonra Paris'e geldiğimde kalbime bir ağırlık çökerken derin bir nefes alıp uçaktan indim. Herkes bavullarını alırken ben telefonumu uçak modundan çıkarıp mesaj gelip gelmediğini kontrol ettim ve karşılaştığım boş ekran suratımın asılmasına neden oldu.

"Melek, Bora mesaj atmış mı?"

"Bilmiyorum canım, daha telefonumu açmadım."

Herkesin toparlanmasıyla çıkışa doğru yürümeye başladık. Elimdeki ufak makyaj çantasıyla en rahat ben olduğum için en önde yürürken hala telefonuma bakıyordum. Ah be Demir! En azından ufak bir mesaj atsan, aklına geldiğimi bilsem...

Dışarı çıktığımızda sıcak esinti heryerimi sararken "Bonjour Paris," deyip bizimkilere dönünce hepsinin bir tarafa doğru şaşkınlıkla baktığını gördüm. "Ne oluyor gençler? Ne bu suratlar?"

Melek "Bence arkana bakmalısın," deyip göz kırpınca

"Arkama mı?" diyerek yavaşça döndüm. Gözünde güneş gözlüğü ve yüzünde kocaman bir tebessümle cool bir şekilde duran Demir, elinde sevgilim yazan bir kâğıtla bizi bekliyordu. "Rüyada değilim değil mi?"

Melek dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana sallarken tekrar arkamı dönüp Demir'e baktım. Elindeki kâğıdı arkaya doğru fırlatıp kollarını iki yana açarak gelmemi işaret etti. İçimden taşanolağanüstü bir coşkuyla Demir'e doğru koşup kucağına atladım ve bacaklarımı beline doladım.

Kalçalarımın beni desteklerken dudaklarına yapışınca gülümseyerek karşılık verdim. Bu nasıl bir histi böyle. Sanki milyonlarca kelebek karnımın içinde birden havalanmıştı. Onu şu birkaç günde o kadar çok özlemiştim ki... Etraftakilerin alkış ve ısıklık sesleriyle Demir'den ayrılırken "Geldin..." deyince "Ne dilediğine dikkat et sevgilim." demesi onu tekrar öpmeme neden oldu. Öpücüklerimin arasında tekrar "Geldin..." deyince "Geldim sevgilim." demesiyle boynuna sıkıca sarıldım. Demir beni kucağından indirdiğinde, kollarımı beline dolarken Bora ve Melek'in hasretle birbirine sarılması ilk kez gözüme batmıyordu. Anladığım kadarıyla Melek de aşk çeşmesinde Bora'nın gelmesini dilemişti.

Demir saçlarımı okşayıp başımı öptükten sonra "Hadi." diyerek elimden tuttu. Turuncu Lamborghini'ye doğru yürümesiyle yavaşça yutkundum. "Bu kadar lüks arabaları nasıl kiraliyorsun?"

"Kiraladığımı kim söyledi?" deyip göz kırptığında dudaklarım yavaşça aralandı. Demir yüzümün aldığı şekle belli belirsiz gülümseyerek "Hepsi babamın arkadaşlarının bana hediyesi." deyince, kara para arkadaşlıkları böyle oluyor demek ki, diye düşünerek arabaya oturdum. Demir şoför koltuğuna geçerken "Bizimkiler?" diye sor-

manla "Hepsi için hususi araçlar ayarlandı hanımefendi." demesi kıkırdamama neden oldu.

Yola çıktığımızda "Gezecek çok zamanımız olduğu için otele gidiyorum. Çok yorgunum." demesiyle "Yine işlerinin çıkmayacağından nasıl bu kadar eminsin?" diye sordum.

Demir "Orasına karışma." dedikten sonra bacağımdaki elimi tutup dudaklarına götürdü ve nazik bir şekilde öptü.

Onun bu tavırları beni daha da çok heyecanlandırıyordu.

Otele geldiğimizde alıştığımız karşılamayla odamıza girerken, Demir kendini yatağa atıp gözlerini kapattı. Gerçekten yorgun olmalıydı. Bir süre onu izledikten sonra aklıma gelen bir fikirle yavaşça giysi odasına gittim. Dolapları açtığımda gülümsememe engel olamıyordum. Demir her zamanki gibi şovunu yapmıştı işte. Çekmece-leri karıştırırken elime geçen siyah dantelli iç çamaşırı ve transparan derin yırtmaçlı gecelik dudaklarımı ısırma- neden oldu. Her şeyi düşünürken bu detayı atlamaması belli ki beni bunların içinde görmek istediğine işaret etti. Koşar adım banyoya gittim ve hızlı bir duş aldım. Banyodan çıkıp üzerimi giydikten sonra saçlarımı ıslak bıraktım. Daha önce beni yarı çıplak görmesine rağmen üzerimde bu kıyafetlerle daha çok utandığımı hissediyordum. Şimdi ne yapacaktım. "Sen beni mutlu ettin bende seni mutlu etmek istiyorum. Hadi sevişelim." diyemezdim ya...

Odaya döndüğümde ellerimle göğüslerimin açıklık- larını kapatmaya çalışırken Demir hala aynı pozisyonda yatıyordu. "Sihhatler olsun sevgilim." demesiyle uyumadığını anlayarak "Teşekkür ederim." dedim. Demir, gözlerini aralayıp bana baktıktan sonra tekrar gözlerini kapatıp yatarken, aniden yattığı yerden doğruldu. Beni baştan aşağı süzerken dudağını ısırması nedense içimdeki

kelebekleri tekrar harekete geçirmişti. "Ben çok..." dediğinde "Zorluyorum." diyerek sözünü tamamlarken başını evet anlamında salladı. Yavaş adımlarla Demir'e doğru yürüyüp kucağına oturdum. Elinin dokunduğu her yer alev alev yanıyordu sanki. Dudaklarına ufak bir öpücük koyup ayrıldım. Demir gözlerimin içine o kadar anlamlı bakıyordu ki tüm hücrelerim, senin olmak istiyorum, diye bağıyordu. Belimden hızla beni kendine çekmesiyle dudaklarımdan ufak bir inilti kaçtı. Bu ses Demir'in beni daha şehvetli öpmesine neden oldu. Bir süre öpüştükten sonra beni tek hamlede sırt üstü yatağa yatırınca aklımdaki kötü düşünceleri uzaklaştırdım. Bu sefer an'ımızı mahvetmeyecektim. Demir bacaklarımdan arasına yerleşip üzerindeki çıkarttı ve yere attı. Onun birkaç kurşun izi hariç kusursuz vücudunu hayranlıkla izledim. Tekrar öpüşmeye başladığımızda ellerim sırtında dolaşırken alt dudağımı dişlemesiyle tırnaklarımı sırtına geçirdim. Bu onunda inlemesine neden olurken acıdan çok zevk alan bir ses çıkartmıştı. Dudaklarını boynumdan göğüslerime indirirken derin bir nefes aldım. Ne kadar rahat olmaya çalışsam da içimdeki bir şey tüm güzel anlarımı mahvediyordu işte. Demir'in birden durmasıyla ona bakarken yüzündeki sorgulayıcı tavır hiç hoşuma gitmedi. "Devam et." diye fısıldadığımda "Neden?" diye sorunca kaşlarımı çattım. "Ne neden?"

"Neden benimle sevişmek istiyorsun?"

Ellerimi Demir'in yanaklarına koyup gözlerinin içine bakarken "Senin olmak istiyorum." diye fısıldayınca "Sen zaten benimsin." dedi. Neden gözleri aklımı okuduğunu hissettiriyordu? "Her anlamda senin olmak istiyorum." Alnımdan öpüp saçlarımı yavaşça okşarken "Sen her anlamda benimsin. Sadece biraz zamana ihtiyacın var." diye fısıldayınca yutkundum. Yoksa beni artık istemiyor

muydu? "Seni deli gibi istiyorum." dediğinde, seslimi düşündüm acaba, derken "Ama sevişirken ellerinin kasıldığı bir anda değil." dedi. Yine bir an'ı mahvetmişim işte. Gözlerim dolmaya başladığında Demir "şşş" diyerek tek eliyle yanağımı okşarken "Hiçbir zaman tam anlamıyla hazır olamayacağım." dedim. Sesimi ben bile zor duyar. Yüzünü yüzüme daha çok yaklaştırarak gözlerimin içine baktı. Nefesinin dudaklarıma değmesi onu öpme isteği uyandırırken o ıslak gözlerimi öptü ve tekrar bana baktı. "Seni çok seviyorum Elif Sancak. İstersen bir ömür birlikte olmayalım, sen bana böyle bak. Yeter."

Saçlarımdaki elle gözlerimi aralarken Demir'in tebessüm eden suratıyla karşılaşıncı gülümsedim. "Günaydın Sevgilim."

"Günaydın adı konmamış güzellik." dediğinde şaşkınlığımı gizleyemezken, midemin fon müziği yapması Demir'in kahkaha atmasına neden oldu. Yatakta kayıp karnıma ufak bir öpücük koyduktan sonra "Sana da günaydın." demesiyle yanaklarım kızardı. Demir'in yüzündeki tebessüm devam ederken karnım bir kez daha gurdadı.

"Duydunuz zilin sesini Elif Hanım. Haydi, kahvaltıya." deyip yataktan kalkarken bir yastığı arkasından fırlattım. Hızlı bir şekilde hazırlanıp kahvaltı salonuna inerken yanaklarımın hala kırmızı olduğunu Demir'in "Domates yârim" demesiyle anlamıştım. "Demir! Çocuk musun?"

Bizimkilerin oturduğu masaya doğru yürürken masadaki birkaç eksik dikkatimden kaçmadı. "Günaydın" diyen Demir'e eşlik edercesine başımı sallarken "Günaydın" dedi Melek. "Geç kaldınız." diyen Emir'e bakarken Demir "Bence siz erken kalktınız." dedi. Emir imalı bir şekilde

gölümseyerek başını açık büfeden aldığı tabağa çevirdi. "Eee, diğerleri nerede?" dediğimde, Emir bana bakarken "Ceren hazırlanıyordu. Önder ve Esra'yı bilmiyorum. Cemde açık büfeyi masaya getirmekle meşgul." deyince arkamı döndüm. Elinde tepeleme dolu iki tabakla masaya gelen Cem, diğer üç tabağın yanına tabaklarını koyarken "Yuh" dedi Bora. "Kıtlıktan mı çıktın oğlum?"

"Boşanda semerini ye Cem."

"Niye? Lezzetli mi? Tecrübelerini dinlemek istemiyorum."

"Cem!" Ortamın gerildiğini anlayan Emir "Eee, planımız ne?" diyerek dikkatleri kendi üzerine çekerken Demir'e

baktım. Hala Cem'e, seni öldürürüm bakışını atıyordu.

"Sizi bilmem ama..." diyerek konuşmaya girdiğim-

de gözlerini bana çeviren Demir'e gülümserken "Bizim

bir planımız var." dedim. "Neymiş o?" Arkamdaki ses-

le Önder'e dönerken "Paris kaybolunmadan gezilmez."

deyince burukça gülümsemesi ne demek istediğimi an-

ladığını belli ediyordu. En son birlikte Paris'e geldiği-

mizdekaybolmuştuk ve bir matmazele yol sormamız

sonucu bize bu cevabı vermişti. Şimdi aynı şehirde iki

yabancı gibiydik ve bu, canımı çok sıkıyordu. Neden

böyle olmuşuk biz be Önder'im? Neden bu mesafe?

Ufak tefek bir şeyler atıştırdıktan sonra Demir'in kahval-

tısını bile bitirmesini beklemeden elini tutup ayağa kal-

karken, Melek'e "Cafe de flore'da buluşalım. Saat 20.00."

deyince başını salladı. Demir ağzına cevizli ekmekten bir

parça zar zor sokarak ayağa kalkarken "Elif yavaş" diye

uyarmasını umursamadım. Her zaman sürüklenen ben

olmayacaktım. Dışarı çıktığımızda Demir valeyeye arabasını

getirmesini söylerken adamı durdurup "Merci, nous irons

à pied" deyince adam başıyla onayladı. "Ne demek yürü-

yerek gezeceğiz, Elif?"

"Paris metrosunun dünyanın en eski ve en iyi metrosu olduğunu biliyor musun?" diyerek ellerinden tutup geri yürütürken "Şaka yapıyorsun, Paris'i metroyla mı dolacağını?" dediğinde ona yaklaşıp parmak uçlarına dokunarak kulağına aksanlı bir şekilde "Nous avons perdu le métro paris" diye fısıldadım. Oldum olası Fransızca'yı çok sever, Fransızların aksanına hayran kalırdım. Kesinlikle çok sekiydi.

Demir hafifçe dudaklarını ısırdı. "Kaybolalım bakalım." Parisi tanımak için kaybolmak, kaybolmak içinde kesinlikle metroyu kullanmak gerekiyordu. Çünkü nerede olursanız olun bütün yolların metroya çıkması biraz da olsa içinizin rahatlamasına neden oluyordu. Yine de Demir'in metro ile imtihanı görülmeye değerdı. Elbette herkesin Demir'e tedirgin bakması da... Neredeyse her durakta inip ara sokaklara girerek şehrin dokusunu çözmeye çalışırken bir sürü fotoğraf çekip Demir'le olan ilk Paris tatilimi ölümsüzleştirdim. Yorulduğumuzu hissettiğimiz an Seine kıyısında soluklanırken sokak ressamlarından birine ikimizin resmini yaptırmak için resmen göbeğim çatlamıştı. Her zaman tepkisiz sabit duran adamın iş resme gelince oflayıp puflayarak kıpırdanması adamın milyon tane kâğıdının çöpe gitmesine neden olmuştu. Yine de elimize aldığımız şey, benim için dünyadaki en değerli şeylerden biriydi. Buluşma saatimiz yaklaşırken sözleştiğimiz kafeye gittiğimizde ekibin çoktan toplanmış olduğunu gördük. Yanlarına oturduğumuzda Melek ballandıra ballandıra gezdiği müzeleri anlatırken Bora'nın bundan sıkıldığını yüzünden okuyabiliyordum. Aynı ifade Önder ve Emir'in suratında da vardı. Demir'in Emir'i dürtüp, ne iş bakışıyla, Emir bize doğru eğildi. "Tüm gün St. Honore'de alışveriş yapan kız arkadaşını beklersen sen de yorulursun. Beni bir tek Önder anlar, onunda şu anda konuşma-

ya takati yok." Melek konuşmasını bitirdikten sonra Cem derin bir nefes alınca masadaki herkes belli belirsiz gülmüşedi. "Ne demiş Bob abimiz. NO WOMEN NO CRY." "Yalnız Cem, o sözün Türkçesi hayır kadın hayır ağlama. Yani kadınlara ağlamamaları gerektiğini söylüyor." dediğinde Cem yüzüne imalı bir gülümseme takındı. "Ben de aksini iddia etmedim zaten." dediğinde Bora kaşlarını çakarak "Seni..." diye ayağa kalkınca Demir eliyle oturmasını işaret etti. "Cem saçma sapan esprilerini kendine sakla." "Tamam karıcığım." dediğinde Bora tekrar ayaklanırken Emir "Ee" dedi her zamanki gibi ortamı toparlamaya çalışarak. "Siz ne yaptınız?" Bütün gözler üzerimize toplanınırken "Metroya bindik." deyince Bora ve Cem kahkaha atmaya başladı.

"Kesin." Demir'in tek kelimesiyle gülmeleri bıçak gibi kesildi. İkisine de gözlerimi kısarak baktıktan sonra konuşmaya devam ettim. "Sonra rastgele duraklarda inip gezindik. Sonra Seine kıyısında oturduk." deyip elimdeki paketli resmi çıkartırken "Resim yaptırdık." diyerek Melek'e gösterdim. Cem "Maymundan mı geldik bilmiyorum, ama maymuna gittiğimiz kesin. Bu ne be?" deyince suratımı buruştururken Melek "Sen sanattan ne anlarsın?" dedi. "Valla nü sanatından çok iyi anladıklarımı söylerler." dediğinde midemin bulandığını hissederken "Ama bu resimden sonra Demir'i nü olarak görmek ister miydim bilemiyorum." demesiyle Demir "Cem!" dedi.

"Eftý, bu harika olmuş."

"Ben de çok sevdim." dediğimde, Melek "Başka ne yaptınız?" diye sorunca omuz silktim. "Dondurma yedik sonra da geze geze buraya geldik işte," "Yani Eyfel kulesine gitmediniz." derken gözlerinin parlamasıyla orayı ne kadar görmek istediğini hatırlarken başımı hayır anlamında salladım. "Harika. Zaten gece daha

güzelmış. Hadi gidelim." diyerek Bora'nın elini tutarken Bora bıkkınca başını geriye attı. Cem "Arkadaş burada 'Bir canım kaldı, onu da sen al.' diyor." dediğinde Bora "Hay ağzını öpeyim." diye cevap verdi. "Ne... Sözüm geri de lan çabuk." Bora, tek kaşını kaldırıp Cem'e baktıktan sonra tekrar Melek'e döndü. "Hayatım, yorgunluğumu son etmen için masada uyumam mı lazım?"

"Sanki müzedeki eserleri buna taşıttılar." Bora başını hızla Cem'e çevirip "Ayarsız mısın lan sen? Bir yanımda-sın bir karşımda..." diye bağırınca Cem "O laftan sonra daha seninle işlemeye gitmem." dedi. Dudaklarının arasından ufak bir kahkaha kaçarken ilk kez Cem'e içtenlikle baktığını hissettim. Onlar kendi aralarında tartışmaya devam ederken Demir'e dönüp başımı omzuna koydum. "Ne dersin gidelim mi?"

"Hayatım çok yorgunum." demesi üzerinederin bir nefes alıp yavaşça verdim. Çenemden tutup ona bakmamı sağladıktan sonra "Başka zaman gerçekleştiririz hayalini." diyerek yanağını öptü.

Melek'e baktığımda onunda benim gibi hayal kırıklığı yaşadığını görürken Cem'in hain sırtması dikkatimi çekti. "Eee, ne demişler? Hayaller Paris, gerçekler..." "Cem!"

Arka arkaya beş gün boyunca hiç durmadan Paris'i dolaşırken birçok yer gördük. Turistik otobüslerle şehir turu yapıp, Notre Dame Katedrali'ni ve müzeleri gezdik. Moulin Rouge gösterisini izlerken Cem'in ağzı açık bir şekilde uyuyakalması hepimizi kahkahaya boğdu. Gerçekten çok yorulmuştuk ama kimse dinlenmek istemiyor, her anın tadını çıkarmaya çalışıyordu. Tüm ısrarlarımıza rağmen Eyfel kulesine gitmezken tüm ekibi zorla Disneyland'a götürmem onlara kestğim bir cezaydı. "Çok çocuksun."

diyen Esra'ya gözlerimi kısarken "En azından ruhum öyle, beynim değil." diye cevap vermem Demir'in kahkahası atmasına neden olmuştu. Sanki bu şehirde Demir aynı kişi değildi. Daha özgürdü, mutluluğunu yüzüne daha çok yansıtıyordu, aşkını bana daha fazla hissettiriyordu. Sırf bu değişim için bile Paris'e yerleşebilirdim. Son günümüzde Demirler ortadan kaybolunca, hay şom ağzımı açmaz olaydım, diye söylenirken Melek'in ısrarıyla tüm gün otelinimkânlarından yararlandık. Onunla yalnız takılmayı özlemiştim ve biriktirdiğimiz birçok dedikoduyu bu sayede rahatça yapabiliştik. Kapı çaldığında Demir'in geldiğini düşünerek ayağa kalkarken "Bende gideyim." diyen Melek'e oturmasını işaret ettim. Kapıyı açtığımda elinde kocaman bir gül buketiyle duran adama şaşkınca bakarken "Ils ont été envoyés à vous, monsieur" demesiyle bana mı gönderilmiş, diye düşünerek "Merci" deyip gülleri aldım. Melek "İnanmıyorum..." diyerek yanıma geldiğinde gülleri yatağa yerleştirirken "Demir'in bu kadar romantik olduğunu bilmiyordum." demesiyle "Ne yalan söyleyeyim bende..." dedim ve üzerindeki kartı alıp okumaya başladım.

"İkisaat sonra otelin girişinde ol. Dolaptaki beyaz elbiseyi üzerinde görmek istiyorum.

Demir"

Melek'in ufak çılgılığıyla suratımı buruştururken "Bu ne şimdi?" diye sordum. "Ne bileyim ben. Onu duşta düşünürsün. Allah'ım çok romantik. Ne yapacaksınız acaba. Hadi Effy hızlı olmalısın. Yalnızca iki saatimiz var. Sen duşa gir ben elbiseyi çıkartayım."

Melek'e yorgun gözlerle bakarken "Ya zaten bütün gün sudaydım." deyince "O yüzden bir kere daha girmen sorun yaratmaz" dedi ve beni banyoya itip üzerime kapıyı kapattı. Hızlı bir banyodan sonra odaya döndüğümde

Melek güllerin yanına elbisemi yerleştirmiş hayranlıkla izliyordu. "Effy, bu elbise... Harika." Ben hala neden böyle le bir hazırlık yaptığımızı anlamadan bornozla otururken Melek çoktan elbiseye uygun çanta ve ayakkabıyı seçmişti bile. "Ay kızım ne ruhsuzsun ya... Hazırlansana."

"Ruhsuz değilim sadece yorgunum. Ayrıca alt tarafı bir yemek, evlenme teklifi edecek değil ya. Neden heycanlanayım?"

Melek bana inanamıyormuş gibi bakıp "Demir'in böyle bir hareketi bile seni heyecanlandırmalı. Yahu Demir Kara'dan bahsediyoruz." deyince haklı olabileceğini düşündüm. Demir'in sevgisini ne kadar içimde hissetsem de böyle hareketler ona pek uymuyordu. Hızla giyinip saçımı Melek'in de yardımıyla sıkı bir atkuyruğu yaptım. Kıyafetime uygun bir makyajla aynanın karşısında geçtiğimde "Muhteşem görünüyorsun. Gelin gibi oldun." deyince yanaklarımın kızardığını hissettim. "Hah allık da tamam..." diyen Melek'in koluna hafifçe vururken kıkırdadım. Ne kadar heyecanlanmadığımı söylesem de bu beyaz elbisenin içinde kalbim delicesine çarpmaya başlamıştı. "Saat geldi. Hadi al çantanı in artık." Odadan çıktığım andan itibaren tüm gözlerin üzerime toplandığını hissederken adımlarımı hızlandırdım. Bu bakışlara biraz daha maruz kalırsam suratımda tüp patlamış gibi görüneceğime emindim. Kapının önündeki siyah jeepten inen bir adam arka kapıyı açıp "Bonsoir" dediğinde gözlerim Demir'i aradı. Telefonuma gelen mesajla çantamdan telefonu çıkardım.

Gönderen: Demir
Arabaya bin.

Etrafıma bakındıktan sonra adama belli belirsiz bir gülümsemeyle "Merci" deyip arabaya oturdum. Adam ka-

pıyı kapatıp şoför koltuğuna otururken aceleyle bir mesaj yazdım.

Gönderilen: Demir

Ne oluyor Demir? Sen neden beni almaya gelmedin?

Cevabın gelmemesi canımı sıkmaya başlamıştı. Akşam karanlığındaki ışıklı Paris sokaklarına bakarak nereye gittiğimizi çözmeye çalışırken Eyfel Kulesi'ni görmemle kalbimin atış hızı değişti. Şoför durduğunda telefonuma beklenen mesaj geldi. Ben mesajı açana kadar adam kapıyı açmıştı.

Gönderen: Demir

Işıkları takip et.

Adamın yardımıyla arabadan indim. Önümde uzanan ve Eyfel'e doğru ilerleyen ışıklı yol nefessiz kalmama neden oldu. Yavaş adımlarla etrafıma bakarak ışıkları takip ettim. Her adımda kalbim biraz daha güçlü çarpıyordu. Asansörün önündeki görevli, reverans yaparak "Bienvenue Elif dame." dedi. "Hoşbulduk" diye fısıldayarak asansöre bindim. Heyecandan kalbim deli gibi çarparken Paris'in kuş bakışı görüntüsünün bile tadını çıkaramıyordum. Bir katta durduğumuzda kapının açılıp müziğin ruhumu okşamasıyla yavaşça asansörden inerken asansördeki adam çoktan kapıyı kapatmıştı. Telefonuma gelen mesajı açarken heyecandan ellerimin terlediğini hissettim.

Gönderen: Demir

Birazdan yanına bir adam gelecek. Gözlerini kapatmasına ve seni yönlendirmesine izin ver.

Karşıdan gelen adam elindeki bandajı hafifçe gözüme bağladı. Elimi tuttuğunda yavaş adımlarla yürümeye çalışırken titrememi olabildiğince engellemeye çalışıyorum. Birkaç kapıdan geçtikten sonra durduk. Adam elimi bırakıp gözümdeki şeyi çıkarınca derin bir nefes alarak yavaşça gözlerimi araladım. Karşımda Eyfel Kulesi'nin muhteşem manzarasını bile gölgeleyecek yakışıklılıkta duran Demir'e nefes almadan bakıyordum. Demir siyah smokiniyle, mumlar ve loş ışıkların arasında bana doğru yürümeye başladı.

"Çok güzel görünüyorsun."

"Demir," diye fısıldadığımda ellerimi tutarken "Bu, bir rüya mı?" diye fısıldayınca sevdiğim adam o âşık olunası gülümsemesini yüzüne yerleştirdi.

"Öyle düşünmeni istemiştim. Sanırım başarmışım."

Elimden tutup beni manzaranın önüne kurulmuş olan şahane masaya oturttuğunda alnımı öptü ve ceketini düzelterek karşıma oturdu. Gözümü özenle hazırlanmış masada gezdirirken "Nefes al." deyince Demir'e baktım. Ne zamandır nefesimi tuttuğumu bile bilmiyordum. O kadar şaşkın ve mutluydum ki. Garsonlar servise başlarken Demir şarabı seçiyordu. "Bu olsun." Garson bardakları doldurup yanımdan ayrılırken heyecanımı bastırın diye bardağı elime alıp bir yudum aldım. "Demir ben..." "Sadece yemeğini ye." İçimdeki heyecanı bastırmaya çalışarak ağızma birkaç lokma sokarken bulunduğumuz yeri dolduran şarkı ufak bir çığlık atmama neden oldu.

"Yinede sen... Son sevdiğim..."

Demir ceketinin önünü düzelterek ayağa kalkarken ben hala Eyfel Kulesi'nde bu şarkının nasıl çaldığını düşünüyordum. Elimi tutup "Bu dans bana lütfeder misin Sevgilim?" demesiyle yavaşça dudaklarım aralandı. Demir Kara ben istemeden benimle dans mı edecekti yani?

Elimden tutup ayağa kaldırdığında ne hissedeceğimi bilemiyordum. Demir bir elini belime yerleştirip beni kendine iyice çektikten sonra diğer eliyle elimi sıkıca kavradı. "Bu can sana hayran, gülüşüne kurban..." Demir şarkıyı benim duyacağım kadar mırıldanırken bir yandan da beni dansa yönlendiriyordu. Bu gerçekten bir rüya olmalıydı ve ben bu rüyadan uyanmak istemiyordum.

"Yine de ben hep seninim."

Demir'in bu kadar iyi dans edebildiğini daha önce fark etmemiştim. "Bu can sana hayran gülüşüne kurban şimdi pes edemem ben inan."

Kendimi tutamayıp ufak bir kahkaha atarken Demir alnımı öptü ve alnını alnıma dayayarak dans etmeye devam etti.

"Günahın özüyse seni sevmek, cezam cehennem olsun" Benden ayrılan Demir elimi tuttu. Şarkı bu sefer daha kısık bir şekilde tekrar çalmaya başlamıştı.

"Ben hiçbir zaman hislerimi açıkça söyleyemedim. Şu anda da bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bildiğim bir şey var, o da iyi biri olmadığım. Bu zamana kadar iyilik namına hiçbir şey yapmadım. Çünkü Duru'nun ölümünden sonra herkesten nefret etmeye başladım. En çok da kendimden..." Bir şeyler söylemek için dudaklarımı araladığımda "Lütfen," dedi. Başımı sallarken o da yavaşça ellerimi okşayarak gözlerimin içine bakıyordu.

"Birçok işe girdim. İyi, kötü. Ne para umurumdaydı ne pul. Tek istediğim güçtü. Daha güçlü olmak, kimseye kendimi ezdirmemek, herkesi önümde diz çöktürmek... Kalbimi söküp çıkardım. Kötü oldum, her geçen gün biraz daha kötüleştim. Kötüleştikçe acımasızlaştıkça güçlendim. Hayalimi gerçekleştirdim. Herkes önümde diz çöktü." Demir aniden önümde diz çöktüğünde ellerini

sıkarken etrafı kolaçan ettim. "Sonra hiç beklemediğim bir anda, sen çıktın karşıma. Alt üst ettin beni. Doğru bildiklerimin yanlış olduğunu, yanlışlarımın doğru olduğunu gösterdin. Sevginin büyüklüğünü, aşkın engel tanımadığını, karşılık beklemeden sevildiğini öğrettin. Her şeyin tam olduğunu düşünürken sevildiğini öğrettin. Olduğumu anlamamı sağladın. Seninle sensizken eksik varım dedin ya... Bocaladım. Korkarak sevdim ben seni. Sol göğüs kafesimin altına sakladım. Her nefes alışım da sevdim. İçinde sen olan her şeyi sevdim. Sırf senin içinde ben olduğum için kendimi bile sevdim ben Elif Sancak." Demir'e gözlerim buğulu bir şekilde bakarken "Nefes al." diye fısıldayınca derin bir nefes aldım. Elimin üzerine ufak bir öpücük bıraktıktan sonra boшта kalan elini cebine soktu. Yok artık düşündüğüm şey değildir değil mi, diye düşünürken cebinden çıkardığı siyah kutuyu açtı. Gözlerim içindeki kocaman mavi elmas yüzüğe takılırken Demir yüzüğü yerinden çıkardı ve tekrar elimi tuttu. "Benim hayatım, artık senin iki kirpiğinin arasında. Maviyi senin gözlerinde sevdim ben, sen de maviyi benim hayatımla sever misin? Bir ömür kalbine ulaşan tek damarın üzerinde taşır mısın bu yüzüğü? Karanlığıma mavi bir ışık saçarmısın? Beni aydınlatır mısın?" dediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi atarken gözlerimin içine baktı. "Benimle evlenir misin Elif Sancak?"

Nefes alamıyordum. İçimde Paris'i tek nefeste koşma isteği varken tek bir yerimi kıpırdatamıyordum. Demir dizlerinin üzerinde önümde beklerken "Kafandakileri inan bana. Biliyorum, hatalarım oldu. Canını yaktım, umursamadım, çoğu zaman hiçe saydım seni. Yani sevgilim... Sana verdiğim zararların hepsi önce burada..." deyip başını gösterdikten sonra kalbine dokundu. "Sonra beni yakıp kırmak için burada... Beni kusurlarımla seveyim misin?"

Yanaklarımdan süzülen birkaç damla yaşla derin bir nefes aldım. Demir elinde yüzükle tekrar elimi öptü. Bu sefer dudakları elimin üstünde beklerken kalbime doğru bir sıcaklık yayıldığını hissettim. Dilim damağım kurumuştur sanki. Söyleyecek çok şeyim vardı, ama dile dökülecek gücüm yoktu.

Günlerdir hayalini kurduğum şeyi Cem'in organizasyonu ile gerçekleştirmiştım. Bu çocuk gerçekten bu işlerde harikaydı. Bana ne kadar ters gelse de Elifimin bir gülüşü için buna katlanmalıyım. Dizlerimin üstünde dudaklarımı mis kokan ellerindeyken yavaşça boşta kalan eliyle yanağıma dokundu. Başımı kaldırırken elimi sıkarak diz çöktü. Şimdi buğulanmış maviliklerini daha yakından görebiliyordum. Elini hafifçe yanağımda kıpırdatırken gözlerindeki anlamı çözmeye çalışıyordum. Hiç bu kadar zorlamamıştı beni bu gözler. "Sen benim önümde de diz çökme..." derken "Umurumda değil!" diyerek sözünü kestim. Onun sonsuza kadar bana ait olmasından başka hiçbir şey umurumda değildi. "Diz çökeceksek beraber, ayağa kalkacaksak beraber." dediğinde gözlerinin içine bakarken hafifçe gülümsedi. "Seni kusurlarınla sevmedim ben Demir Kara. Sana kusurlarınla âşık oldum. Sen bana yasakken ben sana âşık oldum. İhaneti gördüm, şiddeti gördüm, aşkı gördüm. Yanarak geçtim aşkının içinden, kor olmadan küle döndüm. Sardın beni, küllerimden yeniden doğdum. Ben seninle doğdum Demir, seninle yaşadığımı hissettim... Ölürken de seninle olmak istiyorum." "Yani?" dediğinde sıcacık gülümsemesiyle bana baktı. "Maviyi seninle severim, bu yüzüğü ölene kadar parmağımda taşıyım. Karanlığına ışık saçarak seni aydınlatırım. Seninle mutsuzluğa da varım... Yani... Evet, Demir Kara, seninle evlenirim"

Gözlerimi araladığımda tüm bunlar rüya mıydı, diye düşünürken parmağımdaki ağırlık her şeyin gerçek olduğunu kanıtlıyordu. Hala inanamıyordum. Demir Kara

bana tüm kalbini açmış ve evlenme teklifi etmişti. Ben de hiçbir şeyi umursamadan kabul etmiştim. Bunu asle etmemize gerek yok, demesi birazda olsa rahatlatmıştı. Kıpırladığımda belindeki el beni sert bir göğse yasarken gülümseyerek omuzumun üstünden Demir'e baktım. Saçlarım yüzüne geldiğinde kaşınmış olacak ki burnunu kıpırlatarak onları uzaklaştırmaya çalıştı. Kıkırdatarak olduğum yerde ona doğru döndüm. Beni kendine çekip başını göğsüne yasladığında parmaklarımla sırtına güneydin sevgilim yazarken "Sanada güneydin güzelim." demesi gülümsememe neden oldu. Demir gözlerini açmadan "Saat kaç?" diye sorduğunda omuzlarımı silktilim. Bugün Paris'ten ayrılıp Barselona'ya gidecektik, ama ben buradan ayrılmak istemiyordum. Tek gözünü açıp arkasındaki komidinden saatine baktıktan sonra hızla yataktan doğruldu. "Biraz daha oyalanırsak uçağı kaçıracağız." Yataktan kalkıp banyoya gittiğinde bende dün gecedan beri hayranlıkla izlediğim yüzüğüme baktım. Demir'in tekrar odaya gelmesiyle gözlerimi ona çevirirken bana bakması utanmama neden oldu. "Bana böyle bakmıyorsun." dediğinde başımın altındaki yastığı ona fırlatırken "Dün geceyi düşündüğüm için öyle bakıyorum, yüzük umurunda değil." dedim. Demir belli belirsiz gülümserken "Yaa-aa..." diyerek yataktan doğruldum. "Bana öyle bakma." Demir yanıma gelerek "Nasıl bakmayayım?" diye sorduğunda kaşlarımı çattım. "İşte böyle bakma. Görende beni evlenme meraklısı, gösteriş budalası, servet avcısı sanacak." dediğimde Demir ufak bir kahkaha atarken bana sıkıca sarıldı. "Senin sevgin, benim en büyük servetim. Varsın servet avcısı ol. Kendi kalbini çalamazsın ya." Demir'in cümlesiyle dudaklarım yavaşça aralanırken gü-

hümseyerek yanağımdan öptü. "Demir Paris'te yediğimiz
burşey mi seni böyle yaptı yoksa havası mı çarptı?"
Gülümseyerek yanımdan kalkarken "Umarım havası
değildir." diye fısıldadım.
Hızlı bir şekilde hazırlandıktan sonra odadan çıktık.
Lobiye indiğimizde otelin müdürü bize doğru gelirken
"Melek'in yanındayım." diyerek o sıkıcı ortamdan ayrıl-
mış oldum. Melek bana baktığında yüzüğün olduğu elimi
sallarken gözlerini büyültürerek "İnanmıyorummmmm..."
diye bağırınca susmasını işaret ederek adımlarımı hızlan-
dırdım. "Sussana kızım ya." diyerek Demir'e baktığımda
ortada gözükmemesi biraz da olsa rahatlatmıştı. Melek'e
döndüğümde hayran bir şekilde yüzüğü incelemesi gü-
lümsememe neden oldu. "Sen susma Effy, ne olduğunu
anlat. İnanmıyorum ya... Resmen kızın parmağına kafam
kadar tek taşı takmış çocuk. Bir de evlenmemi teklif edecek
sanki diyordun. Of, çok güzel ya." diyerek elimi kendine
çekti. "Sessiz ol" diye fısıldarken gözüm Esra'ya takıldı.
Şurati sinirden kıpkırmızı olmuş bir şekilde parmağım-
daki yüzüğe bakarken kolumda bir el hissettim. Önder,
nefret dolu bakışlarını elimdeki yüzüğe sabitledikten son-
ra bana döndü. "Bu ne demek oluyor Effy?" derken sesini
kontrol etmemesi sessizce yutkunmama neden oldu. O
kadar sinirliydi ki kolumu kopartacak kadar sıkıştığını fark
etmediğine emindim. "Demir bana evlenme teklifi etti."

"Ve yüzük parmağında olduğuna göre sende kabul et-
tin." Dişlerinin arasından konuşması sinirini daha da göz-
ler önüne seriyordu. "Daha onyediyi yaşındasın lan sen!"
diye bağırduğunda yüzümü acıyla buruşturmamla lobideki
gözlerin bize dönmesi bir oldu. "Aksini iddia etmedim Ön-
der. Ayrıca teklif etti diye hemen evlenecek halimiz yok."
"Ama sonuç olarak evleneceksin." diyerek kolumu sıkar-
ken "Evet!" dedim acıyla. Önder bana doğru "Annenler,

böyle bir herifle evlenme kararı aldığını duyunca ne tepki verecekler çok merak ediyorum." diye tısladığında "O bana kötü bir şey yapmadı." dedim dişlerimin arasından. "Sana tecavüz edenler onun emrinde olan adamlar. Ne çabuk unuttun?"

Önder'in kolumu sıkmasından daha çok küfür eder gibi söylediği sözler canımı acıtırken gözyaşlarımın gözlerime toplanmasıyla "Onu tanıımıyorsun." dediğimde "Tanıdığım kadarı bana yetiyor ve kusura bakma Effy göre göre en yakın arkadaşımı yakamam." dedi.

"Yakın arkadaş mı? Hah... Beni bir yabancından farksız gördüğünü düşünüyordum oysaki..."

"Effy konumuz bu değil." diye bağırdığında kolumu elinden kurtarmaya çalışırken "Konumuz tamda bu Önder!" diye bağırdım. "Aylardır yanıma uğramadığın halde ne cüretle bana karışabileceğini sanıyorsun?"

Önder sinirle "Ahhh" diye bağırdıktan sonra kolumu daha sıkı tutarken "O çocukla evlenmene asla müsaade etmeyeceğim. Gerekirse babanlara onun ne pislik bir adam olduğunu anlatırım. Beni buna zorlamadan önce kendin vazgeçersen iyi olur Effy." diye bağırdı. Kolumu hızla bırakırken "Esra gidiyoruz." diye bağırarak yürümeye başladı. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken morarmaya başlayan kolumu ovaladım. Önder'e ne olmuştu anlamıyordum. Kılıma zarar gelmesinden korkan adam, sırf bu yüzden Demir'den uzak durmam için yalvaran kişi, canımı hem ruhen hem fiziken acıtmak için elinden geleni yapmıştı. "Elif" diyen sert sesle Demir'e doğru dönmeden gözlerimi silmeye çalışırken "Ne oldu burada?" diyerek içeri giren Cem ve Bora'ya Melek susmasını işaret etti. Derin bir nefes alıp Demir'e döndüğümde "O sesler neydi? Neden ağladın?" derken gözü koluma takılınca "Kim yaptı bunu?" diye bağırdı. Sabah sabah ikinci gerginliği

kaldıramayacağımı için "Yok bir şey hayatım. Yanlışlıkla Melek'in valizine takıldım kolum masaya çarptı." deyince Demir'in nefret dolu bakışlarını kolumda gezdirdi.

"Hangi masanın beş parmağı var be?"

Demir'in bağırmasıyla gözyaşlarım tekrar yanaklarımdan süzülürken "Kim yaptı Elif bunu sana?" diye bağırınca Melek "Önder." dedi. Melek'e, ne yapıyorsun sen, der gibi bakarken Cem "Demek o yüzden o kadar sinirliydi. Ben Esra bir şey yaptı sanıyordum meğer... Abi dur..." diyerek hışım ile otelden dışarı çıkan Demir'in arkasından koşmaya başladı.

"Melek ne yaptın sen?"

"Bir kere daha hırpalanmanı göze alamadım." dediğinde ikimizde koşarak dışarı çıkarken Demir'in taksi bekleyen Önder'e doğru yürümesine nefesimi tutarak baktım.

"Sen ne cüretle ..."

Önder'i yakasından tuttuğu gibi arabasının üstüne yaslayarak kolunu boğazına dayadı. "Sen kim oluyorsun da ona dokunuyorsun!" diye bağırırken kendine doğru çekip tekrar arabaya sertçe yasladı. Önder'in yüzü buruştuğunda sanki benim canım acımış gibi iç çektim. "Konuşsana piç!"

"Demir," diyerek koşmaya başladığımda gözlerini Önder'den ayırmadan eliyle durmamı işaret etti. "Sakın bir adım daha atma Elif." Ses tonu o kadar korkutucuydu ki istemeden olduğum yerde kâlakaldım. Melek arkamdan koşup bana sarılırken otel dâhil sokaktaki herkes etrafımıza toplanmaya başlamıştı. "Ben senin emrindeki bir adam değilim."

"Sen zaten adam değilsin. Adam olan bile bile Elif'in canını yakmazdı. Hele benim emrimdeki adam asla."

Önder histerik bir kahkaha atınca Melek'in elini sıktım. Onu ilk kez böyle görüyordum. "Haklısın ona tecavüz

eden de bendim." Önder'in cümlesiyle Demir yumruğu-
nu karnına geçirdikten sonra saçlarını sıkıca kavrayıp "Ne
dedin lan sen?" dedi. Dişlerini o kadar çok sıkıyordu ki
birazdan hepsinin kırılacağına yemin edebilirdim. Gözüm
Esra'ya takıldığında keyifli halini zar zor yüzündeki mas-
keyle saklıyordu. "Effy'den uzak duracaksın."

Demir, Önder'i yakasından yakalayıp tekrar arabaya
yasladı. "Sen kimsin ki bana ne yapacağımı söylüyorsun
şerefsiz." dediğinde sesi iğrenirmiş gibi çıkarken, Önder
"Aranızdan bir kişinin daha onun canını yakmasına izin
vermeyeceğim." dedi aynı ses tonuyla. "Ben onun canını
yakmam, yakanında canını almadan durmam."

Önder "Canımı mı alacaksın yani?" diyerek kahkaha
attıktan sonra "Oysa çeten fazla canlı duruyor. Demek ki
istisnaların var." dedi. "Biraz daha zorlarsan elimde kalır-
sın Önder Gezer."

"Effy'i sana kullandırtmayacağım Demir Kara. Sadece
seks yapmak için ona evlenme teklif etmene gerek yoktu.
Adamlarının yolundan gitseydin..." derken Önder'in su-
ratına yediği yumrukla sesi kesildi. Nefes alamıyordum.
Artık gözyaşlarımı tutmakta zorlanıyordum. "Doğru ko-
nuş Önder. Yoksa o fazlalık dilini keser atarım." Önder
birden Demir'e direnerek ayağa kalkmaya çalıştı. "Yalan
mı lan? Yalan mı? Sadece onu becermek için uyduruktan
bir yüzüğü parmağına takmadın mı? Nasılsa evleneceğiz
diyerek kandırmayacak mısın kızı?"

"Bu zamana kadar birlikte olmadığımızı nereden bili-
yorsun?" dediğinde Demir'e şaşkınlıkla bakarken, Önder
nefret dolu bakışlarını bana çevirdi. "Bu adamla yattın
mı?" diye bağırınca gözyaşlarım daha da güçlü akmaya
başladı. Etraftakilerin ne dediğimizi anlamasalar da böyle
dikkatli ve acıyarak bakmaları yerin dibine girmek isteme-
me neden oluyordu." Bu tecavüzcü herifle yattın mı Effy?"

Demir, Önder'in yüzüne tekrar yumruğunu geçirirken "Sen kime tecavüzcü diyorsun lan?" diye bağırınca Önder dengesini kaybederek yere düştü. Hırsını alamayan Demir tekmelelerini ardı ardına savururken yanına koşmak için hamle yaptım. Melek kolumdan tutarak "Sen karışma." diye fısıldarken "Demir!" diye bağırdım çaresizce. Benim sesimle tekmesi havada kalan Demir kıpırdamadan bir süre durduktan sonra geri çekildi. Esra, rol sırasının ona gelmiş olduğunu anlamış olacak ki yüzüne ağlamaklı bir maske takıp Önder'in yanına koştu. Önder iki büklüm şekilde ayağa kalkarken gözlerini Demir'den ayırmıyordu. Daha sonra bana dönerek birkaç adım attı. Kalbim yerdinden çıkacak gibi çarparken Önder'in yere tükürmesiyle nefesimi tuttum. "Yazıklar olsun."

Havaalanına giderken düşündüğüm tek şey Önder'in söylediği son cümleydi. Benden utanmakla o kadar meşguldü ki beni dinlememişti bile. Ne olmuştu da böyle birine dönüşmüştü. Daha öncede fevri çıkışları olurdu ama bu seferki... Resmen benden iğrendiğini belli eder nitelikteydi. Demir sessizce arabayı sürerken sinirinin geçmediğini direksiyonu tutuşundan anlayabiliyordum. Biraz daha sıkarsa büyük ihtimal direksiyon elinde kalırdı. Yola bakmasına rağmen aklının Önder'de olduğuna emindim. Son zamanlarda araları iyiymen birden nasıl bu kadar kötüleşmişti aklım almıyordu. O dediklerinden sonrada bir daha düzeleceğini sanmıyordum. Hoş, Demir'in onun canını almadığına şükretmeliyim. Havaalanına geldiğimizde içimde ufacık bir tatil isteği kalmazken tek tesellim Demir'in yanımda olmasıydı. Birkaç saat önce kendimi dünyanın en mutlu insanı hissederken şu anda ölmek istiyordum. Kontrollerden geçip uçağa doğru ilerlerken Demir'in hiç konuşmaması sanki fırtına-

dan önceki sessizlikti. Uçağa bindiğimizde sinirle kendini koltuğa atarken sessizce yanına oturdum. Siniri, salladığı bacağından ve sıkıldığı yumruğundan rahatlıkla anlaşılıyordu. Eline hafifçe dokunmamla yüzüme bile bakmadan ayağa kalktı. Bu mesafesi Önder'in söylediklerinden daha çok canımı yakarken göz ucuyla nereye gittiğini takip ettim. Perdenin arkasına geçtiğinde Bora, Cem ve Emir de peşinden gittiler. Yerimden kalkıp koşar adım perdenin önünde dururken "Ne oluyor Effy?" diyen Melek'e susmasını işaret ettim. Ceren "Effy yerine otursan iyi olur. Onları dinlediğini görürse..." deyince "Şşş" diyerek perdenin arkasındaki konuşmaları dinlemeye çalıştım.

"Demir sakın ol abi ya."

"Harbiden ha"

"Ulan! O çocuğun neler dediğini duymadınız mı?"

"Duyduk abi. Derdi seninle değil ki... Bizimle... Bizde döndüğümüzde icabı--"

"Kes Bora. O çocuk dediği her şeyde haklı."

"Abi haksız demiyorum, ama bunun için seni suçlaması..."

"Çünkü ben suçluyum amına koduğumun herifleri. Çünkü o lanet olayda tek suçlu benim."

"Hayda..."

"Cem!"

"Ne Cem ya? Allah Allah... Senin suçun yok. Daha sen kendin buna inanamazken başkalarının inanmasını nasıl bekliyorsun?"

"Ben inansam ne olacak lan. Ben inansam ne değişecek. Herkes beni tecavüzcü olarak damgalamayı bırakacak mı? Ailesi, Önder yerine bana mı inanacak? Effy'i etkilemeyecekler mi? Bir seçim yapmak zorunda kalacak Cem ve seçtiği ben olmayacağım."

"Abi Effy seni seviyor, senden vazgeçmez."

"Karşı tarafta ailesi var Emir. Nasıl vazgeçmez?"

"E sen nasıl vazge..."

"Şşşt"

Demir'in aniden susması üzerine hızlı adımlarla geri dönerken kalbimin yerinden çıkacağını hissediyordum. Demek bütün siniri bundandı. Ne Önder'in yakıştırdıkları, ne beni hırpalaması... Benim ona olan sevgime güvenmiyordu ve gün gelince ailemi seçeceğime inanıyordu. Peki, Cem'i susturduğu şey neydi? Neden mutluyken muhakkak bizi mutsuz edecek bir şey oluyordu. Demir'in perdenin arkasından çıktığını görünce gözlerimi hızlıca kapattım. Hostesin uyarısıyla herkes kemerlerini bağlarken Demir, benimkini beni uyandırmamaya çalışarak bağlamıştı. Uçak havalandığında derin bir nefes alırken önüme düşen saçlara dokunan bir elin fısıltısıyla içimdeki sıkıntının azaldığını hissettim.

"Seni çok seviyorum Elif Sancak ve senden asla vazgeçmeyeceğim. Lütfen sende benden vazgeçme."

★ ★

Barselona'ya ayak bastığımız gibi ilk uçakla Türkiye'ye dönmek istemiştik. Çünkü daha ilk dakikadan Demir'in telefonu çalmaya başlamış ve her zamanki gibi çetesiyle beraber ortadan kaybolmuştu. Melek'le ilk günler otelden çıkmazken, sonrasında şehri turlamaya karar vermiştik. Emir ve Ceren'in ortada gözükmemesi, en azından birilerinin keyfi yerinde, diye düşündürüyordu. Passeig de Gracia Caddesi'nde dolaşırken günlerdir içimde olan sıkıntıyı dile dökmeye karar verdim.

"Melek."

"Efendim canım."

"Önder'in derdi ne?"

"Ah bir bilsem Effy. Günlerdir bende onu düşünüyorum."

O yüzden konuyu sana açmakla açmamak arasında kaldım. O gün... Ben Önder'i tanıyamadım. Tamam, Demir'e karşı her zaman bir antipatisi vardı ama o gün... Ondan nefret ettiğini açık açık belli etti ve söylediği sözlerin hiçbir hatta ses tonu bile onu yansıtmıyordu. Bilmiyorum hiçbir işte bir iş var." dediğinde olduğum yerde dururken "O iş, Esra olmasın?" dedim. Oda durup sanki aklına bir fikir gelmiş gibi bana baktı. "Olabilir... Gerçekten olabilir Effy. Esra senden intikam almak istediğini açık açık söylemişti zaten. Dur dur... Ne demişti tam olarak. Önder'i elinden alacağım Demir'i de alacağım gibi bir şey. Evet, evet kesin o. Önder'in bu kadar değişmesine neden olan kişi Esra. Kim bilir ne yalanlar attı da çocuğun beynini bulandırdı."

"Kavga sırasında yüzü o kadar keyifliydi ki saldırmak için kendimi zor tuttum." dediğimde ellerimi tutarken "Önder'in bu kadar acımasız olmasının başka bir açıklaması yok Effy. Kolunun haline bak. Ya o olayı hatırlatmasına ne demeli... Seni ailene söylemekle tehdit etti. Tanıdığımız Önder böyle bir şey yapar mı? Mutlaka biri aklına girmiş. Bu biri de Esra." deyince kafamda bazı şeyler oturmaya başladı. "Önder'in kafasını bulandırıp Demir'e karşı tamamen doldurdu. Önder patlamak için böyle bir an bekliyordu belli ki. Evleneceğinizi duyduğu an, içindeki nefreti kustu. Hem Önder'i elinden alıp hem de onun vasıtasıyla seni Demir'den ayıracaktı. Ne yılan kız ya... Ne dedi Önder, 'Ya Demir'den ayrılırsın ya da ailene söylerim. 'Sen Demir'den ayrılmadığın için Önder senden uzaklaşacak ve ailene her şeyi anlatacak. Ailen üzerine gelince de bir seçim yapmak zorunda kalacaksın ve tabi ki aileni seçince Demir boşta kalacak. Resmen bir taşla iki kuş vurmuş olacak." Melek'in söyledikleri mantıklı gelmeye başladığında içimdeki öfke ve nefret gitgide büyüyordu. Nefretim, Esra'nın intikam almak için Önder'i kullanmasından dolayıldı.

Öfke ise öyle bir kıza inanıp onyedi senelik arkadaşını bir kalemde silebilmesi yüzündendi. Bende Effy'sem bu planı bozarım!

Yağmur çiselemeye başladığında "Sanırım otele dönme vakti geldi." diyerek taksi ararken telefonumun sesini duydum. Hem saati hem de arayan kişiyi gördüğümde derin bir nefes alma ihtiyacına engel olamadım. "Harika" dediğimde Melek kaşları çatık bir şekilde bana bakıyordu. Ekranı ona döndürüp "Azara hazır mıyız?" diye sorunca Melek alt dudağını ısırp, yandık der gibi başını iki yana salladı.

"Alo."

"Elif" Demir'in sesindeki siniri hissederken, belki yatıştırırım, umuduyla "Efendim sevgilim?" dedim en tatlı ses tonumla. "Saatin kaç olduğunun farkında mısın?" diye bağırmasıyla başarılı olmadığımı anladım. "Muhabbete dalıp fark etmemişsiz hayatım. Zaten otele dönmeye çalışıyoruz şu anda, ama taksi bulamadık." Demir'in derin bir nefes aldığını duyarken "Tam olarak neredesiniz?" diye sorunca etrafıma bakındım. Tarif edebileceğim tanıdık bir yer yoktu. "Ben sana lokasyon atayım." deyince "Hemen ve hiçbir yere kıpırdamayın. Geliyoruz." diyerek telefonu kapattı. Hızla Demir'e bulunduğumuz yerin konumunu gönderirken "Geliyorlarmış." deyince "Bora da mı?" dedi tedirgin bir şekilde.

Omuz silkip "Sanırım." dedikten sonra telefonu çantama koydum. "Merak etme o Demir'i, sende beni tutan taraf olacağın için tartışmaya vakit bulamazsınız." deyip göz kırptığımda "Saçmalama." deyince gülümseyerek kollarımı önümde bağladım. Birkaç dakika sonra önümüzde duran siyah limuzine bakıp Melek'e "Böyle bir araçla bu kadar kolay gelemezler değil mi?" diye fısıldarken Melek korkuyla bana yaklaştı. Arabadan inen üç siyah

takım elbiseli adamlarla birkaç adım geriledik. Adamların bakışlarından hoşlanmazken bir terslik olduğunu anında anlamıştım. Bize doğru geldiklerini gördüğümde Melek'e "Üç kadar sayacağım." diyerek geri geri yürümeye başladım. "Üç dediğim an koşmaya başla ve sakın arkana bakma. Koş ve bir yere sığın Demirlere haber ver." dememle sırtımızın binanın duvarına çarpması bir oldu. "Üüüüü" diye bağırıp koşmaya başladım. İkimizde farklı yönlere dağıldığımızda benim arkamdan iki adamın, Melek'in peşinden debir adamın koşması benim peşimde olduklarını gösteriyordu. Bunlar, Muhsin'in adamları olabilir miydi? Kalbimdeki sıkışma hissiyle daha hızlı koşmaya çalışırken omuzumda hissettiğim elle çılgılık attım. Adam ağzımı kapatırken var gücümle elini ısırdım. İnleyerek elini çekmesini fırsat bilip "Yardım edin!" diye bağırırken tekrar ağzımı kapattı. "Sesini kesmezsen gırtlığını keserim." diye fısıldamasıyla sessizce yutkundum. "İşte böyle." diyerek beni siyah limuzine doğru sürüklemeye başladı. Elinden kurtulmaya çalıştıkça beni daha sıkı tutarken "Tepinmeyi kes." diye bağırması umurumda değildi. 'Ne olur Melek sen kurtul bari' diye düşündüğüm sırada karşıdan korumanın ellerinde gelen Melek'le içimdeki telaş daha da arttı. Adam beni arabaya iterek bindirdiğinde Demir'in gelmesi için dua ederken Melek'in de binmesiyle araba hareket etti. Karşımızda oturan ürkütücü adamı nereden tanıdığımı hatırlamaya çalışırken Melek'in gözyaşlarını fark ettim ve ellerini sıkıca tuttum. Bu adamın kim olduğunu bilmiyordum, ama kim olursa olsun karşısında dimdik durmamız gerektiğini bana Melek söylemişti, ama sanırım şu anda korkudan bunu aklına getiremiyordu. "Hoşgeldiniz bayanlar" dediğinde ses tonunun tıslar gibi çıktığını saymazsak aynı Demir'e benzediğine yemin edebilirdim. "Sanırım beni tanımıyorsunuz. İsimim Ad-

nan." dediğinde gözlerimin büyümesine engel olamazken Melek'le göz göze geldik. Bu adam Demir'in babası mıydı? Sanırım şu anda bir şey söylemelisiniz. Mesela; memnun olduk efendim." Dikkatlice Adnan Kara'yı izlerken onun yavaş yavaş sinirlendiğini gerilen damarlarından anlayabiliyordum. Melek'le sessizliğimizi korurken Adnan Bey hafifçe kaşlarını çatıp "Ailelerinizin sizlere nezaket kurallarını anlatmış olacağını düşünüyorum." dedi.

"Bizden ne istiyorsunuz?" dediğimde gülümseyerek arkasına yaslanırken "Hah şöyle" deyince kaşlarımı çatıttım. Bir süre bizim acınası halimizi izledikten sonra "Oğlum." deyip Melek'e bakarak "Ve adamını." dedi. "Anladım?"

"Sizin daha akıllı olduğunuz gelmişti kulağıma. Bizimkileri bile etkileyebildiğine göre..." diyerek ikimizi de süzdükten sonra "Gerçi etkilediğiniz yön, zekânız mı şu anda ondan şüpheliyim..." deyip gülümsemesiyle midemin bulandığını hissettim. "Demir'i ve Bora'yı rahat bırakacaksınız."

"Asla." dediğimde Adnan Kara'nın gözlerinin daha da karardığını hissederken "Asla mı dedin sen?" dedi sakın ama tehditkâr bir ses tonuyla. "Ölürüm de Demir'den vazgeçmem."

Adnan Kara sinirle gülümseyerek gömleğinin kol düğmelerini düzeltirken "Bunun için bir şey ayarlayabilirim." dedi. Bir insan ancak bu kadar soğuk olabilirdi. Beni gerçekten öldürmezdi değil mi? "Ama gerek yok." dediğinde derin bir nefes aldım. "Çok vaktim yok ve kelime oyunlarını sevmem. Oğlumdan uzak duracaksın. Seninle sadece gönül eğlendirdiğine eminim." derken gözleri parmağımdaki yüzüğe takılınca, daha doğrusu o lafından sonra ben yüzüğümü gözüne sokunca, yumruğunu sıktı. Kesinlikle babası sinirlendiğinde Demir'den daha korkutucu oluyor

du, ama korkmamalıydım. Korktuğumu belli edersem kedinin fareyle oynadığı gibi benimle oynardı.

"O yüzük, umarım sandığım kişi tarafından takılmamıştır." Kızgın bir boğaya kırmızı pelerin salları gibi "Sizin daha akıllı olduğunuz gelmişti kulağıma Adnan Bey," dediğimde "Ahh!" diye bağırarak önümüzdeki masaya yumruğunu geçirdi. Masa parçalara ayrılırken Melek'in dudaklarından ufak bir hıçkırık kaçmıştı. Adnan Kara "Ağlamayı kes!" diye bağıldıktan sonra "Ona bağırma!" diye araya girince koltukta bana doğru kaydı ve belindeki silahı çıkartıp alnıma dayadı. Melek çığlık atıp elleriyle ağzını kapatırken korkudan tir tir titresem de Adnan Kara'nın tam gözlerinin içine baktım. Birazdan belki tetiği çekip beni öldürecekti, ama hatırladığı son şey gözlerim olacaktı.

"Bak kızım... İnan bana beni daha yakından tanımak istemezsin. O küçük egonu alıp seninle beraber toprağa gömerim ve bunu yaparken bir saniye bile gözümü kırpmam." diye tısladığında sessizce yutkunurken silahı alnımdan çekip yanına koydu. Boynunu kıtlatıp omuzlarını düzeltirken "Ama biz mantıklı bir şekilde konuşacağız değil mi?" diyerek gözlerimin içine bakarken, yiyorsa konuşmayacağız de bakışını attı. "Oğlumla bu kadar ciddi olduğunuzu bilseydim, bu konuşmayı çok daha önceden yapardım. Seninle sadece gönül eğlendirdiğini sanıyordum. Ta ki bana karşı gelip ufak Paris yolculuğunuza katılana kadar. Şu anda görüyorum ki oldukça ciddi bir ilişkiniz varmış." deyip tekrar yüzüğüme baktı. "Ben emirlerime karşı gelinmesini sevmem Elif Sancak ve oğlum aylardır senin yüzünden emirlerime karşı geliyor. Bir ara düzeldiğini düşündüm, ama o durum tamamen aldatmacaymış. Ailesinden bile vazgeçip seni tercih ettiğinde bunu anladım. O senden ayrılmıyorsa sen

ondan ayrılacaksın ve veliahtımı bana geri vereceksin.”
“Gerçekten göz göre göre oğlunuzu o iğrenç hayata sürük-
lemek mi istiyorsunuz? Bir gün oğlunuzu da kızınız gibi
karanlığınızda kaybedeceğinizin farkında değil misiniz?”
“Sen bunu nereden...” derken gözlerinde ufak bir acı duy-
gusu yakaladığıma yemin edebilirdim. Gözlerini kapa-
tıp derin bir nefes aldı ve eski karanlık bakışlarını tekrar
bana dikti. “Onuda kaybetmemek için ondan uzak kalma-
nı emrediyorum.” dediğinde sesi fazla otoriter çıkmıştı.
“İyilik, güçsüzlüktür ve sen yanında olduğun sürece oğ-
lum güçsüzlüğe mahkûm olacak. Başta karıştığın kötü
işleri görünce senide Esra gibi sanmıştım. Onları gibi
kusursuz bir ilişkinizin olacağını düşünmüştüm. Ama
bende yanılabilirdim...” dediğinde kalbime bir
ağırlık çökerken Adnan Kara’nın son dedikleri kafamda
yankılanmaya başladı. Onları gibi kusursuz bir ilişki...
Demir ve Esra birlikteler miydi? Demek o yüzden başlar-
da sürekli beraberlerdi. Yemeğe kol kola gelmelerinin ne-
deni de bir ilişkileri olduğunu herkesin bilmesinden do-
layıydı belli ki. Peki, neden benim hiçbir şeyden haberim
yoktu. Her ne kadar eski konular olsa da o zamanlarda
hayatındaydım ve iyi kötü bir ilişkimiz vardı. Aldatmış
mıydı beni yoksa sadece babalarının bir ilişkisi olduğunu
düşünmesini mi istemişti? Kafamda birçok düşünce dola-
nırken Adnan Kara keyifle gülerek arkasına yaslandı.

“Ne o... Her şeyi anlatan Demir’imiz bunu söylemeyi
es mi geçti?” Dikkatimi tekrar ona verdiğimde yüzündeki
keyifli ifade yeniden ciddileşti. “Neyse konumuz Demir’in
ilişki hayatı değil. Güçsüzlükten nefret ederim. Güçsüz-
leştiren her şeyden... Oğlumdan uzak duracaksın. Nasıl
yaparsın ne dersin bilmiyorum, ama onu kendinden uzak
tutacaksın. Eğer dediğimi yapmazsan ben yaptırmasını
bilirim.” dediğinde gözlerimi nefretle kısarken “Senden
korkacağımı mı sanıyorsun?” dedim.

ondan ayrılacaksın ve velihtimi bana geri vereceksin.
"Gerçekten göz göre göre oğlunuzu öğretilmeye havaya sürük-
lemek mi istiyorsunuz? Bir gün oğlunuzu da kızınız gibi
karanlığınızda kaybedeceğinizin farkında değilsiniz?"
"Sen bunu nereden..." derken gözlerinde utak bir acı duy-
gusu yakaladığıma yemin edebilirdim. Gözlerini kapat-
tıp derin bir nefes aldı ve eski karanlık bakışlarını tekrar
bana dikti. "Onuda kaybetmemek için ondan uzak kalma-
nı emrediyorum." dediğinde sesi fazla otanter çıkmıştı.
"Yıllık güçsüzlüktür ve sen yanında olduğun sürece oğ-
lum güçsüzlüğe mahkûm olacak. Başta karıştığın kötü
işleri görünce sende Esra gibi sanmıştım. Onlarınkı gibi
kusursuz bir ilişkinizin olacağını düşünmüştüm. Ama
bende yanılabilirdim..." dediğinde kalbime bir
ağırlık çökerken Adnan Kara'nın son dedikleri katamda
yankılanmaya başladı. Onlarınkı gibi kusursuz bir ilişki...
Demir ve Esra birlikteler miydi? Demek o yüzden başlar-
da sürekli beraberlerdi. Yemeğe kol kola gelmelerinin ne-
deni de bir ilişkileri olduğunu herkesin bilmesinden do-
layıydı belli ki. Peki, neden benim hiçbir şeyden haberim
yoktu. Her ne kadar eski konular olsa da o zamanlarda
hayatındaydım ve iyi kötü bir ilişkimiz vardı. Aldatmış
mıydı beni yoksa sadece babalarının bir ilişkisi olduğunu
düşünmesini mi istemişti? Kafamda birçok düşünce dola-
nırken Adnan Kara keyifle gülerek arkasına yaslandı.

"Ne o... Her şeyi anlatan Demir'imiz bunu söylemeyi
es mi geçti?" Dikkatimi tekrar ona verdiğimde yüzündeki
keyifli ifade yeniden ciddileşti. "Neyse konumuz Demir'in
ilişki hayatı değil. Güçsüzlükten nefret ederim. Güçsüz-
leştiren her şeyden... Oğlumdan uzak duracaksın. Nasıl
yaparsın ne dersin bilmiyorum, ama onu kendinden uzak
tutacaksın. Eğer dediğimi yapmazsan ben yaptırmasını
bilirim." dediğinde gözlerimi nefretle kısarken "Senden
korkacağımı mı sanıyorsun?" dedim.

Ufak bir kahkaha atıp "Sesin tam aksini söylüyorama..." dediğinde yumruğumu sıktım. Biraz tedirgin olsamda ondan kormayacaktım. Hele de benim için babasını karşısına almış bir sevgilim varken asla... "Hiçbir şey yapamazsın. Demir buna asla izin vermez." dediğimde "Yaşarsa..." diye cevap verince nefes alamayacağımı hissettim.

"Onu güçsüz göreceğime, gözümü kırpmadan öldürürüm daha iyi. İnan bana!" dediğinde kalbim boğazımda atarken blöf yapıyor diyerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Muhakkak oyun olmalıydı bu sözler. Buraya kadar bunları söylemek için gelen adam oğlunu göz göre göre öldüremezdi. Yinede içimdeki korku elimi ayağımı titretiyordu. Bu adam, bunu yapabilecek karanlıktaydı. Başkalarının öldürmesini bekleyeceğine kendi yapabiliirdi.

"Şimdi beni daha iyi anladığımı umuyorum." dediğinde başımı aşağı yukarı sallarken "Dur." demesiyle şoför arabayı durdurdu. "Bunun aramızda kalması gerektiğini hatırlatmama gerek yok sanırım."

Adnan Kara'ya nefretle bakarken başımı bir kez daha sertçe salladım. "Güzel." diyerek gülümsemesi canımı yakarken "Gidebilirsiniz." demesiyle Melek'i ittirerek arabadan çıktım. Arkamızda bizi takip ettiğini yeni fark ettiğim taksiden inen üç adam iğrenç gülümsemeleriyle Adnan Kara'nın yanına binerken uzun süredir tuttuğum gözyaşlarımı serbest bıraktım. Seçim yapacağım gün gelmişti, ama bu seçim Demir ve yaşamasıyla ilgiliydi.

Tek düşündüğüm şey, Adnan Kara'nın, oğlumdan uzak durmazsan oğlumu öldürürüm, demesiye telefonumun ne kadar süredir çaldığını umursamıyordum. Oturduğum kaldırımın soğukluğu içimdeki yangını söndüremesede hafif çiseleyen yağmur gözyaşlarımı saklamama yardım ediyordu. Melek kıpırdamadan sabit bir

noktaya baktığımı gördüğünde koluma dokunarak "Effy" dedi. "Telefonun çalıyor."

Hiç kıpırdamadan aynı noktaya bakmaya devam ederken Melek çantamı açıp telefonumu aramaya başladı. Tam telefonumu çıkardığı an ses kesilince "Ahh" dedi hayal kırıklığıyla. "Şarjı bitti."

"Demir'dir."

"Anlamadım."

"Arayan Demir'dir. Bora'yı arasana." Melek telefonumu çantama koyup kendi telefonunu çıkartırken "Of... Otuzsekiz cevapsız arama. Telefonumu neden sessize aldım ki ben?" diye söylenerek kulağına götürdü. Bir süre bana korkuyla baktığını hissederken "Alo" demesiyle derin bir nefes aldım. Demir'in bağırışını bu noktadan bile duyarken Melek olduğumuz yeri tarif etmeye çalışıyordu. Melek telefonu kapatıp saçımı okşarken "Geliyorlarmış." deyince titrek bir nefes daha aldım. Ne yapacaktım ben? Ne diyecektim Demir'e? Nasıl açıklayacaktım olanları? Açıklamayacaksam ne söyleyip de saklayacaktım? Yine onu korumak için ondan uzak durabilecek miydim?

Melek sıkıca sarıldığında gözyaşlarım daha güçlü bir şekilde akmaya başladı. "Melek ne yapacağız?" diye sorduğum bir çıkış yolu beklerken Melek sadece "Of!" diyerek derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum Effy, tek bildiğim bizi çok zor günlerin beklediği."

"Ne yapacağımıza karar vermeden bir şey söylemememiz lazım."

"Biliyorum... Biliyorum. Bir şeyler uyduracağız. Lütfen ağlama artık."

Melek yavaşça saçlarımı okşarken önümüzde tanıdık bir araba durunca nefes alamadığımı hissettim. Demir'le yüzleşmeye hazır değildim. Duyduklarımı hazmetmeden ona bir şey söyleyemezdim. Demir, arabadan inip kapıyı

sert bir şekilde çarparken istemeden irkildim. Hızla yanımıza gelirken sinirli olduğu her halinden belliydi.

"Elif Sancak!" diye bağırdığında geldiğinden beri ilk kez gözlerinin içine baktım. "O telefonu açmayacaksa yanında taşımanın bir anlamı yok değil mi?" diye bağırdığında elimle gözlerimdeki yaşları silerken Melek kolumdan tutarak yerden kalkmama yardım etti. "Sana bir yere kıpırdamamı söyledim. Sen ne cüretle benim lafımı dinlemezsin."

Bora "Tamam abi." diyerek bize doğru yürürken "Bora!" diye sert bir şekilde uyardı. Ne halde olduğumu görmüyormuydu? Sinirden bu kadar mı gözü dönmüştü. "Elif" diye bağırdığında tekrar ağlamaya başlarken yanıma gelip iki kolumu tuttu. "Neyin var?"

En başta sorması gereken şeyi geç de olsa sorduktan sonra gözlerinde biraz olsun pişmanlık da gördüm. Hızla Demir'e sarılıp göğüsünde ağlamaya devam ederken Melek'in sesini güç bela duyuyordum. "İki serseri yolumuzu kesip çantalarımızı almak istediler. Biz vermek istemeyince de biraz hırpalandık. O sırada uzun boylu olanı Eff'nin parmağındaki yüzüğü farketti ve elini tuttu. Biraz zorladı, Effy vermek istemedi. Adam parmağını kesmekle tehdit etti. O sırada boşluklarından yararlanıp tekme savurduk ve koşmaya başladık. Bir süre takip ettiler, ama neyseki izimizi kaybettirdik."

"Kim lan onlar? Çok uzaklaşmamışlardır. Ne tarafa doğru gittiler?"

Bora'nın sinirli sesiyle Demir'e daha sıkı sarılırken Melek, "Yanımızdan koştular. Korkudan ne tarafa gittiklerine bakamadık." deyip Bora'ya sıkıca sarıldı. Onu yatıştırmak istediğini biliyordum, ama sarılmanın bir işe yaramadığını Demir'in beni kendinden hızla ayırmasıyla anlamıştım. Demir elleriyle saçlarını karıştırıp volta atarken birden

arabasına tekmeler savurup kaportasına vurmaya başladı.
"Allah kahretsin Elif... Sana bensiz o otelden çıkmaya-
caksın dedim. Çıktığında geç kalmamanı söyledim. Ya ka-
çırsalardı seni? Ya zarar verselerdi? Bir kere sözümü dinle
be sadece bir kere!"

Demir'in bağırışları sokakta yankılanırken kanımın
çekildiğini hissediyordum. Gözyaşlarımı durdurma-
ya çalışsamda Demir'in hıncını arabasından çıkardığı-
nı görmek daha çok ağlamama neden oluyordu. Melek,
Bora'dan ayrılıp yanıma geldiğinde Bora, Demir'i ara-
basından ayırıp sırtını arabaya yaslattı. Yüzündeki öfke
birkaç adım gerilememe neden olurken Melek sıkıca sa-
nırlıp beni kendine çekti. "Sakin ol. Sadece sinirli. Belli ki
sana zaman kazandırma planım işe yaradı. Şimdi sakın
ol ve ne yapacağımızı düşünmek için enerjini topla."
Melek'in fısıltı gibi çıkan sesine belli belirsiz başımı tamam
anlamında salladım. Az önce Adnan Kara'nın karşısında
ağlayan kızı ben toparlarken şimdi Demir Kara'nın kar-
şısında beni o toparlıyordu. Arkadaşlık bu günler içindi.

Son birkaç gün otelden çıkmazken, daha doğrusu ka-
pımdaki korumalarla otelde hapisken, ne yapacağımı dü-
şünmekten boğulacağımı hissediyordum. Düşüncelerden
boğulacağıma yemekten boğulurum diyerek kendimi sa-
lak saçma abur cuburlara verirken Melek de bir süre sonra
bana ayak uydurup depresyonun dibine vurmama eşlik
etti. Hiç konuşmadan yemek yemek bazen düşünmenizi
engelleyebiliyormuş. Barselona'daki son günümüzde yine
etrafımız cipsle dolu bir şekilde oturuyorduk ki beklenen
soru geldi. "Ne yapacağını düşündün mü Effy?"

"Düşünmekten beynim kendini imha edecek Melek.
Ayrıca burada düşünmesi gereken bir kişi daha var sanki.
'Oğlumdan ve adamından...' Hatırlatırım! " dediğimde
endişeli ifadesi dahada artmıştı.

"Hiç aklımdan çıkmıyor ki. Bora kaç gündür neyim olduğunu soruyor. Bende reglim, huzursuzum diyerek ge-
çştiriyorum ama ne bitmez reglmiş demesi an meselesi.
Sen bir karar vermeden ben bir şey demek istemedim. Sen
ne kadar verirsen ben yanındayım ve..."

"Melek inan bana hiçbir şey bilmiyorum. Korkuyorum.
Demir'e bir şey olmasından, ona bir şey olacak düşünce-
siyle yaşamaktan, bunu yaşamamak için ondan uzak du-
rup onsuz nefes almaya çalışmaktan çok korkuyorum. Bir
tarafım onun için git diyor, diğer tarafım gitme ne olursa
ol yanında kal diyor. Bilmiyorum ama biran önce karar
vermeliyim. Demir'in söylediğimiz yalana inandığını san-
mıyorum. Sadece bana zaman tanıyor. Ne olduğunu sora-
cağı günler yakın ve sorduğu an kesin ve net olmalıyım."
Derin bir nefes alıp kucağımdaki tabaktan bir tane cipsi
ağızma atarken Adnan Kara'nın dedikleri aklıma geldi.
Esra'yla sevgili mi olmuşlardı yani? Yoksa canımı acıtmak
için Esra'yı mı kullanmıştı? Sanki hiç derdimiz yokmuş
gibi bunu düşündüğüme inanamıyorum. Melek'e baktı-
ğında gözlerini duvardaki bir noktaya sabitleyerek elin-
deki jelibonları ağızına attığını görünce elimi jelibon pake-
tine daldırdım. Ağızma atarken "Melek" diye seslenince
gözlerini aynı donuk ifadeyle bana çevirdi. "Sence Demir
ve Esra..."

"Bilmiyorum Effy." dediğinde ne söyleyeceğimi anla-
mış olduğunu belli ederken "O adam bunu söylediğinde
aklıma, vurulduğun geceki samimi tavırları ve ne hata ya-
parsa yapsın Demir'in her zaman yanında kalması geldi."
dedi. Aynı şeyi düşünüyor olmamız ne kadar acı verse de
belli belirsiz gülümseyince kaşlarını çatıp "Ne oldu?" diye
sordu. "Her konuda aynı şeyi düşünmemiz... Ne bilevirm
işte..."

"Aklın yolu bir çünkü." diyerek kıkırdadıktan sonra

"Ama bunlar sadece tahmin. Gerçeği yalnızca Demir'den öğrenebilirsin. Bence onunla konuşmadan kendini bu konuda doldurma." dedi. Cips tabağını yana koyup Melek'e sıkıca sarıldığında hızla karşılığını alırken "Effy ne karar verirsen ver, senin yanında olacağıma söz veriyorum. Yeter ki verdiğin karardan pişman olma. Kalbini dinle." demesiyle titrek bir nefes aldım.

Kalbim Demir için çarpıyor, onun iyi olmasını söylüyordu ama bunun benimle mi yoksa bensiz mi olacağına karar vermek patlamak üzere olan beynimin işiydi.

İçimdeki kaosu çözmeme yardım edebilecek tek bir kişi vardı ve işte onun kapısındaaydım. Her ne kadar kimseye anlatmamam gerekse de, içimdekileri daha fazla tutabileceğimi sanmıyordum. Kapıyı tıklattığımda içeriden ses gelmemesi tüm cesaretimi kırmıştı. Tekrar kapıya vurup bir süre bekledikten sonra tam arkamı dönecekken ayak sesleri duymamla tekrar kapıya dönmem bir oldu. Kapı aralandığında "Effy" diyerek uykulu gözlerle bana bakan bir Emir görmeyi beklemiyordum.

"Uyandırdım mı?"

"Alışığım." deyip gülümseyince utak çaplı laf sokmasına gülümseyerek karşılık verdim. "Hayrola?" dediğinde omuzunun arkasından odayı gözetlerken "Ceren nerede?" diye sordum.

"Biz Ceren ile aynı odada kalmıyoruz ki." dediğinde gözlerim fal taşı gibi açılırken "Ne ya... Daha sevgili bile değiliz. Aynı odada kalmamız doğru olmaz." dedi. Ağzımın aralanmasına engel olamazken Emir "Eltyyyy" diye bağırınca yaramazlık yapmış çocuklar gibi dudaklarımı birbirine bastırdım. "Of!" diyerek yanaklarını şişiren Emir'e muzip bir şekilde gülümserken "Tamam tamam, neden uyuyorsun? Bugün son günümüz. Eminim Ceren'le

keşfetmek isteyeceğin yerler daha bitmemiştir." dedim.
"Ceren burada değil. Esra ve Önder'in yanına gitti."
deyip omuz silktikten sonra "İçeri gelsene." dedi ve kapı-
nın önünden çekildi.

İçeri girdiğimde etrafı incelerken Emir kapıyı kapatıp
"Otursana." deyince gösterdiği tekli koltuğa doğru yürü-
yüp oturdum. Oda yatağına oturup "Anlat bakalım." de-
yince derin bir nefes aldım. Daha ağzımı açmadan nasıl
hissetmişti bir şey anlatacağımı.

"Nereden anladın?"

"Bir sıkıntın olmasa kapıma gelmezsin, gelsen bile yü-
zün bu şekilde olmaz. Seni tanıyorum artık." Emir'e mah-
cup bir ifadeyle gülümserken ellerimi nereye koyacağımı
bilemediğim için bacaklarıma bastırdım. "Sanırım anlata-
cağın şey pek hayırlı değil."

"Geçen günkü olay..." Gözlerimi kaçırıp sustuğumda
Emir «Şu serseri olayımı?» diyerek ağzımdaki baklayı çı-
karmama yardım ederken başımı salladım. "Yalandı."

"Ne demek yalandı?"

"Bize kimse saldırmadı."

Emir'in çatık kaşları içindeki karmaşayı yansıtırken
"Sen ne dediğinin farkında mısın Effy?" demesiyle yum-
ruklarımı sıktım. Emir'e bile olanları söylemek bu kadar
güçken Demir'e nasıl söyleyecektim. "Ne kadar endişelen-
diğimizi hiç mi görmedin Effy? Konuşmuyorsun, gülmü-
yorsun, bizimlesin ama değilsin kafan hep başka yerlerde.
Demir'in sinirden kafayı yiyeceğini düşündüm bir ara.
Günlerdir o çocukları arıyor, her boş kaldığında da beni.
Neden zırt pırt saçma bahanelerle kapına geliyordum..."

"Adnan Kara'yla görüşmemizi gizlemek için böyle bir
yalan uydurmamız gerekiyordu."

Emir'in sözünü kesmemle birkaç saniye afallasada söy-
lediğim isimle kaşlarını daha da çatıttı. "Ne saçmalıyorsun

sen?" Masadaki açılmış sudan bir yudum aldıktan sonra şıeyi sıkarken "O gün Adnan Kara geldi." deyip derin nefes aldım ve bir şey demesine izin vermeden olanları anlatmaya başladım. "Demir'den vazgeçmeyeceğimi söyledüğimde kafama silah bile dayadı." derken Emir hızla ayağa kalktı. "Effy, bunu Demir duyarsa gözünü kırpmadan babasını öldürür."

"İşte bu yüzden duymayacak." dediğimde Emir tekrar yatağa otururken elleriyle saçlarını karıştırdı. "Demir'i güçsüzleştiriyormuşum ve onun en nefret ettiği şey güçsüzlükmüş ve buna sebep olan şeylermiş. Yani ben. Bu nedenle Demir'den kendi rızamla ayrılmam gerektiğini yoksa canımın yanacağını söyledi. Gerekirse oğlunu öldürmüş, yine de benimle birlikte olmasına izin vermezmiş. Ona göre, güçsüz bir hayat süreceğine yaşamaması daha iyiymiş falan filan." Emir başını ellerinin arasına aldıktan sonra ayağıyla hızlı bir ritim tutarken konuşmaya devam ettim. "Bunları sadece sana anlatabilirdim Emir. Bir tek sen bana yardımcı olabilirsin. Demir'den vazgeçmek istemiyorum, tıpkı ona bir şey olmasını istemediğim gibi. Bana gözdağı vermek için böyle bir şey söylemiştir değil mi? Veliahtı olarak gördüğü öz oğlunu kendi elleriyle öldürtmez değil mi? Sırf oğlundan ayrılсын diye bir kızın ayağına gelebilecek kadar oğlunu önemseyen biri hiç acımadan onun canını almaz..." derken Emir "Alır." dedi soğuk bir tonla. Gözlerimi kapatmama rağmen yanaklarımdan birkaç damla yaş süzüldü. Tutunduğum ufak ihtimal de tuzla buz olmuştu. Demir'den vazgeçmek istemiyordum, fakat ona bir şey olmasına dayanamazdım. Ellerimde hissettiğim ellerle gözlerimi aralarken, Emir'in önümde diz çöktüğünü gördüm. Gözlerinin Demir'in kirlere benzediğini ilk kez fark ediyordum ve içlerinde saklı olan tanıdık ifadeyi Demir'de asla görmediğimi de... Kırgınlık ve korku...

keşfetmek isteyeceğin yerler daha bitmemiştir." dedim.
"Ceren burada değil. Esra ve Önder'in yanına gitti."
deyip omuz silktikten sonra "İçeri gelsene." dedi ve kapı-
nın önünden çekildi.

İçeri girdiğimde etrafı incelerken Emir kapıyı kapatıp
"Otursana." deyince gösterdiği tekli koltuğa doğru yürü-
yüp oturdum. Oda yatağına oturup "Anlat bakalım." de-
yince derin bir nefes aldım. Daha ağzımı açmadan nasıl
hissetmişti bir şey anlatacağımı.

"Nereden anladın?"

"Bir sıkıntın olmasa kapıma gelmezsin, gelsen bile yü-
zün bu şekilde olmaz. Seni tanıyorum artık." Emir'e mah-
cup bir ifadeyle gülümserken ellerimi nereye koyacağımı
bilemediğim için bacaklarıma bastırdım. "Sanırım anlata-
cağın şey pek hayırlı değil."

"Geçen günkü olay..." Gözlerimi kaçırıp sustuğumda
Emir «Şu serseri olayımı?» diyerek ağzımdaki baklayı çi-
karmama yardım ederken başımı salladım. "Yalandı."

"Ne demek yalandı?"

"Bize kimse saldırmadı."

Emir'in çatık kaşları içindeki karmaşayı yansıtırken
"Sen ne dediğinin farkında mısın Effy?" demesiyle yum-
ruklarımı sıktım. Emir'e bile olanları söylemek bu kadar
güçken Demir'e nasıl söyleyecektim. "Ne kadar endişelen-
diğimizi hiç mi görmedin Effy? Konuşmuyorsun, gülüm-
yorsun, bizimlesin ama değilsin kafan hep başka yerlerde.
Demir'in sinirden kafayı yiyeceğini düşündüm bir ara.
Günlerdir o çocukları arıyor, her boş kaldığında da beni.
Neden zırt pırt saçma bahanelerle kapına geliyordum..."

"Adnan Kara'yla görüşmemizi gizlemek için böyle bir
yalan uydurmamız gerekiyordu."

Emir'in sözünü kesmemle birkaç saniye afallasada söy-
lediğim isimle kaşlarını daha da çatı. "Ne saçmalıyorsun

sen?" Masadaki açılmış sudan bir yudum aldıktan sonra şşeyi sıkarken "O gün Adnan Kara geldi." deyip derin nefes aldım ve bir şey demesine izin vermeden olanları anlatmaya başladım. "Demir'den vazgeçmeyeceğimi söylediğimde kafama silah bile dayadı." derken Emir hızla ayağa kalktı. "Effy, bunu Demir duyarsa gözünü kırpmayana babasını öldürür."

"İşte bu yüzden duymayacak." dediğimde Emir tekrar yatağa otururken elleriyle saçlarını karıştırdı. "Demir'i güçsüzleştiriyormuşum ve onun en nefret ettiği şey güçsüzlükmüş ve buna sebep olan şeylermiş. Yani ben. Bu nedenle Demir'den kendi rızamla ayrılmam gerektiğini yoksa canımın yanacağını söyledi. Gerekirse oğlunu öldürmüş, yine de benimle birlikte olmasına izin vermezmiş. Ona göre, güçsüz bir hayat süreceğine yaşamaması daha iyiymiş falan filan." Emir başını ellerinin arasına aldıktan sonra ayağıyla hızlı bir ritim tutarken konuşmaya devam ettim. "Bunları sadece sana anlatabilirdim Emir. Bir tek sen bana yardımcı olabilirsin. Demir'den vazgeçmek istemiyorum, tıpkı ona bir şey olmasını istemediğim gibi. Bana gözdağı vermek için böyle bir şey söylemiştir değil mi? Veliahtı olarak gördüğü öz oğlunu kendi elleriyle öldürtmez değil mi? Sırf oğlundan ayrılış diye bir kızın ayağına gelebilecek kadar oğlunu önemseyen biri hiç acımadan onun canını almaz..." derken Emir "Alır." dedi soğuk bir tonla. Gözlerimi kapatmama rağmen yanaklarımdan birkaç damla yaş süzüldü. Tutunduğum ufak ihtimal de tuzla buz olmuştu. Demir'den vazgeçmek istemiyordum, fakat ona bir şey olmasına dayanamazdım. Ellerimde hissettiğim ellerle gözlerimi aralarken, Emir'in önümde diz çöktüğünü gördüm. Gözlerinin Demir'inkilere benzediğini ilk kez fark ediyordum ve içlerinde saklı olan tanıdık ifadeyi Demir'de asla görmediğimi de... Kırgınlık ve korku...

"Amcam otoriterdir. Bu özelliği çoğu zaman onun insani duygularını yok eder. O hep emirlerine itaat edilsin, oyun onun kuralına göre oynansın ister. Bu olmadığında da kim olduğunu umursamadan cezasını keser. Kardeşine yaptığı gibi..."

Emir'in babasına ne yapmış olabilir ki diye düşünürken "Babana mı?" diye sorunca başını hayır anlamında salladı. "Bak bunun aramızda kalması gerekiyor. Kimseye söylemeyeceğini biliyorum, ama bunları söylediğim an unutacaksın söz ver."

"Söz."

"Tamam o zaman." deyip derin bir nefes aldıktan sonra ellerimi daha çok sıktı. "Babamlar üç kardeşti. Amcamın bir ikizi varmış, Ali amca. Amcamın tam zıttı birini düşün. Babam öyle anlatıyor. Amcam her zaman lider olmaya çalışmış. Babamla aralarında iki yaş olmasına rağmen onu ezmeye çalışıyormuş, başarılı olamayınca tüm hıncını ikizinden çıkarıyormuş. Her şey onun istediği gibi olmalıymış. Oynadıkları oyunları bile o seçmeliymiş, o, kural koymalıymış. Bir gün rahmetli amcam Adnan amcamın istediği oyunu oynamamış ve Adnan Amcam deliye dönmüş. O yaşta kırmış dökmüş evi, siniri geçmeyince ikizini dövmeye başlamış. Babam araya girip onları ayırmış. Biraz sakinleştikten sonra bundan kimsenin haberi olmayacak diye emir verince babam sinirlenerek odadan çıkmış. Sonra odada ne olduğunu bilmiyorlar ama akşam Ali amcam her şeyi babaneme ve dedeme anlatmış. Tabi dedem bir güzel sopadan geçirmiş amcamı. O geceden sonra intikam için yanıp tutuşmuş amcam ve bir gece Ali amcamı yastıkla boğmuş. Başta sadece gözünü korkutup ders vermek isterken içindeki nefrete engel olamayıp onun canını alana kadar üzerinden kalkmamış. Ellerimle ağzımı kapattığımda Emir titrek bir nefes alı-

ken "O günden sonra amcam eski amcam olmamış. Ölen düresiye dövüldükten sonra babaannem bir evlat acısı daha yaşamamak için hastaneye yatırmış. Uzun bir süre tedavi görmüş amcam, ama hiçbir zaman eskisi gibi olmamış. Babamın söylediğine göre sinirli olmadığı zamanlar çok iyi biriymiş ama kardeşini öldürmenin verdiği vicdan azabıyla o iyiliği de ortadan kalkmış. Babam, karanlığa bu kadar kolay karışmasının başlıca nedeninin bu olduğunu söylüyor." diye devam etti. "Emir bu korkunç bir şey..." "Biliyorum. Bu konu ailede asla konuşulmaz. Ben de tesadüfen öğrenmiştim. Babaannem bir şeylere bakarak ağlarken babamla konuşmalarına şahit oldum. Duyduğuma göre dedem amcama hakkını helal etmeden ölmüş." Emir'in anlattıklarıyla kanımın çekildiğini hissederken "Peki Demir, biliyor mu?" diye sordum. "Onu bilmiyorum. Dedim ya ailede konuşulmaz. Eğer benim gibi şanseseri bir konuşmaya şahit olduysa biliyordur, ama sanmıyorum ya. O zaman babasına bu kadar bağlı olmazdı."

Duyduklarımın yankısı beynimde devam ederken bir süre sessizce Emir'le kenetlenmiş olan ellerimize baktım. Sırf onun istediği bir şey olmadığı için kardeşini öldürmüştü. O zaman Demir'i de... "Alabilir." diye fısıldadığımda Emir başını kaldırıp bana bakarken birkaç damla yaş yanaklarımdan süzüldü. "Demir'in canını alabilir." Derin bir nefes alan Emir başını salladığında yaşlar yanaklarımdan daha hızlı süzüldü. Emir ayağa kalkıp bana sıkıca sarılırken dudaklarımdan ufak bir hıçkırık kaçtı. "Bu... Bu..." diyerek içimdekileri dökmek isterken Emir saçımı okşayarak "Şşş" deyip beni sakinleştirmeye çalıştı. Ağlamam duyduklarımdan değil, yaşayacaklarımdan dolayıydı. "Emir" diyerek titrek nefesimi içime çekerken "Başka şansım yok." deyince, boynumu tutup alnıma ufak bir öpücük koydu. Bana acıdığının farkındaydım, ama daha

acınası bir duruma düşmemek için Demir'in yaşaması gerekiyordu.

"Demir'den ayrılacağım, ama yardımına ihtiyacım var."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. İnan bana bilmiyorum, ama yanımda birilerinin desteğine ihtiyacım var." Emir bana sıkıcı sarılırken "Her zaman yanımdayım." dedi. İlk kez beni durdurmaya çalışmaması, durumun gerçekten de ciddi olduğunu gösteriyordu. "Benden nefret edecek." "Tamam..." diyerek beni sakinleştirmeye çalışırken "Benden sonsuza kadar nefret etmesini engelle olur mu? Ben bana bir şey olursa eğer... Ona tüm bunları anlat." Bir gün benden ayrılıp yanaklarımdaki yaşları silerek "Effy" dedi üzgün bir ifadeyle. "Lütfen Emir. Sonsuza kadar benden nefret etmesini engelle. O güne kadar bu aramızda olan bir sır." Emir isteksizce başını sallarken "Teşekkür ederim." diyerek tekrar sıkıcı sarıldım.

Otele döndüğümde Elif'i odada bulamayınca sinirden köpürürken, telefonunu odada bırakması iyice delirmeme neden olmuştu. Tüm gün babamın işleri için koşuşturduktan sonra şimdi birde onun peşinden mi koşacaktım? Bu sefer hangi olaya, nasıl bir kılıf uyduracaktı acaba? Günlerdir o iki serserinin peşindeyken elimde hiçbir şey olmaması sadece o adamların gerçek olmayacağını gösteriyordu.

Elif'in nerede olduğunu Melek'e sormak için odadan çıkıp koridorda hızla yürümeye başladım. Tam Emir'in odasına yaklaştığımda kapının açılmasıyla adımlarımı yavaşlatırken içeriden gülümseyerek çıkan Elif, Emir'e sarıldı. Yumruklarını sıkıp ikisinin vicık vicık haline bakarken içimde kopan fırtınaları dizginleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

"Elif!"

Bağırışımla, yakalanmış edasıyla hızla birbirinden ayrılan ikiliden âşık olduğum taraf bana korkuyla bakarken diğeri sadece gözlerini devirmişti. Hızla yanlarına gittiğimde "Ne yapıyordunuz lan siz odada?" diyerek ikisine göz gezdirirken Elif'in ağlamış olduğunu kızarmış gözlerinden anlayabiliyordum. Kolunu kavrayıp "Ne oldu? Neden ağladın?" dediydim. Gözlerinden tekrar yaşların süzülmesiyle "Sakin beni çileden çıkaracak bir şey yaptığını söyleme." dedim sert bir sesle. "Ne gibi Demir?" diyen Emir'e nefret dolu bakışlarımı gönderdikten sonra Elif'i kolundan sarstım. "Konuşsana!" demem daha çok ağlamasına neden olunca hızla odamıza doğru çekiştirmeye başladım. Emir'in ayak seslerini arkamda hissettiğim an "Bir adım daha attığını duyarsam o adım attığın ayağı koparırım Emir." diye bağırdım ve arkamızdaki ayak sesleri aniden kesildi. Odaya girip Elif'i içeri ittikten sonra kapıyı sertçe kapatırken "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diyerek arkamı döndüğümde Elif'in kolunu ovaladığını gördüm. Canını acıttığım düşüncesi içimi yakmasına rağmen içindeki öfke bu hissi gölgeliyordu.

"Ne arıyordun onun odasında Elif? Sana attığın her adımdan haberdar edeceksin demedim mi? Seni odada bulamayınca ne kadar sinirlendiğimin farkında mısın?"

"Bana neden söylemedin?" dediğinde afallarken Elif yaşlı gözleriyle gözlerimin içine bakarak devam etti. "Esra ile sevgili olduğumu..." Duyduklarım karşısında tepkisiz kalmak için kendini zorlarken sadece babamın iş arkadaşlarının bildiği konuyu Elif'in nasıl öğrendiğini düşünmeye çalışıyordum. "Sen bunu nerd..." derken Elif alaycı bir kahkahayla "Yani duyduklarımı doğruymuş." dedi ve kollarını göğsünde bağladı. Neden bana güçlü durmak için kendini kasıyor gibi geliyordu.

"Sadece formalite. Babamın işlerinden biriydi." Elif'in ağzı yavaşça aralanırken yavaş yavaş sinirli tavrı gerçeğe dönüşüyordu. "Bunu bana ne zaman söylemeyi planlıyordun peki Demir?"

"Seni ilgilendirse söyledim Elif," dediğimde hızla üzerime gelip tam önümde durdu. Gözlerimin içine bakarken o mavilik-
"Beni ilgilendirse mi dedin sen?"

"Evet. Babamın bir işi yüzünden sevgili rolü yapmamız gerekti. Zaten o gece sen vurularak işi batırdın. Sevgili olmadığın-
mızı herkes anladı."

"Hah" diyerek ellerini beline yerleştiren Elif, "Babana karşı gelmemek için Esra ile sevgili bile oldun yani. Vay be... Baban evlen dese evlenirsin de. Ha tabi," deyip tırnak işareti yaparak "İş için." diye devam etti. Kavgamızın konusu mu değişmişti yoksa kavgayla alakalı bir konu muydu bu da?

"Farkındaysan yüzük senin parmağında Elif..."

Elif sağ elindeki tek taşla birkaç saniye baktıktan sonra gözlerini bana çevirdi. Aklından geçen şeyi tahmin ederken "Sakın" dememe rağmen parmağındaki yüzüğü çıkardı ve elimi eline alıp yüzüğü avucumun içine koydu. "Al o zaman Esra'ya tak."

"Elif!" diyerek sabrımın son demlerini kullanırken dişlerimin arasından "Saçmalıyorsun. Tak şunu!" dedim. "Bilen bir ilişkinin yüzüğünü taşıyacak değilim."

"Anlamadım?" dediğimde çenemdeki bir damarın seğirdiğini hissederken kaşlarımı çattım. "Bitti Demir. Buraya kadarmış. Ayrılıyor. Ben senin için ailemi karşıma almayı düşünüyem, sen git babanın söylediklerini yap. Yok öyle bir dünya. Sen nasıl babanın sözünden çıkamıyorsan bende bu noktadan sonra ailemi senin için karşıma alamam. Şimdi al yüzüğünü, baban kime layık görüyorsa oğlunu, git ona tak." "Elif" diyerek kolunu tuttuğumda yüzüklü olan avucumu sıkarken "Pişman olacağın şeyler söylüyorsun. Yapma." diye tısladım. Elif önce koluna sonra gözlerime nefretle bakarken, "En büyük pişmanlığım sana inanıp hayaller kurmaktı zaten. Boş hayaller..." demesiyle yavaşça kolunu bıraktım. Kafam allak bullaktı. Bunları söyleyen Elif olamazdı. O zaman söylenen şey neydi. Sadece bir

kıskançlık mı? Yoksa altında bilmediğim başka bir şey mi vardı? Odamın içinde sinirle soluyarak volta atarken masanın üstündeki duran cam vazoyu elimin tersiyle ittim. Cam vazo duvara çarparak parçalara ayrılırken "Ahhhh" diyerek masayı da ittirip duvara fırlattım. "Tak o siktığım yüzüğü parmağına, çocukça triplerinle uğraşamam." Elif'in korkmuş duruşuna rağmen hala başını hayır anlamında sallaması daha da sinirlenmeme neden olurken "Elif" diye bağırma ile otelin camlarının titrediğini hissettim. "Bitti Demir."

"Ulan sana evlenme teklifi ettim ben be... Babamı karşıma alacağımı bile bile hayatıma dâhil ol istedim. Sen hala bana babamın istediği kız diyorsun. Nereden çıktı lan Esra? Nereden çıktın benden? Ne istiyorsun lan sen benden? Ulan ben sana içimi açtım, karanlığımın tek çıkış noktası diye baktım. Sevdim, şu noktadan hayatımda seni sevdim Allah kahretsin. Mutlu olmak istedim. Salak saçma bir kıskançlık tribiyle mutluluğumu elimden almaya ne hakkın var lan?"

Elif donmuş bir ifadeyle bana bakarken "Babanın karşısına geçip senin gibi biriyle evleneceği söyleyemem." dediği an her şeyin durduğunu hissettim. Bu konuyu aşmamış mıydık? Her şeyi en ince ayrıntısına kadar bilirken tekrar nasıl bu konuyu açardı. "Hele çocuklarıma babalarının tecavüzcüler çetesinin lideri olduğunu söylemek zorunda kalmayı..." Elif'in kurduğu son cümle içimdeki bir şeyleri yakıp yıkarken dişlerimi sıkıp bir süre Elif'in gözlerine baktım. Gerçek duyguları mı yoksa rol mü yapıyor anlayamazken "Sen yanıma yakışmıyorsun Demir Kara," demesiyle hızla yanına gidip kolunu kavradım. Gözlerine belki de ilk kez bu kadar nefretle bakıyordum. "Bundan sonra... Sakın karşıma çıkma Elif Sancak," diyerek kolunu var gücümle sıkarken "Yoksa içimdeki öfke seni yok eder. Bundan sonra ölün ölüme..." dedim ve ittirerek kolunu bıraktım. Arkamı döndüğümde elimdeki yüzüğü fark ederken hızla kapının yanındaki göpe atıp odadan çıktım. Ben onun için yeni bir hayat kurmaya çalışırken o tek hamlesiyle bütün her şeyi yakıp yıkmıştı.

Demir'in odadan çıkıp kapıyı sertçe çarpmasıyla olduğum yere çökerken uzun süredir tuttuğum gözyaşlarımı serbest bıraktım. Odadaki kırılan vazo ve masaya bakınca artarken çöp tenekesine gözümün kaymasıyla dudaklarımdan ufak bir hıçkırık kaçtı. Onun için ondan vazgeçmek kadar zor olan tek şey bunu ona inandırmaya çalışmaktı. Kapının yumruklandığını duyduğumda "Kimseyi görmek istemiyorum" diye bağırmam hiçbir işe yaramamıştı. Kapım yumruklanmaya devam ederken "Defolun" diye bağırıp, yere kapanıp ağlarken zar zor duyduğum bir cümleyle nefesimin kesildiğini hissettim. "Elif, Demir gidiyor." Güç bela yerimden kalkıp kapıya gittiğimde bana korkuyla bakan Emir ve Melek'i görünce ikisine birdensarılıp ağlamaya devam ettim. "Elifonudurdurmak için halabir şansın var." Melek'in cümlesiyle ikisinden de ayrılırken ellerimle gözlerimi sildim. "Artık yok."

"Elif bu kadar kötü old..."

"İyi olmamı beklemiyordun sanırım." dediğimde Emir söylediği şeyin saçmalığını fark ederken Melek "Bitti mi yani?" diye sorunca başımı evet anlamında salladım. Bu durumda Bora'dan ayrılmak zorunda kalacağı için o da acı çekiyordu, acısı gözlerinden anlaşılıyordu. Yorgun bir halde kendimi koltuklara attığımda Melek ve Emir de yanıma oturdular. Melek'in sessiz ağlayışlarını duymazdan gelmeye çalışırken başımı Emir'in omuzuna yasladım. Ağlamak istiyordum, ama ağlamaya hakkım yoktu. Bunu ben istemiştim. "Effy. Bundan sonra ne olacağını biliyor musun?"

"Karanlıkta kaybolacağım ve ben karanlıktan çok korkuyorum."

Demir'i görmeyeli tam iki ay olmuştu. Bu iki ayımın

nasıl geçtiğini bir ben bir de Allah biliyordu. Demir'in arkasından apar topar Türkiye'ye döndükten sonra tatilimin geri kalanını ailemin yanında geçirmiştım. Sık sık Oğuz amcalarla buluşuyorduk, ama Önder pek katılmıyordu. Olduğu zamanlarda da benimle konuşmamayı tercih etmişti. Bizimkiler bu durumumuzu garipseselerde işimize karışmak istemedikleri için görmezden gelmişlerdi. Bir gece Önder'i odaya kilitleyip benimle konuşmaya zorlamış, bütün ısrarlarım sonucu bağıra çağıra içimizi dökmüş-tük birbirimize. Melek'ten ayrı kalma nedeninin Bora'nın onunla konuşması, bana öyle sert çıkışmasının Esra'nın dolduruşuna gelmesi olduğunu söylemiş, her şeyi itiraf etmişti. Benim yaşadıklarına bazen küfredip bazen bana sarılarak cevap vermişti ama neyseki bütün sorunlarımızı halletmiştik. Melek Barselona'dan döndükten sonra Bora'dan ayrılmış, sebep olarak da Önder'i unutamadığını söylemişti. Bora'nın onu hırpalaması ve bunu ödeyecek-sin, demesiyle konu kapanmıştı. Şimdilik...

Emir, Ceren'le sevgili olmuş ve bize Ceren'i tanımamız için yalvarmıştı. Birkaç kere onun ısrarı ile buluştuğumuzda aslında o kadarda kötü bir kız olmadığını farketmiştik. En azından artık görüştüğümüzde gülümseyerek birbiri-mize sarılıp hal hatır sorabiliyorduk. Esra, Demir ile ayrıldığımızı duyunca Önder'i terk etmiş ve tekrar Demir'e sınıışmaya başlamıştı. Bunu bize söyleyende Ceren'di. Başta tuhaf gelse de aslında Esra ile mutlu bir arkadaşlığı olmadığını farkına varmıştık. Emir'in yakınlığı Ceren'in gerçek yüzünü ortaya çıkarmıştı ve bu durumdan herkes gayet memnundu.

Gökhan yurt dışından dönmüş, Önder ile özlem giderirken arada bizim yanımıza uğramıştı. Bütün özürleri sonucunda ona bir şans vermeye karar vermişim. Üstü kapalı başımızdan geçenleri anlatmış, Gökhan'ın da bir

kıza âşık olma sürecini ağzım açık dinlemiştim. Maalesef ki yaz tatili bitince yaz aşkında son bulmuştu. Her şey eski si gibiydi. Bu birazcık da olsa kendimi iyi hissettiriyordu. Her şey düzelirken, düzelmeyen tek şey Demir'le ilişkimdi ve buna alışmak zor olacaktı.

Okulun başlamasına bir gün vardı. Son senemizin ilk günü... Hazır mıydım bilmiyordum. Geçen sene bu zamanlar yeni bir hayata başlayacağım için heyecanlıyken şimdi tam tersi eski hayatıma dönmek istiyordum. Yeni hayatın içinde yine yeniden başlangıç olmazdı değil mi? Yazın kendimi spora vererek hantal olan vücudumu fitleştirmiş, saçlarımı kestirmiş ve rengini biraz açmışım. Yüz hatlarım bile değişmişti sanki. Büyümüştüm. Olgunlaşmışım. Ama gözlerimde eski ışık yoktu.

Tatilimin son gününü arkadaşlarıma ayırmıştım. Gökhanların evde toplanıp çılgınlar gibi eğlenecektik. Bu hem bize moral olacak hem de yeni okul yılımıza daha da kaynaşmış bir şekilde başlayacaktık. Hızlıca banyo yapıp hazırlandım ve evden çıkıp arabama atladım. Elim boş gitmek istemediğim için etrafta pastane aranırken çılgın bir motorlunun önüme çıkmasıyla aniden frene basıp durdum. Başımı çarpmaktan son anda kurtulmuşum. Arabadan inerken motorlunun yerden kalktığını gördüm. İnsanlar etrafımıza toplanırken ben çocuğun üstüne yürüyerek "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırınca çocuk kaskını başından çıkarıp saçlarını karıştırdı.

"Burada bağırarak olan biri varsa oda benim. Ehliyetini nereden aldın çok merak ediyorum." diye çirkefe bağladığında "Ne diyorsun sen be, tersten gelen sendin." dedim.

"Kantla o zaman." dediğinde ağzım aralandı. "Ne?"

"Hey millet benim tersten geldiğimi gören var mı?" diye insanlara sorunca herkes hayır anlamında başını salladı. Bu insanlar kör olmalı diye düşünürken "Çünkü

tersten gelmedim." dediğinde ağzım biraz daha aralandı. "Çabuk hırsız ev sahibini kaçtırtır desene." Ufak bir kahkaha attıktan sonra "Seninle uğraşamam ufaklık. Dua et seni şikâyet etmiyorum." deyip motorunu yerden kaldırdı ve cevap vermemi bile beklemeden bindi. "Görüşmemek üzere." Gaza bastığında, ukala deyip arabaya atladım ve yola koyuldum. Gökhanlara geldiğimde kapıyı Önder açarken "Ne oldu sana?" diyerek kaşlarını çattı. Belli ki hala o ufak kazanın etkisindeydim. "Anlatırım." diyerek içeri geçtiğimde herkesin gelmiş olması utanmama neden oldu. "Arkadaşlar kusura bakmayın pastane ararken ufak bir kaza geçirdim. O yüzden geç..." derken hepsinin «İyi misin?» sorusuyla cümlemi yarıda kestim. Önder elleriyle başımı kontrol ederken "İyiyim Önder. Bir yerimi çarpmadım. Ama pasta alamadım." deyip surat asınca Önder sıkıca sarılıp "Tatlı niyetine seni yeriz" dedi ve yanağıma sulu bir öpücük bıraktı. "Effy çok farklı gözüküyorsun." Ceren beni baştan aşağı süzerken "Teşekkür ederim." dediğimde Melek "Saçını ne ara kestirdin?" diye sordu.

"Dün annemle bakım günü yaptık." deyip kıkırdayınca Emir "Sizin muhabbetinize doyum oldu. Ne yiyoruz beyler." demesi ile Gökhan ve Önder birbirlerine bakarak "Pizzaaaaaa" diye bağıldılar. Yemeğimiz geldiğinde afiyetle midemize indirirken Gökhan telefonda biri ile konuşup gelmişti.

"Ne o yaz aşkı mı?" Önder'in imalı bakışları karşısında Gökhan onun kafasına yastık atarak "Hayır yurt dışındaki arkadaşlarımdan biri. Bu sene Türkiye'ye dönüş yaptı ve tüm ısrarlarımla bizim okula kayıt yaptırmayı kabul ettirdim. Bugün oda gelecekti ama işleri varmış. Artık yarın tanışırsınız." dedi.

"Adı ne?" dediğimde herkes bana döndü. Parmaklarını yalayarak, "Ne? Elbet yarın öğrenmeyecek miyiz?" dediğimde Gökhan "Kerem... Kerem Vural" dedi.

Sabah alarmın sesi ile uyanmalara merhaba... Miskin bir şekilde yataktan kalkıp banyomu yaptıktan sonra özlemediğim okul formalarımı üzerime geçirdim ve hazırlandım. Bugünün tek güzel yanı aylar sonra Demir'i göreceğim olmamdı. Evden çıkıp arabama bindiğimde Emir'in radyosunu açtım ve biraz olsun kendime gelmeye çalıştım. Okula geldiğimde Demir'in her zamanki yerinde olması kalbimi bir kat daha hızlı çarptırırken arabayı park ettim ve bir süre Demir'i inceledim. Zayıflamıştı ve vücudunu geliştirmişti. Zaten kaslı vücudu dahada kaslı gözüküyordu. Hafif kirli sakalları son senenin verdiği rahatlıktan doluyordu. Saçları her zamanki haliyle özenle yapılmış gibi duruyordu. Hâlbuki yataktan kalkıp sadece elleriyle karıştırıyordu saçlarını. Yine her zamanki gibi mükemmeldi. Demir'i incelemeyi bıraktığım an yanındaki Esra'yı ve onun yanında duran kızıl saçlı kızı farketdiğimde kalbime bir ağırlık çöktü. Kız çok güzeldi ve okul için biraz fazla seksiydi sanki.

Camın tıkatılmasıyla oturduğum yerden sıçrarken Önder kapımı açtı. "Okula girmekle girmemek arasındaki ince çizgide misin?" dediğinde "Demir'i görmekle görmemek arasındaki ince çizgideyim." dedim. Önder elimi tutup beni arabadan çıkarttı ve kulağıma eğilip "Bırak bunu o düşünsün." dedi. Arabayı kilitleyip Gökhan, Emir ve Ceren'in yanına yürürken Demir ile göz göze geldim. Kalbim sanki ağzımda atıyordu. Bakışlarındaki duygusuzluk bana birini hatırlatıyordu. İlk tanıdığım Demir'i...

"Selam gençler" Önder'in sesiyle Gökhan ayağa kalkarken Emir yanıma geldi. "İyi misin?" diye sorduğunda başımı sallarken gözlerimin içine, emin misin der gibi baktı. Başımı belli belirsiz sağa sola sallarken, Ceren "Günaydın" dedi sıcak bir gülümsemeyle. "Günaydın"

Yanına oturduğumda gözlerim Demirlerin tarafına kayarken "Esra'nın yanındaki kim?" diye sordum. Ceren onların tarafa bakıp sonra bana döndü. "Esra'nın kuzeni. Başka bir şehirde yaşıyorlardı. Sanırım o okuldanda atıldı." dediğinde gözlerimi ona çevirip "Neden?" dedim. "Kız biraz rahat. Kaç tane okuldan bu yüzden kovuldu. En son bir çocukla müdürün odasında seviştiği için uzaklaştırma almıştı. Şimdi kim bilir ne yapmıştır?" "Esra'nın kuzeni olmasına şaşırmamalı." dediğimde ikimizde kıkırdadık. "Aslında Esra ona sinir olur. Çünkü küfazla dikkat çekici... Ama denize düşen yılanı sarıdır." deyip göz kırpınca gözlerim Demir'i buldu. Ne zamandan beri beni incelediğini bilmiyordum ama onun bu hallerini bile özlemiştim. "Hah... Keremde geldi." Gökhan'ın sesiyle bakışlarımız onun baktığı yere çevrilince gelen kişiyi bir yerden tanıdığımı hissettim. Kaskını çıkarıp saçını karıştırırken dudaklarım hafifçe aralandı. Çünkü ukala, Kerem denen çocuk muydu? Ayağa kalktığımda Kerem'in bakışları beni buldu. "Bakın burda kim varmış?" dediğinde bütün gözler bana çevrilirken, "Canıma kasteden ufaklık" diye devam etmesi kaşlarımı çatmama neden oldu. "Siz tanışıyorsunuz?" "Resmi olarak şu anda tanıştırılıyor." deyip elini uzatırken "Ben Kerem." dediğinde kollarımı göğüsümde kavuşturdum. "Effy!" Havada kalan elini yumruk yaparak çekerken yüzündeki bozulmuş ifade görülmeye değerdi. "Nezaketten uzak olduğunu dün farketmişim, ama bu kadarını beklemiyordum." dediğinde "Ukala olduğun belliydi, ama bu derece olduğunu tahmin etmemiştim." dedim. Kerem kahkaha atarken "Neyse ki tanışacak çok zamanımız olacak." dedi.

İki aydır Elifi görmemek için verdiğim savaş son bulmuştu ve ben yine bu cehenneme dönmüştüm. Babamın kalasını da içindeki boşluk kapamıyordu. Babamın gün sürece de kapanmayacaktı. Beni bir tek Bora anlıyordu. Eski performansını yakalayan yalnızca ben değildim. Esra da diye bir ortak bulmuştu. Çeteye göre seksiliğin kitabını kuzen gözlerim onu ararken nihayet otoparka girmişti. Bahçede alırken yumruklarımı sıktım. Bir süre arabasından çıkmamıştı. Belli ki onunda bazı şeylere cesareti yoktu. Önder'in yamına gitmesiyle arabasından inerken gözlerimi ondan alamadım. Zayıflamıştı. Saçları çok farklı görünüyor. Rengini değiştirmişti sanırım. Birazda kısaltmış. Eskisi kadar ağır göz makyajı yapmamıştı. Farklı görünüyor. Ama gözleri benim Elifimdi. Buğulu olsada benim mavi cennetim...

Hızla önümüzden geçerken kokusu burnuma doldu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Ne kadar da özlemiştim bu kokuyu. Gözümlü araladığımda Emir'le konuştuğunu gördüm. "Esra şu kız senin arkadaşın değilmiydi?" Esra'nın kuzeni Eliflerin olduğu tarafı göstererek "Adı Ceren'di sanırım." dedi. "Gereksiz, o gruptaki herkes gereksiz canım boşver." dediğinde Esra'ya tek kaşını kaldırarak bakarken kızıl kuzen "Sanırım biri o gruptaki diğer kızı kışkırtıyor." deyince gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunu fark eden kız "Sanırım haklıym ha..." dediğinde Elife bakarak başımı hafifçe salladım.

"O kim lan?" Cem'in sesiyle otoparka dönüp motoruyla içeri gelen kişiye baktım. "Bu kadar motorlu bu okula fazla aga." diyerek motoru ayrı bir imayla söyleyen Cem'e cevap vermeden çocuğu incelemeye devam ettim. "Sanki buralardan değil." diyen kızıl kuzene katılırken çocuğu incelemeye devam ettim. Yüzüm-

deki değişik gülümsemeyle Eliflere doğru yürürken Elif'in ayağa kalkması istemsizce öne doğru atılmama neden oldu. Bora koluma dokunduğunda eski pozisyonumu alırken çocuk Elife elini uzattı. Elif'in içineleyici bakışlarını anında fark ederken gözlerimi kıstım. Sanırım bu çocukla daha yakından tanışacaktık.

★ ★

Sınıfa girdiğimizde herkes alıştığı sıraya otururken ben ikilemde kaldım. Gönlüm Demir'in yanını isterken ayaklarım Önder'le sıraya gidiyordu. Sıraya oturduğumda göz ucuyla Demir'e baktım. Elindeki kâğıda bir şeyler karalıyordu. Bakışlarımı hissetmiş gibi bir an durduğunda alelacele önüme dönerken masaya çarpan defterle sızdırdım. "Ne yapıyorsun sen ya?"

Kerem "İkinizden birinin Gökhan'ın yanına gitmesi lazım." deyip tek kaşını kaldırdığında "Pardon? O nedenmiş?" dedim kinayeli bir şekilde. "Ön sıra fobim var. Hadi, biriniz o şahane sıraya oturmalı." Önder'le birbirimize baktıktan sonra tekrar Kerem'e döndüm. Hiçbir güç beni bu sıradan, yani Demir'e en yakın yerden kaldıramazdı. "Ben hayatta kalkmam." deyip sıraya daha çok yayılırken "Kaldırırım o zaman." dediğinde ağzım aralandı. Demir boğazını temizler gibi öksürdüğünde rahatsız olduğunu anlarken, yanaklarıma kanyürdüğünü hissettim. Rahatsız olmuş gibi öksürünce içimdeki kelekler tekrar harekete geçti. Hala beni kışkırtıyor muydu yani? "Yok ya. Git başka birine bulaş Kerem. Buradan asla kalkmam." dediğimde Kerem tam ağzını açacaktı ki Önder, "Tamam kavga etmeyin ya. Ben geçirim " dedi ve ayağa kalktı. Kerem yanıma oturdu. Bana doğru eğilip önümdeki defteri alırken başımı Demir'e doğru çevirdim. Tahtaya bakarak elindeki kâğıdı buruştururken gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Gerçekten kışkırtıyordu. Bundan gaz alarak "Sen tam bir

baş belasıym biliyorsun değil mi?" diyerek Kerem'e döndüğümde "Ben de tam onu düşünüyordum şimdi. Kalp kalbe mi karşı acaba?" deyip göz kırpmasıyla gözlerimi kıstım. Hoca sınıfa girdiğinde gözleri Kerem'i buldu. "Ne kadar şanslı bir sınıf... Her dönem yeni yüzler ekleniyor." dediğinde Gökhan, Kerem'e bakarak "Hocam o arkadaş biraz yüz­süz." deyince bütün sınıf kakhaha atmaya başladı. "Çocuklar, susunda yeni arkadaşınız kendini takmıyatsın." deyip eliyle kalkmasını işaret edince Kerem ayağa kalktı. "Sorun yok hocam, konuşan bir maymun görüncede hep gülerim." dediğinde kakhaha attım ve elimle ağzımı kapattım. Demir'in gözleriyle karşılaşınca gülümsemem anında silindi.

"Ben Kerem Vural." dediğinde hoca gözlerini büyületerek "Ünlü sanatçı Ahmet Vural'ın oğlu musun?" diye sorduğunda "İşte o adam, benim babam." deyip gülümsedi. Bu çocuk fazla kendini beğenmişti. "Yurt dışından dönüş yaptık ve okulunuzu çok öven arkadaşım yüzünden şimdi burdayım. Teşekkürler Gökhan." Herkesin yüzündeki tebessümle yerine oturan Kerem bana göz kırpınca suratımı buruşturdum. Göz ucuyla Demir'e baktığımda içimden bir şeyler kopuyordu sanki. Avucunun içindeki hurpalanmış kâğıt olmayı istemek çok mu acınası bir durumdu. Onu o kadar özlemiştim ki... Esra'nın bakışları karnuma ağırlar saplarken sürekli Demir'e temas etmesi midemi bulandırıyordu. "Elif,"

"Elif kızım" Öğretmenin bana seslenişini Kerem'in dirseğiyle fark ettim. Ona, ne vuruyorsun bebakışlarımı görderirken ayağa kalkıp "Efendim hocam?" dedim.

"Yazın neler yaptın bizimle paylaşır mısın?" Ne diyecektim şimdi? Ne anlatacaktım? Herkes meraklı gözlerle benim ağzımdan çıkan kelimeleri beklerken, ben sadece Demir'in bana bakışlarını hissediyordum.

"Evet, Elif seni bekliyoruz." Öğretmenin sesinden sonra Melek'le göz göze geldim. Dudaklarıyla bir şeyler anlatmaya çalışırken elini kalbine koydu. Sanırım kalbinden geçenleri söyle diyordu. Gözlerimi sınıfta gezdirip öğretmene odakladıktan sonra derin bir nefes aldım. "Yurt dışına çıktık arkadaşlarımla... Londra, Roma, Paris... Ve Barselona... Sonra Türkiye'ye döndüm ve Kuşadası'na gittim."

"Peki, neler hissettin? Farklı kültürler... Farklı şehirler... Farklı insanlar..." diye sorunca sessizce yutkunup Demir'e baktım. "Benim gözüm bir kişiyi gördü." Gözlerimi tekrar öğretmene çevirip "Gözlerimi kanatan bir kişiyi..." dediğimde zil çaldı. Demir yerinden kalkmadı. Normalde şu anda hızla sınıftan çıkıyor olması gerekirdi. Kerem bana tuhaf tuhaf bakarken "Gözlerin kanasada çok güzeller ufaklık." deyip yanımdan kalktı. Yavaşça ayağa kalktığımda Demir de ayaklanmıştı. "Yürümeyecesken yolumda durma, Sancak." Demir'in sesi o kadar uzak çıkmıştı ki kalbime bir hançer saplanmıştı. Benimle göz teması kurmadan hızlıca sınıftan çıkınca peşinden gittim. Bahçeye çıktığımda Demir ve çetesinin her zamanki gibi okuldan ayrıldığını görünce derin bir nefes almıştım. En azından bundan sonrası kolay geçecekti.

Sabah alarmın sesiyle gözlerimi ovuşturdum. Bu alar­ma hiçbir zaman alışamayacaktım. Yavaşça doğrulup etrafı bakınırken Melek koşarak yatağa atladı. Dün geceki kızlar gecesinin enerjisini belli ki hala atamamıştı. "Günaydın günaydınnnnnnn..."

"Günaydın sabah şekeri, hayırdır?" deyip esnerken Melek'in ayağa zıplamasıyla hava içimde kaldı. Bildiğin yataktan zıplamıştı. "Çünkü bugün okul var ve sen yine parça söyleyeceksin ve..." Akşam Emir'in attığı, yarın sa-

bah erkenden okula gel, bir parça çalışacağız, mesajı aklı-
ma gelirken "Ve?" dedim.

"Kaslı bir vücut göreceğiz. Kereeeeemmm." Melek'in in-
lercesine çıkan sesini kafamın altındaki yastıkla keserken
"Hâlâ mı Kerem ya? Gecedен beri Keremde Kerem..." de-
dim sitemle. "Ne var ya... Çok yakışıklı, hem de kaslı..." de-
"Melek!" diye bağırdığımda yorganı üzerimden çekmeye
çalışırken "Hadi Effy, bir an önce hazırlanıp okula gitme-
liyiz." dediğinde oflayarak yataktan kalktım. En hızlı du-
şumu aldığımı düşünürken benden daha hızlı bir varlıkla
karşılaştım. Melek, ben banyodan çıkana kadar çoktan
hazırlanmış yatakları bile toplamıştı. Bora'dan sonra sa-
nırım bu kızın ateşini alacak birine ihtiyacımız olacaktı.
Okula geldiğimizde in cin top oynuyordu, erkenden kas-
tın budur umarım Emir, diye söylendim. "Sen radyoya git
canım. Ben biraz hava almak istiyorum." diyen Meleğe
şaşkınlıkla bakarken "Kesinlikle amacım Kerem'i görmek
değil. Gerçekten." demesiyle kahkaha attım. "Tamam.
Çok oyalanmam beraber kahvaltı ederiz."

"Tamam." Koşar adım okula girip bodrum kata
inerken Emir'in biriyle konuştuğunu duydum. Son ba-
samağı indikten sonra konuştuğu kişinin Kerem olması
ağzımın açılmasına neden oldu. İkiside beni fark edince,
Kerem kahkaha atmaya başladı. "Bir gün bu kız benim
yüzümden sinek yutacak." dediğinde Emir onun sırtına
vurup "Effy ile uğraşma." dedi ve bana gelip sıkıca sarıldı.

"Hoş geldin Effy, bizde seni bekliyorduk." Benden ay-
rıldığında "Bekliyorduk?" derken Keremde bana sarılmak
için ellerini açınca, "Orada dur bakalım Kerem Efendi."
dedim. O ise gülümseyip "Free hug günü sanıyordum.
Yurt dışında çok yapardık." deyip yüzündeki muzır ifa-
deyle saçlarını karıştırdı.

"Ee, ne yapacağız şimdi?" dediğimde Emir, Kerem'in

yanına geçerek "Dönemin açılışını farklı yapalım dedik. Biz çalacağız sen söyleyeceksin. Nasıl fikir ama?" dedi. Şaşkınlığını saklayamazken "Biz derken?" deyince Emir ve Kerem birbirlerine bakarak gülümsediler. "Kerem'in babası çok ünlü bir sanatçı, radyoyu beraber çalıştırmaya karar verdik. Bazen ünlü şarkıcıları bile konuk alabilişmişiz. Harika değil mi?" Emir'in bu kadar heyecanlandığına ilk kez şahit oluyordum. Radyo onun her şeyiydi ve kendi başına buralara kadar gelmişti. Şimdi ise daha da büyütebilmek için bizden yardım istiyordu. "Harika. Peki, hangi şarkıyı söylüyoruz?" Kerem gitarı eline alıp tellere dokundu ve melodiyi çalmaya başladı. Bu şarkıyı biliyordum. "Sözleri biliyor musun?" Kerem'i başımı sallayarak cevapladığımda Emir bilgisayarda bir şeylerle uğraşıyordu. "Prova yapmak ister misin?" diye sorduğunda "Gerek yok. Neden bu şarkı?" diye cevap verince Kerem omuz silkti. "Emir seçti."

"Hazır" Emir eliyle başlayın işareti yapınca derin bir nefes aldım ve Kerem'in baş işaretiyle parçaya girdim.

"Son sözüm kalmadı söyleyecek sana

Sadece birkaç küçük sitem

Belki onlarda eriyip gidecek

Mutlu olduğunu bilsem

Göz görmeyince gönül katlanır derler

Ondan biraz uzak olsam yeter

Ama hiç yalnız bırakmaz anılar

Çünkü en çok mesafeyi severler

Ben birkaç parça anıyla, sarhoş oldum bugün

Ve mutluluğum kaldı dağlar ardında

Çünkü yoksun yanımda

N'eyleyim İstanbul'u, sonbaharda...

Şimdi hiç gücüm yok sana geri dön demeye

Çünkü ayrılık vardı sözlerinde

Hem zaten başkasını bulmuşsundur
Hakkım yok rahatsız etmeye...

Ben birkaç parça anıyla, sarhoş oldum bugün
Ve mutluluğum karlı dağlar ardında
Sen çünkü yoksun yanımda
N'eyleyim İstanbul'u, sonbaharda..."

Şarkı biter bitmez kendimi dışarı attım, Demir'in dinle-
yip dinlemediğini merak ediyordum.

Bütün bahçe alkışlar ve ıslıklarlayankılanırken içimin
acıdığını hissediyordum. Duvarların arasına sakladığım
kalbim olduğu yerde çırpınıyordu sanki. Herkes beni teb-
rik ediyor bense yanaklarım kızarak Melek'in yanına
ilerliyordum. Gözlerim onu bulduğunda gülümsemem-
yüzümden silindi. Dinlemiş miydi? Bir an durakladıktan
sonra hızla okula girdi. Birkaç dakika sonra hoparlörler-
den yükselen gitar sesi ve ardından gelen sesle olduğum
yerde çakılı kaldım.

"Düşerken duramazsan, susarken anlatamazsın
Belki de ne bileyim ben..."

Uzaksan duyamazsan, bıraksam bulamazsın
Nerdeyim biliyorum ben...

Yalan, ne diyorsam ne duyduysam yalan.

Yalan, kim ne dediyse ne duyduysan yalan...

Bilirsen unutamazsın, aşikârı saklayamazsın

Kimdeyim arıyorum ben.

Solarsan açamazsın, kurursan damlayamazsın

Belki de kuruyorum ben...

Yalan, ne diyorsam ne duyduysam yalan

Yalan, kim ne dediyse ne duyduysan yalan...

Duramazki yanan

Bulamazki arar...

Duruyorum ben
Yalan ne diyorsam ne duyduysam yalan
Yalan kim ne dediyse ne duyduysan yalan..."

Şarkı girdiğinde herkes söyleyenin kim olduğunu merak ederken ben sesin sahibini çok iyi tanıyordum. Demir'in sesini hoparlörden duyunca elim ayağım boşalmıştı sanki. O da bana mı mesaj vermeye çalışıyordu? Acı mı çekiyordu? Her şeyin yalan olduğunu mu düşünüyor-du? Gerçekleri uzaktan anlayamazsın diyordu. Seni bırakırsam bir daha yüzümü göremezsın diyordu. Hala beni seviyordu. Benim acı çektiğim gibi oda acı çekiyordu...

Koşsam... Sarılsam... Belki de bırakmazdı beni yine. Artık gitmek yok Elif Sancak, derdi gözlerime bakarken. Kalbim deli gibi çarparken gözlerimin dolduğunu hissettim. Melek elimi tuttuğunda buğulu gözlerimi ona çevirdim. Gözlerinde sanki Adnan Kara'nın sözleri belirmişti.

"Nasıl yaparsın bilmiyorum ama onu kendinden uzak tutacaksın."

"Onu güçsüz göreceğime öldürürüm daha iyi."

Üzerimde hissettiğim ani ağırlıkla gözlerimi açtım. Yataklarımdaki ıslaklığı ellerimle silerken Melek'in parlayan gözleri nefesimi tutmama neden oldu. Odamdaydım. "Günaydın günaydınnnnnn" Dejavu mu yaşıyorum? "Günaydın sabah şekeri hayırdır?" dediğimde parmakla-rımla dudaklarıma dokundum. İstemsizce çıkan cümle-mle Melek'in zıplayarak ayağa kalkması nefesimi tutmama neden oldu. "Çünkü bugün okul var ve sen yine parça söyleyeceksin vee..." Dejavunun bu kadar uzun sürmesi imkânsız değil mi? Korkarak "Ve?" dediğimde Melek yü-züne tanıdık bir ifade yerleştirdi.

"Kaslı bir vücut göreceğiz. Kereeeeemmmmm" diye

bağırmasına eşlik edince Melek kaşlarını çatı. "Hani Kerem'den etkilenmiyordun." dediğinde yataktan kalkmaya çalışırken "Effy" dedi koluma dokunup. Tüm gördüklerim, Demir'in şarkı söylemesi... Rüya mıydı? "Effy, iyi misin?" dediğinde başımı sallarken yataktan kalktım. "Hadi Melek. Biran önce hazırlanıp okula gitmeliyiz." dediğinde kaşları daha çok çatılırken "Zihnimi okuyor olamazsın değil mi?" dedi. Zoraki bir gülümsemeyle hızlı bir şekilde hazırlanırken Melek garip bir şekilde beni inceliyordu. Evden çıkıp okula geldiğimizde bahçede beni inceli olmaması korkmama neden oluyordu.

Şimdi "Sen radyoya git canım. Ben biraz hava almak istiyorum." derse' diye düşünürken Melek aynı cümleyi söyleyip gülümsedi. Aynı anda "Kesinlikle amacım Kerem'i görmek değil. Gerçekten." deyince "Tamam bu biraz garip oldu." dedi. "Gerçekten zihin okumadığına emin misin?" dediğinde gülümsemeye çalışırken "Birazdan gelirim." dedim ve koşarak okula girdim. Bodrum kata inerken Emir'in biriyle konuştuğunu duyunca adımlarımı hızlandırdım. Son basamakta "Kerem," dediğinde ikisi de bana şaşkın bir ifadeyle bakarken yavaşça dudaklarım aralandı. "Bir gün bu kız benim yüzümden sinek yutacak." diye fısıldarken Kerem aynı cümleyi sessiz bir şekilde söyledi. Emir onun sırtına vurup "Effy ile uğraşma." deyince elim ayağım boşaldı. Neyseki Emir gelip bana gelip sıkıca sarıldı. Nefes alamayacak gibi hissediyordum. "Hoş geldin Effy,, bizde seni bekliyorduk." deyip benden ayrılırken "Sakın bana sarılmaya kalkma. Free hug günü değil." deyip Kerem'e baktım. Olduğu yerde kalıp kaşlarını çatarak "Akıl okuma özelliğin olduğunu bilmiyordum, senin için fazla zekâ gerektiren bir şey." dedi. Emir'e dönüp derin bir nefes alınca "İyi misin?" diye sordu. Bu halimden belli ki oda korkmuştu.

"Pek iyi sayılmam. Bir rüyanın etkisindeyim. Boşver. Ee ne yapacağız şimdi?" dediğimde Emir, Kerem'in yanına geçerek "Dönemin açılışını farklı yapalım dedik. Biz çalacağız sen söyleyeceksin. Nasıl fikir ama" dedi. Kalbim yerinden çıkar gibi çarparken "Biz derken?" dedim. Emir gülümseyerek "Kerem'in babası çok ünlü bir sanatçı, radyoyu beraber çalıştırmaya karar verdik. Bazen ünlü şarkıcıları bile konuğumuz yapabilirmişik. Harika değil mi?" dediğinde kalbim boğazımda atıyordu sanki. "Sen iyi misin?" diye sorduğunda başımı evet anlamında sallarken Kerem'e dönüp "N'eyleyim İstanbul'u biliyorum." dedim. Kerem kaşlarını çatarken "Onu çalacağımızı nereden biliyorsun? Daha gitarı elime almadım bile." derken "Sadece hissettim. Emir seçmiştir kesin." dedim. "Ben bu kızdan korkuyorum abi. Bu kadar şey hissedemez değil mi?" deyince Emir telaşla yüzüme baktı. "Effy ne oluyor?" "Yok bir şey Emir. Hadi söyleyelim şarkıyı." Emir bir süre daha yüzüme kuşkuyla bakarken Kerem gitarı eline alıp akort yapmaya başladı. "Neyse" diyerek bilgisayara dönen Emir birkaç ayardan sonra "Hazır" deyince derin bir nefes aldım. Kerem'in işaretiyle sesimin titremesini engelleyerek şarkıyı söylemeye başladım. Şarkı bittiğinde Kerem hayranlıkla bana bakarken Emir "Mükemmel." dedi ve bana sarıldı. "Çok güzel bir başlangıç oldu. İyi bir ekip olabiliriz." dediğinde bende içimden tekrarlıyordum. Her şey rüyamda gördüğüm gibiydi.

Peki, şimdi ne olacaktı?

Hızlıca radyodan çıkıp bahçeye doğru ilerledim. Al-kışlar ısıklar havada uçuşurken Melek'i görüp yanına gittim. "Effy iyi misin, bembeyaz görünüyorsun?" Gözlerim Demir'i bulduğunda telaşlı bir ifadesi vardı. "Şu anda benimle ilgili bir şeyler düşünüp ayağa kalkıp radyoya gitmesi gerek" diye fısıldarken Melek "Efendim" dedi.

Bakışlarımı Demir'den ayırıp Melek'e çevirdiğimde ne halde olduğumu yüzündeki endişeden anlayabiliyordum. Tekrar Demir'e baktığımda Esra'nın kuzeniyle bir şey konuştuğunu görünce kalbime bir sancı girdi. Hepsi rüyaydı. Bu ana kadar her şeyi gerçekleşmiş bir rüya...

Gözyaşlarım gözlerime hücum etmeye başladığında Melek "Neyin var Effy?" diyerek sıkıca sarılınca dudaklarımdan ufak bir hıçkırık kaçtı. "Korkutuyorsun beni, ne oldu?" Yavaşça Melek'ten ayrılıp gözyaşlarımı sildim. "B-ben eve gitmeliyim."

"Effy ne oldu?"

"Melek iyi değilim. Eve gitsem iyi olacak" dediğimde Melek kolumdan tuttu ve "Bekle bende geliyorum." dedi. Gözlerim Demir'i bulduğunda bakışlarının üzerimde olması canımı daha çok yakıyordu. Otoparka yürürken Melek koluma girdi. Emir ve Kerem okuldan çıkarlarken beni farkedince koşarak yanıma geldiler.

"Effy" Emir'in endişeli sesi zaten güçsüz olan bedenimi dahada güçsüzleştiriyordu. Kerem elleriyle yüzümü kavrayıp "Hadi ama o kadar da kötü çalmıyorum." dediğinde cevap verecek enerjiyi bile kendimde hissetmiyordum. "Ne oldu kanlı göz, gene kim ağlattı seni?"

"Effy?" Önder herkesi iterek bana sıkıca sarılırken gözüyle Demir'e baktım. Ne olduğunu sorgulayan bakışları içimi yakıp kavuruyordu sanki. Her şey rüyaydı. Her şey bilinçaltımın bana oynadığı adi bir oyundu. Benden vazgeçmediği falan yoktu. Beni unutmuştu. Belki sadece... "Nesi var?" Gökhan etraftakilere neyim olduğunu sorarken Önder benden ayrıldı. "Effy ne oldu artık söyleyecek misin?"

"Şarkısına arada eşlik ettim ya ona bozulmuş sulugöz." Kerem'e sert bir bakış atınca gülümsemesi yüzüne daha çok yayıldı. Beni sinir etmekten zevk alıyordu resmen... Uyuz!

"Birden göğsüme ağrı girdi. Arada oluyor böyle. Önemli bir şey yok. Hadi siz dersinize ben evime... Biraz dinleneyim geçer."

Emir "Vurulduğun yere mi ağrı giriyor?" diye bağıncı gözlerimi kapattım. Bağırarak tepki vermesine gerek yoktu ama bunun nedenini de az çok biliyordum. Demir hiç kıpırdamadan sadece baktığında söylediğim yalanın gerçek olmaya başladığını hissettim. Gerçekten göğsüm sızlıyordu artık. "Hadi herkes işine baksın. Melek yanımda zaten... Bir şey olursa haberiniz olur." Ne kadar itiraz etselerde umursamayıp Melek'in koluna girdim ve yürümeye devam ettim. Eve geldiğimizde anahtarları kâseye atıp koşar adım salona gittim ve kendimi koltuğa attım. Gözyaşlarımı daha fazla tutamazken, Melek yanıma gelip bacağıma dokundu. "Effy. Çok mu ağrın var? Doktora gidelim mi?"

"Kalbim ağrıyor." dediğimde Melek ne olduğunu anlamış gibi "Canım..." diyerek bana sıkıca sarıldı. "Dün gece bir rüya gördüm. O kadar gerçek gibiydi ki. Sabah uyanınca hepsi aklımdaydı. Ve bahçeye çıktığım ana kadar her şey gerçekleşti." Melek benden ayrılıp yüzüme telaşla bakarken "Her sözümü bu yüzden mi biliyordun yani?" dedi. Yavaşça başımı salladığımda elimi tuttu. "Sorun ne?"

"Rüyamda Demir'in beni düşünüp, şarkı söylediğini... Bu şekilde banamesaj gönderdiğini gördüm." diyerek, telefonumdan Mehmet Erdem'in Yalan şarkısını açtım. Melek sessizce sözlere odaklanırken, ben ağlıyordum. Şarkı bitince "İşte bununla bana mesaj verdiğini düşünmüştüm. Beni unutmadığını, bırakmadığını, istediğini, sevdiğini ama her şeyin yalan olduğunu. Bu yüzden böyle olduğunu..." dedim. Melek bana şefkatle bakarken "Uzun zaman sonra Demir'i gördün ve onu geri istedin. Bilinçaltın

da böyle bir oyun oynadı belli ki." dedi ve tekrar sarıldı. "Yaşadığın şey çok ağır Effy, biliyorum. Ama sabırlı ol... Güçlü ol... Zamanla alışacaksın."

Ama ben alışmak istemiyordum ki...

Elif'in ağladığını görmek içindeki kor olan ateşi tekrar alevlendirdi. Ne olmuştu, kim ağlatmıştı onu? O yeni çocuk, ona dokunmaya nasıl cüret ederdi? Emir'in sesiyle olduğum yerde dondum. Kurşun yarası mı ağrıyordu? Doktor kolay iyileşmeceğini söylemişti, ama bu zamana kadar sorun kolay iyileşmedi söylememişti. Bunu benden nasıl saklardı? Hızla yaşadığını çıktıklarında Emir'e radyoya gelmesini söyleyen bir mesaj atıp ayağa kalktım. Hızlıca radyoya ilerlerken Emir de arkamdan geliyordu. "Demir, hayırdır?"

"Elif'in nesi var?" Yüzünde en ufak şaşkınlık ifadesine rastlamazken bu soruyu beklediğini anladım. "Yarasının yeri ağrıyormuş sanırım, arada oluyormuş, eve gitti şimdi." dediğinde "Sen biliyor muydun?" diye sordum. "Neyi?"

"Sürekli ağrısının olduğunu" Hayır diye başımı salladığımda sinirle yumruğumu duvara vurdum. "Bunu benden nasıl saklar?" Emir kolumu tutup "Bu hale gelmemen için olabilir." dedi. Burnumdan soluyarak bir süre yeri izledikten sonra hiçbir şey söylemeden radyodan çıktım ve merdivenleri tırmandım. Otoparka doğru yürürken Bora koşarak yanıma geldi. "Nereye abi?"

"İşim var Bora."

"Elife mi?" Olduğum yerde durdum. Beni nasıl bu kadar iyi tanıyabiliyordu. "Sen git. Ben çeteyi oyalarım." dediğinde ona bakmadan başımı sallayıp yürümeye devam ettim. Arabaya binip yola koyulduğumda sinirimi direksiyondan çıkarıyordum. Ağrısı olduğunu benden nasıl saklardı. Evin önünde acı bir frenle durdum. Torpidodaki anahtarları elime alıp arabadan indim. Kapıyı açtığımda içerden seslerin geldiğini duydum. Yavaşça

koridordan ilerlerken Melek'in sesi daha da netleşmeye başladı.
"İyi, Önder uyuyor şimdi.. Evet ilaç içti.. Hı hum..."

Yavaşça Elif'in odasına gidip kapıyı sessizce açtım. Uyurken meleklerle benzeyen sevgilim şimdi neden bu kadar solgun gözüküyordu. Olabildiğince sessiz bir şekilde yanına giderken kıpırdanınca olduğum yerde durdum.

Uyurken çıkardığı bebeksi sesler gülümsememe neden olurken yavaşça yanına oturdum ve onu incelemeye başladım. Uyurken ne kadar da savunmasızdı. Ne kadar da masum...

Saçlarını hafifçe okşarken kıpırdanınca elimi çektim. Yüzünü bana döndüğünde belli belirsiz gülümseyerek ona doğru eğilip kokusunu içime hapsedtim. Buraya gelirken nasıldı kızgındım sana be Elifim. Şimdi ne oldu da seni uyandırmaya bile korkar oldum... Elif'i bir kere daha kıpırdanmasıyla yavaşça yanından kalkarken daha fazla burada durmamam gerektiğini anladım. Başka zaman hesap sorardım. Özlemimi dizginleyebildiğim zaman...

Uykumdan uyandıran koku... Sanki Demir yanımdaymış hissi...

Aniden gözümü açıp yataktan doğruldum. Gözlerimi gece lambamın loş bir şekilde aydınlatığı odada gezdirdiğimde içimdeki anlık mutluluk ortadan kayboldu. Demir yoktu. Sadece bir rüyaydı. Hızla yataktan kalktığımda gözlerimin acıdığını hissettim. Odanın kapısını açtığımda salondan gelen seslerle, of şu anda kimseyi çekemem, diyerek tekrar odaya dönmeye çalışırken Önder'le göz göze geldik.

"Effy, uyanmışsın." Önder yanıma gelirken onun sesiyle salondaki herkes koridora çıktı. Herkes tam kadro evdeydi. "Aslında yine yatacaktım." derken arkadan o gıcık ses kulaklarımı doldurdu. "Güzelleşemediğinin farkında belli ki... Zorlama ufaklık, istediğin sonuç için bir asır uyuman lazım."

"Bunun ne işi var evimde ya?" dediğimde Kerem kahkaha atıp "Hasretine dayanamadım." deyince Kerem zümü buruşturdu. "Atışmayı kesin... Effy nasılsın? Hala ağrın var mı?" Emir'in endişeli ifadesi içime dokunuyordu. Keşke göğsümün ağrıdığını söylemeseydim. "Harikayım." dediğimde Kerem "Kötüye bir şey olmaz" deyip benim yaptığım şekilde suratını buruşturdu. Bu çok gerçekten sinirime dokunuyordu.

"Salona geçsek ya..." Melek ayakta dikilmemizi saçma bulduğu için en mantıklı öneriyi sunmuştu. Hep beraber salona geçtiğimizde Önder'in yanına oturup başımı göğsüne yasladım. Oda hemen kollarıyla beni sardı. Bu halimizi gören Kerem'in nedense suratındaki gülümseme yavaşça yok olmuştu. Gökhan ile Emir film seçerken Önder başımı öpüp "İyisin değil mi?" diye sorunca başımı usulca salladım. "Çok şükür." diyerek alnımdan öpmesi birazda olsa iyi hissettirmişti. Demir olmasa da hayatımda benim için endişelenen arkadaşlarım vardı. Filmi izlerken Kerem'in ara ara bize bakmasından rahatsız olsam da filme odaklanmaya çalıştım. Film biterken Melek'le aynı anda sesli bir şekilde esneyince ufak bir kahkaha attım.

"Ne o? Film sarmadı galiba." Gökhan gülümserken tam ağzımı açmıştım ki "Filme gerek duymamıştır. Onu saran vardı sonuçta." diyen Kerem'e sinirle baktım. Oda bana aynı şekilde karşılık verdi. Bir süre sessizlik olduktan sonra Emir "Bu haftasonu parti yapmayı planlıyorum. Son senemiz ve dolu dolu geçirmeliyiz." diyerek ortamı canlandırmaya çalıştı. "Parti mi?" Kerem Emir'in partilerine alışık olmadığı için "Nerede?" diye sordu. Emir'le aynı anda "Demir'in kulübünde." deyince Emir tek kaşını kaldırdı.

"Ne var? Sayende başka mekân mı geliyor aklımıza?" dediğimde Emir gözlerini kısarken dil çıkarıp Önder'e

daha çok sarıldım. "Neden İstanbul'un en gösterişli mekânı varken başka yerde yapayım ki? Hem de bedava." Tamam tamam. İRON seni ve partilerini özlemiştir zaten." Kerem "IRON neresi?" diye sorunca Gökhan "Demir'in kulübü. Beraber gideriz. Bayılacaksın." dedi. Emir "Yarın okulda duyuracağım. Mutlaka erken gelin. Sürprizim var." dedikten sonra ayaklandı. "Hadi gençler, hasta ziyaretinin canına okuduk. Bari okul için erken yatalım." dediğinde herkes ayaklanırken Emir yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. Bu hareketini garipsesemde kulağıma fısıldadığı cümleleri kimsenin duymaması için olduğunu anladım. "Bugün Demir seni sordu. Neden ağladığını, eve neden gittiğini falan... Yüzü fazla... Neyse. Kendine dikkat et Effi."

Sabah Emir'in uyandırma servisiyle erkenden kalkarken hızla hazırlanıp okula geldim. Otoparka girdiğimde tüm kadronun bahçede olduğunu görürken uyandırma servisinden sadece benim nasiplenmediğimi anlamış oldum. Motordan inip kaskımı kolumun altına aldıktan sonra bizimkilerin yanına doğru yürümeye başladım. Herkes esnerken bir kişi gözlerini kısmış beni ve kolumun altındaki kaskı inceliyordu. "Herkes günaydın" "Sen motor mu kullanıyorsun?"

Kerem'in sorusuna aynı onun yüz şekliyle karşılık verirken "Sen bunu yeni mi öğreniyorsun?" dedim. Kerem tek kaşını kaldırırken, "O motor senin için fazla büyük değil mi?" deyince "Beynin için o kafatası da fazla büyük. Biz buna bir şey diyor muyuz?" dedim kaskı Gökhan'ın yanına koyarken. Kerem ufak bir kahkaha atarken "Gelişme kaydediyorsun." deyince ona laf sokmalarımdan bahsettiğini anlayarak "Senin aksine" deyip göz kırptım. "Ses... Ses bir iki üç..." Emir'in sesiyle Kerem'le atış-

mayı keserken gözlerim Demir'i buldu. Dün beni sor-
muştu. Beni merak ediyordu. Belki de..."Günaydın gü-
zel okulumun şahane insanları... Size bomba gibi bir
haberim var. Bu cumartesi IRON'da okula hoşgeldiniz
partisi veriyorum. Evet, doğru duydunuz. Bu partide
istediğinizi yapabilirsiniz. Tek şartım dans etmeyen kal-
mayacak. Partinin adını da bir arkadaşımın tavsiyesiyle
'oynamayan evde kalsın' olarak değiştiriyorum." Dedi-
ğinde gülmek için dudaklarımı birbirine bastırırken
diğerleri akşamki muhabbetten dolayı ayan beyan kah-
kaha atıyorlardı."O yüzden ders başlayana kadar size
alıştırma yapmanız için imkân veriyorum. Yarım saat
boyunca aralıksız IRON'daki parçalardan çalacağım ve
bahçede bir tane bile olsa oynamayan kişi kalmayacak.
Şimdi rahatlayın ve kendinizi müziğin ritmine bırakın..."
Emir müziği girdiğinde bahçedeki uğultu yükselme-
ye başladı. Herkes anlamsız gözlerle birbirine bakarken
ben, Demir'e, yanındaki Esra ve kızıl saçlı kıza bakıyor-
dum. İkisi de hafif bir ritimle dans etmeye başlarken
Demir gözlerini bizim tarafa dikmiş bakıyordu. "Effy"
Gökhan'ın sesiyle ona dönerken "Efendim?" dedim. "Ke-
rem çok iyi danseder dedim." dediğinde kaşlarım çatılırken
"Tabi sen beni dinlemedin." dedi. "Bir şeye bakıyordum
da." diyerek Gökhan'a döndüm. "Kusura bakma Gök-
han. Şimdi dinliyorum. Kerem çok iyi dans eder dedin."
"Benden bile iyi. Yurt dışındaki partnerlerimden biriydi.
Hani sokak dansı yaptığımı söylemiştim ya." derken Ke-
rem omzuna vurup "Abartma Gökhan." dedi gülümseye-
rek. İlk kez bu çocuğun bir konuda mütevazı olduğunu
görüydüm. "Utandın mı sen?" dediğimde bakışları
beni bulup "Senden mi?" dedi kahkahalarla. "Yalnız Effy
de dans konusunda çok iyidir." Önder'e bakıp "Abartma
Önder." dediğimde yanaklarımın kızardığını hissettim.

Kerem "Utandın mı sen?" deyip benim lafımı bana satınca ona onun dilinden cevap vermeye karar verdim. "Senden mi?" Kerem'in sıcak gülümsemesiyle gülümsediğimi fark ederken Emir'in yanımıza geldiğini gördüm. Yüzündeki ifade hiç dünkü heyecanlı haline benzemiyordu.

"Ne oldu?"

"Kimse dans etmiyor." diyerek kendini un çuvalı gibi bankın üstüne atarken, Melek "Utaniyorlardır." deyip Kerem'le ikimize baktı. Gözlerimi kısıp, sen bittin kızım bakışımı atarken Emir "Birileri dans etmeye başlasa, herkes katılır ama..." dediğinde "Birileri başladı zaten." dedim ve tekrar Demirlerin tarafına baktım. Esra ve yanındaki kızılın dansları gittikçe hareketlenmişti ve kızıl saçlı kızın Demir'e kur yapan bir hali vardı. Tıpkı Esra gibi... Demir neden gözlerini benden çekip onlara çevirmişti ki! Sen bu tarzlardan etkilenmezsin Demir, neden şimdi o kızıl afete yiyecek gibi bakıyorsun. "Ben yaparım." diyerek ayağa kalktığımda herkes bana bakmaya başladı. "Effy daha dün ağrın vardı. Dans etsinler dediği..." "Ama şimdi yok." deyip Kerem'e dönerken "Görelim bakalım şu iyi dansını." deyip imalı bir şekilde gülümsedim. "Bana meydan mı okuyorsun?" dediğinde yüzümdeki gülümseme artarken "Sandığım kadarda küçük bir beyin yokmuş." dedim. "Bakalım sende abarttıkları kadar iyi dansçı mısın?"

Kerem'e gülümserken Demir'e baktım. Kızıl saçlının ona temas ederek dans ettiğini gördüğümde derin bir nefes alırken bizimkilere döndüm. Sakin olmalıydım. Dans ederek sakinleşmeliydim. Yeni parça başladığında "Bu şarkıyı seviyorum." diyerek bahçenin ortasına doğru birkaç adım gerilerken bir yandan da dans etmeye başladım. Kimse umurumda değildi. Şu anda tek düşündüğüm şey Demir'in üzerinde gezinen ellerdi ve bunun bedelini dan-

sımla ödeyecekti. Kerem'in dudaklarını ısırıldığını fark ettiğimde ufak bir kahkaha attım. Gelmesini işaret ederken parak gelmeye başladı. Gökhan da doğru break dans ya- dansına karşılık verirken Kerem'in peşinden gelip onun dudaklarımı ısırma neden oldu. Bunu fark eden Ke- rem ufak bir kahkaha atarken bana doğru yaklaştı. Nefes nefese gözlerimin içine bakarken "Dans dediğin budur ufaklık." demesiyle ellerimle itekleyerek çekilmesini işa- ret ettim. Daha sonra onların figürlerini kendi dansıyla harmanlayıp doğaçlama şekilde dans etmeye başladığım- da Kerem ve Gökhan'ın dudaklarının aralandığını gör- düm. Aynı şekilde nefes nefese Kerem'e yaklaşıp "Dans dediğin budur ukala." diye fısıldadığımda beni belimden tutup kendine çekti. "Madem doğaçlama seviyorsun." de- yip gülümsediğinde gözlerimi kısıtım ve "Göster kendini" dedim. Müziğin ritmine göre ikimizde uyumlu bir şekilde dans ederken vücudumun alev alev yandığını hissediyor- dum. Bu kadar yakın olmamız ne kadar rahatsız etse de Demir'in yüzündeki ifadeyi görmek paha biçilmezdi.

Ben sırf o çocuğa gülümsediği için bu kızıl orospunun el- lerinin üzerimde gezinmesine izin verirken o beni sinir etmek için en nefret ettiğim şeyi yapıyordu. Sen o çocuğun ellerini üzerinde gezinmesine nasıl izin verirsin Elif! Ne yapmaya çalışıyorsun. Bir gün önce gözlerinden kan geldiği imasını yapıyor- sun, şimdi yumruklarımdan kan getirecek kadar sıkma neden oluyorsun. Amacın ne?

Elif o çocukla daha fazla yakınlaşırken yüzündeki gülümse- meyle bana baktığını görünce amacının ne olduğunu anladım. Kısasa kısas ha Elif Hanım. Görelim bakalım bu oyundan kim daha fazla yara alıp çıkacak...

Kızıl kuzen dudaklarını ısırarak ellerini vücudunda gezdirip

dans ediyordu. Bir süre onu inceledikten sonra kolundan yakala-
yıp kendime doğru çektim. Bacaklarımın arasına girdiğinde göz-
lerindeki heyecan midemin bulanmasına neden olurken belinden
tutup iyice kendime çektim. Nefesini yüzümde hissederken göz-
lerini bir süre inceledim. Neden Elif'te hissettiklerimi şu anda
bu kızda hissedemiyordum. Güzellik desen belki de çoğu kişiye
göre Elif'ten daha güzeldi. Seksilik desen aynı şekilde... Ama
benim için tek gerçek neden Elif'ti. Tek güzel, tek seksi, tek aşk...
Dudaklarımı dudaklarına yapıştırdığımda saniyesine dilini ağ-
zımın içinde hissetmem onun ne kadar istekli olduğunu gös-
teriyordu. Etrafımızdaki her şey durmuştu sanki. Gözlerimi
Elife çevirip kızıl kuzeni öpmeye devam ederken belli belirsiz
gülümsedim. Kızıl hatun onunla öpüşmekten zevk aldığını
düşünüp ellerini enseme ve saçlarımın arasında gezdirdi.
Elif dans etmeyi bırakıp hareket eden kalabalığın önünde du-
rurken yüzünün bembeyaz olduğunu hissettim. Dokunsan
ağlayacak hali ne kadar canımı acıtsa da az önce benim canı-
mı yakmak için yaptıkları aklıma geldi ve kızıl kuzenin kal-
çalarına ellerimi kaydırdım. Elif'in sinirle arkasını dönüp
okula koştuğunu gördüğüm an Emir'le göz göze gelince kı-
zıl kuzeni ittirerek kendimden ayırdım. "Ne yapıyorsun ya?"
"Evet Demir. Ne oluyor burada?" dediğinde Esra'nın sitem
dolu cırtlak sesi yüzünden yüzümü buruşturdum. "O ka-
dar dans etti kuzenin Esra. Bir ödülü olmalı diye düşündüm"
Esra sinirle gözlerimin içine baktıktan sonra okula doğru yürür-
ken kızıl kuzen çantasını aldı ve işaret parmağını dudaklarında
gezdirdi. "Bu kadar dansa bir öpücük kaptıysam..." deyip bana
doğru seksi bir şekilde yaklaştı ve kulağıma eğilip "Cumartesi
yatağını paylaşmayı iple çekiyorum." diye fısıldadı.

Sabah gözlerimi araladığımda hala kendimi yor-
gun hissediyordum. Günlerdir uykularımı kaçırarak tek
şey Demir'in o kızla öpüşmesiyle nasıl dinlenmiş

bir şekilde uyanabilirdim ki! Yataktan oflayarak doğ-
rulduğumda başımın zonkladığını hissettim. Yavaş-
ça kalkıp banyoya doğru yürüdüm. Küveti doldurup
içine girdiğimde Demir'in ve o kızın öpüşmesi göz-
lerimin önünde tekrar tekrar oynarken nefesimi göz-
tup suyun altına uzandım. Belki nefessiz kalmam bazı
şeyleri unutmama yardım ederdi. Mesela Demir'i...
Senin derdin ne Effy? Bu çocuğun senden nefret etmesi...
ni istemiyor muydun? Ya da seni unutmasını... Al işte...
Tüm istediklerin gerçekleşti. Şimdi neden acı çekiyorsun.
Nefesim tükenmeye başladığında bir süre daha suyun al-
tında durmaya çalışırken telefon sesiyle sudan çıkıp derin
bir nefes aldım. Hızla bornozumu giyip salona gittiğimde
telefonun sesi kesilirken arayan kişinin babam olduğunu
gördüm. Her zamanki gibi kendime zarar verebileceğim
bir an, babam engellemiştir. Telefon tekrar çalmaya başla-
dığında nefesimi düzene sokup telefonu açtım.

"Alo babacığım"

"Kızım iyisin değil mi?" Babamın sorusuyla gözümde
bir damla yaş süzülürken "İyiyim babam. Sesini duydum
ya. Benden iyisi yok." dedim sesimin titrekliğini kontrol
altına almaya çalışarak. Babam ve annemle bir saate yakın
konuştuktan sonra telefonu kapattık. Yarım kalan banyo-
nu tamamlayıp mutfığa gittim ve buzluktan aldığım bir
kap dondurmayı, bir kaşık daha diye diye bitirdim. Tam
ikinci kaba geçiyordum ki tekrar telefonum çalmaya baş-
ladı. Yok artık baba. Dondurmayla intihar etmeye çalış-
tığımı da hissetmiş olamazsın değil mi, diye söylenerek
kaşık ağzımda salona gittim ve telefonu açtım. "Alooo"

"Çek o kaşığı ağzından... Yine dondurma yiyorsun de-
ğil mi?" Kaşık yüzünden çıkan farklı ses tonumu anlayan
Önder'e gülümserken "Hı hı.. Çilekli..

Immm harika" diye cevap verince kahkaha attı. "Daha

havaalar ısınmadı Effy. Hasta mı olmak istiyorsun?"

"Aslında daha çok hastalıktan ölmek..." diye düşünürken Önder "Hastalıktan ölmek mi?" diye sordu. Lanet olsun sesli mi düşünmüştüm yine.

"Yo. O nerden çıktı? Ne ölmesi? Kim ölecek?"

"Tamam Effy sakın. Hadi bırak o dondurmayı. Akşam giyeceğin elbiseye sığamayacaksın."

"Akşam ne var ki?" diye sorduğumda Önder "Yok artık." diye cevap verince bugünün günlerden ne olduğunu düşünmeye çalıştım. "Sakın bana akşamki partiyi unuttuğunu söyleme."

"Partiyi değil. Bugünün hangi gün olduğunu unutmuştum." dediğimde Önder derin bir nefes alırken, "Tamam artık biliyorsun. Kalk hazırlan hadi." dedi. "Unutmamış olmam katılacağım anlamına gelmiyor Önder" "Hayda. Okulda o kadar şov yaptın. İnsanları heveslendirdin. Kulüpte devam etmeyecek misin yani?"

"Dans edecek havam yok. Ha bir de Demir'den nefret ediyorum. Onun olan her şeyden de..."

"Evden ayrılma. Geliyorum." Önder her zamanki gibi telefonu yüzüme kapatınca omuz silkip telefonu koltuğa attım. Hala bornozla olduğum için hızla üzerimi değiştirep saçlarımı kuruttum. Tam makineyi kapattığımda kapı çalınca, işte zamanlama işte Önder Gezer diyerek kapıya koştum. "Telefonu yüzüme kapatman gibi bende kapıyı yüzüne kapatayım mı?" dediğimde Önder tek kaşını kaldırıırken "Tamam sadece şakaydı. Geç bakalım." dedim. Önder salona yürüdüğünde erimiş dondurmayı ve yanındaki duran kaşığı görünce "Suç delillerini de ortada bırakmış." deyince telefondaki kıvırmamı yemediğini anladım. "İntihar haktır, denemeyen alçaktır. Getir bakalım bana şu övdüğün çilekli dondurmandan."

Mutfağa gidip buzluktan yeni bir dondurma kabı ve

iki kaşık alarak salona döndüğümde "Yuh. Yine mi yiyeceksin?" diye soran Önder'in başına kaşıkla vurdum. "Biri senin yüzünden mundar oldu. Ayrıca bu sana çok, hasta olursun."

Önder kahkaha atıp kaşığı ve dondurmaya eline aldı. Bir süre sessizce dondurma yedikten sonra, "Akşam gelmen lazımdır." diyerek sessizliği bozan Önder'e bakıp "Sebebi?" diye sordum. "Bu akşam Melek'le konuşmayı düşünüyorum ve yanımda olmana ihtiyacım var." dediğinde dondurma boğazıma kaçarken öksürmeye başladım. Önder sırtıma vurup "Aha amacına ulaşıyor kız. Helal be helal... Sakin ol." dediğinde kolumla elini ittirdim. "Sende Azrail'imisin herhalde. Dur ya. Ciğerlerimi elime mi vermek istiyorsun?" "İyi tamam be." deyip arkasına yaslandığında nefes almayarak Önder'e doğru döndüm. "Nereden çıktı bu?" "Çok hatalar yaptım Effy. Zararın neresinden dönsem kârdır diye düşündüm hep. Sanırım artık gerçek hislerimi Melek'e söylememin zamanı geldi." Önder'in sesindeki ciddiyet ve Melek'in Bora'ya olan aşkı tüylerimi diken diken yaparken "Gelecek misin?" diye sordu. Başımı usulca salladığımda yüzünde buruk bir tebessüm oluşurken "Hadi o zaman prenses" deyip saatine baktı, "Tam iki saatin var." "Ne! İki saatte ben ne giyeceğimi seçemem." dediğimde Önder'in spor giyindiğini fark ederken odaya koştum. Kot gömleğimle ona uygun bir eteği üzerime geçirirken çok fazla spor olduğumu düşünüp gömleğimin üstten birkaç düğmesini açtım. İçimdeki dantelli atletle spor ve seksi tavanına uyarken saçlarımı jöleleyip serbest bıraktım. Makajımı yaparken Önder'in odanın kapısında olduğunu fark ettim. "Çok güzel olmuşsun. Bu yaz tatili kesinlikle sana yaradı." dediğinde içimde bir yumru tam kalbimin üzerine otururken burukça gülümsedim. "Hazırsan çıkalım."

Kulübe geldiğimizde vale, arabayı Önder'den alırken gözüm kalabalık kuyruğa takıldı. Bütün okul şıklıkta yarışırken, Önder'le ben sporluktan ölüyorduk. Önder bunu fark etmiş olacak ki "Yine de aralarındaki en güzel kız sensin." deyince gülümsedim. Kuyruğa girmeyip her zamanki gibi torpilimizi konuştururken Vedat abiyi gördüm. Onu bile özleyeceğim aklımın ucundan geçmezdi. "Selam Vedat abi."

"Hoşgeldiniz küçük hanım."

"Nasılsın?" diye sorduğumda gözlerimin içine baktı. "Teşekkür ederim küçük hanım. Sizi gördüm daha iyi oldum. Buyurun." Vedat abinin gözlerindeki imayı anlamamda gülümseyerek yürümeye başladım. Kulüp her zamanki şahaneliğini korurken gözüm loş koridora takılınca bir an nefesimi tuttum. Önder'in elimi tutmasıyla derin bir nefes aldım gözlerimi kulübün içinde dolaştırdım. Biz merdivenlerden inerken pistin ortasında dans eden Gökhan ve Kerem geceye başlamıştı bile. Gözüm Demir'in locasına kaydığında, o fondip yaptığınız içkilerde boğulun inşallah, demekten kendimi alamadım.

"Effy"Melek'in sesiyle merdivenlerin sonuna geldiğimi anlarken Önder elimi daha çok sıktı. Gergin miydi yoksa heyecanlı mı? "Canım" diyerek Melek'e sıkıca sarılırken derin bir nefes aldığını hissettim. "Az daha geç kalsaydın, sanırım bayılacaktım." diye fısıldadığında yavaşça ondan ayrıldım. "Bora geldiğimden beri beni dövecekmiş gibi bakıyor. Nefretini iliklerime kadar hissedebiliyorum." Gözlerim tekrar Demirlerin locasına kayınca Bora'yla beraber bize doğru baktıklarını gördüm. Yüzündeki ifadesizlik ilk kez benim için çok fazla anlam içeriyordu. Yanındaki kızıl kafaya gözlerim kaydığında sinirlendiğimi hissediyordum. Demir'in birden kızı kendine çekmesiyle kaşlarımı çatarken kolumda bir el hissettim.

"Ufaklık" "Kerem" dediğimde yüzündeki gülümsemesi tarken kaşlarını çattım ve kolumu hızla elinden çektim. Bu hareketim yüzündeki gülümsemeyi yavaşça sildi. "Şu kolumun tutulmasından hoşlanmam da," dediğimde başını tamam anlamında sallarken "Sadece hoş geldin demek istemiştin. Tıpkı diğerlerine söylediğim gibi..." dedi. "Ben gerçekten kabalık yapmadım." dediğimde Kerem muzip bir gülümseme yüzüne yerleştirirken "Senin gibi birinden kibarlık beklemedim zaten." dedi. Dudaklarını yavaşça araladığı sırada Kerem ufak bir kahkaha atıp "Sinek kaçma konusuna ciddiyydim." deyince yumruğunu koluna geçirdim. Üstüne bir inlemeyle elimi sallarken, kas yapmış hayvan şunlara bak taş gibi mübarek, diye söylenmeden edemiyordum. "Kerem bize biraz müsaade eder misin?" Emir'in yanımıza geldiğini bile fark etmezken yüzündeki telaşlı ifade endişelenmeme neden oldu. "Tabi" diyerek yanımdan ayrılan Kerem'e bakmadan Emir'e "Ne oldu?" diye sorunca gözlerini yukarıda bir yere çevirip tekrar bana baktı. Ne olduğuna bakmak için arkamı dönerken kollarımdan tutup "Sakin arkana bakma ve yürü." diye fısıldayınca istemsizce tekrar arkamı dönmeye çalıştım. "Effy. Sana arkana bakma ve yürü dedim."

"Neden?"

"Adnan amca ve adamları şu anda kulübe giriyorlar" Emir'in telaşlı hali şimdi anlam bulurken elimin ayakkabımın boşaldığını hissettim. Onun burada ne işi vardı? O varken benim burada ne işim olduğunu nasıl açıklıyordum. Demir'den uzak dur derken ben şu anda tam da istenmeyen ot dibinde bitirmiş sözünü kanıtlıyordum. Emir beni dans eden kalabalığın içine sokarken stresten titrediğimi hissettim. "Emir ne yapacağım?" Arkamdaki olayları takip eden Emir "Bilmiyorum ama"

dans etsen iyi olur." dediğinde "Ha?" diye cevap verince "Bir şeyler bulana kadar dans et. Böyle daha çok dikkat çekiyoruz." dedi ve hafif hafif kıpırdanmaya başladı. Onun gibi bende hareket ederken "Nerede?" diye sorunca gözlerini arkamdan ayırmadan "Demir'in yanında. Bir şeyler konuşuyorlar." dedi. "Ne konuşuyorlar?" Sorumun saçmalığını Emir'in bana olan bakışlarıyla anlarken "Tamam ya. Stresten ne yaptığımı biliyor muyum ben?" dedim. Müziğin durmasıyla herkesten itiraz sesleri yükselirken korkuyla Emir'e baktım. "Neden müzik durdu ki?" dediğimde Emir birkaç yere baktı. "Amcamın adamlarından biri durmasını işaret etti."

"Ne?"

Pistteki herkes yerlerine oturmaya giderken olduğum yerde çakıldığımı hissediyordum. Ne ileri gidebiliyordum ne geri. "Ne yapacağız?" diye fısıldadığımda arkamda duyduğum sesle bayılacak gibi hissettim. "Emir, neden orada duruyorsun evlat. Buraya gelsene." Emir ne yapacağını bilmez halde bir bana bir arkama bakarken "Yanımdaki kim?" diye soran karanlık sesle yutkundum. İlk kez yazın fiziken değişmiş olmam işime yarayacaktı. Demir tam "El..." diyordu ki Emir "Elmas" diye bağırdı. "Elmas bu amca... Arkadaşım. Sarhoş olmuş da biraz. Onunla uğraşıyordum işte. Geleceğim birazdan ben. Siz rahatınıza bakın değil mi Demir. Benim partim sizin partiniz. Müzik neden durdu sahi? DJ çalsana şöyle hareketli bir şeyler. Bu gece durmak yok..." "Allah kahretsin Emir sussana. Resmen kekeliyorsun." diye fısıldadığımda müzik tekrar başlayınca ikimizde derin bir nefes aldık. "Ben amcamların yanına gidiyorum. Çık buradan Effy ya da saklan ama sakın onlara gözükme." Emir yanımdan ayrıldığında etrafımda dans eden kalabalık çoğalırken ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum.

Bizimkilerin yanına gidemezdim. Melek vardı, Önder vardı. Ben şu anda Elmas'tım. Elmas'ın arkadaşları kim olduğunu bilirdi? Gözlerimi etrafta gezdirirken burada kalmamamın en doğru karar olacağını anlayıp dans edenlerin arasında kaybolarak çıkışa doğru ilerlemeye çalıştım.

Babamın buraya gelme nedenini az çok tahmin ediyordum. Emir'in Elife 'Elmas' demesini anlayamıyordum. Elif'le ayrılmanızı istediğini biliyordu ama ayrı olduğunu inanmadığını söylememiştim. Neden Elif'i saklamaya çalışıyordu ki. Emir yanımıza gelirken gözlerimi kıstım. Babamın korumak için olduğunu düşünsem de bakışları başka bir yere anlatmaya çalışıyordu. "Hoş geldin yeğenim," dediğinde belli belirsiz gülümseyerek "Asıl sen hoş geldin amca," dedi. Babamın yanına oturdu. Gözlerim kalabalığın arasında kaybolan Elif'i ararken babam "Ee çocuklar nasıl geçiyor geçiyor diye sordu.

"Cidden mi baba? Oturup muhabbet mi edeceksin bizzat?" Babam kısa bir an bana baktıktan sonra gömleğinin yakalarını düzeltip arkasına yaslandı. "Elif nerede?" Sesi o kadar ciddi çıkmıştı ki buraya geliş amacını daha iyi vurguluyamazdı. "Ne yapacaksın Elif'i baba?" dediğimde babamın sinirli gülümsemesi yumruklarımı sıkıyım neden oldu. "Arkadaşlarımla oynamak istediğini merak ediyorum oğlum." Dişlerimi sıkarken Elif'i aradım. "O gelmedi," deyince kaşlarımı çattım. Babam Emir'e baktı. "Tekrar masada ona ikram ettiğim içkisine uzandı. "Gelmedi mi yorsun..." dediğinde Emir hızla başını sallarken ufak bir çığlık duyudum. Arkamı döndüğümde merdivenlerden inen iki adamın kolundaki Elif'i görünce ayağa kalktım. "Demek Elif gelmişti. İnsanlar çift yaratılmış derlerdi de inanmazdım."

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz. Hemen onu yere bırakın," diye bağırdığımda babam keyifle gülümserken "İyi ki inanmıyordum. Baksanıza ikizi değil ta kendisiymiş," diyerek alay ediyordu.

...da sinirlenmeme neden oluyordu. Adamlarin Elif'i hala si-
lasi tuttuklarini gorurken "Size kizi birakmanizi emrettim lan
diye bagirdim." "Sakin ol oglum. Senin icin onemsiz biri degil mi
bu kizlar telaşlanmamalisin."

Babama nefretle baktiktan sonra dizlerimi sikarak adamlara
ayyodum. "O pis ellerinizi Elif'in uzereinden cekmezseniz..."

Adamlar babama baktiktan sonra Elif'i serbest birakirken tit-
redigini fark ettim. "Soyle bakalim Elif. Demir'in calisma oda-
sinda ne ariyordun?" Emir ile goz goze geldigimizde Elif'in kime
benzer bir korkunun onuda esir aldigini fark ettim. Elif titreyen
sesle "Tuv..." derken bogazini temiledi ve daha yagli bir sesle
"Tuvaleti ariyordum..." dedi. Babam bir sure Elif'i inciledikten

sonra icki bardagini masaya koyup dirseklerini dizlerine dayadi.
"Demek defullarca geldigin yerim tuvaletim bilmiyersen

Yoksa Emir'in soyledigi sey dogru mu? Sarhoş musun Sancak?
Elifle gözlerimiz buluştuğunda bugulu maviliklerini fark ettim.

Babam "Boşaltın burayı..." diye bağırduğunda olduğu yerde sıç-
rarak yanaklarından birkaç damla suzulmesi içimi yakmıştı.

Gerçekten korkuyordu ve onu ilk kez bu şekilde görüyordum.
DJ müziği kesip adamlar herkesi zorla dışarı çıkarırken Önder,

Çekhan ve yanındaki yeni çocuğun bize doğru yürüdüğünü
gördüm. Emir'le göz göze geldiğimizde ne demek istediğimi an-
lamıy gibi ayaklanırken hızla yanlarına gidip zar zor kulüpten

çıkarmaya çalıştı. Bir süre sonra kulüpte sadece Elif, ben, çete,
babam ve adamları vardı.

"Bir sandalye getirin..." dediğinde adamlardan biri arka tara-
fa koşarken "Nerede kalmıştık. Hah Elif bize tuvalete gittiğini

söylüyordu..." diyerek ayağa kalkan babamın arkasından birkaç
adım ilerledim. Bora ve Cem'in omuzlarımdan tutmasıyla ol-

duğum yerde dururken ikisininde gözlerinde 'yapmamam' ge-
rektiği vardı. Adam koşarak elindeki sandalyeyi locanın önüne

koyduğunda babamın işaretiyle diğer adam Elif'i sandalyeye
oturttu. "Dokunma lan ona..." diyerek birkaç adım attığımda ba-

bam sadece başını omzuna doğru çevirdi. Bu onun işine burnu-
nu sokmamam gerektiğini söyleme şekliydi.

Babam Elife doğru yürüdüktan sonra ellerini sandalyenin
iki yanına koyarak üzerine eğildi. "Yalandan daha çok nefret et-
tiğini şey nedir sence Sancak?" Elif'in ufak titreyen bedeni içimi
yakıp kavururken babam kulağını onun dudaklarına doğru çe-
virdi. "Duyamadım?"

Elif gözlerini sıkıca yumduğunda yanaklarından birkaç dam-
la yaş daha düşünce "Ağlıyor musun?" diye sordu. "Senin ce-
sur biri olduğunu sanıyordum ben Elif. Sözlerimi dinlemediği-
ne göre."

"Ne sözü?" dediğimde babam beni umursamazken Elif'ten
biraz uzaklaştı. "Bil bakalım ben buraya neden geldim?" dedi-
ğinde Elif yaşlı gözlerini ona çevirirken babam sakinliğini ko-
rumaya devam etti. "Evet" dediğinde e'leri uzatması tüylerimi
diken diken yaparken bana doğru dönmesiyle yüzümdeki acı ifa-
deyi sildim. "Sizin hala birlikte olduğunuzu öğrendim ve müs-
takbel gelinimi canlı kanlı göreyim dedim."

Babamın tıslarcasına çıkan sesine inat soğukkanlılığımı ko-
rurken "Üzgünüm baba. Nefret ettiğin bir şey daha olmuş.

Yalan söylemişler." dedim. Babam tamamen bana dönüp
yüzündeki keyifli gülümsemeyle "Esra'nın bana yalan söyleme
cesaretini göstereceğini sanmam." demesiyle gözlerim çetenim
üzerinde dolaştı. Esra böyle bir yalanı nasıl söylerdi. Neden?
Ne zaman? Aklıma gelen düşünceyle "Lanet olsun!" diye fısıl-
dadım. Kuzenini öpmemin intikamını bu şekilde almış olamazdı
değil mi? Eğer öyleyse... Onu Elif'in gözyaşlarında boğardım.

"Ne oldu oğlum? Nasıl inkâr ederim diye mi düşünüyorsun?"
Babama sertçe bakıp "Elifle birlikte değiliz." dediğimde baba-
mın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Benim için önemsiz biri deme-
ye devam ediyorsun yani." dediğinde gözlerim bir anlık Elife
kaydıktan sonra babama döndüm ve başımı salladım. "Kanılla
o zaman."

"Anlamadım?"

"Bana bu kızla birlikte olmadığını, senin için önemsiz olduğunu kanıtla ki bende Esra'nın yalan söylediğine inanayım ve ona vereceğim cezayı düşünmeye başlayayım." derken eliyle adamlarından birine işaret etti. "Git bana çalışma odasından bir kâğıt getir."

Adam koşarak yanımızdan ayrıldığında "Kâğıtla ne yapacaksın?" diye sorunca babamın dudağı yukarı kıvrıldı. Adam elinde bir A4 kâğıdıyla dönerken babam bana vermesini işaret etti. "Hayatta en çok acıtan şeylerden biri kâğıt kesigidir oğlum." Babamın ne demek istediğini anlarken Elif'e baktım. Sandalyeden kalkmaya çalıştıkça başındaki adam onu oraya sabitleyemeye çalışıyordu.

"Ne olduğunu anladın sanırım. Ben dur diyene kadar bacağıma kâğıt kesigi bırak bende senin söylediklerine inanayım."

"Oğlun yerine bir kıza inanmayı mı tercihi ediyorsun?" dediğinde babam bana doğru dönerken "Oğlum beni birçok kez kandırmaya çalıştığı için kanıtı ihtiyacım var ve en güzel kanıt bu, Hadi." demesiyle Elif'in dudaklarından ufak bir hıçkırık kaçtı. Elimdeki kâğıtla Elif'e doğru ilerlerken gözlerini gözlerime sabitledi. Nasıl kıyabilirdim ona. Birlikte olmadığımızı kanıtlamak için canımı nasıl yakardım ama öte yandan bunu yapmazsam babam onun daha çok canını yakardı. Babamın "Hadi Demir!" diyen sesiyle Elif'in önünde diz çökerken "Demir" diye fısıldadı.

Affet beni mavi gözlüm. Senin iyiliğin için bunu yapmak zorundayım...

Babamın sabırsız sesi, "Hadi Demir, nasıl olduğunu unutmuşsan biri gösterebilir." dediğinde "Gerek yok." derken kâğıdı elimde sertçe çekip gerginleştirdim. İlk kez ellerimin titrediğini hissediyordum ama bunu babama hissettirmemek için önünde diz çökerken, kâğıdı daha çok sıktım. Elif'in birkaç damla gözyaşı çıplak bacaklarına düşerken başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Yap hadi." diye fısıldadığında başımı önüme eğdim. Bu

durumda bile beni düşünüyordu. Her zamanki gibi benim için kendini feda etmeye hazırdı.

"Biliyordum."

Birinin kolundan tutmasıyla ayağa kalkarken adamlardan diğeri elindeki kâğıdı aldı. "Madem birliktesiniz. Bunun bedeli adama yapmasını işaret ederken "İyi izleyin." diye bağırdı. Beni önüne eğildi ve elindeki kâğıdı sağ bacağına hızla sürttü. Elif'in çılgılığıyla bacağında uzun bir yarık oluşurken "Seni o kâğıtla öldürürüm lan!" diye bağırp adamın elinden kurtulmaya çalışıyordum.

"Devam,"

Babamın uyarısıyla adam Elif'in bacağında bir yarık daha oluştururken çılgınları kulübü inletiyordu. Bunu umursamayan babam "Devam et," diye bağırdı. Adam hiç durmadan Elif'in sağ bacağını kanlar içinde bırakırken "Yalvarırım dur." dememle babam "Dur!" diyerek bana döndü. "Ne dedin sen?"

"Baba"

"Sen az önce benim adamlarımdan birine bu kız için yalvardın mı Demir?" diye bağırdığında derin bir nefes alırken babam arkasını döndü. "Daha derin çizikler istiyorum. Gerekirse bacağı kopsun." Adam babamın emriyle sol bacağına daha derin kesikler atmaya başlayınca beni tutan adamın elinden kurtuldum. Elife doğru koşarken iki adamın beni yakalamasıyla babamın "Durma, Devam et." dediğini ve Elif'in çılgınlığını duyuyordum. "Babaaaaa!" diye kükrememle babam adama durmasını işaret ederken Elif'in bayıldığını yeni fark ediyordum.

"Sana bu kız seni güçsüzleştiriyor dedim! Bak işte kanıtı. Az önce adamlarımdan birine yalvarıyordun."

"Beni güçsüzleştiren sensin lan. Beni güçsüzleştiren senin karanlığın." diye bağırdığımda boğazımın alev alev yandığını hissettim. Babamın yüzündeki donuk ifadeye tükürmek istiyordum.

dum. "Gidiyoruz." demesiyle adamlar beni serbest bıraktı. Hiçbir şey olmamış gibi, karanlık bir leşyiyici sürüsü gibi kapıya yöneldiler.

Elif'i tutan adamın ellerini çekmesiyle "Elif" diye fısıldayarak koştum. Tam yere yığılacakken ufacık bedenini kollarımın arasına aldım.

"Abi kanamayı durdurmamız lazım."

Cem'in sözüyle Elif'in bacaklarına bakarken "Lanet olsun" diye fısıldadım. Elif'i kucaklarken, "Bora benimle gel," diyerek merdivenlere doğru koşar adım yürüdüm. Merdivenleri tırmanırken Elif'imın titreyen nefesini duyunca olduğum yerde durdum. "Demir" fısıltıyla çıkan sesinden sonra acıyla inleyince adımlarımı hızlandırarak merdivenleri çıkmaya devam ettim. "Çok canım acıyor."

"Benim de Elif'im."

Loş koridordan geçtikten sonra odanın önüne gelirken "Bora kapı!" diye bağırdım. Önüme geçip odanın şifreli kapısını açtıktan sonra bana dönünce "Bizimkilerin yanına dön ve ortalığı toparla." dedim ve yanından geçip odaya girdim. Bora arkamızdan kapıyı kaparken ben Elif'i yatağa yatırdım. "Demir" diyerek bacaklarına dokunmaya çalışırken ellerini tutup "Elif!" dedim uyaran bir sesle. Gözlerimin içine bakarken "Bu sefer beni dinleyeceksin." deyince başını salladı. "Sakin ellerini bacaklarına götürme, kalkmaya çalışma ve sakın yaralarına bakma." Gözyaşları içinde başını sallarken dizimden destek alarak üzerine eğildim ve alnından öptüm. "Zonkluyor." diyerek inlemeye devam edince hızla üzerinden kalkıp bacaklarına baktım. Şerefsiz adam. Bunun hesabını sormaz mıymış lan ben sana! Kandan derinliklerini göremesemde dikişe ihtiyaç yok gibi gözüküyordu. Dolaptan gerekli malzemeleri aldıktan sonra Elif'in yanına döndüm. Ellerini alnına dayamış hıçkırıklarla ağlarken tekrar üzerine eğilip elimi yanağına koydum. "Şimdi sana pansuman yapacağım. Canın biraz daha yanacak. İstediyin kadar bağır ama lütfen ağlama."

Tekrar bacaklarına eğildiğimde babama duyduğum nefret daha da aletlenirken oksijenli suyla yaralarını etrafını temizlemedim. Bu süre zarfında ağlaması duran Elif nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. "İyi misin?" dediğimde başını düzene yattığı yerden kalkmaya çalıştı. "Kıpırdama başını sallayarsa canını yakacak."

Elif derin nefesler alırken pamuğa alkolü döküp yaralar da birine bastırdım. Elif boğazı yırtılırcasına çığlık atarken bacağının kasıldığını hissediyordum. Elleriyle yorganı sıkıca kavradı. Pamuğu çekip var gücümle nefesimi bacağına sıkıca kavradım. Nefesimin titrediğini hissediyordum. Bu acıların hiçbirini hak etmemişti. Tekrar pamuğu bastırdığımda çığlıkları odayı inlettirdi. “Geçti güzelim.” diye diye sargı bezleriyle sıkıca sardım. Elif tek tutuyordu. Tüm bedeni kasılmıştı. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Hâlâ yanaklarından yaşların süzüldüğünü görünce “Ağlama” diye fısıldadım. Bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerindeki acı içime işliyordu.

"Şimdi neden senden uzak durmam gerektiğini anladın mı?"

İçimdeki yangına rağmen sesim olabildiğince soğuktu. "Ama anlamadığım bir konu var." deyip Elif'in yanına oturdum. Kafamda babamın dediklerini toparlamaya çalışıyordum. Arkamı dönüp uzanan Elif'in gözlerinin içine baktım. Sanki neyi soracağımı anlamış gibi tedirgin bir şekilde bana bakıyordu.

"Bu neyin cezası Elif?"

★ ★

Demir'in sorusuyla derin bir nefes aldım. Ne diyebilirdim ki... Gözlerindeki acı yerini yavaş yavaş sinire bırakıyordu. "Elif" dediğinde sessizce yutkundum. Bu soruyla neredeyse bir an bacaklarımın acısını bile unutacaktım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken "Ağlama." diye tekrarlayınca, yüzümü elimin tersiyle sildim. Sesi sabrının

son demlerini yaşıdığını gösteriyordu. Yanımdan kalkıp sinirle yatağın önünde volta atmaya başladığında zar zor dirseklerimden yardım alarak doğruldum. Bacaklarımdaki sargılar daha şimdiden kanlanmaya başlamıştı. Demir önüme gelip diz çöktü. Avuç içlerini birbirine yapıştırarak başını ellerine dayadıktan sonra gözlerini kapattı. Her yerinin kan içinde olduğunu yeni fark ediyordum. Derin soluklar aldığını duyuyordum. Belli ki sakın kalmaya çalışıyordu. "Son kez soracağım." diyerek gözlerini açtığını düşünüyordum. "Bu neyin cezası?" Heceleri o kadar nefesimi tuttum. "Bu neyin cezası?" Heceleri o kadar yavaş söylemişti ki tüylerim diken diken olmuştu. Sinirlendiğinde babasına benziyordu. Ağzımı bir şey söyleyecekmiş gibi aralayıp aniden kapattım. Demir burnundan nefes alarak ayağa hızla kalktı ve komidinin üzerinde duran gece lambasını ani bir hareketle duvara fırlattı. Cam lamba bin parçaya ayrılırken ufak bir çıgık atıp ellerimle ağzımı kapattım.

"İlla gidip babamdan mı öğrenmem lazım!"

Demir'in sinirle kapıya doğru yürüdüğünü görünce "Dur." diye bağırdım. Bir kıza inanıp bana zarar veren adam, emrine karşı geldiğim için oğlunu öldürebilirdi. Bunu göze alamazdım. "Emirlerine karşı gelmemin..." Demir olduğu yerde durup arkasını dönerken "Anladım?" dedi. Şu anda o kadar korkutucu duruyordu ki söyleyip söylememek arasında kaldım. "Hangi emirlerine?" dediğinde derin bir nefes aldım.

"Senden uzak durmam emrine." Demir birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra hızla yanıma gelip önümde diz çöktü. Tam bir şey söyleyecekken tekrar ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladı. Hiçbir şey söylemiyor sadece saçlarını karıştırıp yüzünü ovalayarak yürüyordu. Bu halinin fırtınadan önceki sessizlik olduğunu bildiğim için tekrar derin bir nefes aldım. "Sana" deyip tek eliyle boynunu

sıkarken durdu. "Benden uzak durmanı mı söyledim?" Başımı hafifçe salladığım an kısılmış gözleri bana çevrilirken "Ne zaman?" diye sordu. Sesi tıslar gibi çıktığı için kekeledim. "Bar.. se..lo..na"

"Ne dedin sen?"

O kadar bağırıyordu ki odada sesi yankılandı. Sessizce başımı önüme eğdiğimde "Elif!" diye bağırınca ufak bir hıçkırık dudaklarımın arasından kaçtı. "Ağlamayı kes ve ne olduğunu anlat." Demir'le göz teması kurmadan Barcelona'da yaşananları anlatırken Demir odada volta atmaya devam etti. "Sonra başıma silah dayayıp..."

"Başına silah mı dayadı?" Demir olduğu yerde durunca başımı salladım. Üzerime doğru gelerek "Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" diye bağırmasıyla yatakta geri doğru gittim. "Kimseye bir şey..." Fısıltıyla çıkan sesi umursamadan hızla arkasını dönüp eline geçen sesi duvara fırlattı. "Onu öldüreceğim." deyip odanın içindeki masayı devirirken "Ahh!" diye bağırdı. "Onu öldüreceğim lan!"

Sessizce Demir'in odayı darmaduman etmesini izlerken "Ben... Sana kötü... Korktum..." diye fısıldadım.

Bu gürültüde beni duymuş gibi olduğu yerde hareket-siz kalınca nefesimi tuttum. Başını bana çevirdiğinde gözlerindeki nefret sessizce yutkunmama neden oldu. Öfkyle üzerime doğru yürümeye başladığında yatakta geriye doğru sürünmeye çalıştım. Bacaklarım o kadar acıyordu ki ben daha ilerleyemeden Demir tam karşımda durdu.

"Bana bunu söylemeyip benden ayrılmayı tercih ettin..."

"Demir ben seni korumak..."

"Kes!" diye bağırdığında gözlerim buğulanmaya başladı. "Aylardır içim içimi yiyor lan! Nerede hata yaptım diye düşünmekten beynim zonkluyor. Sensiz nefes almaya ça-

lışmaktan canım acıyor... Sen beni korumuş mu oldun şimdiki ha! Sen bana babamdan daha az mı zarar vermiş oldun!" Demir'in bağıışıyla başımı öne eğerken "Bana bak." dedi. Gözlerine bakmak istemiyordum. "Sana, bana bak dedim." diyerek eliyle çenemden tutup başımı kaldırıncaya gözlerindeki nefret ve hayal kırıklığı karışımı ifadeyle yüzleştirdim. "Aylardır benim ne halde olduğumu biliyor musun sen?" "Biliyorum." diye fısıldadığım an gözlerinde bir anlık şaşkınlık yakalarken çenemdeki elini çekti. "Aylardır senden vazgeçmeye çalışıyorum ben Demir. Aylardır kalbim senin için atmasın diye uğraşıyorum. Senin nefretini hissediyorum ve bununla yaşamaya çalış..." Sözlerimi bitirmeden Demir hızla arkasını dönüp odadan çıktıktan sonra kapıyı sertçe kapattı. Gözyaşlarımı serbest bıraktıktan sonra gözlerimi kalbim gibi dağılmış odada gezdirdim...

★ ★

Hızla odadan çıktım. Elif'in söylediklerinin beni yunnuşmasına izin veremezdim. Önce görülecek bir hesabımı vardı. Çete'nin yanına uğramadan kulüpten çıktığımda Vedat ve adamlar ayaklanırken "Vedat! Araba." diye bağırdım. Arkamdan açılan kapıyla çetenin beni fark ettiğini anlarken elimi havaya kaldırıp durmalarını işaret ettim. "Siz gelmiyorsunuz."

"Abi"

"Anıl sözümü ikiletme." diyerek arkamı döndüğümde hepsinin yüzünde aynı ifade olduğunu gördüm. "Abi bari üzerine değişirseydin." diyen Kaan sayesinde ellerim dâhil her yerimin kan olduğunu hatırlarken "Ona ayıracak vaktim yok." dedim. Bu çetede Elif konusunda güvenebileceğim tek kişinin yüzüne bakarak "Elif odada ve ben gelene kadar kapısının önünden ayrılmayacaksın. Başına bir şey gelirse, önce senin canını alırım." dediğimde Cem, "Tamam abi. Merak etme. Yenge emin ellerde." dedi.

Araba gelince "Herkes işinin başına." dedim ve hızla arabaya binip yola koyuldum. Babamın mekânda olduğuna adım kadar

emindim. Dikiz aynasından sağ yanağımdaki kanı fark edince gözlerimi direksiyondaki kanlı ellerime çevirdim. Bunların hepsinin hesabını vereceksin Adnan Kara! Son sürat karargâhına ilerlerken tüm geceyi ve Elif'in dediklerini zihnimde canlı tutmaya çalıştım. Nefretim her saniye daha çok artıyordu. Mekânın önüne geldiğimde arabadan inip sertçe kapıyı kapattım. Beni gören korumalar "Demir Bey" diyerek üzerimi incelerken "Beni içeride mi?" diye sordum. Başlarını sallayarak kapıyı açtıkla- rında hızla içeri girdim. Sigara dumanı daha ilk saniyeden bur- numa dolmuştu. Kimsenin selamına karşılık vermeyerek baba- mın odasına doğru ilerlerken, herkesin beni dikkatle incelediğini hissettim. "Demir Bey bir sorun mu var?"

"Kaybol!"

"Demir Bey, babanız bir görüşme..."

Adamın uyarısını umursamadan kapıyı hızla açarken odanın içindeki bütün bakışlar üzerime çevrildi. "Çıkın dışarı!" dedi- ğimde sesimin sorgulanmayacak tonda çıkmasından dolayı her- kes ayaklanırken, "Çabuk olun!" diye bağırdım. Babama doğru yürürken içerideki herkes odayı boşaltmıştı. Babam gözlerini üzerimde gezdirirken yüzü keyifli bir hal aldı. Yüzüne tükür- mek isterken "İşte benim oğlum." demesiyle dişlerimi sıktım ve konuştum. "Ben senin oğlun değilim!"

"Anlamadım?" Babam oturduğu koltukta dikleşirken tam önünde durup ellerimi masaya sertçe vurdum. Önce ellerime daha sonra bana bakan babamın yüzünde keyiften eser kalmamış- tı. "Artık senin Demir diye bir oğlun yok." Babamın kaşları hoş- nutsuzsuzlukla çatılırken «Korkusuzsun." dedi soğuk bir tonda. "İstediğin bu değil mi?" diye tısladığımda "Bir kız için değil." dedi aynı ses tonuyla.

"Bu bir kız meselesi değil Adnan Kara. Bu, baba oğul mesele- si... Sen emirlerine karşı gelindiğinde oğlunun hayatından bile vazgeçecek bir babaysan, ben yaptıkları yüzünden babasını reddedecek bir oğulum." Babam ayağa kalkarken bende masadan

doğrulup dimdik ayakta durdum. Yüzündeki öfke artık umurunda bile değildi. Ondan korkmuyordum.

"Bu güçlü halin beni onurlandırır da, söylediğin saçmalıklar canımı sıkıyor oğlum." dediğinde alayla güldüm. «İstediğin oldu Adnan Kara. Artık daha güçlüyüm, daha acımasızım, korkmuyorum. Daha kötüyüm ama sadece sana karşı." dedikten sonra birkaç adım geriledim. Yüzümde alaycı bir gülümsemeyle "Tebrik ederim. Nefretini kazandığın bir veliahtın var artık." dedim ve arkamı dönüp yürümeye başladım. Kapıdan çıkarken "Pişman olacaksın Demir." diyen babama bakmadan olduğum yerde durdum.

"Sen de Adnan!"

Arabaya binip derin bir nefes aldıktan sonra yola çıktım. Babama meydan okumuştum ve bunun sonuçlarını az çok tahmin ediyordum. Yine de ondan korkmuyordum. Bu yaptığıyla sınırı fazla aşmıştı ve bunu en ağır şekilde ödeyecekti. Kulübe geldiğimde Vedat arabayı alırken hızla içeri girdim. Elif'in yanına uğramadan önce yeni kararlarımı Çete'yle konuşmam gerekiyordu. Merdivenlerden inerken barı temizleyen adamlardan birine "Viski" diye bağırdım. Locaya gidene kadar içkim hazırlanmıştı ve tek seferde kafama dikip "Bir tane daha" diyerek oturdum. Hepsinin beni incelediğini hissederken "Cem'i çağırın. Konuşmamız gereken önemli bir konu var." dedim. Kaan hızla telefonunu çıkarırken, garsonun getirdiği içkiyi tekrar kafama diktim ve derin bir nefes aldım. Cem gelene kadar kimseden çıt çıkmazken, "Sen sormadan söyleyeyim, Yenge iyi. Uyuyacağını söyledi." diyen sesle başımı salladım. Cem karşıma oturduğunda kaşlarını çatarken, "Ama abi kötü" deyince dirseklerimi bacaklarıma dayayarak öne doğru eğildim. Bir süre yeri izledikten sonra tekrar kalkıp koltuğa dayanırken, ciğerlerimdeki bütün havayı dışarı çıkardım. Cem'in ağzıyla yaptığı kalp ritmiyle "Cem!" diye uyarırken "Ee sen de anlat artık be abi." dedi.

"Artık biz bizyiz." dediğimde uğultu yükselirken "Kesin!" dedim. Hepsi sorgulayan bakışlarla beni incelerken tekrar derin bir nefes aldım. "Az önce yaşananlar, Elif'in anlattıkları..." deyip Bora'ya döndüm. "Babam senden ve benden uzak durması için Elif ve Melek'i Barselona'da tehdit etmiş." dememle Bora'nın kaşları çatılırken birkaç kere bacağına vurdum. "Sonra konuşuruz." Tekrar bizimkilere döndüğümde kafalarının allak bullak olduğunu biliyordum. "Kısacası babama meydan okudum gençler ve onun gölgesinden çıktım. Bundan sonra bizim kurallarımız, gerekirse bizim karanlığımız var." Cem'in dudakları aralanırken Anıl ve Burak'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bora hala az önce dediğim şeyi idrak etmeye çalışır gibi kaşlarını çatarken, Kaan "Adnan amcaya meydan mı okudun?" diye sordu.

Başımı salladıktan sonra yaşananları en ince ayrıntısına kadar anlattım. "Şimdi" diyerek hepsiyle göz teması kurduktan sonra "Aranızda babamı ya da babalarını karşısına almak istemeyen ya da sonradan mızızlanacak olan biri varsa şimdiden defolup gitsin." dedim. Bora "Her zaman yanıdayım abi." dediğinde omzuna vurarak "Eyvallah koçum." dedim. Cem "E kambersiz düğün olmaz." diyerek yanımda olduğunu belli ederken Kaan ve Burak gülmeye başladı. "Ee o kamberi dövecek adam da lazım olur şimdi." Anıl "Ben de toparlanmanıza yardım ederim bari." diyerek bana göz kırparken "İşte benim adamlarım." diye fısıldadım. Zamanında yanlışları olsa da akılları başlarında oldukları onlara güveneceğimi biliyordum.

"Beraber yürüdük, biz bu yollarda. Beraber ıslandık, yağın yağmurda..."

"Cem!"

Herkes kahkahalarla gülerken Bora "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Bizim için yeni bir dönem başlayacak beyler. Babamın esaretinden kurtulacağımız aydınlık bir dönem. Kirli işlere son vereceğiz. Adam gibi işlerin altına imzamızı atacağız ama önce yapmamız gereken bir şey var."

Gözlerimi kısıp elindeki bardağı sıkarken "Adnan Karadani
otukam almak." dedim. Hepsinin gerildiğini hissediyordum.
Yeni hayatıma başlamadan önce babamın sayfasını sonsuza ka-
dar kapatmalıyım. Hepsinin aklında aynı soru olduğunu bili-
yordum ve verilecek tek bir cevap.
"Onu kendi silahı ile vuracağız."

Saatlerdir odada kıpırdamadan oturuyordum. Ka-
pının önündeki Cem'in nefesi tedirgin olmama neden
olurken, uyuyacağımı söyledim. Neden orada duruyor-
du ki? Demir nereye gitmişti. Bir süre sonra uzaklaşan
ayak sesleriyle derin bir nefes alırken ayağa kalkmaya
çalıştım. Bacaklarıma giren keskin acıyla kalktığım yere
otururken dişlerimi sıkarak derin bir nefes aldım. Kâğıt
kesiği kurşundan bile daha çok can yakıyormuş meğer...
Bir süre odada gözlerimi gezdirdikten sonra tekrar ayağa
kalkmaya çalışırken kapının açılmasıyla "Demir?" dedim
sorgularcasına. Demir'i görmemle ona doğru yürümeye
çalışırken "Neden ayağa kalktın?" diyerek hızla yanıma
geldi. Her yerinin kan olması bir an nefesimi tutmama ne-
den olurken onların benim kanım olduğunu hatırlamak
bacaklarımı daha fazla sızlattı. "Neredeydin?" dememi
umursamadan beni kucağına alırken "Demir," dedim.
"İşim vardı."

"Ne işi?"

"Elif, seni ilgilendirse bilirdin." diyerek beni yatağa
bırakırken arkama yastık koyup başlığa dayanmama yar-
dım etti. Ne bakışları ona aitti, ne de sesi. Bir şey olmuştu
ve bunu benden saklamaya çalışıyordu. "Demir" diyerek
elini tuttuğumda derin bir nefes aldı. Elinden çekiştirerek
yatağın ucuna oturmasını sağladım. "Babamın yanınday-
dım." dediğinde kasıldığımı hissederken gözlerimi kenet-
lenmiş ellerimize çevirdim. "Tahmin etmiştim." dediğim-

de gözlerini yüzüme çevirdiğini hissettim. "Gölgesinden çıktığımı yüzüne söylemek istedim." dediği an heyecanla yüzüne baktım. Gözlerindeki ifade her zamankinden farklıydı. "Benim yüzümden mi?" diye sorduğumda tıslar gibi bir gülümsemeyle gözlerini kaçırdı ve ayağa kalkıp banyoya doğru ilerledi. Tam kalkmayı düşünürken banyodan "Sakin ayağa kalkma!" diye bağırdıktan sonra su sesini duyunca tekrar eski pozisyonumu aldım. Kısa bir süre sonra su sesi kesildi ve Demir belinde havluyla odaya girip hızla giyindi.

"Pişman mısın?" diye sorduğumda hareketleri yavaşlarken "Evet" demesi boğazımın düğümlenmesine neden oldu. "Sana bunları yaşattığım için çok pişmanım." Titrek bir nefes almamla yanıma gelen Demir'in gözlerinin içine baktım. Ellerimi sıkıca kavrayarak "Özür dilerim." diye fısıldamasıyla başımı sorun yok der gibi sallarken uzanıp alnımı uzunca öptü.

"Bundan sonra ne olacak?"

"Yeni bir hayata başlayacağız ama..." Derin bir nefes alarak sustuğunda "Ama?" diye sordum korkarak. Sakın bana yeni hayatında yerim olmadığını söyleme Demir. "Ama önce yapmam gereken çok önemli bir iş var." Demir'in cümlesi bir yandan rahatlamama neden olurken diğer yandan tüylerimi diken diken etmişti. Yapması gereken çok önemli iş ne olabilirdi? Sorsamda söylemeyeceğini bildiğim için aklıma gelen diğer cümle dilimden döküldü.

"Baban seni asla rahat bırakmayacak." dediğimde başını biliyormuş gibi salladı. "Asıl sana yaptıklarını ödemedi ben onu rahat bırakmayacağım." Yapacağı önemli iş, babasının bana yaptıklarının öcünü almak mıydı? Korkuyla "Lütfen" diyerek elimi

Demir'in yanağına koydum. "Bir bedel istemiyorum." "Ama ben istiyorum." dediğinde gözlerindeki karanlık içi-

mi titretirken "Demir" diye fısıldadım. Avucumun içine ufak bir öpücük bıraktıktan sonra üzerimden atlayıp yanına uzandı. Dikkatli bir şekilde beni aşağı çektikten sonra burnunu saçlarımın arasına gömdü. Birkaç derin nefesten sonra "Çok özledim." diye fısıldadı. Ellerini karnımın üzerinden bana doladığında, başımı ona doğru çevirdim.

"Demir"

"Hı?"

"Biz şimdi barıştık mı?" dediğimde yüzünde birden tebessüm oluşurken "Öyle gibi duruyor." deyip beni kendine daha çok çekince kıkırdamama engel olamadım. Ne kadar acı çekersem çekeyim gerçeklerin ortaya çıkmasından dolayı huzurlu, Demir'le eskisi gibi olmamızdan dolayı mutluydum.

Bacaklarımdaki acıyla, ellerimi yatakta gezdirirken "Demir" diye fısıldadım. Ses gelmeyince gözlerimi aralayıp dirseklerimden yardım alarak hafifçe doğruldum. Oda dağınık ve boştu. Banyodan da ses gelmeyince iç çeke çeke oturdum. Zar zor ayakkabılarımı ayağıma geçirdikten sonra dikkatlice ayağa kalktım. İyi ki gece tekrar pansuman yapmıştık yoksa şimdi bacaklarımın zonklamasından adım bile atamayacağımı biliyordum. Duvarlara tutunarak odadan çıktıktan sonra yavaş adımlarla loş koridorda yürümeye başladım. Yürümek hiç bu kadar zor olmamıştı. Nefes nefese kulübün merdivenlerine geldiğimde korkuluklara tutunurken gözlerim sevdiğim adamı aradı. İlk Bora'yla göz göze geldiğimiz an mideme yumruk yemiş gibi hissederken dudaklarını kıpırdatmasıyla Demir arkasını döndü. Beni gördüğü gibi apar topar ayağa kalktı; "Neden uyandığını haber vermedin?"

Demir merdivenleri üçer beşer çıkarken acıyla bir basamak indim. Merdiven inmenin yürümekten daha zor ola-

cağını hiç tahmin etmemiştim. "Sen dur." diyerek yanıma gelen sevgilim tek hamlede beni kucağına alırken yanaklarımın kızardığını hissettim.

Elimle eteğimi düzeltmeye çalışarak "Ben inerdim." deyince "Biliyorum." dedi benim ses tonumu taklit ederek. Merdivenleri indikten sonra hızlı adımlarla locaya ilerledi ve beni dikkatli bir şekilde oturttu. "Burak, odayı temizlet." dediği an Burak hızla yanımdan ayrıldı. Demir yanıma oturup eliyle bardaki birine işaret ederken "Kahvaltı" dedi ve tam önüne dönerken tekrar adama işaret etti. "Vişne suyunu unutma." Bu hareketiyle dudaklarım aralanırken, unutmamış diye düşünmeden edemiyordum. Demir omzunun üstünden başını arkaya çevirip "Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmadım." deyince gözlerim fal taşı gibi açıldı. Zihnimi okuyamıyordu değil mi? Bu hareketime gülümseyip yarım bir şekilde bana dönerek başımı tuttu ve kendine doğru çekip alnımı öptü. İstem-sizce gözlerim kapanırken derin bir nefes aldım. Benden ayrıldıktan sonra önüne dönerken "Devam et." deyince Bora boğazını temizledi.

"Abi dediğin gibi tüm arabalarını ve motorunu evinin otoparkına çektim. Yatını başka bir marinaya çektik boyanıyor. Daha sonra başka bir marinaya koyacağız. Özel uçağını da güvenilir bir depoya yerleştirdik." Bora'nın anlattıklarına inanamazken Demir "Elif'in arabası ve motoru?" deyince şaşkın bir şekilde baktım. "Onlar da tamam."

"Elif'inkiler derken?" diyerek Demir'in koluna dokunarak bana dönmesini sağladım. "Araban ve motorunu yeni evimize getirttim. Bundan sonra yanımdan ayrılmayı aklından bile geçirme." Cevap vermemi beklemeden tekrar çetesine doğru dönerken kollarımı göğsümde bağladım. Her zamanki gibi bana fikrimi sorma gereği bile

duymamıştı. Ben evimi seviyordum ve oradan ayrılmak istemiyordum diye düşünürken "Elif'in evinde kim kalmak ister?" dediğinde "Ne!" diye bağırdım. Bu sefer hepsinin gözü bana çevrilmişti. "Benim evimde bunlardan biri mi kalacak? Asla!"

Hepsinin yüzü düşerken Demir'in gözlerinde bir anlık boşluk yakaladım. Sürekli lafına karıştığım için sinirlenmiş miydi? "Tamam" diyerek tekrar çetesine döndü ve bir süre sessizce bekledi. "Herkes kendine kalacak yer bulsun. Masrafları ben hallederim."

Önüme konduruluveren tepsiyle irkilirken "Afiyet olsun" diyen adama zorla gülümsemeye çalıştım. "Siz yemeyecek misiniz?" diye sorduğumda tekrar dikkatler üzerine çevrildi. "Yani... Açsanız..."

"Biz bir şeyler yedik. Afiyet olsun." diyen Demir'in ses tonu, biraz daha dikkatimi dağıtırsan birazdan seni yiyeceğim der gibi çıkıyordu. "Peki" dedim. Daha çok midemden konuşmuş gibi çıkan sesimle ekmeğe uzanırken Demir "Silahlar ne durumda?" diye sordu.

"Toparlıyoruz abi."

"Peki adamlar. Güvenilir olmasına dikkat edin." "O iş Vedat'ta abi. Ben hallederim bir güzel de eğitirim, dedi."

Bir dilim ballı ekmeği ağzıma atarken, Demir "Güzel" dedi keyifli bir şekilde. "Mekân buldun mu Cem?"

"Birkaç yere bakıyorum abi,"

"Bulunmayacak bir yer olsun,"

"Arayan belasını da bulur mevlasını da abi." diyerek gülümseyen Cem'e dikkatlice bakarken, Demir arkasını döndü. "Ekmeği ağzında gevelemeyi bırak ve yut." Demir'e şaşkınlıkla bakarken, ağzımdaki ekmeği yutmadığımı nasıl anladı diye düşünüyordum. Bana anlam veremediğim bir şekilde baktıktan sonra tekrar önüne

dönünce yavaşça ağzımdaki lokmayı yuttum. Gözlerim arkadaki locada duran telefonuma takıldığında akşamdan beri bakmadığım aklıma geldi. Acaba mesaj var mıydı? Bizzim Küçük Emrah

Cem'in seslenmesiyle bakışlarımı ona çevirirken dudaklarımdan ufak bir "Hı?" sesi çıktı. Locadakilerin kahkahasıyla kendime gelirken "Neyseki kız kendini biliyor." diyen Bora'ya tek kaşımı kaldırdım. Demir'in sorgulayan bakışlarına karşılık "Telefonu..." diye cevap veriyordum ki ayağa kalktı ve "Kahvaltını et." diyerek arkadaki locaya gidip telefonu eline aldı. Tam çatalla salama uzanıyordum ki "Yüzdört arama elli altı mesaj mı?" demesiyle "Yuh" sesi yükseldi.

"Bu ne abi?"

Cem'e gözlerimi kısıp tehditkâr bir şekilde baktıktan sonra Demir'e dönerken kaskatı kesildiğimi hissettim. Bu çocuk neden gülmediğinde tüylerimi diken diken edecek bir ifadeye sahipti ki...

"Bakalım yüzdört arama kime aitmiş. Yirmidört Melek. Yirmi Önder. İki kere annen, üç kere baban... Hım... On yedi kere Emir, onsekiz kere Gökhan ve yirmi kere Kerem" Gökhan ve Kerem'i okurken sesindeki vurgu ve tek kaşının kalkması gerilmeme neden oldu. Bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerimi kaçırıp çatalın ucundaki salama ağzıma sokmaya çalışırken "Sıra mesajlarda" dedi ve yanıma oturdu. Demir telefondaki mesajlara bakarken ağzımdaki lokma büyüdükçe büyüyor sanki beni boğuyordu. "İndirim mesajları... Bu kadar alışverişi sevdiğini bilmiyordum. Operatör, Melek, Önder, Emir..." derken aniden durmasıyla telefona doğru bakmaya çalışırken hızla telefonu göremeyeceğim şekilde döndürdü. Gözlerindeki kıskançlık ve sinir dolu ifade gelen mesajı daha da merak ettirirken

"Kerem" dedi. Kerem mi? Kerem değildir ya o... Gökhan atmıştır. Yani Kerem neden beni o kadar çok arasın ki... İlk şoku atlattıktan sonra omuz silkip kahvaltıma dönerken "İlgilenmiyorum" dedim. Demir'in bir süre bana baktıktan sonra tekrar telefona döndüğünü hissederken, hiçbir şey yiyemeyeceğimi anladım.

"Baş belası olma madalyası verseler sende koleksiyonu olur, bir..." Bir mi? Kaç tane atmıştı ki...

"Adama ne yaptın? Tavuğuna mı kışt dedin hala içerdesin, iki..."

"Effy cevap verir misin? Bak Gökhan'ı üstüne salacağım, üç..."

"Demir'in babasıymış kızım o! Seni istemeye gelmedi çıksana dışarı! Dört..."

"İçeri sokmuyolar. Effy korkmaya başlıyorum, beş..."

"Lütfen çık! Altı..."

Duyduğum mesajlarla dudaklarım aralanırken Demir sert bir şekilde telefonu masaya vurup bana döndü. "Bu çocukla aranda ne var?" Sesini ne kadar sakın çıkarmaya çalışsa da gözlerindeki fırtına gerilmeme neden olurken "Hiçbir şey." dedim. "Hiçbir şey için fazla ilgili."

"Arkadaşım"

"Arkadaş için fazla samimi."

"Yakın arkadaşım"

"Ne zamandan beri?" Soruya soruyla karşılık verme işkencesinin bitmeyeceğini anladığımda uzun bir açıklama yapmaya karar verdim. "Gökhan'ın yakın arkadaşı. Sonuçta Gökhan da benim yakın arkadaşım. Otomatik olarak o da benim yakın arkadaşım oluyor. Dostumun dostu dostumdur gibi bir şey. Yoksa dünya ahiret bacım yani..." Cem'in kahkahasıyla ikimizde ona bakarken "Sıvama da üzerine tanımam yenge." demesiyle tekrar Demir'e döndüm. Saçmalamam durumu kurtarmış mıydı? Bir

süre beni izledikten yavaşça kulağıma eğilip fısıldadı.
"Bir daha bu çocuğu yakınlarında görürsem... Sadece ahi."

★ ★

Tüm gün yeni hayatımızı ilk adımlarını atarken aklımın bir tarafı babamdan önce hesaplaşmam gereken kişideydi. Elif'in meleri için gönderdim. Kulübün rutin hesaplarını kontrol ederken duyduğum cırtlak sesle elimdeki kalemi masaya vurduğum.
"Burak!"

"Burak değil o canımı Burak." diyerek ayağa kalkan Cem tebesiüm ederken, Esra avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Elif'in kendini kötü hissetmemesi için Esra'nın sesini bir an önce kesmem gerekiyordu. Hızla ayağa kalktım ve yürümeye başladım. Burak elini Esra'nın kolundan çekerken makyajı akmış sarışınım birkaç adım gerilediğini gördüm. Kaçabileceğimi misanıyorduğ geçekten? Hızla kolunu kavrayıp kendime doğru çekerken sendeledi ve göğsüme çarptı. İçimdeki siniri zaptetmeye çalışsamda Esra bardağı çoktan taşırmış ve içindeki nefretin üzerine dökülmesi için bekliyordu.

"Buraya neden böyle getirildiğini merak ediyorsundur."

Esra korku dolu gözlerle yüzüme baktığında gözlerim zeokle açıldı. "Ha sen zaten biliyorsun." Başını eğerek gözlerini kaçırmaya çalışırken kolunu daha çok sıktım ve çenesini sertçe kavrayıp başını kaldırdım. "Madem biliyorsun. Sana tek bir soru soracağım Esra ve sen bana net bir cevap vereceksin." Esra ağlamasına kaldığı yerden devam ederken çenesini kırakmış gibi sıkıp başını sertçe salladım. "Anladın mı lan!" Başını zar zor sallamasıyla ellerimi üzerinden çektim. Esra hızla çenesini ovalarken "Güzel" diyerek kollarımı göğsümde birleştirirken "Söyle bakalım Esra" dedim sakince. "Benim hayatımı karışma yetkisini sana kim verdi?"

Esra iç çekerek ağlamaya devam ederken gözlerimi Çete'nin

üzerinde gezdirdim. Hepsinin benimle aynı şeyleri hissettiğini biliyordum: Nefret!

Ağzının içinde bir şeyler gevelediğini duyarken kaşlarını çatıp "Ağlamadan konuş." diye söylenince daha çok ağlamaya başlaması sinirlerimin daha çok gerilmesine neden oluyordu. "Esra" diyerek derin bir nefes aldıktan sonra ellerimle yüzümü ovalayıp saçlarımı karıştırdım. "Babana saygımdan canını çok fazla yakmayayım diyorum ama..." deyip hızla saçlarını dibinden kavrarken "Beni çok zorluyorsun be güzelim." dedim. Esra'nın çığlığı hıçkırıklarına karışırken saçlarından daha çok çekip çenesini kavradım. "Nerede lan senin cesaretin?"

"Demir."

"Sen babama nasıl yalan söylersin!"

Esra'nın yüzüne yaklaşıp "Ben Elif'le sevgilimiydim lan?" diye tısladığımda Esra acıyla yüzünü buruşturdu. "Sen ne cüretle böyle bir şeye cesaret edersin Esra?"

Esra'nın konuşmadan ağlaması üzerine ellerimi serbest bıraktım. Esra dengesini kaybederek geriye doğru sendelerken başıyla Burak ve Anıl'a tutmalarını işaret ettim. İkiside aynı anda kolunu tutarken Esra başı önde ağlamaya devam ediyordu.

"Bundan sonra" dediğinde başını ürkekçe kaldırırken gözlerindeki pişmanlık zerre umurumda değildi. "Sakın karşıma çıkma. Yoksa Elif'in akıttığı gözyaşlarında seni boğarım."

★ ★

Gözlerimi araladığımda bacaklarımdaki sızlamanın yok denecek kadar azalmış olmasından daha iyi hissettiğim şey Demir'in bana sıkıca sarılarak uyuyor olmasıydı. Kıpırdandığım an beni kendine çekince gülümseyerek tekrar kıpırdandım. "Daha fazla içime giremezsin Elif'im. Zaten en derindesin." dediğinde dudaklarım aralanarak Demir'e bakarken gözlerini açmadan gülümsedi. "Yüzünün şu halini o kadar özlemişim ki..."

"Gözün kapalıyken ne halde olduğumu nereden bili-

yorsun akıllım?" dediğimde gözlerini aralayıp burnumu öptü. "Sensiz nasıl yaşadığımı sanıyorsun? Her mimiğin aklıma kazılı..."

"Aşkım..." diyerek başımı göğsüne yasladığımda burnunu saçlarımda gezdirip başımın üstünü öptü. "Bacakların nasıl?"

"Yaşayacaklar." dediğimde derin bir nefes aldığını duyarken başımı kaldırdım. Saçlarımı okşayarak daldığı noktanın içinde kaybolduğuna şahit olurken elimi yanağına koydum. Bakışları yavaşça bana döndüğünde zorla gülümsemeye çalıştı. Konuşmak istediğini biliyordum. Tıpkı asla konuşmayacağını bildiğim gibi... Tam dudaklarımı aralamıştım ki avucumun içine ufak bir öpücük koyup elimi yanağından çekti. "Yine de pansumanını yapalım. Sonra da doğru okula..."

Okul sözünü duyduğum an gözlerim fal taşı gibi açılırken "Okul mu?" dedim. Demir çoktan yanımdan kalkıp pansuman yapacağı ilaçları almıştı. Önümde çömelirken "Demir bu halde okula mı gideceğim?" diye sordum.

"Tabi ki..." dediğinde yüzüne hayretle bakarken o sarı bezlerimi dikkatlice çözmeye başladı. "Tabi ki ne?"

"Demir sana diyorum... Tabi ki ne?!"

Demir bıkkınca bana baktıktan sonra ayağa kalkıp yanıma oturdu. "Tabi ki gideceksin."

"Ne demek gideceksin. Demir ben bu halde okula nasıl giderim? İki bacağım da boydan boya sargılı. Bizimkiler ne olduğunu sormayacak mı?"

"Telefonda idare ettiğin gibi edersin."

"Birinin gözünün içine bakarak yalan söyleyemiyorum Demir!"

"Elif o okula gidilecek! Konu kapandı." diyerek tekrar önüme çömelip hızlı bir şekilde pansumanımı yaptım. Bu süre zarfında hiç konuşmazken okula gitme konu-

sunda neden bu kadar ısrarlı olduğunu anlamıyordum. "Saçını yıkamamızı ister misin?" diye sorduğunda ayağa kalkıp "İstemez." diye cevap verdim. Demir bir süre yüzüme baktıktan sonra arkasını dönüp dolaplara doğru yürüdü. "Hem benim formam bile yok." derken elindeki askıyla bana dönmesi dudaklarımın aralanmasına neden oldu. "Varmış..." diye fısıldarken Demir formalarını yatağın üstüne koydu. Bazen her şeyi planlaması fazla sinir bozucu oluyordu. Hızlı bir şekilde üzerimizi değiştirdikten sonra aynanın karşısına geçtim. Belli ki bu evdeki formam değildi. Yoksa şu anda bütün bacaklarımın gözler önünde olması gerekiyordu. Bu formanın eteği diğerine kıyasla biraz daha uzun olsa da yine de bacaklarımın sargıları meydandaydı. Demir'in beni izlediğini aynadan fark ederken ona doğru döndüm. "Baksana. Mumya gibiyim. Her yerimde sargı var."

Demir bu benzetmemle ufak bir kahkaha atarken "Gülme." dedim kaşlarımı çatıp. Anında dudaklarını birbirine bastırarak gülmesini engellemeye çalıştı. "Hala gülüyorsun." dediğimde bana doğru sıcak bir tebessümle gelirken nedense içimdeki sinirin yok olduğunu hissediyordum.

"Hazırsan çıkalım."

Burnumdan soluyarak olduğum yerden kıpırdamazken "Keçi" diyerek beni kucağına aldı. "İstesen de istemersen de o okula gi-di-le-cek."

Okula geldiğimizde Demir'e karşı olan sinirim bahçedeki kalabalıkla eski yerini almıştı. Şimdi ben insanlara ne açıklama yapacaktım. Demir hiçbir şey söylemeden arabadan inince kemerimi çözüp dikkatlice arabadan indim. Daha ilk saniyeden otoparktaki gözler bacaklarıma toplanmıştı. "Sana okula gelmek istemediğimi söyledim." diye fısıldadığımda Demir tek kaşını kaldırırken "Bende

okula gelineceğini söyledim. Ayrıca benim yanımda kimse sana laf edemez. Yürü kahvaltımızı yapalım." dedi. el hissederken "Nereye?" sorusuna "Senin yanında bir edebilecek insanlara açıklama yapmaya." dedim ve hızla kolumu elinden kurtardım. Arkama bakmadan yürümeye başladığımda görüş alanıma bizimkiler girerken adımlarımı yavaşlattım. Ben şimdi onlara ne diyecektim ki? Önder beni farkeder etmez kaşlarını çatıp hızla ayağa kalkarak bana doğru koşmaya başladı. Bu hareketi diğerlerinin de dikkatini çekince aynı şekilde hepsi ayaklandı. "Effy" diyerek bana sıkıca sarılan Önder yüzünden birkaç saniye nefes alamazken "Bacakların?" diyerek benden ayrıldı ve bacaklarına bakmaya başladı. "Önder ne yapıyorsun?" "Ben size demiştim." Önder hızla arkasını dönüp Emir'i kolundan çekelerken "Onlara inanıp kulüpten ayrılmayalım, demiştim." diye bağırdı. Bahçede bize bakmayan diğer gözlerde bu bağırışla bize dönerken "Kimlere inanıp?" diye sordum. "Demir'in seni koruduğunu, sonrada sorunlarınızı konuşmak için yalnız kalmak istediğinizi söylediler." Demek bu yüzden arkadaşlarım o gece gitmişlerdi ve telefonda uydurduğum yalana kolaylıkla inanmışlardı. "Şey sorun yok sadece ufak bi..."

"Bakın burada kim varmış?" diyen sesle arkamı dönerken Kerem'in yüzündeki alaycı gülümseme bacaklarımı görmesiyle aniden silindi. "Effy" diyerek yanıma koşar adım geldiğini görünce göz ucuyla Demir'e baktım. Saldırmaya hazır ifadesi daha da gerilmeme neden olurken Kerem ellerimi tuttu. "Bacakların?"

Elimi zorla ellerinden kurtarıp "Dejavu" dedikten sonra gülümsemeye çalıştım. Kerem kaşlarını çatarken diğerleri olanları anlatmam için gözümün içine bakıyordu. "Önce şöyle bir oturalım," diyerek boşta olan bir banka yürür-

ken diğerlerinin peşimden geldiğini duyuyordum. Banka oturduğum an bizimkiler etrafıma toplanırken derin bir nefes aldım. Tam ağzımı açıyordum ki karşıdan abartılı yürüyüşüyle gelen kızıl saçlı kıza gördüm. Her hareketini ağır çekim izler gibi takip ederken odak noktasının Demir olduğunu fark etmem güç olmadı. "Ee?" diyen Önder'e, gözlerimi kızıl kaltaktan ayırmadan bir dakika işareti yaptım. Kız Demir'in bacağına nazik bir dokunuş bıraktıktan sonra yavaşça kulağına doğru eğilince hızla oturduğum yerden kalktım. "Aha bizim kız dellendi."

Kız, Demir'den uzaklaştığında, hahayt benim sevdiğim sana tepki vermez ki, diye düşünürken hiç beklemediğim bir şekilde gülümsemesi kafamdan aşağı kaynar suların dökülmesine neden oldu. Demir o kıza gülümsemiş miydi yani... "Effy ne oluyor ya?" diyen Gökhan'ı umursamadan onlara doğru yürürken ayaklarımı sertçe yere vuruyordum. Ne bacağım umurumdaydı ne de birazdan olacaklar...

"Günaydın beyler,"

Çete'nin yüzünde ne yaptığımı anlamaya çalışan bir ifade varken Demir daha da keyifli bir şekilde arkasına dayandı. Sırf beni kıskandırıp yanına getirmek için güldün değil mi Demir! "Sanada günaydın," diyen Kızıl'a birkaç saniye bakıp tekrar Demir'e döndüm.

"Ee o kadar komik ne konuşuyordunuz bakalım?"

"Sen anlamazsın şekerim." Kızılın cevabıyla tıslar gibi güldükten sonra "Sen anladığına göre çok zorlanmam diye düşünüyorum." dedim. Herkes kendini gülmemek için tutarken Cem "Effy attı gol oldu." deyince kız öfkeyle soludu.

"Demir çetene bir şey söyler misin canım?" Canın çık-sın, derken "Tabi" diyen Demir'e öfkeli bir bakış attım. Demir arkasına dönüp çetesine baktıktan sonra "Arkada-

şamüdüürün odasına kadar eşlik edin." dedi. Kız şoke olmuş bir vaziyette Demir'e bakarken "Bu ne demek oluyor Demir?" diye sordu. Demir tekrar önüne dönerek kızılın yüzünü hiçbir mimik yapmadan süzdü. "Kadında belli bir kalite ararım güzelim, hani sende olmayan şey..." Kızın yüzü saçları gibi kıpkırmızı olmaya başlarken Demir "Kuzeninin gibi sen de kaydını okuldan aldırıyorsun." dedi ve başıyla Kaan'a işaret etti. Esra okuldan kaydını mı aldırdı, diye düşünürken kız hızla arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Bir hışım la geldi geçti peh peh peh..."

Cem'in sözleri yüzünden gülümsememe engel olamazken, "Kerem'in sana dokunmasının bir bedeli olacaktı değil mi?" diyen Demir'e kaşlarını çat tım. Tüm bu kıskandırma birkaç saniyelik yakınlaşma için miydi? "Sen... Sen..." diyerek söyleyeceklerimi yutmaya çalışırken hızla arkamı döndüm. Sırf kıskançlığından beni sinirlendirmek zorunda mısın sen?

"Elif" Demir'i umursamadan yürümeye başladığımda öfkeden gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. "Elif!"

Demir'in yükselen sesiyle bir şeye çarpıp kendimi yerde bulmam bir oldu. Hadi ama ya... Ömrümün bütün kazaları bir yıla toplanmış olamaz değil mi, derken çarptığım şeyin ne olduğuna bakınca ağzım aralandı.

"Baba?"

Babamın kızgın ifadesiyle okulda ne işi olduğunu anlamaya çalışırken kolumdan tutan Önder'i yeni fark ediyordum. "Babamın burada ne işi var?" diye fısıldadığımda Önder kalkmama yardım ederken "Asıl benim babamın ne işi var?" diye fısıldadı. Babamın arkasındaki Oğuz amcayı fark ettiğim an, sıç tık der gibi gülümserken bu işin sonunun hiç de hayırlı olmayacağını anladım.

"Babacığım. Oğuz amcacığı m. Bu ne kadar hoş bir

sürpriz böyle... Hayırdır inşallah? Hangi rüzgârattı sizi buralara?"

Babamın yüzünde tek bir hareket olmazken, Oğuz amca babamın omzuna elini koydu. "Çocuklarımızı görmeye geldik."

"Aaa" diyerek Önder'e dönüp bir şey anlayıp anlamadığını gözlerimle sormaya çalışırken Babam "Bacaklarının hali ne Effy!" dedi. Babamın sinirini sesinden bile anlar-ken gülmeye çalışıp "Yeni moda baba. Mumya stayla..." dedim ve Önder'e dirsek atıp gülmeme eşlik etmesini sağ- lamaya çalıştım. İkimizde birazdan olacıklardan endişe ederek gülmeye çalışırken bizimkiler etrafımıza toplandı. Melek'in "Enver amca, Oğuz amca hoşgeldiniz. Neden geldiniz?" diyen sesini fark ederken, ne oluyor buradaba- kışına dudak büktüm. Bütün okulun gözleri üzerimizde toplanırken, bir gün için bu kadar bakış yeter, Allah'ım sen bizi kurtar, diye söylenirken zilin çalmasıyla "Şükür ya Rabb'im" dedim. "Bizim derse gitmemiz lazım. Hadi gençler!" diyerek dönerken babam Önder'le ikimizin gömleğinin ense kısmından tuttu. "Siz ikiniz haricindeki- lere iyi dersler. Görüşürüz çocuklar."

Önder'le küçükken olduğu gibi birbirimize bakıp yut- kunurken Demir'le göz göze geldim. O bile askıda durur gibi babamın ellerindeki halimize şaşkın bir şekilde bakı- yordu. "Yürüyün." diyen babam bizi serbest bırakıp okul dışına doğru ilerlerken, yürüyelim bakalım, diye fısılda- yıp takip etmeye başladım.

Yol boyunca kimsenin ağzını bıçak açmamıştı. Fırtına önceki sessizlikle pahalı bir restorana girerken içimden bildiğim tüm duaları okumaya başladım. Gözlerim an- nem ve Afet teyzeyi ararken babam adımıza ayrılmış bir masaya oturdu. Bunu önceden mi planlamıştı yani...

Garsona kahvaltı sipariş ettikten sonra ellerini masanın üzerinde birleştirip Önder'le ikimize bakmaya başladı. Biz demasanın altından elele tutuşarak birbirimize güç vermeye çalışıyorduk. Babamı ilk kez bu kadar sinirli görüyordum. "Bize söylemeniz gereken bir şey var mı?" Bu cümle daha çok, dökülün der gibi çıksada ağzımızı açmadık. Ne anlatacaktık ki? Babam ikimize göz gezdirdikten sonra derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. O zaman ben başlayayım." deyip boğazını temizledikten sonra "Demir Kara ve Esra Sipahi" dedi. Şimdi sıçmıştık işte. Kim olduklarını sormaları ayrı dert, bizimle aralarındaki bağı anlatmamız ayrı dert...

"Onlarla ilgili ne söylememiz gerekiyor babacığım?" dediğimde Önder'in elini sıkarken, ah sesini duysamda yüzümdeki tebessümü silmedim. "Mesela böyle insanlarla gerçekten sevgili olup olmadığınızı söyleyebilirsiniz." dediği an bu sefer elimi sıkın kişi Önder olurken "Hı?" dedim. "Sanırım doğru." diyen Oğuz amcaya hiçbir şey söylemeden bakarken "Yok öyle bir şey ya." dedi Önder. Bari birimiz ortamı kurtaracak diye derin bir nefes alırken "Bir ara takıldık sadece." diyen Önder'e, Allah razı olsun der gibi baktım. "Bir ara takıldınız..." diyerek Önder'i yineledi babam. Dudaklarım aralanırken "Siz bunu nereden duydunuz ki?" diye sordum.

"Duymamamız mı gerekiyor?"

"Hayır da. Ne zamandan beri önemsiz işlerle uğraşıyorsunuz baba?" diyen Önder'in elini sıktım. Deli cesareti mi vardı bu çocukta. Yavuz hırsız psikolojisine mi bürünüyordu anlamıyorum.

"Bize gönderilen mektuplarda hiç de önemsiz işler gibi durmuyorlardı." Babamın cebinden çıkardığı mektuba uzanırken, Önder benden önce davranıp elinden kaptı ve hızla açıp yazılanları okumaya başladı. Gözlerimle yazıları takip ederken şaşkınlıktan dudaklarımın aralanmasına engel olamamıştım. Resmen ikisinin de

çetelesini çıkarıp babamlara postalamışlardı. Kahvaltılarımızın gelmesiyle Önder apar topar mektubu toplatarak cebine sokuştururken ben gözlerimi babamdan ayıramıyordum. Kızgınlığının arkasındaki kırgınlık, bu mektubu gönderenin evine ateşler salmak istememe neden oluyordu. Bir süre sessizce kahvaltımızı yaparken babamın bir şey yemediği gözümünden kaçmadı. Tıpkı onun gibi hepimiz tabağımızdaki şeylerle oynuyorduk. "Yeni başlangıç yapacağım dediğinde sayfanın beyaz olacağını düşünüyordum Elif."

"Ya sen Önder? Effy'ye göz kulak olacağım diye okuldan ayrılmadın mı? Bu şekilde mi koruyorsun onu?"

"Baba"

"Elif senin böyle adamlarla ne işin olur?"

"Afiyet olsun efendim." Duyduğum sesle başımı gelen kişiye çevirmek yerine gözlerimi sıkıca yumarken içimdeki sesi Önder dışarıya vurdu. "Buyurun cenaze namazına." Önder'in karnına elimin tersiyle vurduktan sonra Demir'e dönerken yanındaki kişi kaşlarımın çatılmasına neden oldu. "Sizin burada ne işiniz var?" diye fısıldamamı takmadan babama elini uzatan Demir "İyi günler efendim." dedi. Esra'nın rahatsız tavrı bu işin altından onun çıkacağını işaret ederken

"Sen ne hakla bizi takip edersin?" diye kükredi babam.

Demir'in yüzündeki ifadesizlik birazdan babama saldıracakmış gibi hissettirirken "Bir yanlış anlamayı düzeltmek istemiştik. Müsaadenizle oturabilir miyiz?" diye sordu. Dudaklarım yavaşça aralanırken Demir'den gözlerimi alamıyordum. Onu ilk kez birine karşı bu kadar kibar görsem de anladığım kadarıyla bu kibarlığı babamı pek etkilememişti. Kaşları hafif çatık bir halde Demir'e bakarken Oğuz amca başıyla oturmalarını işaret etti. "Neymiş o yanlış anlama delikanlı?" Aslanım amcam be,

diye sevinirken babamı tek kelime etmeden Demir'i izlemeye devam etti. "Sanırım elinize bir mektup geçmiş." dediğinde Önder cebindeki mektubu çıkarınca Demir hızla elinden aldı ve göz gezdirdi. Sinirlendiğini boyun temizleyip yanında oturan Esra'ya döndü. "Evet Esra?" Hepimiz ürkmüş kıza bakarken Esra bizimle göz göze gelmemek için başını öne eğdi. Onu da ilk kez bu kadar korkmuş görüyordum. "O mektupları ben gönderdim." dediğinde Önder "Ne?" diye bağırarak ayağa kalkınca Oğuz amca kaşlarını çatıp "Otur yerine." dedi uyaran bir tonda. Önder'i elinden tutup oturması için çekiştirirken Demir'in birkaç saniye ellerimize bakmasıyla hızla elimi elinden çektim. "Kıskançlığımdan gerçekleri biraz çarptırdım. Orada yazılan çoğu şey yalandır." "Ama doğru şeylerde var?" diyerek Esra'nın açığını yakalayan babam Demir'in elinden mektubu aldı ve tekrar göz gezdirdi. "Evet, var." diyen Demir'e şaşırmış bir şekilde bakarken "Ama hepsi babamın yaptığı şeyler." diye devam etti. Demir'in yalandan nefret ettiğini biliyordum ve sırf durumu kurtarmak için yalan söylemeyeceğini de... Babam bir süre daha göz gezdirdikten sonra mektubu katlayıp ceketinin iç cebine koydu. "Bak evlat, senin ya da babanın yaptığı işler zerre kadar umurumda değil. Tıpkı kızımın başına tekrar bir olay gelirse, kim olduğunuzun umurumda olmayacağı gibi..."

"Gelmeyecek. İzin vermem."

"Evet, gelmeyecek." diyerek Demir'in gözüne anladığımı bir şekilde bakan babam Esra'ya döndü. "Bir daha kendi küçük oyunlarına kızımı ve Önder'i dâhil edersen, inan bana seni oynadığın o küçük oyunun başkahramanı yaparım." Babamı ilk kez bu kadar tehditkâr görürken bu konuda yalnız olmadığımı Önder'in açılan

gözlerinden anlıyordum. "Umarım anlaşılmayan bir şey yoktur." dediğinde Esra başını yavaşça sallarken Demir de başını bir kere indirip kaldırdı. "Güzel" diyen babam tekrar tabağına dönerken "Açıklamanız bittiğine göre kalkabilirsiniz." dedi. Demir bir süre babamı inceledikten sonra ayağa kalkıp Esra'nın kolundan tuttu ve zorla ayağa kaldırdı. "Size afiyet olsun." deyip hırsla arkasını dönerken içindeki öfkeyi Esra'ya kusacakmış gibi yürümeye başladı. Ben bakışlarımla onları takip ederken "Bir daha..." diyen babama doğru döndüm. Gözlerini tabağından ayırıp bana çevirdiğinde nefesimi tutarken, "Seni o çocuğun yanında görmeyeceğim." dedi.

"Ama baba!

"Konu kapanmıştır Elif Sancak."

"Allah'tan, bacaklarıma ne olduğunu sormayı unuttu." Babamlar bizi okula bıraktıktan sonra bahçedeki banka otururken, Önder "Ama ben unutmadım." deyince ofladım. Zil çalana kadar başımdan geçenleri kısaca anlattım. "O çocuğu öldüreceğim." diyerek banktan kalkan Önder'in elini kavrarken "Onun bir suçu yok." dedim. "Nasıl yok! Hani seni korumuştı, hani sorunlarınızı konuşmak için beraberiniz."

"Önder lütfen. Demir'den önce düşünmemiz gereken bir konu var. Babam yüzüme bakmıyor farkında mısın?" Önder'in yüz ifadesi anında yumuşarken "Bir süre sonra kızgınlığı geçer." diyerek bana moral vermeye çalıştı. "Babamı ilk kez böyle gördüm. Açıkçası kızgınlığı geçer mi bilmiyorum."

"Haklı değil mi Effy?" diyen Önder'e kaşlarını çatarak bakarken "Bana öyle bakma." dedi melodik bir şekilde. Suratımı buruşturup "Şaklabanlık kaldıracak durumda değilim." deyince Önder tüm nefesini dışarı üfledi. "Kızı-

yoruz laf, eğlendirmeye çalışıyoruz laf. Ne yapayım daha ben sana..."

"Babamla aramı düzeltecek bir çare bul ve bu Demirle benim ilişkimi etkilemesin."

Zilin çalmasıyla kendimi toparlarken Önder yanağıma ufak bir öpücük kondurdu. "Bulacağız. Sen canını sıkma." Zorla gülümsemeye çalışırken "Yalnız anlamadığım bir konu var." dedi. "Demir bir sorun olduğunu, mektup olmayı falan nasıl bildi?"

Babama o kadar kafayı takmıştım ki Demir'in bizi nasıl bulduğu tamamen aklımdan çıkmıştı. "Bilmiyorum. Soralım." diyerek saate baktıktan sonra "Bu saatte okulda değildir." dedim ve ceplerimdetelefonumu aramaya başladım. "Ha şu ilk ders sonrası tüyme âdeti." diyen Önder'i umursamadan mesaj yazdım.

Gönderilen: Demir
Konuşmamız gereken bir konu var sanırım.

Melek, Gökhan ve Kerem bize doğru gelirlerken telefonum çalmaya başladı. Bu kadar hızlı cevap alacağımı düşünmüyordum, telefonu açıp ayağa kalktım.

"Demir?"

"Kuşkuculuk sesine bile yansımış güzelim." Demir'in sesindeki sakinlik nedense Esra'nın akibetini düşündürürken "Bu kadar hızlı cevap almayı beklemiyordum sadece." dedim.

"Senin aramanı bekliyordum sadece." diye cevap veren Demir'e ne diyeceğimi bilemezken "Sizi nasıl bulduğumu ve mektup olayını nasıl bildiğimi soracağınızı tahmin ettiğim için telefon elimdeydi." diye devam etti. "Nasıl?" Demir'in gülümsediğini hissediyordum. "Orası nı boşver. Baban hala benimle görüşmemeni mi istiyor?"

"Ama sen... Nasıl..." derken aklıma babamla bakışmaları gelince derin bir nefes aldım. Şimdi her şey anlam buluyordu. "Evet" dediğimde sesimin düştüğünü hissederken "Peki sen bunu istiyor musun?" diye sordu. "Hayır." "O zaman konu kapanmıştır. Çıkışta görüşürüz"

Demir'in telefonu yüzüme kapatmasıyla, hödük sadece içini rahatlatmak için aramış diye düşünürken sinirle bizimkilere doğru yürüdüm.

Bütün gün derslere Leyla gibi girdim, babamın söyledikleri zihnimde yankılanıp duruyordu. İçimdeki sıkıntı her geçen dakika biraz daha artarken ne yapacağım konusunda en ufak bir çözüme ulaşamamıştım. Okulun bitmesine dakikalar kala içimdeki sıkıntı beni nefes alamayacak bir hale getirmişti. Bunu fark eden Kerem bana doğru yaklaşıp "İyi misin?" diye sorduğunda başımı salladım. Kalbime öküz oturmuş gibi hissediyordum. O kadar ağırdı ki onu taşıyacak gücüm kalmamıştı. Elimi göğsüme bastırduğumda Kerem'in kaşları çatıldı. "Rengin attı Effy." dediğinde derin nefesler almaya çalışarak "İçimde bir sıkıntı var." diye fısıldadım. Tarih öğretmenininin "sss" demesiyle önüme dönerken Kerem "Gazdır o. Pırlat geçer." dedi. "Uf salak!" deyip saniyelik bir gülümsememden sonra yüzüm acı çeker bir hal alınca, Kerem masanın üstünde yumruk yaptığım elimi tuttu. "Biraz hava almak ister misin?" diye sorarken zilin çalmasıyla "Birlikte mi? Havayı alırsın." deyip dil çıkarttım. Buruk bir gülümsemeyle eşyalarımı toparlarken Önder ve Gökhan yanımıza geldi. "Effy?" diyen Önder ellerini yanaklarıma yerleştirirken "Rengin solmuş. Bu kadar düşünmekten vazgeç. Her şey düzelecek." dedi. Başımı belli belirsiz sallayarak çantamı koluma taktım ve bizimkilerle beraber sınıftan çıktım. Okuldan çıktığım gibi temiz havayı ciğerlerime doldurur-

ken biraz daha iyi hissediyordum. "Ben seni eve bırakırım." diyen Önder'e "Demir'le buluşacağız." derken ottoparka giren hızlı bir arabayla "Hah işte geldi." diye devam ettim. Demir'in arabadan hızla inip panik havasında bana doğru yürümesi kaşlarımın çatılmasına neden olurken "Bir şey olmuş..." diye fısıldadım. Demir hızla beni kollarının arasına aldığı anda ne olduğuna anlam veremezken bizimkilerin bakışlarını üzerimde hissediyordum. "Demir?" diyerek ondan uzaklaşmaya çalışsam da kollarını daha sıkı sarması içimdeki sıkıntıyı katlanılmaz bir hale getirdi. "Ne oluyor ya?" diyerek Demir'i itekledikten sonra derin bir nefes almaya çalışırken sevdiğim adamın gözleriyle karşılaştım. Ne olmuşsa duymaktan hoşlanmayacağı belli eden gözleri nefesimi keserken "Demir?" dedim güçsüzce. Çete de Demir'den farksız bir şekilde yanımıza koşarken bizimkilere göz gezdirdim. Hiçbirinin bir şeyden haberi olmadığını anladığımda Demir'e dönerken "Ne oldu?" dedim elimi kalbime bastırarak. "Elif" diyerek beni tekrar güçlü kollarına alan Demir'e direnmeye çalışırken söylediği cümleyle kendimi tamamen ona bıraktım.

"Baban... Başımız sağolsun..."

Burnuma dolan tanıdık bir koku... Neden hastanedeyim? Başım neden bu kadar çok zonkluyor. Ellerimi kıpırdatmaya çalışırken kolumda hissettiğim acıyla inledim. Serum iğnelerinden nefret ediyordum. Diğer elimde hissettiğim sıcaklıkla başımı kaldırmaya çalışırken annemi gördüm. O kadar bitkin görünüyordu ki elini alnına dayamasa büyük ihtimal başını tutmaktaki zorlanırdı. Başımı diğer tarafa çevirdiğimde Afet teyzenin benzer şekilde koltukta oturduğunu görürken aklıma okulda Demir'in söylediği son cümle geldi.

"Baban... Başımız sağolsun"

Var gücümle yataktan doğrulduğumda annem ve Afet teyze telaşla ayaklandı. İkisininde ağladığını şişmiş ve kırmış gözlerinden anlarken "Babam?" dedim. "Babam nerede?" Annemin yanaklarından tekrar süzülen yaşlarla içime ateşler düşerken "Anne, babam nerede?" dedim sesimi biraz daha yükselterek. Afet teyze anneme sarılmış yaşlı gözlerle bana bakarken "Ağlamayı kesin ve bana bir cevap verin!" diye bağırdım. O sırada açılan kapıdan giren Önder ve Melek'e bakarken aynı soruyu dişlerimin arasından heceleyerek sordum.

"Ba-bam ne-re-de!"

Kimse bir şey söylemiyor sadece yaşlı gözlerle birbirlerine sarılmış bana bakıyorlardı. Annem hızla yanıma gelip kollarını yorgun bedenime dolarken titrek bir nefes aldım. Duyduklarım doğru olamazdı değil mi? "Kızım baban..." diyerek söyleyeceği cümleyi yutup ağlayan annemi umursamadan odadakilerin üzerinde gözlerimi gezdirdim. "Öldü mü?" diye sorduğumda Melek'in dudaklarından ufak bir hıçkırık kaçarken arkasını dönüp beni görmeyecek şekilde Önder'e sarıldı. Ölmüştü... Ufak bir kahkaha attıktan sonra annem benden ayrılırken yüzümdeki tebessümle "Öldü yani?" diye sordum. Annem kaşlarını çatarken tekrar gözlerimi odadakilere çevirip "Babam öldü ha?" deyip kahkaha atmaya başladım. Hiçbir şey hissedemiyordum. Tek yaptığım şey kahkaha atmaktı. "Ölmüş." O kadar çok gülüyordum ki gözlerim buğulanmaya başladı. Odanın kalabalıklaştığını uğultulardan anlarken tanıdık bir koku beni sardı. Kahkahalarımın arasında "Demir" dedikten sonra ondan ayrıldım. "Demir, duydun mu babam ölmüş?" Demir'in yüzündeki acı hissi içimi yakarken, gerçekte yavaş yavaş yüzleşmem gerektiğini söylüyordu. Kahkahalarım hıçkırıklara dönüşmeye başladığı an Demir tekrar bana sıkıca sarıldı ve elini saçla-

rımda dolaştırmaya başladı. "Babam..." diye avazım çıktığı kadar bağırıp ağlarken "Baba beni bırakma." dedim. "Baba gitme!" Her haykırışımda Demir beni biraz daha kendine çekiyordu. Ses tellerimi koparmak istercesine bağırıyordum. Ciğerlerimi sökmek istercesine nefes almaya çalışıyordum. Demir bana sıkıca sarılsa bile titreyecek kadar üşüyordum. Duyduğum sözlerin gerçek olmaması için kulaklarımı koparmaya razıydım. Kolumda hissettiğim sızıyla hıçkırıklarım yavaşlarken beni yatağa yatırdıklarını hissediyordum. Gözlerimi zorla açık tutuyordum. Demir'in elini kavradım ve gözlerimi kapatmadan önce son sözüm dudaklarımdan döküldü.

"Babam beni bırakmaz."

Elif'in kahkahasıyla odaya daldığım an aklıma Duru'nun ölümünde yaşadıklarımı geldi. Sinir krizi geçireceğini tahmin ettiğim için hemşirelere sakinleştirici getirmelerini söylemiştim ve şimdi onun etkisiyle muşıl muşıl uyuyordu. Annesi, teyzesi, arkadaşları çaresizce başında beklerken uyumadan önce söylediği söz hala kulaklarımdaydı. "Babam beni bırakmaz." Sıkıca tuttuğu elimi uyurken bile gevşetmemişti. Bu bana ihtiyacı olduğunu belli ederken ara ara elini öpüp yanında olduğumu hissettirmeye çalışıyordum. "Kim?" diyen sesle gözlerimi Elif'ten çekip annesine çevirdim. "Kim cesaret ederbuna?"

"Baba!"

Elif sayıklarken elini daha sıkı tuttum. "Babacığım" dediğimde yanaklarından yaşların süzülüğünü görünce uzanıp yaşları sildim. "Baba bırakma beni."

Annesinin dudaklarından hıçkırık sesine benzer bir şey duyduktan sonra boşta duran elimi Elif'in yanağına koyup okşadım. Yavaşça gözlerini açarken boncuk boncuk dökülen yaşları beni yakarken "şşş" diye fısıldadım. "Demir... Babam..." diyerek sözcüklerin onu boğmasına izin verdi. "İyi olacaksın."

aldım. "Baban, Oğuz Bey'i gördüğünde arabasını çalıştırmış ve aniden büyük bir patlama olmuş." Ben anlatmaya devam ediyordum. "Kim?" diye göğsüme vura vura ağlarken onu kendime daha çok bastırıp "Bilmiyorum." dedim.

"Baba..."

Her baba değişti içimi parça parça ederken "Söz veriyorum sevgilim. Bunun sorumlusu babam olsa bile, canını almadan durmayacağım." dedim.

Ne onu unutturacak kadar zaman geçecek, ne de zaman onu unutturmaya yetecek biliyorum. Arkamdaki dağın yıkıldığı günün üzerinden bir hafta geçti ve ben daha şimdiden dolu dolu babam demeyi özledim. Çevremdeki herkes babamın cenaze işlerinden biriyle uğraşırken ben sadece odamda oturuyordum. Sürekli odama girip, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soran insanlara "Babama ihtiyacım var." demekten ben yorulmuştum ama onlar sormaktan yorulmamıştı. Demir bu süre zarfında yanımdan bir saniye bile ayrılmamıştı. Sana eksik hissettirmeyeceğim dese de yüreğimin derinliklerinde bir yer sızlıyordu. Benim en büyük sızımdı belki de babasız olmak. Her gece rüyalarım gelmen seninde beni özlediğine işaret midir baba?

"Elif"

Battaniyenin üzerinden bile sıcaklığını hissettiren elle gözlerimi aralarken annem tüm içtenliğiyle gülümsemeye çalışıyordu. "Avukatlar geldi. Seni bekliyoruz." Zamanı gelmişti işte. Babamın ölümünü belgeleyecek vasiyet okunmak için beni bekliyordu. Peki, ben bunları duymaya hazır mıydım? "Birazdan geliyorum." Annem başını salladıktan sonra Demir'e bakıp odadan çıktı. Başta onun varlığından rahatsız olduğunu hissetsem de Demirle

ayakta kalabildiğimi görmek belli ki ona bir şeyleri fark ettirmişti. Demir başucuma oturduğunda kafamı dizine koydum. Yavaşça saçlarımı okşaması birkaç damla yaşın gözümden akmasına neden olunca gözlerimi kapattım. Ömrüm boyunca dökeceğim tüm gözyaşını sanırım bu hafta dökmüştüm.

“Vasiyet umurumda değil.”

“Biliyorum.” dediğinde Demir’e baktım. Gözlerindeki ifade anlam veremediğim şekilde beni rahatlatıyordu. “Ama dinlemek zorundasın.” Kırgınlıkla başımı tekrar Demir’in bacağına yerleştirdim. “Elif” dediğinde gözlerimi kapatırken derin bir nefes aldı. “Onlar babanın son sözleri.” “Bana hiç yardımcı olmuyorsun.” deyip battaniyeyi daha çok üzerime çekerken Demir eğilip saçımdan öptü. “Senden bana hiç yardımcı olmuyorsun.” diye fısıldayıp geri çekilirken hızla yataktan doğruldum.

“Ne yapmamı istiyorsun Demir? Aşağı inip babamın bir gün ölürsem diye düşündüğü ve yazdığı şeyler...”

“Evet! Çünkü baban ölmedi, öldürüldü Elif ve senin sırf bunun için dimdik ayakta olman gerekiyor. Bunu yapan şerefsizler hala dışarıda ve bunu neden yaptıklarını bilmiyoruz tıpkı bir sonraki hamleleri bilmediğimiz gibi... Bu şekilde mi sevdiklerini koruyacaksın?” Demir’in yılmış ifadesiyle dudaklarım titremeye başlarken “Ağlama.” deyip yataktan kalktı. “Ağlaması gereken biri varsa o da bu pisliği yapan itler.” Demir’in sinirlendiğini fark ederken elimin tersiyle yanağımdan süzülen yaşları sildim. Haklıydı. Şimdi güçlü olma zamanıydı. Yataktan kalkıp elimi yüzümü yıkadıktan sonra üzerime daha resmi bir şeyler giydim. “İşte benim sevgilim” diyerek başımdan öpen Demir’e cevap vermeden merdivenlerden inerken salondaki kalabalık bana doğru döndü. Başımla herkesi selamlayıp koltuğa oturduktan

sonra Demir yanıma oturdu. Elimi eline kenetlerken diğer yanıma oturan anneme güçlükle gülümsedim. Avukat dediğinde derin bir nefes aldım. Çantasından çıkardığı birkaç kâğıdı önümüzdeki sehpa üzerine yerleştirirken "Vasiyeti okumadan önce içinde bulduğum mektubu..." derken "Ne mektubu?" dedim ve adamın elinde duran kapalı zarfı hızla aldım. "Elif Hanım babanız bunu..." Avukatın uyarılarını umursamadan zarfı yırtıp babamın el yazısıyla yazılmış olan mektubu okumaya başladım.

"Bugün 1 Ekim Pazartesi... Saat 10.41" Gözlerime yaşlar hucüm ederken derin bir nefes alıp okumaya devam ettim. "Çok sinirliyim. O kadar sinirliyim ki ne yaparsam yapayım bir türlü sinirimi geçiremiyorum. Bu satırları da içimdekileri dökersem rahatlarım umuduyla yazıyorum." Titreyen ellerim ve sesimle mektubu okurken sırtımda dik durmam için yardımcı olan bir el vardı. Demir'in eli... "Bugün belki de ilk kez birini öldürmek istedim. Kızım benden uzaklaştıran olayı yaşatan adamı kendi ellerimle öldürdüğüm günün hayalini kurdum. Çünkü o adam yalnızca bununla kalmayıp kızımın başına bir sürü bela getirmeye Allah kahretsin ki devam ediyor... Tıpkı bugün bacaklarındaki sargıların nedeninin o olması gibi. Benim kızım ne zaman bu kadar kör oldu? O olaydan kaçmak için bizi bile hayatından çıkaran kızım, ona bunları yaşatanlara bu kadar yakın olan adamı nasıl hayatınaalabilir?" Cümlelerim bittiğinde Demir'e baktım. Kaşları çatık bir vaziyette elimdeki kâğıtlardan en üstekini alıp hızlı bir şekilde göz gezdirdi. Babam başıma gelen her şeyi biliyor muydu? Bugünkü asıl kızgınlığı bu yüzden miydi? Demir geldiği zaman yüzünün aldığı iğrenir ifade... Ama nasıl? Diğer kâğıda baktığımda saatin 12.38 olduğunu gördüm. Belli ki mektupları parça parça yazmıştı.

"Aklımda çocuğun söylediği sözler dolanıp duruyor. Başına bir şey gelmeyecek... İzin vermem... Kim olduğumu bildiği halde, ne kadar sinirli olduğumu gördüğü halde doğruları söylemekten çekinmedi. Karşıma çıkma cesaretini gösterdi. Ya kızım? Korkusunun arkasında bile o çocuğa karşı hissettiklerini görmemek için kör olmak gerekir. Sen ne zaman..." Hızla arkasındaki kâğıda geçtiğimde ellerimin titremesi artmıştı. "Saat 14.23, Oğuz sürekli odama geliyor, kendi giremediğinde başkalarını göndermeye çalışıyor. Hala çok sinirliyim ama daha mantıklı düşünebiliyorum. Sanırım bu olayda o çocuk sandığım kadar suçlu değil. Yine de kızımın öyle bir adama âşık olmasını hazmedemiyorum. Yavrumu benden alan adamı kızım affetse de ben affetmem... Ah Elif'im canım kızım. Eminim ki şu anda gönlümü almak için bir şeyler düşünüyorsun. Ben seni çoktan affettim. Sana küs kalamam bilmez misin umudum... En büyük serve..." Gözyaşlarım elimdeki yarım kalan mektuba damlıyordu. Sanırım Oğuz amca tam bu zamanda gelip babamı dışarı çıkartmıştı. Annemin, yanımda sessizce ağladığını duyarken saçlarımın arasında hissettiğim kısacık nefes içimi titretmişti. Babam her şeyi biliyordu. Buna rağmen Demir'i affedemiyordu, ama beni affetmişti. Önder elimden mektupları alırken Avukat boğazını temizledi. "Sanırım artık vasiyete geçsek iyi olur." Herkes bu fikre katılırken benim aklımda babamın yazdığı mektup vardı. "Enver Sancak'ın tüm mal dökümü burada." diyerek birkaç kâğıdı masaya koyan Avukat başka bir kâğıdı eline aldı. "Tüm varlığımı kızım Elif Sancak'a bırakıyorum. Eşim Ayşe Sancak'ın kızım 18 yaşını doldurana kadar malları kullanma yetkisi vardır. Daha sonrası kızımın inisiyatifindedir..."

Babamın detaylı vasiyetinin okunması bittikten sonra Avukat kâğıtları toplarken ayağa kalktım. Kimseyle göz

teması kurmadan salondan çıkarken Demir'in beni takip ettiğini ayak seslerinden anlıyordum. Odama girdiğinde kendimi çuval gibi yatağa bıraktım. Demir yanıma gelip oturduğunda ellerini ellerime kenetlerken başımı hafifçe omzuna koydum.

"Şimdi ne olacak?" diye sorduğumda alnımı öpen Demir

"Sorumlulukların artacak." dedi. Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Ondan bahsetmiyorum. Herkes başıma gelen olayın..." derken dudaklarımda hissettiğim nefesle cümle yarıda kaldı. Kısa bir öpüşmeden sonra gözlerimin içine bakarak yanağımı okşayan Demir "Senden başka kimse umurumda değil." dedikten sonra alnımı öptü. "Sen gerçeği biliyorsun ya... O bana yeter."

Günler günleri takip ederken zorlu bir dört haftayı geride bırakmıştık. Bu süre zarfında annemin yanından ayrılmazken başımdan geçen her şeyi en ince ayrıntısına kadar konuştuk. Artık yalnızdık ve birbirimizden bir şey saklamamamız gerekiyordu. Babamın mektubundan sonra Demir'e cephe alan annem, işin aslını öğrendiği an namluyu çetesine çevirmişti. Tıpkı benim gibi... Onlarla olmamı istemese de Demir'in beni koruyacağını bildiği için sesini çıkarmıyordu. Artık güçlü olmanın ve tekrar ayaklarımın üzerinde durmanın zamanı gelmişti. Haftalardır izinli olduğum okula gitmek için hazırlandıktan sonra aşağı indim. Annemde benim gibi bugün yeni hayatının ilk adımını atıp şirketlerin başına geçecekti. "Çok farklı görünüyorsun." dediğimde elindeki kahvesini masaya bırakıp salonun ortasındaki dev aynaya doğru yürüdü. "Kötü mü olmuş?"

"İş kadını gibi olmuşsun." dediğimde annem burukça gülerken "Amaç da o ya zaten." dedi. Annemin yanağını

öptükten sonra kapıya doğru yürürken "Şoför seni bırakır." deyince "Demir almaya gelecek." dedim. Annemin suratındaki anlık düşüşü yakalasamda umursamadan evden çıktım. Demir'i neredeyse bir haftadır görmüyordum ve Önder'in de dediği gibi özlemim boyut atlamıştı. Kapıda beklediğini gördüğümde adımlarımı hızlandırırken Demir arabadan çıktı. Evin etrafını çevreleyen adamların önünde sevgilime sıkıca sarılırken karşılığını hemen aldım. Onunda beni özlediğini dudaklarına yapışmasından anlarken Demir'i ilk kez adamlarının önünde bu kadar umursamaz görüyordum. Bir süre öpüşüp iç çekerek benden ayrıldıktan sonra alnını alnıma dayadı. "Seni çok özledim." diye fısıldadığında gülümseyerek "Bende." dedim ve dudağına küçük bir öpücük daha kondurdum. Demir acı çekermiş gibi benden ayrılıp "Beni çok zorluyorsun güzelim." deyince kıkırdadım.

"Hadi bin." dedikten sonra arkamızdaki adamlara bakıp "Ayşe Hanım size emanet. Bir dakika bile yalnız bırakmayacaksınız." diye emir verdi ve yerine oturup gaza bastı. "Gerçekten bu kadar çok koruma gerekli mi?"

"Bu işi kimin yaptığını bulana kadar gerekli." dediğinde yüzündeki ifade tüylerimi diken diken ederken hergün sorduğum soruyu yinelemeye gerek olmadığını anladım. Bir aydır babama suikast düzenleyen adam bulunamıyordu ve bunu yapacak yalnızca iki kişi geliyordu aklıma. Demir babasıyla hesaplaşıp o olmadığını öğrendikten sonra geriye kalan isim tüm kanımın çekilmesine yetmişti. Okula geldiğimizde en son anım gözümde canlanırken Demir elimi tuttu. Yavaşça başımı ona çevirdiğimde "İyi misin?" diye sorunca "İyi olacağım." dedim. Başımı tutup kendine çektikten sonra alnımı öptü. "Elimden geleni yapacağım Elif Sancak."

Eski Elif'i özlüyordum. Son zamanlarda çok fazla susmaya başlamıştı ve bu işin sonu iyi değildi. Eski neşesini geri getirmeyeceğini bilsem de elimden geleni yapacaktım. Arabadan indikten sonra arkadaşlarına doğru yürüyen Elif'in gitmesini belki de ilk kez göz yumarak çetenin yanına ilerledim. Kafamda kileri plana dökmek için onun yanımızda olmaması gerekiyordu. "Beyler" dediğimde bana doğru dönen ekibe belli belirsiz gülmüyordum. "İki gün boyunca yapacağınız bütün işleri bırakın." dedim. Hepsinin kaşlarının çatılması ve beni anlamaya çalışan ifadeleri gülümsememi daha da arttırırken "Hazırlamamız gereken gecikmiş bir doğum günü var." dedim. Gözleri büyüyen Anıl "Demir'in ateşine bakın." diye bağırdıktan sonra Burak elini alnına koydu. Kaşlarımı çatarak elinden kurtulup, ne yapıyorsun sender gibi bakarken "Ateşi yok." deyince Cem ellerini havaya kaldırarak yakarmaya başladı. "Bizi böyle mi sınıyorsun ya Rabbi?"

"Cem!"

"Kıyamet alameti ey müminler..."

"Cem, dedim!" diyerek kafasına vurduktan sonra Bora, "Elife mi?" diye sorunca başımı salladım. "O zaman ufak bir yardıma ihtiyacımız olacak." diyen Kaan ayağa kalkıp Eliflere doğru yürürken "Bu salak, Elife yardım et demez değil mi?" dedim. Neyseki Emir ve Önder'e bir şeyler söylemişti. Üçü bize doğru yürümeye başladığında Elif'in kuşkucu ifadesi, anladığını mı acaba, diye düşündürürken Bora omzumu sıktı. "Korkma hiçbir şey anlamamıştır."

Önder "Evet?" dediğinde tek kaşımı kaldırdım. "Evet?" diyerek onu taklit ettikten sonra Önder "Effy'le ilgili bizimle ne konuşacaksın?" diye sordu. Kaan'a, seni öldüreceğim bakışını attıktan sonra Önder'e döndüm. Elif için sakın ol Demir. Onun için bu çocuğa göz yum. "Geçen hafta Elif'in doğum günüydü ve doğum günlerine ne kadar önem verdiğini ikimizde biliyoruz." Önder başını salladıktan sonra ifadesi yumuşarken, "Gecik-

miş bir doğum günü partisi verelim diye düşündüm." deyince "Daha babasının kırkı çıkmadı. Böyle bir şeyi kabul etmez." dedi. Derin bir nefes alırken ya sabır çektim. Sanki hemen bu akşam yapalım diyordum.

"Sen orasını merak etme. Bu teklife var mısın yok musun?" Önder bir süre düşündükten sonra "Varım." deyince Cem "Ve Önder, Demir Bey'den gelen teklife varım, diyor." diye araya girdi. "Cem!" Cem'in dişlerini sıkı sıkı gülmesine alt dudağını ısıtarak karşılık verirken Önder'e döndüm.

"Tamam, o zaman akşam kulübe gel. Detaylı konuşalım."

Kaan'ın Emir ve Önder'i yanına çağırmasıyla gözlerimi kısarken, ne karıştırıyor bunlar diye düşündüm. "Effy" dediğinde irkilerek Ceren'e dönerken "Beni dinliyor musun sen?" diye sordu.

"Ha... Kusura bakma dalmışım. Ne diyordun?"

"Müziği Kerem'le beraber yaptılar, ona uygun birkaç söz karaladım bende." diyerek çantasını karıştırırken "Hah, buldum." deyip birkaç kâğıdı elime uzattı. "Bak bakalım beğenecek misin?"

Ceren'e zorla gülümsedikten sonra sözleri okumaya başladım. "Aslında üzerinde daha çok çalışmam lazım. Müziği de duysan..."

"Bunlar çok iyi." dediğimde Ceren'in gözleri parlarken "Gerçekten mi?" diye sordu. Başımı sallayıp tekrar kâğıtlara baktığımda sözlerin ne kadar da beni anlattığını düşündüm..

"Yapayalnız kalan bedenim, ışıksız bir oda gibi... Seni bekliyor... Yine..."

"Fazla iyi." dediğimde ellerini birbirine çarpan Ceren'in heyecanı gülümsememe neden oldu. "O zaman senden bir şey isteyebilir miyim?" diye sorduğunda kaşlarım hafifçe çatılırken "Zor bir şey değil." dedi. Kâğıtları

çantasına koydu. "Kendini iyi hissettiğinde bu şarkıyı seslendirebilir misin?"

"Ben mi?" diyerek şaşkınlığını belli ederken, Ceren başını salladı. "Ben denedim, ama sesim uymuyor. Zaten pek yetenekli olduğum söylenemez. Kerem'in dediğine göre senin ses rengine tam uymamış."

"Düşüneceğim." dediğimde Ceren ufak bir çığlık atıp bana sıkıca sarılırken "Teşekkür ederim." dedi. Buruk bir şekilde gülümseyerek ondan ayrıldığım anda bizimkiler yanımıza dönerken, "Ne oldu?" diye sordum.

"N'olmuş?" diyen Önder'e gözlerimi kısarken "Kaan neden sizi çağırmış?" dedim. Önder, Emir'e baktıktan sonra bana döndü. Tam ağzını açacağı anda zilin çalmasıyla derin bir nefes aldığını gördüm. "Haydi bakalım. Fazla merak iyi değildir. Herkes derse."

"Önder!"

"Konu kapanmıştır Elif Sancak." diyerek yürümeye başladığında olduğum yerde kaldım. Bu cümleyi en son duyduğum zaman aklıma geldiğinde içim yandı. Bir daha duyamayacağımı düşündüğümde daha çok yandı ve zamanın geldiğini anlayınca yavaşça söndü gönlüm. Uzun süredir ertelediğim buluşmayı gerçekleştirmeliydim. Arkamı döndüğümde "Nereye?" diye seslenenlere "İşim var." diye bağırdıktan sonra hızla çıkışa doğru yürümeye başladım. Kolumda hissettiğim elle olduğum yere çakılırken "Neymiş o iş?" diyen sese döndüm. Demir'in bizi nasıl duyduğunu düşünürken "Babama gideceğim." deyince başını salladı ve elini kolumdan kaydırıp elimi tuttu. Beni otoparka doğru çekiştirirken aklıma mezarlıkları sevmediği gelince "Senin gelmene gerek yok," dedim. Bana cevap verme gereği duymadan arabanın kapılarını açtı ve beni oturttu. Yola koyulduğumuzda gerginliğini hiç konuşmamasından ve direksiyonu sıkmasından an-

larken "Demir," diye fısıldadım. Bana baktığında gözle-
rindeki karanlık tüylerimi diken diken etti. Elimi vitesin
üzerindeki eline koyarak "Gerçekten gelmene gerek yok."
deyince "Biliyorum, ama istiyorum." dedi ve gaza bastı.
Kısa bir süre sonra babamın mezarına yakın bir yerde du-
rup arabadan indik. Demir'in ayaklarının geri geri gittiğini
hissetsem de umursamadan yürümeye devam ettim. Yeni
yapılmış mezarın yanına oturup toprağında ellerimi gezdi-
rirken yanaklarımdan akan yaşlara engel olmadım. "Baba"
Sanki babamın göğsüne başımı yaslar gibi toprağa başı-
nı dayayıp elimle okşamaya devam ettim. "Ben geldim."
Toprağı bile sıcaktı, sanki yaşıyor gibi...

"Biliyorum bana kızgınsın. Daha önce gelmem gere-
kirdi. Yapamadım baba... Buraya geldiğim gün öldüğünü
kabul ettiğim gün olacaktı ve bugün Önder bir cümle söy-
ledi. Belki de çoğu kez duyduğum cümleyi en son senden
duymuştum baba ve bir daha duyamayacağımı..."

Gözyaşlarım söyleyeceğim cümleleri boğazımda dü-
ğümlüyordu. "Hatırlıyor musun? Küçükken başucuna
gelip, 'Baba uyan! Sana anlatmam gereken şeyler var.' di-
yerek seni zorla uyandırırırdım. Gözlerin yarı açık yarı ka-
palı anlattığım çocukça şeyleri dinler, fısıltıyla bir şeyler
söyledin." Yüzümde, o günleri hatırladığıma dair oluşan
gülümsemeyle burnumu çektim. "Yine uykunu böleceğim
üzgünüm Baba ama uyan! Sana anlatmam gereken şeyler
var." Hem ağlayıp hem kahkaha atarken toprağına sarıl-
dım. "Beni dinlediğini biliyorum, belki bir şeyler de fısıldı-
yorsundur. O zamanki gibi anlamıyorum dediklerini ama
beni dinlediğini biliyorum babam." Sesini çıkarmadan
beni izleyen Demir'in derin bir nefes almasıyla babamın
toprağına avuçladım. "Bana elveda demeden, kokumu içi-
ne çeke çeke öpmeden gidişinin üzerinden neredeyse kırk
gün geçti. Fark ettin mi? Benim her saniye içime çöktü

yokluğun... Üşüdüm. Hiçbir şey senin varlığın kadar ısıtmıyormuş biliyor musun? Sende böyle hissediyor musun baba? Çok zor... Sensizlik o kadar zor ki nefes almak bile canımı yakıyor. Seni çok özledim baba. Senin olan her şey yok ama..." Babamın toprağına sarılıp sarılmamın imkânı tım. Rüzgârın soğuğu saçlarımin arasından geçerken derin bir nefes aldım babamı koklayacakmışım gibi... "Ama sen bana... Sen bana rüyalarımnda sarılır mısın baba?"

Sabah gözümü araladığımda, biz koltukta ne arıyoruz diye düşünürken aklıma gece okunan mevlit ve Demir'i beklerken koltukta sızdığım geldi. Belli ki beni uyandırıp eve götürmeye kıyamayan sevgilim yanıma uzanmış ve iki büklüm şekilde uyumaya çalışmıştı. Demir'e doğru dönerken koltuğun ucunda olduğum için dengemi sağlayamadım. Tam yere düşecekken Demir'in beni kendine çekmesiyle kalbim güm güm atmaya başladı. "Günaydın güzelim" dediğinde arkama bakarak "Günaydın hayatım" dedim. "Her yerimin tutulduğunu hissediyorum." Ellerimle, yarım yamalak Demir'e masaj yapmaya çalışırken "E sen de kasına kuvvet beni yukarı taşısaydın." deyince gözlerini araladı. "Sanki odadaki yatak çok farklı Elif... Bu koltuk bile daha geniş." Demir'e omuz silkerken "En azından rahat." deyince nefesini yüzüme üfleyerek tek kolunun üzerinde kalkmaya çalıştı. "Geç geldim. Zaten az uyuruz..." derken saate bakmasıyla gözlerinin büyümesi ve benim kendimi yerde bulmam bir oldu. Acıyla inlerken Demir çoktan banyoya gitmişti. Zar zor yerden kalkıp popomu ovarak alt kattaki banyoya giderken annemin "Çocuklar uyandınız mı?" dediğini duydum. "Uyandık ve okula gidiyoruz anne." Demir'in kapısını tıklatırken aniden açınca elim havada

kaldı. "Ne oluyor?" diye sorduğumda koşturarak odaya döndü, merakla arkasından yürüdüm.

"Ne bu acele ya? Gören de okul kaçıyor sanacak."

"Okul değil, ama acele etmezsen ders kaçacak."

"Ee yani?" dediğimde üzerine deri montunu geçiren

Demir yanıma gelip omuzlarımdan tutup çevirdi ve "Beş dakika içinde hazır ol." diyerek popoma şaplak atıp itti. Şaşkınlıkla dudaklarım aralanırken "Beş dakikan başladı." demesiyle koşar adım odaya çıkıp üzerimi değiştirdim. Aşağı indiğimde "Dakik hatunum benim." diyerek elimden çekelerken "Anneme veda etseydim bari..." dedim. "Gerek yok. Akşama görürsün..."

"Akşamada mı annemde kalacağım?" dediğimde adımların yavaşlatırken "Demir?" diye seslendim. Tekrar eski temposunda yürüyerek beni çekiştirirken "Akşam yine geç kalabilirim. İstersen eve gidip kızları çağır." dedi. "Yine mi? Demir Allah aşkına geceleri nereye gidiyorsun sen?" Demir hiç umursamadan kapıyı açıp beni oturturken "Seni ilgilendirse bilirdin değil mi sevgilim?" deyince dudaklarım aralandı. Birkaç gündür ondaki değişimi farketmediğimi sanıyorsa çok yanıliyordu. Balta girmemiş bir ormanda pofuduk ayı olmaya çalışıyordu ve bu hiç ona göre değildi. Okula geldiğimizde otoparka girmeyip ana girişin önünde durdu. Şaşkın bir şekilde Demir'e bakarken "Sen gelmiyor musun?" diye sordum. "İşim var."

"Hani dersi kaçıracağın için acele ediyordun."

"Dersi kaçıracağın için acele ediyordum." dediğinde dudaklarım aralanırken "İn hadi." diyerek önümden uzanıp kapıyı açtı. Daha ne olduğunu anlamadan kendimi dışarıda bulurken kapıyı kapatmamla gaza basıp fırlaması bir oldu. Bir süre arkasından bakıp bahçeye girdiğimde Meleklerin hararetli bir şekilde muhabbet ettiklerini gördüm. "Günaydın" diyerek yanlarına git-

tiğim anda bir şey gizler gibi toparlanırlarken tek ka-
şımı kaldırıp "Yanlış bir zamanda mı geldim?" dedim.
"Yoo... Olur mu öyle şey? Ceren şarkıyı bitirmiş de... Onu
konuşuyorduk."

"Bu kadar heyecanlı?" dediğimde birbirlerine baktık-
tan sonra Ceren "Aşk olsun Effy. Sen heyecanlanmadın
mı?" dedi yalandan bir üzüntüyle. "Yok heyecanlandım.
Bakayım mı sözlere?"

"Sonra bakarsın canım. Hadi sınıfa girelim."

Melek ayağa kalkıp beni itelerken "Ya ne oluyor size?"
deyince olduğu yerde durdu.

"Bize mi?"

"Evet. Sabahtan beri bir heyecan, bir hareket var çev-
remde... Ne karıştırıyorsunuz siz?"

Hepsi sanki hiçbir şey yokmuş izlenimi verecek bakışlar
atarken ne kadar yapmacık olduklarının farkında bile de-
ğillerdi. "Ne karıştıracağız ya..." diyen Melek'e gözlerini
kısarken gözlerini kaçırmayıyla, ahadiye düşündüm. Elbet
çıkacaktı kokusu bakalım ne zaman. "Peki, öyle olsun."
diyerek yürümeye başladığımda koluma giren Melek ve
Ceren kafamdaki soru işaretleriyle beni sınıfa götürdüler.

★ ★

Bütün gün süren gizemli halleriyle bizimkilerin yanın-
da dolaşırken merakım iyice tırmandı. Hepsi de Nuh di-
yor peygamber demiyordu ve bu gizem fazlasıyla rahatsız
edecek düzeye gelmişti. Zilin çalmasıyla, neyseki yapma-
cık gülümsemelerden kurtulacağımı düşünürken Me-
lek hızla önümdeki sıraya oturdu. "Ee ne yapıyoruz?" de-
diğinde şaşkınlığımı gizleyemezken "Evlere dağılıyoruz"
dedim. Yüzündeki ufak şoktan sonra "Olmaz." deyince
kaşlarımı çattım. "Benim almam gereken şeyler var. Be-
nimle alışverişe gelir misin?"

"Melek inan bana hiç alışveriş havamda de..." derken

Melek ayağa kalkıp çantamı topladı ve "Harika bir ar-
kadaşsın." diyerek elimden tutup beni apar topar sıradan
kaldırdı. "Melek dur." diyerek çantamı omzuma takmaya
çalışırken "Dursana..." diye bağırdım. "Yeter ama..." Eli-
mi Melek'ten kurtarıp olduğum yerde durduğumda etraf-
tan geçenler bana bakıyorlardı.

"Ne karıştırıyorsun sen?"

"Bir şey karıştırmıyorum..." dediğinde "Melek!" diye
bağırma ile suratı düşen en yakın arkadaşım yanıma ge-
lip elimi tuttu. "Tamam, kabul." dedikten sonra bir süre
gözlerime bakmazken aniden sarıldı. "Fazla abarttık. Sa-
dece kafanı dağıtmaya çalışıyorduk. Eskisi gibi gülmen
için saçmalamış olabiliriz, ama alışveriş olayı gerçek, bir
şeyler almam lazım."

Melek'in titreyen sesiyle verdiği cevap beni tatmin
etmese de "Peki" dedim ve sıkıca sarıldım. Okuldan çı-
karken adımla duymamla arkamı dönünce Emir'in nefes
nefese bize yetişmeye çalıştığını gördüm. "Yavaş Emir."
dediğimde tam önümde dururken ısıklık çalar gibi nefes
aldı. "Merdivenlerden beri size bağıyorum." Nefesi-
ni düzene soktuktan sonra cebinden çıkardığı anahtarı
bana uzatırken "Demir gönderdi." deyince kaşlarımı çat-
tım. Mesajlarıma cevap vermeyen adam okuldan çıkışımı
önemsemişti belli ki...

Anahtara baktığımda gözlerim büyürken "Ferrarisini
mi verdi?" deyince Emir omuzlarını silkti. Otoparka bak-
tığımda kırmızı aşk bize doğru parlarken Melek'e dönüp
ufak bir sevinç çığlığı attım. Onun heyecanını da bana sı-
kıcı sarılıp çığlık atmasından anlarken bahçedekilerin
bize garip bakışlar attığına şahit oldum. "Tamam Emir,
görüşürüz." diyerek Melek'i çekeştirip arabaya doğru
koştum. Arabaya oturduğumda gözlerimdeki heyecana
bozulan Melek "Bir Demir Kara değiliz tabi." deyince eli-

min tersiyle koluna vurup arabayı çalıştırdım. Yola koyulup Nişantaşı'na gittik. Çılgınlar gibi alışveriş yapacağını düşündüğüm kız sadece bir şeyler bakıp bana uzatırken saatlerin nasıl geçtiğini anlamadım. Üzerime denettiği pembe elbiseyi çıkarmama izin vermezken "Melek" diye söylenince "Ne var?" dedi hiçbir şey olmamış gibi. "Benim değil de senin bir şeyler alman lazımdı sanki."

"Ne yapayım alışveriş günümde değilmişim." diyerek omuz silkmesi üzerine homurdandım. "Tamam o zaman üzerimi değiştirip seni eve bırakırım." Kabine doğru dönmemle Melek beni kolumdan yakalayıp "Ama kesinlikle kuaför günümdeyim. Çabuk çabuk hemen gitmeliyiz." dedi. Poşetlerimi eline alırken "Melek" dedim dişlerimin arasından. "İzin ver de şunları ödeyeyim." Melek, kolumu bırakıp çantamı uzatırken hırsla elinden aldım ve kasada parayı ödedim. Herkesin övgüleriyle dükkândan çıkmamızla soluğu karşıdaki kuaförde almamız bir oldu. Saç ve makyaj yaptıran, beni de yaptırmam için zorlayan Melek'e ne kadar kızsam da kendimi daha iyi hissediyordum. Aldığımız kıyafetlerden birini üzerine geçiren Melek'e hayranlıkla baktım. "Bu elbisede gözüm vardı." diyerek üzerini düzelten arkadaşşıma gülümsedim. İki dirhem bir çekirdek hallerimizle kendimizi arabada bulduk.

"Ee bu kadar hazırlandık. Bir yemek yiyelim bari..." dediğimde Melek başıyla beni onaylarken "Ama önce aldıklarını eve bırakalım." dedi. "Ne gerek var arabada duruyorlar işte." dediğimde kaşlarını çatarken "O canım kıyafetlerin buruşmasına göz mü yumacaksın?" diyerek arabayı benim yerime çalıştırdı. "Önce ev, sonra da güzel bir yemek..."

Melek'in yaptıklarına anlam veremezken omuz silkip yola koyuldum. Eve geldiğimizde korumaların bah-

çe kapısını açmasıyla her zaman yanan ışıkların sönük olması tüylerimi diken diken etti. Bunu fark eden Melek "Elektrikler gitmiştir belki." deyince bahçede ıslıl ıslıl yanan lambalara baktım. "Hım. O zaman evde olmadığı- nız için ışıkları kapatmışlardır." diyerek arabadan inen Melek arkadaki poşetleri alırken, umarım öyledir, diye fısıldadım. Ağır adımlarla ilerleyip anahtarı çantamdan çıkarırken "Yardım edeyim mi?" diye bağırان arkadaşım "Ne bağıryorsun yahu." deyince "Bağırdım mı? Hiç fark etmedim." dedi. Derin bir nefes alıp kapıyı açtım ve elimle yoklayarak düğmeleri aradım. "Hadi" diyerek beni itekleyen Melek yüzünden düşmemek için dengemi zor kurarken "Ya kızım dur düğmeleri bulamıyorum." diye söylendim. "Of Effy. Sen çekil ben bulurum." diyen Melek'in zifiri karanlıkta ayakkabılarının çıkardığı sesi duyarken, bu eve dışarıdan ışık sızması gerekmiyor muydudiyе düşündüm. Ellerimi göğsümde bağlayıp kollarımı ovuşturarak olduğum yerde dururken "Melek hâlâ bulamadın mı?" diye seslendim. Karanlık daha çok içimi ürpertirken "Melek?" diye seslenmemle bir kıvılcım gör- mem ve "Elif" diye bir bağırış duymam bir oldu. Yüre- ğim ağzımda atıyordu. Panik halinde salona girdiğimde televizyondaki kişileri görünce adımlarımı yavaşlattım. İlk yaşgünümde çekilen videonun televizyonda ne işi vardı. Babam ve annemin mutluluğu gözlerimi doldurur- ken Önder'in beşikteki papyonlu hali kahkaha atmama neden oldu. Karanlığı bile umursamadan televizyonun karşısındaki koltuğa oturduğumu hızlı bir sırayla geçen onyedinci yaşgünü videomun bitmesiyle anladım. Yanak- larımdan süzülen yaşları elimin tersiyle silerken tekrar başlayan kayıtlı kıpırdamadan durdum. Annem, Oğuz amca ve Afet teyze gülümseyen yüzlerle bana bakarken Annem "Başladı mı?" diye sordu. Oğuz amca boğazını

temizlerken Afet teyze üzerini düzeltmekle meşguldü. "Elif'im" dediğinde yeni duran g zya larım tekrar s z ld . meye ba ladı. "Tam onsekiz sene önce seni kuca ıma al- dı ım gün hissettiklerimle şu an hissettiklerim aynı... İyi ki do urmu um seni güzel kızım..." Annemin duygusal konuşmasından sonra Oğuz amca ve Afet teyze de y - re ime dokunacak cümleleri kurdular. Daha sonra bana yakın olan herkesin kendince doğum günü kutlamaları- nı izlerken g zya larımın yanında kahkaha atmayı ihmal etmiyordum. Tam bittiğini d   nd   m an, asıl görmek istediğim kişiyi ekranda gördüm. Her zamanki tepkisiz bakışlarıyla üzerini düzeltirken "Ba lıyoruz abi." diyen sesle başını salladı. "Ba lamıyor abi."

"Cem!"

"D  me basmıyor abi." dediğinde arkadan duydu-  um, ah sesiyle kahkahama engel olamazken Bora'nın sesini duydum. "Ni an mı yapıyoruz salak? Makas kes- miyor geyi i yapıyorsun..."

"Bir nevi sevenleri bulu turuyoruz." diyen Cem'in ge- vezeli i karşısında Demir derin bir nefes alırken "Tamam söz buraları montajla kesece im. Ba lıyoruz.    iki bir..." dedi ve Demir uzun zamandır görmediğim şekilde bana bakmaya ba ladı. "Elif" dediğinde sessizce yutkunurken "Güzelim" diye fısıldadı. " u anda iyi ki bu kaydın için- deyim. Çünkü a ladı ına adım kadar eminim. En azından sana, ağlama derken daha sakın olabilece im. A lama..." Demir'in cümlesiyle titrek bir nefes alırken g zya larımı hızlıca sildim. "Bugün benim doğum günüm." dedi in- de ka larım çatılırken "  nk  sen do dun." dedi. "Abi geçmiş doğum gününü kutluyoruz." diye fısıldayan ses- le Demir "Cem" diye bağırınca ufak bir kahkaha attım. "Tamam, burayıda kesece im." diye fısıldadı ında "Ben seni kesece im." diye söylenen Demir'e yüzümde bir te-

hissimle bakarken aynı anda nefes aldık. "İyi ki doğmuşsun ve beni bulmuşsun. Karanlığıma ışık olmuşsun. beni tekrar hayatla doldurmuşsun. İyikilerin hepsini kendinde toplayıp beni onlara boğmuşsun.

Geceleri seninle sevdim ben

Gündüzlere hayran kaldım güneşim senken

Karanlığımın sonunda seni gördüm

Korkularımı seninle gömdüm

Bazen kaybettim seni, bazen yanı başımda buldum

Yine de vazgeçmedim...

Her karanlıkta ışığımı, her ışıktaki seni aradım.

Karanlık seninleyken hiç bu kadar ışık saçmamıştı be

güzelim..."

"Kestik..." sesiyle Demir gözlerinin buğusunu ekran-

dan Cem'e çevirdi. "Bu ne abi ya. Yağdı yağmur çaktı şim-

şek. Sen demi şair oldun be..." dediğinde Demir "Seni..."

diyerek ayağa kalkarken kaydın durmasıyla ışıkların yan-

ması bir oldu. Gözlerimi kısarken "İyiki doğdun Effy."

sesleriyle salona giren Melek ve arkasındaki akortsuz dev

koroyla heyecanla ayağa kalktım. Melek elindeki pastayla

bana gelirken gözyaşlarımı engelleyemiyordum. Demir'i

gördüğümde dudaklarımdan ufak bir hıçkırık kaçarken

koşarak boynuna atladım. Bütün bunları onun ayarladığı-

na adım kadar emindim.

Önder "Hadi hadi pastayı üfle." deyince Demir'den ayrı-

lıp masanın üzerine konulan pastanın başına geçtim.

"Dilek tut." diyen Melek'e "Zaten en değerli şeye sa-

hibim." derken Demir'e baktım. Dudaklarındaki milimet-

rik kıpırdamayla yanan mumlara bakarken gözlerimi ka-

pattım. "Lütfen başka sevdiğimi benden alma Allah'ım."

dileğimi içimden geçirdikten sonra derin bir nefes alıp

gözlerimi açtım ve mumları üfledim. Hepsini tek seferde

söndürürken alkışlar tüm salonda yankılanıyordu. İçim-

deki mutlulukla herkese sarıldıktan sonra salonun hali gözüme çarptı. O heyecanla pembe balon ve papatyalarla kaplanmış salonu fark etmemiştim. Hızla uçan balonların ucuna iliştirilen notlardan birini alıp açtım.

"Geç de olsa iyiki doğdun güzellik. Hediye, seninle olmayı en çok sevdiğimiz yerde. Önder"

Önder'e baktığımda ellerini havaya kaldırdı ve ben söylemem bul bakalım bakışını attı. Arkamı dönüp salonu sevdiğim yer diye düşündüm. Aklıma gelen fikirle hızla Önder'e dönerken elimi uzatıp "Anahtarlar" deyince kaha atıp cebinden Panamerasının anahtarını çıkardı. Kaptığım gibi evden çıkıp arabayı açtım ve hediyemi aramaya başladım. Bagajı açmamla hediyemi görmem bir oldu. Büyük kutuyu açtığımda gözlerim fal taşı gibi açılırken "Ama bu..." diye fısıldadım. Yanıma gelen Önder kutudan çıktığı kar küresini sallarken "Sana aldığım ilk kar küresi. O gün..." deyip sustu. O olaydan sonra sinir krizi geçirdiğim bir an en sevdiğim şeyi parçalara ayırmış ve sırf bunun için günlerce ağlamıştım. Belli ki çöpten alınan kar kürem tamir ettirilip bana verilmek için doğru zamanı bekliyordu. "Çok teşekkür ederim." diye sarıldığımda Önder beni kendine daha çok çekerken "Hayatımda olduğun için ben teşekkür ederim. Doğum günün kutlu olsun." diye fısıldadı. Eve dönüp diğer uçan balonlardaki notlardan diğer hediyelerini bulurken en son kalan kartı elime aldım. Demir'den olduğunu bildiğim kartı heyecanla açıp notu okudum.

"Sadece gözlerini kapatman yeterli..."

Etraftaki uğultudan kimsenin hediye haberi olmadığını anlarken "Ciddi misin? Sadece gözümü kapatacağım?" diye sordum. Demir gözlerini bir kere açıp kapatınca derin bir nefes alıp "Kapatalım bakalım..."

diye fısıldayarak gözlerimi yumdum. Derin bir sessizlik oluşurken elimde hissettiğim el yüzünden gülümsedim. Elimin üzerinde gezinen parmaklarla gülümsemem daha da artarken yüzük parmağında hissettiğim ağırlık ve elin uzaklaşmasıyla gözümü açtım. Paris'te parmağıma takılıp Barselona'da çöpe atılan tek taş parmağında ne arıyordu. Ağzım aralanmış bir vaziyette Demir'e bakarken yüzümü kavrayıp alnımı öptü. Ben olayın şokundan çıkamazken herkesin benim kadar şaşkın olduğunu görüyordum. "Ama bu?" dediğimde Demir bana sıkıca sarılırken kulağımdaki nefesi kalbimi deli gibi çarptırdı.

"Benimki sensizlik korkusu

Bir ömür boyu aramışken bulduğum an kaybetme duygusu

Kalbimdeki sesinin yankısıyla

Sıkışıp kaldım mavi dünyana

Gittikçe yok oldum senden uzakta

Hiç gelmeyecekmişsin gibi beklerken seni

Her an yanımdaymış gibi hissettim kalbini."

Demir'in fısıltıyla okuduğu şiirle nefesimi tutuyordum, benden ayrılıp ellerimi tuttu. Yüzündeki âşık olunası gülümseme kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden olurken elimin üzerine ufak bir öpücük koydu. "Ben seni bir ömür beklerim. Yeter ki bu kalp hep benimle olsun."

"O kalp sonsuza kadar sana ait Demir Kara."

★ ★

Doğum günüm tüm hızıyla devam ediyordu. Melek'in hazırladığı yemekler ve pasta bir çırpıda yenmiş, video kaydı tekrar izlenmiş, danslar edilmiş, aşklar tazelenmiş ve herkes kendi çapında takılmaya başlamıştı. Demir erkeklerle beraber televizyondaki maç yorumlarına bakarken kızlarla masayı toplamaya başladık.

Kapının çalması üzerine elimdeki tabakları masaya

birakırken "Ben açarım." diyen Gökhan'a gülümseyip mutfağa gittim. Duyduğum seslerden gelenin Kerem olduğunu anlarken bulaşıkları makinaya yerleştiren Melik "Kavga çıkmasa bari..." dedi. Ceren "Neden kavga çıkacak ki?" dediğinde ellerimi masada duran beze silerek salona döndüm. Elinde ufak bir kutuyla bekleyen Kerem beni gördüğü gibi "Geç kaldım." deyince, Demir "Yokluğunu hiç fark etmedik," dedi. İmkânı olsa Kerem'i benden uzak tutmak için her şeyi yapacağını bildiğim halde sırf çetesine katlandığım için o da sevmediğim arkadaşlarıma katlanmaya çalışıyordu. "Assolistlik bunu gerektirir." diyen Gökhan'a gülümserken, Kerem'e "Hoş geldin." dedim. Kerem'le belli bir resimiyetle sarıldığım an Demir'in boğazını temizlemesi bu hareketin bile fazla olduğunu işaret ediyordu.

"İyiki doğdun ufaklık." diyerek elindeki kutuyu uzatırken "Teşekkür ederim. Zahmet etmeseydin." dedim. "Aslında tam anlamıyla zahmetli bir iş oldu. Amcamı bekle, kasayı aç, hediye al derken geç kal..."

Kerem'in cümleleri arasında kutuyu açtığımda gördüğüm hediyeyle elim ayağım boşalırken "Ama bu" diye fısıldadım. "Çok güzel değil mi? Amcam ileride gelinine takacağını söylemişti. Daha sonra benim için ne kadar önemli olduğunu anlattım ve ısrarlarıma daya..."

"Bu broşu sana amcan mı verdi?" dediğimde sesimin sert çıkmasını kontrol edemezken Kerem afallamış bir ifadeyle "Evet. Az öncede söylediğim gibi amcam verdi. Ne var bu..." derken sözünü kestim. "Amcanın adı ne?" Duyduklarımdan dolayı mı yoksa duyacaklarımdan dolayı mı bilmiyorum sesim haddinden fazla sert ve yüksek çıkıyordu. "Effy iyi misin?"

"Kerem, amcanın adı ne?" diye bağırımla Kerem'in kaşları çatılırken "Eh. Muhsin Vural. Oldu mu?" diye ba-

ğirdi. Duyduğum isimle kutu elimden kaydı ve içindeki broş sert bir şekilde yere çarpıp parçalara ayrıldı. Her şeyi ağır çekim yavaşlığıyla gerçekleşirken buna uymayan tek kişi Demir'di.

"Kim dedin kim?" diyerek yakasını kavrarken Kerem, "Seni ilgilendiren bir şey yok. İşine dön." diyerek Demir'i itti. İlk kez Demir'e aynı güçle karşılık veren birini görüyordum. "Ne demek lan işine dön." diyerek Kerem'i daha sıkı kavrayan Demir, yumruğunu savurdu. Kızların çığlığıyla tam burnuna isabet eden yumruk, Kerem'i birkaç adım geriye doğru sendeletirken burnunun kanadığını gördüm. Öfkesini dizginleyemeyen Demir, Kerem'in üzerine doğru yürürken "Sen ne cüretle evime girersin lan." deyip karnına tekmeyle geçirdi. Birkaç saniye nefessiz kalan Kerem gücünü topladığı gibi Demir'in suratına yumruğunu geçirince ufak bir çığlık attım. Demir dudağındaki kanı elinin tersiyle sildikten sonra "Seni..." diyerek Kerem'e daha sert vurmaya başladı. Kerem de aynı sertlikle Demir'e karşılık verirken çeteye bakıp "Ayırsanıza..." diye bağırdım. "Demir işine karışmamızı istemez." diyen Bora'dan bir kere daha nefret ettim. Daha fazla dayanamayacağımı anladığım an aralarına girmemle hissettiğim iki darbe gözlerimin kararmasına neden oldu.

Kerem'in Muhsin'in yeğeni olduğunu duymak o kadar gözümü karartmıştı ki aramıza giren Elif'i ancak yüzüne attığım yumruktan sonra fark etmiştim. Kerem'in de benzer şiddette sırtına bir kere vurduğunu gördüğüm an Elif birden yere düştü. Birkaç saniye ağzından kan gelerek yerde yatan Elife tepkisiz bir şekilde bakarken çığlık sesleriyle kendime geldim. Kafasını tutmaya çalışan Önder'i umursamadan Elif'in yüzüne düşen saçlarını çekerken dudağını patlattığını gördüm. Allah kahretsin, diye düşünürken Kerem'in diğer tarafa çökmesiyle "Sakin"

dedim. "Sakin ona dokunayım deme yoksa canını alırım."

Kerem'le birbirimize nefret dolu bakışlar attıktan sonra Elif'i kucaklayıp koltuğa yatırdım. "Biriniz doktora haber versin." Yanaklarına hafifçe dokunarak uyanmasını sağlarken öksürmeye başlayan Elif "Nefes alamıyorum." diye fısıldayınca hızla başı kalktı. "Çekilin lan!" diye bağırarak etrafındaki kalayana uzaklaştırıp hızla salondaki tüm camları açtım ve Elif'in yanına döndüm. "Elif'im" diyerek yanaklarını okşadığım mavi gözüm nefes almaya çalışarak gözlerini aralarken elini dudağıma götürdü. "Dudağın... Kanıyor..." dediğinde gülümsememe engel olamazken "Benim içim kanıyor." dedim. Elini dudağıma götürüp "Çok acıyor." dedikten sonra suratını buruştururken "Sırtım..." diye ekledi. Kerem'e baktığımda yüzünde gördüğüm pişmanlık zerreciğimde değildi. "Nerede kaldı lan bu doktor?" diye bağırmamla Kaan "Yolda abi." dedi. Tekrar Elife dönüp yanaklarını okşarken elimi tuttu. "İyiyim." desede iyi olmadığını kesik kesik duyulan nefesinden ve acı çeken suratından anlayabiliyordum.

Doktorun gelmesiyle Elif'in yanından kalkarken hızla Kerem'in yanına yürüyüp ensesinden yakaladım. İnlemesiyle "Kes sesini." diye fısıldadıktan sonra ensesindeki elimi daha çok sıkarak açık olan kapıdan dışarı çıkardım. "Çeksene lan elini." demesiyle dişlerimin arasından "Kes sesini kes..." derken bize doğru gelen adamları elimle durdurdum. "Kimsin lan sen?" dediğimde sesim tükürürcesine çıkmıştı.

"Çek elini lan!"

"Amcan ajan olarak mı gönderdi seni aramıza?" Kerem elimden kurtulmaya çalışırken başını daha çok öne eğdim ve kolumu kavrayıp döndürürken diğer kolumu boğazına doladım. Acıyla inlediğinde boğazını kolumla biraz daha sıkıştırırken "Ne istiyorsun bizden?" diye bağırdım.

"Eeeh," diyerek var gücüyle beni iterek kollarımın arasından kurtulduktan sonra nefes nefese karşıma geçti. "Ne ajan-

lığından bahsediyorsun sen be?" dediğinde ona doğru birkaç adım atarken Gökhan, "Demir" dedi uyarıcı bir tonda. Bur-
umdan soluyarak Gökhan'a baktığımda "Dövüşle bir yola co-
namadığınızı anladık. Konuşmayı neden denemiyorsunuz?" de-
yince Kerem'e döndüm. "Bu itle anladığı dilden konuşuyorum."
"Doğru konuş lan." diyerek üzerime yürüyen Kerem'den daha
hızlı hareket ederken Gökhan aramıza girip ellerini iki yana açtı.
"Kesin." İkimizde sinirden nefes nefese, bakışlarımızla birbiri-
mize ölüm tehditleri savururken "Ne derdiniz varsa açık açık
konuşun." dedi ve Kerem'e döndü.

"Türkiye'ye neden döndün Kerem?"

Onunda benim kadar bu durumu merak ettiğini biliyordum. Muhsin'le benden daha fazla vakit geçirmişti ve belli ki Kerem'le akraba olduklarını bilmiyordu. "Amcamın işlerini yapmak için Gökhan. Söylemiştim ya..." dediğinde Gökhan ona doğru birkaç adım attı. "Hangi işlerini?"

"Bu sizi neden bu kadar ilgilendiriyor?"

"Çünkü senin o kahrolası amcanla görülmesi gereken bir hesabım var." dediğimde Kerem, olayları bilmiyormuş gibi bana bakarken "Ne hesabı?" diye sordu. Tıslar gibi bir kahkaha attık-
tan sonra "Bana saf numarası yapma Kerem." dedim.

"Gerçekten ne olduğunu bilmiyorum."

Gökhan bana dönüp "Ben halledeceğim. Sen Elif'in yanına dön." dedikten sonra tekrar Kerem'e doğru döndü. "Bunu yalnız konuşsak iyi olacak." Gökhan, Kerem'i iterek arabalara doğru götürürken dayanamayıp bağırdım.

"Bir daha Elife yaklaşırsan, amcandan önce senin canını alırım."

★ ★

Dışarıdaki bağışları duymama rağmen ancak doktorun söylediklerine cevap verebiliyordum. Bir süre sonra Demir'in yanımıza geldiğini görünce aklıma gelen tek şey, Kerem'in ne halde olduğuydu. Sanki düşüncelerimi duy-

muş gibi "Gökhan'la gittiler," deyince gözlerimi tamam anlamında kapatıp açtım. Sırtımdaki ağrı sanki tek noktadan tüm vücuduma yayılıyordu. Konuşmaya çalıştıkça dudağımdaki yara sızlıyordu. Resmen onlara zarar gelmesin diye kendimi ateşe atmıştım.

"Bir sorun olduğunu sanmıyorum. Aldığı sert darbeler yüzünden ufak bir şok geçirmiş. Bu ilaçları kullanırsa rahatlayacaktır."

Demir, doktoru dikkatlice dinleyip uğurladıktan sonra Anıl'a elindeki reçeteyi verdi. "On dakika içinde burada ol." Anıl koşarak evden çıkarken Kaan ve Burak "Bizde onunla gidelim," deyip yanımdan ayrıldılar. Emir ve Ceren birbirlerine sarılmış bir vaziyette bana bakarlarken Melek başucuma oturmuş sessizce ağlıyordu. "Hey" deyip dudağımdaki acıyla yüzümü buruştururken "Konuşma." dedi. "O zaman sende ağlama." dediğimde burukça gülümserken "Doğum gününü berbat ettik." dedi. "Asıl biz ettik." diyerek yanıma çöken Demir'e gülümsemeye çalışırken bir eliyle saçımı diğer elinin tersiyle yanağımlı okşadı.

"Bence herkese birer kahve iyi gelir." diyen Ceren, diğerlerini toplayarak mutfağa giderken Demir parmaklarımı kavrayıp usulca öptü. "Özür dilerim sevgilim." "Senin suçun yok." diyerek dudağındaki kurumuş kanda ellerimi gezdirirken "O mu göndermiş?" diye sordum. Demir başını iki yana salladı. "Sanırım hiçbir şeyden haberi yok."

"Bu kadar raslantı fazla değil mi?" diye fısıldadığımda Demir tekrar elimi öptü. "Onun haberi olmasa da olan biri olduğuna eminim. Muhsin özellikle o okulla kayıt yaptırmasına ses çıkarmamıştır. Sonuçta özel okul varken neden bir devlet okulunu tercih etsin." "Korkuyorum Demir." dediğimde uzanıp alnımdan öper-

ken titrek bir nefes aldım. "Korkma!" diyerek nefesi yüzüme çarpacak mesafede gözlerime bakarken bir yandan da yavaşça saçlarımı okşadı. "Bir daha senin yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

Birkaç gün evde yattıktan sonra ilaçlarında etkisiyle kendimi daha iyi hissediyordum. Sabah, Demir'den erken kalkıp hazırlandıktan sonra mutfığa inip ikimiz için birer tost yapmaya başladım. Bu sırada okul için hazırlanan Demir "Günaydın" diyerek mutfığa girerken "Günaydın sevgilim." dedim. "Bakıyorum ilaçlar yaramış." "Bomba gibiyim." diyerek kaslarımı gösterir gibi yapınca, Demir kahkaha attı ve yanıma gelip sıkıca sarıldı. "Özür dilerim." Demir'den ayrılp "Her saat başı bunu tekrarlayan vicdanını rahatlatırsa da beni rahatsız ediyor. Önemli değil. Senin suçun yok." dememle Demir'in tekrar sarılması bir oldu. Bir süre kollarında kaldım. Onun kokusuyla karışan başka bir kokuyu içime çekerken kaşlarım çatıldı. "Tostlar" diyerek hızla tost makinasını kaldırdım. Çıkan dumana rağmen kömür karası ekmekleri elimle çekmeye çalışırken elim yandı. "Ah çok sıcak!" diyerek olduğum yerde tepinmeme kahkaha atan Demir "Çekil şöyle. Beceriksiz." dedi ve eline aldığı çatalla ekmekleri bir tabağa aldı. "Asıl şimdi özür dilemelisin Demir Kara." dememle gülümsemesi yüzüne daha çok yayılırken "Gitti caaaanım tostlar!" dedim surat asarak. "Üzülme. Okulda yeriz. Hızlırsan çıkalım." Hızla çantamı toparlayıp Demir'le beraber evden çıktık. Sanırım Muhsin'in tekrar ortaya çıkmasının en güzel yanı her yere Demir'le birlikte gidiyor olmamızdı. Camları açıp temiz havayı ciğerlerime doldururken, Demir radyoyu açtı. İkimizin de keyifli olduğunu hissediyordum. Okula geldiğimizde, bahçedeki kalabalık yüzünden içimi birden korku kapladı. Arabadan indiğimiz gibi kalabalı-

ğa doğru yürümeye başladığımda Demir kolumdan tutup beni banklara doğru çekti. "Ne olduğuna bakmayacak mıyız?" diyerek ayaklarımı sürüye sürüye arkama bakmaya çalışırken "Ne olduğunu bildiğim için bakmana gerek yok." diye cevap verdi. Ağzım aralanırken bankın önüne çoktan gelmiştik. "Neymiş?" diyerek banka otururken Demir arkamdaki birine "Kantinden bize iki tost, iki çay kap." diye bağırdı. Çeteden biridir diye kim olduğunu önemsemezken "Demir." dedim kolunu dürterek. Gıcık bir bakışla başını bana doğru çevirdiğinde gözlerimi kısıp "İyi söyleme. Bende gidip öğrenirim." dedim ve banktan kalkar gibi yaptım. Blöfümü yiyen Demir kolumdan tutup beni kalktığım yere oturturken "Blöfünü seveyim senin." dedi. Yanaklarım kızarıırken merakla Demir'in gözlerine baktım. Bu halimle belli belirsiz gülümseyip "Biraz daha mı kıvrınmanın tadını çıkarsam ne olur ki?" deyince "Demiiiiir!" dedim dişlerimin arasından. "Tamam, tamam." diyerek burnumu sıktıktan sonra kalabalığa döndü. "Okulun her sene katılmaktan büyük zevk aldığı okullar arası spor şampiyonasına kayıt." "Okul her sene spor müsabakalarına mı katılıyor yani?" dediğimde başını sallarken "Eee, bundan benim neden haberim yok?" dedim. Geçen sene böyle bir şey kulağıma gelmemişti. "Çünkü güzelim, geçen sene okul cezalı olduğu için katılamadı." "Ne cezası?" dediğimde Demir'in ifadesi ciddileşirken "Futbol takımı kavga çıkardı. Haklıyken haksız duruma düştü salaklar." deyince şaşkınlığım yüzüme yansıdı. "Ha sen şampiyonayı bayağı bayağı takip ediyorsun..." dediğimde "Sadece futbolu." dedi. Demek ki çocukluğundan gelen futbol merakı hala geçmemişti. "Başka hangi spor dalları var." dediğimde içten bir gülümsemeyle bana bakarken "Basketbol, voleybol ve masa

tenisi" dedi. Başımı sallayarak "Her kayıt olan takıma alınıyor mu?" diye sorunca Demir'in kaşları kalktı. "Hayrola güzelim? Spor müsabakalarına mı katılmaya karar verdin?"

Demir'in dalga geçtiğini anlarken gözlerimi kısıp "Merak ettim sadece. Ne var?" diyerek kollarımı göğsümde bağlamam kahkaha atmasına neden olurken cıkcıklayarak önüme döndüm. Belimde hissettiğim elle aniden Demir'e doğru çekilirken "Demir" diye fısıldadım. "Tripli yârim." diyerek bana sıkıca sarılması yanaklarımın kızarmasına neden oldu. "Bak, o kalabalığın önünde uzun bir masa var. Her spor dalı için biri oturuyor. Önündeki kâğıtlara adını yazıyorsun. Sonra isimler toplanıyor ve öğlenden sonra o kişiler elemeye sokuluyor. Kendini kanıtlayabilirsen takımdasın."

Demir'in nefesi boynuma değdikçe tüylerim diken diken oluyordu, "Sen..." deyip boğazımı temizledim. "Sen hiç kayıt yaptırdın mı?" Omzumu öptükten sonra yavaşça benden ayrıldı. "Bunlara ayıracak vaktim olmadı." dediğinde sesinin bir tınısından bir ara heves ettiğini anlarken "Eee, şimdi katıl." dedim. Tek kaşını kaldırarak bana bakarken "Ciddiyim, katılsana Demir." deyince derin bir nefes aldı. "Şu konuyu kapatsak mı? Bu Kaan nerede kaldı. Gören de tost u yapıyor sanır..."

Kalabalığın içinden çıkan kişiler yüzünden Demir'in kaşları çatılırken "Bunların ne işi var orada?" dedi. Emir, Önder ve çete bize doğru gelirken hepsinin heyecanı gözlerinden okunuyordu. "Günaydın abi" diyen Anıl'a cevap vermeden Kaan'a dönen Demir "Nerede lan tostlar?" diye sordu. "Abi ben bizimkileri görünce hepten unuttum alacaklarımı."

"Beş dakika içinde tost elimde olmazsa senin olmayan aklını alırım." demesiyle Kaan koşturarak kantine ilerler-

ken Bora'ya döndü. "Hayırdır Bora? Çocukluğunu mu özledin?"

Bora yüzündeki hain gülümsemeyle "Bir şansımızı deneyelim dedik," deyince Demir, Burak ve Anıl'ı gösterdi. "Bunlarla mı?"

"Ayıp ediyorsun abi."

"Asıl ayıbı Cem yaptı abi. Basketbol'a kayıt yaptırdı," diyen Burak'la Demir'in ciddi ifadesi aniden silinirken "Cem?" dedi gülmemeye çalışan bir sesle. "Abi gözünü seveyim gülme. Hepsi Kaan'ın suçu... Sırf biriyle eşleşmesi gerekir diye beni kaydettirdi. Kendimi kullanılmış hissediyorum." diyerek göğüslerini kapatmaya çalışmasıyla kahkahama engel olamadım. Cem, mahcup bir şekilde duruşunu düzeltti. Sanırım bu çetede iyi davrandığım tek kişi oydu ve o da bunun farkındaydı. Emir "Her zamanki gibi masa tenisine kaydoldum. Bu sene de şampiyon belli, ikinci kim?" diyerek havaya girerken Önder'e baktım. "Kaydoldun değil mi?" dediğimde başını sallayınca hafifçe kolunu çimdikledim. "Her türlü takımdasın." diyerek göz kırptığımda Demir, sorgulayıcı bakışlar atarken "Basketbol" dedim açıklarcasına. "Boydan anlamalıydım." dedi gülümseyerek ona daha çok yanaştığımda Cem gözlerini kısarak Önder'e bakıyordu.

"İnşallah, Kaan Önder'le eşleşir de kendi kazdığı kuyuya kendi düşer."

Öğlen arasına kadar olan derslerin hepsinde şampiyona konuşulurken benim bile içimi bir heyecan kaplamıştı. Bu heyecana ortak olmayan tek kişi Demir'di ve bu hali ondan çalınan yılların eseriymiş. Zil çaldığında bağırsık çarış herkes bahçeye inerken hocalar bizi basketbol sahasına yönlendirdi. Tüm öğrenciler tribünlere yerleşirken, Demir ayakta durmayı tercih etti. Hocalardan biri "Masa tenisi

grubu beni takip etsin." diyerek yürümeye başladığında
içlerinde Emir ve Ceren'in de olduğu bir grup öğrenci onu
takip etti. "Voleybol grubunda olan beni takip etsin." diye-
rek yürümeye başlayan hocanın ardından giden ilk isimle
dudaklarım aralanırken Demir kulağıma yaklaştı. "Melek
voleybol takımının kaptanı... O zaten takımda." Şaşkınlı-
ğım bir hocanın ortaya çıkmasına kadar devam ederken
hoca "Futbol sahamız olmadığı için önce basketbol eleme-
si daha sonra futbol elemesi burada yapılacaktır." deyip
ekledi. "İkisinde de önce bireysel yeteneklerinizle sınana-
caksınız. Sonra kalan kişilerle iki takım yapıp maç yapa-
caksınız. Böylece asıl takım ve yedekler belli olacak"

Basketbol için başvuran herkes ismi okununca topa
hâkimiyetlerini gösterirken sıra Önder'e geldiğinde ne-
fesimi tuttum. Gezer Kolejinin takım kaptanı eminim ki
elemeden rahatlıkla geçecekti. Önder topu eline alıp bir-
kaç kere yere vurduktan sonra parmağında döndürerek
"Ne yani, sadece top sürerek mi elemeden geçeceğiz?"
dedi. Hocalar şaşkınca birbirine bakarken "Saçma" de-
yip topu iki elinin arasına aldı. Topu sektirerek orta sa-
haya geldikten sonra olduğu yerde durdu ve başını sağ
potaya çevirdi. Herkes ne yapacağını merak ederken sol
eline aldığı topu hızla başının üstünden potaya fırlat-
tı. Herkes nefesini tutup topu takip ederken, hadi hadi,
diyerek parmaklarımı çapraz yaptım. Top filenin halka-
sında döndükten sonra içine girince olduğum yerde zıp-
layıp "İşte bu be!" diye bağırdım. Önder yumruklarını
sıkarak, yes, dedikten sonra bana bakıp göz kırpınca el-
lerimi birbirine çarptım ve kocaman bir öpücük yolladım.
Demir rahatsız bir şekilde boğazını temizlerken **sinir-**
lendiğini hissedip usulca yanına geçtim. Sıradaki ismin
Gökhan olduğunu gördüğümde gözlerim yuvalarından
çıktı. "Bu çocuk içinde aynı sevinç gösterisini yapmayaca-

ken Bora'ya döndü. "Hayırdır Bora? Çocukluğunu mu özledin?"

Bora yüzündeki hain gülümsemeyle "Bir şansımızı deneyelim dedik," deyince Demir, Burak ve Anıl'ı gösterdi. "Bunlarla mı?"

"Ayıp ediyorsun abi."

"Asıl ayıbı Cem yaptı abi. Basketbol'a kayıt yaptırdı," diyen Burak'la Demir'in ciddi ifadesi aniden silinirken "Cem?" dedi gülmemeye çalışan bir sesle. "Abi gözünü seveyim gülme. Hepsi Kaan'ın suçu... Sırf biriyle eşleşmesi gerekir diye beni kaydettirdi. Kendimi kullanılmış hissediyorum." diyerek göğüslerini kapatmaya çalışmasıyla kahkahama engel olamadım. Cem, mahcup bir şekilde duruşunu düzeltti. Sanırım bu çetede iyi davrandığım tek kişi oydu ve o da bunun farkındaydı. Emir "Her zamanki gibi masa tenisine kaydoldum. Bu sene de şampiyon belli, ikinci kim?" diyerek havaya girerken Önder'e baktım. "Kaydoldun değil mi?" dediğimde başını sallayınca hafifçe kolunu çimdikledim. "Her türlü takımdasın." diyerek göz kırptığımda Demir, sorgulayıcı bakışlar atarken "Basketbol" dedim açıklarcasına. "Boydan anlamalıydım." dedi gülümseyerek ona daha çok yanaştığımda Cem gözlerini kısarak Önder'e bakıyordu.

"İnşallah, Kaan Önder'le eşleşir de kendi kazdığı kuyuya kendi düşer."

Öğlen arasına kadar olan derslerin hepsinde şampiyona konuşulurken benim bile içimi bir heyecan kaplamıştı. Bu heyecana ortak olmayan tek kişi Demir'di ve bu hali ondan çalınan yılların eseriymiş. Zil çaldığında bağrış çağırış herkes bahçeye inerken hocalar bizi basketbol sahasına yönlendirdi. Tüm öğrenciler tribünlere yerleşirken, Demir ayakta durmayı tercih etti. Hocalardan biri "Masa tenisi

grubu beni takip etsin." diyerek yürümeye başladığında içlerinde Emir ve Ceren'in de olduğu bir grup öğrenci onu takip etti. "Voleybol grubunda olan beni takip etsin." diyerek yürümeye başlayan hocanın ardından giden ilk isimle dudaklarım aralanırken Demir kulağıma yaklaştı. "Melek voleybol takımının kaptanı... O zaten takımda." Şaşkınlığım bir hocanın ortaya çıkmasına kadar devam ederken hoca "Futbol sahamız olmadığı için önce basketbol elemesi daha sonra futbol elemesi burada yapılacaktır." deyip ekledi. "İkisinde de önce bireysel yeteneklerinizle sınanacaksınız. Sonra kalan kişilerle iki takım yapıp maç yapacaksınız. Böylece asıl takım ve yedekler belli olacak"

Basketbol için başvuran herkes ismi okununca topa hâkimiyetlerini gösterirken sıra Önder'e geldiğinde nefesimi tuttum. Gezer Kolejinin takım kaptanı eminim ki elemenden rahatlıkla geçecekti. Önder topu eline alıp birkaç kere yere vurduktan sonra parmağında döndürerek "Ne yani, sadece top sürerek mi elemenden geçeceğiz?" dedi. Hocalar şaşkınca birbirine bakarken "Saçma" deyip topu iki elinin arasına aldı. Topu sektirerek orta sahaya geldikten sonra olduğu yerde durdu ve başını sağ potaya çevirdi. Herkes ne yapacağını merak ederken sol eline aldığı topu hızla başının üstünden potaya fırlattı. Herkes nefesini tutup topu takip ederken, hadi hadi, diyerek parmaklarımı çapraz yaptım. Top filenin halkasında döndükten sonra içine girince olduğum yerde zıplayıp "İşte bu bel!" diye bağırdım. Önder yumruklarını sıkarak, yes, dedikten sonra bana bakıp göz kırpınca ellerimi birbirine çarptım ve kocaman bir öpücük yolladım. Demir rahatsız bir şekilde boğazını temizlerken sinirlendiğini hissedip usulca yanına geçtim. Sıradaki ismin Gökhan olduğunu gördüğümde gözlerim yuvalarından ıktı. "Bu çocuk içinde aynı sevinç gösterisini yapmayaca-

ğını umuyorum." dediğinde Demir'in koluna girdim. İki saatin ardından bireysel elemeler biterken Cem'in topladığı hareketler hepimizi kahkahaya boğmuştu. Hoca seçtiği isimleri ikiye ayırıp onbeş dakikalık maç yaptırdıktan sonra asıl ve yedekleri belirlemişti. Gökhan asıl takıma girerken Önder takım kaptanı olmuştu. Kaan ise yedeklerdeydi. Basketbol turnuvası için umutluydum.

"Adı okunan arkadaşlar hazırlansın."

Yarım saatlik aradan sonra hocanın uyarısıyla gözlerim Demir'i ararken sahanın kenarında ayakta dikildiğini görünce tribünden kalkıp koşar adım merdivenleri inmeye başladım. Yanına gittiğimde gözlerini sahadan ayırmadan "Yerine otur." deyince "Buradan daha iyi görünüyor." deyip sahaya doğru döndüm. Isınma hareketleri yapan Kerem'i görünce dudaklarım aralanırken hoca düdüğünü çaldı. Emir ve Ceren yanıma geldiklerinde Ceren'in yüzünden düşen bin parçaydı. "Elemeyi geçemedin mi?" dediğimde daha da somurtan Ceren "Beni Emir'le eşleştirdiler, yenmem hayal olurdu." dedi. Emir, sevgilisine sarılıp yanağından öptükten sonra sahaya döndü. Herkes sırayla yeteneklerini gösterirken Kerem'in her attığı şutun gol olması gözlerimin fal taşı gibi açılmasına neden oldu.

"Gözlerine ve ağzına sahip ol."

Demir'in tehditvari sesiyle şaşkınlığımı gizlemeye çalışırken Bora sahaya çıktı. Hocalarla bir şey konuşuktan sonra topu ayağının altına aldı ve hocanın düdüğü ile birkaç şut denemesi yaptı. Kerem'den sonra oynayışının vasat olduğunu düşünürken topun yuvarlanarak bize doğru gelmesiyle Demir ayağıyla durdurdu. Bora yüzündeki sinsi gülümsemeyle "Arkadaşım topu atar mısın?" deyince herkesle beraber Demir'e baktım. "Attığın gibi al." dediğinde sesinin soğukluğu tüylerimi

diken diken ederken Bora bize doğru koşmaya başladı. Demir, topu ustalıklahavaya kaldırıp Bora'nın ayağından kurtarıırken nefesimi tuttum. Demir yüzünde Bora'nınki-ne benzer bir gülümsemeyle "Hadi ama..." deyince Bora keyifli bir kahkaha attı. Demir topu ayağıyla tekrar havaya kaldırıp dizinde sektirdikten sonra havaya atıp ensesinde yakaladı. Birkaç saniye o şekilde durduktan sonra tekrar havaya atıp diğeri dizinde sektirirken Bora yanına gitti. Demir topu ayağına alıp Bora'ya gönderdi. Bora ustaca topu sürdükten sonra Demir ve kalenin arasında tam ortada durdu. Heyecanla ne yaptıklarına bakıyordum herkesle birlikte. Bora "Yakala." diyerek topu havadan fırlatırken Demir ters dönerek zıpladı ve topa havada ayağıyla vurdu. Top hızlı bir şekilde ağlarla buluştu. "Gooooool" diye bağırarak olduğum yerde zıplarken, Bora gülererek Demir'e elini uzattı ve tek hamlede onu havaya kaldırdı.

"İşte benim adamım." diye bağıran Emir'le heyecanım daha da artarken olduğum yerde duramıyordum. Demir, kolunu Bora'nın omzuna atmış yüzündeki sıcacık gülümsemeyle bize doğru yürürken daha fazla dayanamadım. Koşmaya başladığımda Demir, Bora'dan ayrılınca hızla kucağına atladım. Beni havaya kaldırarak bacaklarımı beline rahatça dolamama yardım etti. Hiçbir şey söylemesine izin vermeden dudaklarına yapışınca etraftan, ooo sesleri yükseliyordu. Demir beni tek koluyla desteklerken diğeri eliyle yanağımlı kavradı. Sonsuza kadar böyle kalabilirdim, ama etraftaki kıkırtı ve alkışlar utanmama neden olmuştu. Yavaşça Demir'den ayrılıp boynuna sarıldığımda kahkaha attı. "Sadece bana hayranlıkla bakmalı bu gözler." dediğinde yavaşça boynundan ayrılırken gözlerimin içine baktı. Yüzüme düşen saçları kulağımlın arkasına iterken, "Evet, sadece senin için topa tekrar ayağımlı değdirdim." diye fısıldadı. İçimdeki mutluluk ve yüzümdeki

şaşkınlıkla tekrar sarılırken Demir yürümeye başladı.
"Ve efsane geri döner..."

Kaan'ın sözleriyle Demir'in kucağından insemde uzaklaşmama izin vermeyen sevgilim beni kendine çekti. "Topun olayım vur bana abi." diyen Cem'e tebessüm ederken hala elim ayağım titriyordu. "Elemelere katılmadım beyler, sadece Bora'ya dersini vermek istedim." dediği an koçun sesiyle arkamızı döndük. Demir'i göstererek "Tamene gerek yok... Topa hâkimiyet, o şutlar, top çalma... Hepsi şahaneydi. Kaptan sensin. Konu kapanmıştır." deyince herkes alkışlamaya başladı. Islıklar havada uçuşurken Demir, bir süre koça baktı. Reddedecek diye yüreğim ağzıma gelirken, kabullenip başını sallamasıyla derin bir nefes aldım. Artık futbol turnuvasından da umutluydum.

Farklı duyguları barındıran bir haftayı arkamızda bırakmıştık. Elemelerin heyecanı, sınavların başlamasıyla beraber yerini strese bırakırken İRON'da çıkan ufak çaplı yangın yüreğimizi ağzımıza getirmişti. Bu işin arkasında da Muhsin'in olduğu ortaya çıkınca sinirden kudurmuş kulübün hızlı tadilatıyla yorulmuştuk. Nihayet her şey yoluna girmişti, kulübü tekrar faaliyete sokarken ertelediğimiz elemelerin kutlamasını da yapacaktık. Demir her zamanki gibi işlerinin peşinde koştuğu için gece yalnız kalmak istemediğimden Melek'i bize çağırıştım. Annesiyle beraber hazırladığı yemekleri mideye indirdikten sonra kahvelerimizi alıp televizyonun önüne geçtik. "Şaka maka hepsi takımlara seçildi." dediğinde kahvemen bir yudum alırken "Karanlık adamların içindeki cevherlerin ortaya çıkması için babalarının gölgesinden uzaklaşmaları gerekiyormuş." diye devam etti. "Cem hariç." dediğimde Melek onu unuttuğunu ifade eden bir suratla

"Ha evet o. Karanlık ve yeteneksiz." deyince ağızındaki kahveyi püskürterek kahkaha atmaya başladım. İkimizde kahkahalarla gülerken telefonumun çalmasıyla Melek ayağa kalkıp "Ben temizlerim. Sen telefona bak." dedi. Ekranı gördüğüm isimle kalbim heyecanla çarparken hızla telefonu açıp "Nika!" diye bağırımla Melek'in olduğu yerde sıçraması bir oldu.

"Arım, balım, peteğim, gülüm, dalım, çiçeğim n'apıyormuş benim..."

"Seni özlüyorum seni özlüyorum çok özlüyorum." dememle kahkahasına engel olamazken "Sen n'apıyorsun asıl? Neden hiç aramadın beni. Teyzemler nasıl?" diye sordum. "Bütün suç saat farkında... Okulla o kadar boğuşuyorum ki tam arayacağım zaman geç kalmış oluyorum. Aslında seni daha önce aramak istemiştım. Enver eniştenin vefatı için ..." Nika'nın sesindeki düşüş ve duyduğum cümlelerle suratım asıldı. "Anlayışın için teşekkür ederim, ama bunu konuşmasak olmaz mı?"

Gözlerimin dolduğunu gören Melek elindeki bezi bırakıp yanıma otururken titrek bir nefes aldım. "Bence de bunları telefonda konuşacak değiliz. Birkaç güne yüz yüze konuşuruz." dediğinde "Ne?" diye bağırırken hızla ayağa kalktım. "Ciddi misin? İstanbul'a mı geliyorsun?"

"Kulağımın zarını patlattığın için gelmekle gelmemek arasındaki ince çizgideyim."

"Ya saçmalama... O kadar sevindim ki sesimi kontrol edemedim." dediğimde kahkaha atan Nika'yla yüzümde güller açarken "Bekle beni güzellik. Belan olmaya geliyorum..." dedi. Kısa bir vedalaşmadan sonra telefonu kapatırken sevinç çığlığı atıp olduğum yerde tepinmeye başladım. Melek korkuyla koltukta yana kayarken hızla üzerine atlayıp sıkıca sarıldım. "Effy ne oluyor?"

"Melek, Nika geliyor. Nika geliyor. Allah'ım çok mutluyum."

Bir süre Melek'i sarstıktan sonra yanına otururken heyecanla ellerimi birbirine çarptım. Melek dehşet dolu göz-kızı. En en en sevdiğim kuzenim."

"Yabancı mı?" dediğinde okulun ilk günü bana sor-
duğu soru aklıma geldi. Kıkırdayarak "Hayır," dedikten
sonra "Benimki gibi, lakabı o. Asıl adı Nihal Kantar. Ad
soyad birleşiminden dolayı Nika diyoruz." diye devam
ettim. Melek anladığına dair başını yukarı aşağı sallar-
ken "Allah'ım Önder duyunca çıldırarak." dememle "Ne-
den?" demesi bir oldu. Gözlerim parlayarak "Birbirlerinin
ilk aşkları..." derken hızla ellerimle ağzımı kapattım. Kır-
dığım potla Melek'in yüzünde bir anlık duygu geçişi olur-
ken "Neyse ya. Sen zaten Bora diye yanıp tutuşuyorsun.
Önder'in aşk hayatı umurunda olmaz herhalde..." dedim.
"Tabi kızım." diyerek zorla gülümsemeye çalıştı. "Nika'yla
tanışmak için can atıyorum." Sesinde buram buram kıs-
kançlık kokan Melek, bıraktığı bezi alarak kahve lekele-
rinden sinirini çıkarmak istercesine silmeye devam etti.

Bu sırada kapıdaki anahtar sesini duyunca hızla yerim-
den kalkıp eve gelen Demir'in boynuna atladım. "Bu kadar
sevineceğini bilseydim, daha erken gelmeye çalışırdım."
dediğinde dudaklarını öptüm. "Nika geliyor sevgilim."
"Nika kim?" diyen sesle Bora'nın da geldiğini anlarken,
moralimi sen bile bozamazsın, diye düşündüm. "Gerçek-
ten... Nika kim?" diyen sevgilimle akrabalarımın hiçbirini
anlatmadığım aklıma gelirken "En sevdiğim kuzenim."
dedim. "Yurt dışında yaşıyorlar. Geçen sene orada bir spor
akademisini kazandı. Çok uzun zamandır görmüyordum.
Sırf benim için İstanbul'a geliyor. Çok mutluyum." Oldu-
ğum yerde zıplayarak sevincimi belli ederken Demir ciddi
bir ifadeyle, "Bu karşılamanın benim için olmadığını anla-
mış olduk Bora. En iyisi bende yurtdışına çıkıp senelerce
geri dönmeyeyim." dedi. Şaşırmış bir şekilde sevdiğim

adama bakarken ufak bir kahkaha atmasıyla rahat bir nefes aldım. "Babası yabancı mı?" diyen Bora'nın sorusunu geçerek Demir'e ıslak köpek gibi bakarken "Bir dilek hakkım olsa Nika'nın bu evde kalmasını dilerdim." dedim. Demir gülümseyerek ellerini yanaklarıma yerleştirdi. "Burası senin evin, dilek tutmana gerek yok." diyerek alınımı öptüğünde yüzümdeki gülümsemeye engel olmadım. O benim aynı karında büyümeyen kardeşimdi ve nihayet kavuşma zamanı gelmişti.

Sabah, gözlerimi araladığımda odama dolan güneş ışı-
ğıyla, bugün çok güzel olacak, diyordum ki yanımdaki
boşluğu fark ettim. Demir son zamanlarda sürekli olduğu
gibi yine erken kalkıp gitmişti belli ki. Neyseki sabah sabah
Bora'nın yüzünü görmeyeceğim, diye düşünürken hızla
yataktan doğruldum. Evden hiç ses gelmemesi Melek'in
hâlâ uyuduğuna işaretti. Mutfığa inerken kapının açılma-
sıyla arkamı döndüm. Esneyerek odadan çıkan Melek'e
"Günaydın" deyince "Günaydın" dedi tekrar esneyerek.

"Uyuyamadın mı?"

"Boralar sabaha karşı gittiler. Ondan sonra pek uyku
tutmadı."

"Kahvaltı edelim, kendine gelirsin. Akşama enerjik
olman lazım." diyerek merdivenlerden inerken, "Ben
yüzümü yıkayıp geliyorum." dedi. Birlikte kahvaltı ha-
zırlayıp bir güzel karnımızı doyurduktan sonra tele-
vizyonun önünde miskinlik yaptık. Akşamki açılışın
saati yaklaştığında yakındaki kuaföre gidip saç ve makya-
jımızı yaptırdıktan sonra eve gelip üzerimizi değiştirdik.
"Ben hazırım." diyerek çantama telefonu sokarken Melek
merdivenlerden inmeye başladı. "Bende..." Karşımda du-
ran sarı afetle ağzım aralanırken "Elbise üzerine tam otur-
muş." deyip ekledim. "Çok güzelsin."

"Sensin o g z ll k abidesi." diyerek yanıma gelirken "O zaman çıkalım." dedim ve araba anahtarlarının ara-
sından Panamera'mı buldum. Evden çıkıp yola koyuldu-
 umuzda heyecanlanmaya ba lad ğımı fark ettim. Acaba
yenilenen kulüp nasıl olmuştu. İRON'un önüne geldiği-
mizde her zamankinden daha kalabalık olan gruba  a kın
 a kın bakarken "İnsanlar bir haftadır evde zor durmu ar
belli ki." dedim. Valeye arabayı teslim ettikten sonra to-
puklularımın çıkardığı o  ahane sesle kuyruğun yanından
yürürken duyduğum sözler canımı s km  tı. "Allah'ım
Çok  ğlenece iz."

"Yenilenmiş halinin çok daha güzel olduğunu s yl -
yorlar."

"İçinde sahibi olduktan sonra bence her şekilde hari-
ka..."

"Demir Kara'dan bahsediyorsunuz değil mi? Ya kızlar
o  ocuk çok seksi..."

"Cool havası beni benden alıyor."

"Yanındakilerde fena değil. Hele bir sarı ın var. Of."

"Onlardan biriyle bir gece geçirmek için neler vermez-
dim. Özellikle de Demir Kara'yla..."

Kuyruktakileri dinlerken kulübün girişine geldiği-
mi, Vedat abiye çarpınca fark ettim. Topuklularımın
 zerinde birkaç adım gerilerken beni kolumdan tu-
tup "Küçük hanım!" diye uyarınca mahcup bir ifadeyle
"Kusura bakma Vedat abi. G rmemi im." dedim. Ve-
dat abinin yüzündeki  a kınlık onun gibi bir adamı na-
sıl görmediğim hakkında soru işaretleriyle doluydu.
"Nasılsın abi?" diyerek konuyu de i tirmeye çalıştım.
"Senden iyi olduğum kesin." dediğinde yanaklarım kı-
zardı. "Benim gibi birini bile görmeyecek kadar kim
kızdırd  seni?" diye sordu. Bakı larımı kuyruktaki bir
grup kıza  evirdi imde benimle aynı tarafa baktı. " u

grubu içeri almamanı istesem beni kırmazsın değil mi?" "Sebebi?" dediğinde kaşlarımı çatarken "Çünkü hepsi Demir'in altına girmek için sıraya girmiş." dedim. Vedat abi kahkahasına engel olamazken yanaklarına daha fazla kan pompalanmaya başladı. "Eğer tüm kızları öyle eleyeceksek, bu mekân sinek avlar." "Sağol Vedat abi. Çok rahatlattın." dediğimde Melek koluna girerken "İyi geceler" diyerek asık suratla yürümeye başladım. "Küçük hanım!" diye seslenen Vedat abiye döndüğümde "Gözü senden başkasını görmüyor. Merak etme. İyi eğlenceler." deyip göz kırpmasıyla gülümsedim. Kulübe girdiğimde ağzım açık kaldı. Melek "İyiki o yangın çıkmış." dedi. "Harika gözüküyor." Gözüm loş koridora takıldığında, acaba bizim odamızı da değiştirmiş midir, diye düşünürken "Melek sen bizimkilerin yanına git. Ben birazdan geleceğim." dedim ve koridorda ilerlemeye başladım. Her zamanki şifreyi girip kapı açıldığında odanın eski haliyle karşıma çıkması içimi rahatlatırken kapıyı kapattım ve tekrar kulübe dönerken koridorun ucunda gördüğüm kişiyle olduğum yerde durdum. Birkaç saniyelik afallamadan sonra yürümeye devam ederken Kerem önüme geçti. "Effy konuşabilir miyiz?" "Hayır" diyerek yürümeye çalışmam yine Kerem'in yolunu kesmesiyle son buldu. "Lütfen!" dediğinde olduğum yerde durup ofladım. "Ne söyleyeceksen çabuk söyle. Demir'in yokluğunu fark etmesi an meselesi." "Özür dilerim" dediğinde kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. "Amcamın sana, Demir'e ve Gökhan'a yaptıklarını bilmiyordum. Gökhan anlatınca..." "Buna inanmamı beklemiyorsun değil mi Kerem?" dediğimde birkaç saniye konuşmadan gözlerimin içine baktı. "Bak" deyip avuç içlerini birbirine bastırarak yalvarır gibidirken "İstersen bundan sonra benimle hiç konuşma

ama lütfen söylediklerime inan. Evet, Türkiye'ye amcamın işlerini halletmek için döndüm. Çünkü beni ikinci oğlu gibi görür, ama inan bana bu olaylar olana kadar size yaşattığı hiçbir şeyden haberim yoktu. Öğrendiğim gibi hesap sormaya gittim. Beni oyununa dâhil ettiğini o anda öğrendim. "O adam benim babamı öldürdü." dediğimde sesim küfreder gibi çıkarken Kerem "Hayır." dedi. Böyle bir cevabı beklemediğim için kaşlarım havaya kalkarken "Hayır." dedi tekrar. "Hesap sorduğum konulardan biri buydu. İnan bana söylediğimde ilk kez duyduğunu anladım ve kesinlikle o değildi. Bak..." diyerek cebinden çıkardığı telefonda birkaç tuşa dokundu. "Sana bu videoyu çekti." deyip telefonu elime vermeye çalışırken

"Onun ne yüzünü görmek ne sesini duymak istiyorum." dedim. "Lütfen Effy. Sadece bir kere izle. Yalvarırım."

Kerem'in ısrarına dayanamayıp telefonu elime aldım ve derin bir nefes alarak ağızımı açtım. Muhsin'in suratını görmemle bana yaşattıkları aklıma gelince midem bulanmaya başladı. "İyi akşamlar Effy. Bu kaydı yalnızca yeğenim istediği için yapıyorum, yoksa ne düşündüğün zerre kadar umurumda değil. Bak yavru, benim nasıl biri olduğumu çok iyi biliyorsun ama bilmediğin şey ben işime karışmayan kimseyle uğraşmam. Yangın dâhil birçok olayı başınıza getirmiş olabilirim, ama babanın bir suçu olmadığını bilecek kadarda vicdanlıyım. Ne kadar beni suçlamak istesen de, üzgünüm Effy, babanın katili ben değilim. Ölmüş oğlumun üzerine yemin ederim ki bir an bile böyle bir şey düşünmedim. Katili uzaklarda aramasan iyi olur."

Kayıt bittiğinde kaşlarımı çatarak Kerem'e bakarken "Asla oğlunun üzerine yemin etmez." deyince başımı salladım. "Bana düşünmem için biraz izin ver." dediğimde Kerem "Tamam." derken içimdeki korku eski yerini alma-

ya başlamıştı. Babamı öldüren Muhsin değilse, geriye tek bir kişi kalıyordu.
Adnan Kara...

Duyduğum sesle, alarmlardan nefret ediyorum diye söylenerek telefonu el yordamıyla ararken çalan şeyin alarm olmadığını anladım. Üstelik benim telefonumdan bile gelmiyordu. Dirseklerimin üzerinde doğrulup yarı açık gözlerle etrafı kolaçan ederken Demir'in telefonunun yanıp sönen ışığı gözüme çarptı. "Demir" diyerek yastığa sarılarak uyuyan sevgilimi dürterken "Efendim," demesi içimde onu öpme isteği uyandırmıyordu. Yeni uyanırken çıkan boğuk sesini duymayı sanırım hiçbir şeye değişmezdim. "Telefonun çalıyor." "Alarmdır o. Çalar çalar susar." diyen sevgilime gözlerimi daha çok açarken "Demir" dedim gülmek için kendimi tutarak. Oflayarak başını öteki tarafa çevirip zar zor telefonuna uzandı. "Saat daha beş bile olmamış be şerefsiz..." diyerek sırt üstü dönerken telefonu açtı. "Bu saatte canına susamadıysanaraman için geçerli bir sebebin olmalı." Telefondan kahkaha sesi yükselirken Demir yüzünü buruşturarak telefonu kulağından uzaklaştırdı. Arayan kişinin Bora olduğunu anlasamda söylediği hiçbir şeyi anlamıyordum. Demir "Hay sikeyim ya. Tamam." diyerek telefonu kapattıktan sonra komidine fırlatınca irkildim. Sabah sabah küfür performansını saymazsak şu anda tam bir mız mız çocuk gibi yastığı kafasına geçirdi. "Ne olmuş?" dediğimde kıpırdamadan yatan Demir'i dürttüm. "Kötü bir şey mi var?" Hiç ses çıkarmamasıyla gözlerimi kısarken "Yaa... Demek öyle dedi..." dedim. Demir kafasındaki yastığı kaldırarak bana şaşkın bir şekilde baktı. "Anlıyorum." diyerek başımı yukarı aşağı sallamamla dirseğinin üzerinde bana doğru dönen Demir "Ne

oluyor?" dedi. "Söylemem. Sende tahmin etmeyi dene." dediğimde Demir'in gözleri büyürken ufak bir kahkaha attı. "Ha sen benim ne konuştuğumu tahmin etmeye çalışıyorsun."

"Bildin." dediğimde tek hamlede üzerime çıkarken kollarımı yatağa sabitledi. "Bakalım sen bilebildin mi?" dediğinde yüzündeki gülümseme aklından hiç de güzel şeylerin geçtiğini söylemiyordu. "Üzerimden kalkar mısın Demir?" diyerek ellerimi kurtarmaya çalışırken bana doğru eğilerek bir nefes kadar uzağımda durdu. "Tahminini söyle." diye fısıldadığında derin bir nefes alırken "Bora'yla konuştun." dedim.

"Bu tahmin sayılmaz." dediğinde gözlerimi kısarken "Sana bir şeyler söyledi," dedim. Demir'in yüzünde milimetrik bir kıpırdama yakalarken "Bu kadar mı?" diye sordu. Başımı sağa sola salladım. "Bir yere çağırdı.

Sanırım hoşuna gitmeyen bir yer. Hoş, gidiyorda olabilir. Uykuluyken tam anlamıyla huysuzun tekisin." "Öyle mi?" dediğinde yüzündeki ciddi ifadeyi umursamadan başımı sallayınca beni gıdıklamaya başlaması bir oldu. Üzerimde olduğu için ne kaçabiliyor ne onu durdurabiliyordum. Çılgılık ve kahkahalarım havalarda uçuşurken telefonumun çalmasıyla aniden durdu. Nefes nefese uzanmaya çalışırken benden önce uzanıp telefonu eline aldı. "Mesaj gelmiş. Bu saatte?" derken tek kaşının yükselmesi iyiye işaret değildi. "Kerem'den..." dediğinde üzerimden kalkıp yanıma otururken hızla doğruldum. "Akşam canını sıktığı için özür diliyor." Demir'in gözlerimin içine bakarak "Elif?" demesiyle derin bir nefes alırken nereden başlasam ki, diye düşünüyordum. "En baştan." dediğinde, düşüncelerimi okuyabilmesinden nefret ediyordum. "Tamam, ama sinirlenmek yok."

"Hadi güzelim." dediğinde çoktan sinirlendiğini anlar-

ken "Dün kulübe geldiğimizde odaya baktım demiştim ya, hah işte dönüşte koridorda Kerem beni bekliyordu." diye devam edince "Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun." diye bağırdı. "Böyle bir tepki vereceğin için geceni mahvetmek istemedim."

Demir yanımdan hızla kalkarken ne diyeceğimi bilmez halde onu izliyordum. "Ne istiyormuş piç?" diyerek oda-da volta atarken "Sadece başımıza gelen olaylardan haberi olmadığını bilmemi istiyormuş," dememle tıslar gibi kahkaha atması bir oldu. "Bir de babamın katilinin Muhsin olmadığını." dediğimde aniden durup sessizce yutkundum. "Sende ona inandın mı?"

"Başta hayır ama videoyu gör..."

"Ne videosu?" diyerek yanıma oturduğunda gerildiğimi hissettim. Bu sinirli halleri, her ne kadar bana zarar vermeyeceğini bilsem de beni korkutuyordu. "Muhsin, zorla bir video kaydetmiş ve babamı öldürmediğini söylemiş. Hem de ölen oğlunun üzerine yemin ederek..." Demir bir süre hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine baktıktan sonra hızla yanımdan kalkıp banyoya ilerledi. Korkarak peşinden giderek, suyu açtığı an "Bir şey söylemeyecek misin?" dedim. "Banyo yapacağım Elif!" Sesindeki, beni rahat bırak tınısıyla suratımı asıp odaya dönerken nefretle telefona baktım. Ne vardı sanki bu saatte mesaj atacak. Yatağa oturup bir süre öylece durdum. Havlusunubeline sarmış olan Demir odaya geldiğinde yüzündeki ifadesizlik canımı daha çok sıktı. "Demir?" dediğimde giysi odasına ilerlerken peşinden gittim. "Benimle konuşmayacak mısınız?" Aniden bana dönmesiye ıslak göğsüne çarparken Demir, düşmemem için beni tuttu. "Bana söylemen gerekirdi."

"Söyleyecektim." dediğimde "Ne zaman?" diye bağı-rırken gözlerimi yumdum. "Başına bir şey geldiğinde mi söyleyeceksin Elif?"

“Demir ben...”

“Bundan sonra benden bir şey saklamamı istemiyorum. Ne olduysa anında haberim olacak.” diyerek işaret parmağını sertçe sallarken “Tamam.” diye fısıldadım. “Gü-değıştirmeye başladığında korkarak “Nereye?” diye sorunca yüzüme bakmadan “Antremana.” diye cevap verdi. Bora’nın ne için aradığını anlarken “Bu saatte mi?” diye sorunca bıkmış bir şekilde “Evet.” dedi. Bir süre sessiz kalıp hazırlanmasını izlerken “Bende gelebilir miyim?” diye sormamla hareketsiz kaldı. “Sen?” diyerek bana döndüğünde “Ve futbol?” diye devam etti. Başımı salladığımda bana inanamıyormuş gibi bakarken “Sıkılırsın.” deyip hazırlanmaya devam etti. Futbolu oldum olası severdim. Hatta birkaç kere oynamışlığım bile vardı ama tabiki Demir eski hayatımı bilmediği için sıkılacağımı düşünüyor-du. “Sıkılmam.” dediğimde bana dönen sevgilim

“Sen oradayken antremana konsantre olamam. O kadar erkeğin içinde tek kız...” deyince gözlerimi kısıtım. Şimdi anlıyordum gelmemi istememesinin nedenini: Kıskançlık.

“Melek de gelir.”

“Bora izin vermez.” diyerek ufak bir çantaya kıyafetlerini doldururken “Sen verdikten sonra sesini çıkaramaz.” dedim. Derin bir nefes alarak bana döndü. Gözlerinin içine ıslak bir kedi yavrusu gibi bakarken Demir’in belli belirsiz gülümsemesi heyecanlanmama neden oldu. “Tamam,” dediğinde çığlık atarak boynuna atlamamla “Dur. Dur deli kız.” dedi. “Hemen hazırlanıyorum.” diyerek banyoya giderken “Bora’yı ara...” diye bağırınca “Emredersiniz hanımefendi.” dedi sitemle. Hayatımdaki en hızlı hazırlanma rekorunu kırıp şofmanlarımı üzerime geçirdim. Saçlarımı tepeden sıkıca topladıktan sonra koşturarak salona inerken Demir yaslandığı koltuktan doğruldu.

"Hayırdır güzelim? Antremanı izlemeye değil de katılmaya geliyor gibisin."

Üzerimi kontrol ettikten sonra Demir'e dönerken "Katılım ne olacak!" deyince ufak bir kahkaha attı. "Yürü başımın belası. Senin yüzünden daha ilk günden antrenmana geç kalacağım."

Okulun yakınlarındaki futbol sahasına geldiğimizde girişteki kalabalık kaşlarımın çatılmasına neden oldu. "Sadece iki kız demiştin değil mi?" diyerek kollarımı önümde bağlayıp tribin kralını yaparken Demir gülümsemekle meşguldü. Okulun neredeyse bütün kızları tribünü doldurmuş, heyecanla sahada ısınan çocuklara bakıyorlardı. "Bugün katil olmazsam başka hiçbir zaman olmam." diyerek kemerimi çözdüm ve arabadan indim. Melek bize doğru gelirken, Demir "Demek ondan Melek'in gelmesine sesini çıkarmadın." deyince Bora'nın hain gülümsemesi daha da arttı. Melek'in surat ifadesinden benimle aynı şeyleri hissettiğini anlıyordum. "Günaydın" dediğimde tripli bakışlarını bana çevirirken "Günay... Effy bu hal ne?" dedi. "Ne varmış halimde?" derken, Bora "Takıma yeni bir oyuncu katıldığını neden bize söylemedin Demir?" deyince nefret dolu bakışlarımı ona çevirdim. Demir gülmemeye çalışarak "Uğraşmayın benim güzelimle..." deyip beni kendine çekti. Dokunsam gülecekmiş gibi duran haline bakarak "Demir" diye uyarmamla kahkaha atıp alnımı öpmesi bir oldu. Utanmadan bir de dalga geçiyorlardı. Eh bende Elif Sancak'sam size son gülenin iyi güldüğünü gösteririm.

"Herkes toplansın."

Koçun sesiyle yürümeye başladığımızda tribünde yer kalmadığını gördüm. Demir ve Bora'nın peşinden Melek'i çekştirerek sahaya girerken herkesin gözleri bize çevril-

di. Kerem'in tebessüm ettiğini gördüğüm anda, Koç "Hayırdır kızlar?" deyince "Yer kalmamış buradan izleyebilir miyiz?" diye sordum. Koç, "Biraz uzaktan izleyin yalnız. Başınıza top falan gelmesin." dedi. Gülümseyerek birkaç adım gerilerken yüzüme sinsi bir gülümseme yerleştirdim. Demir tek kaşını kaldırırken, Koç düdüğünü çaldı. "Onbeş tur saha etrafında hafif tempoda koşarak ısınıyoruz." "Yuh onbeş tur mu?" diyen bir ses yükselince Koç "Yirmi oldu. Hadi hadi hadi..." diye ellerini birbirine vurarak düdüğünü çaldı. Takım saha etrafında koşmaya başladığında kendi çapımda ısınma hareketleri yaparken Melek "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Açma germe," dediğimde "Onu anladık. Neden?" dedi. "Görürsün." diyerek olduğum yerde koşarken koç bana bakıp gülümsedi. Utansam da ders vermem gereken iki kişi olduğu için ısınmaya devam ettim.

Yirmi tur bittiğinde herkes kendini yere attı. Elimdeki suyla Demir'in yanına gittiğimde nefes nefese "Ne işin var sahanın içinde?" deyince "Su getirdim." dedim. Elimdeki suyu alıp birkaç seferde içtikten sonra tekrar kendini çimlerin üzerine attı. "Kıyamam. Çok mu yoruldun?" diyerek yanına çömelirken koç tekrar düdüğünü çaldı. "Salmayın kendinizi beyler. Hareketlenin. Hadi hadi hadi... Herkes ayağa."

"Nefes alsaydık..." diyen Bora'ya, nefessiz kal inşallah demek isterken Koç topları serbest bıraktı. "Önce top sürme, sonra şut. Bakalım topa ne kadar hâkimsiniz" Bir top yuvarlanarak bana doğru gelince ayağımı üstüne koydum. Bora nefes nefese kahkaha atıp "Yalnız o futbol topu Effy. Step tahtası değil." deyince hafifçe gülümsedim. Demir'e baktıktan sonra topu tek hamlede ayağımla havaya kaldırıp önce dizimde sonra ayağımda sektirmeye başladım. Herkesin bana baktığını hissederek

ken topu ayağımın etrafında döndürerek sektirmeye devam ettim. Birilerinin sektirmelerini saydığım duyarken topu havaya atıp dizimde birkaç kere daha sektirdim ve en sonunda elime aldım. Bana ayran budalası gibi bakan bir takım erkeği umursamadan Bora'ya dönüp topu sertçe fırlattım. "Aksini düşünmemiştim zaten." Topun göğsüne çarpmasıyla inleyen Bora sayesinde içimin yağları erirken Demir, hoşnut bir ifadeyle bana bakıyordu. Herkes gibi koç da şaşkın bakarken, Melek "Effy telefonun çalıyor." diye bağırdı. Seksi bir yürüyüşle Melek'in yanına gittikten sonra koçun düdüğünü duymam istemsizce gülümsememe neden oldu. "Harikaydın kızım ya." diyen Melek'e cevap vermeden telefonu açtım. "Nikaaa..."

"İstanbul'dayım." dediğinde çılgılıma engel olamazken tekrar herkes bana doğru döndü. "Ne zaman geldin?"

"Az önce indim." Demir bana doğru gelirken "Bekle hemen seni almaya geliyorum," deyip telefonu kapattım. "Ne oluyor?"

"Nika gelmiş sevgilim arabayı alabilir miyim?" dediğimde başını tamam anlamında sallarken "Montun cebinde. Ne yapacaksınız?" dedi.

"Bilmiyorum ki. Yorgundur eve geçeriz sanırım."

"Tamam. Gittiğin yeri haber ver ve dikkatli ol." dediğinde kimseyi umursamadan dudaklarına yapışırken Demir ellerini belime yerleştirdi. Yüzündeki keyifli hali kıskançlığımı fazlasıyla hissetmesine yorupyavaşça ayrıldım. "Sende dikkatli ol ve gözünü toptan ayırma."

Dudağını ısırarak bana bakarken hızla arkamı dönüp Melek'i sürükleyerek arabaya doğru koşturdum. Yola çıktığımızda Melek "Biraz yavaş gidemez misin?" deyince "Nika'yı bekletmek istemiyorum. Ayrıca Chevrolet Camaro kızım bu. Bir şey olmaz korkma." deyip gazı kökledim.

Kısa bir süre sonra havaalanına girerken Nika'yı aradım.

“Neredesin kuzum?”

“Dış hatlar terminalinin oradaki kahvecideyim.” dediğinde “Geldim.” diyerek telefonu kapattım ve arabayı uygun bir yere park ettim. Koşarak hava alanına girdiğimde tabelaları takip ettim. Bavuluyla ayakta bekleyen kızı gördüğüm an gözlerim dolmaya başlarken “Nika” diye bağırdım. Sesimi duyar duymaz bana dönen kuzenim elindeki valizle bana doğru koşar adım yürümeye başladı. Adımlarımı hızlandırmanın yetmeyeceğini anladığımda koşarak Nika’nın boynuna sarıldım. “Effy...” diyen sesiyle onunda ağladığını anlarken “Çok özledim, çok...” dedim. Bir süre birbirimize sarılmış bir vaziyette ağladık. Gelen geçen herkesin bize baktığını anladığımda Nika’dan ayrılırken gözyaşlarımı sildim. Birbirimizin haline bakıp gülmeye başladıktan sonra tekrar sıkıca sarıldık. “Hoş geldin.”

“Hoşbuldum.” diyerek benden ayrılırken içimden çığlık atmak geliyordu. “Nasıl geçti yolculuk.”

“Sıkıcı. Uyu uyu bitmedi yol.”

Melek’in kendini hatırlatmak istercesine boğazını temizlemesiyle arkamı dönerken “Melek, gelsene.” deyip elimi uzattım. “Nika, bu Melek. En yakın arkadaşım. Melek, bu da bahsettiğim kuzenim.” İkisi selamlaşırken Nika’nın bavulunu alıp “Eşyan bu kadar mı?” diye sordum. “Çok kalmayacağım.” demesi bir an mutluluğumu gölgelesede bozuntuya vermemeye çalıştım. Havaalanından çıkıp eve gitmek için yola koyulduğumuzda Nika parmağımdaki yüzüğü işaret ederek “Effy!” diye bağırdı. “Anlatacağım.” deyip gülümserken dikiz aynasından Melek’e baktım. Nika’yı benden kıskandığı için mi somurtuyordu, yoksa Önder’den kıskanacağı için mi? Eve geldiğimizde Nika’nın ağzı aralanırken “Vaaayyy” dedi. “Eski yalınızı sevsemde bu ev... Muazzam!”

"Demir'le ikimizin." dediğim an bakışlarını bana çevirirken "Sevgilinle aynı evde mi kalıyorsun?" diye sordu. O kadar uzun zamandır konuşmamıştık ki...

Anlatacak ne çok şey olduğunu şimdi fark ediyordum. "Evet." diyerek arabayı park ettiğimde Nika gözleri fal taşı gibi açılarak arabadan indi. "Sakin bana bunların hepsinin sevgiline ait olduğunu söyleme," gülümseyerek "Tamam söylemem." deyince Nika inanmıyormuş gibi bana baktı. "Hadi içeri girelim."

İçeri girdiğimizde Melek kahvelerimizi yaparken ben Nika'ya evi gezdirdim. Salona geçip kahvelerimizi yudumlarken başımdan geçen tüm olayları anlattım. Nika "Sen delisin." diyerek kahkaha attığında gülümsedim. "Hiç mi korkmuyorsun kızım? Mafyanın göbeğinde pimi çekilmiş bombayla duruyorsun."

Konu Demir ise yalnız ondan korkabilirsin." dediğimde Nika'nın gözleri açılırken "Tanışınca anlayacaksın." dedim. "Vay be. Seninde hayatın bu kadar aksiyonlu mu?" diyerek Melek'e dönen Nika'ya "Yok onunki pembe dizi tadında." deyince Melek kaşlarını çattı. Önder olayını söylememem gerektiğini anlarken "Eee, sen anlat bakalım. Neler yapıyorsun Amerika'da?" diyerek konuyu değiştirdim. Bir süre muhabbet ettikten sonra kapıdaki anahtar sesiyle Demir'in geldiğini anladım. Koşarak karşılayıp salona doğru çekelerken "Elif." diye uyardı. "Hayatım bak Nika geldi." Demir yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirirken, Nika "Selam enişte" deyince birkaç kere öksürdü. Şaşırmış hali ufak bir kahkaha atmama neden olurken Bora "Bende Bora. Melek'in sevgilisi." dediğinde Nika "Memnun oldum." dedi soğuk bir sesle. Benim tanıdığım Nika, canımı sıkın herkesin burnundan getirmek için elinden geleni yapardı.

Telefonunalarmı çalmayabastığında Demirdünkü ant-
renmanın geçmeyen yorgunluğuyla homurdanmaya başla-
dı. "Şunu kapatmazsan, o telefonu camdan aşağı fırlatırım."
Kahkahama engel olamazken alarmı durdurdum. "Okul
vakti." dediğimde sesini çıkarmadan uyumaya devam
eden sevgilime "Demir" diye seslendim. Oflayarak başını
öteki tarafa çevirirken üzerinden öteki tarafa geçtim. Bir
süre sevgilimi izledikten sonra dudaklarını öptüm. Sani-
yesinde karşılık alırken gülümsememe engel olamadım.
Hızla üzerime çıktığında dudaklarımı ondan güçlükle
ayırıp "Günaydın" dedim. Demir kaşlarını çatarak bana
baktıktan sonra kendini yan tarafa atarken kafasına yastığı
bastırdı. "Demir" diyerek kolunu dürterken "Uyandırmak
için öptüysen ben daha uyanmadım bilesin." deyince ufak
bir kahkaha atıp yastığı başından çektim. "Döndüğümde
yataktan kalkmış ol." diyerek yanağından öptükten sonra
soluğu Nika'nın yanında aldım. Değişik bir pozisyonda
yatan kuzenimi uyandırmanın Çin işkencesi olduğunu
hatırlayıp hızla yanına gidip yanağını öptüm. Kıpırda-
madan uyumaya devam ettiğini gördüğümde arka arka-
ya yanağını öperken "Yaaa..." diyerek beni itti ve başını
öteki tarafa çevirdi. "Günaydın. Günaydın. Benim güzel
Nika'm. Günaydın. Günaydın sana..." dediğimde oflaya-
rak kulaklarını kapattı. "Effy!"

"Kalk bakalım uykucu sabah oldu,"

"Allah aşkına Effy. Bu saatte ayakta olmanın mantıklı
bir açıklaması var mı?" Kelimeleri ağzında dolandırarak
konuşan Nika'nın ne dediğini anlamaya çalıştıktan sonra
"Var. Okula gideceğiz." dedim. "Tamam, size iyi dersler."
diyerek yastığı başının üstüne alan Nika'nın poposuna
oturdum. "Kalk yoksa zor kullanırım."

"He he" diyen Nika'yı "Sen kaşındın." dedikten sonra
gıdıklamaya başlamamla kahkahaların havada uçuşması

bir oldu. "Kalkacak mısın?" dediğimde "Effy bak kötü olacak." diyerek kahkaha atarken "Kalkacak mısın?" dedim. Nika'nın "Al kalktım." diyerek aniden kalkmasıyla popomu sert zeminde bulurken inledim. Nika kahkahalarına engel olamazken suratımı buruşturarak popomu ovuşturmaya başladığımda "Çanak çömlek patladı." diyerek dalga geçti. Yavaşça ayağa kalktığımda Nika dudaklarını birbirine bastırırken "Seninle sonra görüşeceğiz." diyerek odadan çıktım. Hızlı bir şekilde hazırlandıktan sonra evden çıkarken Demir kendi arabasına, biz Nika'nın seçtiği Demir'in arabalarından birine yöneldik. Yola çıktığımızda Demir'le ufak çaplı bir yarış yaparken "Demir'i sevdim." diyen Nika'ya gülümsedim. "Soğuk biri gibi dursada sana karşı tavırları içinin sıcaklığını gösteriyor."

"Sana önyargılı olmamanı söylemiştim."

"Bora'dan hoşlanmadım. Fazla ürkütücü bir tip... Ben-ce Melek kendine yazık etmiş."

"Ben ona Önder'i seçmesini söylemiştim." dediğimde Nika'nın kaşları çatılırken "Önder ne alaka?" diye sordu. Yine bir pot kırmanın verdiği haklı gururla Nika'ya bakıp tekrar yola döndüm. "Sanırım bilmeni istemiyor. Bir ara Önder'le sevgiliydiler. Yürütemediklerini düşünüp ayrıldılar. Sonra ikisi de çok pişman oldu ama iş işte geçmişti. Başka sevgilileriyle dönülmez yollara girdiler. Birbirlerini kırdılar falan..."

"Effy bizim Önder'le aramızdaki ilişki çocukça bir şeydi. Bu yüzden Melek'e cephe alacak değilim, ama demek ki o bu yüzden bana yiyecekmiş gibi bakıyordu."

"Olabilir. Yine de aramızda kalsın." dediğimde Nika, tamam anlamında başını salladı. Okula girdiğimizde Demir çoktan arabasını park etmişti. "Ya inanmıyorum. Seninle muhabbete daldım. Demir beni geçmiş." diyerek arabayı park ettim. Bahçe her zamankinden daha kala-

balıktı. Arabadan indiğimizde Nika "Önder gelmiş mi?" diye sorunca otoparka gözgezdirdim. "Arabası burada." deyip bahçeyi kontrol ederken "Hah işte orada!" dedim. Yıllardır Önder'i görmeyen Nika "Nerede?" diye heyecanla sorarken bizimkileri işaret ettim. "Sırtı dönük oturan..."

"Önder'in omuzları o kadar geniş miydi ya?" dediğinde kıkırdarak "Hadi gel." deyip yürümeye başladım. Demir her zamanki yerine ilerlerken ben Nika'yla bizimkilere doğru yürüyordum. Emir, Ceren ve Gökhan'la göze geldiğimiz an susmalarını işaret ettim. Nika öne atılıp ellerini Önder'in gözlerine bastırdı. "Hadi ama Effy. Çocuk musun?"

Önder ellerini Nika'nın ellerinde gezdirirken "Effy?" diye söylendi. Gökhan'ın yanına otururken "Efendim." deyince kaşlarını çattı. Eminim ki sesin neden karşısından geldiğini düşünüyordu. Nika Önder'in kulağına eğilerek "Sadece eski anılara ithafen, küçük bir oyun..." diye fısıldayıp ellerini çekti. Önder gözlerini açarak arkasını döndüğünde "Nika?" diye ayağa kalkarken "Önder?" dedi aynı tonda. "İnanmıyorum." diyerek Nika'ya sarılan Önder'in ışık hızını bulduğuna yemin edebilirdim. Kuzenim hasretle kollarını ilk aşkına doladı. Bir süre sıkıca sarılmış bir şekilde kalan ikiliyi kıskanıp "Ya benide alın." diyerek aralarına girdim. Üçümüz sıkıca sarılırken kendimi dünyanın en mutlu insanı addediyordum. Bizimkilerin şaşkın bakışlarıyla ayrılırken Nika'nın elinden tuttum. "Arkadaşlar, bu hanımefendi, yurt dışındaki kuzenim Nika. Bizi ziyarete geldi. Bir süre bizimle olacak." Herkes kendini tanıtırken Emir "Eee, o zaman bir hoş geldin partisi düzenleriz." deyince Ceren rahatsız bir şekilde homurdandı. "Zahmet etmeyin ya." diyen Nika'ya "Bize de eğlence olur." diyerek Emir'e destek çıktığımda, Önder "Bize de işkence..." dedi. Her akşam antrenmanları ol-

duğu aklıma geldiğinde suratım düşerken Nika kaşlarını çatı. "Ne zamandan beri benimle geçirdiğin vakit işkence oluyor Önder Bey?"

"Valla seninle nasıl vakit geçirdiğimizi unuttum Nika Hanım." diyerek gönderme yapan Önder'e Nika seksi bir hareketle yaklaştı. "Zevkle hatırlatırım."

"Günaydın" diyerek yanımıza gelen Melek'in suratından düşen bin parçayı nasıl toplayacağımızı düşünerek "Günaydın" dedim.

"Eee, ne konuşuyordunuz bakalım?"

Önder Nika'nın omzuna kolunu atıp kendine çekerken "Nika'ya hoş geldin partisi düzenliyoruz." dedi. Melek ikisine baktıktan sonra yüzüne takındığı zoraki gülümsemeyle "Ne güzel!" derken zil çaldı. Emir "Eee, o zaman size iyi dersler." diyerek Ceren'in yanağından öperken "Sizde iyi antrenmanlar." diyerek Nika'nın koluna girdim. Suratıma acı çeken bir ifadeyle bakarken "Lütfen bana lise son derslerini bir kere daha okutma." dedi. Sabahki yaptığının intikamını böyle alabileceğimi anlasam da "Hayır." dedim. Derin bir soluk alan Nika'ya kıkırdarken. Önder "Eee, ne yapacaksınız o zaman?" diye sordu. "Boğaza nazır bir kahvaltı yapacağız." dediğimde Nika'dan "Yes" sesini duyan Önder "Hayır!" diye bağır. "Bensiz olmaz. Üçlü takımı bozamazsınız."

"Üçlüyü bozduğumuzu kim söyledi?" diyerek göz kırptığımda aval aval bana bakan ikiliye "Üçüncükişimiz belli." dedim. Aynı anda "Kim?" diye sorduklarında Nika'ya bakarak "Teyze kokusunu almaya hazır ol." dedim. Nika sevinç çığılığı atarken Önder suratını buruşturup "Lanet olsun." dedi. Nika'nın koluna tekrar girip Demirlerin yanına doğru yürürken gözüm hala derse girmemekte ısrar edip sevgilimi kesen kızlara takılınca kaşlarım çatıldı. Demir'le göz göze geldiğimde "Ne oldu?" diyerek kaşlarını çatınca ifademi değiştirdim. "Biz gidiyoruz."

"Nereye?"

"Annemle kahvaltı edeceğiz." dediğimde Demir başını sallarken, Anıl "O kim?" diye sordu. Nika ifadesiz bir suratla "Ecel." dediğinde tüm çetenin gözleri büyürken, kahama engel olamadım. Demir hafif bir gülüşle "Elif'in kuzeni," derken uzanıp yanağından öptüm. Tam ayrılmakken kolumu tutup kendine çektikten sonra dudaklarını öptü. Demir'in tadını almaya başladığımda içim kıpır kıpır olurken Nika'nın boğazını temizlemesi, utanarak fısıldadığında başımı salladım. "Dikkatli olun." diye haber ver." diye ekledi hemen ardından. Tekrar yanağını öpüp "Tamam" dedikten sonra Nika'yı alarak arabaya doğru yürüdüm.

Annem, babamın ölümünden sonra her gün holdinge gittiği için soluğu orada aldım. Arabayı görevliye verip içeri girerken beni selamlayan güler yüzlü çalışanlara elimden geldiğince gülümsemeye çalıştım. Asansöre bindiğimizde yönetim katına çıkarken içimden bir şeylerin koptuğunu hissediyordum. Babamın sekreteri beni gördüğü gibi ayağa kalktı.

"Hoşgeldiniz Elif Hanım." dediğinde gülümseyerek "Hoşbulduk. Anneme bakmıştık." dedim. "Oğuz Bey'in odasındalar."

"Geldiğimi haber verir misin?" dediğimde telefona sarıldı. Kızın arkasındaki kapıya bakarken gözlerimin dolmaya başladığını anladım. Babam öldüğünden beri çalışma ofisine girmemiştim. Sanki birazdan odadan çıkıp "Kızım gelmiş." diyecek gibi hissederken duyduğum aynı söz irkilmeme neden oldu. Annem "Nika!" diyerek rotasını değiştirip kuzenime doğru yürürken "Teyzem..." dedi ve koşarak anneme sarıldı. "Hangi

rüzgâr attı seni? Ah, ablam hiç söylemedi geleceğini." "Ben tembih ettim teyzeciğim. Sürpriz yapmak istedim." diyerek annemden ayrılan Nika "Çok özlemişim seni teyze." dedi. Annem Nika'ya tekrar sarılarak "Bende seni özledim deli kız." derken "Beraber kahvaltı ederiz diye düşündüm," dedim. Annem benim orada olduğumu unutmuş gibi 'aa' dedikten sonra Nika'dan ayrıldı. "Çok güzel düşünmüşsün prensesim. Çantamı alıp geliyorum. Oğuz amcana, merhaba, demek ister misin?" diyerek Nika'nın elini tutarken "Çok iyi olur." dedi. Anladığım kadarıyla annemde babamın odasını kullanmaya cesaret edemiyordu. "Siz gidin, benim telefonla görüşmem lazım." Telefonu elime aldığımda annem ve Nika yanımdan ayrılırken hızla Demir'e mesaj attım.

Gönderilen: Demir

Holdingdeyim. Annemi alıp kahvaltıya gideceğiz.

Konum atarım.

Bir süre sekreterin önünde durdum, gözüm sürekli babamın odasına takılınca içimdeki duyguya engel olamadım ve kapının önüne yürüdüm. İçerisinin sessiz olması içimi paramparça ederken elimi kapının koluna koydum. Babamın elinin değdiği son şeylere dokunarak tekrar onu hissetmek istiyordum. Derin bir nefes alıp kapıyı yavaşça açtım. İçeriye sinmiş baba kokusu anında iliklerime kadar işledi. Gözlerim daha çok buğulanırken ardımdan kapıyı kapattım. Odadaki hiçbir şey değişmemişti. Her şey, babam sanki birazdan gelip çalışacakmış gibi duruyordu. Ağır adımlarla yürüyüp masasına oturdum. Elim, masanın üzerindeki beraber çekildiğimiz resme gittiğinde artık gözyaşlarıma engel olamıyordum. "Çok erken gittin benden be baba." diyerek resimdeki suretini severken burnu-

mu çekip fotoğrafı eski yerine koydum. Tekrar ayağa kalkıp odanın içinde dolaştım. Raflardaki kitaplara dokunup en son okuduğu kitabı tahmin etmeye çalıştım. Keşke onların yanından hiç ayrılmasaydım, diye düşünürken ağırlıkla ilerleyip kendimi deri koltuklara attım. Televizyonun kırmızı ışığına gözüm takıldığında, acaba en son hangi kanalı izliyordu, kesin borsa, diye düşünürken kumandaya uzanıp televizyonu açtım. Siyah ekrana düşen altı kare kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Ayağa kalkıp televizyona daha çok yaklaşırken karelerdeki hareketsiz resimlerin benim eski evim olduğunu anladım. Kapının hızla açılmasıyla içeri dalan annem, Nika ve Oğuz amcaya şaşırmış ve kızmış bir ifadeyle bakarken, annem "Kızım, bu ne?" diye sorarken ekrana bakıp, anında Oğuz amcaya döndü. "Tamamen aklımdan çıkmış." diyen Oğuz amca bakışlarını bana çevirdiğinde "Anne?" dedim. "Açıklayacağım." dediğinde kollarımı göğsümde bağlarken "Önce kahvaltı edeceğimiz yere gidelim." dedi. İtiraz etmeden televizyonu kapatıp yürümeye başladığımda annem "Ben hallederim Oğuz." diyerek beni takip etmeye başladı. Arabaya bindiğimde Nika sessizce yanıma otururken annem kendi arabasıyla bizi takip ediyordu. Nika'nın sormak istediği çok soru olduğunu biliyordum, ama hiçbirine verecek bir cevabım yoktu. Hızla kahvaltı edeceğimiz yere gidip denizi en iyi gören masaya oturduk. Sipariş verirken ortamın gerginliği garsonların bile gözünden kaçmamış olacak ki hemen masayı donalttılar. "Afiyet olsun" diyen annemin elindeki çatala bıçağımla bastırırken gözlerini bana çevirdi. "O kameraların benim evimde ne işi var anne?"

"Elif, terbiyesizlik yapma ve hemen çatalımdan bıçağını çek. İnsanlar bize bakıyor."

Annemin fısıltısından sonra bıçağı tabağa sertçe bıraktı.

kirken çıkan ses mekândaki herkesin bize bakmasına neden oldu. Annem "Elif" diyerek dişlerini sıkarken "Açıklama yapmadığın her dakika seni rezil edecek bir şey daha yapacağım, anne." dedim. Annem derin bir nefes alırken nazikçe çatalını yerine koyduktan sonra ellerini masada birleştirdi. "Babanın seni o olaydan sonra yalnız bırakacağını düşünmedin herhalde."

"Konuşmuştuk."

"Bize düşüncemizi sormadın. Yeni bir başlangıcın sana iyi geleceğine hemfikir olduk ama bizden uzak olmanı istemiyorduk. Yine de kararına saygı duyduk." dediğinde alay eder gibi bir kahkaha atarken "Belli. Çok duymuşsunuz." dedim. Resmen bir buçuk senedir biri bizi gözetliyor tadında bir hayat sürüyormuşum da haberim yokmuş. Babamın benimle ilgili her şeyden nasıl haberi olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum. "Elif" diyerek tekrar derin bir nefes alan annem yavaşça bana doğru eğilip fısıldadı. "Sana zarar veren adamların, tekrar başına bir şey getirmeyeceğini kim garanti edebilirdi bize? Tabi ki gözümüz kulağımız sende olacaktı. Yokluğuna nasıl dayandık sanıyorsun? Aylarca bizi aramıyordun. Öldün mü kaldın mı sadece Önder'den mi öğrenecektik? İyi ki o kameraları koymuşuz da bir gözümüz senin üzerinde olmuş." Annemin söyledikleriyle eve taşındığım andan beri yaşadıklarım aklıma gelirken yüreğimi bir korku kapladı. Ne yani bana tecavüz edenlerin kimler olduğunu annem de mi biliyordu? "En azından babanın..." dediğinde kaşlarını çatarken annem tekrar arkasına dayandı. "Başlarda beraber kontrol ettiğimiz kayıtları bir süre sonra baban yalnız izlemeye başladı. Neden olduğunu sorduğumda sürekli geçiştiren cevaplar veriyordu, ama günden güne değişmeye başlamıştı. Açıkçası orada neler yaptığını çok merak ediyordum."

Demir'le yaşadıklarımız aklıma gelirken yanaklarımın kızardığını hissettim. Babam her şeyi izlemiş miydi yani? "Siz benim özel hayatıma nasıl tecavüz edersiniz ya?" diye fısıltılı bir bağırıyla annem tekrar bana doğru eğildi. "Meduk. Sadece hızlı bir kontroldü bizimki. Kim gelmiş, kim gitmiş, iyi misin gibi..."

Derin bir nefes alıp arkama yaslandım. Nika'nın şaşkın suratına bir süre baktıktan sonra annem elime uzanınca hızla kollarımı önümde bağladım. "Elif" diyen anneme öfkeli bakışlarımı gönderirken "Bizi anlamaya çalış." dedi. "Neden?"

"Kızım lütfen." diyen annemin gözlerinin dolmaya başladığını görürken Nika "Evet Effy yeter." diyerek yanımdan kalkıp anneme sarıldı. "Ne olduysa oldu. Annenin de kalbini kırma istersen." Nika'nın gözlerinin içine bakarak söylemeye çalıştıkları yüzünden kendimle çelişirken "Tamam özür dilerim." diyerek ayağa kalkıp anneme sıkıca sarıldım. Titrek bir iç çekmesi kendimi daha kötü hissettirirken "Ağlama yoksa ben de ağlarım." deyince annem yavaşça koluma dokunmaya başladı. "Yerine geç hadi, herkes bize bakıyordur." Tekrar karşısına oturduğumda nazikçe peçeteye gözlerini silerken "Artık o evde başkası kalıyor." dedim. "Öyle mi?" diyen annemin olaylardan bihaber olduğunu anlarken "Dediğim gibi baban, bir süredir benden bir şeyler saklıyordu, ama o sakladığı şey neyse onu çok değiştirmişti." dedi. Babam bildiklerini annemle paylaşmadıysa kiminle paylaşmıştır, diye düşünürken, Annem "Oğuz'a da sordum ama onun da hiçbir şeyden haberi yok." dedi.

"Bunu yapan mutlaka ortaya çıkacak." dediğimde annem burukça güldü. Bu tuhaf gülümsemenin benim zorumla devamdan çekildiğimiz için tecavüzcülerin ortaya

çıkarmamasıyla bir ilgisi yoktur herhalde diye düşünüyordum. Bir süre daha konuştuktan sonra kahvaltı etmek hepimize iyi gelmişti. Nika kendisiyle ilgili şeyler anlatırken orada olmadığımı hissediyordum. Kafamda sürekli bir soru dolanıyordu.

“Adnan Kara, babamı neden öldürsün?”

Annemlerden ayrılıp hoş geldin partisi için saçlarımızı yaptırdıktan sonra eve dönüp hazırlandık. Demir, kulüpte olacağını söylerken Önder her zamanki centilmenliğiyle bizi evden almıştı. Nika ile aralarındaki elektrik gözüm-den kaçmazken tekrar birlikte olduklarını söyleseler şaşırmayacağımı fark ettim. Kulübe geldiğimizde Pazartesi olmasına rağmen kalabalık olan kuyruk canımın sıkılmasına neden oldu. Gerçekten bu kadar kız sırf Demirleri görmek için mi geliyordu? Vedat abiyle selamlaşıp içeri girdik. Gözlerimi locadaki aşkımdan ayırmadan merdivenlerden inerken beni fark etmesiyle ayağa kalkması bir oldu. Kızların bakışları arasında bana yürüyen Demir’in dudaklarına yapıştığımda ne olduğunu şaşırsa da verilen mesaj gerekli yerlere ulaşmıştı. Öpücüklerime ateşli bir şekilde karşılık veren Demir’in elleri vücudumda gezmeye başladığında yavaşça ondan ayrıldım. Derin bir iç çekerek dudağını ısırırken gözlerimin içine baktı. “Nerede kaldınız?”

“Nika Hanım’ın hazırlanması uzun sürdü.” diyerek arkama baktığımda Önder’le ikisinin çoktan locaya gittiğini gördüm. Demir elimi tutup yürümeye başladı. Herkes içkilerini yudumlarken ben Demir’e sarılmış bir vaziyette gözlerimi kapatmıştım. İşlerinden ve antrenmanlar yüzünden pek görüşemediğimiz için onu çok özliyordum. Onun da beni özlediğini sıkıca sarılıp sürekli alnımdan öpmesinden anlıyordum.

“Bunun burada ne işi var lan!” dediğinde gözlerimi

açtım. Demir'in ayağa kalkmasıyla nereye baktığını anlamaya çalışırken gördüğüm isim nefesimi tutmama neden oldu. Muhsin ve Kerem'in burada ne işi vardı?

Muhsin'in adamları ve yeğeniyle birlikte merdivenlerden indiğini görünce hızla locadan indim ve merdivenlerin başında önümü kestim. Çete, arkamdaki yerini alırken kulübün etrafındaki korumalar bize doğru gelmeye başlamıştı. Bir süre sonra hepsinin etrafı sarılırken kulüpteki ortamın gerildiğini hissettim.

"Sen ne cüretle benim mekânıma gelirsin?"

Muhsin, yüzündeki iğrenç gülümsemeyle "Misafirperver olduğumu söylemişlerdi." deyince birkaç adım ona doğru yürüdüm. "İstersen kapıya kadar uğurlayayım." dediğimde alaycı bir kahkaha atan Muhsin "Konuştuktan sonra neden olmasın." dedi. "Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok." deyip Kerem'e döndüm. "Amcanı al ve defolup git buradan."

"Yavaş ol delikanlı." diyerek elini göğsüme koyan Muhsin'in eline ters ters bakarken "Çek o elini!" dedim. Muhsin yavaş hareketlerle elini cebine soktu. "Seninle bir şey konuşacağımızı söyledim."

"Bende..." deyip sakin olmaya çalışmak için başımı yukarı kaldırıp derin bir nefes aldım. "Sana konuşulacak hiçbir şeyimizin olmadığını söyledim." Yumruklarımı o kadar çok sıkıyordum ki tırnaklarımın etime girmeye başladığını hissettim. Muhsin'in yüzündeki tebessüm yavaşça silinirken "Konu baban ve Elif olsa bile mi?" dedi. Duyduğum iki isim birkaç saniye afallamama neden olurken "Elif'in adını ağzına alma." deyince Muhsin hafifçe güldü. "Ha. Babanı alabilirim yani?" Arkamı dönüp çeteye baktıktan sonra locada korkuyla bakan Elife elimden geldiğince gülümsemeye çalıştım. Tekrar Muhsin'e döndüğümde "On dakikan var." deyince "Fazla bile..." dedi. Arkamı dönüp çalışma odasına doğru yürüdüm.

İçeri girdiğimde "Sadece sen ve Kerem..." diyerek masama yürürken Muhsin, adamlarına "Dışarıda kalın." dedi. Koltuğuma oturduğumda cebinden purosunu çıkaran adam "İçmemin bir mahsuru yoktur sanırım." deyince "Burada keyif yapmıyoruz. Ne söyleyeceksen söyle ve git." dedim. Muhsin purosunu tekrar tablasına yerleştirirken ağır hareketler etmesi sabrımı fazlasıyla zorluyordu.

"On dakika boyunca sigara yerleştirmeni mi izleyeceğiz?"

"Sakin ol Kara!" diyerek koltuğa daha çok yayıldı. "Kulağıma bazı dedikodular geldi. Bazıları fazlasıyla hoşuma giderken, bazıları oldukça rahatsız etti."

Tek kaşımı kaldırdığımda "Önce hangisinden başlayayım?" demesi burnumdan solumama neden oldu. "Muhsin, oyun oynamıyoruz. Ne anlatacaksan anlat sonra da bas git!"

Yüzündeki gülümseme midemi bulandırırken masada duran kalemi elime aldım. Bir şeylerden sinirimi çıkarmazsam birazdan patlayacaktım. "Elif'in babasını ben öldürmedim."

"Nereden bileceğim?" diyerek arkama yasladığımda Muhsin öne doğru eğildi. "Benim işim sizle. İşime burnunu sokmayan birini öldürecek değilim. Tıpkı baban gibi..." Kaşlarını çatılırken "Evet" dedi. "Duyduklarımıza göre Enver Sancak sizin kim olduğunuzu ve yaptıklarınızı kanıtlarla bulmuş. Hatta bunun üzerine baban onu ziyaret etmiş ve bu işin peşini bırakmazsa canını alacağını söylemiş. Olayın ucunda kızı olan bir baba ona zarar verenlerden intikam almadan durmaz değil mi Demir Kara? Enver Sancak da durmadığı için canından oldu. Yani onu baban öldürdü..." "Kanıtla." dediğimde kahkaha atan Muhsin, "Babandan ayrılıp kuyusunu kazmaya başladığına göre bunları da öğrenebilirsin." dedi. Öfkeyle ayağa kalkıp ellerimi masaya vururken "Sen benle dalga mı geçiyorsun lan?" deyince başını ve işaret parmağını salladı. "Büyüklerinle daha saygılı konuşmalısın, delikanlı. Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Senden yardım isteyen oldu mu şerefsiz?" dediğimde Muhsin'in yüz ifadesi düşerken "Haftalardır bu işin peşinde olduğunu biliyorum. Bu yüzden babanın ayağını kaydırma işini askıya aldın. Dolayısıyla bu, benim işlerimi aksattı." dedi. Kaşlarını çatarken Muhsin konuşmaya devam etti. "O yüzden senin için gerçekleri öğrendim ve babanı koltuğundan sarsman için yolunu açtım."

"Sanane lan benim yolundan?"

Muhsin başını tekrar sallarken; Kerem, çete gibi sessizce olanları izliyordu. "Senin yolun benim önümü açacak delikanlı." dediğinde "Ne diyorsun lan sen?" dedim. "Babanla işin bittikten sonra bu işlerden çekileceğini duydum. Bu da babandan boşalan koltuğa benim oturmam anlamına geliyor. O yüzden Adnan Kara'dan ne kadar çabuk kurtulursan, benim işlerim o kadar çabuk olur." Gözlerimi kısarak Muhsin'e bakarken "Babamdan sadece intikam alacağım. Canını almayacağım." deyince şaşırılmış bir ifadeyle bana baktı. "Sevdiğin kızın babasını gözünü kırpmadan öldüren bir katili bu kadar kolay affedeceğini düşünmezdim." "Kes lan!" diyerek ellerimi masaya koyduğum an Muhsin ayağa kalkınca Kerem de ayaklandı. "Bu uğurda sana her türlü yardımı yaparım. Yeter ki Adnan Kara'dan bir an önce kurtulalım." dediğinde dişlerimin arasından tıslayarak "Çık dışarı!" deyince, "Bir düşün delikanlı." dedi. "Sana çık dışarı, dedim lan!" diye bağırmamla yüzündeki pis gülümseme donarken "İyi akşamlar, Demir." diyerek odadan çıktı.

Kapının kapanmasıyla aynı anda koltuğa çökerkentüm çetenin bakışlarının bende olduğunu hissediyordum. Gerçekten Elif'in babasını babam mı öldürmüştü? Muhsin'in dedikleri ne derece doğrudu? Belli ki babamdan kurtulmadan bu işin peşini bırakmayacaktı. Peki, ben babamdan nasıl intikam alacaktım. Tüm bunlar olurken Elif'i nasıl koruyacaktım... Allah'ım sen bana yardım et.

Muhsin'in kulübü ziyaret ettiği gecenin üzerinden iki hafta geçmişti. Nika ısrarlarını sonucunda tatilini biraz daha uzatırken, Demir mümkün olduğu kadar evden uzak durmaya çalışıyordu. Tüm gün kata patlatmalarımız sonuçsuz kalırken Muhsin'in Demir'i değiştirecek kadar ne söylediğini merak ediyordum.

Nihayet okullar arası spor şampiyonasının zamanı gelmişti. Tüm takımlar bu zamana kadar antrenman üstüne antrenman yaparak deli gibi hazırlanmışlardı. Hepsine güvenim tamdı, ama eşleştikleri okulun Gezer Koleji olması canımın sıkılmasına neden oluyordu. Tüm o insanlarla tekrar karşılaşmak, bana acıyan bakışları ile muhatap olmak ve aralarından sırf canımı acıtmak için ortaya çıkacak birkaç kişiyi düşündükçe nefesimin kesildiğini hissediyordum. Önder'in de eski takımına karşı maç yapacağı için canı sıkındı.

Sabah gözümü açtığımda Demir'i her zamanki gibi yanımda bulamamam yine moralimi bozdu. Şampiyonanın başlayacağı gün olduğu için okulda son hazırlıkları yapmaları için koç onları yine erken kaldırmış olmalıydı. Turnuvalar, Gezer Kolejinin imkânları daha fazla olduğu için orada yapılacaktı. Tekrar eski okuluma gitmek karnımda karıncaların dolaşmasına neden olurken hızlıca hazırlandım. Nika, yanıma gelerek beni beğeniyle inceledikten sonra "Eski düşmanlar gıcık olacak, eski yakışıklılar pişmanlığına doymayacak." dedi. Gülümseyerek saçlarımı düzelttikten sonra "Hazırsan çıkalım." dedim.

"Hı hı. Demirler oraya mı gelecek?"

"Büyük ihtimal." diyerek tamamen habersiz olduğumu belli etmemeye çalışırken çantamı aldım ve Ferrari'nin anahtarını alıp evden çıktım. Gösteriş budalalarına çok güzel bir ders olacağını düşünerek arabaya otururken Nika yanıma kuruldu. Yola çıkıp gerginliğimi müzikle

atmaya çalışırken Nika "Her şey güzel olacak." diyerek bana moral vermeye çalışıyordu.

Gezer Kolejine geldiğimizde devasa otoparkı hiç bu kadar kalabalık görmediğimi anladım. Okulun içinde yer bulamayınca arabayı kapının önüne çektim ve derin bir nefes alarak indim.

Bahçeye girdiğimizde kalabalık öğrenci gruplarının arasında tanıdık birilerini ararken duyduğum cırtlak ses tüylerimi diken diken etmeye yetmişti.

"Effy"

Arkamı döndüğümde Gezer Kolejinin kadrolu şıllıklarından olan sahte sarışın bana doğru kıvırtarak yürümeye başladı. "Ay, inanmıyorum ya. Ne zaman döndün yurt dışından sen?" diyerek yapmacık bir öpücükle bana sarılırken herkesin benim yurt dışına gittiğimi sandığını hatırladım. "Oldu biraz."

"Ay sağda solda hep sana benzer birini görüyordum, ama yok diyordum. Bu bizim Effy olamaz. Kilo mu aldın sen?" dediğinde şaşkın şaşkın kendime baktım. Sahte sarışın kahkahayı bastı. "Ay şaka yaptım canım ya. Yaran mı var da hemen kontrol ediyorsun?" Suratına yumruk attığımı düşünerek rahatlamaya çalışırken "Sanırım Önder'i izlemeye geldin." diyerek koluma girdi. Nika'nın ortalar da olmaması kızdan kaçtığını gösteriyordu. Ah be Nika, böyle mi destek olacaksın bana?

"Ama önce futbol turnuvası var. Ay Effy. Bizim okulun eşleştiği okulda bir futbolcular var. Yemin ediyorum devlet okulu olduğunu bilmesem mankenlik ajansı derim. Hele bir tanesi var." diyerek beni çekiştirmeye devam ederken kolumu kurtarmaya çalıştım. "Ben Önder'i bir görseydim..." dediğimde "Boş ver şimdi Önder'i birazdan maçlar başlar. Kendimize güzel bir yer bulalım. Tavlamak istediğim çocuğu kaçırmak istemiyorum." dedi. Tavlamak

istediği çocuğun Demir veya çetesinden biri olduğuna kalibımı basacakken daha çok sinirlenmeye başladım.

Tribünlerde insanların arasından çekiştirilerek yürümeye çalışırken sahayı taradım. Bizim takımı gördüğümde biraz olsun rahatlatma hissederken, Demir'in sadece şortuyla ısınma hareketleri yapması dudaklarımın aralanmasına neden oldu. "Allah'ım üstünü çıkarışını karmışım..." diyen sarışın, boş bulduğu yere otururken beni yanına çekti. "İşte şu çocuk." diyerek Demir'i işaret etmesiyle yumruklarımı sıktım. O kişinin sevgilim olduğunu söylesem yalanlarım ortaya çıkacaktı, onu geçtim bu kızın Demir'e daha fazla dikkat etmesine neden olacaktım. Başka bir şey bulmalıydım. "Devlet okullarına kadar düştüğünü bilmiyordum canım." diyerek zorla gülümsemeye çalışırken ufak bir kahkaha attı. "Ayol, o çocuğu gözüm bir yerden ısıyor, ama çıkaramıyorum. Devlet okulunda okuması da o kaslarıyla pek umurumda değil." Ya sabır, diyerek tekrar sahaya döndüğümde Demir'in üstünü giydiğini görmem rahatlamama neden oldu. Gözlerini tribünlere çevirdiğinde hafifçe olduğum yerden kalkınca beni buldu. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken "Ay bize doğru bakıyor." diyen sarışını umursamadan gülümsemeye çalıştım. Demir ifadesiz bir suratla beni izledikten sonra tekrar koça dönünce olduğum yere oturdum. Neden bana karşı bu kadar soğuk davranıyordu?

"Okullararası spor şampiyonasına hepiniz hoş geldiniz." Hoparlörden duyulan seslerle alkışlar havada uçuşurken, konuşan kişi kazananlara verilecek olan ödüllerden bahsetti. Uludağ tatili olacağından neden benim habirim yoktu. Takımlar tanıtıldıktan sonra karşılaşmaların başlayacağı anons edildi. İlk müsabaka yeni ve eski okulum arasındaydı. Herkes heyecanla yerini alırken Demir bir kez daha bana baktı. Yüzünde hiçbir kıpırtı olmadan

maça dönünce yüreğime bir şey oturdu. Maç başladı. Gözlerim Demir'den ve attığı gollerden başka hiçbir şey görmezken etrafta alkış ve tezahüratlar yankılanıyordu. Sahte sarışın bir oturup bir kalkarak çılgınlık atarken saçını başını yolmamak için kendimi zor tutuyordum. Neyseki ilk yarı 5-3 bizim okulgalıp bitirmişti. Demirler koçun yanına koşarken sahte sarışın ayaklandı. "Nereye?" dediğimde üzerini ve saçını düzeltti. "Şu çocukla tanışmazsam vallahi ikinci yarı kalpten giderim." diyerek kıvırtı kıvırtı yürümeye başladığında ağzım yavaşça aralandı. Kız Demir'in yanına gittiğinde bütün takım kızı süzerken sevgilim kaşlarını çatıyordu. Bir süre sonra gülümsediğini gördüğüm an nefesimi tutarken gözleri bir anlık bana kaydı. Yüzündeki gülümsemeyi anında silip tekrar kıza bakarak bir şeyler söylerken belli belirsiz gülümsemesi kalbimi taşıyamayacak duruma getirmişti. Sahte sarışın seksi bir şekilde dönüp yürümeye başladığında ikide bir arkasına dönüyor ve Demir'e bakıyordu. Yanıma, yüzünde keyifli bir gülümsemeyle gelirken "Eetaniştın mı bakalım?" dedim yalancı bir gülümsemeyle. "Ay, bu çocuk Demir Kara'ymış ya. Nereden tanıyorum diyorum." dediğinde donmuş bir ifadeyle kıza baktım. "Ya sen tanımazsın. Bu adam İstanbul'un en ünlü gece kulübünün sahibi... Ay ben o çocuğu kafalayayım da seninle de gideriz birgün." dediğinde tıslar gibi kahkaha attıktan sonra "Sen kafala da. Gideriz tabi." dedim öfkemi dizginlemeye çalışırken. "Ne var kızım? Numarasını bile aldım." dediğinde kaşlarım çatılırken, "Bir gün kulübüne gitmek ve onunla daha yakından tanışmak istediğimi söyledim. Numarasını verdi." dedi. Daha fazla dayanamayacaktım. Öfkeyle ayağa kalktığımda ikinci yarının başlama düdüğü çalarken, Demir orta sahaya doğru koşuyordu. Kalbim o kadar çok

acıyordu ki açık havada olmamıza rağmen nefes alamıyordum. Kıskançlık ve hıstan başım dönerken içimdeki kırgınlık gözlerimin yaşarmasına neden oluyordu. İnsanların içinde ağlamak istemediğim için hızla yürümeye başladım, sahte sarışının, nereye sorusunu umursamıyordum. Tribünden inmemle gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesi bir oldu. Demir'in ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. Koşar adım arabaya doğru yürürken satranç köşesinde muhabbet eden Önder'i gördüm. Beni fark etmemesi için başımı öne eğmem "Effy" diye seslenmesiyle boşa giderken adımlarımı hızlandırdım. "Bekle." diyerek koşmaya başladığında kolumun biri tarafından tutulmasıyla kalbim deli gibi çarptı. Gökhan yüzündeki telaşla "Ne oldu?" diye sorarken Önder bize yetişmişti. "Biri bir şey mi dedi? Neden ağlıyorsun?" İkisinin telaşlı ifadesiyle bir süre sonra etrafımızı basket takımı sararken "Bir şey yok çocuklar. Siz maçınıza odaklanın." dedim. Önder kolumu tutarken "Ne oldu?" diye sordu. Sinirlenmeye başladığını hissediyordum. "Bir şey yok." diyerek elinden kurtulmaya çalışırken "Effy!" dedi sesini yükselterek. "Yeter ya rahat bırak beni bir şeyim yok diyorum." diye bağırmamla Önder'in elleri gevşerken hızla kolumu çektim. Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak "İşinize bakın!" diye bağırdım ve iri yarı adamları ittirerek aralarından çıktım. Bana baktıklarını hissederken birinin pes etmediğini "Effy dur." diyen sesiyle anladım. "Gökhan beni rahat bırak." diyerek okuldan çıkıp arabaya doğru koştum. Koltuğa oturduğumda, gözyaşlarım hiç durmayacakmış gibi yanaklarımdan süzölmeye başladı. Gökhan ön kapıyı açıp yanıma oturduğunda gözyaşlarımı silmeye çalışırken "In arabadan." dedim.

"Ne olduğunu söylemeden bu arabadan inmeyeceğim."

"Gökhan, lütfen beni zorlama ve in arabadan."

"Hayır."

"Gökhan!" diye bağırdığımda kollarını göğsünde bağlayarak koltuğa dayandı. "Sen bilirsin." diyerek arabayı çalıştırdığımda kılını kıpırdatmadı. "Öööff!" diye bağırak gaza bastım. İçimdeki duygular o kadar karışıktı ki hem ağlamak hem de avazım çıktığı kadar bağırma istiyordum. Sinirimi boşaltmak için hız yapmaktan başka bir şey aklıma gelmezken gaza bastım. Ferrari kendini uçak moduna almış gibi asfaltta kaymaya başladı. Ağladığım için mi yoksa hız yüzünden mi bilmiyorum etraftaki nesneler iyice bulanıklaşmaya başlamıştı. Gökhan "Yavaşla Effy." dediğinde gaza daha çok basarken araçların arasından makas atmaya başladım. "Effy sana diyorum yavaşla." Hızımı kesmeden ilerlerken bir araçla sürtünecek mesafede geçince Gökhan "Effy" diye bağırdı. Onun bağırsıyla kendime gelirken ibreye baktım. İbre saatte üçyüz kilometreye dayanmıştı. Birkaç saniyelik şaşkınlıktan sonra frene basmaya başlarken aracın hızı kesilmedi. Telaşla doğru yere mi basıyorum diye baktıktan sonra direksiyonu daha sıkı tutarak sertçe frene bastım. Araba yavaşlamayınca bir kere daha, sonra bir kere daha sertçe frene basarken "Gökhan frenler tutmuyor" dedim. "Effy saçmalama. Böyle korkutamazsın beni." "Gökhan yemin ederim frenler çalışmıyor." diyerek birkaç kere daha sertçe frene bastım. Gökhan hızda değişme var mı diye baktıktan sonra "Kahretsin!" diyerek bana döndü. "Effy, önce sakin ol." dediğinde gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken "Yer değiştirelim." dedi. "Yapamayız. Direksiyonu tutmak hiç bu kadar zor olmamıştı." dediğimde yola konsantre olmaya çalışarak "Ne yapacağız?" diye sordum. Göz ucuyla takip etmeye çalışırken Gökhan'ın telaşlandığını bir öne bir arkaya bak-

masından anlıyordum. Vites baktıktan sonra "Vites düşüreceğiz." deyince "Ne?" diyerek bir anlığına Gökhan'a baktım. Hızla önümden uzanarak emniyet kemerimi bağladı. Daha sonra kendininkini de takıp bana doğru döndü. "Yavaşça vitesi düşüreceğiz. Biraz hızımızın kesilmesine neden olur." dediğinde telaşla başımı salladım "Direksiyonu sıkı tut ve başına dikkat et." dedi. Tekrar başımı hızlı hızlı salladım. Gökhan derin nefesler alarak "Hazır." deyince ellerimi direksiyona bastırdım. "Üç, iki, bir." deyip vitesi altıdan beşe çekmesiyle öne doğru savrulduk. Tekerleklerden gelen acı sesle direksiyonu düz tutmaya çalışırken hızın ikiyüzseksene düşmesi içimde bir umut yeşertmişti. "İkiyüz seksen" dediğimde "Harika" diyerek sevincime ortak olan Gökhan "Bir daha. Hazır. Üç, iki, bir..." deyip vitesi beşten dörde çekti. Tekrar öne doğru savrulmamızla araba sağa sola hareket ederken direksiyonu neredeyse tüm bedenimle tuttum. Hız ikiyüz altmışa düştüğünde "İşe yarıyor." diye bağırırken gördüğüm tabela tüm sevincimi kursağımda bırakmıştı. "Gökhan yol çalışması var..." dediğimde Gökhan yola dönerken "Kahretsin." diye fısıldadı. Trafiğin yavaş yavaş yoğunlaştığını görüp "Tamam." diyerek bana döndü "Arka arkaya vites düşüreceğim Effy. Lütfen direksiyonu sabit tutmaya çalış..." Korkuyla başımı salladım, ellerim bu kadar titrerken yapabileceğimden emin değildim. "Üç, iki, bir..." diyerek vitesi dörtten üçe, sonra beklemeden üçten ikiye çekince tekerleklerin kilitlendiğini anladım. Direksiyonu daha fazla tutamayacağımı anladığım an Gökhan'a döndüm. Gözlerindeki korku içime işlerken dudaklarımdan son sözlerim döküldü.

"Özür dilerim."

Babama olan öfkemi antrenmanlardan çıkarmaya çalışırken olduğumdan daha sert oynamaya başlamıştım. Koş birkaç sefer beni uyarsa da ben öfkemi çevremdekilere kusmamak için topla deşarj olmaya devam ettim. Büyük gün gelip çatmıştı ve her zamanki gibi Elif'i uyurken alından öpüp erkenden şampiyonanın yapılacağı okula geldim. Burası Önder'in babasının okulu yani Elif'in eski arkadaşlarının bulunduğu yerd. Turluvaların burada yapılacağını öğrendiğimde onun gelmesini engelleyemeyeceğim için yer değişimi yaptırmak istemiştim ama kabul edilmedi. Aklım Elif'teyken maçlara nasıl konsantre olacağımı bilmiyordum. En iyisi, o yokmuş gibi hareket etmekte. Böylece maçı kazanabilir daha sonra onu üzenlerin icabına rahat rahat bakabilirdim. Sahaya çıktığımda Bora "Effy geldi." deyince ısınmaya devam ettim. "Alo. Effy geldi diyorum." "Tamam." dediğimde bana şaşkın şaşkın bakan Bora "Ne oluyor?" diye sordu. "Seni ilgilendirse bilirdin." dediğimde homurdanır gibi "Demir ya..." dedi. Koşun, toplanın uyarısıyla formamı üzerime geçirdim. Dayanamayıp tribünlerde Elif'i ararken ayağa kalkmasıyla kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Neden hüüzünlü bir ifadesi vardı? Koşun "Demir buraya..." diyen sesiyle gözlerimi sevdiğim kızıdan ayırdım. Açılış konuşması yapılırken koş bize son taktiklerini anlatıyordu. Benim aklımda ise sadece Elif'in canını sıkacak bir şey olup olmadığı dolanıyordu. Bakma işte ona man kafa. Maç sonuna kadar bakma. Düdüğün çalınmasıyla herkes yerini almak için koşarken dayanamadım ve bir kez daha Elif'e baktım. Bana tedirginlikle bakması kafamı tekrar kurcalamaya başladığında derin bir nefes alarak yerime doğru koştum. Düşünme Demir. Doksan dakika boyunca Elif'i düşünme.

İlk yarıyı önde bitirmenin verdiği haklı gururla tribünde beni bekleyen Elif'e bakacaktım ki koş sıkıca bana sarıldı. "Aslanım benim be..." diyerek beni kendine çekip yürümeye başladı-

Yolda Elife bakmaya çalışsamda başaramamıştım. Üzerimdeki terli formayı çıkarıp kalan terimi sildikten sonra yedek formamı giydim. Bir şişe suyu kafama dikerken sabahtan beri gözlerimi kenden ayırmayan sarışının bize doğru yürüdüğünü gördüm. "Tebrikler," diyerek yanımıza gelen kıza tüm takım yiyerek gibi bakarken elimdeki hatluya terimi silmeye devam ettim. "Atışın yollere hayran kaldım..."

Kızın benimle ilgilendiğini anlayan takım kendi içine dönerken "Eyvallah" dedim.

"Demir, hadi," diyen koça doğru bakarken kız koluma dokundu.

"Şimdi seni nereden hatırladığımı buldum. Sen Demir Kara'sın." dediğinde yüzündeki zevkli ifadeye kaşlarımı çattım. "Kulübünün hastasıyım." derken takındığı yapmacık tavırlar alayla gülümsememe neden olurken gözlerim içi içini yermiş gibi duran Elife kaydı. Belli ki kızla konuşmam onu rahatsız etmişti. Yüzüme ciddi bir ifade takınıp kıza gözlerimi çevirdim. "Sadede gel."

Kızın bir anda bozulması yapmacık maskelerinin arkasına gizlenirken "Bir gün kulübüne geldiğimde seninle daha yakından tanışmak isterim." dedi. Kızın hafifmeşrepliğini beş metre öteden anlasamda bu cümleleriyle emin olmuştum. "Numaramı yaz o zaman," diyerek kadınlara meraklı olan Erman'ın numarasını verirken yüzümdeki belli belirsiz gülümsemeye engel olamıyordum.

Kız teşekkür ederek yanımızdan ayrılırken Bora hızla omzuma yumruk geçirdi. "Lan Erman'ın numarasını vermek nereden aklına geldi," dediğinde gülümsemem daha çok yüzüme yayıldı. "Çünkü bu işlerden en iyi o anlar..."

İkinci yarı başladıktan bir süre sonra kalbimin sıkışmasıyla elimi göğsüme bastırarak koşmaya devam ettim. Nefes almak gittikçe zorlaşıyordu. Bora yanıma gelerek "İyi misin?" dedi.

ğinde başımı iki yana salladım. "Yorulduysan koç oyuncu değiş-tirsin," dediğinde "Hayır, hayır bu yorgunluktan değil. Başka bir şey..." diyerek tribünlere bakmaya başladım. Elif'i oturduğu yerde göremeyince nefesimi daha çok kesildi. Bora "Koç bize bağıyor." dediğinde ayakta duran bizinkileri fark ettim. Önder'in telaşı, Nika'nın korkusu, Emirlerin merakı gözümde kaçmazken "Bir şey olmuş." dedim.

"Ne?"

Önder'in telefonu elinden düşürmesi ve ardından koşmaya başlamasıyla "Bir şey olmuş." diye bağıırken topun ters istikametine doğru koşmaya başladım. Koçun düdüğüne duyarken hızla tribüne atlayıp merdivenleri üçer üçer çıkarak Önderlerin yolunu kestim. Nefes nefese "Ne oldu?" diye sorduğum an hep-si gözlerini benden kaçırırken Nika ve Melek'in ağladığını fark ettim. Önder'e dönüp "Ne oldu Önder?" diyerek kollarından sar-sarken Emir beni kenara çekti. "Elif nerede?" dediğinde Emir omuzlarımı sıkarken "Emir, Elif?" dedim çaresizce. "Önce sakin ol." dediğinde arkamdan koşan kalabalığa bakıp Emir'in elinden kurtulmaya çalıştım. "Ne sakini lan! Elif nerede?" diye bağırdığımda herkes durup bize baktı. Emir beni zaptetmeye çalışırken Bora ve diğerleri yanımıza geldi.

"Emir!" diye kükrediğinde "Bir kaza olmuş." deyince kaskatı kaldım. "Sanırım şarampolden yuvarlanmışlar. Araba tanınmaz haldeymiş ama Elifleri çıkarmışlar..."

Emir'in dedikleri uğultu olarak kulağıma gelirken Bora ve Cem önüme geçti. "Demir" dediklerini duysamda kalbim boğazımda attığı için hiçbir cevap veremiyordum. "O... İyi mi?" dediğinde Emir'in yüzü anlam veremediğim bir hüznle kaplanırken "Bilmiyoruz." demesiyle koşmaya başladım. Ne ara arabaya binip yola çıktığımı bilmiyordum. Emir'e "Hangi hastane?" diye sorduktan sonra yaptığım hiçbir şeyin farkında değildim. Hastaneye geldiğim an içerideki kaosu dışarı yansıdığını anladım. Bir ambulans hareket ederken koşarak içeri girdim.

Yerdeki kan izleri nefes almamı engellerken önümden geçen bir hemşirenin kolunu kavradım.

"Elif... Elif Sancak"

"Bayan yaralı daha gelmedi." dediğinde elimi serbest bırakırken heryerin döndüğünü hissettim. Emir "Erkek yaralı... Yaşıyor mu?" diye sorduğunda hemşire başını cıvıltı anlarında salladı. Bu ne demekti? Neden yaşıyıp yaşamadığını sormuştu. "Elif?" dediğinde Emir kolumu sıkarken O güçlü bir kız. İyidir. Aklıma kötüyü getirme," dedi. Önder bizde doğru koşarken "Effy" dedi. "Effy'i getirdiler mi?" Emir başını sallarken panik halindeki Önder "Allah kahretsin. Neden onu önce getirmediler?" diye bağırdı. Benden sakladıkların bir şey mi vardı? Yeni bir siren sesi kulaklarımızı doldururken Elif'in içinde olduğu ambulansın geldiğini anladık. Kapıya doğru koşarken doktorlar "Açılın." diyerek dışarı çıktılar.

Kanlar içindeki sedyeyi görünce ne yapacağımı şaşırıırken, Elif'in karnındaki cam parçasını tutmaya çalışan doktor, "Ameliyathaneyi hazırlayın." diye bağırdı. Bembeyaz teni kanla kaplanan sevgilimin yüzünde ve vücudundaki morluklar her yerimin uyuşmasına neden olurken "Yaşıyor mu?" dedim. Sesim o kadar güçsüz çıkmıştı ki yanımdaki arkadaşlarımın bile duymadıklarına emindim. "Açılın." diyerek sedyeyle koşan doktorların peşinden giderken "Elif!" diye seslendim. Ameliyathaneye girmeleriyle olduğum yerde dururken ne hissedeceğimi bilmiyordum. İçimdeki korku ilk kez sinirimizin önüne geçmişti.

Çaresizlik tüm bedenimi sarıyordu. Emir ve Bora kollarımdan tutarak beni duvar kenarına çekerken olduğum yere çöktüm. Etraftaki koşuşturmalar beynimde yavaş hareketlere dönüşüyordu. "Nasıl?" diye fısıldadığımda Bora "Efendim abi?" deyince "Nasıl olmuş?" dedim. "Öğrenip geleceğim." diyerek yanımdan ayrıldı. Emir önümde çömeli omzumu sıkarak bana güç vermeye çalışırken koşarak yanıma gelen Kerem, "Gökhan" diye bağırdı. "Gökhan iyi mi?"

“Yoğun bakıma alındı”

“Effy?” dediğinde başımı ona doğru çevirdim. “Ameliyata al-
dılar.” diyen Emir’e acıyla bakarken benim gibi bir duvar dibine
çöktü. O kadar çaresiz görünüyordu ki bugünlük ona olan nefre-
timi kenara koyabilirdim. Bora’nın bize doğru koştuğunu gördü-
ğüm an ayağa kalktım. “Abi” dedi nefes nefese. “Çok hızlılarmış.
Yavaşlamamışlar. Baş komiser yavaşlayamadıklarını düşünüyor.
Bir süre sollayarak idare etmişler ama birden tekerleklerden du-
man çıktığı görülmüş. Sonra da şarampole yuvarlanmışlar...”
“Nasıl yavaşlayamamışlar?” dediğimde Bora tedirgin bir şe-
kilde “Sanırım frenleri tutmamış abi.” deyince hızla boğazına
diyerek ellerimi daha çok sıkarken Bora’nın yüzü kızarmaya
başladı. Kolumdan beni tutmaya çalışan kişileri umursamadan
Bora’ya doğru yaklaşırken “Bebek gibi bakılan arabanın frenleri
nasıl tutmaz Bora?” diyerek dişlerimi sıkarak konuştum. “A-bi”
diyerek konuşmaya çalışan Bora’yı rahat bıraktığımda öksürerek
olduğu yere çöktü. Melek yanına giderken hızla arkamı dönüp
çetenin geri kalanının üzerine yürürken “Bu işin aslını öğren-
meden gözüme gözükmeyin.” diye bağırmamla “Tamamı abi.”
diyerek koşmaya başlamaları bir oldu. İçimdeki korku artık ye-
rini öfkeye bırakmıştı. Patlayacak barut gibi gözlerimi bekleyen-
lerin üzerinde dolaştırırken “Gökhan?” diyen bir ses duyunca
yoğun bakımın önüne ilerledik. Gözleri aynı Gökhan’a benzeyen
kadın yanındaki adamı umursamadan koştururken Kerem ayağa
kalktı. Kadın onu fark ettiği gibi “Kerem?” diyerek yanına ko-
tu. Kerem ağlayan kadını kollarının arasına alırken, arkasındaki
korkmuş ve telaşlanmış adama başıyla selam verdi. Tam bu sı-
rada yoğun bakımdan çıkan doktoru gören herkes “Gökhan na-
sıl?” diye sordu. Doktor “Öncelikle sakin olun. Şu anda bilinci
kapalı... Kaza sırasında camdan fırlayıp kafasını sert bir şekilde
çarpmış. Kafatasında birkaç çatlak olduğu için beyin kanaması
olmasından şüpheleniyoruz. Bu yüzden...” derken kapının açıl-
masıyla telaşla yoğun bakımdan çıkan doktor bağırdı.

"Derhal ameliyathaneyi hazırlayın."

Saatlerdir ameliyattaydılar. Arada bir kan ihtiyacı olduğunu söyleyen hemşire haricinde kimse dışarı çıkmıyordu. Elifle kan grubumuz aynı olduğu için alabileceklerinden daha fazlasını almaları için bütün hemşireleri zorlamıştım. Hemşire daha fazla almanın tehlikeli olacağını söylese de kan ihtiyacı devam ettiği için "devam et." demiştim. Ta ki Cem "Benden alın." diyene kadar.

"Beyefendi bir süre dinlenmeniz gerekiyor." diyen hemşireyi umursamadan yürümeye çalışırken başımın dönmesini umursamamaya çalıştım. Elifle aramıza yeterince ameliyat kapıları girmişti. Ondan uzak kalmaya daha fazla dayanamazdım. Merdivenlerden çıkarken gözlerim bir an kararınca olduğum yerde sendeledim. Kolumda hissettiğim elle gözlerimi açarken Bora'nın "İyi misin?" sorusuna başımı sallayarak cevap verdim. "Daha çıkmadılar mı?"

"Hayır abi." dediğinde Bora'nın elinden kurtulup yürümeye başladım. Bizimkilerin yanına vardığım an tekrar gözüm kararırken bu sefer duvara tutundum. Biri kolumun altına girip beni sürükledikten sonra koltuğa oturttu. Gözlerimi açtığım an her yer dönmeye başladığı için kapatıp başımı koltuğa dayadım. "Kahretsin," diye söylenirken "Senin kan yapacak şeylere ihtiyacın var." diyen birinin koşan ayak seslerini dinledim. "Abi iyi misin?" Emir'in sesiyle gözlerimi aralarken önümde telaşla bana bakan kalabalığı gördüm. "Bir şey bulabildiniz mi?" dediğimde yanıma oturan Kaan'a başımı çevirdim. "Araç incelemeye alınmış abi. Tahminlerimiz doğru çıktı. Frenleri belli bir hızdan sonra devre dışı kalmış. Polisler aracı kullananla ilgili hukuki işlem başlatılacağını söyledi."

Duyduklarım karşısında doğrulmaya çalışırken Bora omzuma bastırdı. "Ben hallederim." diyerek yanımdan ayrılan Bora'nın arkasından baktıktan sonra tekrar Kaan'a döndüm.

"Kim?" dediğimde Kaan başını bilmiyormuş gibi salladı. "Anıl ve Burak araştırıyor abi. Biz Cem ile öğrendiklerimizi bildirmek için geldik ama Cem ortalıkta yok." dediğinde "Kan veriyor" deyince Kaan ayağa kalktı. "Ben ona bir bakayım."

Kaan la yanyana geçen Melek poşetten çıkardığı meyve suyunu bana uzatırken gülümsedim. "Bana vişne suyu mu aldın?" "Şimdiden alışsan iyi olur. İçeriden çıkana örnek olmak için bayağı içmemiz gerekecek." dediğinde buruk gülümsemem yüzümde kalırken, Önder "Effy'nin en sevdiği." dedi. Gözlerimin yandığını hissediyordum. Benim için hazırlanan suikast Elif'in başına gelmişti ve şimdi o içeride ölüm kalımı savaşı veriyordu. Benim orada olmam lazımdı. Onun değil...

Ameliyathanenin kapısı açıldığı an hızla ayağa kalkarken doktor başındaki kepi eline aldı. "Elif Sancak'ın yakınları..." dediğinde öne atılırken "Ameliyat başarılı geçti. Cam akciğerlerine yakın çok kritik bir bölgeye saplanmış ve iç kanamaya neden olmuş. Başarıyla çıkardık ve iç kanamayı durdurduk. Başını sert bir şekilde çarpmış. Şimdilik kanama gözüküyor, ama kontrol altında tutmamız gerekli. Hayati tehlikeyi henüz atlatabilmiş değil. Bekleyeceğiz. Geçmiş olsun."

Doktorun açıklamasından onbeş dakika sonra Elif ameliyathaneden çıkarılırken koşup elini tuttum. Her dokunuşu alev alev yakan elleri buz gibiydi. Üşümüştü. Tıpkı... Duru aklıma geldiğinde gözlerimyanmaya başladı, derin bir nefes aldım. Hemşire beni iterek Elif'i yoğun bakıma soktuğunda camın önüne geçtim. Beyaz teni her zamankinden daha solgundu. Morlukları sanki daha da belirgindi. Ona baktıkça nefesimin kesildiğini anlarken arkamı dönüp olduğum yere çöktüm. Başımı ellerimin arasına alırken daha fazla tutamayacağımı anladığım birkaç damla yaş yere düştü. "Kızım..."

Koridora baktığımda Elif'in annesinin ağlayarak bize doğru koştuğunu gördüm. "Yavrum..." diyerek ağlarken; Nika

Önder'in anne ve babası arkasından yetişmeye çalışıyorlardı. Yavaşca ayağa kalkıp, içeri rahat bakabilmeleri için kenara çekildim. Yoğun bakımın canından çıkarak bakarken "Nasıl.. Nasıl olmuş?" diyordu. Melek ona sıkıca sarıldı ve kol kollarına oturmasına yardım etti. Önder olanları anlatırken her açıklaması yüreğimde dağ olup büyüyordu. Ayşe Hanım beni gördüğü gibi ayağa kalktığında başımı dikleştirdim. Üzerime doğru yürürken ne yaparsa yapsın sakın kalmam gerektiğini kendime tembihliyordum. Hırpalayacağımı düşündüğüm kadını sıkıca bana sarıldığında bir süre hareketsiz kaldım. Etraftakilerin de benim kadar şaşkın olduğunu bakışlarından anlarken tedirgin bir şekilde sarıldım. Göğsümde tekrar ağlamaya başlaması kendimi daha da suçlamama neden olurken, "Teşekkür ederim." diye fısıldadı. Kaşlarını çatılırken Ayşe Hanım benden ayrıldı. "Senin güçlü kanın ona iyi gelecek biliyorum..." Ne diyeceğimi bilmez bir halde söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken Gökhan'ın doktoru da ameliyattan çıktı. Gerekli açıklamayı yaptıktan sonra yoğun bakıma alınan Gökhan'a bakarak fısıldadım.

"Güçlü ol Gökhan. Sakın pes etme. Elif için yap. Benim için yap..."

"Hadi aç gözünü be güzelim"

Günlerdir yoğun bakımın önünden ayrılmamıştım. Gözlerimi Elif'ten ayırdığım an bir şey olacak gibi hissettiğim için uyumayı bile reddediyordum. Bedenim yorgun, ruhum harap-
tı. Elif'in uyanmadığı her saniye, içimdeki karanlığa biraz daha gömülüydüm. Nefes almak istemiyordum. Canım acıyordu. Elim dayadığım cama başımı da yaslayarak Elife bakmaya devam ederken sırtımda sıcak bir el hissettim. Başımı güçsüzce çevirdiğimde tanıdık iki göz candan ayrılmama neden oldu, "Anne?" dedim inanamayarak... "Oğlum" diyerek bana sıkıca sarıldığı an gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Ne ka-

dar çok yerulduğumu annemin sarılışıyla anlarken "Yavrum" diyerek sırtımı okşaması rahattlamama neden oldu. "Sen... Nasıl?" derken benden ayrılıp "Bora haber verdi." "Sen... kışlarımı en yakın arkadaşına çevirdim. Üzgün bir şekilde baliümsemeye çalışırken "Günlerdir uyumuyormuşsun. Bir şey de yememişsin." diyen anneme "Canım istemiyor." dedim. "Ah, Elif uyandıığında ben seni şikâyet edeyim de gör." dediğinde belli belirsiz gülümserken "O uyansın da bana istediğibir kız. Bir de kan vermişsin. Nasıl diyordunuz siz bakayım..." derken Cem "Voltran" diyerek camın önüne geçti. "Hah, işte ondan." diyerek gülümseyerek benden ayrılan annemin alından öptüm. Onun varlığı bile ilaç gibi gelmişti bedenime. Birde Elifimin mavi gözlerini görsem...

"Ömer Bey'e haber verin."

Yoğun bakım hemşiresinin telaşlı sesi ve Cem'in "Abi... Effy..." demesiyle yüreğim ağzıma gelirken, lütfen aklıma gelen şey olmasın, diye düşündüm ve camın önüne geçtim. Arkamdaki telaşlı kalabalığın korku dolu uğultusu, gördükleri şeyle sevinç çılgılığına dönüşürken başımı cama yasladım ve derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım. Şükürler olsun Allah'ım, o maviilikleri tekrar benimle buluşturduğun için...

Vücudumdaki uyuşma hissiyle gözlerimi aralarken odadaki ışık yüzünden tekrar kapatmak zorunda kaldım. Başım o kadar zonkluyordu ki... Karnımdaki keskin ağrı nefes almamı zorlaştırıyordu. Canımın acısından hiçbir yerimi kıpırdatmak istemiyordum. Sesler gittikçe netleşirken, derinlerden gelen "Elif Hanım." seslenişiyyle yavaşça gözlerimi araladım. Işık o kadar rahatsız ediyordu ki tekrar yummak isterken biri önüme geçerek birazda olsa ışığı kesti. "Beni duyabiliyor musunuz?" dediğinde konuşmak istesemde cevap verecek gücü kendimde bu-

lamıyordum. Doktor elindeki ışıkla gözlerimi kontrol ettikten sonra aletlere bakıp birkaç kâğıdı kontrol etti. Sonra tekrar yanıma gelip elimi tuttu. "Elif beni duyuyorsan elimi sıkar mısın?" Karıncalanma hissi içten içe çılgınlığa atılma neden olurken yavaşça elini sıktım. Rahatladığını ve karıncalanma hissi tamamen geçtikten sonra ağrılarını daha net hissedeceksin. Bu yüzden sana ağrı kesici vermeye başlayacağız." dedi. Hemşireler etrafımda koşturup bir şeyler hazırlarken olan biteni yavaş yavaş idrak etmeye başlıyordum. "Bir kaza geçirdiniz ve on gündür yoğun bakımdasın." dediği an aklıma Gökhan'la yaşadığımız son anlar geldi. Doktorun elini tekrar sıktım. Eline bakıp tekrar bana dönen doktor ne sormak istediğimi anlamış gibi "Yanımdaki arkadaşın hayatı tehlikeyi atlattı." dediğinde yanağımdan bir şey süzüldüğünü hissettim. "Şimdi dinlen. Birazdan seni odana alacağız. Geçmiş olsun." Doktor yanımdan ayrılırken gözlerimi yavaşça camın arkasındaki insanlara çevirdim. Demir'i gördüğüm an, şampiyona ve yaşananlar aklıma gelirken gözlerimi kapattım. Bu yaşananların hesabını sormam için bir an önce gücümü toplayam iyi olacaktı.

Gözümü tekrar açtığımda duvardaki saati fark ettim, başımı yanımdaki koltukta oturan anneme çevirip yavaşça kıpırdandım. Annem hızla ayağa kalkarken "Kızım" deyince acıyla yutkundum. Karnımdaki ağrı haricindekiler katlanılabilecek düzeydeyken annemin ağlamaya başlamasıyla "Anne..." dedim güçsüzce. "Bizi çok korkuttun." diyerek saçımı okşayan anneme "Çok ağrım var." deyip acıyla yüzümü buruşturdum. "Gececek annem. Gececek güzel kızım." diyerek alnımdan öpen annemle gözlerimi kapıya çevirirken "Demir..." diye fısıldadım. "Kapıda"

dediğinde ne demek istediğimi anlayan annem "Çağırıyorum." deyince minnettar bir şekilde gülümsedim. Annemin odadan çıkmasıyla Demir odaya girerken yüzündeki ifade canımı daha çok yakmıştı. Kendini arabadan dolayı suçladığını tahmin ediyordum ama asıl suçlaması gerekken şey şampiyonadaki tavırlarıydı. Bana doğru yürürken durması için güçlkle elimi kaldırdım. Bu hareketimle olduğu yerde duran Demir'in kaşları çatıldı.

"Neden?"

"Anlamadım."

"Neden beni görmezden geldin." Derin bir nefes alıp, yutkunup, zorlanarak devam ettim. "Neden bana yabancıymışım gibi davrandın?"

Demir yanıma gelmeye çalışırken tekrar elimi kaldırdım. "Lütfen."

"Kime yakınmışım?"

"Okuldaki o sarışına gülüşünü gördüm." dediğimde Demir'in yüzünde ufak bir gevşeme yakalarken "Ona numaranı verdin." dedim. Demir'in şaşkınlığı artarken "Beni hiç mi düşünmedin?" diye devam ettim. Çok iyi bildiğim karanlık ifadesi yüzüne yerleşirken, "Bitti mi?" diye sordu. Böyle bir soruyu beklemiyordum. "Bitti" dememle Demir'in odadan çıkması bir oldu.

Günlerdir içim içimi yerken Demir'in yanıma uğraması kendimi daha da suçlu hissettiriyordu. Melek'ten öğrendiğime göre her şey benim yanlış anlamam yüzündendi. Tüm bu acılar Demir'e güvenmediğim için başımaza gelmişti ve bu, vicdan azabımı iki katına çıkarıyordu. Gökhan'ın nasıl olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Tek bildiğim hayati tehlikeyi atlattığıydı. Sorduğum sorular cevapsız, onu görmek için uğraşlarım sonuçsuz kalıyordu. Gökhan'dan haber alamamak ağrılarımdan daha

dayanılmazdı. Kararlıydım. Ne yapıp edip bugün onu görecekdim.

Gözlerimi kapatıp bir süre hareketsiz yatarken, annemin üzerime bir battaniye örttü. Günlerdir sürekli uyuduğum için bu numarayı kolaylıkla yedirebilmişim. Bir süre sonra kapının çalınca, annemin "şşş" diye sesi kulaklarına dolarken içimdeki dürtü gözümü açmamı söylüyordu. Gelen Demir miydi?

"Uyuyor mu?" diyen sesle kaşlarımı çatmamak için kendimi kasarken, Kerem'in burada ne işi var, diye düşündüm. "Evet canım. Bir şey mi oldu?"

"Sadece nasıl olduğunu merak ettim." Dediğinde annemin ayak seslerini duyarken "Gel, dışarıda konuşalım." dedi. Bir süre sonra kapanan kapının sesiyle gözlerimi açtım. Odanın boş olduğunu gördüğüm gibi hızlıca doğrulurken karnıma saplanan ağrıya çığlık atmamak için elimi ağzıma bastırdım. Allah kahretsin seni Effy. Dikişlerin patlamamışsa iyidir.

Derin nefesler alarak acıyı düşünmemeye çalıştım. Etimden et koparıyorlarmış gibi hissederken, ölmek var dönmek yok, diyerek yataktan kalkıp terliklerimi giydim.

Elimle karnımı destekleyerek ağır adımlar atarken ay-nada gördüğüm suretim yüzünden neredeyse çığlık ataktım. İyi ki Demir yanıma uğramıyor, diye düşündüren morluklar ve çizikler içindeki bedenimi bir süre inceledikten sonra derin bir nefes alıp kapıyı açtım. Sessiz olmaya özen gösterirken kafamı kapıdan uzatıp etrafı kolaçan ettim. Kimse yoktu, kendimi dışarı atıp kapıyı sessizce kapattım. Hayati tehlikeyi atlatan biri nerede olabilir acaba?

Elimden gelen en hızlı adımlarla koridorda ilerlerken mümkün olduğunca kimseyle göz teması kurmamaya çalıştım. Gökhan'ın odasını kime sorabilirdim? Yanımdan geçen hemşirelerle beraber merdivenlere doğru yöne-

lirken, en iyisi danıřmaya sormak, diye dūřundūm. Her basamakta karnımdaki ađrı biraz daha artarken nihayet giriře inmiřtim. Derin bir nefes alarak danıřmaya dođru yūrūrken etraftaki insanların acıyan bakıřları ve "Allah yardımcısı olsun." sōzleri gerēekten de acınası bir gōrūntū olduđunu hatırlatıyordu. "İyi gūnler." dediđimde danıřmadaki kız bana dōnerken elinden geldiđince gūlūmsemeye ēalıřtı. "Gōkhan Akarlar'ın odasını ōđrenmek istiyorum."

Bir dakika diyen kız birkaç yere baktıktan sonra "Yoğun bakım koridorun sonunda." deyince "Efendim. Anladım." dedim.

"Gōkhan Bey'i sormuřtunuz. Koridorun sonunda, yođun bakımda." dediđinde bakıřlarımı gōsterdiđi tarafa ēevirdim. Hayati tehlikeyi atlatan biri neden oradaydı ki. "Teřekkūrler." Dedikten sonra karnıma bastırarak yūrūrken yūređimdeki korku artmaya bařladı. Yođun bakımın ōnūne geldiđimde, camın ardında gōrdūklerim yūzūnden gōzyařlarımla savařmaya bařladım. Birkaç hafta insanı bu kadar deđiřtirebilir miydi? O kadar solgun gōzūküyordu ki. Zayıflamıř mıydı? Benden daha kōtū morlukları olması canımı yakarken bařındaki sargıdaki kan dudaklarımdan hıçkırık kaēmasına neden oldu. Hepsisi benim yūzūmdendi. İēeride kimsenin olmamasını fırsat bilip kapıyı aētımd. Ađır adımlarla yūrūrken karnıma saplanan ađrıyla yatađın ucuna tutundum. Hareketsiz yatıřı o kadar dokunuyordu ki kesik kesik aldıđım nefesler, aniden sonu olmayan gōzyařlarına dōnūřmūřtı. "Gōkhan." diyerek yatađa tutuna tutuna yanına kadar gittim. Bacaklarım artık beni taşıyamayacak kadar yorgundu. Bađıra bađıra ađlamak isterken sadece sessizce iēimi ēekebiliyordum. Eline dokunduđumda hissettiđim sođuklukla dudaklarım titrerken "Sen uykuyu bu kadar sevmezsin ki." dedim. Bođuk ēıkan

sesimle, dudaklarımdan ufak bir hıçkırık daha kaçarken ellerimle ağzımı kapattım. Gözyaşlarımdan önümü göremez hale gelmiştim. "Lütfen uyan." diyerek hıçkırmaya başladığım an tekrar ellerimi dudaklarıma bastırıp, dışarıdan duyduğum sesler yüzünden panikleyerek ayağa kalktım. Kapı kolunun kıpırdamasıyla hızla arkamı dönerek etrafa bakındım ve yanımda duran giysi dolabının arkasına saklandım. Kapı açıldığı an gözlerimi sıkıca yumarken karnımdaki ağrı dayanılmaz hale gelmişti.

"Değerler normale yakın hocam. Herhangi bir komplikasyon da gelişmedi. Neden hala uyanmadı?"

"Bünyesi yorgun. Uyanacaktır." diyen sesle derin bir soluk aldım. Nefesimi kesip gözlerimi karartacak o cümleye kadar...

"Umarım belden aşağısının tutmadığını anlayınca uyandığına pişman olmaz."

Bir hafta geçmeden Gökhan gözlerini açtı. Başını o kadar sert çarpmıştı ki uyandığı ilk günler konuşmaması yüreğimizi ağzımıza getirmişti. Söylediği ilk kelimenin "Bacaklarımı hissetmiyorum." olması hiç dinmeyecek gibi görünen suçluluk duygumu daha da arttırıyordu. Hepsi benim suçumdu. Bu olayda suçsuz tek insan Gökhandı ve ben onun en kötü hikâyesini yazmıştım. Buna rağmen, söylediği ikinci kelime Elif olmuştu, ama ben o günden sonra onu görmeye gidemiyordum. Onunla yüzleşmem için önce yaptıklarımı hazmetmem gerekiyordu. Artık bu hastane bana dar geliyordu. Nefes alamadığımı hissediyordum. Sanki vicdanım bir el olmuş boğazımı sıkıyordu. Her yanım uyuşuyordu. Artık ağrılarımı bile hissedemiyordum. Kalbim o kadar ağır geliyordu ki başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Demir'e ihtiyacım vardı. Ona belki de en çok şu za-

manlar ihtiyacım vardı, ama o sırf inat uğruna beni görmeden kapının önünde bekliyordu. Gözyaşlarım sel olmuş akarken saçlarımda hissettiğim elin sahibini umursamadan "Dokunma bana." dedim. Şefkati hak etmiyordum. "Güzel kızım yapma böyle. Kendine gel. Bir kere daha sakinleştirici vermek zorunda kalmasınlar sana..."

Bir haftadır geçirdiğim ağlama krizlerinin çaresini sakinleştirici iğnelerle bulan hemşire gözümün içine bakarken "Sakinim ben. Çıkın dışarı." dedim. "Elif'im..."

"Anne." diye bağırmamla birkaç adım gerileyen annem ve hemşireye sertçe bakıp "Beni yalnız bırakın." dedim. Tekrar cenin pozisyonu alıp gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Gözyaşlarımı sessizce yastığa akıtırken kapı kapandıktan sonra iç çekerek ağlamaya başladım. Yastığı dudaklarıma bastırmaya çalışırken arkamda hissettiğim kıpırtıyla nefesimi tuttum. Burnuma dolan koku ve boynumda hissettiğim nefesle kalbim delicesine çarpmaya başlarken, Demir dikkatli bir şekilde belime sarıldı. Ona doğru dönmek isterken beni cenin pozisyonuma sabitleyerek "Böyle kal." dedi ve biraz daha bana yanaştı. İlk anki şoku atlattıktan sonra, Demir'in omzuma koyduğu öpücükler daha çok ağlamama neden oluyordu.

Bir süre sonra sevdiğim adamın varlığıyla sakinleşirken derin ve yavaş soluklar almaya başladım. "Demir..." diyerek karnımdaki eline elimi koyarken boynumu öptü. "Canım çok acıyor."

"Biliyorum." dediğinde titrek çıkan nefesimle "Gökhan'ın hayatını mahvettim." dedim. "Bir daha yürüyemeyecek ve hepsi benim suçum."

"Senin hiçbir suçun yok." diyen Demir'e doğru dikkatlice dönerken gözlerinin kızardığını gördüm. "Ağladın mı sen?" dediğimde tek kaşını kaldırarak "Sadece uykusuzum." dedi. Başımı göğsüne yaslariken beni sıkı-

ca sardı. "Böyle nasıl yaşayacağım ben?" dediğimde al-
nımı öpen Demir "Öncelikle kendini suçlamaktan vaz-
geçeceksin." deyince inanamıyormuş gibi ona baktım.
"Eğer o kadar hızlı gitmeseydim, eğer o dur dediği..."

Demir'in dudakları cümlemi yarıda keserken sessizce
yutkundum. Onu ne kadar çok özlediğimi dudaklarının
sıcaklığıyla anlarken, elimi yavaşça yanağına koydum.
Kirli sakallarını yavaşça okşarken benden ayrıldı ve alnını
alnıma dayadı.

"Senin hiçbir suçun yok. Bir suçlu arıyorsan o benim
Elif. O araba bana ait. Benim için hazırlanan bir suikast.

Şükürler olsun ki sana bir şey olmadı. Gökhan da iyi..."
"İyi mi?" diyerek kahkaha atınca Demir gözlerini kıstı.
"Yürüyemeyen bir insan ne kadar iyiye o kadar iyi. Ça-
resizlik içinde iyi." dediğimde Demir'in kaşları çatılırken
"Nereden biliyorsun? Gökhan'ı gördün mü sen Elif?"
dedi.

"Hayır ama..."

"Burada yatıp kafanda yarattıklarına inanarak kendini
suçlayamazsın." diyerek ayağa kalkarken "Gitme." de-
dim. "Gidiyorum, ama sen de benimle geliyorsun." dedi-
ğinde kaşlarım çatılırken dolaptan hırkamı aldı. "Hiçbir
yere gitmek istemiyorum." dediğimde beni dinlemeden
hırkamı giydirdi. "Demir!" diye uyarırken önümde diz
çöküp terliklerimi ayağıma geçirdiğinde ayaklarımı sal-
ladım. "Sana hiçbir yere gitmek istemediğimi söyledim."
Hızla ayağımı tutup terliği giydirdikten sonra burnun-
dan soluyarak ayağa kalkarken "Sana neyi isteyip neyi
istemediğini sormadım." dedi. Beni dikkatlice ayağa
kaldırıp elimden sürükleyerek odadan çıkardı. Kapının
önünde bitkin düşmüş bizimkilerle karşılaştığımda çete-
nin bile uyumadan kapımda durduğunu anladım. "Effy."
diyerek ayağa kalkan Nika'ya cevap vermeme izin ver-

meden beni sürükleyen Demir'e annem "Nereye çocuklar?" diye sordu. "Halletmemiz gereken ufak bir iş var." "Yemin ederim Gökhan'a götürüyor." diyen Önder'in peşimden koştuğunu hissederken "Gökhan'a mı gidiyoruz?" dedim elimi çekmeye çalışırken. Demir elimi daha sıkı kavrarken eklem yerleri bembeyaz kesildi. "Demir!" diye bağırdığımda, sesim hastane koridorunda yankılanırken adımlarını yavaşlatıp olduğu yerde durdu. "İhtiyacın var." diyerek bana dönerken bizimkilerin arkamda olduğunu hissettim. "Kendini suçlamayı bırakman için, hayata dönmen için Gökhan'ı görmeye ihtiyacın var Elif." "Onu görmem hiçbir şeyi değiştirmeyecek." dediğimde tekrar yürümeye başlayan Demir "Onu o zaman düşünüyoruz." dedi. Direktmenin anlamsız olduğunu anladığımda derin bir nefes aldım.

Gökhan'ın odasının önünde birkaç kişinin beklediğini görünce kalbim delicesine çarptı. Odadan çıkan Kerem, bizi gördüğü an arkasına bakarak yanımıza geldi. "Sizin burada ne işiniz var?" dediğinde sesi tedirginliğini açığa vururken, Demir "Anlamadım?" dedi sert bir tonda. "Gökhan'ın babası içeride ve..." derken kapının açılması ve bir adamın dışarı çıkmasıyla derin bir nefes aldım. Gökhan'ın babasını ilk kez görüyordum, ama belli ki o beni daha öncede görmüştü. "Kerem" dediğinde sesindeki otorite Demir'e sığınmak istememe neden olurken "Bu kızın burada ne işi var?" dedi. Bu kızıdan kastı ben miydim? Kerem bana acıyan bir bakışla baktıktan sonra arkasını dönerken, Demir "Gökhan'ı görmeye geldik." dedi. Sesi o kadar soğuktu ki içimin titrediğini hissettim. Belli ki ben ortalıkta yokken bir şeyler olmuştu.

"Hangi hakla?" dediğinde Demir elimi sıkarken acıyla yüzümü buruşturdum. "Oğlumun hayatını yeterince mahvetmediniz mi?"

"Ağzından çıkan kelimelere dikkat et."

Adam kaşlarını çatarak bize doğru yürürken "Ne konuşacağımı senden mi öğreneceğim delikanlı?" deyince Demir başını dikleştirdi. "Evet."

"Sen kimsin ki?" dediğinde gözyaşlarım tekrar yanaklarımdan süzülürken, Demir bana doğru bakıp tekrar adama döndü. "Sevdiği kadının her bir gözyaşı için seni pişman edecek olan kişi."

Adamın yüzünde herhangi bir değişiklik olmazken "Gidin buradan. İkinizi de bir daha oğlumun yakınında görmek istemiyorum." deyip parmağıyla beni işaret etti. "Özellikle de seni küçükhanım." Gözyaşlarım daha güçlü akmaya başlarken Demir'in elinden elimi kurtarıp arkamı döndüm ve ağlayarak koşmaya başladım.

Hastaneden taburcu olup evime geldiğimde hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını hissettim. Ben eskisi gibi değildim. Salona girdiğimde spor şampiyonasından önceki gece Gökhanlarla yaptığımız parti aklıma gelince gözlerim yanmaya başladı.

"Evine hoş geldin güzelim." diyen Demir'e gülümsemeye çalışırken dikkatlice koltuğa oturdum. Yaralarım eskisi gibi canımı yakmıyordu. Canımı yakan başka bir yaram vardı.

Bizimkiler kendilerine bir yer bulurken annem Melek'le beraber mutfığa gitmişti. Demir, beni kollarının arasına aldığı anda başımı göğsüne yerleştirdim. Başımı öpmesiyle gözlerimi kapatırken gözümün önünden; kaza, Gökhan'ın yoğun bakımdaki hali ve babasının söyledikleri film şeridi gibi geçti. Parmağımdaki ağırlıkla gözümü aralarken kaza sırasında kaybettiğimi düşündüğüm yüzüğü gördüm. Demir'e baktığımda hiçbir şey söylemeden alnımı öpmesiyle başımı boynuna gömdüm. Bana daha sıkı sarılırken

kokusunu ciğerlerime doldurarak rahatlamaya çalıştım.

"Acıkmışsınızdır." diyen annem elinde tepsiyle mutfaktan çıkarken, Demir yavaşça benden ayrılıp "Acıktın mı?" diye sordu. Başımı sağa sola sallarken "Acıktın yani. Tamam." demesiyle şaşırmış bir şekilde gülümsedim. Günlerdir ağzıma adamakıllı bir şey koymamıştım ve minyon bedenim daha da ufalmıştı.

Demir'in zoruyla bir şeyler atıştırırken çalan telefonla ayağa kalkan sevgilimi göz ucuyla takip ettim. Demir kaşlarını çatarak bahçeye çıkarken, çete de peşinden ayaklandı. "Effy bundan da yesene..." diyerek keki bana uzatan Emir'e gülümsemeye çalışırken gözümü Demir'den ayıramıyordum. Kiminle konuşuyorsa güzel şeyler konuşmadığı belliydi.

Telefonu kapattığı gibi içeri girerken çetenin otoparka doğru yürüdüğünü gördüm. Montunu üzerine geçirirken "Nereye?" diye sorunca "Ufak bir işim var. Hemen döneceğim." dedi ve başımı tutup alnımı öptü. Ne işi? Dememe kalmadan Demir'in evden çıktığını görünce arkasından bakakaldım. "Aman her zamanki Demir işte, kim bilir ne olmuştur?" diyerek ortamı yumuşatmaya çalışan Emir'e kaşlarımı çatarak baktım. Melek'e döndüğümde bakışlarını kaçırınca "Nereye gittiler Melek?" diye sordum. Şaşırmış bir şekilde bana dönerken "Ben nereden bileyim?" deyince "Melek!" dedim. "Valla bilmiyorum Effy."

"Ama bir şey tahmin ediyorsun?" diyerek ağzını aramaya başladığımda "Belki..." dedi. Tek kaşımı kaldırıırken "Babasının yanına gitmiş olabilirler." dedi. "Babası?" dediğimde, Emir başını öne eğerken Nika ve Önder heyecanla Melek'in anlatacaklarını bekliyordu. "Bu kazanın onun yüzünden olduğunu düşünüyorlar."

Dehşet içinde Melek'e bakarken aklıma Adnan Kara'nın söyledikleri geldi, ama yine de bir düşmanı daha vardı.

Neden Muhsin değil de babasından şüpheleniyordu? Telefonumun çalmasıyla ayağa kalkmaya çalışırken Annem benden önce davranıp telefonumu masadan aldı. "Kim arıyor?" dediğimde telefonu bana uzatırken "Kerem." dedi. Kaşlarım atılarak ekrandaki isme bakarken herkesin bana baktığını hissettim. "Neden arıyor ki?" dediğimde annem "Açmadan bilemezsin." deyince derin bir nefes aldım.

"Alo"

"Effy neredesin?" Arkadaki rüzęâr sesinden sesini net alamasam da telaşını fazlasıyla hissetmiştim. "Evdeyim. Ne oldu?"

"Gökhan gidiyor." dediğinde, "Gidiyor mu?" diye fısıldadım. "Nereye gidiyor Kerem?"

"Yurt dışına. Babası onu yurt dışında tedavi ettirmeye karar verdi." dediğinde nefesim kesilirken "Sonuç ne olursa olsun bir daha dönmeyecekler Effy." diye devam etti. Kalbimin hızlı atışına rağmen derin ve yavaş soluklar almaya çalışırken "Ne zaman gidiyor?" dedim. Sesim o kadar güçsüzdü ki Önder yanıma gelip sıkıca sarıldı. "İki saat sonra özel uçakla Sabiha Gökçen'den gidecekler."

Yanaklarımdan sessizce dökülen yaşlarla gözümün önüne Gökhan'la yaşadıklarımız geldi. Bir daha onu göremeyecek miydim? Ondan af bile dileyememiştim. "Kerem" diyerek ayağa kalktım. "Ne yap, et. O uçağa binmelerini engelle. Geliyorum."

Telefonu kapatıp hızla montumu üzerime geçirirken, Önder "Nereye?" diye sordu. "Havaalanına..." diyerek koşmaya başladığımda "Dur!" diye bağıranları umursamadım. Dışarı çıktığımda tekrar araba kullanamayacağımı anlarken Önder yanıma geldi. "Ben götürürüm. Hadi." diyerek elimi tutup koşmaya başladı.

"Bizi de bekleyin." diyen Emir ve arkasındaki Melek ve Nika'ya, "abuk olun." dedim.

Yola koyulduğumuzda gözyaşlarımla büyük bir savaş veriyordum. Önder'in hızlanmasıyla kaza an'ı aklıma gelince derin bir nefes aldım. Gerildiğimi anladığı an yavaşlayınca, "Sakin" dedim.

"Sakin yavaşlama. Yetişmemiz gereken bir uçak var."

Gözlerimi kapatıp başka şeyler düşünmeye çalışırken Önder daha da hızlandı. Ucu ucuna havaalanına girerken bizimkileri beklemeden arabadan indim ve koşmaya başladım. Nefes nefese içeri girdiğimde herkesin bana baktığını hissederken elimi yaramın olduğu yere bastırdım. Üzerimde telefon harici hiçbir şey olmadığı için hızlı bir şekilde kontrolden geçtim ve Kerem'i aradım. Telefonu açmadığı her çalışta gitmiş olabilecekleri aklıma gelirken bizimkiler etrafımı sardı. Telefon açıldığında heyecanla "Alo Kerem, ben geldim. Ne olur gitmediler de..." diye inledim.

"Şimdi kontrolden geçiyorlar. A2 kapısı."

Telefonu kapatmadan koşmaya başladığımda arkamdan yavaş olmamı söylüyorlardı. Tabelaları takip etmeye çalışırken gözlerim dolmaya başladı. A2 kapısını gördüğümde ellerimi dizlerime dayayarak soluklanmaya çalıştım. Kerem'i fark ettiğim an koşarken tekerlekli sandalyedeki Gökhan ve yanındaki kişileri görünce adımlarım yavaşladı. Kesik kesik aldığım nefesler gözyaşlarına dönüşürken beni fark eden Kerem hızla yanıma geldi. "Gökhan..." dediğimde sesim fısıltıdan farksız çıkarken hızla kırmızı şeridin önüne geldim. "Gökhan!"

Sesim uğultuların arasına karışırken Gökhanlar duymadı. Ellerimle kırmızı şeridi tutup "Gidiyor." dedim hıçkırarak. Beni uyaran güvenlik görevlisine "Lütfen geçme izin verin." diye yalvardım.

"Olmaz hanımefendi kurallar gereği..." diyerek bir şeyler gevelerken "Gökhan!" diye bağırdım avazım çıktı-

ğı kadar, sesim o kadar az çıkıyordu ki... Gittikçe uzakla-
şırken beni duyması daha da imkânsız hale geliyordu.
Dizlerimin üstüne çökerek bağıra bağıra ağlarken koro
halinde "Gökhan" diye bağırılmasıyla Gökhan ve aile-
si olduğu yerde durdu. "Duydu." diyerek ayağa kalkar-
ken Gökhan'ın babasının yardımıyla arkaya dönmesiyle
kahkaha atıp Kerem'e sarıldım. "Duydu!" Ellerimle göz-
 yaşlarımı silerken Gökhan'ın beni fark etmesiyle hızla te-
kerlekli sandalyesini sürmeye başlaması bir oldu. "Effy."
diye haykırmasıyla kimseyi umursamadan şeridin altın-
dan geçip koşmaya başladım. Herkesin bakışları arasında
Gökhan'ın boynuna sarılırken iç çekerek ağladım. Onun
da ağladığını titreyen bedeninden anlayıp daha sıkı sarıl-
dım. Arka arkaya özür dilerken o da aynı şekilde önemli
değil diyordu. Kesik nefeslerle Gökhan'dan ayrıldığımda
dizlerimin üzerine çöktüm. Eliyle yüzümü kavrayıp ya-
naklarımdaki yaşları silmeye çalışırken aynı şekilde elle-
rimi yanaklarına yerleştirdim. Beni kendine doğru çekip
gözlerimi öptükten sonra tekrar sıkıca sarıldı. "Allah'ım
şükürler olsun." dediğinde başımı omzuna gömdüm.
"Çok korktum. Beni duymayacaksın diye çok korktum."
dediğimde benden ayrılırken tekrar yanaklarımı kavradı.
"Bir daha seni göremeyeceğim diye çok korktum." dedi-
ğinde avucunun içini öperken "Çok özür dilerim. Affet
beni." diye fısıldadım. Tekrar başımı kendine doğru çekti.
Alnımı öperken derin bir nefes aldı. "Senin suçun yok."
demesi içimi daha çok yakarken "Sakın kendini suçlama
Elif Sancak." dedi gülümsemeye çalışarak. Yanaklarımı
okşarken babası "Hadi." diye seslendi. Gökhan'a tekrar
sıkıca sarıldığımda "Senin için yürüyeceğim ve geri gele-
ceğim, Effy." demesiyle dudaklarımı birbirine bastırdım.

"O zamana kadar kendine iyi bak olur mu?"

Gökhan'la vedalaştıktan sonra kendime geldim. O, hayata nasıl dört elle sarıldıysa ben de öyle sarılacaktım. İyi olacaktım. Onun için kendime iyi bakacaktım. Toparlanmaya çalışırken bir yandan da okulla boğuşmam işleri daha da zorlaştırıyordu. Okula gitmediğim zamanlardaki açığımı arkadaşlarımin yardımıyla kapatmaya çalışmıştım. İki hafta boyunca arka arkaya girdiğimiz sınavlar başımı döndürürken, en korktuğum sınav sona kalmıştı. Bütün gece soru çözmüş olsak da hala hiçbir şey bilmiyor gibi hissediyordum. Öğretmenin gelmesiyle derin bir nefes alırken içimdeki panik duygusunu düşünmemeye çalıştım. Aman ölüm yok ya ucunda, diye düşünürken Demir'in rahatlığı gözümünden kaçmıyordu.

"Evet, çocuklar masada matematiğe dair hiçbir şey görmek istemiyorum." Öğretmenin kâğıtları dağıtmasıyla gözlerimi kapatıp derin nefesler aldım ve kâğıdı çevirmemle bildiğim her şey birbirine girdi. X bir ölçme-yenise ? Y=32? Z'nin türevi? Göz ucuyla Demir'e baktığımda harıl harıl çözdüğünü görünce dudaklarım aralandı. Derslere benden daha az gelmesine rağmen bu kâğıtları soruları nefes almadan nasıl çözebiliyordu. Gözlerimi kısarak, kesin kopya çekiyor, diye düşünsem de kopyaya dair hiçbir şey göremedim. Gözlerimi sınıfta gezdirdiğimde ben hariç herkesin sınava odaklandığını gördüm. Öğretmenle göz göze geldiğimiz de "Bir sorun mu var Elif?" diye sormasıyla başımı sağa sola salladım ve tekrar kâğıda bakmaya başladım. Şimdi sıçmıştım işte. Bu dersten kalırsam kurtarma sınavlarına çalışmam gerekecekti. Matematiği seviyordum, ama tatil zamanlarında değil. Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Ne olursa olsun bir şeyler karalamam gerekiyordu. En azından geçer not alabilmek için. Allahım ne olur bir çıkış yolu göster. Bildiklerimi aklıma getirde şu sınavdan da alnımın aklıyla çı-

kayım, diye düşünerek tekrar derin bir nefes aldım. Gözlerimi açmamla dudaklarımın aralanması bir oldu. Sınav kâğıdım ağzına kadar dolu bir şekilde önümde kuzu kuzu yatarken Demir'e baktım. Önündeki boş kâğıda hızla yazmaya başladığını gördüm. "Demir ne yapıyorsun? Hoca anlayacak." diye fısıldadığımda Öğretmen "Elif." diye uyarınca panik içinde önüme döndüm. Demir'in belli belirsiz gülümsediğini görürken göz ucuyla kâğıdına baktım. Yazı stili benim kâğıdımdakine benzemiyordu. Bütün soruları çözmeden ismini yazıp ayağa kalktı. O sınavtan çıktıktan sonra tekrar kendi sınav kâğıdına baktım. Yapıtlarını hesaplamaya çalışsam da hiçbirine odaklanamıyordum. Sıfır almaktan iyidir, diye düşünerek ayağa kalktığımda "Bitti mi Elif?" diyen öğretmene gülümsedim ve kâğıdımı uzattım. Göz ucuyla kontrol ederken bevecandan dudagımı dişliyordum. Bana baktığı anda duruşumu düzelttim. "O kadar zaman önce gelmedin ama beznisi çözmüşsün ve doğru gibi duruyor. Teşekkür ederim." Şaşkın bir şekilde gülümseyerek "Teşekkürler." deyince Melek'in bana doğru baktığını gördüm. Onun zorlandığını yüz hatlarından anlayabiliyordum. Büyükle ittim. Benim nasıl olup da çözdüğümü merak ediyordu. Sınavtan çıkıp kapıyı sessizce kapatmamla birinin kolundan kavraması bir oldu. "Demir" dememe kalmadan sırtımı duvarda dudaklarımı Demir'in dudaklarında hissettim. İştahlı bir şekilde beni öperken elleri belimde dolaşmaya başladı. Dudagımı ısırmasıyla inlerken saçlarını kavradım ve onun gibi karşılık vermeye başladım. Duyduğum ayak sesleriyle apar topar Demir'den ayrılırken sınavtan biri daha çıktı. Yanaklarım kızararak saçımı kulağımın arkasına ittim. Demir'in keyifli bir şekilde bana baktığını görürken yavaşça omuzuna vurdum. "Öyle bakma."

"Nasıl?"

"Öyle işte..." diyerek başımı çevirirken Demir sessiz bir kahkaha attı. Utandığım anlarda benimle uğraşmasından nefret ediyordum. Gözlerimi kısarak ona bakarken aklıma sınav gelince "Sahi sen o soruları nasıl yaptın? Melek bile zorlanıyordu..." dedim. Demir'in yüzünde konudan konuya atlamamdan dolayı ufak bir şaşkınlık yakalarken "Meslek sırrı." dedi. Hafifçe koluna vurup "Hâlâ dalga geçiyor ya..." deyince ufak bir kahkaha attı. "Ne alaka güzelim. Kulübün hesapları falan... Sayılarla aram iyidir."

Hala gözlerimi kısarak bakmama tebessüm ederken kolunu omzuma atıp beni kendine iyice çekti. "Hadi kantine inelim." dediğinde başımı salladım. Kantinin kapısına asılmış olan afişi gördüğüm an olduğum yerde durunca Demir benden bir iki adım öne geçti.

"Uludağ tatili mi?" diyerek afişi incelemeye başladım. Benim kazam yüzünden şampiyonadaki tüm turnuvaları kaybetmiştik ve neredeyse tüm okulun hayallerini yaktığım için kendimi suçluyordum. Zil çaldığında Demir elimden tutup "Hadi." diyerek beni sürüklerken gözüm hala şubat tatilinde yapılacak olan gezinin afişindeydi.

Demir'in yerine oturduğumuzda sandalyemden beni kendine çekerek sıkıca sarılınca "Demir." dedim. Beni umursamadan burnunu saçlarımda dolaştırırken "Öğrenciler geliyor. Yapma." diye fısıldayınca başımı öptü. Bizimkilerin kapıda görülmesiyle Demir'den ayrılırken hızla beni kendine çekti. "Kokunun uzaklaşmasını seviyorum."

"O zaman uslu dur." diye fısıldadığımda yavaşça uzanıp şakağımı öptü. Elimde olmadan gözlerim kapanırken kulağımdaki nefes kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden oldu.

"Seni seviyorum, güzellik." diye fısıldadığında gözümlü aralayıp Demir'e baktım. Gözlerindeki anlam beni sa-

ıp sarmalarken sırtımı göğsüne yasladım.

"Of ulan of, bu bize yapılır mıydı be?" diyerek karşı-
mızdaki sandalyeye oturan Cem ellerini masanın üze-
rine koyarken "Abartma lan." dedi Bora. "Ne oldu?"
Cem, Demir'e bakarak "Resmen tarih hocası son şakasını
yaptı." deyince belli belirsiz gülümsedim. "Senin bedeli-
ni ödüyoruz hayvan herif." diyerek yanına oturan Anıl,
Cem'in kafasına vururken, Emir yanıma sandalye çekti
ve "Ne bedeli?" diye sordu.

"Bu salak..." diyerek tekrar elini havaya kaldıran
Anıl'dan kaçan Cem, "Doğru konuş lan." dedi. "Seni..."
diyerek ayağa kalkarmış gibi yapmasıyla Cem Demir'in
arkasına geçerken Anıl küfrederek yerine oturdu. "Tarih
hocası soruları dağıtırken tarih tekerrürden ibarettir esp-
risi yaptı. Hoca da sinirlenip tüm kâğıtları topladı ve bir
dahaki dönemin konularından sorular yazdırdı. Sayesin-
de tüm sınıf çakıyoruz sınavdan."

Burak bize doğru yürürken "Abi senin afişleri..." der-
ken birden kaşlarını çatıp sözünü yarıda kesince omzumun
üzerinden Demir'e baktım. Hiçbir şeyden haberi olmayan
bakışlarını bana gönderirken beynimde çakan şimşekle
gözlerim parladı. "Yoksa sen..." dediğimde Burak'a öldü-
ren bakışlar atan sevgilim, bana dönerken pes etti. "Bir de
bunun için kendini suçlamana dayanamadım" dediğinde
dudaklarım yavaşça aralandı. Resmen bütün okulu tatile
götürmekten bahsediyordu. "Demir ben bunu kabul..."

"Konumuz tartışmaya açık değil Elif Sancak."

Günlerdir dil dökmeme rağmen, Demir Nuh diyor
peygamber demiyor ve o tatilden vazgeçmiyordu. Ondan
bu kadar yüklü bir paranın çıkması vicdanımı daha da
rahatsız etse de artık geri dönüşü yoktu. Nika okuldaki
işlerinden dolayı aniden geri dönmek zorunda kalırken

beraber tatile gidemeyeceğimiz için hevesi kursağında kalmıştı. Demirler tatile gidene kadar işlerini yoluna koy-maya çalışırlarken, biz de Melek için alışverişe çıkmıştık.

Burnuma dolan kokuyla gülümserken omzumda his-settiğim dudaklarla gözlerimi araladım. "Günaydın, gü-zellik." dediğinde gerinerek Demir'e doğru döndüm. "Günaydın kalbim." Demir'in dudaklarını öptüğümde gülümseyerek bana karşılık verdi. Elini belime yerleştirerek beni sertçe kendine çekince inledim. Bacaklarıma de-ğen sertlikle telaş içinde içimi çekerken "Saat kaç?" diye sordum. Demir biraz benden uzaklaşarak, sen ciddi misin, der gibi bakınca "Geç kalmayalım." dedim. "Geç kalırsak arabayla yetişiriz onlara Elif."

"Bunu konuşmuştuk hayatım. Madem okul gezisi dü-zenledin. Okulla beraber gideceksin." dediğimde oflaya-rak arkasını dönerken, kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Demir telefonunu eline alıp saate baktıktan sonra tekrar yerine koyarken "Bir saat içinde okulda olmazsan, benim kurallarım işler ve arabamın sağ koltuğunda yerini alırsın." dedi. Ufak bir çığlık atıp ayağa kalkarken, tatil planından vazgeçmezsen ben de otobüs planından vazgeçmem, diye düşünerek hızla giyindim. Demir kotunun düğmelerini iliklerken kollarımı iki yana açarak "Hazırım." deyince saatine baktı. Sonra beni baştan aşağı süzüp "Bu senin için bir rekor." dedi. Gülümseyerek önünde reverans yaparken "Yalnız altını giymeyi unut-muşsun." diye ekleyince olduğum pozisyonda kaldım. Demir'in taytlardan nefret ettiği aklıma gelirken "Adam gibi bir kot giymeden bu evden çıkmıyoruz." demesiyle "Demir ya..." dedim. "Sen bilirsin Elif." diyerek kemerini bağlarken, oflayıp hızla giysi odasına gidip kotlarımdan birini giydim. Tekrar odaya döndüğümde saatini koluna takan Demir beni tekrar baştan aşağı süzdü. "Hala altında

bir şey yok Elif." dediğinde gözlerim fal taşı gibi açılırken "Tayt kot olması onun vücuduna yapışmadığı anlamına gelmiyor." dedi. "Of Demir Of..." diyerek ayaklarımı yere vura vura giysi odasına döndüm. Hızla kotlarımı karıştırıp İspanyol paça olanını üzerime geçirdim ve öfkeyle geri döndüm. Üzerine montunu geçiren Demir gülmek için zor dururken "Harika." deyince derin bir nefes aldım. "Hadi çıkalım."

Her tatilde olduğu gibi günler öncesinden bavul hazırlamam gerektiğini hatırlatan Demir'le elimizi kolumuzu sallayarak evden çıkıp arabaya bindik. Okula geldiğimizde altmış kişilik bir okul otobüsü kapının önünde duruyordu. Tatil bedava olsa da koca okuldan sadece altmış kişi izin alabilmişti. Demir, arabasını otoparka bırakırken, Cem suratı asık bir şekilde otobüsten indi.

"Bütün çete senden nefret edecek." diyen Demir'e gözlerimi kısarken "Benim nefretim hepsine yeter." dedim. Demir'in yüzündeki muzır ifade birden ciddileşirken, Cem bize doğru gelmeye başladı. "Abi neden otobüs? Anlatsana azcık."

Demir "Çünkü bok vardı..." deyince ağzım aralandı. Elimi tutup "Uzatma ve otobüse bin Cem." dedikten sonra beni otobüse doğru sürüklemeye başladı. Onun bu rahatsız halleri içimde halay çekme isteği uyandırırken, intikam soğuk yenen bir yemektir Demir Bey, diye düşündüm. Otobüse bindiğimde Melek yerinden kalkarken, heyecanla ona sarıldım. Tüm çetenin bu durumdan rahatsız olması keyfimi daha da yerine getirirken en arkanın bir önündeki koltuğa oturdum. Demir ve Bora'nın gelmesiyle yol boyunca dedikodu yapma ihtimalimizi ortadan kaldıran "Cam kenarına geç." sözünü ikisi aynı anda söylemişti. Yanaklarımı şişirerek cam kenarına geçerken, Demir yanıma oturdu ve kolunu bana ata-

rak sırtımı göğsüne yaslamamı sağladı. Ayakkabılarımı çıkararak ayaklarımı koltuğa kaldırmamla Demir beni kendine daha çok çekince bütünleştiğimizi hissettim. Önder gülümseyerek önümüzdeki koltuğa otururken, Emir ve Ceren sol çaprazımızdaydı. Çetenin geri kalanı arka dörtlüye otururken söylenmeleri gülümsememe neden oldu.

"Pardon çantanı kaldırır mısın?"

Duyduğum sesle Önder'e seslenen sarışın kıza baktım. Kız elini sallayarak "Hey" dedikten sonra yanındaki koltuğu işaret etti. "Çantanı kaldırır mısın?"

"Sebep?" diyen Önder'in sesindeki ton, içimde hödük deme isteği uyandırırken, kız "Oturacağım için olabilir mi acaba?" deyince belli belirsiz gülümsedim. "Git kendine başka bir yer bul."

"Denize düşen yılanı sarılıyor maalesef."

Kız, "Sen bana yılan mı demek istedin?" diyerek doğrulan Önder'e gözlerini kısarak bakarken arkadan edebiyat hocamız göründü. "Çocuklar bir sorun mu var?"

"Evet öğretmenim. Arkadaş iki kişilik yer kaplamakta ısrarcı."

Öğretmen gülümseyerek elini kızın sırtına koyduktan sonra Önder'e doğru eğildi. "Önder'ciğim, Mine'nin yanında yolculuk yapmasında sıkıntı var mı?"

Önder bir süre kıza gözlerini diktikten sonra hırsla çantasını alıp ayağının ucuna koydu. "Güzel." diyen öğretmen hepimize göz gezdirerek "İyi yolculuklar." deyip arkasını döndü.

Sarışın kız yerine otururken Demir'in dudakları boynumda dolaşmaya başladı. "Demir!" diye fısıldadığımda gülümseyerek "Elif!" diye beni taklit etti. "Yaaa..." diyerek karnımda olan eline vurdum. "Arabada olsaydık dikkatimi yola vermek zorundaydım. Otobüste olduğumuza göre dikkatim tamamen sende."

"Evet çocuklar. Kalacağımız otele geldik. Cümleten geçmiş olsun. Bavullarını alanlar lobiye doğru ilerlesin."

Öğretmenin sesiyle gözlerimi aralarken aralarken "Uyurken çok tatlısın." diye fısıldayan sevgilimin çenesini oksadım. "Çekilecek dert değil be bu otobüs yolculuğu." diye söylenerek esneyen Burak'a, Cem "Sus lan. Ortama en çok ayak uyduran sensin." dedi.

"O ne demek oğlum?"

"Molada aldın dağ havasını. İki saattir kış uykusuna yatmış ayı gibi horluyorsun hayvan. Ne uyku kaldı ne kafa."

"Ben horlamam bir kere." diyerek savunmaya geçen Burak'a, Demir dâhil tüm çete ters ters baktı. Cem, Burak'ın yanağından makas aldıktan sonra ayağa kalkıp eşyalarını eline aldı. "Vurur yüze ifadesi horlarken dağı taşı inlettin bi' tanesi."

"Seni..." diyerek ayağa kalkan Burak'la Cem, koşturarak otobüsten indiler. Gerindikten sonra ayakkabılarımı giydim. Emir ve Ceren'in önümüzdeki koltuğa baktıklarını gördüğümde kaşlarımı çatarak ayağa kalkarken, gördüğüm manzara kahkaha atmama neden oldu. "Önder!" diyerek en yakın arkadaşımı dürterken rahatsızca kıpırdandı. "Önder, geldik."

"Geldik mi?" diyerek gözlerini aralarken "Hı hı" dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. Önder başını sola çevirdiğinde irkilirken "Ne oluyor ya?" diye bağırdı. Mine Önder'e sıkıca sarılmış uyurken duyduğu bağırsıyla telaşla gözlerini açtı. Gördüğü manzarayla hızla ayağa kalkarken başını tavana vurunca acıyla inledi. "Çok çok özür dilerim." diyerek başını ovuştururken çetenin kahkaha attığını duyabiliyordum.

"Sen denize düşen yılanı sarılır sözünü fazla ciddiye aldın sanırım." deyip omzunu kokladıktan sonra suratı-

nı buruşturdu. "Bütün parfümün üstüme sinmiş yaa..." Mine, yanakları kızarak "Çok özür dilerim." dedi ve hızla eşyalarını toparlayıp otobüsten indi. Kahkahama engel olamazken "Gülme Effy!" diyen Önder hızla çantasını aldı.

Otele girdiğimiz gibi Demir'i kapıda karşılayan çalışanlar eşliğinde odamıza çıktık. Demir her zaman olduğu gibi, rahatlık adı altındaki şaşaa merakını korurken giysi bölümündeki eşyalar dudaklarımın aralanmasına neden oldu. Buradan döndüğümde iki sezon kış alışverişi yapmama gerek kalmayacaktı. Biraz odanın keyfini çıkardıktan sonra yemek için aşağı indik. Restorandaki manzaramüthişt, diğerlerinin de benim gibi hissettiklerini yüzlerinden anladım. Demir turnuva için ayarlanan otelde yer ayırtmıştı ve şu anda üç okulun kalabalık öğrenci grupları, restorani okul yemekhanesine döndürmüştü. Demir elimi sıkıca kavrayıp masalar arasından ilerlerken gözlerimi tanıdık yüzlerden ayıramıyordum. Gezer Koleji basketbol ve futbol turnuvalarında birinci olduğu için neredeyse tüm kadro bu tatile gelmişti. "Nerede kaldınız abi ya!" diyen Bora'nın sesiyle bizimkilere dönerken, Cem gözlerini kıstı. "Asıl burası okullar arası şampiyona. Yemin ederim kim daha önce karnını doyuracak stresinden uçuk çıkaracağım."

Melek'in yanına otururken Önder'in gözleriyle bir yer takip ettiğini gördüm. "Hayırdır Önder?"

"Basket takımını bulmaya çalışıyorum." Derken aniden kaşları çatılıp, "Bela" deyince arkamı döndüm. Mine elinde tepsisiyle kendine yer bulmaya çalışıyor, çaresizliği yüzünden okunuyordu. Hafifçe ayağa kalkıp "Mine" diye seslenmemle bakışlarını bana çeviren kıza işaret ettim. "Gel, gel, burada yer var."

Kız, yanakları kızarak bize doğru ilerlerken Önder "Effy!" diye bağırınca tekrar masaya döndüm. "Ne yapıyorsun onu?"

"Belli ki yalnız gelmiş. Hiç tanımadığı insanlar verine sarılıp uyuduğu insan daha ıyıdır diye düşündüm." Dedim. Gözlerini öfkeyle açan Önder, Mine "Ahvet olsun" diyerek yanımıza vardığında kendi tabağına döndü. "Otursana." dediğimde gergin bir gulumsemeyle Önder'in yanına ilişirken, Demir kulağıma eğildi. "Bu konuyu sonra konuşacağız Elif Hanım." Ondan izinsiz masaya birini çağırdığım için bozulduğunu anladığım sevgiliime dönerek yanağına uzun bir öpücük koydum. Daha sonra kulağına doğru yaklaşarak "Sen yeter ki iste Demir Bey." diye fısıldadım. Demir, yüzündeki milimetrik gulumsemeyle tabağına dönerken Mine'ye baktım. Önder'e değmemek için o kadar uğraşıyordu ki birazdan masadan düşeceğini yemin edebilirdim.

"E Mine ne yapıyorsun?"

Adını duymasıyla irkilen kız etrafına telaşla bakarak "Kimseye bir şey yaptığım yok." deyince Cem ufak bir kahkaha attı. "Demir Kara staylaaa."

"Cem!"

Cem, Demir'in uyarısıyla dudaklarına fermuar çekerken tekrar Mine'ye baktım. "Seni okulda daha önce gördüğümü hatırlamıyorum." dediğimde burukça gulumseyen Mine, "Okulda pek fark edildiğim söylenmez." deyince kaşlarım çatıldı. "Neden öyle dedin?" dediğimde gözlerini Melek'e çeviren Mine "Voleybol takımında olmama rağmen kaptan bile beni tanımazdan geldiğine göre..." dedi. Melek'e baktığımda rahatsızca başını kaldırdığını gördüm. "Kaptanım diye herkesle samimi olmak zorunda değilim." dedi. Mine bozulmuş bir tavırla tekrar tabağına dönerken Önder'in de be-

nim gibi Melek'e baktığını gördüm. Otobüsten beri bir sorun olduğunu fark etmiştim, ama bunun nedeninin Bora olduğunu düşünüyordum. Ta ki şu tavrına kadar... "O zaman yalnız geldin." diyerek konuyu dağıtmak isterken başını salladı. "Aslında gelmek istemiyordum ama annen evde yalnız kalmamam konusunda fazla ısrarcıydı." "Annen?" diye sorduğumda Demir yavaş bir nefes alırken sıkıldığını belli etmişti. "Edebiyat hocanız." diyerek gülümsediğinde dudaklarım aralandı. "Gerçekten mi?" Mine başını sallarken, Emir "Öyle bir annen olduğu için çok şanslısın. Bu arada ben Emir." dedi elini uzatarak. Mine mahcup bir şekilde eline uzanırken kolu bardağa çarpınca, su Önder'in üzerine döküldü. "Ya" diye bağırarak hızla ayağa kalkan Önder öfkeli bakışlarıyla Mine'ye doğru ateş saçarken, zavallı kız masadan peçeteleri almaya çalışıyordu. "Sen ne yapıyorsun ya?" Kız "Çok çok özür dilerim." diyerek Önder'in pantolonunu kurulamaya çalışıyordu ki "Bırak" dedi ellerini iterek. "Önder abartma. Alt tarafı su." dediğimde kaşlarını çatarak, senin yüzünden başıma bu geldi. Ne vardı bu belayı çağırarak, bakışı atarken Cem konuştu.

"Abi kız resmen yılanı sarılmak için kız deniz yaratmaya çalıştı lan."

Tüm gece Önder'i sakinleştirmeye ve Mine'den özür diletmeye çalıştığımız için, dinlenememiş bir biçimde gözlerimi araladım. Dışarısının soğuğu camların buğusundan belli oluyordu. Demir'in yatakta olmadığını görünce "Burada da mı ya?" diye söylenerek doğruldum. Başucumda bir kâğıt duruyordu.

"Uyandığında terasa gel. Sıkı giyin hava çok soğuk."

Demir'in el yazısı bile gülümsememe neden olurken hızla banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım. Havluların

göl kokusu bahar özlemimi arttırıyordu. Hızla kar kıyafetlerini üzerime geçirdikten sonra saçlarımı taradım ve beremi taktım. Aşağı indiğimde otelin kalabalık terası, gailiba tek uyuyan bendim, diye düşündürürken elini kolunu sallayan Melek'i gördüm. Onlara doğru yurumeye başladığımda, Gezer Kolejinin kaşarı ve ekürilerini fark edince aklıma kaza ve ondan önce yaşananlar geldi.

"Ne oldu?"

Melek, kaşlarımı çattığımı fark ederken "Hiç" diyerek Önder'in yanına oturdum. Herkes kahvaltısına çoktan başlamıştı. "Demir'i gördünüz mü?" diye sorduğumda Melek başını sallarken, kar pistini gösterdi. Arkamı döndüğümde, sabah olmasına rağmen çoktan kalabalıklaşmış pistte Demir'i aradım. İlerideki tepeden ustaca snowboard yapan kişi dikkatimi çekerken Melek "Bu Bora." dedi. Hızla arkamı dönüp "Şaka." dediğimde kıkırdayıp tekrar pisti gösterdi. Bu sefer taklalar atarak profesyonel bir şekilde snowboard yapan kişiyi gördüğümde "İşte bu da Demir." dedi. "Ha?" Kahkahalar eşliğinde masaya döndüğümde, çetenin de masaya oturduğunu gördüm. "Çok iyi değil miydi ya?" dediğimde, kahkaha atan Cem "Yenga şok, yenga iptal, yenga vefat." dedi. "Demir'in snowboardda rakip tanımaz bir başarısı vardır. Bu zamana kadar birinciliği kimseye vermedi."

Anıl'a şaşkın şaşkın bakarken "Bora da ikinciliği..." diye devam etti. "Yenga gözlerini biraz daha açarsan masaya düşecekler." dediğinde, Cem'e gözlerimi kısarak baktım. "Bu kızın ayarı yok." dedi. Cevap verme Effy. Cem o... Kâle mi alacaksın?

Masadaki serpm kahvaltıdan tabağıma bir şeyler alırken, Melek'e baktım. "Ne zaman uyandın?" dediğimde "Uyku tutmadı ki..." deyip Önder'e baktı. Bunca zaman-

dan sonra Önder'i kıskanıyor olamazdı değil mi?

"Effy" diyerek tepeleme doldurduğum tabağa bakan Emir'e "Efendim?" deyince, "Onların hepsini tek başına yemeyeceksin değil mi?" diye sordu. Tabağıma baktığımda omuz silktilim. Dağ havası gerçekten karnımı acıktırmıştı ve şu anda yemek konusunda Önder'le bile yarışabileceğimi hissediyordum. "Yoo, yiyeceğim." dediğimde şaşkın bir şekilde bana bakarken bir ekmeği elime alıp tereyağını sürdüm. Üstüne balı ve kaymağı koyarken yanağımda hissettiğim soğuk dudaklarla ufak bir çılgılık attım. "Donmuşsun." dediğimde Demir "Uyanmışsın." diye karşılık verdi. Yüzümü görecektir gibi masaya ters oturup sırtını masaya dayamadan önce elimi tuttu ve hazırladığım ballı ekmeği ısırdı. Şaşkın bir şekilde sevdiğim adama bakarken, parmağına damlayan balı yalayıp arkasına dayandı. Bora "Effy'nin nesi var?" diye sorduğunda, Cem "Demir'i doğal ortamında görmek ağır geldi." deyince, Demir ani bir hareketle arkasını dönüp tabağımdaki zeytini kafasına fırlattı. Cem zeytini havada yakalarken etraftan ooo sesleri yükseldi. Cem havalara girerek yakalarını düzeltirken "Bu hünerlerini keşke basketbol elemelerinde de gösterseydin de takıma girebilseydin." dedim.

Cem, elindeki zeytini ağzına atarken "İyi ki göstermemişim. Boşu boşuna antrenman yapmamış oldum." deyince ima ettiği şey içime oturdu. Benim yüzümden hiçbirisi heyecanlı oldukları turnuvaya katılamamıştı. Suratımın düştüğünü gören Demir hafifçe ayağa kalkıp masanın üzerinden Cem'i ensesinden yakaladı. Yüzünü yüzüne yaklaştırırken ortamın gerildiğini diğer masalar da fark etmişti. "Özür dile." dediğinde Cem'in suratı acıyla buruşurken, Demir onu sarstı. "Hemen Elif'ten özür dile." "Demir, lütfen bırak" diyerek kolunu tutarken gözlerinden alevler çıktığını fark ettim. Uzun zamandır Demir'i bu

şekilde görmediğim için korkarken, Cem "Özür dilerim." dedi. Demir bir süre daha yüzüne dikkatlice bakıp ellerini çekerken "Bir dahakine ya diline hâkim ol ya da ben ıca-bına bakarım." dedi. Cem'in kıpkırmızı olan yüzü mahcup bir hal alırken, "Özür dilerim yenga. Düşünemedim." dedi. "Önemli değil."

"Önemli."

Ortam iyice gerildiğinden bir anda iştahım kaçtı. Emir her zamanki gibi konuyu değiştirmek istercesine pisti göstererek "Peki, sizi koltuğunuzdan edecek olan şu arkadaş kim?" deyince hepimiz piste baktık. Bora ve Demir'in yüzünde belli belirsiz gulumseme yakalarken bahsi geçen kişiyi tanıdıklarını anladım. Kayan kişi snowboard tahtasını eline alıp terasa doğru yürümeye başladığında bu kişinin bir kız olduğunu anlarken şapkası ve gözlüğünü çıkarınca gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Mine?" Önder ağzındaki suyu Mine'ye doğru fışkırtırken kaşları çatılan kız "İlginç bir ödeşme yolu..." dedi. Hepimiz kahkahaya boğulurken bize doğru dönen kız "Günaydın." dedi tüm samimiyetiyle. "Günaydın. Harikaydın."

Mine bana bakıp teşekkür ederken "Siz buraya oturmaya mı geldiniz?" diye sordu. "Kayak konusunda pek yetenekli olduğum söylenemez." dediğimde Önder bana bakarak gülümserken aklına bitmek tükenmek bilmeyen düşüşlerimin geldiğine emindim. Demir elimi tutup "Artık değil..." diyerek ayağa kalktı. Düşmekten son anda kurtulurken "Demir" dedim. "Gerçekten kayakta iyi değilim. Hatta bir kere ayağımı burktum."

"Ben sana öğretirim." dediğinde kaçamayacağımı anlayıp pes ettim. "Tamam. Siz çıkın ben ufak bir sandaviç yapıp geliyorum" dediğimde Demir, başını salladı ve Çetesiyle beraber terastan indi. Diğerleri de peşlerinden giderken Melek beni bekliyordu. Masadan birkaç üzümü

mideme indirdikten sonra "Hadi," dediğinde "Eee, sandı-
viç?" diye sordu. "Tepeye çıkana kadar rahat rahat mu-
habbet ederiz diye öyle söyledim."

Melek'in koluna girip terastan inerken pistte düşen
ufaklığı gördüm. Ağlamaya başlayınca koşarak yanı-
na giderken, annesi benden önce yetişti. Annesini gören
çocuğun sesi yavaşça kesilirken derin bir nefes aldım.
"Effy!" Arkamı döndüğüm an bana el kol sallayarak ko-
şan Melek'in ne dediğini anlamaya çalışırken bir şeyin
bana çarpması ve sert bir şekilde yere düşmem bir oldu.
Çığlığım, bana çarpan çocuğun üzerime düşmesiyle inle-
meye dönüştü. O kadar ağırdı ki nefes alamıyor sadece
olduğum yerde debeleniyordum. Çocuk kendini yana atıp
ayağındaki snowboard tahtasını çıkardı ve başındaki bere
ve gözlüğü yere fırlatarak bana doğru eğildi. Çocuğun ka-
fasının arkasında gördüğüm sarı saçlar yanıma eğilirken
birkaç dakika nefes almaya çalıştım. Karnımdaki yara geç-
miş olsa da bu darbeyle sanki yerini hatırlatmak istemişti.

"Çok özür dilerim. Birden piste fırladığın an başka ta-
rafa kırmaya çalıştım ama olduğun yerde durunca... Ca-
nın acımıyor değil mi? Bir şey oldu mu?"

Çocuk eldivenli elleriyle yüzüme dokunmaya çalış-
ırken yeni yeni kendime geliyordum. "İyiyim. Sorun
yok..." Melek ve çocuk ayağa kalkmama yardım ederken
etrafta bize bakanları yeni fark ediyordum. Yere bastığım
halde dengemi sağlayamadığım için çocuk kollarımı sıkı-
ca kavradı. "İyi olduğuna emin misin?" diye sorduğunda
endişeli ifadesine bakarak "İyiyim. Ayağım kaydı sade-
ce." dedim. Çocuk başını sallayarak beni yavaşça bırak-
tığı an yere düşmesi bir oldu. Demir çocuğa o kadar sert
vurmuştu ki çocuk düşmekle kalmayıp bir de karda kay-
mıştı. Etrafta çığlıklar yükseldi. Öfkesini alamayan Demir,
çocuğun üzerine yürüdü. "Sen ne cüretle sevgilime doku-
nursun lan."

Çocuk sinirle ayağa kalkıp "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" deyince Demir hızla yakasını kavradı. "Kaymasını bilmiyorsan o tahtayı ayağına geçirmeyeceksin." dediğinde çocuk elinden kurtulmaya çalışırken birkaç kişi araya girdi. Çete her zamanki gibi Demir'den bir işaret bekliyordu. "Sana mı soracağım lan ne yapacağımı?" diyerek Demir'in üzerine yürürken "Seni..." deyip boğazına vapan Demir'in kolunu tuttum. "Demir lütfen onun bir suçu yok. Ben çıktım önüne. Benim hatam."

Demir bana bakmadan çocuğun boğazını daha çok sıkarken "Demir, lütfen." dedim. Göğsümdeki ağrı yavaşça artmaya başladığında Demir'in kolundan elimi çekip kapanan yaramın üzerine bastırdım. Bunu fark eden Demir itekleyerek çocuğu bırakırken "Elif?" dedi "İyiyim. Sadece arada sırada sızlıyor işte." dediğimde Demir otkeyle tekrar çocuğa döndüğü an elini kavradım. Ateş saçan gözleri bana baktığında sakinleşirken "Beni odaya götürür müsün?" diye sordum. Demir beni kucakladığı an kavga daha fazla büyümeyecek diye derin bir nefes aldım.

Gözümü açtığımda havanın kararmaya başladığını fark ederek "Demir." diye fısıldadım. Melek'in yanıma gelmesiyle kaşlarım çatıldı. "Demir nerede?" dediğimde yanıma otururken "Sen uyuyana kadar başında bekledi. Sonra da bir işi olduğunu söyleyip seni bana emanet etti." dedi. Yavaşça doğrulmaya çalışırken hissettiğim ağrıyla yüzümü buruşturdum. "Ağrın mı var?"

"Üzerimden tır geçmiş gibi hissediyorum." dediğimde Melek ufak bir kahkaha attı. "Haksız sayılmazsın." dediğinde gözlerim büyürken "Amerikan futbolu oynadığına yemin edebilirim." dedi. "Melek?" diyerek şaşkın bir kahkahayla bacağına vururken "Ne?" dedi.

"Omuzlarının genişliğini fark etmemiş olamazsın."

"Ben daha çok kaslarının sertliğini fark ettim." dediğim de keyifle gülümseyen Melek "O daha iyiymiş." deyince ufak bir kahkaha attım. Melek telefonu çaldığı için yanımdan kalkarken ben de ayağa kalkıp banyoya gittim. "Efendim hayatım? Evet uyandı. Tamam, geliyoruz."

Melek banyo kapısının pervazına tutunarak eğildi. "Yemeğe çağırıyorlar." Başımı sallayarak hızla üzerime bir şeyler geçirdim ve odadan çıktık. Restoranın olduğu kata asansörle indik. Kapının açılmasıyla gördüğüm manzara elimi ayağımı boşaltırken Melek'in çekiştirmesiyle asansörden çıktım. Yerimize geçen dört kişiye bakmaya çalışarak yürürken yüzü gözü morarmış çocukla göz göze geldik. "Sanırım Demir'in ne işi olduğunu öğrenmiş olduk." Melek'in cümlesiyle önüme döndüğümde hiç geçmeyecek bir suçluluk duygusunun beni sardığını hissettim. Restorana girdiğimizde bizimkilerin masasında oturan kızları görünce kırmızı görmüş boğalara döndük. "O kızların bizimkilerin yanında ne işi var ya?" diyen Melek'e cevap vermeden gözlerimi kısarak hızla yürümeye başladım. Beni fark eden Önder, telaşla Demir'e bir şeyler söylerken "Ooo..." dedim.

"Bakıyorum da masamız peynir çeşitleriyle süslenmiş." Cem ufak bir kahkaha atarken Gezer Kolejinin kaşarları masayı incelemeye başladı. "Çeşitleri görmek istiyorsanız birbirinize bakmanız yeterli kızlar." dediğimde kaza yapmamıza neden olan kız bozuntuya vermemek için gülümsemeye çalıştı. "Effy, ne demek istiyorsun sen tatlım?"

"Sevgilisi olan adamların masasında oturarak kaşarlıkta zirve yaptığınızı belli etmeye çalışıyorum. TATLIM!" dediğimde kız gözlerini kısıp bana baktı. Sonra hiçbir şey olmamış gibi saçlarını düzelterek Demir'e kur yapmaya devam etti. "Sevgilileri olması evlenecekleri anlamına gelmiyor değil mi canım?" Yumruklarımı sıkıp içimden ya

sabır diye geçirirken parmağımda hissettiğim ağırlık ha-
ince gülümsememe neden oldu. Yavaşça Demir'in yanına
gidip, "O zaman en azından evlenecek olanlardan uzak
dur!" diyerek tek taşıma göstermemle kızın suratının duş-
mesi bir oldu. Bir süre gösterişli yüzüğüme baktıktan son-
ra bozulmamış gibi yapmaya çalışarak "Benim bir arkada-
şa uğramam lazım" deyip ayağa kalktı. Ekunilen de onun
peşinden ayaklanırken boş kalan sandalyeye oturdum.
Demir'in dudağındaki milimetrik tebessüm sınırları daha
da çıkarıyordu. "Gülme. Hiçbiriniz gulmevin!" deyip kol-
larımı önümde bağlarken, Demir arkasına vaslandı. "Kıs-
kandığında seni ayrı seviyorum." deyince gözlerimi kıs-
arak "Kıskanmadım." dedim.

"Tabi ki kıskanmadın." diyerek başını sallarken hala
belli belirsiz gülümsüyordu. Belli ki bu geceyi de aç geçi-
recektim. Hızla ayağa kalktığımda herkes bakışlarını bana
çevirdi. Odaya gitmeden önce Demir'in gözlerinin içine
bakarak konuştum.

"Benim birini kıskanmam için o kişinin benden üstün
olması gerekir. Senin altında olması hiçbir şey ifade etmi-
yor Demir Kara."

★ ★

Keşke yemekten sonra atar yapsaydım şimdi mide-
min söylediği ninniye dinlemezdim, diyerek tüm gece
yatakta dönüp durdum. Ancak sabaha karşı dalabildiğim
uykudan buram buram menemen kokusuyla uyandım.
"Allah'ım dışarıdaki kokuları içeri sokarak beni mi sını-
yorsun ya Rabbim?" diye söylenerek yatakta dönerken
duyduğum kahkahayla gözlerimi araladım. Elim yanı-
daki boşlukta gezdirdikten sonra hızla arkamı dönerken,
Demir'in koltuğun omuz kısmına oturarak beni izlediğini
gördüm.

"Günaydın güzelim." dediğinde arkasından çıkan du-

man ve koku heyecanla yataktan kalkmama neden olurken "Günaydın." dedim. Koşarak sehpanın üzerinde baktığımda gördüğüm kahvaltıyla çığlık attım ve olduğum yerde zıplamaya başladım. "Allah'ım ne olur rüya olmasın. Rüyaysa da karnımı doyurayım öyle uyandır. Ne olur Allah'ım ne olur..."

Demir tekrar kahkaha atıp yanuma geldi ve ellerini karnıma koyup kendine çekti. Dudaklarını omzuma koyarken yavaşça saçlarını karıştırdım. "Demir." diyerek kollarının arasında ona dönerken "Hı..." yaptı en masum haliyle. "Seni çok seviyorum." diyerek boynuna sarıldığımda gülümsediğini hissedebiliyordum. "Ben de seni, güzelim." dedi.

Çatlayana kadar kahvaltı ettikten sonra koltukta arkama yaslanırken, kocaman olan göbeğimi ovaladım. "Allah'ım sen kimseyi açlıkla sınama." dediğimde gülümsediğini gördüğüm sevgilime teşekkür ettim. Bir süre odada sarmaş dolaş miskinlik yaparken susmayan telefonlar dışarı çıkma zamanımızın geldiğine işaretledi. Hızla giyinip aşağı indik. Kahvelerini içen ekip bizi gördüğü gibi ayaklandı. Belli ki hepsinin sürpriz kahvaltıdan haberi vardı. "Günaydın." "Tünaydın olacak o." diyen Anıl'a, çok biliyorsun sen, bakışı atarken Emir "Demirler de geldiğine göre gidebiliriz." dedi. Kaşlarını çatarak "Nereye?" diye sorduğumda Demir elimi daha sıkı kavradı. "Dün yarım kalan bir işimiz vardı. Sen kendini iyi hissetmediğin için bugüne erteledik." Aklıma snowboard öğrenme işi gelirken derin bir nefes aldım. Demir "Bu sefer yanımdan ayrılmayacaksın." diyerek beni kendine daha çok çekti ve yürümeye başladı. Tahtalarımızı alıp tepeye tırmandık. Demir teknikten başlayıp snowboard ile ilgili tüm detayları anlatırken Bora çoktan uygulamaya geçmişti. Melek daha iki metre gidemeden karların arasına karışınca, Bora kahkaha atıp yanı-

na gitti. "Snowboard düşmeden öğrenilmez. Bir daha..." Herkes kendi çapında bir şeylerle uğraşırken, Demir tahtayı ayaklarına geçirip beni kaldırdı. Nasıl durmam gelmişti. Demir arkama geçtiğinde derin bir nefes aldım. En azından düşersem beni yakalardı. Elini karnıma koyup beni sertçe kendine çektiğinde inledim. Popomda hissettiğim sertlikle kalbim bir kuş misali kanat çırpmaya başlamıştı. Rüzgârla beraber kokusu burnuma dolarken hangi pozisyonlarda kaymam gerektiğini göstermesi umurumda bile değildi. "Tahtanla bir bütün olmalısın. Sen ne yaparsan o onu yapar." Omzumun üstünden Demir'e bakarak başımla onaylarken derin bir nefes aldım. Kokusu beni kışkırtıyordu. Şu anda onun dudaklarına yapışsam duramayacakmışım gibi hissediyordum. "Eğer kayarken çığlık atarsan tahtan durur."

"Hı hı"

"Elif?"

"Hı?"

"Ben en son ne dedim güzelim?" dediğinde hafifçe ona doğru döndüm. "Çığlık atarsam tahta dururmuş."

Demir'in ciddi bakışlarla "Görelim o zaman." dediği an kendime gelirken "Neyi görelim?" dememe kalmandan beni itmesi ve çığlıklar eşliğinde yuvarlanmam bir oldu. Tepeyi inleten kahkahalar gururuma dokunurken ağzıma dolan karları tükürdüm. Her yanım kar olmuştu. Tahtayı ayaklarımdan çıkarıp hızla üzerimi silkeledim. Neredeyse boyum kadar olan tahtayla tepeyi tırmandıktan sonra Demir'e "Çok adisin." dedim. Yüzündeki alaycı gülümseme daha çok sinirlenmeme neden olurken "Bora senin şu söz neydi?" dedi. "Snowboard düşmeden öğrenilmez." deyip kahkaha atınca yüzünün ortasına bir yumruk geçirmek istedim. Demir gülümseyerek bana

döndü. "Bu yaptığını hiç unutmayacağım Demir Kara." "Ben de beni boşuna konuşturduğunu hiç unutmayacağım." Ben öfkeyle, o gülümseyerek bir süre birbirimize baktıktan sonra, Demir tahtasını ayaklarına geçirdi. "İzle ve öğren." diyerek göz kırptığında bir an sinirimi unuttum. Demir kaymaya başladığında diğerleri de peşinden giderken hâlâ kahkaha atan Cem sinirimi bozmuştu. Aniden yerden kar alıp Cem'e fırlattım. Beceriksiz nişancılığım sayesinde kartopu Cem yerine bambaşka birinin kafasına çarpınca nefesimi tuttum. Cem daha çok kahkaha atmaya başlayıp "Dinime küfreden Müslüman olsa." diyerek, geçen gün basketbolculuğuna laf etmemi hatırlattı. Hızla topun isabet ettiği kişiye doğru utançla koşarken bana doğru dönmesiyle olduğum yerde durdum. Çünkü çocuk öfkeyle bana bakarken "Senin benimle derdin ne?" diye bağırdı. "Ne derdi ya?" diyordum ki, üzerime doğru gelmesiyle birkaç adım geriledim. Tam o esnada "Hop hop hop" dedi bir ses. Cem ilk zamanlarda tanıdığım ciddi haline bürünerek, "Yavaş ol bakalım" dedi ve beni arkasına aldı. Onlar laf dalaşı yaparken Demir burnundan soluyarak bize doğru gelmeye başladı. "Yine mi sen lan?" Elindeki tahtayı yere fırlattığı an nefesimi tuttum. "Biri dayak arsız çıkmış." diyerek Demir'i takip eden Bora da yanımıza gelince çocuk birkaç adım attı. Hızla araya girip Demir'i durdurmaya çalışırken "Yemin ederim benim suçum." dedim. Demir gözlerini bana çevirdiğinde "Yanlışlıkla kartopu attım." diye fısıldayınca tekrar çocuğa döndü. "Bu iki etti." diyerek eliyle iki işareti yapıp çocuğa gösterdi. "Üçüncüsünde ne senin ne sevdiğimin gözünün yaşına bakarım."

Çocuk bir şey söylemek istercesine ağzını açmaya çalışırken arkadaşlarının çekiştirmesiyle yürümeye başladı. Cem "Allah'ın hakkı üçtür kardeş. Yine bekleriz." diyerek

el sallarken Demir'e döndüm. Yumruklarım o kadar çok sıkılmıştı ki kemiklerinin olduğu yerler bembeyaz gözüktüyordu. "Demir" diyerek göğsüne dokunduğumda dişle hareketlerine dikkat et."

Yüzüme muzır bir ifade takınıp "Kıskandın mı sen?" deyince tıslar gibi kahkaha attı. "Çok mu belli?" dediğini de ne kadar korksam da sevimli durmaya çalışarak "Hı" dedim. Demir, nefesi yüzüme çarpacak kadar yakıma geldi.

"Benim birini kıskanmam için o kişinin benden üstün olmasına gerek yok. Sana dokunması yeterli Elif Sancak."

Gözlerimi açtığımda içimdeki huzursuzluk ilk günden yaşadığımız olaylar yüzündendi. Demir'in gönlümü almak için dün hazırlattığı kahvaltı aklıma gelirken yanımda hafifçe kaşlarını çatarak uyuyan sevgilime döndüm. Rüyasında ne görüyorsa belli ki hoşuna gitmeyen şeylerdi. Bu tatilin bize iyi gelmesi gerekirken daha çok sinirlerimizi bozuyordu. Gönlünü almak için ne yapabilirim diye düşünürken ellerimi yavaşça yanağına koydum. Kirli sakalları parmak uçlarımin gıdıklanmasına neden olurken içim kıpır kıpır oldu. Onun varlığı bile beni mutlu etmeye sıkıntılarıminı unutturmaya yetiyordu. Aklıma gelen fikirle boğazımı temizledim.

"Sen Tanrı'dan hediyesin. Baharlısın şenliklisin. Bazen eser savurur, bazen yanar kavurur. Bir içim su, çok kadehsin."

Demir gözlerini açmadan yastıktan başını düzeltirken kıpırdamadan durdum. Kaşlarının gevşemesi rahatladığına işaretken şarkıyı söylemeye devam ettim.

"Sen gülünce bizim için. Hep gülümse için için. Hayata renk verenlerden, bizi güzel sevenlerden... Bizim için önemlisin."

Demir'in gözlerini aralamasıyla gülümserken yavaşça yanağını okşamaya devam ettim. "Gözlerinde kaybolmuşum. Zaman durmuş mest olmuşum. Zaten başım dönüyor, seni fazla kaçırmışım. Dudağından çok içmişim."

Yaklaşıp dudaklarına ufak bir öpücük koymamla Demir'in beni kendine çekmesi bir oldu. Yavaşça ayrılıp şarkımı söylemeye devam ettim.

"Tencere kapak misaliyiz bu hayatta. Sen başla ben tamamlarım ardına bakma. Aşk şehrine geldik artık biz bu durakta. Yalnız bırakma ne olursun. Parti sen gülünce başlasın."

Demir'in dayanamayıp gülümsemesiyle sıkıca sarılırken "Laylaylayla" kısmını söylemeye başlamıştım. Sanırım aramızdaki buzlar benim sesimle ortadan kalkmıştı. Tam şarkıya gireceğim an Demir'in sözleri mırıldanmasıyla gözlerinin içine baktım.

"Sen canımdan içerisin. Can yoldaşım kaderimsin. Sen en güzel haberimsin. Sana düşkünüm bilirsin. Her şey yalan sen gerçeksin."

Demir'in fısıltıyla bile çıksa sesinin bu kadar güzel olduğunu tahmin etmezken dudaklarımın aralanmasına engel olamamıştım. "Dertli başımın tacısın. Ruhumun ihtiyacısın. Ciğerimin köşesi, yüreğimin neşesi, bahçemin can ağacısın."

Ufak bir kahkaha atmamla burnumu öpen sevgilime bir kez daha âşık oluyordum. "Seninle tanışmışız. Karışıp kaynaşmışız. Elmanın iki yarısıyız. Davet etmişim kalbime, en güzel kalp ağrısıyız." Demir dudağımla öptüğünde uzun zamandır tuttuğum nefesi verirken yavaşça elini yanağıma koydu. Benim yaptığım gibi benden ayrıldıktan sonra, "Gözlerinde kaybolmuşum. Zaman durmuş mest olmuşum. Zaten başım dönüyor, seni fazla kaçırmışım. Dudağından çok içmişim." diye devam etti. Yanımdaki

eliyle saçımı kulağımın arkasına atarken nakaratı aynı anda mırıldanmaya başladık.

"Tencere kapak misaliyiz bu hayatta. Sen başla ben tamamlarım ardına bakma. Aşk şehrine geldik artık biz bu durakta. Yalnız bırakma ne olursun. Parti sen gülünce başlasın."

İkimiz de gülümserken dudaklarımız birbirine kenetlendi. Demir'in elleri pijamamın altından tenimde dolaşırken ilk kez rahat olduğumu hissettim. Ellerimle saçlarını sıkıca kavramamla beni sertçe kendine çekmesi bir oldu. Aniden üstüme çıktığında kalbim delicesine çarparken Demir nazik bir şekilde beni öpmeye devam ediyordu. Belki de ilk kez üzerimdeki ağırlığı rahatsız etmemişti. Ellerim kaslı vücudunda gezinirken dudağımı ısırmasıyla tırnaklarımı sırtına geçirdim. Demir alt dudağımı çekerek inlerken kalbim benden ayrı egemenlik kurmuş gibiydi. Ateşli öpüşmemiz, sevişmeye doğru hızla ilerlerken telefonun çalmasıyla dünyaya dönmüş gibi hissettim. Demir nefes nefese "Boş ver çalsın." dedikten sonra tekrar dudaklarına yapışırken kendimi tamamen ona bırakamıyordum. Kafamdaki titreşim odaklanmama engel oluyordu. Telefonun durmasıyla derin bir nefes alırken Demir'e tekrar odaklanmaya çalıştım. Ta ki telefon tekrar çalana kadar... "Hay senin..." diyerek üzerimden kalkıp telefonu alan Demir kaşlarını çatı. "Ne var Bora?" dediğinde sesinden sinirini hissettim. "Bunun için mi yani?" diye bağırmasıyla yataktan doğruldum. "Tamam, geliyoruz." Demir telefonu komidine fırlatırken burnundan soluması tekrar şarkı söylememin bile onu rahatlatmayacağını gösteriyordu.

"Ne olmuş?"

"Kahvaltıya bekliyorlarmış."

Oflayarak "Bunun için miydi ya?" diye kendimi yatağa attım. Demir hızla odadan çıkarken duyduğum su sesi

rahatlamak için banyoya girdiğine işaretti. Hızla üzerimi değiştirdim. Demir banyodan çıktıktan sonra biraz daha rahatlamış bir şekilde baştan aşağı beni süzdü. "Üşürsün o kıyafetle..." dediğinde üzerime bakarken, giysi bölümlünden attığı beyaz kalın boğazlı kazağı havada yakaladım. "Onu da giy."

"Ya Demir kat kat giyinmeyi sevmi..."

"Elif. Sana o kazağı da giymeni söyledim." Oflayarak kazağı üzerime geçirdim. Aynadaki görüntüme bakıp kendimi lahanaya benzetirken Demir çoktan hazırlanmıştı. Aşağı indiğimizde tüm ekibin terasta olduğunu gördüm. Elimi sıkmasından tekrar sinirlendiğini anlarken "Lütfen bari bugün tatsızlık çıkmayın." diye fısıldadım. Gözlerimin içine baktığında korkumu hissettiğini anlarken başını salladı ve elini gevşetti.

"Günaydın."

Herkes, "Günaydın" diye cevap verirken, Demir'in ağzını bıçak açmadı ve yerine oturdu. Boralar tüm masayı donaltıp bizi beklemişlerdi. Belli ki yine odada kahvaltı yapacağımızdan korkmuşlardı. Herkes tabağına kahvaltılık bir şeyler alırken telefonumun çalmasıyla irkildim. Ekranda gördüğüm isimle çılgık atarken herkes bakışlarını bana çevirmişti.

"Gökhan arıyor. Hem de görüntülü."

Cevapla tuşuna basıp bağlanmasını beklerken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Yurt dışına gittiğinden beri ondan haber alamamıştık. Kerem'den öğrendiğime göre çok yoğun bir tedaviye başlamışlardı ve babası telefonla görüşmesini yasaklamıştı. Gökhan'ı görmeyi beklerken, kaşlarım çatılarak fısıldadım "Kerem?"

"Size de Günaydın Effy." dediğinde herkes arkama toplandı. "Ne ara gittin sen?"

"Dün geldim. Saat farklarını seviyorum. Şu anda bura-

da herkes uyuyor. Ben de uzun zamandır Gökhan'la görüşmediğinizi öğrendim. Gizli kapaklı konferansa hazırla ile telefonla Demir'e çevirir misin?" Kaşlarını çatarak "Konuşmamız lazım. Telefonuna bak." dediğinde başını salladı ve ayağa kalktı. Çete peşinden giderken Kerem bana göz kırpıp "Gökhan'la daha rahat konuşmanı istedim. Kıymetimi bil." dedi. Kalbim delicesine çarpıyordu. Kerem telefonu Gökhan'a verdiğinde çığlık atarken "Gökhan." diye bağırdım. Yurt dışı yaramıştı sanki. Rengi yerine gelmiş, biraz kilo almıştı. "Effy farkındaysan bu gizli kapaklı bir konferans. Haber çağrısı gibi çığlık atma istersen." Gökhan'ın gülümsemesiyle yanaklarımdan yaşların süzülüğünü fark ederken "İyi misin?" dedim. "Ağlamazsan daha iyi olacağım Effy." dediğinde hızla gözlerimdeki yaşları sildim. "Tamam ağlamıyorum. Nasılsın? Nasıl geçiyor günlerin? Seni çok özledim."

"Ben de çok özledim. İyiyim sanırım. Çok yoğun bir tedaviye başladık. Biraz yorgunum, ama iyiyim." dedi. Herkes çılgınlar gibi kendini göstermeye çalışırken, Önder telefonu elimden kaptı. "Kanka, hemşireler doksan altmış doksanmış diyorlar."

Ayağa kalkıp telefonu elinden almaya çalışırken Önder telefonu havaya kaldırdı. Selfie modu bizimkilerin hepsini alsada Gökhan'ı görmemizi zorlaştırıyordu.

"Versene ya!" diyerek üzerine atlamaya çalışırken Önder kahkaha attı. "Effy dur. Telefonu düşüreceğim."

"Ya ver. Zaten azıcık konuşabileceğiz. Siz başka zaman konuşun."

"Effy zıplamayı kes. Allah'ım... Gökhan nasılsın kanka?" Gökhan bir şeyler söylerken ortamdaki uğultudan bir şey duyamıyordum. Tüm terasın bize baktığını hisse-

derken yumruğumu Önder'in koluna geçirdim. "Ver şunu bana." Önder'in yüzündeki gülümseme yavaşça silinirken telefonu verdi. Gökhan'a baktığımda "Benim kapatmam lazım." diyerek telefonu kapatması evlat acısı gibi gelmişti.

"Yaptığını beğendin mi?" dediğimde Önder'in kaşları çatılırken, "İzin verseydin hatırını sorup sana verecektim." dedi. "Seni merak etseydi seni arardı değil mi Önder?"

"O ne demek Effy?" diye bağırdığı an başı aniden sarsılırken ah diye bağırdı. Daha şaşkınlığa fırsatım kalmadan yüzüme yediğim kartopuyla inledim. Ellerimle yüzümdeki karı silerken, Emir'in bize doğru güldüğünü fark ettim.

Yine konuyu değiştirmek istediğini anlasam da değiştirme stili hoşuma gitmemişti. Önder bana bakıp gözlerini kısarken ne demek istediğini anladım. An, intikam anıydı. Hızla terastan inip ikimiz de Emir'e doğru kartoplarını savururken arkamızda biri "Kartopu savaşı..." diye bağırdı. Bir süre sonra ortalık bembeyaz toplardan geçilmiyordu. Demir'in terastan bize baktığını görmemle omzuna kartopu gelmesi bir oldu. Arkamı döndüğümde keyifle gülümseyen Cem'in yüzü birden değişince tekrar önüme döndüm. Demir'in fırlattığı kartopunu takip ederek Cem'e çarpmasını izlerken kahkahama engel olamamıştım. "Tam isabet." dediğimde kafam öne doğru savrulurken hızla kafamı atan kişiye çevirdim. Bora'nın yüzündeki keyifli gülümseme sinirimi bozarken yüzüne yediği sert kartopuyla inledi. Arkama baktığımda Demir'in yüzünden içindeki öfkeyi rahatlıkla anlıyordum. Beni arkasına alıp "Buradan ayrılma." demesiyle kartoplarını sertçe çetesine savurmaya başlaması bir oldu.

*Bora'ya isabet ettirdiğim her kartopuyla biraz daha rahatlar-
ken yorulduğumu hissediyordum. Bizimkiler ellerini kaldırarak*

"Pes..." dediğinde gardımı düşürdüm. "Kahvaltı etmeden bütün enerjimizi harcadık. Hadi gidip bir şeyler yiyelim." diyen Anıl'ın sesiyle elimdeki kartopunu bıraktım. Herkes nefes nefese terasa doğru yürürken tam Elife dönmüştüm ki yüzümde kartopunu hissetmem bir oldu. "Elif." diyerek yüzümdeki karları temizlerken kulaklarıma dolan kalıkahalarla daha da sinirlendim. Elif'le göz göze geldiğimizde yüzü ciddi bir hal alırken "Bu mu yani?" dedim. "Ben seni o kartoplarından korumak için o kadar çaba sarf edeyim. Ödülüm bu mu?"

"Şey... Ben gülelim diye..." dediğinde öfkeyle başını sallarken "Göstereceğim ben sana gülmeyi..." deyip koşmaya başladım. Elif çığlık atarak koşarken ikide bir arkasına dönüp bana bakmaya çalışıyordu. "Aşkını ben ettim sen etme..." demeye kalmadan ayakları birbirine dolandı ve yüz üstü kara kapaklandı.

Bir anlık korksamda inleyerek başını kaldırdığını görünce rahatladım. Yanıma çömeldiğimde ağzındaki karları tükürdü. Yüzünü bana çevirince kirpiklerindeki kar parçaları yüzünden kahrkaha engeli olamadım. "Şimdi ödeşlik." dediğinde kaşlarını çatarak dizlerinin üzerine kalktı. Üzerindeki karları silkelerken yüzüne düşen saç çekmek için elimi uzatmıştım ki beni var gücüyle itti. Geriye doğru giderken Elif'in yakalarını kavrayınca ufak bir çığlık attı. Kara uzandığımda üzerimde kaşlarını çatarak bakan Elife gülümserken yavaşça dudağını öptüm. Anında yüzü gevşeyen sevgilim dudaklarına istekli bir şekilde karşılık verdi. Hızla onu döndürüp üste çıkarken Elif ensemini kavradı. Ateşli dudakları karları eritebilecek güçteyken kendimi zaptetmek çok güçtü. Kar kıyafetleriyle sevişmeye çalışmak daha da güç.

Odada yarım kalan sevişmemizi karda tamamılayamayacağımızı anladığımda Elif'ten ayrılırken nefes nefese birbirimize baktık. "Gitmemiz lazım." dediğinde başını salladı. "İstanbul'a gitmemiz lazım." Elif'in kaşları çatılırken "Daha yeni geldik" dedi.

"Biliyorum ama acil bir işim çıktı ve seni burada bırakmamam."

Gözlerindeki hayal kırıklığı içimi parçalasada başka çaremiz yoktu. Kerem, amcası sayesinde şüphelerimi kanıtlamıştı. Eliflerin kazasına babam neden olmuştu. O arabanın frenlerini benim kullanma ihtimalim olduğu için bozmuştu. Benim ölmem için uğraşmıştı ve Muhsin'in söylediğine göre hırsı gözünü kör etmişti. Şu anda yeni bir şey planlıyordu ve onun ne olduğunu öğrenmem için kısıtlı zamanım vardı. Elif'i riske atamazdım. Bu yüzden bir an önce İstanbul'a dönmemiz gerekiyordu. "Ne zaman?" diye sorduğunda yavaşça alnımı öptüm. "Arabaları getirtiyorum. Yarın sabah yola çıkarız."

Bir süredir kendimde değildim. Kızımı kaybettikten sonra oğlumu da kaybetmiştim. Siniri geçince geri döneceğini düşündüğüm oğlum, benden tamamen kopmuştu. Hem de bir kız uğruna. Sırf intikam için benimle uğraşmaya başlaması gittikçe gözümü karartıyordu. Artık onu düşmanım olarak görmem gerektiğini işlerime burnunu sokup ortaklarımla aramı bozmasıyla anladım. Şu anda güçlü olduğunu sansa da, o kız etrafında olduğu sürece yenilecekti.

Karımı da çok uzun zamandır görmüyordum. Onu gördüğüm an yumuşayacağımdan korkuyordum. Ayrıca ondan hiçbir şey saklayamayacağım için gerçekleri öğrenmesinden ve beni vazgeçirmeye çalışmasından... Oğlumun beni karşına almaması gerektiğini anlaması gerekiyordu. İyi bir derse ihtiyacı vardı. Sonucu ölüm olsa bile...

Otel odasının telefonu çaldığında "İyi akşamlar Adnan Bey." diyen kıza "Evet?" diye cevap verince "Bir ziyaretçiniz var efendim." dedi.

"Ziyaretçi kabul etmediğimi söylemiştim."

"Efendim karınız olduğunu söyledi." dediğinde Leyla'nın beni nasıl bulduğunu düşünürken "Görüşmek istemiyorum." dedim. "Ama efendim..."

"Size görüşmek istemiyorum dedim." diyerek telefonu yüzüne kapattım. Korktuğum başıma gelsede aşık olduğum kadının beni yumuşatmasına izin vermeyecektim. Tekrar koltuğa oturduğumda gözlerimi kapattım. Başım zonkluyordu. Parmaklarımı şakaklarıma bastırıp ufak daireler çizerek rahatlamaya çalıştım. Bu tempoya alışık olsamda oğlumla uğraşmak beni fazlasıyla yormaya başlamıştı.

Kapının çalmasıyla "Gir" derken arkama yaslandım. Adamlarımdan biri içeri girerek "Efendim Leyla Hanım..." derken içeriye doğrultulince sözü yarıda kesildi. Silahıma davrandığım an içeriye giren karıma bakakalkırken derin bir nefes aldım. Elimi silahımdan çekerken Leyla ateş saçan gözlerle bana bakıyordu.

"Sen nasıl benimle görüşmek istemezsin?"

Bağırmaya başlayan karıma cevap vermeden başımla adamıma çıkmasını işaret ettim. Leyla, çantasını sertçe yatağa savururken adam dışarı çıktı. "Ne oluyor sana Adnan?" Ne kadar sinirlense de yüzünün bir yanında hep durgunluk vardı. "Sana harcayacak vaktim yok Leyla." diyerek arkamı döndüm. "Ne demek sana harcayacak vaktim yok?" Sesindeki hayal kırıklığı içime işlerken karşısında soğuk durmak için çaba sarf etmeye çalışıyordum. "İşim var." "Otuz yıllık sevdiğini, yirmi yıllık karını görmeyi istemeyecek kadar önemli ne işin var merak ediyorum" dediğinde derin bir nefes alırken "Ama dur. Sen yüzüme bunu söylemeye cesaretin olmadığı için eve bile gelmiyorsun, değil mi?" diye devam edince aldığım nefes öksürüğe dönüştü. Olanları biliyor olamazdı değil mi? Ama... Nasıl? Yüzümdeki dalgalanmaya bakarak alaycı bir kahkaha atan karım "Gerçekten tüm derdin nasıl öğrendiğim mi?" dedi. Düşüncelerimi gözlerimden okuya-

bilen karımla bir kez daha gurur duyarken, "Ne zaman?" dedi. "Sen ne zaman böyle bir adam oldun Adnan?"

"Ben her zaman böyle biriydim Leyla. Sen görmek istemedin." dediğimde kaşları daha çok çatılırken, "Ben senin, oğlunun canını hiçe sayacak bir kibre sahip olduğunu görseydim, asla sana âşık olmazdım." demesiyle nefesimi tuttum. Bana âşık olduğu için pişman mı olmuştu? "Kibir değil bu Leyla. İntikam. Unuttun mu, sırf annesine olanları söylediği için kardeşinin canını alan bir adamım ben. Oğlumun yaptıklarından sonra gözünün yaşına bakacağımı mı sandın?" Leyla'nın yüzünde bir anlık şaşkınlığı yakalarken tekrar kaşlarını çatmasıyla yumruklarımı sıktım. Neden bu kadar inatçısın Leyla? Neden benim aklıma girmeye çalışıyorsun?

"Ben seni duvarların olmadan gördüm Adnan. Duvarların olmadan sevdim. O gün yaşadığın pişmanlığı fark edebilecek kadar çok yaşadım seninle. Her gece akıttığın gözyaşlarını görebilecek kadar çok... Sakın geçmişte yaptıklarınla benim tanıdığım Adnan'ı değiştirmeye çalışma. Yapamazsın! Sen bu değilsin. Sen, yerine geçmesini hayal ettiğin oğlunun toprağına el sürmek isteyen bir adam değilsin. Sen, kızının ölümüyle günlerce kendini suçlayan adam... Öz oğlunu... Doğumunda kırk gün kırk gece davullar çaldırdığı yavrusunu öldürecek kadar gözü dönmüş bir adam olamazsın..."

Aniden ayağa kalktığımda Leyla birkaç adım geriledi. Ne kadar korkusuz durmaya çalışsa da benden korktuğunu gözlerinde görebiliyordum. Böyle bir adam olmadığımı söylemem için delicesine yalvaran gözlere bakarak "Ben öyle bir adamım." dedim sakince. "Çünkü oğlum beni bir kıza tercih etti. Bana karşı geldi. Benden ayrıldı. Kuyumu kazmaya çalıştı. Buna rağmen ona dönmesi için şans verdim ama o... Dönmedi. Benim oğlum

olmak istemedi. Sırf oğlum olduğu için bu yaptıklarını affetmemi mi bekliyorsun?

"Evet" diye bağırdığında afallarken "Evet" diye daha sakın bir şekilde tekrarladı. "Çünkü o daha bir çocuk.

O senin oğlun. Sana ihtiyacı varken sen ona sırt çevirdin. Ona adamınmış gibi davrandın. Sevgi vermedin. Buna rağmen sevdiği için ondan nefret ettin..."

"Çünkü sevgi güçsüzlüktür." diye bağırdığımda Leyla'nın cümlesi yarıda kesilirken gözlerinin dolmaya başladığını fark ettim. "İyilik insana dünyayı pembe gösterir Leyla. Sevgi ise tozpembe... Kötülükleri görmezsin. Sana zarar vermek isteyenleri fark etmezsin. Bunu en iyi senin bilmen gerekiyor. Ben zamanında böyle bir adam olsaydım, kızım şu anda benden nefret etse bile hayatta olurdu."

Leyla'nın dudaklarının titremeye başlaması sinirlenmememe neden olurken hızla büfedeki viski şişesini duvara fırlattım. Az önceki güçlü kadın bu hareketimle kesik kesik nefesler alırken "Yapma şunu!" diye bağırdım. "Sakın karşımda ağlama."

Leyla'nın kesik nefesleri gözyaşlarına dönerken "Demek şu andaki gücün; bize, bana olan sevginin bitmesinden..." dedi. Olduğu yere çöküp iç çekerek ağlamasıyla hızlı bir şekilde odada volta atmaya başladım. Hayır desem vazgeçmemi isteyecekti. Evet desem tek aşkı kaybedecektim. Düşün Adnan...

Leyla'nın ağlama sesi gittikçe yükselirken içimdeki hüznün beni sarıyordu. Onu üzüdüğüm için kendimden nefret ediyordum. Şu anda güçsüzdüm. O mutsuzken dünyanın en savunmasız insanıyım. "Ağlama Leyla."

"Bende buraya gelip, senden vazgeçmeni istiyorum. Kalbinde sevgi olmayan adamın acıma duygusu olur mu hiç?"

Leyla'nın gözyaşları içinde söylediği sözler yüreğime ateş gibi düştü. Canım yanıyordu. "Saçmalamayı kes." dediğimde sesimin eski sertliğinde olmadığını fark ettim.

"Şimdi anlıyorum neden bu kadar kör olduğumu. Aylardır sorup duruyorum kendime. Neden görmek istemiyor, neden oğlunun mutluluğunu anlamıyor, neden o kızın Duru'ya benzediğini fark etmiyor..."

"Leyla haddini aşma!" dediğimde yaşlı gözlerini bana çeviren karımın hayal kırıklığı kendimden bir kere daha nefret etmeme neden oldu. "Çektiğim cehennem azabı senin için bir şey ifade etmiyor değil mi?" diyerek ayağa kalktığında ne yapacağına anlam veremiyordum. Tam önüme geldiğinde onu sıkı sıkı sarmak isterken "Ailene sevgin bitti, bari saygın kalsın. Benimkinin önemi yok." dediğinde kaşlarım çatılırken Leyla önümde diz çöktü ve ayaklarına kapıldı.

"Adnan... Yalvarırım oğlumu benden alma. Daha Duru'nun acısını atlatamamışken bana Demir'imın toprağını koklatma. Yalvarırım..."

Leyla'nın hıçkırıkları ve bacaklarına sarılması beni kendime getirdi. Ne yapıyordum ben? Sırf bir inat uğruna nasıl olur da oğluma güç gösterisi yapardım? Hele onu öldürmeyi nasıl düşünürdüm? Daha kızımın yası tazeyken bir evladımı daha nasıl kalbime gömmeyi düşünürdüm. Leyla haklıydı. Güç bu kadar mı karartmıştı gözümü? Ben ne zaman böyle bir adam olmuştum?

Hızla karımın önünde diz çöktüm. Daha önce hiç bu kadar canım yanmamıştı. Ellerimle yüzünü kavradığımda titreyen gözlerle bana baktı. "Yalvarırım alma onu benden." dediğinde gözyaşlarını sildim. "Bir bedel istiyorsan benimkini al ama bırak oğlum yaşasın." dediği an Leyla'ya sıkıca sarıldım. Daha güçlü bir şekilde ağlarken titreyen ellerini sırtıma bastırdı. Aylardır hasret oldu-

ğum koku burnuma dolarken karımın saçlarını öptüm. İçime sokmak istercesine daha sıkı sarıldım.

“Özür dilerim Leyla'm. Seni bu hale soktuğum için affet beni. Sana söz veriyorum, değil kendim başka hiç kimsenin sana ve oğluma zarar vermesine izin veremeyeceğim. Hayatım pahasına olsa bile... Sen yeter ki ağlama...”

Kasıklarımdeki ağrıyla uyanırken iki büklüm tuvalete koştum. Etimden et koparılmış gibi hissediyordum. Bu nasıl bir ağrıydı. Tuvalette ağlamanın eşiğine gelirken elimle kasıklarımı bastırdım. Bir süre kıpırdamadan tuvalette oturdum. Nefes alırken bile ağrı girdiği için mümkün olduğunca az ve kısa nefesler alıyordum.

“Elif?” diyerek kapıyı tıklatan sevgilime “Sorun yok iyiyim...” desem de sesim fazlasıyla ağlamaklı çıkmıştı. “Emin misin?” dediğinde dudağımı acıyla ısırarak “Hi hi” dedim. “Beş dakika içinde çıkmazsan içeri geleceğim.” Demir’in boş tehdit savurmayacağını bildiğim için hızla kalktım. Sanırım üşütmüştüm ve sıcak iyi gelecekti. Kendimi duşa attığımda kaynak suyun kasıklarına değmesiyle derin bir nefes aldım. Normalde canımı yakan su şu anda o kadar iyi geliyordu ki. Biraz daha rahatladığımda duştan çıkıp bornozumu giydim. Kapının önünde saatine bakan Demir beni gördüğü gibi kaşlarını çattı.

“Ağladın mı sen?”

“Hayır.” diyerek odaya gidip çantamdan pedimi aldım. Demir’e dönmemle kaşlarının çatıklığı gevşerken “Ha.” dedi şaşkınca. Onun belki de ilk kez utandığını hissetmiştim. Gülümsememe engel olamadan üzerine gide rek “Ha?” deyince Demir gözlerini kaçırды. “Şey olduğunu düşünmemiştim.”

“Ne olduğumu?” dediğimde tek kaşını kaldırarak

bana döndüğünde "Yanakların mı kızardı senin?" dedim. "Elif." dediğinde kahkahama engel olamazken karnuma giren ağrıyla yüzümü buruşturdum. Kaşları tekrar çatılırken "Çok mu ağrın var? Doktora gitmek ister misin?" deyince başımı hayır anlamında sallayarak giysi odasına geçip giyindim. Kasıklarım bastırarak yatağa otururken "Ne yapabilirim?" diyen sevgilime gülümsedim. "Hiçbir şey. Geçer birazdan. Kaçta yola çıkacağız?"

"Sen bu haldeyken yola çıkabileceğimizi mi sanıyorsun?" Demir ciddi bir ifadeyle beni inceledikten sonra odadan çıktı. Planını aksattım diye kızmış olamaz değil mi? diye düşünürken cenin pozisyonunda yatağa yattım. Ellerimi kasıklarım bastırırken daha da kapandım. Gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştıkça zonklayan ağrı dişlerimi sıkıkmama neden oldu.

Kapının açılmasıyla gözlerimi aralarken Demir odaya girdi. Elindekilerin ne olduğuna bakamadan banyoya gince tekrar gözümü kapattım. Duyduğum su sesi ağrımın yanında bir de tuvaletimi getiriyordu. Saçımdaki elle gözlerimi aralarken Demir yanıma oturdu ve komidinde duran bir bardak su ve ilaç uzattı. "Nereden buldun bunu?" dediğimde "Melek'ten aldım. İç." deyip tekrar banyoya döndü. İlacı yutup tekrar yatağa uzanırken su sesi kesildi. Demir bir elinde kova diğerinde su torbasıyla odaya girince hafifçe başımı kaldırdım. Doğru görüyor olamazdım değil mi? Kovayı bırakıp beni yataktan doğrulttu. "Demir bunları nereden buldun?" dediğimde paçalarımı kıvrırken "Sıcak su torbasını karnına koy." dedi. Sıcacık torbayı kasıklarım bastırduğimde derin bir nefes aldım. Demir ayaklarımı kovanın içine soktuğunda ufak bir çığlık atarken hızla ayaklarımı geri çektim. "Çok sıcak."

"Abartma Elif." diyerek ayaklarımı tekrar suya bastırduğında içten içe bağıırıyordum. Çekmeye çalışsam da De-

mir ellerini üzerinde tuttuğu için kıpırdatamıyordum. Bir süre sonra ısıya alışan ayaklarım gevşeyince Demir elleri-
ni çekip ayağa kalktı. "Bu kadar şeyi nereden biliyorsun?"
dediğimde ellerini havluya silen Demir "Bir ara kız kar-
deşim olduğunu unutuyorsun sanırım." dedi. Yüzündeki
acı ifadeye rağmen hafifçe gülümsemesi Duru'yu ne kadar
özlediğine işaretti.

"Biraz daha iyi misin?" diyerek yanıma oturduğunda
başımı salladım. Derin bir nefes alırken yorganı omuzları-
ma koyup beni kendine çekti. Nispeten rahatlamış ve gev-
şemiştım, Demir şakağımı öptü ve dudaklarını ayırmadan
o pozisyonda kaldı. Gözlerimi kapattığımda uykumun
geldiğini hissettim. Bunu fark eden Demir ayaklarını su-
dan çıkardı ve havluyla iyice kuruladı. Gözlerimi açık tut-
maya çalışırken bile şaşkınlığımı gizleyemiyordum. Giysi
odasından getirdiği çorapları ayağıma geçirip dikkatlice
yatağı uzanmamı sağlarken yavaşça gülümsedim. Ke-
sinlikle harika bir baba olurdu. Yorganı üzerime örttü-
kten sonra eğilip alnımı öptü. Tam doğrulurken elini tutup
"Yanımda kal." dediğimde "Buradayım zaten." diyerek
yanıma oturdu. "Karnımı ovar mısın?"

Çıkardığım çocuksu sesle gülümseyen Demir ayakka-
bılarını çıkarıp yanıma uzandı ve sağ koluna başını dayadı.
Ellerini karnımda yavaşça gezdirirken tüm kaslarımın
gevşediğini hissettim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes
aldım. Uykum vardı ama bu anı uyuyarak kaçırmak is-
teyecek kadar da deli değildim. "Bir şey daha isteyebilir
miyim?" dediğimde eli bir an dururken "İste bakalım."
diyerek hareket ettirmeye devam etti. "Bana Duru'yu ra-
hatlatmak için söylediğin şarkıyı tekrar söyler misin?"

Bu sefer eli daha uzun bir süre durdu. Gözümü açtı-
ğında boş bir şekilde karşıdaki bir yere baktığını gördüm.
"Tamam, sorun değil. Söylemesen de olur." diyerek elimi
elinin üzerine koyup gözlerimi kapattım.

Şansımı fazla zorladığımın farkındaydım. Titrek bir nefes aldıktan sonra karnımdaki el kıpırdamaya başlarken duyduğum ses belli belirsiz gülümsememe neden oldu.

"Yum usulca gözlerini, uzat üşümüş ellerini... Sakla o masum yüreğini... Zaman gibi sessiz uyu. Bu dünya dipsiz bir kuyu..."

Elif uyurken sessizce izledim. Melekleri andıran sevgilim şimdi gerçek bir melek olan Duru'mu hatırlattı...

Böyle sancılı geçen günlerinde onu rahatlatan tek şey Elif'in de istemesi beni o günlere götürmüştü. Onu o kadar çok özlemiştim ki yapacağı tüm triplere razıydım. Ah be Duru'm ne tardı beni bu dünyada eksik bırakanı...

Telefonumun çalmasıyla panik halinde masanın üzerine baktım. Titreyerek çalan telefonla Elif başını diğer tarafa çevirip horlamıyordu. Israrla çalmaya devam edince içimden küfürler sıralayıp, sevgilimi uyandırmamaya gayret ederek yanından kalktım. Hızla telefonu elime aldığı an susunca "Hay sıkıyım..." diye bağırdığım an sesim odada yankılandı. Dudaklarımı birbirine bastırıp arkamı döndüm, neyse ki Elif derin bir uykundaydı. Tekrar telefonum çalmaya başladığında ekrana baktım.

"Anne?"

"Demir," Duyduğum sesle tek kaşım hatıyaya kalkarken "Adnan Bey?" dedim aynı soğuk ses tonuyla.

"Konuşmamız lazım."

"Karıncadan aradığınıza göre sizinle konuşmak istemeyeceğimin farkındasınız."

"Az önce aradım ve açmadın Demir. O yüzden annenden arıyorum."

"Açmamam isabet olmuş." dediğimde derin bir nefes aldığımı duyduğum babam "Beni zorlama evlat." dedi.

"Zorlarsam ne olur? Bu seferde Elif'in annesini mi öldürürsün? Kulübü yeniden mi yakarsın? Ya da bir suikast daha planlarsın belki ha?"

Babamın sessiz bekleyişi ve duyduğum da netesle annemin de yanında olduğunu anladım. Oğlum kahkaha attım. dedigimide utalı bir

"O fasılları geçeli çok oldu Adrian kara konup, ak miyaf konumuz da yok" dediğinde titreyen bir sesle "Ağlamıyordum. En çok da benim ağladığımdan dolayı babamı dinle."

Bir babam olsaydınızlar mı arınır
"Demir" diyecektir.

"Demir, diyerek daha sessiz bir şekilde ağladım. Ya demir mi nefes aldım. Ben bu yüzden aradım mı? ... hiçbir şeyimin olmadığını hatırlat. Bu yanımda değil. Eğer lanırsa senin telefonlarına da ulaşamıyordum. Ya da...

Kendimi daha iyi hissettiğim zaman İstanbul'a dönmemizle Demir'in ortadan kaybolması bir oldu. Ben de fırsattan istifade annemle özlem giderirken bir yandan Demir'in nerede olduğunu deli gibi merak ediyordum. Her an telefon elimde Demir'in aramasını beklerken annemle konuştuklarımıza konsantre olamıyordum. Sabahın köründe telefonumun çalmasıyla heyecanla yataktan kalkarken kalbimin gümür gümür attığını hissettim. Ekranda gördüğüm tanımadığım numara kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Bir an yüreğimi korku kaplarken, Demir'in başına bir şey gelmemiştir umarım, diye düşünerek telefonu açtım.

"Alo?"

"Elif?" dediğinde tanımadığım kadının sesiyle "Buyurun benim." derken derin bir nefes sesi duydum. "Ben Leyla. Demir'in annesi..."

Duyduğum cümle gözlerimi faltaşı gibi açarken elimi kolumu nereye koyacağımı şaşırdım. Hızla yataktan kalkıp panik halinde "Demir'e bir şey mi oldu?" derken çok-

Sansımı azaltı zordandığımı belirtiyordum. Titrek bir nefes alıncam sonra karnımdaki el kıpırdamaya başladım. Duyduğum ses belli belirsiz gülmeme ne den vidi.

"Tüm usulca gözlerimi, uzatıp üşümüş ellerimi... Sakla o masum yüreğimi... Zaman gibi sessiz uydu. Bu dünya dipsiz bir kuyu..."

Elif uyanırken sessizce çıktım. Melekleri anlatıyor sığıpım şimdi gerçek bir melek olan Dura mı hatırladı?

Biryle sancılı geçen günlerinde ona rahatlatan tek şey Elif'in de istemesi beni o günlere götürmüştü. Onu o kadar çok sevmiştim ki yapacağı tüm trüplere razıyordum. Ah be Dura, m ne vardı beni bu dünyada eksik bırakan?

Telefonumun çalmasıyla panik halinde masamın üzerine baktım. Titreyerek çalan telefonla Elif başını diğer tarafa çevirip bakmırdadı. İsrarla çalmaya devam edince içimden küfürler sıralayıp, sevgilimi uyandırmamaya gayret ederek yanından kalktım. Hızla telefonu elime aldığım an susunca "Hayı sikeyim..." diye bağırdığım an sesim odada yankılandı. Dudaklarımı birbirine bastırıp arkamı döndüm, neyse ki Elif derin bir uykundaydı. Tekrar telefonum çalmaya başladığında ekrana baktım.

"Anne?"

"Demir," Duyduğum sesle tek kaşım havaya kalkarken "Adnan Bey?" dedim aynı soğuk ses tonuyla.

"Konuşmamız lazım."

"Karıınızdan aradığınıza göre sizinle konuşmak istemeyeceğimin farkındasınız."

"Az önce aradım ve açmadın Demir. O yüzden annenden arıyorum."

"Açmamam isabet olmuş." dediğimde derin bir nefes aldığımı duyduğum babam "Beni zorlama evlat." dedi.

"Zorlarsam ne olur? Bu seferde Elif'in annesini mi öldürürsün? Kulübü yeniden mi yakarsın? Ya da bir suikast daha planlarsın belki ha?"

Başından geçen her şeyi düşünüyordum. Demir'in annesiyle tanıştığım zaman, Demir'in annesiyle tanıştığım zaman, Demir'in annesiyle tanıştığım zaman...

Demir'in annesiyle tanıştığım zaman, Demir'in annesiyle tanıştığım zaman, Demir'in annesiyle tanıştığım zaman...

Demir'in annesiyle tanıştığım zaman, Demir'in annesiyle tanıştığım zaman, Demir'in annesiyle tanıştığım zaman...

• •

Kendimi daha iyi hissettiğim zaman İstanbul'a dönmemizle Demir'in ortadan kaybolması bir oldu. Ben de fırsattan istifade arınemle ölelem giderirken bir yandan Demir'in nerede olduğunu deli gibi merak ediyordum. Her an telefon elimde Demir'in aramasını beklerken annemle konuştuklarımıza konsantre olamıyordum. Sabahın köründe telefonumun çalmasıyla heyecanla yataktan kalkarken kalbimin gümür gümür attığını hissettim. Ekranda gördüğüm tanımadığım numara kağıtlarının çalınmasına neden oldu. Bir an yüreğimi korku kaplarken, Demir'in başına bir şey gelmemiştir umarım, diye düşünerek telefonu açtım.

"Alo?"

"Elif?" dediğinde tanımadığım kadının sesiyle "Buyurun benim." derken derin bir nefes sesi duydum. "Ben Leyla. Demir'in annesi..."

Duyduğum cümle gözlerimi faltaşı gibi açarken elimi kolumu nereye koyacağımı şaşırdım. Hızla yataktan kalkıp panik halinde "Demir'e bir şey mi oldu?" derken çok-

tan odada volta atmaya başlamıştım. "Yok Elif'çiğim. Demir gayet iyi." dediğinde derin bir nefes alıp "Çok şükür" demem kadının gülümsemesine neden oldu. Yanaklarıma kan pompalandığını hissederken Leyla Hanım'ın beni arama nedeninin ne olabileceğini düşündüm. "Seninle bir şey konuşmak istiyordum."

"Tabi."

"Ama telefonda olmaz. Müsaitsen yüz yüze konuşabilir miyiz?"

"Tabi ki." dediğimde "Harika." diyerek memnuniyetini belirtti... "Sen hazırlan. Ben seni alacağım. Lütfen Demir'e bir şey söyleme." Leyla Hanım'ın cümlesi içime kurt düşürürken "Neden?" diye sordum.

"Anlatacağım." dediğinde daha fazla zorlamamak için "Tamam." dedikten sonra "Yalnız ben annemde kalıyorum." diye ekledim. "Biliyorum." demesiyle dudaklarım aralanırken "Bir saat sonra seni alırım." dedi.

Telefonu kapatır kapatmaz olayın şokunu üzerimden atamazken ne konuşacağımızı düşünmeye çalıştım. Oğlumun yakasını bırak diyecek bir ses tonu yoktu. Ama Leyla Hanım'ın benimle ne işi olabilirdi ki? Hele de Demir'den gizli.

Hızlı bir şekilde banyo yapıp hanım hanımcık bir şekilde hazırlandıktan sonra, anneme dışarı çıktığımı belirlen bir not yazdım ve evden çıktım. Tam bir saat sonra kapının önüne gelen siyah arabayla dudağım uçuklarken arka cam açıldı. Leyla Hanım sıcak bir gülümsemeyle "Günaydın." dediğinde bir süre hayran hayran suratına baktım. Daha önce karşılaşmış olsak da şu anda daha iyi fark ediyordum. Gözleri Demir'in gözlerine ne kadar da benziyordu. Yıllar ondan hiçbir şey götürmemiş sadece yüzüne birkaç çizgi eklemişti. Yüzündeki durgunluk ve huzuru daha önce kimse de görmemiştim. "Günaydın."

"Gel hadi." dediğinde başımı sallayarak yanına oturdum. Yola çıktığımızda arabada sessizlik hâkimken şoförle sürekli göz göze gelmem fazlasıyla sinir bozucuydu.

Lüks bir restorana geldiğimizde "Umarım kahvaltı etmemişsindir." deyince başımı salladım. Bizi kapıda karşılayan çalışanlara başıyla kibarca selam verip bir masaya oturan Leyla Hanım'ın karşısına oturdum. Hareketleri o kadar nazikti ki gözlerimi ondan ayıramıyordum. Uzatılan menüleri geri çevirip "Serpme kahvaltı istiyoruz." deyince garson başıyla onayladı ve yanımızdan ayrıldı. Leyla Hanım'la yüzüme bakıp gülümsemesi yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

"Kızıma çok benziyorsun." Gözlerindeki derinlik içime dokunurken "Kaderin benzemesin inşallah." diye ekledi. "Başınız sağolsun." dediğimde gülümsemeye çalışarak teşekkür etti. "Benimle ne konuşmak istiyordunuz?" Leyla Hanım derin bir nefes aldıktan sonra "Kocamı." deyince tüm tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. O katil hakkında benimle ne konuşabilirdi ki? "Ve oğlumu." dediğinde kaşlarım çatılırken garson masayı donatıyordu.

"Demir'le ilgili her şeyi konuşabiliriz ama lütfen kocanız muhabbetimizin içinde olmasın."

"Bu konuşmanın asıl konusu Adnan, Elif'çğim." dediğinde iki seferde nefes alırken "O zaman konuşmamız başlamadan bitsin Leyla Hanım." dedim. "İzninizle..." diyerek tam ayağa kalkarken uzanıp elimi tuttu. "Lütfen. Lütfen Demir gibi yapma."

Kadının çaresizliği tekrar yerime oturmama sebep olurken "Teşekkür ederim." diyerek elini elimden çekti. "Adnan'ın size çok büyük kötülükler yaptığını bili..."

"Babamın canını almak büyük bir kötülükten daha fazlası Leyla Hanım."

Kadının sözünü kesmemle bir süre gözlerimin içine

bakması bir oldu. "Haklısın" dediğinde "Haklı olmam babamı geri getirmiyor." dedim. Gözlerim daha ilk dakikadan yanmaya başlamıştı. O adamla ilgili her şey midemi bulandırıyor ve şu anda önümde duran yiyeceklerin hiçbirini tadacağımı sanmıyordum. "Her zaman böyle de ğildi Elif. Kızını kaybetmek onu böyle bir adama çevirdi. Her şeyini oğluna bağladı. Onu korumak sevgisinin bile önüne geçti. Oğlunu da kaybetmek, onu daha da kötü bir adam haline çevirdi. Gözü karardı. Başına bir şey gelecek korkusu, başına bir şey getirme kurgusuna dönüştü." "Bir baba yavrusunun canını almayı nasıl düşünebilir." "Adnan için o zaman Demir oğlu değil, düşmanıydı Elif. Yeni kendine geldi." dediğinde alaycı bir kahkaha atıp kollarımı göğsümde bağlayarak arkama dayandım. "Son pişmanlık fayda etmez diye bir söz vardır." dediğimde "Tıpkı, herkes ikinci bir şansı hak eder, gibi..." diyerek sözümü kesti. "Onu affetmemi mi istiyorsunuz?"

"Hayır." dediğinde kaşlarım çatılırken "Demir'in affetmesini sağlamanı istiyorum." dedi. "Senin Adnan'ı hiçbir zaman affetmeyeceğini biliyorum. Ben de olsam affetmezdim, ama Demir'in babasını ne kadar çok sevdiğini de biliyorum, bir zamanlar onu nasıl örnek aldığını da. O yüzden eskisi gibi olmalarını istiyorum. Dağılan ailemin toparlanmasını..."

"O zaman bunu Demir'le konuşmalısınız. Oğlunuzu senelerdir tanımadınız mı? Benim elimden hiçbir şey gelmez." dediğimde Leyla Hanım derin bir nefes alırken, "Onu çok iyi tanıdığım için sana geldim." dedi. "Sana olan aşkını gördüm ben Elif. Senin için babasına rest çekişini gördüm. Yine senin için babasını affedebilir."

"Peki ben babasını affetmesini istemiyorsam?" dediğimde bir anlık şaşkınlıkla bana bakan kadına "Öyle bir adamın karanlığına karışmasını istemiyorsam?" dedim.

"Peki, ben o adamın karanlığını oğluyla yok etmesini görmek istiyorsam. Eski Adnan'ı bana yalnız Demir vere..."

"Siz oğlunuz ve babasının arasının düzelmesini mi istiyorsunuz yoksa eski kocanızı geri almak mı?"

"Ailemin eskisi gibi olmasını istiyorum." dediğinde sesi biraz daha ciddi çıkarken "Hiçbir zaman eskisi gibi olmayacak. Biliyorsunuz. Hep eksik olacaksınız." dedim. "O eksigi de sen kapatırsın." dediğinde az önceki fevri halimden eser kalmazken "Duru'nun yeri tamamen dolmaz ama gelinim olarak kız evlat özlemimi giderebilirsin." dedi. Duyduklarım karşısında ne diyeceğimi bilemezken "Yalvarırım Elif..." demesiyle yutkundum. Ömrümün sonuna kadar o adamı görmeye sırf bu kadın ve Demir için katlanabilir miydim?

"Ben ne yapabilirim ki?" dediğimde kadın biraz daha rahatlarak "Sadece akşam Demir'i de alıp bize yemeğe gelin. Yüzleşmelerini sağlayalım." dedi. Bir süre sessizce yüzüne baktıktan sonra derin bir nefes aldım. Demir'i nasıl razı edebilirdim ki. "Elimden geleni yaparım." dediğimde içtenlikle gülümseyen kadın "Teşekkür ederim." derken yanağından bir damla yaş süzüldü. Hızlıca peçeteyle yaşı silip "O zaman artık kahvaltımızı edebiliriz." deyince başımı salladım.

Leyla Hanım'la zorla kahvaltı ettik. Restorandan çıkarken, beni bırakmak için ısrar etmesine rağmen yürümek istediğimi söyleyince, "Akşam görüşürüz." diyerek yanımdan ayrıldı. Hava çok soğuktu. İçimdeki yangın bile ısınmamı sağlamıyordu. Montumun önünü kapatıp atkıma ve bereme sarıldıktan sonra sahil kenarında yürümeye başladım. Tüm olanları sineye çekip sevdiğim adamı ellerimle bir katile teslim edebilir miydim? O ka-

til, babası olsa bile nasıl güvenilebilirdim. Öte yandan neden Demir'e gitmek yerine bana gelmişti. Annesi bile Demir'i edemeyeceğini düşünürken ben nasıl edecektim. Duyduğum bisiklet ziliyle irkilirken kenara çekildim. Kıpkırmızı olmuş ellerimi cebime sokup çalan telefonumu çıkardım. Günlerdir beklediğim kişi telefonun diğer ucundaydı ama bende günlerdir olan heyecan yoktu.

"Alo?"

"Elif neredesin?" dediğinde etrafıma bakınırken "Bekteyim. Deniz kenarında yürüyorum" dedim. "Ayrılma bir yere. Geliyorum."

Demir'in telefonu yüzüme kapatmasıyla bir banka otururken içim titredi. Hava gerçekten çok soğuktu ve ben buna rağmen eve gitmek istemiyordum. Kısa bir süre sonra duyduğum fren sesi gülümsememe neden olurken arkamı döndüm. Demir'in koşar adım yanıma geldiğini görünce ayağa kalktım. "Bu soğukta dışarıda ne işin var?" diyerek bana sıkıca sarıldığında "Donmuşsun." dedi ve siyah kabanının düğmelerini açıp beni içine soktu. Onun sıcaklığıyla mayışırken "Neden buradasın?" dediğinde başımı kaldırdım. "Annenle buluştum." Beni sıkıca saran kolları hafifçe gevşerken sebebini bildiğini gözlerinden okuyabiliyordum. "Akşama yemeğe çağırıyor." "Gitmiyoruz." dediğinde işimin ne kadar zor olduğunu anlarken "Gitmeliyiz." dedim. Gözlerini kısarak bana baktı. Ne düşündüğümü anlamaya çalıştığını biliyordum. "Anneni üzme hakkımız yok." dediğimde tek kaşını kaldırırken "Bu olayda en suçsuz olanlardan biri o..." dedim. "Tıpkı senin gibi..." dediğinde aklıma yaşadıklarım gelirken "Demek ki suçsuz olanların da bazen bedel ödemesi gerekiyor." diye ekledi. Ailesine karşı beni seçmesi ne kadar onurumu okşasa da annesini üzme istemiyordum. "Sen baban değilsin." diyerek Demir'den ayrıldığımda ifa-

desiz bir suratla bana baktı. "Sen suçsuz bir insana bedel ödetmezsin. Hele de bu kişi annense."

"Elif. O adamın yaptıklarını unutmuyacağım."

"Ben de..." diye bağırarak sözünü kestim. "Hatta onu hiçbir zaman affetmeyeceğim ama deneyeceğim. Annen için onun yüzüne katlanmayı deneyeceğim. Tıpkı senin için çetene katlandığım gibi. Sen de benim için babana bir şans vereceksin. Unutmayacaksın, belki affetmeyeceksin ama en azından için rahat olacak."

"Benim zaten içim rahat." dediğinde "Hah," diyerek gülümsedim. "Babanı ne kadar sevdiğini ben biliyorum Demir Kara. Yoksa sen hala inkâr mı ediyorsun? Ne yaparsa yapsın onu seviyorsun. Evet, belki böyle bir adam olduğu için ona kızılıyorsun ama ondan nefret edemiyorsun. Çünkü o senin baban. Bir zamanlar kahramanmış. Hatta annenin söylediğine göre Duru'yu kaybedene kadar hayran olunacak bir adammış. Bir şansı hak ediyor ve sen de ona bunu vereceksin." Demir'in gözlerinde ufak şok kırıntıları yakalarken "Neden?" dedi. "Neden öyle bir adama şans vereyim?"

"Çünkü ben babasızlığın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Senin bunu yaşamayı istemiyorum."

Bütün gün Elif'in söyledikleri kafamda yankılanırken ne yapacağımı şaşırmıştım. Bir yanım babamı asla affedemeyeceğimi, diğer yanım Elif'i kırmamam gerektiğini söylüyordu. Babama şans vermem onu daha çok kırmaz mıydı? Babasını ondan alan adama sevgi göstermem daha çok yara açmaz mıydı kalbinde? Israrlarına dayanamayarak söylediği saatte Elif'i annesinden aldım ve doğduğum eve ulaştık. Korumalar arabayı gördükleri an heyecanla kapıları açarken başlarıyla selam veriyorlardı. Otoparka girdiğim an, tüm anılar beynime hücum ederken içimdeki öfkeyi tutmakta zorlanıyordum. Elif'in elimi tutmasıyla başımı

ona çevirdim. Güliümsemeye çalışırken bile gözlerindeki tedirginlik ve hüznün babamı affetmemem gerektiğini hatırlatıyordu. Adamların kapılarımızı açmasıyla arabadan inerken "Hoş geldiniz Demir Bey." diyen korumaya başımla selam verdim. Elif arabadan aldığı çiçeği kucaklarken boшта kalan elini tutup parmaklarımızı kenetledim. Buna onun kadar benimde ihtiyacım vardı.

İçeri girdiğimizde büyük salondaki annem ve babam ayağa kalktılar. Babam en son gördüğümünden beri daha solgun gözüküyordu. Belki biraz zayıflamıştı. Yine de karizmasından ödün vermemişti. Annem her zamanki hüznünlü bakışlarıyla bana sarıldığında soğuk bir karşılık verdim.

"Hoş geldin oğlum." dedikten sonra Elife dönüp "Sende hoş geldin güzel kızım." dedi. Elif, elindeki çiçekleri anneme verirken parmaklarının kasıldığını gördüm. "Ah ne zahmet ettin. Çok teşekkür ederim." diyerek çiçekleri alan annem Elife sarılırken "Bir şey değil..." gibi bir şeyler geveledi. Babamın hiç konuşmadan bizi gözlemlemesi Elif kadar beni de tedirgin ediyordu.

"Geldiğinize göre sofraya geçebiliriz." Annem herkesi yemek bölümüne doğru buyur ederken elimi Elif'in sırtına koydum. Bu hareketimle başını dikleştiren Elif güçlükle bana gülümsedikten sonra ağır adımlarla yürümeye başladı. Yemeğe oturduğumuzda masada ölüm sessizliği hâkimdi. Hizmetlilerin tabaklara servis yaparken çıkardıkları sesler ortamın daha da gerilmesine neden oluyordu. Annem bu sessizlikten sıkılmış olacakki nazikçe boğazını temizleyip "Yemekleri beğendin mi Elif kızım?" diye sordu. Elif adını duyduğu an irkilince göz göze geldik. Ne düşündüğünü anlayamasam da gözlerindeki buğu kötü bir şeyleri hatırladığını hissettiriyordu. "Her şey harika, elinize sağlık..."

Yine bir sessizlik oluştuğunda bu sefer rotasını bana çeviren annem "Oğlum" diye seslendi. Başımı tabağımın oynadığım etlerden kaldırırken "Efendim?" dedim.

"Neden toplandığımızı Elif'in söylediğini düşünüyorum..."

dediğinde Elife bakarken sessizce yutkunduğunu gördüm. Tekrar bakışlarımı anneme çevirdiğimde "Evet biliyorum." dedim. Annem bir süre gözlerimin içine bakıp aramızdaki mesafeyi çözmeğe çalışırken "O zaman yeni hayatımızın temelini bu gece atıyoruz diye varsayıyorum." dedi. Yüzündeki endişe ve kuşku belli belirsiz gülümsememe neden oldu. "Yeni bir hayat için temiz bir sayfa gereklidir anne," derken bakışlarımı babama çevirdim. "Ama üzgünüm," dediğimde göz göze geldik. Gözlerindeki donuk bakış ilk kez anlamlı hale geliyordu. "Babamın yaptığı her şey arkadaki sayfalara izini çıkardı. Yani demem o ki... diyerek tekrar anneme döndüm. "Hiçbir zaman tam olarak yeni bir hayata başlayamayacağız. Eskiden yapılan hiçbir şey unutulmayacak."

"Ama zamanla yerini güzel anıların izlerine bırakacak. Eğer izin verirsen," diyen annem sırayla babamla ikimize baktı. "Değil mi Adnan?" dediğinde hepimiz babama dönerken babam önündeki bardaktan bir yudum su aldı. Onunda gergin olduğunun farkındaydım. Belki de pişman. Yine de aynı benim gibi ilk adımı atmamak için direneceği belliydi. "Geçmişin gölgesindeki güzel anılar..." dediğimde babam bakışlarını bana çevirirken "Güzel anılar..." dedi. Sesindeki ton, ortamı daha da soğutmuştu. Tıslar gibi güldükten sonra "Yaptığın onca şeyden sonra güzel anılarımızın olacağına inanıyorsun yani..." deyince yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. "Yaptığım onca şey sizi ayırmamışsa," Elifle beni dikkatlice inceleyerek ekledi "Bizim içinde bir ümit vardır." Elife baktığımda yüzündeki duygu değişimi acı çektiğini gösterirken "Sen," diyerek ayağa kalktım. "Sen nasıl bir adamsın?" dediğimde babam istifini bozmadan "Ailesini ve oğlunu çok seven bir adam." deyince yumruklarımı sıktım. Yaptığı o kadar şeyden sonra bizi sevdiğini nasıl söyleyebilirdi. "Sen aile sevgisini bilmeyen bir adamsın." dediğimde babam gözlerini kısarken "Bilseydin bir kızı babasından ayırmazdın. Oğlunu kendi

ellerinle ateşe atmazdın. Karını sürekli gözü yaşlı bırakmazdın.” diye devam ettim.

“Yeter,” diyerek ellerini masaya vurarak ayağa kalkan babamla Elif’in ve annemin irkildiğini hissettim. “Geçmişte yaptılarla yargılayacaksa birbirimizi, sen de babasının kuyusunu kazan bir oğulsun. Baba olduğunda oğlun sana bir kız için sırtını dönerse ne hissettiğimi anlarsın...”

Babamla birbirimize nefret dolu bakışlar atarken “Ben hiçbir zaman senin gibi bir baba olmayacağım.” dedim. Babamın titreyen gözlerine bakarak “Ben evlatlarımı kendimden bile çok seveceğim anladın mı?” dediğimde sesim küfreden gibi çıkmıştı. Babam olduğu yere çökerken konuşmaya devam ettim. “Senin aksine benim oğlumun bir kız için bana sırtını dönmesine gerek kalmayacak. Çünkü ben oğlumun bütün kararlarında yanında olacağım.”

Babam başını parmak uçlarına dayarken güçsüz bir şekilde çıkan sesi afallamama neden oldu. Onun ilk kez bu tonu kullandığını duyuyordum. “Benim tek istediğim son kalan yavrumu tüm kötülüklerden korumaktı. Ona sevgi göstermezsem acımasız olacaktı. Böylece en güçlü olup, canını acıtabileceklere engel olacaktı. Bu düzen böyle oğlum... Yüreğinde sevgi olursa kaybetmeye mahkûm olursun. Çünkü aklın fikrin sevdiklerinde olur. İşine konsantre olamazsın. Herkesi kendin gibi zannedersin. Sana zarar verecek düşmanları görmezsin. Yanlış yapanları affedersin, düşmanların için kolay lokma olursun. Ben bunu yaşadım oğlum. Ben sevgiyi tattım. O yüzden kızımı kaybettim. Buna rağmen sevgi dolu olmamı bekleyemezsin. İsteddiğim tek şey oğlumun yanımda olmasıyken o bir sevgi uğruna benden vazgeçti. Gözüm karardı. Yapmamam gereken şeyleri yaptım belki. Pişman mıyım? Evet...”

Babam tekrar ayağa kalkıp ellerini masaya dayadı. Elif ten gözlerini ayırmadan “Oğlum benden aldığın için benim de senden bir şey almam gerekiyordu. İçimdeki intikam hissi ne

yaparsam yapayım geçmiyordu. Ödeşmeliydik. En sevdiğimi aldım. Hayatımdaki pişmanlıkların başında sana yaptıklarım geliyor. Bir şey ifade etmeyeceğini bilsemde..." diyerek derin bir nefes aldı. Kendiyle savaşıyor gibiydi ve dilinden dökülen iki kelime bu savaşı benim kazandığımı gösteriyordu.

"Özür dilerim."

Büyük yüzleşmenin üzerinden dört ay geçmişti. O gün konuşulan her şey aklımdaydı. Demir her geçen gün babasıyla arasındaki buzları biraz daha eritiyordu. Ben ise o erittiği buzlarla içimdeki yangını söndürmeye çalışıyordum. Neyse ki geleceğimizi belirleyecek bir sınava girecektik ve ben bunun için gece gündüz ders çalışarak, olanları düşünmemeye çalışıyordum.

Yoğun işlerin yüzünden Demir'i pek göremiyordum. Başlarda evimizde kalsamda bir süre sonra duvarlar üzerime üzerime gelmeye başlamıştı ve soluğu annemin yanında almıştım.

Eski evimde olmak iyi hissettirse de babamın yokluğunu daha çok hatırlatıyordu. Ne zaman ağlayacak gibi olsam Gökhan hissetmiş gibi arıyor, gizlice konuşuyorduk. Hâlâ yürüyemiyordu. Bu, ağlama isteğimi artırıyor ama güçlü olmak için delicesine güç sarf ediyordum. Önder, okul dışında neredeyse her gün yanıma uğrayarak nasıl olduğumu kontrol ediyordu. Bazen ağaç evde dertleşerek sabahlıyor, bazen odamda deliler gibi ders çalışıyorduk. Onun hayali yurt dışındaki Nika'nın okuduğu spor akademisiydi ve sadece barajı geçmesi yeterliydi ama o sırf bana destek olmak için gece gündüz test çözüyor, bir yandan da birileriyle konuşuyordu. Kim olduğunu inatla söylemese de nedense o kişinin Mine olduğunu hissediyordum. Emir ve Ceren okul ve çalışmadan arta kalan zamanlarında radyo yayını yaparken sürekli sınavdan sonra yapıla-

çak olan mezuniyet balosunu hatırlatıyorlardı. O gece için içimde en ufak bir heyecan kıvılcığı yoktu. Çünkü aklım Demir ve babasındaydı.

Nihayet zaman su gibi akıp gitmiş ve büyük sınav günü gelmişti. Erkenden yatağa girmeme rağmen düşünceler beynimi kemirdiği için bir türlü uykuya dâlamamıştım. Alarmı yüz kere kontrol edip yatakta bir oraya bir buraya dönerken gün ağırmaya başladı. Şimdi uyursam uyandığımda aptal gibi olurum, diye düşünerek yataktan kalktım ve kendimi soğuk suya attım. Kalbimin delicesine çarpmaya başlamasının nedeni suyun yarattığı şok değil, sınav stresi idi. Oldum olası başarılı bir öğrenciydim. Aradaki ufak tefek kayıplarımı elimden geldiğince kapatmaya çalışmıştım. Stres yapacak hiçbir şey yok, diye düşündüm. Tek yapmam gereken oraya gidip bildiklerimi işaretlemek... Yine de içimdeki heyecan durulmuyordu. Babama layık bir kız olmak, onun işlerinin başına geçmek istiyordum. O yüzden iyi bir okul kazanmalı, bölümümü en iyi şekilde bitirmeliydim. Duştan çıkıp bornozuma sarılarak odaya geldiğimde dün gecedен hazırladığım çanta gözüme ilişti. İçindekileri tekrar kontrol ettim. Aslında boşu boşuna yedek eşya alıyordum. Nasılsa çantamı içeri sokmaya izin vermeyeceklerdi ama yine de işimi şansa bırakamazdım. Hızlı bir şekilde hazırlanıp kahvaltı için aşağı inerken kapının çalındığını duydum. Saate baktığımda, bu saatte kim olabilir, diye düşünürken haftalardır ortada olmayan sevgilimin bana baktığını gördüm. "Demir..." diye bağırarak merdivenlerden koşar adım inerken, "Yavaş ol Elif." dedi. Son üç basamağı inmeden Demir'in kucağına atladım ve sıkıca sarıldım. Gülümsediğini hissederken kollarıyla beni sıkıca sardı. Kokusunu duyduğumda onu ne kadar çok özlediğimi bir kere daha anladım. Derin nefesler

alırken onun da kokumu içine çektiğini duydum.

"Aşkım," dediğimde kollarını daha çok sıktı. "Güzelim."

Çalışanların önünde öpüşemeyeceğim için dudağına ufak bir öpücük koyup Demir'in kucağından indim. Uzaklaşmama izin vermeden beni kendine çekti ve alnımdan uzunca öptü.

"Hoş geldin Demir."

Annem merdivenlerden inerken Demir başıyla selam verip "Elif'i sınava götürmeye geldim," deyince bakışlarımı ona çevirdim. "Beraber mi gideceğiz?"

"Seni yalnız bırakacağımı mı sandın?" dediğinde başımı salladım. "Son günlerdeki yokluğuna bakınca..."

"Elif..." dediğinde, neden yanına gelemediğimi biliyorsun bakışını atarken "Tamam tamam," diyerek tekrar sarıldım. "Şimdi sınava hazırım işte."

Hızlı bir kahvaltıdan sonra annemin dualarıyla evden çıktık. Demir sınava gireceğim okula gidene kadar elimi bırakmazken düzenli olarak dudaklarına götürüp öpüyordu. Okulu gördüğüm ve Demir'in yavaşladığını hissettiğim an sabahki heyecanım geri geldi. "Demir," dediğim an arabayı durduran sevgilim bana doğru döndü.

"Sanırım bildiğim her şeyi unuttum." Demir'e doğru döndüğümde yüzündeki sıcak tebessüm yanaklarımın kızarmasına neden oldu. "Gerçekten bir şey hatırlamıyorum."

"Soruları gördüğünde nasıl çözdüğünü anlamayacaksın bile." dediğinde zorla gülümsemeye çalışırken "Korkuyorum." dedim. "Biliyorum." diyerek elini boynuma yerleştirdi ve başparmağıyla hafifçe yanağımı okşadı.

"Ama o sınavın hakkından geleceğini de biliyorum. Ben sana güveniyorum güzelim. Sen de kendine güven."

Başımı salladığımda Demir beni kendine çekerek du-

daklarımı nazik bir şekilde öptü. Onun nefesini, dudaklarının sıcaklığını o kadar çok özlemiştim ki hiç ayrılmak istemiyordum. Cama vurma sesiyle panik halinde Demir'den ayrılırken Cem'in hain bir şekilde güldüğünü gördüm. Demir'in "Senin zamanlamana sıçayım..." deyince ufak bir kakhaha attım. "Çıkışta seni alacağım. Bir yere ayrılma." dediğinde başımı sallayarak yanağını öptüm ve arabadan indim. Demir camı açarak "Cem" diye bağınca, Cem pencereye doğru eğilirken "Yaklaş," dedi.

"Abi İffet olayına dönmessin bu kafamı cama sıkıştırma falan..."

"Cem!" dediğinde Demir'in sinirlendiğini anlayarak arabanın içine eğildi. Duyamayacağım bir şeyler konuştuktan sonra "Tamamdır abi." diyerek arabadan uzaklaştığında Demir bana baktı. Dudaklarını oynatarak "Sana güveniyorum." deyince gülümseyip başımı salladım.

Demir yanımdan uzaklaşırken Cem'le okulun kapısında kalakalmıştık. Belli ki o da benim gibi içeri girmek istemiyordu. "Bir şey biliyorsam o da hiçbir şey bilmediğimdir." dediğinde gülümsememe engel olamazken "Melek geldi mi acaba?" dedim. Üçümüz de aynı okulda sınava girecektik ve sınavdan önce Melek'i görmem iyi gelecektir diye düşünürken bankta titreyen sarışın, paniğe kapılmama neden oldu.

"Melek..." dediğimde başını kaldıran arkadaşım beni gördüğü gibi ayağa kalkıp koşarak boynuma sarıldı. "Effy ben çok korkuyorum." dediğinde zangır zangır titrediğini hissederken ellerimle sırtını okşadım. "Korkması gereken en son kişi sensin Melek.

Öğrenci başkanısın. Doksandan aşağı notun yok ve bütün deneme sınavlarında dereceye giriyorsun."

"Yani hayat sana vaykiki vay vay yenga..." diyen Cem'e gözlerimi devirirken Melek benden ayrıldı. "Elimde değil

Effy. Benim sizin gibi özel okula gidebilme şansım yok. Bir sene daha bu sınava hazırlanmak da istemiyorum. Ailem benden çok umutlu ama ben kendime güvenemiyorum."

"Ben sana güveniyorum." diyerek Melek'in kollarını sıvazladım. Rahatlatmak için bir şeyler söylemeliyim diye düşünürken aklıma Önder'in sürekli tekrarladığı söz geldi. "Hem alt tarafı bir sınav yahu... Ne kadar zor olabilir ki?"

Sınav, "Evet çocuklar. Kalemleri bırakın." sözüyle bitirken derin bir nefes aldım. Aylardır kurdeşen dökmeme neden olan sınav nihayet sona ermiş ve düşündüğümünden daha iyi geçmişti. Kâğıtlarımı teslim edip apar topar sınıftan çıktım. Tuvalet gidip elimi yüzümü yıkadıktan sonra okuldan çıkarken bahçedeki banka yayılmış Cem'e doğru yürüdüm.

"Ooo aman efendim. Biraz daha kalsaydınız sınavda. Bir dahaki senenin sınavına da girerdiniz..."

Gözlerimi kısarak Cem'e bakarken "Hah," diyerek arkamı işaret etti. "LYS'nin assolisti de teşrif ediyor." Arkamı döndüğümde Melek yüzünde güller açarak yanıma gelip boynuma sarıldı. "Harikaydı." dediğinde en az onun kadar mutlu olurken "Ben demiştim sana..." dedim. Derin bir oh çekerek benden ayrılıp "Boşu boşuna o kadar korkmuşum." deyince ikimiz de rahatlamış bir şekilde gülerken Cem'in telefonu çalmaya başladı.

"Efendim abi... Tamam."

Telefonu kapatırken başıyla bize yürümemizi emreden Cem "Demir'in işi çıkmış. Bora da onunlaymış. Şoförlük görevi bana düştü." dedi. "Aman zahmet etme, biz gideriz." dediğimde Cem'in kaşları çatılsa da "Önden buyurun bayanlar." diyerek bizi bırakmayacağını gösterdi. Dünden beri uyumamanın ve sınavı atlatmanın rahatlığıyla uyku

bastırırken daha fazla direnemeyeceğimi anladım ve sesi-
mi çıkarmadan arabaya oturdum.

Neredeyse bir gün boyunca aralıksız uyuduktan sonra kendimi hayli enerjik hissediyordum. Mezuniyet balosuna sayılı günler kala neredeyse her an'ımı elbise arayarak geçirmiştim ve nihayet gönlüme göre bir elbise bulmuştum. Balodan önceki gecede tıpkı sınavdan önce olduğu gibi uyku tutmamıştı. Kalkıp banyo yaptıktan sonra üzerime spor kıyafetlerimi geçirdim. Elbisenin daha güzel oturması için kahvaltıyı es geçerken hızla kuaföre gittim. Bizim okulunkıyla beraber iki okulun da mezuniyet balosu aynı gün olduğu için kuaför tıklım tıklımdı. Beni kapıda karşılayan kuaförüm makyajım yapılırken kendi işlerini halletti ve daha sonra dedikodu eşliğinde saçlarımı yapmaya başladı. Saçlarımın uçlarını açtıktan sonra doğal bir topuz yaparken makyajın beni ne kadar değiştirdiğini fark ettim.

İşim bittiğinde saat epeyce geç olmuştu. İki saat sonra Demir'in beni alacağını bildiğim için hızla eve döndüm. Balık modeli, derin sırt dekolteli kırık beyaz elbiseyi üzerime giyerken "Gelin gibi olmuşsun." diyen sesle irkilip kapıya baktım. Annem gözleri dolu bir şekilde hayranlıkla beni inceliyordu.

"Erken gelmişsin." diyerek elbisemin yan tarafındaki fermuarı çekmeye çalışırken annem yanıma gelip yardım etti. "Kızımın nasıl olduğunu gözlerimle görmek istedim."

Annem burnunu çekerek, beni kendisine doğru çevirdi.

"Bu an'ı babanın da görmesini o kadar çok isterdim ki..." diyerek ağlamaya başladığında "Anne..." deyip sıkıca sarıldım. "Bak ben de ağlamaya başlarsam kimse susturamaz."

Tamam tamam." diyerek benden ayrılan annem göz-

yaşlarını elinin tersiyle sildi. "Hazır mısın?" dediğinde ayakkabılarımı giyip parfümü üzerime boca ettikten sonra "Hazırım." dedim. Kapının çalındığında saate bakarken "Zamanlama harika..." diyen anneme gülümseyerek çantamı elime aldım. Annem benden önce Demir'i karşılamak için odadan çıkarken ben aynada son kez kendimi inceledim. Sanırım gerçekten hazırdım.

Odadan çıkıp merdivenlerden inmeye başladığımda karşımda siyah smokiniyle duran adam nefesimin kesilmesine neden oldu. Merdivenin korkuluğuna tutunmazsam düşeceğimi hissediyordum. Bir insana smokin ancak bu kadar yakışabilirdi. Ben gelin gibiysem Demir kesinlikle damatların en yakışıklısı ödülünü alırdı. "Kızım," diyen annemle kendime gelirken hayran bakışlarımı Demir'den ayırmadan merdivenlerden inmeye devam ettim. Derin bir nefes alarak önünde durduğumda onun da derin bir soluk alması gülümsememe neden oldu. Elini belime yerleştirip beni kendine yaklaştırarak yanağımı öptü. Kokusu kalbimi daha da hızlı çarptırıyordu. Kulağıma eğilip "Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin..." diye fısıldadığında yanaklarımın kızardığını hissederken gülümsedim. Demir, muzır bir tebessümle "Allıgı fazla mı kaçırdın?" diye sorunca dudaklarım hafifçe aralandı. "Hayır." diyerek aynaya baktığımda yanaklarımın alev alev oluşuyla dalga geçtiğini anlarken "Demir!" diye bağırdım. Ufak bir kahkaha atan sevgilim arkama geçip elini karnıma koyarak beni tamamen kendine çekti. Onun bu hareketi ve hissettiğim kaslı vücuduyla soluk alışverişim değişirken aynada bizi incelediğini gördüm. "Yanına yakışmış mıyım diye mi bakıyorsun?" dediğimde tebessümü yüzüne yayılırken "Yanına yakışmış mıyım diye bakıyorum." dedi. Arkamı dönüp Demir'in gözlerine baktığımda alnımdan öpmesiyle gözlerimi kapattım. Aşkın bir adı varsa, o kesinlikle Demir Kara'ydı.

“Çocuklar geç kalacaksınız.”

Annemin sesiyle gözlerimi açarken, Demir “Hazır mısın?” diye sordu. Başımı salladığımda ceketini düzelterek kolunu uzatırken, kıkırdayarak koluna girdim. Heyecandan ölmezsem sanırım bu gece çok eğlenecektim.

Sessiz bir yolculuktan sonra, balonun yapılacağı Çırağan Sarayı’na geldik. Bu gösterişli yer Demir sayesinde ayarlanırken gecenin kapanışı kulüpteki after partiyle olacaktı. Demir otoparka girdiğinde iki adam kapılarımızı açarken dikkatli bir şekilde arabadan indim. Demir’in koluna girip muhteşem deniz manzarasını izleyerek yürümeye başladım. “Prenses!”

Tanıdık sesle önüme dönerken Önder’in yanındaki sarışın afetle bize doğru yürüdüğünü fark ettim. “Önder.” diyerek en yakın arkadaşıma sarılırken gözüm Mine’ye takıldı. Kimsenin duymayacağı şekilde “Demek o gizemli kız Mine’ydi. Bunu seninle sonra konuşacağız beyefendi.” diye fısıldadıktan sonra Önder’den ayrılırken elimi tutup hafifçe eğilerek öptü. “İstedığınız zaman prensesim...”

“Uf zevzek!” deyip elimi çekerken Mine’ye dönüp “Çok güzel görünüyorsun.” deyince utanarak “Teşekkürler.” dedi. “Eee başka gelen var mı?” diye sorduğumda Demir beni kendine çekerken Önder’den uzaklaştım. “Emir ve Ceren içerideki son kontrolleri yapıyorlar. Demir’in çetesi, aman arkadaşları geldi. Bir tek Bora ve Melek yok.”

Duyduğum fren sesiyle arkama dönerken Bora’nın araba basını gördüm. “Hah onlar da geldi...” Melek, ateş kırmızı elbisesiyle arabadan indiğinde gözlerim faltaşı gibi açıldı. Bora’yla bize doğru yürümeye başladığında gözlerini sarayda gezdirdi. Daha önce burada bir davete katılmadığını varsayarsak bu kadar şaşırması normaldi.

“İyi akşamlar.” diyen Bora’yı duymazdan gelerek Melek’e sarıldım. “Harika görünüyorsun.”

"Sen de adımı çalmış gibisin." dediğinde gülümserken "Oo Türk bayrağı yengalar..." diyen Cem ellerini ovuşturarak heyecanla yanımıza gelirken "Balo içeride beyler, bayanlar ve merdivenden kayanlar. Siz neden buradasınız?" diye zevzekliğine devam etti. Önder "Cemsiz hava sahasında biraz soluklanıyorduk." dedi. Demir beni çekştirerek yürümeye başladığında adımlarımı hızlandırdım. İçerisi dışarıdan daha da gösterişli görünüyordu. Bizi gören Emir koşturarak yanımıza gelirken "Hoş geldiniz" dedi ve bana sıkıca sarıldı. "Emir, harika bir iş çıkarmışsın."

"Teşekkür ederim. Cem'in yardımlarını unutmamak gerek."

Cem, boğazını temizleyip vakalarını düzelterek "Aman efendim. Lütfen!" dediğinde Demir "Zevzek herit." diyerek kolunu omzuna attı. Çetesini çok sevdiğini gözlerindeki ışıktan anlayabiliyordum. Onların yanında mutluydu. Belki de sırf bu yüzden bazı şeylere göz yumuyordum.

Gözlerimi etrafta dolaştırırken gördüğüm iki kişiyle kaşlarım çatıldı. "Esra'nın burada ne işi var?" dediğimde herkesin bakışları bize doğru bakan sarışına çevrilirken, Ceren "Ben çağırdım." dedi. "Burada olmayı herkes gibi o da hak ediyor. Sorun çıkarmayacağına söz verdi." Ne kadar rahatsız olsam da Ceren haklıydı. Benden daha fazla o okulda okumuştı ve tabi ki arkadaşlarıyla bir kutlama yapmak isteyecekti. "Bizden uzak olduğu sürece sorun yok." dedim.

"Masanız şurada."

Emir'in öncülüğünde bizim için ayrılan yere oturduk. Bir süre sonra tüm masalar dolmuştu. Klasik müzik yerini Zuhal Olcay'dan Pervane'ye bırakırken Demir ayağa kalktı. Masanın üzerindeki elimi avunun içine alıp dudaklarına götürürken gözlerini bana dikmesi nefesimin kesilme-

sine neden oldu. "Bu dansı bana lütfeder misin güzellik?" Gözlerimi etrafta dolaştırdığımda herkesin bize baktığını gördüm. Boş piste bakıp Demir'e döndüğümde "Burada mı? Herkes bakarken?" diye fısıldadım. Demir, yüzündeki belli belirsiz gülümsemeyle elimden çekerek ayağa kaldırdı. Kalbim boğazımda atıyordu sanki. Elim ayağım titreterek ışıkların aydınlattığı piste geldiğimizde bana doğru döndü. Bir eliyle elimi tutarken diğerini belime yerleştirdi. Beni kendine çektiğinde dudaklarımın arasından ufak bir inilti kaçması Demir'in gülümsemesine neden oldu.

"Ben bal arısı gibiydim senden önce,
Bak pervaneler döndüm seni görünce.
Yana yana kül olsam her an,
Yine de senden ayrılamam,
Yoluna adadım ömrümü ben sensiz olamam."

İlk saniyeler kollarımda gergin olan Elif'i kendime daha çok çektim. Şaşkın bir halde bana bakmaya çalışırken gözlerinin matrisinde kaybolmak istediğimi bir kez daha anladım. Şu anda kollarımdaki kız Elif olmasa asla böyle işe kalkışmazdım ama onun bu şaşkın mutluluğu görülmeye değerdi.

"Sana gönlümü verdim nazlı güzel. Seni almazsam gözlerim açık gider."

Elif'in gülümsemesi ve başını göğsüme dayamasıyla alnını öptüm. O benim yaşama nedenimdi. O beni hayatta tutan tek şeydi. Kendini çiğnemek pahasına, sırf beni sevdiği için önce çeteme göz yummuştu, sonra babama. Onun gibi bir varlığa sahip olmak için ne yapmıştım acaba?

"Bana ellerini ver, hayat seni sevince güzel. Sana gönlümü verdim nazlı güzel."

Şarkının bitmesiyle benden ayrılmaya çalışan Elif'i kendime çektim. Sezen Aksu'nun Hoş Geldin şarkısı başladığında dans etmeye devam ederken etrafımız dolmaya başlamıştı.

"Hiç ummazdım oldu sonbaharda. Hediye gibi geldin. Hoş geldin."

Elif'in kokusuyla mest olurken Bora'nın telefonu salladığını gördüm. Yüzündeki ifade hoşuma gitmemiştir. Elif'ten yavaşça ayrılıp "Oturalım mı?" diye sordum. Başını sallarken hızla elini kavrayıp masaya doğru gittim. Bora, "Abi Adnan amca sana ulaşamıyormuş. Babam aradı şimdi." diyerek telefonu bana uzattı. Oniki kere aramıştı. İçimi korku kaplarken Bora'ya baktım. "Babamında sesi iyi gelmiyordu." dediğinde hızla geri aramaya basıp bizimkilerin yanından ayrıldım.

"Alo"

"Demir neredesin?" Babamın sesindeki endişe korkumu daha da arttırıyordu. "Çırağan'dayız baba. Balo..." derken sözü mü kesti. "Herkes orada mı?"

"Ne oluyor baba?"

"Herkes orada mı dedim sana..." dediğinde kaşlarım çatılırken gözlerimi bizimkilere çevirdim. "Evet."

"Ben gelene kadar sakın birbirinizden ayrılmayın. Çok dikkatli olun oğlum." diyerek telefonu kapattığında, bir terslik olduğunu hissettim. Endişemi belli etmeden etrafı kolaçan ettim. Herkes normal davranıyordu. Bu kadar panik yapılacak ne vardı ki? Bora'nın yanıma geldiğini "Adnan amca neden aramış?" dediğinde anladım. "Silahın yanında mı?"

"Ne zaman ondan ayrı gezdiğimi gördün abi. Hayırdır?"

"Diğerlerine de söyle. Hazırlıklı olsunlar." diyerek etrafa bakınırken "Ne olduğunu söyleyecek misin?" dedi. Ona bakmadan

"Bilmiyorum" deyince "Ne demek bilmiyorum. O zaman bu suratının hali ne?" diye sordu. "Bilmiyorum Bora..." dediğimde sesimi kontrol edemezken gözlerimi sevdiğim kıza çevirdim.

"Bir şey anlatmadı. Yoldaymışlar. Onlar gelene kadar bizimkileri yalnız bırakmayalım."

Gece tam gaz devam ederken Demir, babası aradığından beri farklı davranıyordu. Sürekli etrafı inceleyip en ufak bir şeyde elini beline götürdüğü için gerilmeme engel olamıyordum. O, bu haldeyken nasıl eğlenebilirdim ki...

Step up Revolution'un, final şarkısıyla bir sürü profesyonel dansçı dans ederek sağa sola dağılırken nefesimi tuttum. Işıklar ve danslarla büyülendiğimi hissederken nereye bakacağımı şaşırmıştım. Sahnenin ortasında duran yüzü maskeli adamı yeni fark ederken herkes ayağa kalkıp olduğu yerde dans etmeye başladı. Bir an Demir'in tedirginliğini unutup kendimi dansa bırakırken çocuğun dans hareketlerinin tanıdıklaşmasıyla olduğum yerde durdum. Yaptığı bir figürle "Hey bu benim hareketim..." diye bağırarak sahneye doğru yürüdüm. Bu figürleri bir tek kişi yapabiliirdi. Onunla da sabah konuşmuştum. Yurt dışındaydı ve hala yürüyemiyordu. Maskeli çocuğun bana meydan okurcasına kayarak önüme gelmesi ve takla atarak geri gitmesiyle dudaklarım aralanırken arkamı döndüm. Herkesin yüzündeki tebessümü fark ettiğimde tekrar çocuğa dönerken "Sen ne cüretle benim hareketlerimi taklit edersin?" diye bağırdım. Çocuk gülümseyerek dans etmeye devam ederken daha da sinirlendiğimi hissediyordum. "Sana diyorum." diye bağırdığımda olduğu yerde durunca "Hele şükür..." diye fısıldadım.

"Ne zamandan beri bu kadar sıkıcısın Effy?"

Duyduğum ses yüzünden kaşlarım çatılırken, yok canım benzettim herhalde, diye düşünüyordum. Çocuk maskesini çıkardığında neredeyse küçük dilimi yutacak gibi olup, anlamsız bir ses çıkardım. Gökhan tüm yakışıklılığıyla karşımda duruyordu ve bu gerçek olamazdı. Daha sabah... Nasıl geldi... Yürüyor... Hatta dans ediyor...

"Gökhan" dediğimde ufak bir kahkaha atan arkadaşım

kollarını iki yana açarak "Ben de seni özledim güzel kız." diye bağırdı. Ayağımdaki topukluları umursamadan var gücümle koşup Gökhan'ın boynuna atladığımda kahkahası kulaklarımda yankılandı. "Görmeyeli kilo mu aldın sen. Yeniden sakat kalmazsam iyidir."

Kıkırdayarak boynuna daha sıkı sarılırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı. "Gökhan..." Titreyen sesimi duyduğunda Gökhan beni kendinden ayırırken

"Ağlamak konusunda anlaştığımızı sanıyordum." dedi.

"Yürüyorsun." dediğimde gülümseyerek "Daha fazlasını da yapıyorum sanki." demesiyle tekrar sarılmam bir oldu. "Şükürler olsun." Bir süre etrafımızdaki her şeyin durduğunu hissederken bunu benden aylardır sakladığı düşüncesi aklıma geldi. Hızla Gökhan'dan ayrılıp omzuna sert bir yumruk attıktan sonra, acı dolu bir ses çıkartıp elimi silkeledim. Bacaklarından çok kolları güçlenmişti sanki. Gökhan vurduğum yeri ovuştururken "Ne oluyor kızım ya?" dedi.

"Bunu benden nasıl saklarsın sen Gökhan... Her gün seni o halde gördüğüm için ölüp ölüp dirildim ben be!" Gökhan bağırmamla afallarken "Ben... Sürpriz yapmak... Mutlu olursun..." diye kekelerken tekrar sıkıca sarıldım.

"Çok mutlu oldum şapşal..." diyerek ağlamaya devam ederken Gökhan'ın derin bir nefes aldığını duydum.

"Hoş geldin!"

Gökhan böyle bir şey planladığını söylediğinde bir süre düşündüm. Her telefondan sonra ağladığını bildiğim sevgilimden bunu nasıl saklayabilirdim. Dans edecek kadar iyi olduğunu ilk olarak Elif'in görmesini istediğini söyleyince itiraz etmek yerine ona destek olmaya karar verdim. Neyseki Elifle çok fazla görüşmemiştik ve ondan bir şey saklamak daha kolay hale gelmişti.

"Abi Adnan amca geldi."

Burak'ın uyarısıyla girişe baktığımda babamın telaşla etrafa bakındığını gördüm. Göz göze geldiğimiz an adamlarına başıyla emir verip bize doğru yürümeye başladı. Adamlar mekânın içine dağılırken hızla babamın yanına yürüdüm. "Baba?"

Babam kollarını tutarak "Şükürler olsun iyisin evlat." diye sarstıktan sonra sertçe kendine çekip sarıldı. Çetenin şaşkın bakışları arasında ne yapacağımı şaşırırken "Ne oluyor?" dedim. Bu sırada telefonum çalmaya başladı, gizli numaradan arandığımı babamla aynı anda ferk ettik. "Hoparlörü aç" dedi. Başımı sallayarak telefonu açtım.

"Evet?"

"Şükürler olsun iyisin evlat ha?"

Duyduğum sesle unutulmaya yüz tutmuş nefretim yerini alırken "Muhsin!" dedim dişlerimin arasından. "Aile saadetinizi bozmak istemezdim ama..."

Babam telefonu elimden alıp hoparlörü kapattı ve kulağına götürdü. Babamın bana söylediği sözü nasıl duyabilmişti. Yoksa babamın korkusu... Burnumuzun dibine kadar gelme cesaretini gösteremezdi değil mi?

Pistte dans edenlerin arasında Elif'i aradım. Hala Gökhan'la bir şeyler konuşuyordu. Babama döndüğümde ilk kez onu bu kadar endişeli görüyordum... Sinirli ve endişeli... Burnuma hiç iyi kokular gelmiyordu ve ben ne yapacağımı bilmez halde sadece bekliyordum.

"Neredesin şerefsiz!"

"Aa Adnan. Senin gibi bir babaya oğlunun önünde öyle kelimeler yakışıyor mu?" Muhsin'in kahkahasıyla yumruklarımı sıktım. "Neredesin?" diye dişlerimi sıkarak konuşurken "Endişeni görebilecek kadar yakınındayım Kara." dedi. Gözlerimi mekânda dolaştırırken "Adam-san çık karşıma." diye bağırdım. Tekrar kahkaha atması daha da sinirlenmeme neden oluyordu.

“Çıkacağım Kara. Yıkıldığın anda tam karşında duracağım.”

“Şerefsiz!” diyerek piste doğru birkaç adım attım. Dans edenlerin yüzlerini görmeye çalışarak Muhsin’i ararken “Beni o şekilde bulamazsın Kara.” demesiyle olduğum yerde durdum.

“Ödeşmeden benim yüzümü göremezsın. Önce oğlunla ödeşeceğiz, sonra seninle.”

Muhsin ne derse desin etrafta onu aramayı bırakmazken adamlarımla göz göze geliyordum. Belli ki onlarda henüz o şerefsizi bulamamışlardı. Öfkem daha çok artarken Muhsin’in ne planladığını düşünmeye çalışıyordum. “Sakın oğluma dokunayım deme...” dediğimde tekrar kahkaha atan Muhsin “O zaman evlat acısının nasıl bir his olduğunu nereden bilirsin Kara?” diye sordu.

“Zaten bir yavrumu aldın, it.”

Muhsin dilini damağına vurarak “O kendi canını aldı Kara. Benim bir suçum yok. Oğlumu elimden sen aldığında göre, oğlunu elinden ben alacağım ama...” deyip derin bir nefes aldı.

“Önce oğlun iyi bir dersi hak ediyor...”

“Ne dersi?” derken pistte duran Elif’in başında dolaşan kırmızı noktayı görünce, “Herkes yere yatsın!” diye bağırarak Elif’e doğru koştum. Göz göze geldiğimizde korkusunu iliklerime kadar hissettim. Elif’in üzerine atlamamla üç el silah sesi duyuldu. Göğsümde ve omuzumdaki keskin yanık hissi nefes almamı güçleştiriyordu. Etraftaki çığlık ve koşuşturma sesleriyle olduğum yere yığılırken Elif beni tutmaya çalışıyordu.

“Adnan Bey!”

Elif’in kucığına yattığımda ne yapacağını şaşırان kız ellerini göğsüme bastırmaya çalışıyordu.

“Biri ambulans çağırsın!”

"Baba!"

Üzerime eğilip omzuma bastıran oğlumu kontrol ettim. "İyi... İyisin...İyisin değil mi?" dediğimde başını sallayarak elimi kavradı. "İyiyim baba. Sende iyi olacaksın. Sakın salma kendini. Ambulans nerede kaldı lan?"

Demir boğazı yırtılırcasına bağırırken elini sıktım. "Seninle hep gurur duydum." diyerek nefes almaya çalıştım.

"Konuşma baba. Yorma kendini."

"Annen sana emanet Demir."

"Baba!" diye haykırdığında kurşun yaralarının acısı dayanılmayacak hale gelmişti. Gözlerimi başucumda göğsüme bastırmaya çalışan, kan içinde kalmış Elif'e çevirdim. Ona ilk kez bu kadar yakından bakıyordum. Gerçekten de bahsedilen gibi Duru'ya çok benziyordu. Gözlerinden yaşların süzüldüğünü gördüğümde elimi havaya kaldırıp yaşları silmek istedim ama bunu yapacak gücüm kalmamıştı. Sadece göğsümdeki elinin üzerine elimi koydum. Bu hareketimle gözlerimiz buluştu. Benim için mi ağlıyordu? Yaptığı onca şeyden sonra böyle bir adam için gözyaşı mı döküyordu? Bu nasıl bir kalpti böyle? Elini hafifçe sıkımla hıçkırmaya başladı. Gözlerimi kapatıp ebedi karanlığa kendimi bırakmadan önce dudaklarımdan güçlükle son kelimelerim çıktı.

"Şimdi ödeşтик kızım!"

3 AY SONRA...

Gözlerimi kapattığım her an aynı sahne canlanıyordu. İki senemi korkuyla geçirmeme neden olan; babamı gözünü kırpmadan öldüren, âşık olduğum adamın karanlık babası. Çaresizce kollarımın arasında yaşam müdahalesi verirken savunmasız bir çocuk gibiydi... Adnan Bey'in

gözlerinde ilk kez samimiyet, pişmanlık ve af dileyen bir bakış yakalamıştım. Gözlerini kapatmasıyla kaybettiğim bir bakış...

"Şimdi ödeşтик kızım..."

Bu cümleyi ömrümün sonuna kadar unutmayacağım. Bir insan eceliyle yüzleştğinde neden gerçek duygularını açığa vurur. Duvarlarını yıkabilmesi için, ölümün onu soğuk kolları arasına alması mı gerekir?

Ödeşmek...

Neyin borcunu ödediğini düşünüyordu? Suçu olmayan bir adamın canını alarak evladını babasız bırakmasının mı? Yoksa o da bende Duru'yu mu görmüştü? Gözlerimin içine bakarken hissedilen şefkati, "kızım" derken sesinin titremesi, gözünden süzülen bir damla yaş. Beni kurtararak Duru'yu kurtardığını mı düşünüyordu? Artık bunların hiçbirinin önemi yok. Adnan Kara, uzun uğraşlara rağmen kurtarılamadı ve bu diyardan göçtü. Dünyaları karşısına alabilecek güçteki bir adamın küçücük iki kurşuna yenilmesi fazla ironik değil mi? Nefret ettiği kızın kollarında hatta onun için ölmesi de kaderin bir cilvesi olmalı.

Ah Demir.

Sonsuz aşkım...

Onu o kadar iyi anlıyorum ki. Baba kelimesinin karşılıksız kaldığı anlar soğuk gibi keser insanı. Artık hiçbir şey eskisi gibi değildir. Kendi ayaklarının üzerine daha sağlam basman gerekir. Çünkü düşerken seni tutacak biri yoktur. Duvarlarla çevirirsin kendini. Dışarıdan gelen tehlikelerden korunmak için tüm sorumluluk senin üzerindedir. Bir de eşini kaybetmiş anne kaldıysa geriye, onun yükünü de azaltmaya çalışırsın. O sana babasızlığı yaşatmamak için uğraşırken sen ona kocasının hep yanında olduğunu hissettirirsin.

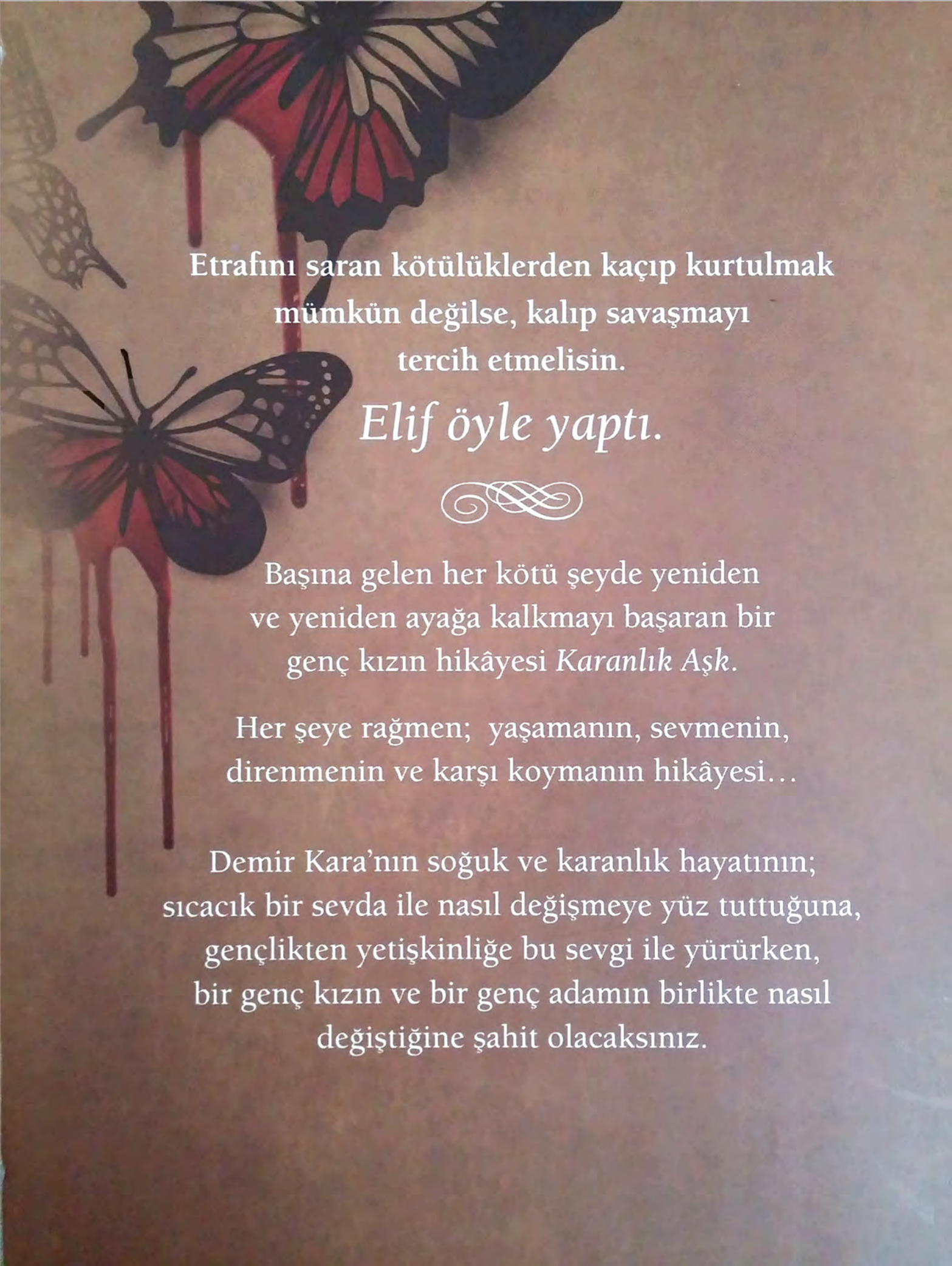
Sanırım bu yüzden, Demir ilk tanıdığım zamanlardaki haline donmuştu. Onunla suikasttan sonra ufak tefek uğramaları ve okul kaydı için buluşmamız dışında adamakıllı görüşememiştik. Sürekli yoğundu. Kendi işlerinin dışında bir de babasının koltuğu ona kalmıştı. Elimden geldiğince anlayış göstersem de onu çok özliyordum. Geçici olarak annesinin yanına taşınırken beni de anneme postalamıştı. Bunun daha güvenli olacağını söylese de kapıma üç koruma birden dikmesi, kendi söylediklerine de pek inanmadığını gösteriyordu. Evimizi özlemiştim. Demir'le vakit geçirdiğim anları... Güne onunla başlamayı... Özgür hissetmeyi... İlk günler odama kapanıp ağlasam da zamanla bu duruma alışmaya başlamıştım. O nasıl babasının işlerinin başına geçtiyse artık benim de bir şeyler yapmam gerekliydi. On sekiz olmuştum ve babamın vasiyeti gün gün işliyordu. Öncelikle bir şirket nasıl yönetilir onu öğrenmeliydim. Oğuz Amcama göre de bunun en iyi yolu İşletme Fakültesiydi. Hayallerimi kulüplerle gidermemi söylerken, kendi oğluna hayali için izin vermesi sinirimi bozuyordu. Önder, yurt dışındaki spor akademisine kayıt yaptırırken gelecekte babasının yerine geçmesi gerektiğini hiç mi düşünmüyordu. Bir insanın hayatında babasının varlığı bu demekti. Gelecekle ilgili endişe duymamak... O, çocukluk hayalini Nika'yla beraber gerçekleştirmek için ilk adımı attığında geride bıraktıklarını düşünmemişi, özellikle de Mine'yi. Acaba ne söyleyerek kızı uzaktaki bir ilişkiye razı etmişti. Hoş Mine pek razı olmuş gibi değildi ya, neyse... Beklenen sınav sonuçları açıklandığında yerin dibine girmek istedim. Ben içler acısı bir puan alıp sadece özel üniversitelerin işletmelerine zar zor girebilirken, Demir çok yüksek bir puan almıştı ve istediği her üniversiteye girebiliyordu. Ama o benimle beraber olmayı tercih etmiş ve birlikte dünyaca ünlü bir özel üniversitede aynı bölü-

me kayıt yaptırmıştık. Bu ne kadar hoşuma gitse de daha iyi okullara gidebilme şansını ertelemesi canımı sıkıyordu. Tıpkı bunu ne zaman dile getirsem "Sen ne cüretle benim kararlarımı sorgularsın Elif," sözünün sıkıldığı gibi. Melek, sözde çok kötü geçen sınavı sayesinde en ünlü devlet üniversitelerinin birinde Uluslararası İlişkiler bölümünü kazanmıştı. Bora ise iyi bir puan alamadığı için, aynı okulda olamadık bari aynı bölümde olalım, diyerek bizim üniversitenin uluslararası ilişkiler bölümüne kayıt yaptırmıştı. Hoş... Puanı devlet üniversitesine yetse de babasının buna razı geleceğini sanmıyordum. Özellikle de Kaan, Burak ve Anıl'ın yokluğunda. Adnan Kara'nın ölümüyle yurt dışındaki işlerin takibini Kaan'ın, Burak'ın ve Anıl'ın babasına veren Demir, oradaki eli ayağı olması için üçünü yurt dışındaki bir üniversiteye kaydettirmişti. Bu biraz da olsa omuzlarımdaki yükü almıştı. En azından öğrendiğim üç adamın yüzünü artık görmek zorunda kalmayacaktım. Emir, Ankara'daki bir devlet üniversitesinde radyo televizyon bölümünü kazanırken Ceren sırf onun için aynı okulda moda tasarım bölümünü tercih etmişti. Emir'den ayrı kalmak canımı sıkarken bir yandan da onun hayalini gerçekleştirecek bir bölümde olması içimi rahatlatıyordu. Cem, Demir'in torpiliyle bizim üniversiteye kayıt yaptırmıştı. Gökhan ise inatla hangi üniversitede olduğunu söylemiyordu.

Tatilsiz, bol olaylı, stresli bir yazdan sonra nihayet beklenen gün gelmişti. Artık yepyeni bir dönem vardı önümüzde.

Üniversite.

Bakalım bundan sonra neler yaşayacağız...

Etrafını saran kötülüklerden kaçıp kurtulmak
mümkün değilse, kalıp savaşmayı
tercih etmelisin.

Elif öyle yaptı.

Başına gelen her kötü şeyde yeniden
ve yeniden ayağa kalkmayı başaran bir
genç kızın hikâyesi *Karanlık Aşk*.

Her şeye rağmen; yaşamanın, sevmenin,
direnmenin ve karşı koymanın hikâyesi...

Demir Kara'nın soğuk ve karanlık hayatının;
sıcacık bir sevda ile nasıl değişmeye yüz tuttuğuna,
gençlikten yetişkinliğe bu sevgi ile yürürken,
bir genç kızın ve bir genç adamın birlikte nasıl
değiştiğine şahit olacaksınız.